

Nhóc Cầm Chọc Hồng Trần

Contents

Nhóc Cầm Chọc Hồng Trần	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	44
14. Chương 14	47
15. Chương 15	51
16. Chương 16	54
17. Chương 17	57
18. Chương 18	60
19. Chương 19	64
20. Chương 20	68
21. Chương 21	71
22. Chương 22	74
23. Chương 23	78
24. Chương 24	81
25. Chương 25	84
26. Chương 26	87
27. Chương 27	90
28. Chương 28	93
29. Chương 29	96
30. Chương 30	99
31. Chương 31	102
32. Chương 32	105
33. Chương 33	109
34. Chương 34	112
35. Chương 35	115
36. Chương 36	118
37. Chương 37	122
38. Chương 38	125
39. Chương 39	128
40. Chương 40	131
41. Chương 41	134

42. Chương 42	138
43. Chương 43	141
44. Chương 44	145
45. Chương 45	148
46. Chương 46	151
47. Chương 47	155
48. Chương 48	158
49. Chương 49	161
50. Chương 50	165
51. Chương 51	168
52. Chương 52	171
53. Chương 53	174
54. Chương 54	178
55. Chương 55	181
56. Chương 56	185
57. Chương 57	192
58. Chương 58	199
59. Chương 59	202
60. Chương 60	205
61. Chương 61	209
62. Chương 62	213
63. Chương 63	217
64. Chương 64	221
65. Chương 65	225
66. Chương 66	229
67. Chương 67	232
68. Chương 68	236
69. Chương 69	239
70. Chương 70	243
71. Chương 71	247
72. Chương 72	251
73. Chương 73	255
74. Chương 74	258
75. Chương 75	262
76. Chương 76 End	266

Nhóc Cẩm Chọc Hồng Trần

Giới thiệu

Có một vị nữ tử Xuyên thành con nhóc cẩm Con nhóc cẩm sức lớn như trâu Vẫn còn là một thiếu nữ d

1. Chương 1

Chương 1: Xuống địa ngục hoặc xuyên qua, người chọn một.

Trên đại điện Diêm Vương

Tiểu Diêm vương gia cúi đầu xuống bàn án tất nhiên có chút mệt mỏi, hắn nửa nheo mắt vừa liếc nhìn tiểu quỷ hồn “vừa mới ra lò”.

“Bản tôn cho người một cơ hội xuyên qua.” Tiểu Diêm Vương lười biếng giơ lên một ngón tay nhắc nhở: “Tốt nhất miễn bàn điều kiện.”

“” Thu Anh Đào một đôi “mắt hạnh” nhìn chằm chằm soái ca trước mắt, rất nhanh nắm tay kiên định trả lời: “Ta, không thích xuyên qua.”

Tiểu Diêm Vương ngẩn người: “Vì sao?”

Thu Anh Đào chà xát chà xát lòng bàn tay, cười híp mắt ngẩng đầu lên: “Nhân gian không có Diêm Vương suất yêu nghiệt như vậy.”

“” Người mới là yêu nghiệt. Tiểu Diêm Vương vội ho một tiếng ngồi dậy, mở ra “Sinh tiền hồ sơ” (hồ sơ lúc còn sống) của Thu Anh Đào tùy ý nhìn nhìn: “Người lúc còn sống việc xấu loang lổ, nếu không muốn xuyên qua, tới Địa Ngục tặng một báo tên đi.”

Thu Anh Đào chớp chớp mắt to nhìn Diêm Vương “liếc mắt đưa tình”.”Tầng thứ nhất làm cái gì?”

“Phàm lúc còn sống, châm ngòi ly gián, phỉ báng hại người, miệng lưỡi trơn tru, xảo ngôn nói bừa, nói dối gạt người. Sau khi bị đánh thì tới Địa ngục rút lưỡi, tiểu quỷ mở miệng người này ra, dùng kim sắt kẹp lấy đầu lưỡi, dùng sức rút ra, không phải một lúc là nhổ xong, mà là kéo thật lâu, chậm kéo. Sau khi nhập Địa ngục tiền đao (tên đao), thì tới Địa ngục thiết thụ (sắt nóng).” Tiểu Diêm Vương chậm rãi giải thích, không khỏi nhìn Thu Anh Đào vài lần: “Người lại nói hai ba câu suýt nữa gây ra án mạng, lợi hại.”

Thu Anh Đào che lưỡi nhảy lùi lại ba bước, nhất thời lắp bắp nói: “Hay là xuyên, xuyên qua đi ——”

Tiểu Diêm Vương có vẻ rất hài lòng với câu trả lời của nàng: “Bảy trăm năm trước loạn thế, đao tặc hoành hành, vô lâm rung chuyển, cẩn thận.”

Không đợi Thu Anh Đào nói thêm vấn đề gì nữa, đã “vù” một tiếng ——

※※※

Một luồng sáng xẹt qua, Thu Anh Đào đột nhiên mở mắt ra. Những đồ dùng bằng gỗ tử đàn cổ xưa đập vào mắt, nàng cảm thấy một luồng khí nóng thổi bên má, còn mang theo sự ẩm ướt. Thu Anh Đào từ ánh sáng nhìn thấy một bộ lông vàng óng đang đưa lưỡi ra Mẹ ơi! Là con hổ ——

Tại sao lại xuyên qua tới vườn bách thú thế này? Ô ô.

Nàng sợ tới mức hai chân đạp một cái. Đơ người ngay tại chỗ.

Con hổ —— Đậu Hoa. Phát hiện nàng đã tỉnh, nó lắc lắc cái mông béo đi ra khỏi phòng, trong viện có tiếng va chạm liên tiếp của đao thương kiếm kích, Đậu Hoa mở cái “miệng to như chậu máu” cắn chuỗi kiếm của một lão già tha về hướng phòng ——

Lão già bị dắt đi, lảo bảo: “Nữ Nữ tỉnh rồi?”

Đậu Hoa gầm nhẹ một tiếng ý bảo: chính thế.

Lão già hai mắt tỏa sáng, tràn đầy sinh lực chạy vào phòng, chỉ thấy khuê nữ tứ chi dán lên tường, cả người cứng ngắc.

“Ồ kìa, Nữu Nữu, Nữu Nữu, khuê nữ bảo bối” Lão già dùng hết sức bình sinh “gõ” được khuê nữ từ trên tường xuống, để nàng nằm xuống hai tay vỗ mặt nàng.”Lộp bộp!””Cách cách!””Khuê nữ tỉnh lại——”

“.” Thu Anh Đào vẫn cảm thấy hơi thở của lão hổ bên cạnh, nhưng nàng đã bị lão già khom khem này tát cho nổ đom đóm mắt, nàng không nhìn được nữa bật dậy, một tay cầm cổ áo lão đầu vung về phía cửa. Chỉ thấy lão đầu “vèo” một tiếng phi luôn ra ngoài, sau đó là mấy tiếng kêu gào thảm thiết, thanh âm càng ngày càng xa.

Lại nghe thấy ngoài cửa truyền đến ồn ào huyên náo, hình như bầu không khí tràn ngập sự khủng hoảng “Nghe tin đã sợ mất mật”——

“Tổng tiêu đầu, tổng tiêu đầu! Người già rồi cố chịu đựng ——”

“Nhất định là Nữu Nữu tỉnh rồi, mọi người mau lui đi ——”

“.” Thu Anh Đào nghiêng đầu nhìn thấy một con hổ lớn, cũng chẳng đợi nàng lớn tiếng kêu cứu, con hổ đã xẹt một phát nhảy ra khỏi phòng

Thu Anh Đào theo bản năng sờ sờ khuôn mặt, lại mở hai bàn tay ra xem xét. Trước mắt đôi tay này vừa nhỏ vừa mịn, sao lại ném được một người to lớn trên dưới trăm cân bay ra khỏi phòng được? Uh! Nhất định là mình bị chọc cho tức giận quá mức, cho nên mới bộc phát thôi!

Nếu đã xuyên qua, đương nhiên quan tâm nhất chính là khuôn mặt, nàng nhảy xuống giường đi đến trước gương đồng, tới khi nàng nhìn mình trong gương. Khuôn mặt vốn không có biểu tình gì lập tức biến thành co rúm giật giật, Thu Anh Đào ném gương đồng, kinh hoàng, hô to: “.”

Không có âm thanh.

Nàng chuyển động quai hàm, lại hô!

“.” Sao lại sao lại. không có âm thanh.

Thu Anh Đào thở hổn hển một chưởng đập lên mặt bàn, chỉ nghe mặt bàn phát ra âm thanh “răng rắc”, nàng lui về phía sau vài bước, cái bàn từ chính giữa vỡ thành hai nửa, kiên trì được một lúc, rồi đổ lệch về hai bên.

Thu Anh Đào há mồm thở không ra hơi, nhẹ nhàng giơ hai tay lên. Thân thể này không phải là, biết Thiết Sa Chưởng? Thật tuyệt nha.

Nàng lau nước mắt ngồi lại trên giường, run run sờ sờ vết sẹo mặt trên má. Vết sẹo này thật quá là dữ tợn rồi, từ mắt trái kéo dài đến tận khoe miệng, đem khuôn mặt hoàn hảo chỉ làm hai nửa đáng sợ.

Thu Anh Đào nắn lòng thoái chí tựa vào giường càng nghĩ càng thương tâm. Xuyên qua thành bộ dạng như vậy làm sao đi tìm soái ca đây, sức lực còn khỏe hơn trâu, không nhẽ là quái thai sao? Ô ô, còn không bằng ở lại Địa ngục. Nước mắt xoạch xoạch chảy như mưa.

Chỉ chốc lát sau

Có lẽ là nước mắt làm ứ đọng khuôn mặt, nàng hình như cảm thấy vết sẹo có chút. mềm nhũn?

Thu Anh Đào ôm hy vọng nhất gương đồng lên, phát hiện một góc vết sẹo “bong ra”. Nàng giơ hai ngón tay cẩn thận từng li từng tí chạm nhẹ, khuôn mặt có chút tê đau, nhưng mà nhe răng nhếch miệng cũng kêu không ra tiếng, nàng lúc này chỉ yên lặng cầu nguyện, đừng có bong ra cả khuôn mặt, sau đó phát hiện mình là một nam nhân, nàng đúng là phải đập đầu chết thôi.

. Đợi “vết sẹo giả” buồn nôn trên mặt từng chút từng chút một gỡ xuống, nàng thấp thỏm giơ gương đồng lên xem xét. Mừng quá, sắc! Chủ nhân thân thể này bị bệnh chắc? Kỳ thật bộ dạng cũng không tệ lắm, làm gì mà chà đạp khuôn mặt mình thế chứ.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân “tập tễnh” của lão đầu vừa nãy ——

“Nữu Nữu, cha đã lớn tuổi rồi, không chịu nổi rèn luyện thân thể như vậy đâu, làm lão già khom ta mệt rã rồi rồi, ai a a.”

Thu Anh Đào vội vàng đem “vết sẹo” dán lại chỗ cũ, lấy từ trên bàn một tờ giấy, cầm bút lông viết lên giấy vài chữ khó coi: xin người kể lại thật rõ ràng những chuyện trước khi ta tỉnh lại.

Lão đầu râu bạc nghiêng đầu: “Khuê nữ, đầu con bị đập hỏng luôn rồi à?” Lão đầu nước mắt tuôn rơi vỗ đùi: “Ta đã nói đừng để đầu quả dưa đập lung tung, đừng để bị thương, đừng để bị va chạm, giờ thì hay rồi đập một cái biến thành ngốc luôn, ai ai.”

“.” Thu Anh Đào xấu hổ há hốc mồm, xem ra thân thể này đã thí nghiệm thành công phương pháp “đập đầu chết luôn” rồi.

Lão đầu vừa mới lau nước mắt chuẩn bị nói, thì từ ngoài cửa vọt vào một thân ảnh trẻ trung anh tuấn. Lão đầu thấy hấn muốn tiến lại gần, nhấc gậy ngăn trước người nam nhân đó, tinh thần vô cùng phấn chấn bấu môi: “Phản rồi Mộ Giai Kỳ ngươi, lại dám xuống núi? ! Thối thổ phỉ nhà ngươi cách xa xa khuê nữ nhà ta một chút, thích đùa giỡn khuê nữ nhà ai thì đùa giỡn đi, cút ngay lập tức ——” lời còn chưa dứt, lão đầu đã gờ gậy lên nện vào đầu nam nhân đánh lia lịa ——

Mộ Giai Kỳ là tên của nam nhân này, hấn liền lên nhảy xuống tránh gậy, mặt mũi xán lạn cười: “Nữ Nữ ta tới thăm nàng.”

“.” Thu Anh Đào nhất thời bị nụ cười của Mộ Giai Kỳ làm chói mắt, tay phải vịn vào tường.
. Xuyên qua gặp soái ca!

Thu Anh Đào cầm lấy cổ áo lão đầu, hai chân lão đầu lập tức khua khua trong không khí, lão hai chân đập đập khuyên bảo: “Khuê nữ à, con ngàn vạn lần đừng bị mắc lừa, tiểu tử này chính là một đại củ cải hoa tâm (đa tình), con đã vì hấn suýt chết một lần rồi, Nữ Nữ.” Lời nói còn chưa dứt, lão đầu đã bị nàng vứt ra khỏi cửa, vô tình đem “cha ruột” nhốt luôn ngoài cửa.

Thu Anh Đào sửa sang lại quần áo, túm túm bím tóc, chấp tay trước ngực dịu dịu dàng dàng nhìn soái ca mắt chớp chớp. Mau tới đùa giỡn ta đi ——

2. Chương 2

Chương 2: Xuất môn vì gặp sắc lang

Mộ Giai Kỳ thấy Thu Anh Đào từng bước từng bước tới gần, nụ cười trên mặt dần dần tắt ngấm, hấn lặng lẽ nghiêng đầu, khó khăn lắm lời nói mới thốt ra từ cổ họng.”Nàng, nàng nguyện ý gả cho ta sao?”

Lời này vừa nói ra, vô số hoa đào trong lòng Thu Anh Đào từng đoá từng đoá nở rộ, nàng ngẩng đầu mơ mộng

. Nữ nhân xuyên qua đều cùng tiểu soái ca kết hôn, từ nay về sau được sống cuộc sống ăn ngon mặc đẹp hạnh phúc!

Mộ Giai Kỳ thấy nàng vẻ mặt quái dị, cúi đầu nhìn nhìn, nhìn rồi khiếp đảm hét lên một tiếng, mà khi Thu Anh Đào ngoái đầu nhìn chăm chú hấn thì hấn theo bản năng nhắm mắt lại, giống bộ dáng ban ngày gặp quỷ.

Thu Anh Đào xấu hổ uốn éo, dứt khoát gạt đầu, bộ dáng nàng hiện giờ tôn vinh bậc này, có thể gả đi không phải là dễ, huống chi người này bộ dạng còn rất đẹp mắt, hi hi.

Mộ Giai Kỳ không tin nổi tròn xoe mắt, vuốt vuốt tóc xác định lại: “Nữ Nữ này. Nàng, nàng thật sự muốn thế?”

Thu Anh Đào tặng cho hấn một nụ cười như đoá hoa mới nở, lại tiến về phía trước từng bước từng bước làm Mộ Giai Kỳ bị dồn ép sát vào tường, nàng nhắm mắt lại chu miệng lên. I do!

“” Mộ Giai Kỳ vẫn không nhúc nhích dán người vào tường, Mộ Giai Nam chết tiệt! Vì sao lại bắt đệ đệ ruột thịt phải hoàn thành cái nhiệm vụ “tàn ác vô nhân đạo” thế này chứ? Hắn trong lòng kêu gào: ai tới cứu hắn, hắn không muốn thú ngữ, tiểu, nữ vừa xấu vừa khoẻ thế này!

Ngay lúc này: “Bịch” một tiếng ván cửa đã bị búa đập đổ ——

Ngưu Đại Ngưu, cũng chính là cha ruột của Ngưu Tiểu Nữ, cũng chính là lão đầu vừa rồi bị ném ra khỏi cửa. Kinh hoàng nhìn tư thế mập mờ của hai người, đầu tiên là hít vào một ngụm khí lạnh, ngay sau đó giơ búa lên đập tới chỗ Mộ Giai Kỳ, Mộ Giai Kỳ mượn cơ hội thoát khỏi “phạm vi phi lễ” của Thu Anh Đào, còn ném tới chỗ Ngưu Đại Ngưu một ánh mắt cảm kích, hắn cuống cuống nhảy ra khỏi cửa, chấp tay vừa chạy vừa nói: “Nếu Ngưu tiêu đầu đã không muốn, vẫn sinh xin được cáo lui trước ——” nói xong, hắn nhanh như gió biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

“” Thu Anh Đào lập tức đuổi theo ra tận cửa, nắm ngón tay giơ trong không khí, đầu quả dưa nhìn bốn phía xung quanh, trong mắt nàng còn có một tia ai oán: vị hôn phu của ta, chàng đâu rồi?

Ngưu Đại Ngưu thấy khuê nữ như người háo sắc nhìn cái sân trống rỗng, thở dài thật sâu kéo nàng vào phòng, Thu Anh Đào không kiên nhẫn lắc lắc cổ tay, soái ca chạy mất dạng hả? Đều do lão đầu này nhiều chuyện.

Ngưu Đại Ngưu tận tình khuyên bảo, Thu Anh Đào rốt cục cũng chịu ngồi xuống nghe hắn kể chuyện trước kia ——

Ngưu Tiểu Nữ là tên của nàng sau khi xuyên qua, cha gọi là Ngưu Đại Ngưu, có thể nhận ra “cha ta” trình độ văn hoá không cao.

Ngưu Tiểu Nữ năm nay mười tám tuổi, ở thành này xem như là gái lỡ thì, nhưng Ngưu Đại Ngưu là tổng tiêu đầu nổi tiếng trong thành, thủ hạ trên dưới một trăm tiêu sư, nói trắng ra, công việc của bọn họ, chính là thay nhà có tiền đưa hàng “chuyển phát xuyên quốc gia” .

Tục ngữ nói, rừng lớn chim nào cũng có, mà Ngưu Đại Ngưu quanh năm đi đi lại lại trên giang hồ đối với nhân thế hiểm ác hiểu hơn ai hết, mẫu thân của Ngưu Tiểu Nữ chết sớm, để lại tai hoạ là đứa con gái duy nhất này, Ngưu Đại Ngưu một lòng cho rằng, người tâm địa thiện lương thì không nhìn tướng mạo, hắn tin chắc khuê nữ phải che đi tướng mạo xinh đẹp “như hoa” thì mới tìm được đúng ý trung nhân.

Thu Anh Đào hừ lạnh một tiếng, không ngờ đầu sỏ gây chuyện lại là “cha ruột”? Không có vẻ ngoài dễ nhìn thì sao thấy được nội tâm đẹp.

Dù sao, làm Ngưu Đại Ngưu bất ngờ, Ngưu Tiểu Nữ trời sinh thần lực (có sức mạnh ghê gớm), năm tuổi đã nhấc được cả thùng nước to. Mười tuổi cùng bạn bè chơi đùa, đánh con trai nhà láng giềng mười lăm tuổi gãy xương. Mười lăm tuổi, một tay nâng được vật nặng ba bốn trăm cân dễ dàng, mười tám tuổi qua mấy năm lại càng kinh khủng hơn, hai tay đeo thêm vật nặng năm sáu trăm cân vẫn hoạt động thoải mái, có thể nói đệ nhất đại lực thần nữ (nữ nhân sức mạnh kinh người đệ nhất) của kinh thành, tin tức này một truyền mười truyền trăm, ngoài ra cha nàng còn phao tin Ngưu Tiểu Nữ bề ngoài xấu xí, mặc dù Ngưu gia gia tài bạc vạn địa vị hiển hách, cũng chẳng có người nào tới cửa cầu hôn.

Về phần Mộ Giai Kỳ xuất hiện cũng không phải là ngẫu nhiên, mà vấn đề ở chỗ, Mộ Giai Kỳ là sơn tặc, đại ca ruột của Mộ Giai Kỳ là Mộ Giai Nam đều là sơn tặc, bọn họ đều ở trên núi cướp bóc, bắt cóc thương nhân ngày qua ngày rất tiêu dao tự tại. Mà Ngưu Tiểu Nữ bỗng dưng tâm huyết trào dâng, muốn làm hiệp nữ, mỗi ngày đều đối nghịch với sơn tặc, sơn tặc thứ nhất không muốn đối đầu với lực lượng hùng hậu của Ngưu tiêu đầu, thứ hai phần lớn bọn sơn tặc không đánh lại Ngưu Tiểu Nữ, bên người nàng còn có “bảo tiêu” Đậu Hoa. Vì thế, chưa đầy một tháng, bọn sơn tặc đối với danh hiệu Ngưu Tiểu Nữ vừa nghe đã sợ mất mật. Cho nên mới phát sinh ra màn “cầu hôn” vừa rồi.

Ngưu Tiểu Nữ “đập đầu chết luôn” vì không thể chịu nhục, Ngưu Đại Ngưu nói, Mộ Giai Kỳ hôn Ngưu Tiểu Nữ một cái, Ngưu Tiểu Nữ có vẻ là không muốn sống nữa, sự thật cuối cùng cũng chẳng ai biết, Ngưu Đại Ngưu cũng không tận mắt nhìn thấy.

Gi? Mới hôn một cái đã tự sát, cô nàng này đúng là nghĩ quẩn.

Thu Anh Đào hai tay chống cằm, xuyên qua tới thân thể này nghĩ đi nghĩ lại cũng không phải là không có ưu điểm, ít nhất không bị đói khát, nhưng mà cảm cộng với đại lực sĩ, không muốn làm thặng nữ (nữ nhân không muốn lấy chồng) cũng khó, vẫn nên chạy đi tìm nam nhân nào gả luôn thôi.

Nghĩ là làm, Thu Anh Đào phần hận vô bộp một cái lên bàn, “Răng rắc” Ngưu Đại Ngưu lập tức bật dậy chạy ra khỏi cửa: “Cha gọi người làm cho con chút gì để ăn, con cứ nghỉ ngơi trước đi” nói xong, Ngưu Đại Ngưu vội vàng chạy khỏi khuê phòng “uy lực bắn ra bốn phía” của khuê nữ.

. Không có xấu nữ nhân chỉ có lười nữ nhân, Thu Anh Đào nhú mày, trước tiên đem “vết sẹo giả” vứt đi. Lúc này, truyền đến tai tiếng đánh nhau không dứt, nàng hai tay khoanh trước ngực đến gần cửa. Nhìn thấy đây sân toàn nam nhân đang luyện công, cao thấp mập ốm, người nào cũng có, Thu Anh Đào mắt sáng rực, đều là nam nhân, gần trong gang tấc thể này còn sợ không ai lấy sao? Ha ha.

Mọi người đều chăm chú luyện công, chẳng ai chú ý tới sự tồn tại của Thu Anh Đào, cũng có thể là, cố ý không thấy sự tồn tại của nàng.

Thu Anh Đào cứ như đang đi dạo trong siêu thị to, chậm rãi bước xuyên qua các tiêu sư, khi nàng nhìn thấy một nam nhân trẻ tuổi trắng nõn thì đứng lại không đi nữa, nghiêng đầu cười. Tiêu sư động tác ngừng lại, kinh ngạc nhìn tiểu mỹ nữ xa lạ trước mặt, đầu tiên là mắt sáng long lanh, nhưng sau khi nhìn rõ người đến là ai, tiêu sư khiếp đảm lùi về phía sau ngựa cổ: “Đại tiểu thư, khuôn mặt người biến thành đẹp rồi”

Thu Anh Đào rất hài lòng với phản ứng của hắn, nàng biết mà, khuôn mặt chính là tiền vốn bỏ ra để lập gia đình, nàng rút từ phía sau gờ lên một tờ giấy “bá” một tiếng, trên giấy có mấy chữ viết bằng bút lông xiên xiên vẹo vẹo — Hi, thành thân chưa?

Tiểu tiêu sư ngây người chớp chớp mắt vài cái, thấy đại sự không ổn, hắn gật đầu lia lịa như già tởi: “Tiểu nhân đã có nương tử được chỉ hôn! Sang năm thì cưới vào cửa, không không không, sáu tháng nữa cuối năm lấy luôn!”

“” Thu Anh Đào ử rử buông mắt xuống không còn dáng vẻ tươi cười, cầm “giấy chiêu phu” (giấy tuyển chồng) tiếp tục chọn lựa đàn ông độc thân. Nhưng mà, nàng đi đến trước mặt nam nhân nào, thì nam nhân ấy liền lập tức trưng ra mặt quỷ “miệng lệch mắt nghiêng”, cả khuôn mặt vẹo vẹo tâm tư khủng hoảng. Thậm chí, có người còn té ngã chạy trốn chết.

Thu Anh Đào đi hết một vòng lớn chẳng có thu hoạch gì, nàng chán nản xoa xoa cái lưng mỗi nhừ, mặc dù khôi phục dung mạo vẫn chẳng có ai dám tiếp cận nửa bước, xem ra Ngưu Tiểu Nữ đã thành “tiếng xấu muôn thuở” rồi, nàng ngáp một cái. Thật sự không được, ngày mai phải ra ngoài thành “Taobao” thôi. (Taobao web mua sắm lớn của TQ, giống ebay)

“Nữ Nữ. Con thực sự muốn ra ngoài sao? Suy nghĩ kỹ lại một chút có được không?” Ngưu Đại Ngưu không yên lòng đứng ở cửa, mày hắn nhíu chặt, thấy khuê nữ vẽ mày vẽ mắt một lúc lâu. Nói là, trang điểm xinh đẹp, khẳng định sẽ rước về một tên háo sắc, ai, con gái lớn không giữ được, vội vàng lập gia đình để không phải ở với lão đầu này đây mà.

Thu Anh Đào không thèm quay đầu lại cầm đầu cầm cổ đi, cóc ba chân khó tìm, đi mỗi cả chân, nàng vẫn chưa tìm được tiểu bạch kiếm nào vừa trẻ trung vừa anh tuấn. (tiểu bạch kiếm: tên mặt trắng)

Ngưu Đại Ngưu xoay người lau đi từng giọt nước mắt chua xót, cái này gọi là vô quyết dày có móng tay nhọn, Ngưu tiêu đầu trước mặt người khác là vẽ uy nghiêm khí phách tôn quý, ở trước mặt khuê nữ hình như vĩnh viễn cũng không có tư thế, dù sao vẫn không nỡ để khuê nữ lập gia đình. Ngưu Đại Ngưu bỗng nhiên trông mắt lay động như vừa nghĩ ra chủ ý ngu ngốc gì đó, hắn tặc lưỡi cười cười chạy về hậu viện làm công tác “chuẩn bị” Xem ai dám cưới người, ha ha.

Thu Anh Đào ăn mặc như hoa Hồ Điệp bước ra khỏi Ngưu phủ, đường phố phồn hoa đông đúc làm nàng chấn động. Cảm cũng chẳng sao, ta còn có ánh mắt với động tác bù lại, bắt chước “tư thế thanh tao” phong tình vạn chủng!

Nàng vừa mới ra cửa vài bước thì chú ý tới một quán nhỏ bán quạt, nhớ tới nữ nhân cổ đại đều cầm trong tay cầm quạt lụa xấu hổ che nửa mặt. Nàng mím môi cười, vừa đi vừa nhảy tới quán đó. Chủ quán thấy khách đến, vẫn chưa nhận ra người này là Ngưu gia đại tiểu thư, thái độ rất nhiệt tình, chủ quán lấy ra mấy chiếc quạt lụa tinh tế từ trong rương để Thu Anh Đào tùy ý chọn lựa, vừa định mở miệng giới thiệu, bỗng chú ý tới quái vật khổng lồ phía sau khách, hần lập tức đánh giá Thu Anh Đào từ trên xuống dưới, khúm núm lắp bắp nói: “Hoá ra là Ngưu, Ngưu Đại tiểu thư, ha ha, thất lễ thất lễ. . . .” Chủ quán vừa nói vừa đưa hết mấy chiếc quạt lụa đến trước mặt Thu Anh Đào, đưa tay lau mồ hôi lạnh cúi người chào thật thấp: “Đều tặng, đều tặng cho người hết, quán nhỏ này của tiểu nhân không chịu nổi một chưởng đâu, mời đi thông thả”

“” Thu Anh Đào theo bản năng nhìn lại mình, thay đổi bộ dạng hoàn toàn mà vẫn bị nhìn ra thân phận sao? Chẳng lẽ toàn thân nàng toả ra quang sáng âm độc “Vua khoẻ chuyên phá hoại” sao?

Nàng càng nghĩ càng thấy giận, không tự chủ được nhắc quạt lên: “Ba ” một tiếng, cây quạt lớn đã đứt thành ba đoạn, chủ quán nuốt nuốt nước bọt, nhẹ nhàng đem quây hàng “mong manh” kéo về phía sau.

Thu Anh Đào ném xác cây quạt, quay người tiếp tục đi về phía trước, hồn nhiên không biết sau lưng tầm mười thước “tiểu sủng vật” đang nhìn mình chằm chằm, nàng chỉ cảm thấy bất kể là nam nữ già trẻ gái trai đều vẻ mặt hoảng sợ đi đường vòng, cứ như nàng là một con heo cúm mang trong mình vi rút lây bệnh vậy.

Thu Anh Đào nghiêng nghiêng đầu cảm thấy có gì đó không đúng, nàng đột nhiên quay đầu nhìn lại, vừa vặn phía sau trống không chẳng có gì khác thường. Chớp mắt nàng quay đầu lại lần nữa. . . . thì thấy thân hình Đậu Hoa uyển chuyển chui ra từ một quây hàng bên đường.

Đậu Hoa —— là một con Tây hổ hình thể nhỏ bé, thân nó đại khái dài chừng một mét, trọng lượng ước chừng một trăm tám mươi cân. Là Ngưu Tiểu Nữ năm đó chơi đùa trong rừng vô ý nhặt về một con hổ con, hổ mẹ đã bị thợ săn giết chết, mà trước khi chết cũng đã sinh hạ được hổ con, mà từ ngày bắt đầu nuôi nấng, Đậu Hoa đã coi Ngưu Tiểu Nữ hiền lành dịu dàng là hổ mẹ rồi.

Nhắc tới cũng thấy kỳ lạ, Đậu Hoa cực kỳ thông thái, hình như toàn bộ lời nói của con người đều nghe hiểu, mà Ngưu Đại Ngưu tiêu đầu, trong mắt nó chính là cha của hổ mẹ, mà Ngưu Đại Ngưu đã dặn dò nó đi sau Ngưu Tiểu Nữ một tấc cũng không được rời, còn cảnh cáo Đậu Hoa, nếu theo dõi thất bại, làm việc không xong, hổ mẹ chắc chắn sẽ vứt bỏ nó, cho nên Đậu Hoa sao dám chậm trễ làm việc.

Trước kia, Ngưu Tiểu Nữ mỗi ngày đều nghênh ngang đi giữa đường cùng một con hổ, sớm đã trở thành một bức tranh kinh hãi, không biết Ngưu Tiểu Nữ không sao, chỉ cần chỗ nào có Đậu Hoa thì ở đó nhất định có bóng dáng của Đại lực thần nữ.

.

Thu Anh Đào trong thành đi dạo tới tận trưa, chỉ có ba người tiến lại gần, tin tốt là cả ba người đều thuộc giới tính nam, chiêu mộ được ba người: già, trung niên với thiếu niên. Tin xấu là, một lão ăn mày tới xin tiền, một trung niên từ quê lên hỏi đường, một bé trai nhờ nhặt quả cầu dưới chân.

Nàng ừ ừ quay về Ngưu gia. Mới đi được vài bước, trên đường phố bỗng truyền đến tiếng xe ngựa ồn ào náo động, nàng vô tình ngẩng đầu lên. Chỉ thấy một con ngựa trắng chạy như điên trên đường, đụng hết các quây hàng hai bên đường nghiêng trái nghiêng phải, dân chúng người nào cũng chạy trốn chết. Mà người ngồi trên lưng ngựa thấy một cô gái đứng ngây ngốc giữa đường, vội vàng hét lớn một tiếng: “Mau tránh ra ——”

Thu Anh Đào mắt mở to kinh hoàng, tận mắt nhìn thấy mình với đầu ngựa chuẩn bị KISS, thì nàng nhắm mắt lại vươn hai tay ôm lấy đầu, đúng lúc đó Đậu Hoa nhảy ra từ ngõ nhỏ, gầm lên một tiếng, dùng đầu hổ hất Thu Anh Đào ra chỗ khác trước khi đụng phải xe ngựa ——

Con ngựa hình như thấy mãnh hổ chặn đường lại càng kinh hoảng hơn, nhưng không kịp hãm lại vó ngựa, chỉ nghe một tiếng vang kinh thiên động địa, con ngựa trắng cùng Đậu Hoa đều kêu một tiếng thảm thiết, cùng bay về phía sau.

Thu Anh Đào bị một trận thất điên bát đảo đụng vào tường, bên tai truyền đến tiếng than thở của người dân vây đến xem, máu đỏ tươi chậm rãi chảy ra, Thu Anh Đào chen vào giữa, xuyên qua kẻ hở thấy được

con hổ nằm rạp trên mặt đất.

Dân chúng lú lú nghi luận, nhưng không ai dám tới gần nửa bước

“Đây là con hổ của Ngưu Đại tiểu thư, nhìn đầu hổ không ngừng chảy máu, xem ra không cứu được rồi, ai.”

“Nóng lòng cứu chủ, đúng là có linh tính mà.”

. Thu Anh Đào lập tức tỉnh táo lại, nàng lúc ấy chỉ cảm thấy một lực đẩy rất lớn giúp mình tránh khỏi vó ngựa, là con hổ kia cứu nàng.

Thu Anh Đào vội vàng xông vào giữa đám người. Trước mắt ngoại trừ màu đỏ vẫn chỉ có màu đỏ, mà Đậu Hoa đang nằm giữa vũng máu, hô hấp nặng nề. Thu Anh Đào không tự chủ nước mắt chảy xuống, vết thương ừng ực phun máu, nàng quỳ rạp xuống trước Đậu Hoa, vội vàng xé váy băng lại trên đầu hổ, kêu không ra tiếng, khóc cũng không ra tiếng, chỉ có nước mắt bất lực rơi xuống.

Đừng chết đừng chết, ô ô, ai tới cứu cứu hổ con, ô ô.

Cách đó trăm thước con ngựa trắng ngã ở bên vệ đường, đuôi ngựa đã bị đầu hổ đụng gãy, mà người cưỡi ngựa đã bị hất bay lên mái hiên, hất lắt lắt đầu nhìn xuống đám đông toàn đầu là đầu, ánh mắt cuối cùng dừng ở con hổ người đầy máu cùng một vị cô nương đang khóc, hân vội vàng ra lệnh: “Người không có phận sự nhanh chóng lui ra phía sau cho bốn vương.”

3. Chương 3

Chương 3: Núi có sơn tặc là chuyện thường tình

Lời vừa dứt, dân chúng đều kinh ngạc nhìn nam nhân trẻ tuổi đứng trên mái hiên, sau đó im lặng lui sang hai bên đường quỳ xuống đất hành lễ. Người này chính là vị hoàng tử được ca tụng bình dị nhất vương triều- thất vương gia Tống Hàn Nho.

Dường như không ai tưởng tượng được người cưỡi ngựa làm loạn cả khu phố lại là hắn.

Thu Anh Đào nâng đôi mắt đầy lệ, thấy tên đầu sỏ đứng trên mái hiên loay hoay, vừa tìm cách leo xuống, vừa an ủi Thu Anh Đào: “Cô nương đừng lo lắng, bốn vương nhất định sẽ giúp nàng cứu sống con hổ này.”

Thu Anh Đào tay nắm chặt thành nắm đấm rắc rắc run run, đồ bỏ đi! Tay chân vụng về còn dám cưỡi ngựa lao bừa trên phố, mái nhà còn không xuống được còn nói cái gì võ lâm hảo hán, đúng là bọn giết người (ví với những người chuyên đàn áp và giết hại nhân dân) kém cỏi!

Nàng thấy người này chậm rì rì từ mái hiên bò xuống, nổi giận dùng dùng đi về phía trước, không nói lời nào! Một chưởng nện vào ngực Tống Hàn Nho... Chỉ vào mũi hắn nhưng một chữ cũng không mắng được, còn dân chúng xung quanh đột nhiên vô cùng hoảng sợ chạy vội đi, vừa chạy vừa la: Ngưu tiểu thư muốn giết Thất vương gia, mọi người chạy nhanh còn giữ được mạng.

Tống Hàn Nho dường như bị một quyền đánh ở mặt, nhưng không phải bị đánh đến hồ đồ luôn, mà là chưa kịp phản ứng. Lưng hắn đập thật mạnh vào vách tường, xương ở ngực tê rần, một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng...Hả? Cô gái này sức lực thật ghê gớm.

Mà lúc này, đội hộ vệ hoàng gia của Tống Hàn Nho hỏa tốc chạy đến. Dường như ai cũng choáng váng, cái đầu tiên đập vào mắt là “Hân Ngọc Bạch Mã” đã thành tàn phế, giữa đường còn có một con hổ máu chảy thành sông, lại thấy Thất vương gia Tống Hàn Nho miệng phun máu tươi, trước mặt là một cô gái lửa giận ngút lên tận trời chỉ vào Thất vương gia... Đội hộ vệ lập tức thuận thực áp Thu Anh Đào xuống đất, đội trưởng đội hộ vệ rút kiếm ra đặt trên cổ Thu Anh Đào: “Điều dân to gan, cả gan phạm thượng bất kính với Thất vương!”

Tống Hàn Nho do ngực đau nói không nên lời, đành phải ra hiệu thị vệ buông tay, nhưng chẳng chờ hắn ra lệnh, Thu Anh Đào đã khê đảo cổ tay vật thị vệ ngã lăn ra đất... Nàng tức giận tới mức không kiềm chế

được mà bật người dậy, lúc này mới nhớ tới thân thể này trời sinh có thần lực, mà chuyện quan trọng nhất bây giờ là cứu lão hổ, nàng vội vàng chạy tới trước Đậu Hoa. Bọn thị vệ thấy nàng có võ công, đồng loạt rút kiếm bảo hộ chủ tử... “Để nàng đi”. Tổng Hàn Nho đặt tay lên ngực nhẹ giọng ra lệnh, sau đó dặn dò đội trưởng đội hộ vệ: “Mau tìm thú y cứu chữa con hổ”.

Thu Anh Đào hít sâu một hơi, hai tay nâng lên... lại dễ dàng bế bổng được thân thể Đậu Hoa, nàng ngạc nhiên mừng rỡ hơi cười, sau đó ôm Đậu Hoa yếu ớt chạy về Ngưu gia, cúi đầu nhìn chăm chú con hổ nhỏ đáng thương, trong lòng nàng xót xa khó chịu...Ráng chịu đựng, Đậu Hoa.

... Tổng Hàn Nho nhẹ thở dài, đã nói không biết cười ngựa rồi, phụ hoàng lại còn tặng hẳn một con lương câu (ngựa tốt), giờ thì hay rồi, ngựa điên trực tiếp lao ra khỏi Thất vương phủ còn đụng lung tung làm bị thương không ít người... Hắn nhìn chăm chú bóng lưng gầy nhỏ của Thu Anh Đào “dũng mãnh”... Cô gái sức lực thật là lớn vô cùng, lại còn ở giữa thành nuôi mãnh thú, ha ha

※ ※ ※

Thu Anh Đào khóc sụt sùi chạy về nhà, hô không ra tiếng, để lôi kéo sự chú ý của mọi người, nàng nhẹ nhàng đặt Đậu Hoa xuống đất, cắn răng dậm chân, ôm chum nước quăng lên trời, vèo! Rầm! Bọt nước văng tung toé, tiếng nổ lớn làm mọi người đều quay đầu lại.

Các tiêu sư thấy Đậu Hoa bị thương, mọi người đều buông binh khí trong tay chạy lại vây quanh, trong đó có một tiêu sư vội vàng chạy ra cửa đi mời lang trung, vừa ra tới cửa thì đúng lúc có một vị lang trung cầm hòm thuốc tiến vào, phía sau còn có vài tên thị vệ, hai bên nhìn nhau ngẫm hiểu, sau đó tiêu sư đưa lang trung vào nhà cứu hổ.

... Trong phòng bận rộn, ra ra vào vào bưng ra cả một chậu máu, Thu Anh Đào lau nước mắt ngồi cạnh cửa chờ đợi. Cái chết của nàng trước khi xuyên qua cũng không đáng sợ thế này, điên rồ chạy ra giữa đường đua, hai chiếc xe đua một trước một sau cán nàng thành bánh thịt, mà hai gã đua xe đó đều là bạn tốt của nàng. Nàng lúc đó thật sự không biết hai người đều thích một cô bé, mà cũng lúc đó cô bé đang có quan hệ với người A, lại hôn môi với người B giữa đường phố, nàng chẳng qua chỉ đem tin tức này nói với người A, ai ngờ một câu nói đùa lại thành sai lầm lớn, nàng không ngờ mình xông ra ngăn cản lại thành “anh dũng hy sinh”... Thu Anh Đào sứt sứt, theo như tiểu Diêm vương nói, nàng tạo ra kết cục thảm một người chết hai người bị thương nặng, đương nhiên, nàng chắc chắn mình là người chết, cũng nhớ trước khi chết nàng đã nghĩ: mình mà là một người cảm thì thật tốt.

Nhưng mà, nàng từ đó ngộ ra một đạo lý, tìm một người nam nhân bình thường rồi gả đi thôi, tất nhiên rồi, nam nhân tốt làm gì tới phiên người, thế giới cũng không phải chỉ có mình người là nữ nhân.

Một chiếc khăn tay màu trắng đưa tới trước mặt nàng, Thu Anh Đào khóc nức nở ngược mắt lên... Lại là cái tên giết hổ đáng ghét! Lần đầu tiên nàng miễn dịch với soái ca, nghiêng đầu tỏ vẻ bất mãn, nghĩ có tiền có thể muốn làm gì cũng được sao? ta khinh.

Tổng Hàn Nho thấy nàng không nhận lấy, tự mình ngồi xuống, Thu Anh Đào lập tức đứng lên, vừa muốn rời đi, sau lưng truyền đến một câu như mệnh lệnh coi như nhả nhận: “Người là nữ tử vô lễ nhất, mà bổn vương từng gặp qua”.

Thu Anh Đào lau nước mũi chậm rãi xoay người, nhe nanh múa vuốt làm nét mặt dữ tợn như một con sư tử Hà Đông đang gầm gừ với Tổng Hàn Nho, sau đó tức giận phẫn nộ đi tới chỗ Đậu Hoa đang được cứu chữa.

“...” Tổng Hàn Nho mù mịt khó hiểu chớp mắt mấy cái, tính cách thật là hung bạo, nhưng sao lại gào không ra tiếng?

Ngưu Đại Ngưu nghe tin chạy ngay về nhà, sau khi tra hỏi rõ chân tướng tại sao Đậu Hoa bị thương, lập tức đem ý định bắt hung thủ chém thành tám mảnh hoá thành một đám khói bay theo gió. Hắn nghe tiêu sư kể Thất vương gia tự mình đến tạ lỗi, nên tức giận cùng đau buồn, cung kính hành lễ với Tổng Hàn Nho: “Tệ xá đơn sơ, sao dám làm phiền Thất vương gia tự mình đến, dù sao cũng chỉ là một con hổ”.

Tổng Hàn Nho biết thân phận của người vừa đến, nhẹ gật đầu: “Con hổ kia là sủng vật của Ngưu cô nương sao?”.

“Đúng vậy, là bảo bối tiểu nữ nuôi dưỡng từ nhỏ, sớm chiều làm bạn tình cảm nồng hậu, nếu tiểu nữ có đắc tội Vương gia, mong Vương gia thông cảm”. Tiêu cục Ngưu thị ở kinh thành cũng coi như có danh tiếng, danh tiếng vô cùng tốt, rất nhiều quan to hiển hách đều nhờ tiêu cục bọn họ vận chuyển vàng bạc châu báu.

Tổng Hàn Nho sờ lên chỗ đau nhức trên ngực, không khỏi nói đùa: “Tiểu nữ Ngưu gia ra tay rất nặng.”

“...” Ngưu Đại Ngưu trong lòng rơi lộp bộp, chẳng lẽ Thất vương gia đến đây hỏi tội? Nghĩ vậy, hắn quý luôn xuống đất: “Tiểu nữ Ngưu Tiểu Nữ trời sinh thần lực là không sai, nhưng đứa nhỏ này lại là nữ nhân cam, mẹ mất sớm, là tiểu nhân dạy dỗ con không tốt, nếu Thất vương gia tức giận, tiểu nhân cam nguyện thay khuê nữ chịu phạt.”

Tổng Hàn Nho khê giật mình, đứng lên nâng lão già dậy: “Mau đứng dậy, hôm nay huyên náo làm người ngã ngựa đổ là sơ xuất của bốn vương, không liên quan tới tiểu nữ Ngưu gia.”

Ngưu Đại Ngưu như trút được gánh nặng đứng dậy, ánh mắt cảm kích nhìn Tổng Hàn Nho, dân chúng trong thành đều nói Thất vương gia Tổng Hàn Nho bình dị gần gũi, đối xử với dân chúng rất tử tế, hôm nay gặp mặt đúng là ngọc thụ lâm phong, tuần tú lịch sự.

Tổng Hàn Nho vô tình lại nhận được hai thông tin kinh hãi: “Nữ nhân cam” với “thần lực”, dường như trong phút chốc đã nổi lên sự hứng thú với tiểu nữ Ngưu gia. Ngưu Đại Ngưu không nói chuyện ngay cửa, nên trong lúc mọi người đang ra sức cứu Đậu Hoa, hai người thanh thoi ngồi uống trà trò chuyện, sau khi Tổng Hàn Nho nghe xong những “công tích vĩ đại” của “Ngưu Tiểu Nữ”, đối với khả năng phá hoại của vị đại lực thần nữ này cảm thấy bất ngờ và toát mồ hôi.

Mà lúc này trong phòng, lang trung không ngừng cố gắng rốt cục cũng giữ được tính mạng của Đậu Hoa, nhưng Đậu Hoa bị móng ngựa đá đúng chỗ hiểm, nên tạm thời những sinh hoạt hằng ngày không thể tự làm, ít nhất phải điều trị ba tháng mới khỏi hẳn được.

...Thu Anh Đào tặng giường mình cho Đậu Hoa, nàng ngồi bên giường nhẹ nhàng vuốt vuốt những cọng lông... Thấy Đậu Hoa bình yên ngủ, nàng nhẹ cười ngọt ngào, trải qua chuyện này nàng không sợ Đậu Hoa nữa, động vật cũng có linh tính, biết báo ơn, huống chi là con người.

“Nữ Tiểu Nữ, Thất vương gia sắp đi rồi, đi ra chào một câu đi”. Ngưu Đại Ngưu đứng trước cửa nhẹ giọng nhắc nhở.

Thu Anh Đào vừa nghe thấy cái tên này lại phát hoảng, còn không mau xéo đi! Da mặt người này dày thật đấy.

Nàng lạnh lùng bước ra ngoài, đúng lúc Tổng Hàn Nho thò đầu nhìn vào trong phòng, hắn chỉ muốn liếc nhìn tình trạng của lão hổ, nhưng hai tay của Thu Anh Đào đã giang ra ngăn hắn nhìn, cử chỉ cực kì không thoải mái ý bảo “phi lễ chó nhìn”.

Ngưu Đại Ngưu thấy khuê nữ quá mức vô lễ, vỗ vào gáy Ngưu Tiểu Nữ dạy dỗ: “Đừng có vô lễ, đây là Thất vương gia”.

“...” Thu Anh Đào xoa xoa gáy, tự nhắc nhở mình phải kính già yêu trẻ, không được đánh lão đầu, đành bĩu môi cúi đầu, sau đó trưng ra ánh mắt “Người còn chưa đi hả?”.

Tổng Hàn Nho cảm thấy cha con hai người đều rất thú vị, nhẹ cười: “Bốn vương sẽ chịu trách nhiệm tất cả, có yêu cầu gì cứ việc nói”.

Ngưu Tiểu Nữ chẳng thèm nhìn hắn cười khẩy, Ngưu gia tiền nhiều như nước, không thèm tiền của người.

Tổng Hàn Nho hoàn toàn cảm nhận được sự bất mãn của Thu Anh Đào với mình, hắn cũng không để ý rời khỏi Ngưu gia, toàn bộ thị vệ lập tức theo sau, đội trưởng đội thị vệ trước khi đi còn đưa cho Thu Anh Đào một mảnh giấy: trưa mai gặp ở Thất Vương phủ.

Thu Anh Đào cầm tờ giấy vo tròn, vẫn chưa hết giận, xe luôn thành từng mảnh nhỏ, sau đó đi vào sân, đùa cái gì thế, hô một tiếng nàng đến hét một tiếng nàng đi chắc? Nàng chẳng thèm đi.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nàng cũng không thể vô duyên vô cớ không đi, dù sao chỗ này cũng không phải thế kỷ 21 có nhân quyền. Mắt nàng lay động, Ngưu Đại Ngưu từng nói nàng có một gian nhà

gỗ nhỏ trên núi. Nghĩ vậy, nàng bảo Ngưu Đại Ngưu vẽ ra một bản đồ địa hình, sau đó cầm một hộp đồ ăn thật lớn đi vào rừng, để lại một tờ giấy trên bàn: Ngưu cha, khuê nữ đi hành hiệp trượng nghĩa, ba ngày sau trở về, ôm.

※ ※ ※

Thu Anh Đào tay cầm bản đồ vừa mịt mờ tìm đường, không thể không nói, Ngưu Đại Ngưu rất có thể là tổ tiên của Picasso.

Đâu đâu cũng là rừng núi xanh mướt, nàng đi trên con đường mòn nhỏ. Tuy không thấy một bóng người nào, nhưng ban ngày thì chẳng có gì đáng sợ, có một con suối nhỏ róc rách chảy từ trên đỉnh núi, nàng tiến lại gần rửa mặt rồi uống vài ngụm nước suối, lúc nàng chuẩn bị đứng dậy lên đường tiếp, vừa mới quay đầu lại, phía sau có thêm hai nam nhân, hai người trên trán buộc dây thừng, mặc quần áo vải thô màu xanh lá, một người tay còn cầm một lưỡi búa to...”...” Nàng sợ tới mức ngã dập mông, chỉ có thể dùng ánh mắt la thét.

Nam nhân vác lưỡi búa to, cười híp mắt tiến lên từng bước, vai rung rung kỳ lạ: “Cô nương, muốn đi đâu thế?” Không chờ Thu Anh Đào phản ứng, một nam nhân khác thân hình lực lưỡng đẩy ra, bực mình nói: “Nàng ta đi có một mình cần gì phải quanh co lòng vòng?” Sau đó khoe miệng hân nhếch lên, hùng hồn hét lớn một tiếng: “Cướp, cướp sắc đây!”

“...” Thu Anh Đào hai tay đặt trước ngực, lưu manh trên núi đúng là nhiều hơn so với trong thành.

Nàng thấy vị cao lớn lực lưỡng kia định tiến lại gần, liền giơ tay làm động tác bình tĩnh dừng nóng vội, hai sơn tặc cũng chẳng hiểu ra sao, dù sao hai người cũng chẳng vội, dù sao cô nương như hoa này cũng chẳng chạy được.

Thu Anh Đào nghiêng đầu nhìn thấy một tảng đá lớn bên bờ suối, sau đó chậm rãi đi về phía đó, chà xát lòng bàn tay, làm tinh thần hăng hái rồi chậm rãi nâng tảng đá lên... rắc...a...ắc...!! Rắc...a...ắc...!! Tiếng tảng đá vỡ ra làm hai tên sơn tặc cả người choáng váng, bọn hắn kéo tay nhau cùng lui về phía sau. Thu Anh Đào khoe miệng nhướng lên, nâng tảng đá tới gần hai người. Lúc này, tên sơn tặc còm nhom hai chân phát run: “Ca, ca à, bây giờ mấy cô nương dưới núi ăn cái gì, mà người nào cũng giống Ngưu Tiểu Nữ thế này?”

Hắc Hắc! Ngưu Tiểu Nữ cũng nổi danh phết.

Thu Anh Đào thấy đại lực thần công hù dọa được hai sơn tặc, hài lòng vui vẻ, thành linh ném tảng đá về phía bọn sơn tặc... Lúc hai tên sơn tặc kêu to a a, thì hòn đá đã bay đến, một bóng người bỗng nhiên xẹt qua: “Bang” một tiếng nổ vang thật lớn, tảng đá như tia chớp bay về phía sườn núi bên cạnh, sau đó tan tành.

... Thu Anh Đào ngây ngốc chớp chớp mắt, quay đầu nhìn đồng đá vụn, lúc quay người lại, thì thấy người đó nhẹ nhàng tiếp đất, cả người phiêu dật như uốn lượn cùng gió, tay cầm bảo kiếm chưa ra khỏi vỏ, một bộ hắc y thể hiện rõ phẩm chất riêng của sơn tặc.

Nam nhân nhìn về phía Thu Anh Đào, vừa định mở miệng nói, thì hai tên sơn tặc nhát gan đã bò dậy, chỉ vào Thu Anh Đào run rẩy nói: “Trại chủ, sức lực của cô gái này cũng ngang bằng với Ngưu Tiểu Nữ, theo ta phân tích thì...”.

“Phân tích cái đầu người, nàng chính là Ngưu Tiểu Nữ.” Nam nhân đã sớm chú ý tới cách ăn mặc của Thu Anh Đào, rõ ràng là tiêu phục của tiêu cục Ngưu thị, nhưng mà... đệ đệ Mộ Giai Kỳ tả qua, dung mạo Ngưu Tiểu Nữ xấu xí vô cùng, Mộ Giai Kỳ khóc lóc hò hét nói trời có sập cũng không lấy Ngưu Tiểu Nữ... Mộ Giai Nam liếc qua nàng một lượt, miêu tả hơi qua lời rồi.

4. Chương 4

Chương 4: Sơn tặc cũng cần sinh tồn mà

Thừa dịp lúc ba người nói chuyện phiếm, Thu Anh Đào lén lút nâng một tảng đá to bằng quả dưa hấu ném về phía bọn sơn tặc, Mộ Giai Nam không quay đầu lại, vung bảo kiếm trong tay đánh văng tảng đá, rồi tiếp tục tán gẫu với thuộc hạ.

“...” Núi cao còn có núi cao hơn, Thu Anh Đào thấy tình thế bất lợi, rón ra rón rén dịch dịch sang bên cạnh, đợi có thời cơ tốt thì chuồn ngay.

Mộ Giai Nam sắp đặt hai người đứng đầu đường núi mai phục, vì hắn nhận được tin tức đáng tin cậy, hôm nay có một nhóm người vận chuyển tơ lụa thượng đẳng Giang Nam đến Hoàng cung, mà muốn vào thành thì phải đi qua đường núi này, nên hắn đã ra lệnh phong kín tất cả đoạn đường, bây giờ chỉ việc ôm cây đợi thỏ chờ cướp cống phẩm.

Thu Anh Đào dịch chuyển chân, vừa mới chuẩn bị bỏ chạy, đã cảm thấy hai chân lơ lửng, Mộ Giai Nam tóm cổ nàng giắt trên chạc cây, cười như không cười nhìn nàng: “Chạy đi đâu?... Ồ, ta quên ngươi bị cầm, không cần trả lời.”

“...” Thu Anh Đào liều mạng khua chân làm tóc rối tung, lại giờ nắm đấm về phía Mộ Giai Nam thị uy, đem nàng treo trên cây, nam nhân này đúng là không biết thương hương tiếc ngọc.

Mộ Giai Nam ngắt một bông cỏ lau đi tới trước mặt nàng, cầm cỏ lau phe phẩy lướt qua mặt nàng, Thu Anh Đào cảm tức đẩy ra, Mộ Giai Nam vẫn kiên nhẫn dùng cỏ lau quét mặt nàng, toàn bộ quá trình như đang “chọc mèo”... Thu Anh Đào cảm một lúc đã thấy mệt, người bình thường quét hai cái thì ngừng lại, mà bạn hữu này “chọc” bao nhiêu cũng không đủ, qua mười phút rồi, lúc thì gãi cổ nàng, lúc lại gãi mí mắt nàng, làm nàng buồn chết đi được.

Thu Anh Đào sốt ruột, nàng không hô không mắng được nên tất nhiên là sốt ruột, cực kỳ bất đắc dĩ, nàng thở dài đầu hàng ... Hừ! Đợi nàng xuống đất rồi, nhất định phải đem thằng nhãi này đá xuống khe núi! Tiểu yêu nghiệt, bề ngoài có đẹp ta cũng phải giết chết ngươi!

Mà Mộ Giai Nam hình như không có ý muốn thả nàng xuống đất, hai tay khoanh trước ngực bước lên phía trước một bước, nâng đôi mắt yêu mị nhìn chăm chú Thu Anh Đào, rồi vươn tay nắm cầm nàng nhìn trái nhìn phải: “Giai Kỳ nói trên mặt ngươi có một vết sẹo buồn nôn, ở chỗ nào?”

Thu Anh Đào mặc dù bị treo trên cây, nhưng khí thế vẫn phải có, nàng trợn mắt khoanh tay trước ngực, làm ra vẻ bình tĩnh lạnh nhạt.

“Hừm? Không phối hợp hả...” Trong mắt Mộ Giai Nam xẹt qua một tia xấu xa: “Thế chắc là ở trên người rồi...” Hắn vừa nói vừa vén cổ áo nàng... Thu Anh Đào thấy đại sự không ổn, giữ chặt cổ áo, cố gắng đừng đưa người quay đi, đúng là đồ lưu manh!

Nàng càng trốn, cái tay xấu xa kia lại càng kéo cổ áo nàng, còn cười “Ha ha ha” xấu xa. Thu Anh Đào nhìn độ cao từ chỗ mình xuống mặt đất, định làm gãy chạc cây để thoát xuống, nhưng khi cúi đầu xuống mới phát hiện dưới chân là một hố đất lớn, sâu trong hố còn có những cọc gỗ để bẫy giết dã thú... Tên chết tiệt, lại dám treo nàng trên hố bẫy.

Đúng lúc này chuyện bất hạnh lại tới nữa, có lẽ nàng giãy giụa quá mạnh, chạc cây phát ra tiếng gãy răng rắc, không cần nghĩ ngợi, nàng ôm cổ leo lên người tên lưu manh, nhắm mắt dựa đầu vào hõm vai hắn.

Mộ Giai Nam không ngờ nàng “chủ động” như thế, giật mình, cười tủm tỉm nhìn chỗ chạc cây vừa gãy... “Nam nữ thụ thụ bất thân, tiểu sắc nữ người, đang chiếm tiện nghi của ta sao?” Hắn vừa nói vừa đẩy nhẹ thân thể Thu Anh Đào ra ngực mình. Thu Anh Đào không muốn trở thành “xiên thịt người nướng”, vội vàng lắc đầu lia lịa, liều mạng ôm hắn không dám lỏng tay.

“Sau này còn muốn giả làm nữ hiệp ngăn đường tiền tài của sơn trại ta sao?”

Lắc đầu!

“Ngươi phải viết giấy cam đoan năm trăm chữ cho bản trại chủ.”

Gật đầu!

“Sau khi về, sẽ tố cáo với cha ngươi?”

Lắc đầu!

“Nguyện ý gả cho Mộ Giai Kỳ chứ?”

Gật đầu!... Thu Anh Đào giật mình, lục soát cái tên Mộ Giai Kỳ trong đầu, không phải chính là tên soái ca đã đá nàng sao?... Thu Anh Đào nhúu mày suy nghĩ.. Vẫn gật đầu!

Mộ Giai Nam cười tủm tỉm nhìn nàng: “Người gật đầu, được rồi, thề đi”.

“...” Thu Anh Đào mày lại nhúu, chậm chậm lắc đầu, khoé miệng Mộ Giai Nam lại nhếch lên: “Không đồng ý? Đã không phải là người một nhà, bản trại chủ tại sao phải thả người xuống?”

Con bà nó! Hắn đang trêu chọc nàng cho vui sao?

Lúc này, chạc cây lại phát ra tiếng “răng rắc” một lần nữa, Thu Anh Đào lại bổ nhào vào ngực Mộ Giai Nam. Bởi vì động tác hơi mạnh, gót chân Mộ Giai Nam không chịu được lực, nên hắn thuận tay ôm eo nàng giữ thăng bằng. Thu Anh Đào cũng không rảnh để phản kháng, thậm chí còn ôm chặt hơn, Mộ Giai Nam cười ha hả: “Người lại chiếm tiện nghi của ta, bồi thường phí tổn thất sự trong sạch cho ta, ba trăm lượng bạc ròng.”

Gật đầu, bồi bồi bồi!... Bồi thường cho người ba trăm lượng bạc đi mua quan tài! Ta phỉ nhỏ.

Đến lúc chạc cây gãy lìa, Mộ Giai Nam mới nhấc tay ôm nàng xuống đất, Thu Anh Đào hết hồn vẫn chưa bình tĩnh lại được, mà phiếu nợ của Mộ Giai Nam đã hiện ra trước mặt nàng: Ngưu Tiểu Nữ thiếu nợ Mộ Giai Nam ba trăm lượng.

Mộ Giai Nam đưa cho nàng một khối du ấn (một khối mực để ấn dấu tay): “Ấn ngón tay vào đây”

Thu Anh Đào nghiêng đầu nhìn cái túi bên hông hắn, bạn hữu này cứ như kế toán, đi đâu cũng mang theo con dấu với biên lai?

Nàng không cam lòng ấn dấu tay, rồi sau đó len lén bôi ngón tay đầy mực đỏ vào góc áo Mộ Giai Nam.

Mộ Giai Nam cất cẩn thận phiếu nợ vào túi, rồi nghiêng đầu liếc mắt nhìn Thu Anh Đào: “Sao vẫn còn ngồi đây? Nhanh đi lấy bạc.”

Thối tham tiền! Thu Anh Đào cướp giấy bút trong tay hắn, nắn nét viết năm chữ: Người là thối thổ phỉ.

Mộ Giai Nam làm như không có việc gì, chớp mắt mấy cái: “Không đúng, ta là sơn tặc, thổ phỉ bình thường cướp bóc ở bình nguyên mà.”

Thu Anh Đào lười chẳng thèm cãi nhau với hắn, lại viết: Ta bây giờ không thể xuống núi, ba ngày sau đi.

“Người định trốn nợ.” Mộ Giai Nam kết luận.

Thu Anh Đào trợn mắt bật dậy, bước tới ven đường cầm giỏ cơm muốn đi, bên hông tự dưng lại có một sợi dây thừng, sau đó bị túm trở về chỗ cũ, làm giỏ cơm rơi tung toé ra đất, nàng nghiêng rằng nghiêng lợi giờ nắm đấm đánh Mộ Giai Nam, Mộ Giai Nam cười ha ha nhẹ nhàng tránh thoát. Chẳng biết lấy ra từ đâu một sợi dây xích, hai ba bước chân đã buột hai cổ tay nàng ra sau lưng, trói lại thật chặt.

Thu Anh Đào giẫy giụa hai cái không thoát được, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi ngồi bệt xuống đất, chẳng biết là giận hay sợ chết, nước mắt xoạch xoạch chảy như mưa ra khỏi hốc mắt, Mộ Giai Nam ngừng cười, nghiêm túc nói: “Nữ Nữ này, có chuyện gì buồn phiền thì cứ nói ra, như thế cũng làm bản trại chủ vui vẻ.”

Về mặt Thu Anh Đào vận vẹo, tên này là ma quỷ phái tới sao?

Mộ Giai Nam đứng lên, động tác khóa sắt hoàn toàn không phù hợp với giọng điệu hoà nhã: “Bản trại chủ chân thành mời Đại tiểu thư Ngưu gia tới sơn trại ở ba ngày, đừng có cảm động đấy, ha ha.”

Thu Anh Đào nhắm hai mắt tĩnh tâm lại, tên chết tiệt heo chó cũng không bằng.

Mộ Giai Nam kéo Thu Anh Đào treo đèo lội suối, vượt rừng rậm tới sơn trại. Thu Anh Đào ngẩng đầu nhìn dãy núi dựng đứng, bỗng nhiên thấy thân thể chợt nhẹ đi, Mộ Giai Nam đã vác nàng lên vai, sau đó nhảy bảy tám bước phóng thẳng lên núi... Thu Anh Đào cảm giác máu chảy ngược hết lên não, lúc này nàng rất nhưng nhớ Ngưu gia, nhớ con hổ nhỏ Đậu Hoa, nhớ Ngưu Đại Ngưu, nhưng lại cảm hận Thất vương gia Tống Hàn Nho.

Những bất hạnh này, đều là bi kịch một tay Tống Hàn Nho tạo thành!

Một khắc sau.

Thu Anh Đào bị xóc nảy lên xuống xuống rồi cuộc cũng được xuống đất, nàng choáng váng ngẩng đầu lên... Trước mắt nàng hiện ra một toà sơn trại hoàn toàn được làm bằng gỗ, cao ngất lặn vào đám mây rần rần mà kiên cố. Bên trong sơn trại như một cái chợ bán đồ giảm giá, bọn sơn tặc đem những vật phẩm đồ trang sức các loại đã cướp được bày ra để trao đổi với sơn tặc khác.

Trại chủ về tổ, tất nhiên là có người ra đón, một nữ sơn tặc trung niên tiến về phía trước, cứ theo thói quen nhận lấy “đồ cướp về” Thu Anh Đào. Nữ sơn tặc nhìn từ trên xuống dưới: “Trại chủ hôm nay sao lại cướp cả người sống đem về thế này?”

Mộ Giai Nam duỗi một ngón tay lắc lắc: “Giá trị của nàng ta là ba trăm lượng đấy, trông coi cho tốt.” Lời nói vừa dứt, nữ sơn tặc lập tức tỉnh táo, trong mắt nàng vật trước mắt không còn là người sống nữa: “Ta nhanh nhốt nàng vào mật thất đi?”

Mộ Giai Nam ngẩng đầu nghĩ ngợi, “tốt bụng” nhắc nhở: “Mật thất không có gió vào, ngạt thở chết người, không tốt.”

Nữ sơn tặc cũng thấy không ổn, hai mắt tỏa sáng, chỉ chỉ hang động bằng đá tự nhiên xa xa kia: “Hay là nhốt trong động?”

Mộ Giai Nam chậm rãi ngẩng đầu: “... Có bị chết còng không?”

Thu Anh Đào thấy hai người mỗi người một câu coi nàng như hàng hóa, không thể nhịn được nữa kéo khóa sắt, sau đó nhảy đến trước mặt Mộ Giai Nam, mắt chớp chớp giả bộ đáng thương tội nghiệp, trong lòng nghĩ: Bọn sơn tặc các ngươi không ai tốt cả.

Mộ Giai Nam nhìn khuôn mặt “trần đầy tình cảm” của Thu Anh Đào dường như nghĩ ra chủ ý gì đó, nhếch môi cười cười: “Bản trại chủ là một người chủ hiếu khách, nhất định là sẽ có cơm ăn.” Nói xong, hắn cầm xích sắt trong tay nữ sơn tặc: “Gọi Mộ Giai Kỳ tới nhà ăn gặp ta, nhân tiện làm đồ ăn bưng đến.”

Thu Anh Đào khóc không ra nước mắt đi theo hắn, nàng không muốn ăn cơm, nàng muốn đá chết từng tên chết tiệt trong sơn trại này!

Chỉ trong chốc lát sau, Mộ Giai Kỳ vui vẻ hoạt bát bước vào: “Ca, ca tìm ta...” Lời còn chưa dứt, hắn đã chú ý tới Thu Anh Đào, dụi dụi mắt đi tới. Từ trước đến giờ, hắn đối với mỹ nữ là gặp qua không bao giờ quên, rõ ràng hắn đã gặp cô nương này mà nghĩ mãi không ra đã gặp ở đâu: “Mỹ nữ, chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi đúng không?”

Thu Anh Đào suýt nữa nghẹn, thượng lương bất chính hạ lương oai (tạm edit là “xà trên không ngay thì xà dưới cũng nghiêng”), là một thành ngữ cổ đại ý chỉ bề trên làm sai thì bên dưới cũng sai theo – ở đây hiểu là chủ nào tớ nấy), từ trên xuống dưới đều ngu ngốc!

Mộ Giai Nam tháo khoá sắt ở cổ tay nàng, về mặt hoà nhã nhắc nhở: “Đánh người xấu là phải bồi thường gấp đôi đó.”

Thu Anh Đào nổi trận lôi đình đập tay lên mặt bàn, “rắc” một tiếng, bàn tách ra làm đôi... Mộ Giai Nam nhìn cái bàn đáng thương, bất đắc dĩ thở dài: “Chắc chắc, xúc động quá rồi...”

Mộ Giai Kỳ ngạc nhiên đến ngây người chớp mắt một cái, Mộ Giai Nam ngồi xuống, ngoắc ngoắc ngón tay bảo Mộ Giai Kỳ lại gần. Mộ Giai Kỳ chẳng hiểu ra sao tiến về phía trước, Mộ Giai Nam nhanh như chớp đánh một quyền vào gáy hắn, rồi làm ra vẻ ưu nhã xoa xoa các đốt ngón tay: “Đám học nói dối? Còn nói Ngưu Tiểu Nữu xấu xí vô cùng, trong mắt ngươi còn có người đại ca này nữa không hả?”

“...” Mộ Giai Kỳ ôm đầu xoa xoa, oan ức nói: “Xấu thật mà, không tin thì huynh đến Ngưu tiêu cục xem đi, nhớ tới mặt nàng ta là đệ lại muốn nôn rồi.”

Thu Anh Đào hung tợn trừng hấn, thì ra là tên khốn khiếp này giả tình giả ý! Nàng thấy vẻ mặt đau đớn của Mộ Giai Kỳ, thấy hả hê quý dị cười cười, đáng đánh! Không đánh đến chảy máu mũi đúng là đáng tiếc...

Mộ Giai Nam dùng chiếc đũa nâng cầm Thu Anh Đào lên: “Nhìn mặt nàng ăn không ngon sao?”

Mộ Giai Kỳ then thùng gãi đầu: “Hắc hắc... Cô nương không phải Ngưu Tiểu Nữ, nàng tất nhiên là xinh đẹp hơn nhiều.”

“..” Mộ Giai Nam nhìn mặt đệ đệ không giống như đang giả bộ, không nhận ra Ngưu Tiểu Nữ, chẳng lẽ hấn bắt nhầm người?

Giờ phút này, sự ảo diệu bên trong chỉ có Thu Anh Đào hiểu rõ, nàng thấy đồ ăn trên bàn cực kỳ mê người, rất biết phối hợp bắt đầu ăn, chẳng cần quản hấn Trương Tam Lý Tứ Vương Nhị cái gì gì hết, ăn no rồi tính.

Mộ Giai Nam nhỏ tiếng nói chuyện với Mộ Giai Kỳ một lúc. Bỗng nhiên Mộ Giai Nam đi tới kéo Thu Anh Đào ra khỏi phòng, Thu Anh Đào vừa cắn bánh bao vừa đi theo, đi tới một gian phòng rộng, cửa lớn rầm một tiếng đóng lại... Thu Anh Đào thấy ánh sáng biến mất hoảng sợ, mà Mộ Giai Nam từng bước từng bước nhích lại gần mình trong mắt có tia sáng loé lên.

5. Chương 5

Chương 5: Sắc lang đột kích

Mộ GiaiNamđứng cách khoảng một xích (~0,33m), phát ra mệnh lệnh cách biệt một trời một vực với sự nhỏ nhả lễ độ của hấn: “Cởi bỏ hai nút áo trên cùng.”

Thu Anh Đào mắt mở to, thuận tay ném bánh bao về phía Mộ GiaiNam, trong mắt tràn ngập khinh bỉ.

Mộ GiaiNamngiêng người tránh được ngôi xuống cạnh giường, khoanh tay trước ngực nghiêm túc nói: “Bản trại chủ không có ý khinh bạc cô nương, nghe lời, mau cởi đi, liếc mắt nhìn một cái rồi mặc vào.”

“” Thu Anh Đào một tay nắm chặt cổ áo một tay đập cửa, đúng là kêu trời trời không thấu mà, huống chi nàng còn không thể kêu cứu mạng. Mộ GiaiNamđợi một lúc vẫn thấy nàng ko bắt đầu cởi, chỉ hoảng hốt lo sợ liên tục đập cửa, mà lúc này ván cửa đã có xu hướng gãy nát Sao hấn lại quên sức lực nàng lớn hơn trâu chứ? Mộ GiaiNamchậm rãi tiến về trước, sau đó nâng hai tay: “Cô nương đã không muốn phối hợp, thì bản trại chủ đành phải tự mình ra tay.” Hấn vừa nói vừa tiến lên, Thu Anh Đào hai tay che ngực, nhảy loạn khắp phòng. Mộ GiaiNamđứng lặng ở giữa phòng, nhìn nàng chạy như điên cứ một vòng lại một vòng, đành phải tốt bụng nhắc nhở: “Chạy như vậy sẽ bị choáng váng.”

Lời nói còn chưa dứt, Thu Anh Đào đã lao đảo hai mắt mờ mịt, chân mềm nhũn nghiêng người tới cạnh bàn, một tay ấn huyết thái dương, một tay chỉ Mộ Giai Nam, thể hiện sự căm hận của nàng với hấn.

Mộ GiaiNamkhông nhanh không chậm tiến về phía trước, nâng tay lên cởi nút thắt đầu tiên trên cổ áo nàng: “Bản trại chủ là người nhả nhặn, sẽ không xé rách quần áo của người.”

Lưu manh đột kích, đột nhiên Thu Anh Đào dùng sức lực lớn nhất đẩy ngực Mộ Giai Nam, chỉ nghe thấy quần áo “xoạc” một tiếng vạt áo đã bị xé tung thành bốn mảnh. Bầu không khí lập tức ngừng trệ, nàng đứng lặng người một giây, nàng với Mộ Giai Nam bốn mắt nhìn nhau một giây, lại một giây nữa trôi qua, nàng lập tức cầm lấy vạt áo ngồi sụp xuống đất, xuất môn chưa kịp được tình lang đã gấp sắc lang, nàng đúng là xui xẻo mà.

Tuy nàng ngồi sụp xuống với tốc độ rất nhanh, nhưng Mộ GiaiNamđã kịp nhìn thấy nốt ruồi dưới xương quai xanh của nàng. Đệ đệ Mộ Giai Kỳ đã nói, Ngưu Tiểu Nữ dưới xương quai xanh có một nốt ruồi. Mà

việc này phải quay lại mười ngày trước, lúc ấy Mộ Giai Kỳ và Ngưu Tiểu Nữ đánh nhau, trong lúc vô ý đã nhìn thấy, sau đó Nghe nói Ngưu Tiểu Nữ không chịu nổi sự nhục nhã, đập đầu vào tường tự vẫn.

Mộ GiaiNamnghĩ ra một chủ ý rất vớ vẩn, ép Mộ Giai Kỳ đến tiêu cực Ngưu thị cầu hôn. Thứ nhất tránh Ngưu tiêu đầu then quá hóa giận đem binh vẫn tội. Thứ hai là tránh được Ngưu Tiểu Nữ cứ thỉnh thoảng tới phá rối chuyện cướp bóc của sơn tặc. Vốn nghĩ rằng kế hoạch của hắn rất hoàn mỹ, ai ngờ Mộ Giai Kỳ chạy một mạch về sơn trại, thái độ cực kỳ cứng rắn, nói thà chết cũng không muốn lấy Ngưu Tiểu Nữ.

Sau khi Mộ GiaiNamxác định được chính xác là Ngưu Tiểu Nữ, hắn mới cười tủm tỉm ngồi xổm xuống cạnh Thu Anh Đào: “Đi thôi, đi ăn cơm.” Mà Thu Anh Đào vẫn hoang mang ngồi xổm sau cái bàn không dám bước ra. Mộ Giai Nam thở dài, túm lấy cổ tay nàng kéo ra, nhưng mà nói thật, lực tay hắn quả thật không khỏe bằng Ngưu Tiểu Nữ, để tránh bị ngộ thương (lỡ tay làm bị thương), đành giữ chặt hai tay, sau đó ôm cả người nàng, mà quần áo Thu Anh Đào bị rách hở ra khá nhiều, đúng là để cho tên lưu manh thói được nhìn không rồi.

Mộ GiaiNamthấy nàng yên lặng khóc nức nở, đứng yên một bên nhìn. Nước mắt Thu Anh Đào rơi lã chã không phải là bị dọa sợ hãi, mà là uất ức nghẹn trong lòng không nói được ra lời. Nhưng Mộ Giai Nam lại không biết điều đó, tay hắn ngừng lại đặt nàng ngồi lên ghế, đợi một lát thấy nàng vẫn còn khóc, Mộ Giai Nam lúng túng vuốt vuốt tóc mai, già mồm ắt lẽ phải nói : “Nếu ngươi không đẩy ta. . . . Mà thôi, là ta thô lỗ quá đáng.”

Thu Anh Đào lườm hắn một cái, đá vào đùi hắn một cái, khuôn mặt công khai nói hắn. . . . đi chết đi.

Mộ GiaiNamlần này cố ý không né, cắn răng chịu một cước này của nàng, hắn kéo ghế ngồi đối diện Thu Anh Đào, không hề có thành ý nhử mày: “Nếu không thì, bản trại chủ chịu trách nhiệm vậy?”

Mặt người dạ thú! Ngưu Tiểu Nữ tức giận quay đầu, hai anh em nhà này đúng là hai khối bị thịt, “cầu hôn” tuy tiện cứ như chuyện hằng ngày, bên trong chắc chắn chẳng tốt đẹp gì!

Mộ GiaiNamthấy nàng hoàn toàn không vui, tuy tiện khuyên bảo: “Nữ Nữ à, tự sát không giải quyết được vấn đề, dù ngươi có chết, ta vẫn sẽ sống rất ung dung tự tại, mà ngươi biến thành một con quỷ chết oan.”

Thu Anh Đào giận sôi máu, quay đầu tìm đôi môi mềm mại của Mộ GiaiNam. . . . Dù sao cũng bị tên chết tiệt này nhìn hết rồi, phiếu nợ cũng đã viết, không chiếm được chút tiện nghi thì đúng là có lỗi với sự oan ức nàng phải chịu!

. Mộ GiaiNamlưng cứng đờ giật mình ngậy người tại chỗ, trong đáy mắt là hàng lông mi dài cong lay động của nàng. Đúng lúc này, Thu Anh Đào bỗng nhiên nghiêng người rời ra, hàm hừ ngồi thẳng người, nâng cổ tay lên ý bảo hắn tháo dây thừng ngay tức khắc.

Mộ GiaiNamliếm liếm môi, không hiểu sao khoe miệng lại tươi cười, sau đó túm lấy khóa sắt kéo nàng về phía trước, cười ha ha: “Hoá ra ngươi đúng là một sắc nữ.”

Thu Anh Đào vênh mặt lên, hừ, chính là sắc nữ đấy! Rất thích chiếm tiện nghi của mấy tên tiểu bạch kiểm (tên mặt trắng) đấy thì sao?

Lúc này, có tiếng đập cửa dồn dập truyền đến: “Trại chủ, rương tơ lụa quá lớn, không kéo lên núi được, làm sao bây giờ? –“

Mộ GiaiNammở cửa, nhúu mày trầm tư một lúc. Mà ngay tầm mắt hắn là Thu Anh Đào đang tức giận phẫn nộ, khoe miệng hắn nhếch lên túm lấy bả vai nàng, Thu Anh Đào do áo bị rách, nên chỉ có thể nhẹ lắc lắc hai vai.

Sơn tặc nghiêng người nhìn vào trong thấy Thu Anh Đào quần áo không chỉnh tề, quay đầu đi làm như không nhìn thấy gì, lập tức nhảy lùi về phía sau rồi đi: “Trại chủ mời tiếp tục, thuộc hạ cáo lui –“

“.” Mộ GiaiNamliếc mắt nhìn Thu Anh Đào, mím môi cười cười, từ trong túi vải lấy ra một sợi dây nhỏ, tự mình thắt vào hông nàng: “Nữ Nữ à, giúp ta vác rương gỗ lên núi, ngươi chỉ cần nhắc tay cái là được mà.”

Thu Anh Đào suýt sặc, ta phi nhỏ, dù có khoẻ cũng không phục vụ sơn tặc, nàng là người rất có nguyên tắc!

. Mộ GiaiNamkhom người “mắt quuyến rừ”: “Ba trăm lượng không cần trả lại.”

Thu Anh Đào khó chịu quay đầu, vốn chẳng muốn đưa người!

“Vác xong rương hòm bản trại chủ tự mình đưa người xuống núi?”

Thu Anh Đào thổi ngón tay, sửa sang lại quần áo, vuốt vuốt tóc bay rối, vẫn bộ dáng lạnh lùng như trước.

Mộ GiaiNamngừng cười, nghiêm túc nói: “Bị giam ở mật thất hay sơn động người chọn một đi.” Hắn vừa nói vừa gọi sơn tặc tới nghe lệnh.

Thu Anh Đào khoé miệng giật giật, nàng túm góc áo chỉ chỉ, thể hiện mình là người của tiêu cực, không thể thông đồng làm bậy với Mộ GiaiNamđược.

Mộ GiaiNamhọc bộ dáng của nàng thổi thổi đầu ngón tay: “Vấn đề của người bây giờ là sống hay chết, danh dự chỉ là vật ngoài thân.”

“” Thu Anh Đào đấu tranh tư tưởng chưa đầy một giây, thở dài, bàn tay vô lực nâng lên ý bảo Mộ GiaiNamđẫn đường.

Mộ Giai Nam cười tủm tỉm đi đằng trước. Thật ra hắn cũng có biện pháp đem rương tơ lụa lên núi, nhưng sẽ phải tiêu hao rất nhiều nhân lực và sức lực, hiếm khi bắt được một nữ lực sĩ, không cần phải tốn công vô ích làm gì.

Đầu ngón tay hắn chạm nhẹ môi, dường như còn lưu lại hơi ấm từ môi của Ngưu Tiểu Nữ, không nén được cười nhẹ một tiếng.

※ ※ ※

Một canh giờ sau đó, Thu Anh Đào làm một người lao động cường tráng miễn phí, mà bọn sơn tặc đã sớm nghe danh tiếng Ngưu Tiểu Nữ sức lực lớn vô cùng, nhưng hôm nay mới được mở rộng tầm mắt. Đám sơn tặc dưới chân núi hợp lực đem rương gỗ đặt trên lưng Thu Anh Đào, chèn ép tấm lưng của nhân dân lao động, nhưng mà dù sao, một rương gỗ bốn trăm cân đối với lực tay của Ngưu Tiểu Nữ mà nói thì chỉ như một hộp giấy, nhưng đầu nàng quá nhỏ, từ trên núi nhìn xuống, cứ như rương gỗ tự mình leo núi vậy.

Mộ GiaiNamngồi trên ghế mây nhìn toàn cảnh. Cô nàng này đúng là không phải người bình thường.

Đội mười rương gỗ một chút cũng không tốn hao gì vào trong sơn trại, đám sơn tặc dưới chân mới núi lực tục lên sơn trại, toàn sơn trại đứng khắp lan can nhìn xuống, nhìn thấy một bóng người mệt mỏi ngã xuống đất.

Mộ Giai Kỳ là người đầu tiên xông lên cầm chén trà ngồi xổm xuống cạnh Thu Anh Đào, lấy tay áo lau mồ hôi cho nàng, vô cùng ân cần nói: “Nữ Tiểu Nữ vất vả rồi, chi bằng để ta lấy thân báo đáp nàng đi? Ha ha.”

Thu Anh Đào nằm trên mặt đất nghiêng người liếc nhìn hắn một cái, sau đó nhìn bóng đen đứng phía sau, Thu Anh Đào nhìn vào mắt Mộ Giai Nam, duỗi hai ngón tay làm hình dạng người đi, vừa chỉ chỉ đường xuống núi, bảo hắn tuân thủ lời hứa lập tức thả người.

Mộ GiaiNamthực sự không muốn thả. “Nữ lực sĩ” dùng tốt thể này, hắn khê cong người ôm Thu Anh Đào vào ngực, Thu Anh Đào kinh sợ túm lấy quần áo hắn, mắt nghi hoặc, Mộ Giai Nam cười ha ha, cố tình nói: “Lúc đầu ta thương lượng với người, người không đồng ý còn gì? Sau đó ta phải cưỡng ép người mới thực hiện, cho nên giao dịch lúc đầu không tính.” Không chờ Thu Anh Đào nổi bão, Mộ GiaiNamđã cúi đầu cười nhẹ: “Xem đi cả người người toàn mồ hôi ta cũng chẳng để ý ôm lấy, trước tiên người đi tắm rửa, tắm xong ta bảo đầu bếp làm thật nhiều món ngon cho người.”

Thu Anh Đào thở hổn hển tay túm lấy cổ áo hắn run run, Mộ GiaiNamtên thôi vô lại!

Mộ GiaiNamvẫn giữ nguyên sắc mặt vô lại, mặc cho nàng đá trái đá phải, còn phối hợp gật gù rất ăn ý.

. Mộ Giai Kỳ thấy hai người “Hoà thuận vui vẻ”, chạy đuổi theo: “Ca! Ca muốn tranh nữ nhân với ta?”

Mộ Giai Nam một cước đạp Mộ Giai Kỳ: “Bảo ngươi lấy thì thà chết không lấy, giờ hối hận hả? Muộn rồi.”

“” Thu Anh Đào im lặng nhìn trời, hừ, cứ làm như ai muốn lấy, thì nàng đều chấp nhận chắc, hừ hừ, thấy chưa? Giờ giá trị lão nương tăng rồi, sơn tặc PASS! Sau khi về thành sau phải chọn một lang quân như ý mới được, ha ha.

“Ca.” Mộ Giai Kỳ từ phía sau hét lên một tiếng với “giọng nói rung động”, mà Mộ Giai Nam vẫn phớt lờ đi về phía trước, đi chưa được hai bước, một ngón tay nhỏ chọc chọc vai Mộ Giai Nam, Mộ Giai Nam không quay đầu, bực mình thở dài: “Đừng nháo loạn nữa Mộ Giai Kỳ, trước tiên để ta dùng hai ngày, mấy ngày nữa sẽ trả Nữ Nữ lại cho ngươi.”

“Dùng hai ngày?” Sau lưng một giọng nữ đầy nghi vấn truyền tới

“” Mộ Giai Nam lưng cứng đờ, để Thu Anh Đào xuống đất, Thu Anh Đào thò đầu ra ngó phía sau, thấy một nữ nhân tuổi xấp xỉ mình, trong mắt đầy nước. Thu Anh Đào che miệng cười trên nỗi đau của người khác, đúng đó! Cô nương đừng do dự, tin vào những gì cô thấy, hẳn chính là lưu manh, mau cho tên khốn này hai cái bạt tai đi!

Vị cô nương nước mắt vòng quanh này tên là Nguyễn Linh Nhi, là cô nương cùng lớn lên với Mộ Giai Nam, Mộ Giai Nam và Mộ Giai Kỳ đều là cô nhi, cha của Nguyễn Linh Nhi có công ơn nuôi dưỡng với Mộ Giai Nam. Năm năm trước, lúc ông lão rời khỏi trần thế đã đem sơn trại và khuê nữ gửi gắm cho Mộ Giai Nam, Mộ Giai Nam đương nhiên là không thể chối từ nhận lấy trách nhiệm chăm sóc Nguyễn Linh Nhi.

Mộ Giai Nam quay đầu lại nhìn Thu Anh Đào, ban ngày ban mặt ôm cô nương nhà người ta đi khắp sơn trại tất nhiên là hết đường chối cãi, hẳn ra về thản nhiên đi tới chỗ Nguyễn Linh Nhi: “Việc này à. Vị cô nương này là Ngưu Tiểu Nữ của tiêu cục Ngưu thị, cho nên ừm. Muội biết đó?”

Nguyễn Linh Nhi vừa nghe đến tên của Ngưu Tiểu Nữ thì giật mình, nàng lau nước mắt, nghiêng đầu nhìn Thu Anh Đào, nước mắt lại từng giọt từng giọt lăn ra: “Nàng chắc chắn không phải Ngưu Tiểu Nữ, ta đã thấy Ngưu Tiểu Nữ, ô ô, Ngưu Tiểu Nữ là người cực kỳ xấu xí, Nam ca người.”

“” Mộ Giai Nam mắt tự nhiên vuốt vuốt tóc mai, khoanh tay lại đẩy về phía Thu Anh Đào: “Ta với Ngưu Tiểu Nữ rất trong sạch, không tin tự muội hỏi nàng đi.”

Thu Anh Đào lườm Mộ Giai Nam một cái, ngoái đầu nhìn lại Nguyễn Linh Nhi đôi mắt tròn xoe đang trông chờ đáp án, Thu Anh Đào đôi mắt lay động, lóe lên một tia xấu xa Nàng tức khắc mếu máo ra vẻ cực kỳ oan ức, chỉ chỉ cổ áo bị rách, lại chia chia Mộ Giai Nam hung ác, sau đó vung ống tay áo làm động tác xé, chỉ mồm không thể mở miệng, ...

6. Chương 6

Chương 6: Nước tới đắp đất chặn, kẻ địch đến con nhóc chặn

Nguyễn Linh Nhi lập tức hoa dung thất sắc, che miệng nhìn Mộ Giai Nam không thể tin được: “Giai Nam ca, giải thích thế nào đây?”

“...” Mộ Giai Nam vội ho một tiếng, mắt thoáng bối rối, chợt phát hiện Mộ Giai Kỳ đứng một bên xem náo nhiệt, hẳn nháy mắt mấy cái tỏ vẻ hòa ái dễ gần: “Đệ đệ à! Ca phải tốn ba tác lưỡi khuyên bảo đến nát cả miệng, cuối cùng thì Ngưu Tiểu Nữ cũng chịu ngả cho đệ rồi!”

Vừa nói xong, Mộ Giai Kỳ từ sau tường phấn khích nhảy ra, nhưng một màn trước mắt lại làm tâm hắn hóa thành tro bụi... Thu Anh Đào kiễng mũi chân, hôn lên môi Mộ Giai Nam, ngay lúc này, tất cả mọi người

chết lặng, Thu Anh Đào đôi mắt to xoay tròn nhìn xung quanh... Hừ, bắt nạt người khác là phải trả giá đắt! Đùa chết người, đùa chết người luôn!

Mộ Giai Nam lúc này mới nhìn rõ một thực tế, dù có nhảy xuống vực cũng chẳng giải được oan khuất. Hắn không né tránh mà nhắm mắt lại, tục ngữ nói đúng: thiện ác cuối cùng đều có báo ứng, trời xanh không phụ lòng người...

“Oa”, Nguyễn Linh Nhi gào khóc một tiếng phá vỡ cục diện bế tắc, ngay sau đó vang lên tiếng đóng cửa thật mạnh... Thu Anh Đào liếm liếm môi, hai tay khoanh trước ngực rất vui vẻ, ngẩng đầu dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Mộ Giai Nam... Anh bạn à, trọn tròn mắt chưa? Ha ha.

Mộ Giai Nam nhìn chăm chú cửa phòng của Nguyễn Linh Nhi, trong mắt có chút ai oán, sau đó như trút được gánh nặng: “... Tuy việc này có hơi tàn nhẫn, dù sao cũng mong Nguyễn Linh Nhi có thể thay đổi ước nguyện ban đầu...” Hắn vỗ vỗ vai Thu Anh Đào: “Cám ơn Nữu Nữu, hóa ra người mới là người có duyên tâm hữu linh tề (tâm linh tương thông) với ta.” Nói xong, hắn lại nghĩ một chút “Trời xanh đối đãi hẳn cũng không tệ” mà vui vẻ rời đi...

“...” Thu Anh Đào há hốc mồm ngây ngốc tại chỗ, lập tức lạnh run giữa mặt lên trời thở dài... Hừ hừ hừ! Mục đích của nàng là muốn phá cho hư, muốn tạo ra gian tình không đứng đắn mà! Ông trời không có mắt mà! Ô ô...

Thu Anh Đào cảm thấy bốn phương tám hướng đều có những ánh mắt quái dị chăm chú nhìn nàng, vì sự sinh tồn ở bên ngoài nàng không để cho Mộ Giai Nam được như ý nguyện, tay nắm chặt đi đến chỗ Nguyễn Linh Nhi, nặng nề gõ cửa —

Gõ hồi lâu, Nguyễn Linh Nhi đang khóc sụt sùi mới hé cửa ra, nàng thấy trước mắt không phải là Mộ Giai Nam, mà là tình địch tội không thể tha. Nguyễn Linh Nhi dùng dùng nỗi giận đóng cửa lại, nhưng tay Thu Anh Đào đã chặn lại nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Nguyễn Linh Nhi đã biết Thu Anh Đào khỏe mạnh, mắt nàng tràn ngập lửa giận, dùng hết dũng cảm giậm chân chỉ trích: “Ta, ta muốn quyết đấu với người!”

“...” Thu Anh Đào phũ phũ tay áo, chỉ chỉ phòng Mộ Giai Nam, rồi chỉ chỉ chính mình, để biểu thị quan hệ giữa hai người trong sáng như tờ giấy trắng, dứt khoát kéo áo lót màu trắng mặc bên trong chỉ chỉ.

Nguyễn Linh Nhi thấy thế thì sững sờ, không khỏi sờ sờ mặt mình, rồi khóc càng thương tâm: “Người, người, người... Là con gái sao lại không biết xấu hổ thế này? Ta không có làn da trắng như người, cũng biết Giai Nam thích nữ nhân có làn da trắng nõn, mà ta trời sinh không có làn da trắng, chẳng qua ta sinh ra không được như người thôi... Oa ô ô?”

Thu Anh Đào không thể không... hút một ngụm khí lạnh! Nàng vội vàng há to miệng chỉ chỉ vết hằn của mình, một lần nữa chỉ cho nàng ta thấy mình tuyệt đối là một người tàn tật.

“Ô ô... Ta cũng biết là Giai Nam ca thích con gái ít nói, người muốn nói ta thường ngày lắm lời chứ gì?!” Nguyễn Linh Nhi vừa khóc nức nở vừa rút bảo kiếm bên hông ra: “Ngươi Tiểu Nữu! Người lai giả bất thiện, cố ý khoe khoang! Hôm nay ta liều cái mạng này sống chết với ngươi!”

*Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai. (Người tốt thì không đến, người đến cũng chẳng tốt lành gì)

“...” Thu Anh Đào thấy gương mặt nhỏ nhắn của nàng tức giận đến đỏ cả lên, mài dao soàn soạt xông lên, vì thế! Thu Anh Đào cong móng bỏ chạy, vừa chạy vừa nhếch miệng muốn khóc, thế này là thế nào, đúng là phụ nữ thất tình đều không còn lý trí mà.

Lúc này, Mộ Giai Kỳ không biết từ đâu nhảy ra, trong phút chốc đã ngăn trước mặt Nguyễn Linh Nhi: “Đao hạ lưu nhân! Nữu Nữu vô tội! —” Thu Anh Đào cảm kích không thôi trốn sau lưng Mộ Giai Kỳ, thật không dễ dàng mà! Cuối cùng người sáng suốt cũng đến... Mộ Giai Kỳ nhìn Thu Anh Đào cười khổ, vẻ mặt đau buồn phần nộ nắm tay thành nắm đấm: “Linh Nhi muội muội! Mộ Giai Nam bắt nhân ta bất nghĩa, không cần muội ra tay, Mộ Giai Nam đoạt người yêu của đệ đệ, ngày mai! ... Mộ Giai Kỳ ta muốn cùng anh ruột Mộ, Giai, Nam quyết chiến một trận sống chết!”

Nguyễn Linh Nhi vì chung mối thù mà tiếp lời: “Một cây làm chẳng nên non, ngày mai đánh một trận đôi nam nữ đi!” Nàng dùng kiếm nhọn giận dữ chỉ Thu Anh Đào: “Ngươi Tiểu Nữ! Chuẩn bị tinh thần nghênh chiến đi ——”Mắt Thu Anh Đào trợn trắng, miệng sùi bọt mép quay đi... Tiểu Diêm Vương nói rất đúng, nàng thuộc dạng người “Tự chui đầu vào rọ”.

Mộ Giai Nam ở sau khe cửa nhìn thấy tất cả... Hắn không nén được thở dài, haizz haizz, Ngươi Tiểu Nữ vì giúp hần”Thoát ly khổ hải” (rời khỏi biển khổ) mà khiến cho bản thân chịu cảnh “Thân thủ dị xứ” (thân một nơi, đầu một nơi), thật là đáng thương.

.....

Thu Anh Đào tắm rửa xong, thay quần áo sơn tặc ra, nữ đầu bếp mang thức ăn đến căn phòng nàng đang ở tạm, Thu Anh Đào cầm lấy tay nữ đầu bếp mượn giấy bút, nàng cũng không muốn chuyện này càng dạn càng lớn, làm cái mạng nhỏ này “hỵ sinh”.

Nữ đầu bếp tốt bụng đem tới cho nàng một chồng giấy trắng: “Haizz, cô gái xinh đẹp thế này mà lại cầm điếu, nhưng mà nếu người tức giận thì cũng chẳng cần mắng chửi, sức lực lớn hơn trâu! Đưa tay bóp một phát chết một người, ha ha ——”

Thu Anh Đào ngoài cười nhưng trong lòng không cười gật đầu, nói đến chuyện khỏe mạnh quá mức làm nàng càng buồn bực, nàng đá cái bàn cạnh tường để thử nghiệm, sức mạnh của nàng đều tập trung ở trên tay, hơn nữa lòng bàn tay là nơi mạnh nhất, những bộ phận khác đều giống người bình thường.

Nàng héch héch mũi, vừa cắn bánh bao vừa viết lên tờ giấy, đối với nàng mà nói, bút lông thật sự rất khó viết.

Đúng lúc này, Mộ Giai Nam đẩy cửa vào, trên tay còn bê một đĩa nho, Thu Anh Đào thấy hần không biết xấu hổ xuất hiện, cầm lấy bánh bao bóp một cái nát vụn, thể hiện người cũng như bánh bao thôi.

Mộ Giai Nam coi như không thấy lửa giận trong mắt Thu Anh Đào, ngồi xuống như không có việc gì, đưa đĩa trái cây tới trước mặt nàng: “Ta tự tay rửa nho cho đại tiểu thư Ngươi gia, ném thử đi...”

Thu Anh Đào giơ lên tờ giấy thứ nhất: cắt! —— nàng cực kỳ tin tưởng tần suất phải giơ lên tờ giấy này sẽ rất cao.

“...” Mộ Giai Nam chống khuỷu tay lên mặt bàn, cười dịu dàng quyến rũ: “Muốn ta bóc vỏ nho giúp người sao?”

Quả nhiên, công dụng của tờ giấy này không cao.

Mộ Giai Nam rất tự nhiên, hần bóc vỏ nho đưa tới miệng Thu Anh Đào, cười tủm tỉm: “Mở miệng ra, rất ngọt, nào...”

Thu Anh Đào chưa từng thấy một nam nhân mặt dày vô sỉ như vậy, tuy cũng có nhưng tuyệt đối không phải là soái ca, hừ! Không có việc gì mà ân cần không phải gian xảo thì là đạo chích, nàng tự cầm lên một chùm nho ngồi xuống ghế đá cạnh cửa, tránh bị dính độc thủ

Ngươi đại tiểu thư đã không nhận, Mộ Giai Nam bỏ trái nho đã bóc vỏ vào miệng, hần phóng tới bên cạnh Thu Anh Đào: “Nghe nói Nguyễn Linh Nhi chỉ mặt muốn khiêu chiến với ngươi, ta vốn định giúp ngươi giải quyết khó khăn này, xem ra người nào đó không cần rồi...”

Không nhắc đến thì Thu Anh Đào quên luôn, nàng tóm ống quần Mộ Giai Nam, mắt đầy mâu thuẫn: đầu sỏ gây chuyện đang ở trước mắt, còn nói gì nữa! Chuyện phiền phức này trở thành chuyện của một mình nàng từ khi nào hả?

Mộ Giai Nam kéo ống quần ra một cách ghét bỏ, đánh đòn phủ đầu: “Dây dưa cò cưa cái gì? Ngươi vừa rồi không phải kiêu ngạo lắm sao...”

Thu Anh Đào tóm Mộ Giai Nam về phòng, chấm mực múa bút viết vài chữ: Mộ Giai Kỳ muốn giết ngươi.

Mộ Giai Nam nghiêng đầu không cho là đúng: “Giai Kỳ từ nhỏ đến lớn đều muốn giết anh ruột, chỉ là lời cửa miệng thôi, nhưng Nguyễn Linh Nhi thì khác, ngươi cướp ‘phu quân tương lai’ của nàng, tự mình cầu phúc thật nhiều đi Nữ Nhi.”

Khóe mắt Thu Anh Đào mở lớn, không ngờ nháo tới nháo lui cuối cùng mỗi mình nàng phải chết?!

Nàng dỗi lòng gờ tờ giấy lên: ta cũng vì giúp người mà, người không thể thấy chết mà không cứu chứ!

Mộ Giai Nam coi như không nhìn thấy gì ánh mắt bay ra ngoài cửa sổ: “Vì sao nho lại có vỏ nhĩ, ăn không tiện chút nào...”

“...” Thu Anh Đào cắn môi, rồi nghiêng răng nghiêng lợi bóc vỏ nho, đồ vô lại chết tiệt!

Nàng đặt mười quả nho đã bóc vỏ vào đĩa, rồi chọc chọc tay Mộ Giai Nam, ghen chết người đi!

Mộ Giai Nam chậm rãi quay đầu, lông mày nhú lại chỉ trỏ: “Ta là người thích sự hoàn mỹ, có ba quả không tròn, bóc lại đi.”

Một tiếng “rầm” thật lớn vang lên, mặt bàn chỗ Thu Anh Đào bị một chưởng xuyên thủng luôn, Mộ Giai Nam dùng tốc độ nhanh nhất cứu lấy đĩa trái cây, ngồi xồm trên ghế, lấy một trái nho bỏ vào miệng, vừa ăn vừa càu nhàu: “Chắc chắc, làm gì mà nóng tính thế, làm hỏng đồ đặc là phải đền đầy nha...”

Thu Anh Đào bước lên một bước, túm lấy cổ áo hắn, thật muốn ném tên này từ đỉnh núi xuống.

Mộ Giai Nam cúi đầu mặt gần như dán trên mặt Thu Anh Đào, mặt không nao núng nhìn nhìn: “Tức giận sẽ có nếp nhăn, người phải cẩn thận đó.”

Thu Anh Đào suy nghĩ, bây giờ cứ tiếp tục âm ỉ với hắn thì bất lợi ỉnh, nàng bỗng dưng buông tay ra, chốc lát sau gờ lên tờ giấy vừa viết xong: không náo loạn với người nữa, nhanh nghĩ biện pháp đi.

“Ta nghe Mộ Giai kỳ nói người biết võ công, sao lại phải lo lắng?”

“...” Thu Anh Đào lắc đầu gờ hai tay ra, nàng ngoài khỏe mạnh khác người căn bản chẳng có võ công gì.

Mộ Giai Nam ngẩn ra: “Không phải chứ? Người chỉ có sức mạnh thôi?”

Thu Anh Đào lắc đầu tội nghiệp, làm Mộ Giai Nam sững sốt ... Mặc dù căn cơ võ công của Nguyễn Linh Nhi không tốt, nhưng một chiêu nửa thức cũng coi như có biết, nếu đánh nhau thật thì nhất định Ngưu Tiểu Nữ không phải đối thủ của nàng.

Hắn nhảy xuống ghế: “Đi theo ta.”

Thu Anh Đào thấy dáng vẻ hắn như đã có kế sách, liền hấp tấp chạy theo... Mộ Giai Nam lôi kéo nàng leo lên thang dây treo vào sơn động, Thu Anh Đào nhìn sơn động đuốc sáng rực rỡ, lại thấy có giường có bàn ăn, chắc Mộ Giai Nam muốn nàng trốn ở đây, vì thể nhảy lên giường, còn vừa lòng gặt đầu.

Mộ Giai Nam ấn một cơ quan trên tường đá, ngoái đầu lại ngoắc ngoắc ngón tay kêu nàng tới, Thu Anh Đào không hiểu gì đứng lên... Tường đá bên cạnh mở ra, một gian phòng chứa binh khí bày la liệt đủ loại hiện ra trước mắt nàng. Dao, thương, kiếm, kích, búa, rìu, móc, xiên, cái gì cũng có, sáng bóng dưới ánh lửa. Thu Anh Đào nhìn đến choáng váng, nàng rón rén đi lên, dùng đầu ngón tay gõ gõ vào mặt một thanh đại đao, một sợi tóc của nàng vô tình rơi xuống, nhẹ nhàng đứt thành hai đoạn khi chạm vào lưỡi đao. Nàng kinh ngạc lùi về sau một bước mới phát hiện trên một số vũ khí khắc chữ “Cẩm”, thể hiện rõ chúng là vũ khí chuyên dụng của hoàng gia, tất cả đều là đồ của Cẩm y vệ sao?

Thu Anh Đào dùng ánh mắt kì quái đánh giá Mộ Giai Nam... Da mịn màng, lại không có râu, chẳng lẽ là thái giám?

Mộ Giai Nam tất nhiên nhìn thấy sự “rung động” trong mắt nàng... Hắn tùy tay quơ lấy một thanh bảo kiếm có vẻ nhẹ tung trái tung phải hai cái, nhìn nhìn Thu Anh Đào rồi lắc đầu, hắn bỗng nhiên chú ý đến Lưu Tinh Chùy trong góc phòng, vung lên một cái như xé gió: “Người dùng cái này đi.”

“...” Thu Anh Đào ngây ngốc cầm lấy Lưu Tinh Chùy cỡ lớn này, vung lên một cái, chùy sắt (quả tròn tròn ở đầu) lập tức bay tới mặt Mộ Giai Nam, nếu không phải Mộ Giai Nam né nhanh, thì đã biến thành bánh thịt rồi.

Mộ Giai Nam nhú mày: “Cái này nguy hiểm quá, không nên làm Nguyễn Linh Nhi bị thương ...” Hắn lấy lại Lưu Tinh Chùy trên tay Thu Anh Đào, lấy một con dao găm đưa cho nàng: “Đây là ‘Nhận thủy chủy’ chém sắt như chém bùn, dùng thử xem.”

Thu Anh Đào cúi đầu nhìn nhìn con dao găm “vừa ngắn vừa nhỏ”, rốt cuộc cũng hiểu hẳn định làm gì, hóa ra tiểu tử này căn bản không muốn giúp nàng lánh nạn, chỉ đi tìm giúp binh khí ngày mai mình chiến đấu thôi! Nàng không biết võ công, Nguyễn Linh Nhi dùng trường kiếm dài tới một mét, nàng lại cầm con dao găm khoa tay múa chân? Nói đùa gì thế này!

7. Chương 7

Chương 7 Trộm gà không được còn mất năm gạo

Thu Anh Đào không ngờ đến mức phải làm một trận sống mái với hắn, người cổ đại không giống với người hiện đại, không phải chỉ mắng ngoài miệng vài câu là xong chuyện mà chỉ cần một câu không hợp ý là có thể động đao động thương. Dù một đao giết chết người cũng không có cảm giác phạm tội, mà còn đương đương tự đắc nói với thi thể: người sống trong giang hồ, ai chẳng một lần trúng đao!

Thu Anh Đào cầm con dao găm dùng sắc quăng vào vách đá, khi thấy con dao găm cắm chặt vào bức tường đá, nàng khẽ giật mình, chứng tỏ con dao găm này đúng thật là hàng tốt, nhưng cũng không chứng minh được thanh bảo kiếm của Nguyễn Linh Nhi không phải là hàng tốt!

Mộ Giai Nam huyết sát: “Nữ Nữ à, ta thấy tay không tác sát đã là vô địch thiên hạ rồi.” Hắn hất tóc ra sau: “Đương nhiên, so với ta thì còn kém xa.”

Thu Anh Đào hầm hừ ra khỏi phòng chứa vũ khí, Mộ Giai Nam là tên đầu lĩnh thổ phỉ gian trá, giáo hoạt nhất, nhờ hắn nghĩ biện pháp mà hắn lại đẩy mình lên đầu chiến tuyến, mà nàng cũng chẳng muốn chơi trò tự tìm đường chết.

Mộ Giai Nam thông dong ra sau, đi được vài bước lại quay về phòng vũ khí, tìm kiếm trong chốc lát, rồi hai tay vòng ra sau lưng. Hắn thần thần bí bí ngồi xuống cạnh Thu Anh Đào, nhìn chăm chú đôi tay nàng tựa như rất tò mò hiếu kỳ. Thu Anh Đào cảm thấy không ổn, vừa định rút tay về, bỗng nhiên vang lên “lạch cạch”, một vòng tay vàng rực rỡ đã bao lấy cổ tay Thu Anh Đào. Nàng cúi đầu nhìn vòng tay vàng tinh tể mà thấy như cái còng tay, sao lại nói giống còng tay, bởi vì trên vòng tay còn có một đoạn xích sắt dài, đầu kia của xích sắt nối với một cái vòng khác, Mộ Giai Nam đang cầm trên tay giờ ra: “Đây là ‘Bắt yêu cô’, trong truyền thuyết là vũ khí của Nhị Lang thần, ta phải cố gắng lắm mới lấy ra được từ Hoàng cung, nghe nói là được chế tạo từ Thiên Sơn huyền thiết, kiên cố không phá được.... Người thử xem có thể mở ra không?”

“...” Chỉ biết ba hoa chích chòe, còn không phải là tên trộm cắp lên vào nhà người ta chuyên trộm đồ bẻ khóa chắc.

Thu Anh Đào lắc lắc cổ tay, phát hiện trên vòng tay này không thấy chỗ mở, dứt khoát dùng cả hai tay tách ra, Mộ Giai Nam ngồi xổm xuống một bên hết sức chăm chú quan sát: “Cố lên Nữ Nữ, người mà không mở ra được thì đúng là yêu quái hóa thân rồi...”

Thu Anh Đào nghiêng răng tròng mắt cả nửa ngày, mà cái “Bắt yêu cô” cứ chớ gì gì đó không chút sứt mẻ, nàng chán nản phát tay, ý bảo Mộ Giai Nam nhanh mở ra. Mộ Giai Nam lại bất đắc dĩ thở dài: “Sức mạnh lớn hơn trâu của người biển đầu mất rồi, người đúng là yêu quái, mau mau hiện nguyên hình đi, bản trại chủ ta tha tội chết cho.”

Thu Anh Đào vút cho hắn ánh mắt “ngây thơ”, mắt buông xuống nhìn đầu còn lại của “Bắt yêu cô” đang đặt dưới đất. Mắt nàng xẹt qua một tia xấu xa, mặt đối mặt với Mộ Giai Nam, lòng mảy may nhướn lên cười hì hì... Mộ Giai Nam không biết nàng định làm gì, nhưng nhìn vẻ mặt mờ ám, hắn mắt tự nhiên ngửa đầu ra phía sau che môi lại, làm điệu bộ dù có chết cũng giữ thân như ngọc: “Người đừng mong chiếm tiện nghi của ta!”

Thu Anh Đào khoe miệng nhướn càng lúc càng cao tiến lại gần, mắt liếc xéo “Bắt yêu cô”, Mộ Giai Nam thấy nàng có ý đồ bất chính, vội vàng chạy, chỉ trong chớp mắt, Thu Anh Đào đã cầm chắc đầu còn lại của

“Bắt yêu cô” đưa ra sau lưng, từng bước tới gần Mộ Giai Nam... Lúc này, Mộ Giai Nam đã bị dồn đến sát cửa động, theo bản năng duỗi hai tay đẩy vai nàng, nhưng lại nghe “lạch cạch” vang lên: đầu còn lại của “Bắt yêu cô” đã bao lấy cổ tay hắn... Thu Anh Đào thực hiện được “gian kế”, nàng giơ ngón cái, để dưới cằm làm động tác cắt cổ: người vui sướng khi người khác gặp họa hả? Người mới đúng là yêu nghiệt!

“...” Mộ Giai Nam nhìn chăm chú còng vàng trên cổ tay về mặt râu rĩ, hắn “ai oán” nâng “đôi mắt đẹp”: “Có buộc thân thể cũng không buộc được lòng ta, sao người cứ tự làm khổ mình thế?”

Thu Anh Đào trừng mắt, tay bỏ vào gáy hắn, cho hắn chút “tinh táo”.

Mộ Giai Nam giật giật cổ tay, đoạn xích sắt dài kêu “lạch cạch”, hắn thở dài, quay lại phòng vũ khí tìm chìa khóa, lúc này hắn chỉ hi vọng ... có thể thuận lợi tìm được.

Lúc này, Thu Anh Đào và Mộ Giai Nam bị buộc hai đầu dây xích, nhưng nàng cũng chẳng sốt ruột chút nào, cái này gọi là gây ông đập lưng ông!. Nàng đoán sơ sơ chiều dài đoạn xích sắt, cỡ khoảng hai thước, bỏ qua tác dụng “còng tay” của nó, ánh vàng tỏa ra bốn phía, trạm trổ tinh xảo, thì đúng là một bảo vật giá trị liên thành.

... Mộ Giai Nam ngồi xổm trước hòm gỗ lớn tìm loạn lên, Thu Anh Đào đứng bên cạnh hỗ trợ giơ cây đuốc chiếu sáng, trong lòng bắt đầu sợ hãi, bởi vì người nào đó từ dưới cửa cột nhả chuyển thành ỉu xìu vào đầu giắt tóc, Thu Anh Đào nhíu mày, không phải trùng hợp thể chứ?

Mộ Giai Nam đặt hai tay lên hòm, vẻ chán ngán thất vọng, trong mắt còn tràn đầy ý chỉ trích: “Xem ra chỉ có thể chờ ngày mai rồi tìm, ta cũng không quen thuộc nơi này lắm, người lỗ măng quá đấy Nữu Nữu.”

Thu Anh Đào nửa tin nửa ngờ nhíu mày... Đồ khôn, đồ khôn, đúng là sự bất quan kỹ cao cao quả khởi (chuyện không phải của mình thì không quan tâm), lúc dùng cái đẩy cạch vào tay nàng sao không nghĩ đến việc không có chìa khoá hả!

Nàng chỉ chỉ giá treo đao bên kia, làm động tác bỏ xuống.

Mộ Giai Nam nhìn theo, rồi quay lại vút cho nàng một ánh mắt “ngây thơ” đáp lại: “Cầu xin người động não đi, đây là Thiên Sơn huyền thiết đấy.”

Ai quan tâm người là huyền thiết hay kim cương, Thu Anh Đào tiến lên ba bước, cầm một con đao còng kênh dồn sức chém vào khóa sắt, Mộ Giai Nam nhắm mắt bịt lỗ tai, sau khi nghe thấy nổ một tiếng, thì lưỡi đao bị nứt văng ra vài mảnh nhỏ, khóa sắt vẫn hoàn hảo không tổn hao gì.

Mộ Giai Nam mắt tròn nhìn “Tứ Phong đao” cuối cùng trên thế gian bị hủy trong tay nàng, mắt xẹt qua một tia tiếc hận, hắn tìm một miếng vải trắng phủ lên thân đao bị tàn phá, niệm kinh siêu độ: “Tứ Phong đao à Tứ Phong đao... Người chết thật thê thảm, oan có đầu nợ có chủ, là Ngưu Tiểu Nữu hạ độc thủ, a di đà Phật...”

Thu Anh Đào căn bản không biết mỗi một thanh đao trong sơn động này đều là trân phẩm độc nhất vô nhị, ví như cây “Tứ Phong đao” kia, giá trị đã là ngàn lượng hoàng kim. Mà lúc này, Thu Anh Đào coi như đã xem hắn diễn trò chán rồi, một con đao rơm còn tưởng là bảo bối hả? Nàng hiên ngang cầm lấy “Tứ Toàn đao” bên cạnh, nhưng bị Mộ Giai Nam dùng lực kéo mạnh về phía sau phải lùi ba bước, Ngưu Tiểu Nữu thật xứng với danh xưng Vua phá hoại, hắn đành phải khuyên bảo: “Vô dụng thôi, chờ chìa khóa đi.”

Mộ Giai Nam thấy mắt Ngưu Tiểu Nữu đảo qua đảo lại như muốn tìm đồ để “hành hung” tiếp, vội vàng đứng dậy bước ra khỏi động, đến lúc chuỗi xích sắt bị kéo căng thì cũng tiện tay túm luôn Thu Anh Đào ra, nàng một tay cào cột đá một tay nắm khóa sắt. Mộ Giai Nam đứng là trộm gà không được còn mất nắm gạo, nhưng vấn đề mấu chốt là đêm nay ngủ thế nào đây?

Mộ Giai Nam cũng rất muốn tháo bỏ “Bắt yêu cô”, nhưng Quế công công quản lý phòng chứa binh khí kiêm đại nội tổng quản lúc này đang ở trong cung hậu hạ Hoàng thượng, tuy Quế công công là người của triều đình, nhưng năm Mộ Giai Nam mười lăm tuổi đã từng cứu Quế công công một mạng, Quế công công không biết báo đáp thế nào, biết được Mộ Giai Nam thích thu thập thiên binh thần khí, cho nên trong tình huống không phạm pháp loạn kỹ cương, cung cấp cho Mộ Giai Nam chút ít tin tức. Về phần có thuận lợi lấy được hay không thì phải dựa vào bản lĩnh của Mộ Giai Nam.

Lúc này Mộ Giai Nam đang bù đầu vắt óc nhớ lại, mình rốt cuộc có cầm chìa khóa ra khỏi Hoàng cung không đây...

Thu Anh Đào không thể chịu được việc bị hắt vờ kéo vờ túm, thể xác và tinh thần mỗi mảy, dùng hết sức duy trì khoảng cách hai mét với Mộ Giai Nam cố tình kiểm chuyện kia.

Mộ Giai Nam mệt mỏi vươn vai, ngoái đầu lại nói thân thiện: “Có gấp cũng vô dụng, không bằng ngủ trước đã.”

“...” Thu Anh Đào nghi ngờ nheo nheo mắt, cô nam quả nữ ở chung một phòng, không khí quỷ dị, củi khô lửa cháy, vạn nhất nàng cầm giữ không được giờ trò lưu manh với Mộ Giai Nam thì làm sao?

Mộ Giai Nam thấy nàng vẻ mặt căng thẳng, không cho là đúng an ủi: “Bản trại chủ là chính nhân quân tử, cái này mà vẫn chưa nhìn ra hả?”

Ừ! nhưng mà nàng là... lòng muông dạ thú.

Có lẽ Mộ Giai Nam thật sự mệt mỏi, đôi mắt sưng mù dưới ánh trăng lơ đãng tỏa ra mỵ hoặc, đôi môi mỏng khê nứt lên, ngay lập tức hào quang mê người bắn ra bốn phía của hắc ám bị thương đôi mắt của Thu Anh Đào, nàng nhảy ngược về phía sau một bước, yêu nghiệt ơi là yêu nghiệt, đúng là tiểu hồ ly đi quyến rũ thiếu nữ lương thiện phạm tội!

Mộ Giai Nam không hiểu phản ứng của Thu Anh Đào, nhưng có thể cảm thấy đầu bên kia xích sắt run run căng thẳng, hắc ám một mạch đi thẳng đến cửa phòng... “tiện tay đóng cửa.”

Thu Anh Đào ngoan ngoãn theo vào, để bảo trì hình tượng thực nữ, nàng lặng yên ngồi xuống cạnh bàn, Thu Anh Đào thừa nhận mình thuộc loại con gái có sắc tâm nhưng không có sắc dâm (hâm zai nhưng không có gan làm), bình thường chỉ dùng ánh mắt hâm zai trên ghẹo, chứ sủng thật dạn thật thì đúng là chẳng biết gì.

Mộ Giai Nam chỉ túm đồ cạnh giường, bỗng nhiên tay xoa eo giả bệnh tật: “Bên trong có chấn động, gần đây ta đau thắt lưng, cho nên đành phải để Ngưu Đại tiểu thư chịu thiệt thòi ngủ dưới đất vậy.”

Thu Anh Đào khê hừ một tiếng khinh thường, lấy chăn đệm trong tủ ra trải trên mặt đất, Mộ Giai Nam đang nghĩ là nàng tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, thì bị Thu Anh Đào dùng sức lực khỏe hơn trâu quăng xuống đất... Thu Anh Đào chỉ một ngón tay xuống đồng chăn đệm: dưới đất mới là chỗ ngủ của người. Rồi nhảy qua hắc ám lên giường, lập tức đắp chăn chiếm lĩnh địa bàn.

“...” Mộ Giai Nam xoa xoa đùi nằm xuống, cho người cho người đó, đàn ông tốt không tranh với phụ nữ.

Thu Anh Đào nặng nhọc suốt một ngày cũng mệt mỏi, chỉ chốc lát sau là tiến vào mộng đẹp, ánh trăng sáng tỏ xuyên qua cửa gỗ chiếu vào hai bóng dáng một ột thấp trong phòng, dây xích buộc hai người với nhau vẫn tỏa ánh vàng rực rỡ.

Sáng sớm hôm sau.

Gà vừa gáy, Nguyễn Linh Nhi đã dậy đi tìm Ngưu Tiểu Nữ, nhưng tìm cả sơn trại cũng chưa thấy bóng dáng, không khỏi đắc chí, chạy để giữ lấy mạng chứ gì?

Mà Mộ Giai Kỳ nghe thấy gà gáy thì nóng người, hắc ám đã trần trọc một đêm không ngủ, càng nghĩ càng uất ức, bị anh ruột Mộ Giai Nam bắt nạt ức hiếp suốt hai mươi năm, đến giờ này ngày này, Mộ Giai Nam chẳng những chưa rút được kinh nghiệm xương máu, mà còn kinh khủng hơn là cùng đệ đệ tranh đoạt cô nương, hôm nay, hôm nay nhất định phải rửa nhục!

Nguyễn Linh Nhi nghe được tiếng Tiêu Tiêu kiếm, ngoái đầu nhìn Mộ Giai Kỳ cười: “Giai Kỳ ca dậy sớm thật.”

Mộ Giai Kỳ gờ năm tay: “Uhm, tuyệt đối không tha Mộ Giai Nam!”

Nguyễn Linh Nhi khê giật mình, mỗi khi Mộ Giai Kỳ bị Mộ Giai Nam bắt nạt đều chỉ nói ngoài miệng, cho nên không ai để ý, nhưng mà, điệu bộ hôm nay là muốn làm thật sao?

“Giai Kỳ ca thật sự thích Ngưu cô nương sao?”

Mộ Giai Kỳ đột nhiên ngẩng đầu lên: “Sự thành tâm của ta, nhật nguyệt chứng giám!”

“...” Nguyễn Linh Nhi khó tin chớp mắt mấy cái: “Cô ta có gì tốt chứ?”

“Thiếu ngôn quả ngữ (ít nói), dịu dàng hiền lành, đáng yêu động lòng người!”

“...” Nguyễn Linh Nhi khoe miệng giật giật, Ngưu Tiểu Nữ muốn nói nhiều cũng không được thì có.

Trong lúc Nguyễn Linh Nhi ngẫm nghĩ chuyện này, Mộ Giai Kỳ tay cầm bảo kiếm đã một cước đá văng cửa phòng Mộ Giai Nam... Nguyễn Linh Nhi không nghe thấy tiếng kêu gào khiêu khích của Mộ Giai Kỳ, kiễng mũi chân nhìn lại... Chỉ thấy Mộ Giai Kỳ lùi ra cửa, còn không để ý bị vấp vào bậc cửa, ngay sau đó gào thét một tiếng chạy vội đi ——

Nguyễn Linh Nhi nhìn chăm chú bóng lưng chạy điên cuồng của hắn, chẳng hiểu ra sao đi vào phòng Mộ Giai Nam.

Lúc này, Mộ Giai Nam đã bị tiếng kêu thảm thiết của Mộ Giai Kỳ đánh thức, hắn mơ mơ màng màng ngồi dậy, trên ngực có vật nặng tuột xuống... Nguyễn Linh Nhi trừng mắt nhìn một đôi ôm nhau ngủ, ngây ra như phỗng, hai tròng mắt rưng rưng, quay lưng chạy đi.

8. Chương 8

Chương 8: Không bị thương coi như không đánh nhau

Mộ Giai Nam cảm thấy phòng ngủ ồn ào, khi mở mắt ra thì “ngây” người một lúc, một làn gió thổi qua lồng ngực, “vù vù” cảm giác mát lạnh làm cho hắn ý thức được vật áo mình đang mở, một bàn tay nhỏ bé đang áp lên da thịt hắn, lúc này đã trượt từ ngực xuống tới gần thắt lưng... Mộ Giai Nam kinh sợ, đẩy vai Thu Anh Đào đang nằm ngang trên người hắn, sau khi thấy quần áo nàng vẫn chỉnh tề mới an tâm thở phào.

Thu Anh Đào dụi dụi mắt, chớp vài cái rồi mở mắt ra, hoảng sợ thấy mình chẳng những ngủ trên mặt đất, mà bàn tay còn đang để ở nút thắt đai lưng của hắn. Nàng dùng ánh mắt “gào thét” một tiếng rồi tỉnh táo lại, vừa cử động dây xích của “Bắt yêu cô” đã phát ra tiếng lạch cạch.

Tuyệt đối là việc ngoài ý muốn! Mộ Giai Nam ra vẻ bình tĩnh ho một tiếng, thật sự hắn không nhớ nổi vì sao hai người lại ôm nhau ngủ cùng một chỗ, nhưng mà từ “hiện trường” mà phân tích, có lẽ hắn đã lôi Ngưu Tiểu Nữ xuống giường.

“...” Thu Anh Đào mặt không có biểu tình gì chớp mắt mấy cái, nàng nhớ rõ nửa đêm muốn đi nhà xí, nhưng lay mãi Mộ Giai Nam không tỉnh, nên vừa mơ mơ màng màng đẩy vai hắn vừa vô tình ngủ luôn.

Thu Anh Đào đặt tay lên bụng dưới nhớ tới chuyện quan trọng, nàng vội vàng đứng dậy, nàng còn chưa kịp khoa tay múa chân thì Mộ Giai Nam cũng đứng lên, hắn cầm lấy “Bắt yêu cô” đi về phía trước: “Ta đưa ngươi đi.”

Thu Anh Đào nhìn tới mức bụng nhói đau, càng đi nhanh càng khó chịu, đành phải cố gắng bước theo, đến nhà xí, Mộ Giai Nam thản nhiên chỉ chỉ: “Ta chờ ngươi.”

Thu Anh Đào nhanh như chớp phóng vào trong, bên ngoài có nam nhân, chỉ cách một lớp cửa gỗ mỏng manh, nàng cảm thấy không được tự nhiên, nhưng mà đoạn dây xích trên cổ tay đã kéo căng rồi, tức là Mộ Giai Nam đã cố gắng đi ra xa nhất, nàng then thùng nhanh giải quyết vấn đề khó nói... Thu Anh Đào khóc không ra nước mắt tự đánh bàn tay mình, tối qua không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà bàn tay đầy tội lỗi của nàng đã sờ soạng vào người Mộ Giai Nam, tuy nhiên chẳng nhớ được là có cảm giác gì.

Đội nàng ra ngoài, quả thật Mộ Giai Nam đang đứng cách nàng hơn hai mét, Thu Anh Đào dù sao cũng là cô nương còn trẻ, nên cũng biết e lệ, nàng mân mê góc áo đi đến gần hắn, Mộ Giai Nam thấy nàng bộ dáng ngượng nghịu không tự nhiên, hắn xoa đầu nàng, cười nhẹ rất tự nhiên: “Con người có ba chuyện gấp, để ý mấy chuyện này làm gì.”

Thu Anh Đào mím mím môi, chợt nghe bên tai truyền đến tiếng kiếm sắc bén, ngẩng đầu nhìn lên, kinh ngạc thấy mũi kiếm của Mộ Giai Kỳ chỉ cách ngực Mộ Giai Nam một ly... Mộ Giai Nam đưa ngón tay đẩy mũi kiếm: “Mộ Giai Kỳ, ngươi lại cầm kiếm đâm ca ca ruột thịt này?”

Mộ Giai Kỳ phẫn nộ hừ một tiếng: “Có người làm ca như ngươi chắc? Ngươi đã có Nguyễn Linh Nhi mà còn không biết thỏa mãn!”

“...” Mộ Giai Nam bắt đầu dĩ thử dài, đẩy Thu Anh Đào tới phía trước, dùng chân bật một nhánh cây trên mặt đất lên bắt lấy, đứng cách xa nàng ba bước bắt đầu phân tích những điểm xấu của Thu Anh Đào từ đầu đến chân: “Ngươi Tiểu Nữ, năm nay mười tám tuổi, đến tuổi này rồi mà còn chưa gả ra ngoài được chứng tỏ không phải là hàng bán chạy, nhìn dung mạo của nàng ta, một tiểu nha đầu vẻ mặt ngây thơ, miệng còn hôi sữa, về phần dáng người, còm nhom cả người không được hai lạng thịt, còn có sức lực khỏe rất kỳ quái...” Mộ Giai Nam dùng nhánh cây bắt Thu Anh Đào quay một vòng: “Điều quan trọng khiến người khác không thể chấp nhận được chính là, chắc chắn, tóc bị chẻ ngọn.” Hắn chậm rãi bước tới, vỗ vỗ vai Mộ Giai Kỳ: “Ca sao lại nhìn trúng nàng ta chứ?”

Thu Anh Đào tròn trắng mắt, lại còn nói nàng tồi tệ đến như vậy.

Sau khi nghe giải thích, Mộ Giai Kỳ vò đầu bứt tai đánh giá Thu Anh Đào một lần nữa, hắn trầm tư một lúc lâu, lúc Thu Anh Đào cho là hắn có thể nhận ra lời nói dối của Mộ Giai Nam, thì Mộ Giai Kỳ rất không phối hợp nói một câu: “Cũng đúng, cũng chẳng đẹp lắm!”

“...” Thu Anh Đào tay xiết lại xương ngón tay lắc rắc, tiến lên một bước túm cổ Mộ Giai Kỳ, hung dữ vung tay ném sang một bên, “vèo” một tiếng, Mộ Giai Kỳ bị ném ra xa tám thước có thừa, mà Mộ Giai Kỳ mặt dày mày dạn, nhân tiện chạy ra khỏi sơn trại đi chơi.

Mộ Giai Nam mím môi cười trên nỗi đau của người khác, đệ đệ của hắn mọi thứ đều tốt, chỉ có điều là lừa gạt dăm ba câu đã tin rồi, thuộc dạng công tử bị bao bọc trong bốn bức tường, nhiều năm như vậy, mà lần nào thử cũng thành công.

Thu Anh Đào giận không kiềm chế được quay đầu, bước tới gần Mộ Giai Nam, Mộ Giai Nam vừa cười ha ha vừa lùi lại, tay lắc lắc khuyên can: “Tất cả đều là ta suy nghĩ cho ngươi đấy, thật ra ngươi cũng rất đáng yêu.”

Thu Anh Đào đưa tay ra sau túm lấy một nhúm tóc để cho hắn tròn to đôi mắt trâu ra nhìn cho rõ, từng sợi từng sợi đen nhánh không sợi nào chẻ ngọn hết!

Đúng lúc hai người một tiến một lùi, thì thanh kiếm thứ hai lại phóng tới, mạnh mẽ đâm tới lưng Thu Anh Đào, Mộ Giai Nam đang cười ngừng lại, nhanh chóng đẩy Thu Anh Đào ra sau lưng, hắn đứng phía trước, bộ dáng nghiêm túc hiem khi nhìn thấy nhắc lại lần thứ mười: “Linh Nhi, chuyện này không liên quan đến Ngươi Tiểu Nữ, là ta vẫn luôn coi muội là muội muội, nghĩa phụ trước khi lâm chung đã phó thác khuê nữ duy nhất của mình cho ta chăm sóc, ta chắc chắn sẽ tìm một gia đình tốt uội.”

Nguyễn Linh Nhi đứng run một lúc, đây không phải là lần đầu tiên nàng nghe những lời này, nhưng bên cạnh Mộ Giai Nam chưa từng có hồng nhan tri kỷ, cho nên nàng vẫn còn chút hy vọng, có lẽ một ngày nào đó chân tình của nàng có thể cảm động Mộ Giai Nam bắt cần đòi, nhưng lần này lại xuất hiện một nữ nhân dung mạo không tệ. Không chỉ thế, hành động thân mật của Mộ Giai Nam đối với Ngươi Tiểu Nữ càng làm nàng khó chịu, nàng thừa nhận, không thể chịu đựng lại càng không thể đối mặt được. Nàng nhớ có một câu nói: Ta yêu chàng, chẳng liên quan gì đến chàng. Nghe vào tai là đại nghĩa thần nhiên đến cỡ nào, nhưng thật ra là dối trá đến cực điểm, tâm tư thật sự có thể phẳng lặng tĩnh tại như mặt nước sao? Có lẽ chỉ là không muốn để người mình yêu phải suy nghĩ nhiều thôi. Thật vĩ đại, nhưng không phải là hiện thực.

“Mười sáu năm, trong lòng ta chỉ có một mình Giai Nam ca, là ta tự mình đa tình...” Nguyễn Linh Nhi rưng rưng tức giận chỉ vào Thu Anh Đào, kiếm khí lạnh lùng mang theo sự đau thương: “Đặc tội Ngươi gia Đại tiểu thư...” Lời còn chưa dứt, mũi kiếm đã phóng thẳng tới ngực Thu Anh Đào, tốc độ cực nhanh, căn bản Thu Anh Đào phản ứng không kịp, theo bản năng che mặt lại, mặc cho số phận, nhưng đợi vài giây chỉ nghe thấy tiếng kiếm rơi xuống đất, kèm theo tiếng quát tháo hoảng sợ của Nguyễn Linh Nhi: “Có ai không nhanh tới, Giai Nam ca bị thương, ô ô—”

Ban đầu Thu Anh Đào sững sờ, sau đó bỏ tay ra... thấy vẻ mặt Mộ Giai Nam đau đớn, tay đặt lên vai, giữa những ngón tay máu đỏ tươi không ngừng tràn ra. Lúc này Mộ Giai Nam bị đau rên lên một tiếng, dựa vào tường dần tuột xuống, Thu Anh Đào không cần nghĩ ngợi vội chạy đến, xé góc áo băng bó vai Mộ Giai Nam, Mộ Giai Nam thấy khóe mắt nàng ngấn lệ, cười nhẹ rất thản nhiên: “Người lại rơi lệ vì ta?”

Phi, nàng bị hù dọa thì có.

Đám sơn tặc nghe tiếng kêu la đến vây quanh Mộ Giai Nam, lão sơn tặc có thâm niên đi lên phía trước ngồi xổm xuống xem vết thương, mũi kiếm đâm vào trong vai ước chừng ba tấc, Nguyễn Linh Nhi khóc sụt sùi đứng bên cạnh: “Là ta đâm Giai Nam ca bị thương, ô ô, các người đánh ta đi, ô ô...”

Lão sơn tặc cảm thấy chuyện này thật kỳ quặc, bằng võ công của Mộ Giai Nam sao lại không tránh được đường kiếm chứ? Dù sao, đến lúc lão sơn tặc nhìn thấy dây xích buộc tay Mộ Giai Nam và Thu Anh Đào, mới hiểu ra chút ít, có lẽ là hành động vẹn toàn của trại chủ hy sinh vì nghĩa... “Linh Nhi cô nương đừng sốt ruột, trước tiên phải đưa trại chủ về phòng chữa thương.”

Mọi người hợp lực nâng Mộ Giai Nam dậy, lúc Mộ Giai Nam đi ngang qua Nguyễn Linh Nhi dịu dàng cười: “Linh Nhi vĩnh viễn là muội muội của ta, thân làm ca sao có thể trách muội đây, haha.”

Nguyễn Linh Nhi áy náy rỏ mắt xuống, trong cơn nóng giận nàng thật sự muốn lấy mạng của Ngưu Tiểu Nữ, ai ngờ Mộ Giai Nam lại dùng thân thể ngăn lại, chẳng lẽ một khi yêu sâu sắc rồi sẽ không tự chủ được bảo vệ người mình yêu sao?

Một đám sơn tặc tay chân luống cuống băng bó cho Mộ Giai Nam, Thu Anh Đào vì bị còng tay không thể tự do đi lại, đành phải ngồi cạnh quan sát, nàng tức giận lườm Nguyễn Linh Nhi một cái, con gái gì mà không biết phân biệt tốt xấu động tí là cầm kiếm đâm người, còn dễ xúc động hơn cả nàng.

※ ※ ※

Đợi đám người rời đi, Mộ Giai Nam bán khoả thân nằm trên giường, miếng băng vải trắng như tuyết kéo dài từ vai tới ngực, hẩn một tay để sau gáy ngạo nghễ nhìn Thu Anh Đào: “Giúp ta rót chén trà, cảm ơn.”

Thu Anh Đào hồ hững lạnh nhạt không di chuyển, tuy Mộ Giai Nam cũng coi là ân nhân cứu mạng của nàng, nhưng mà! Nếu không phải hẩn bắt trói mình thì làm gì có mấy chuyện phiền toái này?

“Tiểu nha đầu vong ân phụ nghĩa...” Mộ Giai Nam chậm rãi quay đầu nhìn lên xà nhà, Nguyễn Linh Nhi với hẩn từ nhỏ đã sống cùng nhau, thật ra trong đó cũng có vài phần là thích, có lẽ Nguyễn Linh Nhi cũng không biết, haizzzz, đi theo hẩn một sơn tặc kiêm đạo tặc làm tiền đồ gì chứ, hẩn sao có thể để cốt nhục ruột thịt của nghĩa phụ lâm vào hiểm cảnh chứ.

Một chén trà bỗng nhiên đưa tới trước mắt hẩn, Mộ Giai Nam nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang bắt mắt của Thu Anh Đào, cười tủm tỉm nhận lấy chén trà, nhấp một ngụm rồi đưa lại cho nàng: “Vừa rồi bị dọa sợ hả? Người lớn hơn Linh Nhi hai tuổi, không nên cùng tiểu hài tử cãi nhau.”

Thu Anh Đào quay người, biết thế sáng dậy sớm sang bóp chết muội muội điên của hẩn luôn cho rồi.

Mộ Giai Nam cử động động tới vết thương, hẩn nheo mắt tay đặt lên băng vải, chậm rãi khom người mang giày, Thu Anh Đào ngoảnh mặt thờ ơ chân vung vẩy, nhưng thấy hẩn duỗi tay còn khó khăn... Nàng lại lòng mềm yếu, ngồi xổm xuống gạt tay Mộ Giai Nam, rất không tình nguyện giúp hẩn đi giày buộc dây lại.

Mộ Giai Nam nhếch môi cười cười không chút khách khí, chân này vừa buộc dây xong lại nhấc chân kia đưa tới, Thu Anh Đào ngắc đầu trừng mắt với hẩn, từng gặp qua người không biết xấu hổ nhưng chưa thấy ai mặt dày như hẩn.

Xong xuôi, Mộ Giai Nam chậm rãi nặng nề đứng lên, quay đầu vứt cho Thu Anh Đào một ánh mắt quyền rũ: “Ta muốn đi nhà xí, đi thôi.”

“...” Thu Anh Đào chán nản đi theo sau, nàng bây giờ thật xứng với tên con sâu “rầm”!

Đợi tới lúc hẩn tập tễnh quay về phòng, trên bàn đã bày một bát mì thịt bò nóng hổi, Thu Anh Đào hít hít mũi, mùi vị thơm quá.

Mộ Giai Nam xoa xoa bụng: “Ăn thôi.”

Thu Anh Đào đương nhiên biết bát mì này không phải chuẩn bị ình, nhưng “Thịnh tình không thể chối từ” không phải sao?... Nàng vui thích ngồi xuống cạnh bàn, Mộ Giai Nam chậm rãi ngồi bên cạnh, có lẽ vì do mất máu quá nhiều nên hắn cảm thấy mệt, đưa khuỷu tay chống lên mặt bàn mơ mơ màng màng. Thu Anh Đào gấp một đũa mì lên thổi thổi, sau đó há miệng thật lớn đưa vào, trong miệng tràn ngập mùi vị thơm ngon làm nàng thỏa mãn mỉm cười. Nàng vừa nuốt số thức ăn trong miệng vừa nhìn chăm chăm mấy miếng thịt bò bên trong bát, chọn lấy miếng thịt ngon nhất gấp lấy, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Mộ Giai Nam đang rình coi miếng thịt bò của nàng, nàng lấy tay ngăn lại ánh mắt “ý đồ bất chính”. Mộ Giai Nam thấy thế cười ha ha: “Nhìn người kia, không tranh với người, ta mà muốn ăn gọi người làm là được.”

Thu Anh Đào cúi đầu dồn sức ăn mì, bỗng nhiên đũa đưa lên dừng lại bên miệng Mộ Giai Nam, Mộ Giai Nam nhìn miếng thịt bò kẹp giữa đũa không hiểu gì cả, Thu Anh Đào nhìn thẳng bắn ý: Ngu ngốc, nhanh ăn đi, nàng sắp hối hận rồi.

Mộ Giai Nam cười nhẹ, khẽ vươn người cắn lấy miếng thịt bò, Thu Anh Đào tức giận nhanh rút đũa về, lại phát hiện đũa bị hắn dùng cắn chặt không nhả ra, nàng nhú mày, tốt bụng mà không được báo đáp, ăn xong thịt còn muốn ăn luôn cả đũa.

Trong mắt Mộ Giai Nam tràn đầy ý cười xấu xa, dùng ánh mắt chỉ một miếng thịt bò to khác trong bát, Thu Anh Đào bĩu môi, được voi đòi tiên, người đáng thương tất cũng có chỗ đáng hận, một chữ cũng không sai.

Nàng lại gấp lấy miếng thịt bò Mộ Giai Nam chỉ, Mộ Giai Nam cũng không thêm đưa tay ra nhận lấy đũa, há miệng chờ như trẻ con, Thu Anh Đào chần chừ trong chốc lát, trong lòng không ngừng tự an ủi mình, hắn vì cứu mình nên mới bị thương, haizZz! Thịnh thoảng hắn cũng là người tốt!

Nhưng mà, Mộ Giai Nam kia căn bản không biết hai chữ “xấu hổ” viết như thế nào, từng miếng từng miếng ăn hết toàn bộ thịt bò vào bụng, sau đó ung dung thoải mái uống trà, rồi còn lười biếng nói: “Ăn no rồi, ta muốn đi ngủ.”

“...” Cái gì thế này, từ đầu tới cuối nàng chỉ được ăn mỗi miếng thịt bò đầu tiên, còn lại đều bị hắn ăn hết.

Là người bệnh đương nhiên được ngủ trên giường, lúc này, cả tâm tư và sức lực Thu Anh Đào đều tiêu tụy, không thể đi ra ngoài đành phải ngủ theo, nàng nằm đếm cừu trên đồng chăn đệm trải dưới đất không thoải mái chút nào, bên tai truyền đến tiếng thở đều đều của mỡ bệnh hoạn, nàng ngồi dậy nhìn nhìn... Đứng thấy dáng người Mộ Giai Nam cao gầy, nhưng bụng cũng có tám múi cơ bắp đầy đủ, hơn nữa da trắng nõn dường như còn rất căng mịn... Nàng lau nước miếng, thêm thường liếm môi, Mộ Giai Nam tên chết tiệt này, đây không phải là dùng sắc dụ dỗ thiếu nữ ngây thơ sao?

9. Chương 9

Chương 9: Tay cầm tay, xuống núi

Thu Anh Đào lén lút ngồi lên mép giường, nhìn chăm chú khuôn mặt tuyệt mỹ đang say sưa ngủ mà sắc tâm nổi lên, nàng hoạt động quai hàm hình như có ý định cắn ai đó một miếng, đôi mắt quét qua thân hình của Mộ Giai Nam... Ngón tay thon dài mịn màng, nếu không nhìn y mặt thì còn tưởng là bàn tay đẹp của nữ nhân, Thu Anh Đào duỗi một ngón tay, không kim lòng được chạm nhẹ lên... Cảm giác thật không tệ, chắc chắn, tên tiểu bạch kiểm (tên mặt trắng) này mà đưa tới hiện đại chắc chắn sẽ là một ngôi sao chói lóa, báu vật, đúng là báu vật.

Mộ Giai Nam đang ngủ cảm thấy có gì đụng vào mình hơi ngứa, đảo tay cầm lấy bàn tay nàng. Thu Anh Đào mắt mở to, vì ngăn ngừa bại lộ hành động lén lút của mình, vội vàng kéo tay ra, nhưng thật không may, tay nàng bị bàn tay lớn kia giữ lại rất chặt. Thu Anh Đào nuốt nước miếng, đang lúc tay chân luống cuống không biết làm thế nào, cửa phòng bỗng dưng mở ra, chưa thấy người đã nghe thấy tiếng: “Ca, ca bị thương?!”

Mộ Giai Kỳ mở hời đầm đìa xông vào phòng, kinh ngạc thấy Mộ Giai Nam bình yên chìm vào giấc ngủ, mà Thu Anh Đào quỳ gối bên giường mười ngón tay đan xen với hần... Rơi vào mắt Giai Kỳ là tư thế ái muội mập mờ như thế... Thu Anh Đào lắc đầu, máu chó thật là máu chó, vì sao tất cả các thể loại tình huống không cách nào giải thích được đều bị người khác nhìn thấy thế này! Chuyện này mà không nói rõ ràng ra đợi người khác hiểu lầm chắc?!

Mộ Giai Kỳ trong mắt có một tia ai oán, hần cúi đầu xuống mắt không thấy tâm không phiền, nói: “Nữ Nữ, nếu nàng thật tâm thích đại ca... Ta cam nguyện (cam chịu, nguyện ý) buông tay, chỉ còn lại một mình ta... cô độc sống hết quãng đời còn lại! Sau này, ta, sẽ không, lấy vợ!”

“...” Mặc dù lời này nghe rất oanh liệt, nhưng biểu lộ của Mộ Giai Kỳ chẳng ra đâu vào đâu, Thu Anh Đào nhướng một bên lông mày lên, hừ, nói cứ như nàng chân đạp hai thuyền, là ai nói nhìn thấy khuôn mặt của nàng ăn không nổi ấy nhỉ?

Thu Anh Đào cười tủm tỉm gật đầu, thật tốt quá, ngựa tốt không ăn cỏ đã ăn, người cứ một mình cô độc chết đi.

Mộ Giai Kỳ thấy thế lại hít một ngụm khí: “Ta đối với nàng tình cảm sâu nặng, nàng lại, tâm tư ác độc!”

Bạn hữu này còn chẳng có tư chất làm diễn viên hạng ba, Thu Anh Đào thuận tay từ trong túi quần móc ra tờ giấy “già trẻ đều dùng được”... Cút!

Mộ Giai Kỳ thừa kế truyền thống tốt đẹp của ca ca, nhìn thấy chữ ” cút” không có chút phản ứng, hần khinh thường khẽ hừ: “Nàng đã tuyệt tình như thế, thì đừng trách ta không giữ lời! Thiên hạ nào thiếu hoa thơm cỏ lạ, ta đi đây—” Dứt lời, Mộ Giai Kỳ tràn trề sinh lực đi tán gái, Thu Anh Đào khoe miệng giật giật, không đúng, bạn hữu này đang diễn tiểu phẩm! Cô độc còn chưa đến một phút đồng hồ.

Lúc này, Mộ Giai Nam bị tiếng ồn ào làm cho tỉnh giấc, hần ngậy ngốc mở mắt ra, mà một sợi tóc vướng vào lông mi hần, hần theo bản năng đưa tay lên gạt ra, đồng thời cầm luôn tay Thu Anh Đào đưa lên... Hần nhìn chăm chú bàn tay nhỏ bé đang nằm trong tay mình sửng sốt... Mộ Giai Nam không tài nào hiểu được, sao mình trong lúc vô ý thức lại khinh bạc Ngưu Tiểu Nữ thế này?

... Mộ Giai Nam nghiêng người nhìn Ngưu Tiểu Nữ, hai má nàng non nớt lộ ra vài phần trẻ con, đôi mắt to đen láy long lanh trong suốt, xinh xắn đúng là rất xinh xắn... Chẳng lẽ, hay là, lẽ nào... hần trong thâm tâm thích “ấu nữ”?*

(*): Nữ vị thành niên, còn nhỏ.

Thu Anh Đào rút tay ra, nàng bất an vịn vào góc áo: Ông trời phù hộ, Mộ Giai Nam ngàn vạn lần đừng chắt vẩn nàng tại sao lại có thể hạ thủ với soái ca, da mặt nàng mỏng lắm mỏng lắm.

Mộ Giai Nam cảm thấy lòng bàn tay trống không, lập tức thu hồi suy nghĩ, hần lười biếng nằm thẳng: “Người vừa ra đời đã không nói được sao?”

Thu Anh Đào tùy tiện gật đầu, nàng không có trí nhớ của thân thể này.

Mộ Giai Nam có chút hăng hái ngồi dậy: “Chờ lúc nào ta rảnh sẽ mang người tới “Yến Hoàn Sơn” tìm Yến Quy đại sư trị bệnh, nhưng mà lão nhân gia này rất cổ quái, chỉ đành tới thử thời vận thôi.”

Thu Anh Đào vừa nghe có cao nhân có thể trị được bệnh cam, vội vàng rút giấy bút nghiên mực trong túi nhỏ, phải nói rằng làm cam ở cổ đại thật không dễ dàng gì, muốn nói gì đó thì trước tiên phải đi mài mực... Nàng gờ tờ giấy lên: Nói ta biết phương hướng, tự ta đi.

“Yến Hoàn Sơn giống như một mê cung, người đi vào...” Mộ Giai Nam hừ mũi khinh thường, kỳ thật hần cũng thấy ngạc nhiên với ý nghĩ của mình, tùy tiện cười lên trông như gian thương: “Như vậy đi, người thuê ta dẫn đường.”

Thu Anh Đào nhếch miệng, đưa ra một tờ giấy: Người thật tham tiền.

Mộ Giai Nam nhún nhún vai: “Ta với người không quen không biết, ta việc gì phải giúp người.”

Thu Anh Đào nhìn trái nhìn phải đều cảm thấy hẩn giống một tên lừa đảo, sau đó hờ hững xoay người tựa vào thành giường, Mộ Giai Nam ngẩng đầu lên kiên nhẫn thăm dò, nói ra bằng giọng cực thấp: “Một trăm lượng, thế nào? Yến Hoàn Sơn thế núi hiểm yếu, ta còn phải bảo vệ an toàn cho người nữa...”

Thu Anh Đào vẫn không thèm để ý tới, đưa tay về phía sau lắc lắc trước mặt hẩn.

“Năm mươi...” Mộ Giai Nam nói một nửa lập tức im bặt, hẩn điên rồi, lại còn vội vàng tới Yến Hoàn Sơn chịu chết.

Nghĩ như thế, Mộ Giai Nam đầu lại đặt xuống gối, nói: “Thôi thôi, coi như ta chưa nói gì hết, xem ra người cũng quen làm người câm rồi.”

Thu Anh Đào bĩu môi xoay người nhìn hẩn, rồi mím môi quay lại... Mộ Giai Nam thấy hết sự cô đơn trong đáy mắt nàng, thở dài không nghĩ ngợi nói: “Chờ thương thế của ta tốt hơn sẽ dẫn người đi.”

Thu Anh Đào nghe lời này coi như có thành ý, thái độ lập tức chuyển tốt lên, hưng phấn đứng dậy, để bày tỏ sự cảm tạ, nàng giang rộng hai tay định ôm, nhưng nhớ tới nữ nhân cổ đại hình như không nhiệt tình như vậy, hai tay chuyển hướng, nắm lấy hai tay của Mộ Giai Nam lắc lắc thật mạnh.

Mộ Giai Nam cười mà không nói gì, hẩn mạo hiểm vì nữ nhân không quen biết, thậm chí còn hi vọng nàng có thể thuận lợi chữa khỏi, đây là lần đầu tiên hẩn có suy nghĩ như vậy.

Thu Anh Đào đang rất phấn chấn thì nhớ tới khóa cùng xích ở cổ tay vẫn chưa mở được, nàng nâng cổ tay lên: Cái thứ quỷ quái này lúc nào mới nhả nàng ra?

Mộ Giai Nam nhìn xuống cổ tay mình, nâng cổ tay lên cười rất quỷ dị với nàng: Không biết.

Thu Anh Đào khoanh tay trước ngực ngồi bên cạnh giường... Mặc dù là một mỹ nam tử, nhưng cứ bị buộc cùng một chỗ thế này cũng quá bất tiện, hơn nữa Mộ Giai Kỳ và Nguyễn Linh Nhi còn thay nhau oanh tạc, nàng cũng không muốn xác mình bị vứt trong khe núi nào đó đâu.

Mộ Giai Nam ngoài miệng nói không quan tâm, nhưng quả thật bị “Bắt yêu cô” buộc lại rất bất tiện, nghĩ vậy, hẩn chịu đựng sự đau đớn ở bả vai mặc áo vào, nhưng mà bị vướng xích sắt, nên hẩn phải xé một ống tay áo, hình tượng bị tổn hại rất nhiều.

“Xuống núi tìm cha người đi.” Mộ Giai Nam vừa nói vừa đứng lên, Thu Anh Đào chẳng hiểu gì nhìn hẩn, lão đầu kia vốn rất miễn cưỡng về vấn đề nam nữ, mình vô duyên vô cớ ở cùng một chỗ với sơn tặc, như vậy không phải rất có vấn đề sao.

Mộ Giai Nam cũng không giải thích nhiều, kéo khoá sắt ra khỏi phòng, nhưng miệng vết thương bị tác động khi lôi kéo nên hơi đau, hẩn khẽ thở: “Người lên núi cùng lắm mới có một ngày mà đã ầm ỉ đến máu chảy thành sông, đúng là cao nhân.”

“...” Nói cái gì, rõ ràng là hẩn bắt cóc con tin, tự mình chuốc lấy cực khổ thì có.

※ ※ ※

Trên đường xuống núi, vì hai người ý kiến bất đồng, nên dọc đường đi không phải xích sắt vướng vào cành cây thì vướng vào hòn đá, sợi dây xích dài rủ xuống mặt đất làm lá khô bay tán loạn, mắt thấy hoàng hôn sắp buông xuống, Mộ Giai Nam không còn kiên nhẫn cầm dây xích quấn quanh cổ tay mình, kéo Thu Anh Đào bước từng bước tới gần, cuối cùng nắm lấy, mười ngón tay ở cùng một chỗ.

Thu Anh Đào tay đã bị giữ chặt, chẳng lẽ cứ tay cầm tay xuống núi thế này sao? Dân chúng cổ xưa tư tưởng bảo thủ, nàng càng khó gả ra ngoài rồi.

Mộ Giai Nam chỉ muốn mau xuống núi, nắm tay Thu Anh Đào bước nhanh hơn, chẳng nghĩ tới những việc khác, bởi vì có câu nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết mà.

Sau nửa canh giờ.

Mộ Giai Nam thân là thủ lĩnh sơn tặc lại công khai đi lại trong thành, chẳng những không ai để ý tới, mà còn tận lực trốn tránh, Thu Anh Đào suy nghĩ, đúng là thời loạn nhiều giặc Oa, hình như dân chúng chỉ tránh mỗi nàng.

(Người Trung quốc gọi người Nhật Bản là Oa, giặc Oa là bọn hải tặc người Nhật Bản, thường quấy phá vùng ven biển Triều Tiên, Trung quốc.)

Trước cổng chính của Ngưu Thị tiêu cục, tiêu sư thấy Đại tiểu thư nhà mình cùng một nam nhân xa lạ tay trong tay về nhà, vội vàng đi gọi Ngưu Đại Ngưu ra xem, mà Ngưu Đại Ngưu đối với khuê nữ cứ ba năm ngày rồi nhà trốn đi có nhìn thấy nhưng không thể trách, lần này mới một ngày đã về nhà lại thấy quá bất ngờ, nghe xong tiêu sư thêm mắm dặm muối nói khuê nữ cướp một nam nhân trở về lại càng cảm thấy chấn động.

Ngưu Đại Ngưu vội vàng hấp tấp chạy tới cửa, trước hết đánh giá Mộ Giai Nam: “Lão phu đã gặp tiểu huynh đệ ở đâu chưa?”

Mộ Giai Nam gật đầu rất nho nhã lễ độ, cũng vô liêm sỉ nói tiếp: “Ngưu tiêu đầu thật có mắt nhìn, ta chính là Mộ Giai Nam thường xuyên cướp bóc tiền bạc trên núi.”

“Hả?! Là người—” Ngưu Đại Ngưu mắt đầy lửa giận, nhanh kéo Thu Anh Đào ra sau lưng, nhưng dây xích giữa hai người vẫn còn quấn trên cổ tay Mộ Giai Nam, nên vừa dồn sức kéo đã kéo cả hai người ra sau lưng mình, Ngưu Đại Ngưu ngẩng đầu thấy trước mắt trống trơn, vừa quay đầu đã phát hiện hai người vẫn còn dính với nhau. Ông giận đến mức nổi trận lôi đình, tiến lên đẩy Mộ Giai Nam: “Sơn tặc các người có để yên cho ta hay không? Triều đình quân không được các người cứ khoa trương thế hả? Người tiểu tử dấn động mau thả khuê nữ của ta ra!”

“...” Thu Anh Đào thấy lão đầu nhìn không rõ tình huống đã nổi trận lôi đình, kéo đi kéo lại làm nàng chóng hết cả mặt, nàng nhũn mày, nhặt một tảng đá trên mặt đất, điên tiết, đột nhiên ném tới cái chiêng đồng lớn cách đó không xa. Sau một tiếng chiêng rung trời, rốt cục mọi người cũng chú ý tới nàng... Đợi tất cả không âm ỉ nữa, Thu Anh Đào gỡ cổ tay lên cho Ngưu Đại Ngưu nhìn cho rõ. Ngưu Đại Ngưu dụi dụi mắt nhìn “Kim thủ trạc” (Vòng tay bằng kim loại), ông lấy đoản kiếm chém lên, đoản kiếm vang lên tiếng nứt răng rắc, đôi mắt ti hí mở lớn: “Chẳng lẽ là Thiên Sơn huyền thiết?”

“Vẫn là Ngưu tiêu đầu biết phân biệt hàng tốt hàng xấu...” Mộ Giai Nam uể oải tháo mấy vòng xích sắc trên tay rồi ngồi xuống: “Tiểu nữ nhà các người ham chơi không may đeo luôn “Bắt yêu cô” vào cổ tay, ta không tìm được chìa khóa, đành phải xin Ngưu tiêu đầu tương trợ.”

Bà nó! Thấy nàng không giải thích rõ ràng đường nên bắt nạt hả, rõ ràng là tên chết tiệt Mộ Giai Nam này không có việc gì làm đi “bắt yêu” thì có!

Ngưu Đại Ngưu khê giạt mình, đôi mắt nhỏ lại nheo lại dò xét khuôn mặt Mộ Giai Nam... Ngưu Đại Ngưu có một thanh chuỷ thủ Thiên Sơn huyền thiết dài ba tấc, nhưng ông chưa bao giờ khoe ra bên ngoài, sao tiểu tử này lại biết ông có pháp bảo?

Mộ Giai Nam tự tin nâng mắt lên, thần thần bí bí giải thích, nói: “Người giấu đồ đúng là không tốt lắm.”

“...” Ngưu Đại Ngưu trợn mắt há hốc mồm thở gấp, hắn nói lời này tức là hắn đã biết chuỷ thủ giấu trong hốc dưới gầm giường sao? Tiểu tử này tuổi trẻ mà khí thế ngang ngược, rốt cuộc là có lai lịch thế nào?

Thu Anh Đào thấy hai người dùng mắt trao đổi với nhau, nàng chẳng hiểu gì cả.

Việc đã đến nước này, Ngưu Đại Ngưu vội ho một tiếng, lệnh cho tiêu sư lui hết. Đợi đến khi bốn bề vắng lặng, mới dẫn Mộ Giai Nam vào phòng ngủ, ông tìm kiếm dưới gầm giường một lúc lâu, cuối cùng từ một hốc sâu lấy ra một hộp gấm, ông cẩn thận từng li từng tí mở hộp gấm ra, phát hiện trong hộp có thêm một tờ giấy, nét mực vẫn còn mới — Nam ca đã đến đây chơi.

“...” Ngưu Đại Ngưu cầm tờ giấy đập mạnh lên mặt bàn: “Đồ không có vương pháp! Ngưu Thị tiêu cục là nơi người muốn đến thì đến hả? Còn dám nói lời cuồng ngôn tự xưng là Nam ca? Người tên tiểu tử dấn động này—” Ông vừa nói vừa đánh một quyền vào ngực Mộ Giai Nam.

“...” Mộ Giai Nam cũng không tránh, giữ lấy miệng vết thương ở bả vai, ra vẻ người vô tội chớp mắt mấy cái, hắn không “lấy” đi xem như đã giữ thể diện rồi đấy.

“...” Thu Anh Đào nhướn người nhìn tờ giấy, bật cười, Mộ Giai Nam đúng là loại không biết xấu hổ bình thường mà.

Ngưu Đại Ngưu một mực cung kính nâng chuỷ thủ lên, thấy khuê nữ với đạo tặc bị buộc cùng một chỗ tất nhiên trong lòng thấy không thoải mái, nhưng Mộ Giai Nam cũng coi như hiểu chuyện, không làm những hành động vô lễ với Ngưu Tiểu Nữ. Ngưu Đại Ngưu bỗng đứng nghiêng đầu trừng mắt với Mộ Giai Nam: “Nữ Nữu tại sao lại tới hang ổ của sơn tặc? Người giải thích rõ ràng cho lão phu.”

“Chuyện này...” Ánh mắt Mộ Giai Nam nhẹ lướt qua Thu Anh Đào: “Ngưu đại tiểu thư muốn mở mang kiến thức về kết cấu sơn trại, yêu cầu này đương nhiên là rất không hợp lý, nhưng xuất phát từ tình cảm và sự kính ngưỡng của ta với Ngưu tiêu đầu, nên mới đưa nàng ấy lên núi du ngoạn.”

Thu Anh Đào khê hừ, thêu dệt! Toàn là thêu dệt! Xem người tâm địa gian xảo đến mức nào.

Ngưu Đại Ngưu liếc nhìn Thu Anh Đào, lập tức toàn bộ tức giận hóa thành dịu dàng: “Khuê nữ à, có cha làm chủ cho con, nếu tiểu tử này ức hiếp con cứ nói cho cha!”

Thu Anh Đào lai hừ lần nữa, thôi đi ông! Phòng ngủ cũng để người ta đem làm nhà trọ đi tới đi lui tới tám trăm lần, còn bảo vệ ai chứ.

Mộ Giai Nam thấy Ngưu Đại Ngưu chậm chạp chưa động tay, hần chọc chọc Thu Anh Đào dưới bàn, ý bảo nhanh lên.

Thu Anh Đào bị chọc cũng thấy phiền, bỗng đứng đứng lên, đoạt lấy chuỷ thủ trong tay Ngưu Đại Ngưu, dùng toàn lực chém xuống “Bắt yêu cô”, “răng rắc” một tiếng, mặt bàn lập tức nứt ra một khe hẹp, Ngưu Đại Ngưu đau lòng nhắm mắt lại... Chuỷ thủ độc nhất vô nhị trên đời của ta!

Mộ Giai Nam giật bắn người lui về phía sau... Ngưu Tiểu Nữ là nữ nhân lỗ mãng nhất hắn từng gặp qua.

Mặc dù sức tung ra không nhỏ, nhưng Thu Anh Đào rất mất mặt đã chém trượt, nàng không làm thì thôi chứ đã làm thì phải làm cho xong, lại giơ cao chuỷ thủ trong tay một lần nữa, Ngưu Đại Ngưu và Mộ Giai Nam đều vội vàng đưa tay ra ngăn lại, bọn họ đều là người yêu quý thiên binh thần khí.

Thu Anh Đào tức giận ném chuỷ thủ lên bàn, không phải chỉ là con dao gọt trái cây thôi sao, có cần phải khẩn trương thế không?

10. Chương 10

Chương 10: Dẫn lìa ngõ ý còn vương tơ lòng

Bởi vì “Bắt yêu cô” cùng “Tam tắc chuỷ thủ” đều được chế tạo bởi Thiên Sơn huyền thiết, cả hai loại thần khí ngang nhau, không thể bị phá vỡ. Sau khi bàn bạc kỹ lưỡng, trước tiên đành phải chém đứt dây xích nối của “Bắt yêu cô”, Ngưu Đại Ngưu và Mộ Giai Nam cẩn thận làm đi làm lại sau nửa canh giờ, rốt cục cũng miễn cưỡng cắt đứt được dây xích, Mộ Giai Nam cầm lấy đoạn dây xích bị đứt, lại nhớ tới “Tú Phong đao” bị tung toé, thở dài một tiếng: “Trong vòng một đêm hủy diệt hai bảo vật của bản trại chủ, haizz haizz. . .”

Thu Anh Đào thừa dịp bọn họ bận rộn mà ngủ một giấc, nàng lười biếng ngáp một cái, đồng nát sắt vụn mà còn coi là bảo bối, Mộ Giai Nam đúng là quỷ hẹp hòi.

Ngưu Đại Ngưu tỉ mỉ cẩn thận lau chùi chuỷ thủ, sau đó lễ độ cung kính đặt vào trong hộp gấm. Trong lúc cắt dây xích ông nói chuyện vài câu với Mộ Giai Nam, Ngưu Đại Ngưu lại phát hiện Mộ Giai Nam cũng biết sơ lược pháp bảo, binh khí của các môn phái giang hồ các phái, nên trò chuyện với Ngưu Đại Ngưu rất hợp ý.”Nhìn không ra tiểu tử người tuổi còn trẻ mà cũng có hiểu biết về binh khí”.

Mộ Giai Nam đáp lời: “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.”

Ngưu Đại Ngưu khinh thường khê hừ: “Nói người béo người còn vui vẻ, nói đi nói lại cũng chỉ là tiểu mao tặc.”

Mộ Giai Nam không giận mà còn cười, hắn đưa tay chạm vào nước trà trong chén, rồi vẽ lên bàn hình trăng lưỡi liềm, sau đó nháy mắt với Ngưu Đại Ngưu: “Lão nhân gia người không phải muốn thứ này sao?”

Ngưu Đại Ngưu vốn thờ ơ liếc mắt nhìn mặt bàn, lập tức vẽ mặt biển đổi, ông vội vàng kéo Mộ Giai Nam đi về phía cửa, sau khi đến một chỗ vắng vẻ xung quanh không một bóng người, mới kiễng chân kề tai nói nhỏ: “Chẳng lẽ người là giun trong bụng ta?”

Mộ Giai Nam hơi nhú mày, hiển nhiên là không thể chấp nhận kiểu ví von này: “Là người nhắc tới đây nha, vàng trắng cong cong, hiện lên qua dòng nước, ô.” Ngưu Đại Ngưu vội vàng bịt miệng Mộ Giai Nam, lo lắng nói: “Người còn dám ồn ào nữa? To gan lớn mật, ta chỉ nhắc tới thôi.”

“.” Mộ Giai Nam nghiêng đầu nhìn Ngưu Đại Ngưu, giả bộ đứng đắn.

Thu Anh Đào vươn vai bước ra khỏi cửa, kinh hoàng nhìn thấy miệng vết thương trên vai Mộ Giai Nam chảy máu, nàng chạy tới dùng khăn tay đè lên. Lúc này, Ngưu Đại Ngưu mới để ý tới trên người Mộ Giai Nam có thương tích, mà tiểu tử này cột nhả che dấu đau đớn, mà Ngưu Đại Ngưu thân kinh bách chiến (trải qua trăm trận, đầy kinh nghiệm) lại không nhìn ra manh mối, Ngưu Đại Ngưu đấu tranh. Cứu, hắn là sơn tặc, không cứu, không có đạo nghĩa.”Người đâu! Nhanh đi mời lang trung –“

Mộ Giai Nam nhìn xuống đỉnh đầu Thu Anh Đào, vài giọt mồ hôi vương trên mu bàn tay Thu Anh Đào. Thu Anh Đào chậm rãi ngẩng đầu, vừa mới trúng một kiếm lại còn treo dèo lội xuôi, tên này muốn bị đập một trận chắc, Thu Anh Đào kéo hắn vào nhà, ấn mạnh xuống giường, sau đó đi ra ngoài tìm thuốc cầm máu. Đậu Hoa con hổ nhỏ kia, chẳng biết đã dùng hết cả thuốc chưa.

Hắn giữ chặt cổ tay Thu Anh Đào, làm hai “vòng tay vàng” chạm vào nhau lách cách, Mộ Giai Nam giật mình, nhưng rồi lại bình tĩnh như không có gì nhìn cổ tay nàng: “Ừm, làm đồ trang sức đeo cũng không đến nỗi nào, coi như lễ gặp mặt ta tặng người đi.”

Thu Anh Đào theo bản năng sờ vòng tay, mà một cái khác giống như đúc lại lấp lánh tỏa sáng trên cổ tay Mộ Giai Nam, nàng xấu hổ kéo ống tay áo che lại, sau đó lấy giấy bút từ túi nhỏ ra: Cảm ơn, mong cái còn lại người cũng tặng ta nốt.

“Chờ ta tháo được sẽ tặng người.” Mộ Giai Nam thấy buồn cười: “Người có biết ‘Bắt yêu cô’ này giá trị bao nhiêu ngân lượng không?”

Thu Anh Đào có thể cảm thấy này vòng tay này là được làm từ nguyên liệu thượng đẳng, bởi vì đeo vào thấy rét lạnh như băng, vòng tay nhìn có vẻ nặng nề nhưng đeo vào lại nhẹ như không, nàng không biết nhưng ra về là biết viết xuống giá cả: một trăm lượng.

Mộ Giai Nam bắt đắc dĩ thở dài: “Một vạn lượng cũng không mua được, cho nên người đừng có coi như rác rưởi mà vứt đi đấy”. Không đợi Thu Anh Đào kinh ngạc, hắn đã nhắc nhở một câu: “Cái này là ta xông vào Hoàng cung trộm về, thế gian này chỉ có một đôi, ha ha, cẩn thận một chút.”

“.” Nàng thành người thủ tiêu tang vật mất rồi.

Thu Anh Đào vừa nghe đây là tang vật, đột nhiên cảm thấy thứ đồ chơi này thật chướng mắt, lắc lắc cổ tay, lỡ như bị quan phủ nhìn thấy có thể bị chặt luôn tay không?

“Xem người bị hù kia, ta đoán, ngoại trừ vị thân tín bên cạnh Hoàng thượng đã thấy qua, thì đại đa số không người nào có duyên thấy được hình dạng của ‘Bắt yêu cô’” Mộ Giai Nam xoa xoa bả vai, ngồi đây muốn nói gì lại thôi: “Ta quay về sơn trại đây”.

Thu Anh Đào thấy hắn phải đi, hai tay giang ra chặn hắn lại, vội vàng chỉ chỉ miệng mình.

“Mời ta ăn cơm hả? Không cần khách khí như vậy.”

Phì! Làm dáng! Đầu sỏ gây chuyện còn muốn ăn cơm? Thu Anh Đào kéo hắn đến cạnh bàn: người không phải muốn dẫn ta đi trị bệnh cam sao? Lúc nào thì khởi hành?

Mộ Giai Nam trầm tư một lát. Lúc ấy hắn nhất thời hứng lên mới đáp ứng làm việc đó, bây giờ mà đổi ý thì hơi bất nhân, hắn nhìn ánh mắt chờ mong của Thu Anh Đào: “Chờ thương thế ta tốt lên sẽ tới tìm người.”

Thu Anh Đào cười tủm tỉm gật đầu, lại giơ lên một tờ giấy đe dọa: Bào đắc hòa thượng bào bất liễu miếu (chạy thoát khỏi hòa thượng cũng thoát không nổi cái miếu), mười ngày sau nếu người không đến, ta sẽ lên núi tìm người.

“ ” Nha đầu kia mắt thật tinh, hẳn đang đấu tranh tư tưởng cũng nhìn ra được.

Cùng lúc đó, tiêu sư dẫn một vị lang trung cấp tốc vào phòng, Thu Anh Đào nhìn kĩ vị lang trung này, đây không phải vị bác sỹ thú y chữa bệnh cho Đậu Hoa sao, chẳng lẽ toàn thành chỉ có mỗi một bác sỹ này thôi sao?

Mộ Giai Nam liên tục khước từ không cần trị bệnh, nhưng thân là lang trung sao có thể thấy chết mà không cứu, mấy vị tiêu sư ép Mộ Giai Nam trở lại giường, hai ba người cởi áo hần ra, một người giữ chặt tay Mộ Giai Nam không cho động đậy, toàn bộ quá trình không giống như đang cứu người mà lại như đang giết người, Thu Anh Đào đứng một bên xem náo nhiệt, vóc dáng soái ca mê người, ngu gì mà không nhìn.

Ngưu Đại Ngưu đứng ở cửa quan sát khuê nữ nhà mình trong chốc lát, thấy đấy mắt khuê nữ có ý cười, vẻ mặt quái dị, ông mới kéo Thu Anh Đào ra khỏi phòng, chất vấn: “Nữ Nữ, con nhìn trúng tên tiểu tử đó sao?”

Thu Anh Đào giật mình, nhìn trúng vẻ ngoài, đúng rồi, nhưng không nhìn trúng nhân phẩm.

Ngưu Đại Ngưu bước một bước lại gần, nắm lấy bả vai của nàng lắc lắc để làm khuê nữ tỉnh táo lại: “Đừng thấy hần tuổi còn trẻ, nhưng cha đều từ lời nói của tiểu tử kia nhìn ra được, hẳn tuyệt đối không phải là sơ tặc bình thường, thâm sâu giấu tài, rất kỳ quái!”

“ ” Thu Anh Đào bị ông lắc lắc đến chóng mặt đau đầu, nàng một phát bắt được cổ tay Ngưu Đại Ngưu hất ra ngoài, thấy Ngưu Đại Ngưu như bao tải bị ném lên đồng cỏ khô. Thu Anh Đào hít một ngụm khí lạnh, nàng lại quên mình là thân thích của Popeye (thủy thủ Popeye), lại chạy tới trước vài bước lồi Ngưu Đại Ngưu mộng đang chống lên trời ra khỏi đồng cỏ khô, Ngưu Đại lồm bồm ngồi cạnh đồng cỏ khô, tay run run cùng một tia sợ hãi: “Mẹ con là nữ nhân dịu dàng mỏng manh ngay cả thùng nước cũng không nhắc nổi, sao lại sinh ra người con có quái lực khác thường thế này, haizzz haizz. ”

Hỏi nàng hả? Đột biến gen, nếu không thì mẹ của Ngưu Tiểu Nữ có gian tình với siêu nhân rồi.

Thu Anh Đào cúi đầu khom lưng tạ lỗi, ân cần nhúp xuống rơm rạ đầy đầu Ngưu Đại Ngưu, tiểu lão đầu này mặc dù không phải là cha ruột của nàng, nhưng làm cha đến nước này cũng đủ khổ sở rồi, nàng vô cùng thông cảm cho tình cảnh của lão nhân gia.

Ngưu Đại Ngưu thấy thời cơ, liền nhảy lại vấn đề trước: “Nữ Nữ à, con có gả cho ai cha cũng không phản đối, nhưng tuyệt đối không thể động tâm với sơn tặc, cha vận chuyển hàng cho quan viên triều đình, mà sơn tặc đối nghịch với triều đình, nói thẳng ra là loạn thần tặc tử!”

Thu Anh Đào vút cho lão đầu một ánh mắt kiên định, căn bản nàng cũng không muốn có gì liên quan đến sơn tặc, lang quân như ý trong trái tim nàng phải là một nam nhân có trách nhiệm và một lòng một dạ, soái ca không thích hợp để kết hôn, chỉ thích hợp để mọi người thưởng thức.

Tảng đá lớn trong lòng Ngưu Đại Ngưu rốt cục cũng rơi xuống đất, Ngưu Tiểu Nữ từ nhỏ đã bị mình làm hư, từ trước đến giờ đã nói là làm, nếu con bé đã không có tâm gả cho sơn tặc, cho dù con rể có ở rể thì ông cũng cam nguyện xuất tiền xuất lực nuôi vợ chồng son no đủ cả đời.

Thu Anh Đào nâng Ngưu Đại Ngưu đứng dậy, nghe thấy gân cốt Ngưu Đại Ngưu răng rắc, ông nhe răng trợn mắt nghiêng người sang một bên: “Eo eo eo đau quá.”

Thu Anh Đào đặt tay lên eo Ngưu Đại Ngưu xoa xoa, lão đầu hình như còn đau hơn nhiều, Ngưu Đại Ngưu hết đường xoay sở nhìn lên trời: “Thất Vương Phủ chỉ đích danh nói họ muốn cha hai ngày sau tự mình đưa tiêu (đưa hàng), thế này thì biết làm thế nào bây giờ. ”

Thu Anh Đào không cần nghĩ ngợi lập tức vỗ ngực, ý bảo mình đi hộ tống tiêu vật.

Mặc dù chỉ là một động tác, nhưng Ngưu Đại Ngưu cảm thấy khuê nữ thật sự đã hiểu chuyện rồi, ánh mắt hần liếc về phía trong phòng. Đường đi cũng không tính là xa, còn có thể tránh mặt tên tiểu tử Mộ Giai Nam kia mấy ngày, thật ra cũng không tồi.

“Ngoan lắm, để tỏ rõ thành ý, lát nữa con tự mình đi tới Thất Vương Phủ đưa phong thư.” Ngưu Đại Ngưu tay xoa eo đi vào hậu viện, đi được vài bước lại nghiêng đầu dặn dò: “Không được lại vô lễ với Thất vương gia, nhớ đi nhanh về nhanh.”

Thu Anh Đào gật đầu đáp ứng, nàng mới chẳng thềm nói nhảm với Tổng Hàn Nho thì có, nếu không phải bạn hữu đó can thiệp, nàng cũng không phải chạy lên núi tị nạn, còn bị thảm thay Mộ Giai Nam làm nguồn lao động cường tráng.

※ ※ ※

Ngưu Đại Ngưu viết xong phong thư giao cho Thu Anh Đào: “Giao cho quản gia Thất vương phủ là được”.

Thu Anh Đào bỏ phong thư vào trong người, dìu Ngưu Đại Ngưu nằm lên giường, nàng có cảm giác mình như sao chổi, xuyên không được có vài ngày đã làm hại hết người này bị thương đến người kia bị bệnh, đúng là người tốt sống không lâu, tai họa để lại ngàn năm.

Nàng đi trên đường phố phồn hoa, Tiểu Diêm Vương ngàn tính vạn tính chắc cũng không ngờ nàng cam mà cũng có thể gây sóng gió như vậy? Chắc chắn.

Thu Anh Đào cùng một tiêu sư đi tới trước cửa Thất vương phủ, sau khi tiêu sư nói ra mục đích đến, thì thị vệ đi mời quản gia tới, quản gia vừa mở thư ra xem, lại nhìn Thu Anh Đào: “Cô là Ngưu Tiểu Nữ là người dân chúng kinh thành nói là vị sức lực vô cùng lớn?”

Thu Anh Đào chán nản gật đầu, không biết lão đầu viết gì trong thư, nhưng mà chắc tám phần là khen khuê nữ nhà mình từ đầu đến chân, nhà nào cũng thế, con cái đều là bảo bối trong mắt cha mẹ.

Quản gia vuốt vuốt chòm râu bạc trắng hình như rất hài lòng: “Việc này làm phiền Ngưu cô nương đi một chuyến rồi, hai ngày sau gặp lại.”

Thu Anh Đào ngoài cười nhưng trong không cười nhếch khoé miệng, làm một lễ giang hồ sau đó xoay người, nàng đi chưa được vài bước, sau lưng đã có người gọi tên nàng. Thu Anh Đào dừng chân xoay người, nhú mồm: Tổng Hàn Nho chạy tới làm cái gì? Muốn tìm người đánh nhau sao?

Tổng Hàn Nho đúng lúc định đi ra ngoài, nên muốn đi cùng Ngưu Tiểu Nữ, gấp quạt giấy lại cười êm dịu nhã nhặn: “Ngưu cô nương, ta và nàng lại gặp mặt.”

Thu Anh Đào miễn cưỡng cong khoé miệng, gật đầu chào hỏi.

“Hôm qua vì sao không tới?” Tổng Hàn Nho vốn muốn tặng cho Ngưu Thị tiêu cục một bức thư họa làm lễ xin lỗi, nhưng đợi mãi đợi mãi, cũng không thấy Ngưu Tiểu Nữ xuất hiện. Lại nói thời buổi loạn lạc, uy tín của Hoàng tộc dĩ nhiên không đủ vững chắc, nhưng bản thân hẳn lại càng không muốn bị dân chúng chỉ trích.

Ngưu Tiểu Nữ làm tư thế đi ngủ, ý bảo mình ngủ quên mất.

Tổng Hàn Nho tươi cười như gió xuân: “Con hổ đó có khá hơn chút nào không?” Hắn vừa nói vừa bước về phía trước, một đám tùy tùng đi theo sau: “Bốn vương đưa nàng về tiêu cục Ngưu thị.”

“.” Thu Anh Đào cúi đầu trầm mặc, Tổng Hàn Nho cả người toả ra phong độ của người trí thức làm nàng không thể tiếp tục khóc lóc om sòm nháo loạn lên, nàng thuận tay bẻ một cành liễu vuốt vuốt –

.

“Tối thị nhất niên xuân hảo xử, tuyệt thắng yên liễu mãn hoàng đô.” (Buổi nay xuân đẹp không đâu sánh, khói liễu hoàng thành đủ ngắt ngây – Dịch thơ Ngô Văn Phú) Tổng Hàn Nho ngâm một câu ca ngợi ý xuân, khoé miệng nhướng lên thành nụ cười đẹp, vui vẻ: “Ngưu cô nương, vẫn còn giận bốn vương sao?”

Thu Anh Đào giả bộ không hiểu chớp mắt mấy cái, sau đó ra vẻ bình tĩnh đã hiểu rồi lắc đầu.

Ngay lúc này, một chiếc xe bò chứa đầy những con vật còn sống đi qua bên cạnh bọn họ, bởi vì sợi dây trời bị đứt nên làm trọng tâm không ổn định bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật xe. Lúc này, con bò to lớn nghiêng về phía bọn họ, đám thị vệ đi cách xa năm mươi bước nên cũng không kịp cứu viện, Thu Anh Đào thấy thế một tay kéo Tổng Hàn Nho ra sau lưng, vội vàng giang hai tay ngăn thân bò sắp ngã sắp xuống,

ông lão kéo dây cương về phía còn lại, lúc ông lão cho rằng con bò đã ngã, thì lại thấy bốn chân bò vững vàng trên mặt đất, ông lão lau mồ hôi, tuy không biết có phải là vị tiểu cô nương trước mắt này dùng lực hay không, nhưng vẫn cảm kích nói: “Đa tạ cô nương ra tay giúp đỡ.”

Thu Anh Đào đưa tay lên khua khăng, nàng ngoại trừ đôi tay có lực thì đúng chẳng còn gì khác.

Tổng Hàn Nho nhìn bóng dáng xinh xắn nhỏ nhắn trước mắt. Cô gái này tuy tính tình không được tốt, nhưng lòng dạ cũng không tệ.

11. Chương 11

Chương 11: Công ty vận chuyển xuất phát thôi

Cuối tháng hai, ý xuân dạt dào, trong Hoàng thành đương nhiên là phồn hoa tấp nập, cũng là lúc các tiêu cục bắt đầu bận rộn, trong nội thành bất cứ chỗ nào cũng có thể nhìn thấy bóng dáng của tiêu sư, nhận hàng, giao hàng bận rộn không ngừng nghỉ. Nhưng mà làm tiêu sư cũng không dễ, đó là công việc đưa đao ra liếm máu, ngoại trừ phải có trách nhiệm, võ công cao cường, còn phải có mạng lớn.

Vô quy củ bất thành phương viên (Không có quy củ thì chẳng thành nề nếp được), tiêu sư tuân thủ nghiêm ngặt “ba biết một không” —— Một phải biết tự nấu ăn; Hai phải biết tự sửa giày; Ba phải biết tự cắt tóc. Ngoài “ba biết”, còn có “một không”. Mà “một không” này chính là không rửa mặt. Trong quá trình áp tải: “rửa mặt” đồng nghĩa với “về nhà”, người trong nghề nói “nên rửa mặt rồi”, thì có nghĩa là nên về nhà thôi.

Theo Thu Anh Đào phân tích, không rửa mặt có lẽ là để bảo vệ làn da, không phải người xưa có câu phong xuy nhật sái không bằng “đại bảo vật” đẩy thôi.

(Phong xuy nhật sái: gió lớn thổi, ánh mặt trời gay gắt, ý chỉ là không có gì che chắn; Xuất xứ của thành ngữ: Lương Bản (Hồng kỳ phổ) nói: “Người phong xuy nhật sái vất vả một năm, thì nửa đời sau sung sướng”).

Tiêu cục Ngưu thị là tiêu cục lớn nhất thành, tương đương với công ty chuyển phát lớn nhất ngày nay, danh tiếng truyền xa không chỉ vì vận chuyển nhanh, mà không bao giờ làm mất hàng, lúc này cũng cực kỳ bận rộn, phần lớn tiêu sư của tiêu cục Ngưu thị đang bốn tẩu khắp ngũ hồ tứ hải, tiêu cục to như vậy nhưng giờ cũng chẳng còn mấy người. Ngưu Đại Ngưu cũng thấy tiêu sư không đủ nên mới để con gái mình áp tiêu, dù sao bên người Thất Vương gia không thiếu cao thủ, đi cho có hình thức là được rồi.

Chạng vạng tối, Mộ Giai Nam vốn định rời đi lạng lẽ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng vẫn đến gõ cửa phòng Thu Anh Đào ——

...Thu Anh Đào để phòng mình cho Đậu Hoa, lúc này đang cho hổ yêu Đậu Hoa ăn, lúc mở cửa tay nàng cầm một đĩa thịt bò sống, mùi máu tươi nồng nặc xộc vào mũi Mộ Giai Nam. Hắn nghiêng người liếc Thu Anh Đào, hỏi sao người có sức lực quái dị, hoá ra ăn thức ăn khác với người bình thường.

Thu Anh Đào thấy hắn nhìn chằm chằm đĩa thịt tươi, cười nhẹ nâng đĩa lên trước mặt hắn, còn làm tư thế “Mời từ từ thưởng thức”.

Mộ Giai Nam vội ho một tiếng đi vào phòng, kinh ngạc thấy một con hổ bị thương nằm trên giường, hắn đã nghe đệ đệ Mộ Gia Kỳ nói, Ngưu Tiểu Nữ và con hổ luôn đi với nhau, mỗi khi sơn tặc thấy bóng dáng nàng đi qua, thì tín hiệu báo về là: Hổ Nữ xuất động.

“Bị thương vô cùng nghiêm trọng.” Mộ Giai Nam tự nói rồi ngồi xuống cạnh giường, hắn đưa tay vuốt lông Đậu Hoa, có lẽ Đậu Hoa quá yếu nên mất đi năng lực cảnh giác, lại còn ngẩng đầu liếm liếm lòng bàn tay hắn, điệu bộ thật ngoan ngoãn như một con mèo hoa lớn xác.

Thu Anh Đào để đĩa thịt lên bàn ngồi xổm một bên, nàng chạm nhẹ vào bộ lông mượt, đối với ân nhân cứu mạng mình đặc biệt dịu dàng.

Mộ Giai Nam thấy sự phiền muộn trong mắt nàng, an ủi lung tung: “Hổ có khả năng tự lành rất lớn, chúng là chiến sĩ trời sinh, cũng giống như người vậy.”

“...” Thu Anh Đào hung dữ lườm hấn, vẻ mặt hiển nhiên là đang nói cút nhanh đi.

Mộ Giai Nam cười ha ha, cực kỳ phối hợp đứng dậy: “Ta đi đây, lúc các tiêu cục làm việc cũng là lúc sơn trại bận rộn nhất.” Hấn vươn vai khom gối, có chút hưng phấn: “Ai da, dự trữ lương thảo để đi nghỉ mát, đi cướp tiền đoạt bảo thôi...”

Thu Anh Đào xấu hổ thay cho hấn, làm cướp trắng trợn như thế mà cũng coi mình là thần.

Mộ Giai Nam vừa định rời đi, thì bị Thu Anh Đào tóm lấy cổ tay, nàng vội vàng viết ra giấy, nói trước một câu: hai ngày sau ta áp tiêu lên núi, người bảo đảm thủ hạ đừng quấy rối ta, nếu không ta sẽ nháo loạn hang ổ của các người tới gà chó không yên.

Mắt Mộ Giai Nam hiện lên một tia hiếu kỳ: “Đại tiểu thư Ngưu gia tự mình áp tiêu? Là bảo vật gì đây?...”

Thu Anh Đào quyết định cho hấn một quyền, để sớm làm hấn mất đi tà tâm.

Mộ Giai Nam vừa cười vừa tránh: “Bản trại chủ thông báo cho thủ hạ một tiếng, phát hiện thấy Ngưu Tiểu Nữu tính tình hung bạo, làm như không thấy.”

Thu Anh Đào vừa lòng gật đầu, đưa ngón út ngoéo tay làm chứng... Mộ Giai Nam chần chờ một lát, sau đó cười tủm tủm đưa ngón út ra chạm vào, Thu Anh Đào lại bật ngón cái lên, chỉ chỉ đụng vào ý bảo hấn là “đóng dấu”... Mộ Giai Nam mắt tròn xoe làm theo động tác nàng, mấy trò trẻ con, đã nói Ngưu Tiểu Nữu chỉ là một con nhóc mà.

Sau khi hoạt động ký kết không hợp pháp của tiêu sư và sơn tặc hoàn tất, Thu Anh Đào đưa tay làm tư thế mời Mộ Giai Nam về, Mộ Giai Nam hai tay khoanh trước ngực chậm rãi đi về phía trước: “Người không tiền ta?”

Thu Anh Đào vốn định cự tuyệt, nhưng nghĩ mình có việc cầu người ta nên đành không tình nguyện cùng đi ra ngoài... Vầng trăng sáng bình thản ở chân trời, tỏa ánh sáng dịu hoà chiếu lên hai bóng dáng trên đường.

Thu Anh Đào nghiêng đầu liếc Mộ Giai Nam... Ánh sáng bạc uẩn chuyển bao phủ lấy khí chất tuyệt mỹ của hấn, hấn là yêu tinh thuộc về bóng đêm, khi mọi người bình yên chìm vào giấc ngủ, thì hấn như sứ giả của bóng đêm tự do tự tại, bay lượn khắp bốn phía. Ấy... Ví von tuyệt mỹ cũng vô dụng, có soái thì chung quy cũng chỉ là ăn trộm.

Mộ Giai Nam bỗng dừng dừng lại, ánh mắt hiện ra sự quyến rũ tự nhiên sẵn có: “Người về đi, lúc quay về đừng ức hiếp người qua đường.”

“...” Bản chất sắc nữ của nàng rõ ràng như thế sao?

Thu Anh Đào bực bội xoay người đi, tên khốn này không chọc nàng bực chết thì không ngừng chắc... Khoé miệng Mộ Giai Nam giương lên thành nụ cười nhẹ, nhìn chăm chú bóng lưng xa xa, bất tri bất giác nhìn chăm chú thật lâu...

※ ※ ※

Hai ngày sau

Thu Anh Đào từ sáng sớm đã tới chờ trước cửa Thất Vương Phủ, quan trọng nhất là nàng thấy việc đưa tiêu này rất mới mẻ, dù sao cũng chỉ đi một đoạn đường, kéo theo chút hàng hóa là đã kiếm được trăm lượng bạc, coi như đi bộ du lịch, tiền dễ kiếm thật đó.

Sau khi hai tiêu sư của Ngưu thị tiêu cục chất hàng hóa lên xe ngựa, Thu Anh Đào phát hiện Tổng Hàn Nho mặc y phục thường ngày đang đi đến, Tổng Hàn Nho hình như đang rất vui vẻ giải thích cho nàng: “Bản vương để cẩn thận, sẽ tự mình đưa hàng tới Ân Đức sơn trang.”

“...” Thu Anh Đào khinh thường khề hừ một tiếng, ngài chẳng có võ công, đừng có nói chuyện như thể mình là đại hiệp có được không?

Nàng vốn thích chơi bởi du ngoạn, kế hoạch du sơn ngoạn thủy trong nháy mắt đã bị phá hủy, đã định tự mình đi đưa hàng thì còn bỏ tiền thuê tiêu cực làm gì hả? Nhiều tiền không có chỗ để tiêu chắc.

Tổng Hàn Nho không nhận ra Thu Anh Đào không vui, thật ra việc chuyển hành chỉ là ngại trang, để tránh tai mắt kẻ khác, trong rương gỗ chất đầy kỳ trân dị bảo, có một bức mật hàm do Hoàng thượng viết, Tổng Hàn Nho phải giao lá thư quan trọng này đến doanh trại đóng bên cạnh Ân Đức sơn trang, mời Ngưu thị tiêu cực áp tiêu đương nhiên là nhắm tới danh tiếng trên giang hồ của bọn họ, trên đường đi sẽ giảm bớt những phiền phức không đáng có.

Thu Anh Đào tay cầm bảo kiếm, làm bộ làm tịch đi bên cạnh rương hàng hoá, biểu lộ rất cẩn thận dè chừng nhưng thật ra là đang che dấu sự phiền muộn trong lòng, nhân lúc vẫn chưa ra khỏi thành, nàng nhìn xung quanh tìm đồ ăn, bởi vì phải đi đường núi ít nhất hai ngày một đêm.

Tổng Hàn Nho lần này ra khỏi thành làm việc quan trọng. Theo khẩu dụ của phụ hoàng, chẳng những không mang theo một binh lính nào, còn bỏ hết ngọc bội đồ đặc quý giá trên người, nhìn qua như một thư sinh bình thường. Hắn thấy Ngưu Tiểu Nữ vừa đi vừa ngoái trái ngoái phải nhìn các quán bán đồ ăn bình dân, không chắc chắn hỏi: “Không ăn sáng sao?”

Thu Anh Đào gật đầu, Tổng Hàn Nho lập tức đi lên phía trước, nhưng hắn chưa bao giờ mua đồ ăn bình dân bên vệ đường, nên cũng không biết loại nào hợp ý Ngưu Tiểu Nữ, cho nên các loại đồ ăn, món điểm tâm ngọt mỗi thứ đều mua một ít.

Thu Anh Đào nhìn hắn túi lớn túi nhỏ đầy cả hai tay, liền chuyển sự hận thù thành thèm ăn, nàng cười hi hi hiểu ý chạy lên, nhận lấy vài túi giấy nóng hổi trên tay hắn, sau đó xếp từng túi từng túi lên xe ngựa, định lúc nào đói bụng sẽ lôi ra ăn. Nàng cầm lấy túi Ngải oa oa vừa đi vừa ăn, Tổng Hàn Nho chậm rãi đi bên cạnh, coi như không nhìn thấy những cử chỉ bất nhã của nàng.

Ngải oa oa

Thu Anh Đào liếc thấy Tổng Hàn Nho đang nhìn đồ ăn trong tay nàng... Nàng cúi đầu đấu tranh tư tưởng, người ta đã bỏ tiền ra mua, không lẽ... phải cho hắn một miếng?

Nàng đưa một chiếc bánh Ngải oa oa mềm mại được bọc trong giấy tới trước mặt Tổng Hàn Nho... Tổng Hàn Nho theo bản năng ngửa đầu ra sau, nhưng hắn cũng không muốn phụ ý tốt của Ngưu Tiểu Nữ. Hắn cười nhẹ thay lời cảm ơn nhận lấy Ngải oa oa, nhưng vừa đi vừa ăn đúng là phá hoại hình tượng, ném đi cũng không ổn, nên đành phải vừa đi vừa cầm “đồ chơi” trong tay.

Mà Thu Anh Đào cho là hắn không ăn, nên sau khi cắn một miếng lớn hết sạch, nhai nhai nuốt nuốt làm nhân đỏ hoe nhoét lên mép, Tổng Hàn Nho cười cười mắt tự nhiên, hắn vội ho một tiếng gật đầu: “Nàng ăn nhiều một chút, bản vương không thích ăn đồ ngọt.”

Thu Anh Đào gật đầu câu được câu không, nàng chính là một nữ sinh tiêu biểu, lúc đi dạo phố đồ ăn vặt là không thể thiếu được, nếu không cuộc đời này còn gì đáng để sống nữa chứ.

Sau khi ba bánh Ngải oa oa và một Đường nhĩ hoá vào bụng, Thu Anh Đào mới tạm coi là no bụng, nàng chẹp chẹp miệng thấy hơi khát, chạy xẹt qua bên đường mua hai chén nước ô mai, một chén uống ngay, một chén khác để đến lúc nào khát thì uống.

Đường nhĩ hoá và nước ô mai

Tổng Hàn Nho thấy nàng mỗi tay cầm một chén, nách còn kẹp bảo kiếm đi đường không tiện, rất hiểu lòng người cầm lấy bảo kiếm, Thu Anh Đào lại không chút khách khí, cười hi hi gật đầu cảm ơn, con cái nhà đại gia đúng là rất hiểu chuyện, cũng may hắn không nghĩ chén còn lại là mua cho hắn, nếu đổi lại là Mộ Giai Nam, hừ! Ngay cả chén của nàng cũng khó thoát.

...

Sau nửa canh giờ

Bọn họ một đoàn năm người, chậm rãi theo đường mòn lên núi, rừng rậm xanh um tươi tốt che khuất cả ánh mặt trời, vì thế ánh sáng cũng ảm đạm đi nhiều, Thu Anh Đào hít lấy mùi hương tươi mát của cây cối

núi rừng, chậm rãi, vừa đi vừa lắc lư, tạo hình rất giống bà thím vừa mới làm xong công việc buổi sáng, mà Tống Hàn Nho ít khi ra khỏi thành, nhìn thấy núi non sơn dã cũng phối hợp ngâm thơ ca ngợi cảnh đẹp.

Nhưng bọn họ thoải mái chưa đầy một khắc, rừng cây xung quanh vang lên tiếng sà sạt, Thu Anh Đào không hề cảnh giác tiếp tục chậm rãi bước về phía trước, nhưng các tiêu sư nhanh nhạy phân biệt được tiếng động này không phải do động vật tạo ra, ba tiêu sư lập tức rút kiếm khỏi vỏ, không hẹn mà cùng che chắn trước người Thu Anh Đào và Tống Hàn Nho.

Thu Anh Đào lại không hoảng sợ ném đồ ăn trên tay, vì trước đó nàng đã thương lượng với Mộ Giai Nam, hẳn chắc sẽ không nói rồi nuốt lời chứ?

Cùng lúc đó, bọn sơn tặc thấy hành tung bị bại lộ: “Roạt loạt loạt” từ trong bụi cỏ nhảy ra bảy tám người, người nào cũng mặt mày dữ tợn, vẻ mặt hung hăng, không ngờ mở miệng ra nói là những lời đạo đầu cũ rích — “Cây này là do ta trồng, đường này là do ta mở, nếu muốn qua đường này, phải để lại phí, qua, đường!”

Thu Anh Đào khoé miệng giật giật, có biết tại sao các người chỉ có thể đóng vai phụ không hả? Không biết sáng tạo thì chỉ có thụt lùi thôi!

Nàng từ sau lưng tiêu sư ló đầu ra, rất nhanh nhận ra mấy người này là đám phản loạn của Mộ Giai Nam, mà ngay lúc này, một tên sơn tặc hình như cũng nhận ra xe ngựa chuyển hàng này là của Ngưu thị tiêu cục. Nhưng mà cũng không thể trách họ phát hiện quá muộn được, chỉ có thể trách Ngưu Tiểu Nữ quên treo cờ có hình đầu bò thể hiện cho Ngưu thị tiêu cục lên xe ngựa thôi.

Mà hôm qua bảy tám sơn tặc này đã nhận lệnh cao nhất của Mộ Giai Nam — thấy Hồ Nữ xuất hiện thì nhượng bộ lui binh. Bọn sơn tặc đứng lặng tại chỗ rầu rĩ, mệnh lệnh của trại chủ phải chấp hành, nhưng mà lúc này ai cũng nhìn thấy hết rồi, chẳng lẽ phải móc hai mắt ra sao?

Hai phe chính tà không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, đang lúc hai bên giằng co, thì một sơn tặc để tay lên hai mắt ngã ra đất lẫn lộn: “A... A... A — mắt của ta — mù mù rồi —”

Mấy tên sơn tặc còn lại thấy có người “tình nguyện diễn tào tặc”, roàn roạt vây quanh tên sơn tặc, sau đó hợp sức kéo tên sơn tặc đó vào bụi cỏ, vừa đi vừa hô lên: “Bọn ta cái gì cũng không thấy, không thấy không thấy gì hết...” Sau đó có tiếng rầm rập rầm rập chạy loạn lên, rồi lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi...

Các tiêu sư khẽ hừ một tiếng thu lại bảo kiếm, tự cho là đúng nói: “Biết Ngưu thị tiêu cục ta lợi hại là may cho các người!” Sau đó ôm quyền làm lễ: “Để Thất Vương sợ hãi rồi, đám sơn tặc thấy Ngưu thị tiêu cục ta chỉ biết chạy trốn chết thôi.”

Tống Hàn Nho không chút sợ hãi cười nhẹ: “Ngưu thị tiêu cục uy danh trên giang hồ quả nhiên là danh bất hư truyền.”

“...” Thu Anh Đào mờ mịt chớp mắt mấy cái, bọn sơn tặc này có phải bị bệnh không?

12. Chương 12

Chương 12: Đúng là đến phá rồi

Một canh giờ sau đó không còn ai chặn đường cướp tiền nữa, sau khi bọn họ vượt qua một ngọn núi nhỏ, tiết mục tương tự vừa rồi lại trình diễn lần nữa, sơn tặc cầm đao chặn đường, nhưng ngay khắc đầu tiên bóng dáng Thu Anh Đào lọt vào mắt, bọn sơn tặc trong bụi cỏ dậm ngực dậm chân tức giận hét lên: “Đồ lỗ mãng! Người nói cướp xe tiêu kế tiếp, nhảy ra sớm như vậy làm gì hả! Mau rút về đây cho tao —”

Sơn tặc giật mình, lập tức cúi đầu khom lưng nhảy trở lại bụi cỏ: “Xin lỗi xin lỗi, ta nhìn lầm, hắc hắc —”

“...” Các tiêu sư mặc dù cảm thấy việc này khá kỳ quặc, không biết bọn sơn tặc ngày thường ngang ngược đang sợ ai, nhưng vì khí thế của Ngưu thị tiêu cục nên ra vẻ đương nhiên tiếp tục đưa tiêu.

Thu Anh Đào vô tình ngẩng đầu lên nhìn thấy tên tiểu sơn tặc trên chạc cây, tiểu sơn tặc nhiệt tình vẫy tay với Thu Anh Đào: “Chúc đại tiêu thư Ngưu gia thuận buồm xuôi gió, đưa tiêu vui vẻ ——”

“...” Đừng để ý tới ta, ta với người quen thân lắm sao?!

Tổng Hàn Nho sớm đã nhận ra sự khác thường trên đường đi, nhưng hắn không nói gì, có lẽ nguyên nhân là câu nói tặc tiêu một nhà, có lợi thì cùng nhau hưởng, thối đời thế này, chẳng trách triều cương lộn xộn.

Bọn họ đi tiếp một đoạn, nghe thấy phía trước không xa có tiếng binh khí va chạm cùng với tiếng quát tháo chém giết. Tiêu sư lập tức dừng ngựa lại, Thu Anh Đào kiễng chân nhìn cách đó không xa cát bụi cuộn cuộn ... Có vẻ như xe tiêu phía trước đang bị cướp, một nhóm sơn tặc đang đánh nhau với tiêu sư, một nhóm khác thừa dịp lộn xộn mà cướp hàng hóa, còn nhóm nữa thì rung tàng cây để lá cây rụng xuống gây nhiễu loạn thị giác, có vẻ phối hợp với nhau rất ăn ý.

Nhiệm vụ của tiêu sư là bảo vệ hàng hóa của tiêu cục mình, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, cho nên dừng bên đường nghỉ chân. Tổng Hàn Nho thân là hoàng tử, sao có thể dễ dàng khoan nhượng cho chuyện xấu xa bẩn thỉu thế được, hắn tức giận định tiến lên can ngăn, thì bị Thu Anh Đào kéo lại, nàng giơ một tờ giấy ra cho Tổng Hàn Nho xem: Thất Vương gia tôn quý, ngài đi tới đó chịu chết hả?

Tổng Hàn Nho không vui nhú mày: “Dám làm bậy giữa ban ngày, bọn sơn tặc ngang ngược quá mức.”

Thu Anh Đào không kiên nhẫn ẩn vai hắn ngăn lại, nhưng ánh mắt vẫn rất hoà nhã: ngoan, nghe lời ngồi xuống đi.

Tổng Hàn Nho không chống lại được sức lực của nàng, nên hơi hờn giận, không vui nói: “Tuy là người không phải biết giữ mình, nhưng hành động nàng lần này chính là cổ vũ hành động trộm cướp của bọn sơn tặc, chẳng lẽ Ngưu thị tiêu cục không bị cướp là vì đã hối lộ sơn tặc?”

Không đợi Thu Anh Đào phản ứng, mấy tiêu sư trẻ tuổi đã không vui: “Thất Vương gia nói sai rồi, Ngưu thị tiêu cục ta là danh môn chính phái, sao có thể làm bạn với bọn sơn tặc?”

Tổng Hàn Nho cười nhạt: “Nếu Ngưu thị tiêu cục không hợp tác với sơn tặc, thì cả đường đi thông suốt không bị trở ngại phải giải thích thế nào đây? Đám sơn tặc vừa rồi rõ ràng có biết tiểu thư Ngưu gia.”

Tiểu tiêu sư bị hỏi cứng miệng không biết trả lời thế nào, Ngưu Tiểu Nữ thường xuyên làm lục lâm hảo hán đối đầu với đám sơn tặc, chẳng lẽ đám kia sơn tặc kia thật sự là vì sợ mà chạy sao?

Thu Anh Đào thấy cục diện khó xử, đang đấu tranh xem có nên rửa sạch oan khuất cho Ngưu thị tiêu cục hay không... Tổng Hàn Nho thật đáng ghét! Nếu hắn không phải là con trai của Hoàng đế thì thật sự muốn bóp chết hắn, mặt nàng không chút thay đổi nâng một tảng đá lớn ở ven đường lên, một mình chạy thẳng về phía trước, sau đó dùng toàn bộ sức mạnh ném tảng đá vào giữa trận hỗn chiến, một tiếng rầm nổ lên, hai bên đang đánh nhau bỗng dừng im bất, Thu Anh Đào tóm lấy cổ một tên sơn tặc gây nhỏ đứng gần đấy ném vào bụi cỏ: “Vào” ... “Bịch”... “Á á á.”

Mấy tên sơn tặc còn lại tay cầm vũ khí liếc mắt nhìn mấy con thú trên xe áp tiêu đã thuận lợi chuyển đi quá nửa, hơn nữa vài huynh đệ ở đây đã bị Ngưu Tiểu Nữ đánh vài phát, cho nên tùy tiện mắng mấy tiêu sư bị thương vài câu rồi nhao nhao tản đi.

Thu Anh Đào thấy đám sơn tặc nể tình rời đi, thì thở phào nhẹ nhõm nghĩ lại mà phát sợ, ngộ nhỡ phải đánh nhau thật thì nàng chỉ có thể ôm đầu để bị đánh thôi.

Tổng Hàn Nho không ngờ Thu Anh Đào để chứng minh sự trong sạch mà một mình xông vào giữa quân địch, hắn mím môi không nói, cũng may không gặp phải chuyện gì, nếu không chỉ vì nói mấy câu cho hả giận mà dẫn tới tai họa.

Thu Anh Đào chưa nghe xong lời cảm kích của nhóm tiêu sư bị cướp đã quay lại chỗ cũ, chỉ huy tiêu sư nhà mình lập tức lên đường. Tổng Hàn Nho thấy nàng tức giận khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vượt vượt tóc mai tiến lên phía trước: “Bản vương...” hai chữ vừa mới thốt ra, Thu Anh Đào đã giơ tay ngăn hắn nói tiếp, sau đó bước nhanh vài bước.

“...” Tống Hàn Nho biết nàng trong lòng không vui, hơn nữa Ngưu Tiểu Nữ là nữ nhân dễ nổi giận nhất mà hắn từng gặp, cho nên hắn đành phải yên lặng đi phía sau.

Thu Anh Đào không vui liếc mắt nhìn bóng chiếu trên mặt đất, cảm thấy Tống Hàn Nho cứ như túi trút giận lầm lũi đi sau lưng nàng, nàng không thèm để ý đến hắn là do hai nguyên nhân chủ yếu, thứ nhất: hắn phiền phức. Thứ hai: hắn quá phiền phức.

.....

“Đi lâu như vậy, nàng mệt không?” Tống Hàn Nho không tìm được chuyện gì để nói nên hỏi han.

Thu Anh Đào quay đầu về hướng ngược lại, bước thật nhanh tạo khoảng cách.

Tống Hàn Nho tự biết mình sai, cho dù phải tươi cười với vẻ mặt lạnh lùng, cho dù hoàn toàn không còn tư thái của Thất Vương gia, hắn vẫn bước nhanh đuổi kịp nàng đưa túi nước lên: “Uống nước đi, trời lại nóng thế này.”

Thu Anh Đào hung hăng trừng mắt với hắn, Tống Hàn Nho kinh ngạc tay cứng đờ, hắn mím môi cười xấu hổ: “Là tại ta không biết giữ mồm giữ miệng ảnh hưởng tới danh dự của Ngưu cô nương, bản vương xin lỗi.”

Không nói tới chữ bản vương, Thu Anh Đào cũng quên luôn thân phận của hắn, không phải người ta thường nói vương công quý tộc đều không coi ai ra gì sao? Bọn hữu này lại rất khác người, khẳng định không phải con trai do chính cung nương nương sinh ra rồi.

Nàng miễn cưỡng nhận lấy túi nước, sau đó cười như có như không liếc nhìn Tống Hàn Nho, Tống Hàn Nho thấy nàng đã có chút dảng vẻ tươi cười, thì thở phào nghĩ lại mà sợ... Hắn từ nhỏ đã quen được cung nữ thái giám hầu hạ, mà nô tài không được biểu hiện cảm xúc trước mặt chủ tử, người phụ nữ nghiêm khắc nhất mà hắn từng gặp qua là mẫu phi, mà tính tình Ngưu Tiểu Nữ thay đổi thất thường hẳn quả thực không chịu đựng nổi, nhưng không hiểu sao, không muốn nàng tức giận, có lẽ là do mình vô ý làm tổn thương hồ yêu của Ngưu Tiểu Nữ nên thấy tự trách.

Thu Anh Đào thấy cách đó không xa có một con sông, kéo kéo tay áo Tống Hàn Nho chỉ về phía mặt nước, Tống Hàn Nho hiểu ý gật đầu, quay lại lệnh cho tiêu sư dừng lại nghỉ chân, ba tiêu sư trẻ tuổi sáu mắt nhìn nhau, đây là đi áp tiêu hay đi du sơn ngoạn thủy?

Trên mặt hồ xanh biếc từng vòng sóng gợn lăn tăn, Thu Anh Đào ngồi bên bờ, cởi giày đưa chân xuống chạm vào dòng nước trong vắt, thoải mái híp mắt lại hưởng thụ, Tống Hàn Nho ngồi xuống cạnh nàng, hành động mạnh dạn của nàng làm hắn thấy xấu hổ, chắc là nữ nhân giang hồ không để ý đến chút việc nhỏ như bị người khác nhìn thấy chân?

Thu Anh Đào dùng chân vọc nước, quay đầu ngoắc ngoắc ý bảo Tống Hàn Nho cũng đưa chân xuống á, Tống Hàn Nho thấy bầu không khí hoà hoãn, mặc dù cảm thấy không ổn nhưng vẫn kiên cường cùng với nàng, các tiêu sư đứng dưới tàng cây xem náo nhiệt, chẳng ai dám đi tới phá hoại hứng thú của đại tiểu thư nhà mình.

Tống Hàn Nho từ nhỏ đã sống trong Hoàng cung, mười sáu tuổi được sắc phong Vương gia, hắn tin rằng thực thi chính sách nhân từ mới làm quốc gia vững mạnh, nhưng phụ hoàng lại cho rằng chỉ có quân đội hùng mạnh mới có thể ổn định giang sơn, là chính sách tàn bạo tạo ra cường quyền, cho nên hai người vì ý kiến bất đồng nên thường xuyên tranh luận. Lâu dần, nhiệt huyết chảy ra biển đông, hắn chẳng còn muốn để tâm đến chuyện triều chính, thể hiện thái độ trung lập, coi như không thấy qua loa cho xong chuyện.

Thu Anh Đào tiện tay nhặt lên một hòn đá nhỏ, nghiêng người, theo thói quen vung tay ném, hòn đá như một con chuồn chuồn lướt nước bật lên từng vòng cung trên mặt nước. Tống Hàn Nho thấy lạ, hắn nhặt một hòn đá nhỏ học theo điệu bộ Thu Anh Đào, vung tay... “Tùm”, hòn đá vô tình chìm xuống đáy hồ...

Thu Anh Đào không khách khí ôm bụng cười nhạo, chọn một hòn đá tròn đẹp đưa cho Tống Hàn Nho, đưa tay ra làm mẫu, có lẽ Tống Hàn Nho từ nhỏ đã không có năng khiếu chơi đùa, mô phỏng theo mà vẫn không ném được, Thu Anh Đào vút cho hắn một ánh mắt “ngu ngốc”, rồi bật dậy đứng phía sau hắn, một tay giữ chặt vai hắn, một tay cầm lấy cổ tay hắn, Tống Hàn Nho chân chờ trong chốc lát, sau đó thuận theo

sự điều khiển của nàng... Khi hòn đá ném ra bật trên mặt nước, hân hưng phấn tươi cười: “Thật là thú vị, nàng thật biết chơi đùa, ha ha.”

Thu Anh Đào đắc ý ngồi xuống bên bờ tiếp tục ném đá, trẻ con Hoàng tộc đúng là đáng thương, tất nhiên là thiếu rất nhiều vui thú lúc còn nhỏ.

Tổng Hàn Nho rất hứng thú với trò ném đá, ném thêm vài lần đã nắm giữ được kỹ xảo “cao thâm” thuần thực, chỉ chốc lát sau, thậm chí số lần hòn đá bật lên còn nhiều hơn Thu Anh Đào. Vì chuyện này Thu Anh Đào bắt đầu thấy khó chịu, số lần bật tối đa nàng có thể tạo ra là mười vòng, mà lúc này Tổng Hàn Nho lại càng tươi cười đắc ý. Hắc! Nàng thở phì phò bật dậy, ôm lấy một tảng đá to quăng xuống mặt nước, bọt nước bắn tung tóe bốn phía, Tổng Hàn Nho thấy nàng giận dữ như trẻ con, chẳng cần nghĩ ngợi đã cầm lấy cổ tay nàng, an ủi rất có thành ý: “Tiểu sư phụ đừng tức giận, đồ nhi nhận thức nhanh là do người có phương pháp dạy mà.”

Thu Anh Đào vừa nghe xong trong lòng thoải mái, ngẩng đầu ưỡn ngực ra vẻ khoan dung. Lúc này một cành liễu bị gió thổi rũ xuống trước mắt, Thu Anh Đào kiễng chân ngắt xuống một cành liễu xanh nhạt, tiện tay kết thành một vòng cổ “Olympic” đội lên đầu Tổng Hàn Nho, Tổng Hàn Nho không dám phản kháng, nhưng có thể tưởng tượng ra bộ dáng mình khó coi đến mức nào. Thu Anh Đào lùi về phía sau mấy bước thoả mãn gật đầu, tiểu bạch kiểm (tên mặt trắng) phối hợp với vòng cổ chẳng ra sao đúng là rất thú vị.

Nắng mặt trời chiếu lên gương mặt khóc không ra nước mắt của Tổng Hàn Nho, cùng với nụ cười dịu dàng, bao dung sự tình nghịch của một nữ tử, hân thừa lúc Thu Anh Đào đi giày, tháo vòng cổ xuống, thấy những bông hoa đại tươi đẹp bên bờ sông, hân có ý tưởng bắt chợt, trên vòng cổ điểm xuyết những bông hoa nhỏ đủ màu sắc, sau đó lặng lẽ đội lên đầu Thu Anh Đào... Thu Anh Đào đã sớm nhìn thấy hành vi lén lút của hân qua hình ảnh phản chiếu trên mặt nước, nhưng vòng hoa mang thêm không khí vui vẻ của mùa xuân, cũng không khó coi lắm, đội thì đội chứ sao.

Tổng Hàn Nho rất phong độ đưa tay ra cho nàng, nàng hơi nghiêng đầu hành lễ, ra vẻ tao nhã đưa tay đặt lên bàn tay Tổng Hàn Nho...

“Khụ khụ, các người đang đi đưa tiêu, hay là đi nói chuyện yêu đương đây?” Mộ Giai Nam cũng chẳng biết mình sao lại hiện thân phá hỏng bầu không khí, tóm lại là chưa kịp nghĩ ngợi đã bước ra rồi.

Thu Anh Đào giật mình đột nhiên rút tay lại, lúc ngoái đầu nhìn lại vừa lúc bốn mắt nhìn nhau với Mộ Giai Nam. Tổng Hàn Nho không biết người tới là ai, thấy người này vẻ mặt khí khái, ăn mặc như hiệp khách, chắc là người quen của Ngưu Tiểu Nữ.

Thu Anh Đào lạnh lùng lườm Mộ Giai Nam, phỉ phỉ quăn đi về phía xe tiêu, sau đó bật ngón tay lệnh cho tiêu sư đi tiếp. Tổng Hàn Nho đi qua Mộ Giai Nam, Mộ Giai Nam cố ý đụng vào người Tổng Hàn Nho: “Thất vương gia y phục thuận tiện đơn giản là để đi đâu đây?”

Tổng Hàn Nho thấy người này không có ý tốt, hân nhìn lướt qua đôi mắt ba phần mỹ hoặc của Mộ Giai Nam, không kiên nhẫn không siểm nịnh nói: “Bản vương không thể trả lời.”

Mộ Giai Nam trợn trắng mắt, hân đúng là ăn no rồi việc tự chuốc lấy mất mặt mà, khi không tự đứng nhảy ra can thiệp giờ lại bị người khác khinh bỉ cùng cảnh giác.

Hân chậm rãi đi đến bên cạnh Thu Anh Đào, ánh mắt rơi xuống nhìn vòng hoa tươi rói, nảy ra ý xấu lấy một bông hoa xuống: “Người đội cái đồ này không sợ gọi ong vò vẽ tới hả?”

“...” Thu Anh Đào đưa tay gỡ vòng hoa xuống, nàng vừa mới phỉ sạch quan hệ với bọn sơn tặc, Tổng Hàn Nho cũng đã tin Ngưu thị tiêu cục chưa từng thông đồng với sơn tặc, Mộ Giai Nam thật đáng ghét.

Nàng vừa định lấy tờ giấy trong túi có chữ “Cút”, thì Mộ Giai Nam đã đi trước một bước giành lấy tờ giấy trong tay nàng, vô duyên, rồi sau đó vô liêm sỉ ném xuống sông cho cá ăn.

Thu Anh Đào tức giận đến giậm chân, hai tay nắm chặt thành nắm đấm chậm rãi quay lại xe ngựa, Mộ Giai Nam hai tay khoanh trước ngực bước nhanh đuổi kịp, thở dài đầy ai oán ra vẻ người vô tội: “Ta vất vả một đường bảo vệ người, người sao lại không biết có ơn tất phải báo đáp chứ?”

Thu Anh Đào thấy Tống Hàn Nho vẫn nhìn về phía này, nàng vội vàng viết một tờ giấy đưa cho tiêu sư, nói mình sẽ đuổi theo sau, bọn họ đưa Thất Vương gia đi trước. Mặc dù Tống Hàn Nho cảm thấy tên nam nhân này sẽ không làm hại Ngưu Tiểu Nữ, nhưng sắc mặt Ngưu Tiểu Nữ rất tệ, hần ân cần mở miệng: “Có muốn bản vương ở lại chờ nàng không?”

Thu Anh Đào giật mình, mục đích của nàng chính là để Tống Hàn Nho đi trước, giả bộ hoà nhã lắc đầu, cúi đầu thay lời cảm ơn, giơ tay ra ý bảo hần đi đi. Mộ Giai Nam thấy một màn như vậy trong lòng có cảm giác là lạ, từ lúc nào mà đã câu được cả Hoàng thân quốc thích rồi? Xứ nha đầu này cũng lắm thủ đoạn ghê ha.

13. Chương 13

Chương 13: Tất cả đều là dâm tặc, giang hồ gì thế này?

Đợi xe ngựa của tiêu cục đi xa, Thu Anh Đào không khách khí đẩy mạnh Mộ Giai Nam, Mộ Giai Nam không thèm tránh, thông thả kêu “Ồ á á...” lùi về phía sau, nhưng hần quên miệng vết thương trên vai còn chưa lành hần, bị đau đến nhăn mày: “Người bày ra trăm phương nghìn kế để mọi người đi hết, có mục đích gì?...”

Đã biết lại còn giả bộ hồ đồ! Thu Anh Đào nhặt một nhánh cây viết xuống đất: Đây là lần đầu ta đi áp tiêu, người đừng làm âm hồn không tan lẻo đẻo đi theo ta có được không? Ta không muốn có chút liên quan gì với sơn tặc hết!

Mộ Giai Nam ung dung ngồi xuống, ngẫm hiểu gật đầu: “Đã như thế, bản trại chủ sẽ ra lệnh cho thủ hạ cứ xông lên cướp, tất nhiên sẽ không thủ hạ lưu tình với Ngưu thị tiêu cục rồi?”

“...” Thu Anh Đào nhớ lại từng đợt từng đợt sơn tặc không dứt, trong lòng chán nản rối loạn viết: rốt cuộc thì người muốn thế nào đây!

“Không muốn thế nào hết, trên đường gặp người quen thì chào hỏi thôi, người làm gì mà kích động thế?” Mộ Giai Nam có thể cảm thấy Ngưu Tiểu Nữ khó chịu với mình, chỉ vì thân phận hần là sơn tặc sao?

Về mặt Thu Anh Đào trầm xuống, cứng rắn không được thì mềm dẻo vậy: xin người tha cho ta đi, Thất Vương gia là nhi tử của Hoàng Thượng đấy, nếu biết Ngưu thị tiêu cục nhập bọn với sơn tặc sẽ phiền phức to mất.

Mộ Giai Nam thấy nàng cầu xin tội nghiệp, cười tủm tỉm sờ cằm, rồi lại hỏi một câu mà hần cực kỳ hối hận đã thốt ra khỏi miệng: “Chẳng lẽ người muốn gả cho Tống Hàn Nho?”

Đúng là râu ông nọ cắm cằm bà kia! Thu Anh Đào trợn trắng mắt, tức giận viết xuống như ý hần: Tống Hàn Nho có tiền có thế, nếu hần chịu lấy người cầm như ta, ta sẽ gả!

Mộ Giai Nam nhìn chăm chú hàng chữ kia trầm mặc một lúc... Sau đó không cho là đúng nhếch miệng cười cười: “Vậy thì bản trại chủ chúc đại tiểu thư Ngưu gia vừa xuất quân đã thắng lợi, không làm người chậm trễ đưa tiêu nữa...” Nói xong, hần đứng dậy đi về hướng chân núi, trong mắt xét qua một tia mất mát khó nhận ra.

Thu Anh Đào đã quen với cá tính đến đi như gió của Mộ Giai Nam, nhưng đột ngột rời đi như vậy là lần đầu tiên, nàng khó hiểu chớp mắt mấy cái, chẳng lẽ tên này vội vàng đi thông tri cho đám sơn tặc động thủ?

Nghĩ vậy, nàng ném cành cây vội vàng đứng dậy chạy về phía trước... Nàng thở hổn hển, đuổi theo cả buổi cũng chẳng thấy bóng dáng xe tiêu, nàng lau mồ hôi nhìn khắp xung quanh... Chỉ có con đường này đi xuống núi, dù cho có đi nhanh nữa cũng không nghe thấy tiếng động nào, chẳng lẽ đã gặp nguy hiểm?... Không thể gọi, nàng đành phải leo lên gờ núi cao nhìn ra xa, lúc này, bên tai mơ hồ nghe thấy tiếng vũ khí va chạm, cùng tiếng chém giết từ trong rừng rậm truyền đến...

Thu Anh Đào trong lòng căng thẳng, tên Mộ Giai Nam chết tiệt đúng là quyết nhanh làm cũng nhanh. Nàng nhảy xuống chạy về phía âm thanh truyền đến trong rừng. Nàng vội vàng chạy vào mà không để ý tới một vấn đề, rừng rậm như mê cung, cây cối nhìn giống hệt nhau. Nàng như một con ruồi không đầu chạy loạn trong rừng cây, cảm giác âm thanh ở gần ngay bên tai, nhưng tìm thế nào cũng không thấy. Thu Anh Đào không biết mình đã chạy bao lâu, cuối cùng đến lúc mệt sắp chết, thì mơ mơ hồ hồ nhìn thấy mấy bóng người đang đánh giết nhau, mà không may nhất, hai phe đang đánh nhau này... nàng hoàn toàn không quen! Nhìn hai phe mặc đồ một đen một trắng, hình như là đánh giết giữa các bang phái, nhìn chỗ nào cũng đầy máu me, tay chân bị cắt.

“...” Nàng sợ đến mức nhũn cả chân, hồn vía lên mây trượt chân ngồi sụp trước một thân cây, đám điên này đúng là đi đến đâu giết đến đó, mà nữ nhân sinh hài tử không dễ dàng chút nào, chẳng lẽ cứ sinh ra rồi để bị giết sao, cái giang hồ gì thế này!

Thu Anh Đào run rẩy ôm chân sau thân cây, chờ đám người không khác gì đang cắn xé nhau kia rời đi. Nhưng vào lúc này, một ngón tay đầy máu me rơi xuống bên chân nàng, Thu Anh Đào hoảng sợ hét lên, nhưng một chút âm thanh cũng không phát ra, nàng không nghĩ ngợi nhảy khỏi thân cây, hoảng sợ dồn sức chạy khỏi chỗ đó, bất chấp có ai phát hiện ra nàng hay không, vừa chạy vừa khóc, sự hoảng sợ không thể phát tiết ra làm nàng hỗn loạn run rẩy.

Thật ra hắc y nhân và bạch y nhân là sư huynh đệ đồng môn đồng phái, chỉ vì vị trí lão đại mà tranh đấu gay gắt. Lúc này, hắc y nhân đã phát hiện có người nhìn trộm, để bảo toàn danh dự bản phái, hắc y nhân thi triển khinh công đuổi theo Thu Anh Đào, nắm lấy bím tóc của Thu Anh Đào vung tay ném vào bụi cỏ. Lúc này Thu Anh Đào không có cảm giác đau đớn gì hết, hắc y nhân cầm đao lớn dính đầy máu tươi từng bước tới gần, Thu Anh Đào thấy sự khát máu trong mắt hắc y nhân, sợ tới mức chân đạp lung tung, đùi run run, kinh hoàng đẩy người về phía sau.

Hắc y nhân thấy nàng hai mắt nhắm lè về mặt kinh hoàng, nhưng mà, dung mạo rung động lòng người đúng là hợp khẩu vị hắn, tuy giết thì hơi tiếc, nhưng cô nương này hôm nay chắc chắn phải chết, hắn nhổ bãi nước bọt có lẫn cả máu, cười độc ác tiến lại gần: “Tiểu cô nương đừng sợ, đao pháp của ta rất tốt, nhất định cho nàng chết đi không chút đau đớn, nhưng mà trước khi chết, ha ha ha...”

“...” Thu Anh Đào thấy vẻ mặt dâm loạn của hắn, theo phản xạ che hai tay trước ngực tiếp tục lùi về phía sau. Nhưng mà hắc y nhân còn rất “trượng nghĩa”, theo quan niệm truyền thống có gì tốt đều chia sẻ với bạn bè nên hét lớn một tiếng: “Các huynh đệ, giết sạch rồi mau tới đây, có khuê nữ xinh đẹp đang chờ các người đây này, ha ha ——”

Thu Anh Đào liếc mắt nhìn, mẹ ơi! Mười mấy tên cao to vạm vỡ đang chạy đến đây, coi nàng như con thỏ rừng vừa mới nướng xong.

Nói thì chậm mà diễn ra lại rất nhanh, mười mấy người vạm vỡ bao vây quanh nàng, từ khoe miệng đến ánh mắt đều phát ra tia sáng loè loè, hai tay xoa xoa xoa kích động... Cảm giác khủng hoảng trước nay chưa từng có làm nàng ngây ngốc tại chỗ... Tên hắc y nhân vừa rồi liếm môi, ngênh ngang bước đến gần, vừa định đưa tay xé quần áo Thu Anh Đào, thì Thu Anh Đào theo bản năng đánh ra một quyền, đánh thẳng vào ngực hắc y nhân, hắn kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã ra sau, một ngụm máu tươi phun ra khỏi miệng. Đám đồng bọn xung quanh nghẹn họng nhìn trần trời, dường như không ai ngờ nha đầu kia có võ công, ra tay còn mạnh mẽ như vậy.

Hắc y nhân nhe răng trợn mắt ôm ngực, hắn hít vào một hơi, đau đớn kịch liệt thấu vào cả tim gan, lúc này mới chợt hiểu ra, nha đầu kia vừa ra tay đã đánh gãy xương sườn hắn, lửa giận ngút trời ra lệnh: “Cùng lên, trấn áp nàng ta! ——”

Lời vừa dứt, đám thủ hạ kiếm huynh đệ đã lao thẳng đến chỗ Thu Anh Đào, Thu Anh Đào chỉ có ba quyền hai cước (võ mèo cào) căn bản không đối chọi được cả đám vây quanh tấn công, vùng vẫy chưa đến một khắc đã bị đám hắc y nhân giữ chặt tay chân thành hình chữ “Đại” nằm trên mặt đất.

Mà ngay cả khả năng kêu “cứu mạng” nàng cũng không có.

Đối chọi với ánh mắt như lang như sói trắng trợn, cùng tiếng quần áo bị xé rách từ ngực truyền đến, cùng tiếng cười phóng đăng khó nghe, cuối cùng Thu Anh Đào không giãy dụa nữa... Nàng nhắm hai mắt lại mặc

cho số phận, tâm trí cố gắng vứt hết những gương mặt vắn vẹo xấu xí ra khỏi đầu... Nàng rất muốn lập gia đình sống một cuộc sống an bình, thật khó quá đi...

Ngay lúc này, tuy trước ngực vẫn còn mảnh yếm, nhưng hơn chục đôi mắt gần như đã xuyên thấu qua cả tấm vải đỏ, da dẻ nàng trắng nõn khiến dục hoả đám nam nhân nổi lên. Vì lão đại bị Thu Anh Đào đánh bị thương, nên hắn quyết định không “tham chiến”, mười mấy tên còn lại rất “hữu nghị”, đứng đó bắt đầu thương lượng xem ai “lâm trận đầu tiên”.

Cuộc nói chuyện dờ bần truyền đến tai Thu Anh Đào, nàng thấy buồn nôn, nhú chặt lông mày cố gắng không nghĩ đến những cảnh tượng kinh hãi, nhưng đầu óc lại không nghe lời, lúc thì trống rỗng lúc thì hỗn loạn, đó là một loại chờ đợi sống không bằng chết, bóng tối nuốt chửng nàng, không còn đường thoát.

Sau khi mười mấy tên thương lượng ai trước ai sau xong xuôi rồi, tên được đề cử đầu tiên là tên giết người nhiều nhất hôm nay. Tên này mặt mũi dữ tợn ít nhất cũng hai trăm cân, đi lại mà rung cả mặt đất, cứ như một con gấu khổng lồ vậy. Hắn tham lam xoa xoa lòng bàn tay, vừa đi đến cạnh Thu Anh Đào vừa tự cời dây lưng, đám xung quanh chẳng biết xấu hổ đứng đó vỗ tay tán thưởng hoan hô liên tục, vô sỉ đến mức làm người khác cảm phần.

Lúc tên heo mập không thể chờ đợi được nữa bò lên người Thu Anh Đào, thì chỉ trong nháy mắt, hắn chỉ cảm thấy một vũ khí sắc bén xuyên qua lưng... Không chờ hắn quay đầu ra sau nhìn rõ người nào ra tay, thì miệng đã phun máu tươi ngã xuống đất chết ngắc.

Thu Anh Đào cảm thấy ngực ứa sũng, còn mang mùi máu tươi nồng nặc. Nàng lấy hết can đảm mở mắt ra... nhìn thấy Mộ Giai Nam dùng một chân đá văng thi thể tên heo mập ra, ngay sau đó đá vòng lại trúng quai hàm hai tên hắc y nhân giữ tay nàng, sau đó kéo Thu Anh Đào ra sau lưng... Lúc này Thu Anh Đào mới kịp phản ứng lại mình được cứu rồi, ôm lấy thắt lưng hắn sống chết không buông tay... Mộ Giai Nam cố nén lửa giận, khẽ chạm vào khuôn mặt nàng, hiếm khi dịu dàng như vậy: “Có ta ở đây rồi, đừng khóc, hôm nay tên nào làm nhục người đều phải chết.”

Thu Anh Đào gật đầu thật mạnh hoàn toàn đồng ý, nước mắt xen lẫn sợ hãi chảy xuống liên tục.

Mấy tên hắc y nhân còn lại sửng sốt chớp mắt, bọn họ không biết người này xuất hiện lúc nào, chỉ biết huynh đệ nhà mình chết trong tay hắn, lập tức từng người giơ binh khí trong tay lên đánh tới tên nam nhân to gan lớn mật.

Trong mắt Mộ Giai Nam xẹt qua một tia lửa giận, tay cầm song đao vung lên, hai tên gần nhất ngã xuống đất.

Đám đó thấy đao pháp Mộ Giai Nam lướt nhanh như gió, vừa ra tay đã cắt hòng đoạt mạng, vừa chính xác lại tàn nhẫn, rõ ràng là người võ công cao cường, mà lúc bọn họ còn đang chần chừ trước một đao giết một người, thì lại kinh hoàng thấy một tên trong đám ôm ngực ngã xuống đất đã mất mạng. Ánh mắt Mộ Giai Nam đờ đờ sát khí, tất nhiên sẽ không nhân từ nương tay với những người còn lại, hắn mạnh mẽ vung đao, lưỡi đao vun vút, nội lực tinh thuần phóng ra cường đại làm người người khiếp sợ.

Hắc y lão đại bị thương cũng là người từng trải, hắn cảm nhận được sát khí toả ra từ người đối thủ, dù cả tám huynh đệ còn lại liên thủ, cũng chưa chắc đã lật ngược được ván cờ, nháy mắt với nhau, hạ lệnh rút lui.

Máu tươi trên song đao trong tay Mộ Giai, từng giọt chậm rãi rơi xuống, máu không dính trên lưỡi đao, sau một lúc lại sáng như mới. Hắn nhận ra đám người định chạy trốn, không nhanh không chậm tra song đao vào vỏ, từ trong tay áo bắn ra thanh đao găm sắc bén, ngón tay khẽ động, đao găm từ một thanh lập tức phân thành mười thanh mỏng, khóe miệng khẽ nhếch lạnh lùng: “Muốn chạy thì chạy nhanh đi, sau khi ta đếm đến ba, xem thử ai có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, thoát được một kiếp ...”

Giọng điệu khiêu khích làm mấy tên đang chạy càng thêm hoảng sợ, tiếng “Một” hô lên, bọn chúng hốt hoảng chạy trốn tứ phía, móng còn dính cả nước tiểu, mắt Mộ Giai Nam đảo qua mấy con chuột trốn chui trốn nhủi, tính toán khoảng cách chính xác trong thời gian ngắn nhất, đột nhiên ném một thanh đao găm đến hướng bên cạnh, chỉ thấy mũi đao mỏng như băng tuyết xuyên qua tim một người, cùng lúc vang lên tiếng hét thảm rồi ngã nằm trên đất. Đôi mắt lợi hại như mắt chim ưng của Mộ Giai Nam thoáng biến hóa trong giây lát, hắn xoay tròn bay lên không, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai bắn đao găm ra bốn

phương tám hướng, mỗi lưỡi dao như có linh khí, xuyên thẳng qua chỗ yếu hiểm của kẻ địch... Trong khoảnh khắc, cả khu rừng âm ỉ hỗn loạn bao phủ bởi máu me cùng sát khí lại lặng ngắt.

Mộ Giai Nam nhẹ nhàng đáp xuống đất, đôi mắt đen tuyền khát máu lướt qua rừng cây, lập tức rút về ba thanh dao găm chưa phóng ra vào tay áo. Hắc kéo Thu Anh Đào đang im lặng rơi lệ đi thẳng về phía trước, vừa đi vừa rút một thanh dao đeo sau lưng ra, Thu Anh Đào ngây ngốc đi theo, nàng còn chưa kịp hiểu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, hình như đám rác rưởi căn bã kia, tên thì bị Mộ Giai Nam đánh chết, tên thì chạy trốn, tóm lại là rất đã ghiền. Nàng còn tưởng tất cả mấy tên độc ác đó đều chết hết rồi, thì Mộ Giai Nam đột nhiên dừng lại, thanh dao trong tay lập tức bay vào bụi cỏ, một tiếng gào thét thê lương phát ra vang khắp khu rừng, Thu Anh Đào theo bản năng nắm chặt quần áo Mộ Giai Nam, Mộ Giai Nam ôm vai nàng siết chặt, sau đó bước vào bụi cỏ vừa phát ra tiếng động...

Một đôi mắt hoảng sợ đối diện với con người đen lầy lạnh lùng của Mộ Giai Nam, mà mũi dao đã nhắm đúng đùi tên sống sót cuối cùng này, lão đại Hắc y nhân vừa để tay bịt vết thương đang chảy đầy máu, vừa lùi về sau, khí thế vênh váo hung hăng vừa rồi đã không còn sót lại chút nào, hắc nước mắt nước mũi chảy ròng ròng: “Đại, đại hiệp xin tha cho cái mạng hèn này!”

Thu Anh Đào ló đầu ra từ sau lưng Mộ Giai Nam, kinh ngạc thấy đây chính là tên lưu manh đầu tiên phát hiện ra mình, lửa giận thiêu đốt ngực nàng, lập tức nhặt một cục đá ném vào mặt hắc. Lão đại hắc y nhân đương nhiên không dám né, vừa tự tát chính mình vừa thoi thóp nói: “Cô, cô nương, ta không phải là người, người đại từ đại bi giữ lại cho ta cái mạng chó đi...”

Mộ Giai Nam cầm lấy cổ tay Thu Anh Đào ngăn lại, rồi từ sau lưng lấy ra thanh dao còn lại, nhìn Thu Anh Đào: “Người lên hay ta lên?”

“...” Thu Anh Đào chưa từng giết người, nàng dùng tay tạo tư thế mời, không tự chủ quay đầu sang chỗ khác.

Tiếng cầu xin tha thứ không ngừng bên tai cũng chẳng gọi lên chút thương cảm nào từ Mộ Giai Nam, hắc bình tĩnh đi về phía trước, nhắc chân đặt lên vai tên đó, rồi chậm rãi cúi người, nụ cười lạnh băng của hắc như phù lấy mạng của ma quỷ, sự tra tấn trong yên lặng, giày vò linh hồn đã thoát ra bên ngoài... Hắc y nhân sợ tới mức hồn phi phách tán, hắc đã cảm thấy hôm nay chắc chắn sẽ phải chết... Một ánh đao xoẹt qua cổ hắc, máu chảy đầm đìa, trên khuôn mặt dữ tợn của hắc y nhân vẫn còn giữ nguyên vẻ hoảng sợ.

14. Chương 14

Chương 14: Cũng may, cũng may

Thu Anh Đào im lặng ngồi chờ dưới tàng cây, có lẽ bị kinh hoảng vẫn chưa bình tĩnh lại được, vô số thi thể nằm lộn xộn khắp bốn phía, tuy rằng mấy tên này có chết cũng chưa hết tội, nhưng lần đầu tiên nàng thấy vẻ mặt máu lạnh như thể của Mộ Giai Nam, dưới gương mặt yêu mị của hắc đúng là tâm ma quỷ. Nhưng nếu như không có Mộ Giai Nam rút dao tương trợ, thì người chết chính là nàng, thậm chí còn bị luân phiên cưỡng gian. Nàng yên lặng cụp mắt xuống, nghĩ lại cảnh vừa rồi mà sợ run. Cũng may là Mộ Giai Nam đã đến...

Mộ Giai Nam rút hết những lưỡi dao từ trong đám thi thể, thực ra thu thập lại ám khí đã bắn ra là một thói quen, dù việc thu thập lại vừa kỳ quái vừa phiền toái, hắc thỉnh thoảng nhìn về phía Ngưu Tiểu Nữ, nếu như chậm một bước... Cũng may là còn kịp.

Nhớ lại màn tạm biệt không vui vẻ gì của hắc và Ngưu Tiểu Nữ, hắc định chuẩn bị quay về sơn trại, nhưng lại vô tình nhìn thấy xe tiêu của Ngưu thị tiêu cục dừng ở chân núi, hình như Tống Hàn Nho không yên tâm về Ngưu Tiểu Nữ, nên lệnh cho các xe tiêu đứng lại chờ. Hắc đi ngang qua vờ như không nhìn thấy Tống Hàn Nho, lại bị Tống Hàn Nho chủ động gọi lại hỏi thăm, Mộ Giai Nam không biểu hiện thái độ gì, nhưng sau đó một mình quay lại đường cũ tìm kiếm bóng dáng nàng, sau khi tìm mãi không có kết quả thì mới nghĩ Ngưu Tiểu Nữ nha đầu ngốc kia chắc đã chạy thẳng về phía trước đuổi theo xe tiêu, có lẽ nàng cần

bản không nghĩ tới cả đoàn người sẽ chờ mình ở chân núi, Mộ Giai Nam càng không ngờ Ngưu Tiểu Nữ lại chạy thẳng vào rừng sâu, lại còn không biết đường ra.

Ngoài miệng nói mặc kệ, nhưng Mộ Giai Nam vẫn tìm kiếm dọc đường đi, dựa vào thính lực tốt nghe rõ bốn phía, khi từng đợt tiếng cười phóng dâng truyền đến tai, hần lập tức có dự cảm không ổn rồi... Nhất niệm chi sai (chỉ một ý nghĩ sai mà gây ra hậu quả nghiêm trọng), Ngưu Tiểu Nữ suýt nữa đã biến thành oan hồn chịu nhục nhã rồi.

Lúc ấy, trong đầu hần chỉ có một ý nghĩ, phải phanh thây xé xác toàn bộ bọn dâm tặc.

...Quần áo Thu Anh Đào đã bị bọn dâm tặc kéo rách tơi tả, hai tay nàng khoanh trước ngực, cuộn mình dựa vào thân cây, mái tóc đen dài tán loạn lộn xộn buông xuống trước ngực miễn cưỡng che đi thân thể.

Trong mắt Mộ Giai Nam hiện lên một tia đau lòng, lập tức cởi áo ngoài choàng lên người nàng, lời nói dịu dàng như mang theo một dòng nước ấm: “Không sao rồi.”

Đôi môi Thu Anh Đào run nhẹ nhẹ mím lại, giờ phút này nàng không thể biểu đạt được sự cảm kích của mình, nàng quỳ xuống khê nhồm người ôm lấy cổ Mộ Giai Nam yên lặng rơi nước mắt, nàng cứ nghĩ mình chẳng sao cả, nhưng kỳ thật vẫn còn rất sợ hãi. Người nào nói cuộc sống giống như bị cưỡng gian, không thể phản kháng thì đành phải học hưởng thụ chứ?! Để mười mấy tên nam nhìn nhìn chằm chằm tiến về phía người, xem ai có thể hưởng thụ được sự tàn ác ghê tởm đáng buồn nôn này? Tất cả toàn là nói nhảm.

...Mộ Giai Nam vỗ nhẹ lên lưng nàng, thân thể mềm mại của nàng dán chặt lên lồng ngực mình, hần chớp mắt một cái xấu hổ không biết làm thế nào, đành tùy tiện cười ha ha mấy tiếng dời đi cảm xúc của nàng: “Nhìn người gầy trơ xương, hoá ra đáng người cũng tốt như vậy cơ đấy.”

“...” Thu Anh Đào khẽ giật mình, cúi đầu nhìn mới phát hiện mình gần như khoả thân mà thể hiện “yêu thương nhung nhớ”, mà trong lúc bối rối nàng cũng bất chấp chuyện có mặc quần áo hay không, một tay đẩy Mộ Giai Nam ra, lập tức kéo áo khoác rộng thùng thình bao quanh người.

Mắt Mộ Giai Nam dừng ở bàn chân đầy vết tím bầm của nàng, lửa giận lại một lần nữa bùng lên trong đôi mắt đen, nhưng hần không thể hiện sự tức giận ra ngoài, nếu không sẽ gợi lại chuyện thương tâm của Ngưu Tiểu Nữ, nghĩ vậy, Mộ Giai Nam tinh quái quay lưng lại nói: “Bản trại chủ hạ mình công người đi.”

Thu Anh Đào nhìn đôi chân trần của mình, giày cũng bay đi đâu hết rồi, nàng thử bước đi trên mặt đất, nhưng đá vụn vừa cứng vừa nhọn chọc vào làm chân nhói đau, nàng nhìn hần gật đầu thay lời cảm ơn, sau đó cẩn thận dè dặt dựa lên lưng hần, Mộ Giai Nam nhẹ mím cười đứng dậy, đi được vài bước, cảm nhận được Ngưu Tiểu Nữ đang dùng ngón tay viết chữ trên vai hần: Cảm ơn người.

...Mái tóc dài đen nhánh của nàng phủ trước ngực Mộ Giai Nam, từng lọn tóc nhẹ lay động theo gió... Bước chân Mộ Giai Nam dần dần chậm lại, thân thể nàng vẫn còn hơi run sợ, đặt mình vào hoàn cảnh của nàng mà nghĩ, một cô gái câm, kêu hét không được khóc cũng không ra, nàng lúc ấy đã sợ hãi đến mức nào...

Thu Anh Đào cảm thấy rất mệt mỏi, ôm chặt cổ hần không muốn buông tay, lưng hần vừa ấm áp lại an toàn, xem như đến thời khắc này bản thân mới thực sự thả lỏng, nước mắt vẫn như trước lặng lẽ chảy xuống, từng giọt thấm ướt vạt áo hần.

Mộ Giai Nam giật mình đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu, chậm rãi ngồi xổm xuống, sau đó ngồi xếp bằng đặt nàng ngồi ngay trước mặt... Cả người nàng tựa như một con mèo nhỏ đang hoảng sợ, chăm chú nhìn khuôn mặt thâm đậm không chút sức lực đầy nước mắt, hần không tiếp tục cười đùa nữa, cảm xúc đau lòng tràn ngập tim hần... Không tự chủ được cúi đầu xuống, hôn lên môi nàng.

Cánh môi ấm áp chạm vào như tạo ra một dòng điện, Thu Anh Đào ngồi nguyên tại chỗ quên luôn cả giày dũa, nàng ngây ngốc mở to mắt nhìn chăm chú Mộ Giai Nam, không làm gì đáp lại, chỉ đơn thuần là nhìn hần, cảm nhận sự đụng chạm tinh tế tỉ mỉ.

Hần tại sao lại hôn nàng, là một loại an ủi trong yên lặng sao?... Thu Anh Đào dần dần khép mắt lại, để soái ca thay thế mấy khuôn mặt xấu xí, dường như rất hữu hiệu.

... Mộ Giai Nam cũng không biết mình muốn làm gì, giống như đối với gương mặt khóc lóc của nàng thì tay chân luống cuống... Môi nàng mềm mại như thế, dịu giống như con suối trong trẻo, ngọt như nước quả đào,

hoặc là, hẳn chỉ là đơn thuần muốn hôn nàng.

Khi đầu lưỡi không kìm lòng được tiến vào thăm dò sự ngọt ngào, thì hai cái “Kim trạc” (vòng tay vàng) ở cổ tay chạm vào nhau vang lên một tiếng lanh lảnh, Thu Anh Đào lập tức mở to mắt, nàng đẩy vai Mộ Giai Nam ngăn lại, không muốn mình bị rơi vào cái bẫy dụ dỗ trong tay giặc, nàng hiểu rõ, đây là tình cảm không nên tồn tại.

Mộ Giai Nam giật mình, chưa muốn dời mắt... Hai má nàng hiện lên một vàng ửng hồng, dáng vẻ kiêu ngạo hung hăng lúc trước đã biến thành sự mềm mại đáng yêu, suy nghĩ của hắn cứ như vậy trôi qua một lúc lâu, hai mắt mở to mà nhìn, rồi sau đó bàn tay đằng sau lưng khẽ nâng nàng lên đưa đến bên môi, lúc này Thu Anh Đào đã biết chống cự, nàng mím môi thật chặt quay đầu sang bên khác... cự tuyệt tiểu yêu nghiệt tiếp tục dùng sắc dụ.

Mộ Giai Nam thấy nàng quay đầu thà chết không theo, nhẹ giọng cười: “Cũng chẳng phải lần đầu, có qua có lại thôi.”

“...” Thu Anh Đào lập tức tức giận quay lại lườm hắn, bọn họ mặc dù miệng chạm miệng đã ba lần, nhưng cũng chỉ là “qua loa cho có hình thức” mà thôi, tuyệt đối không được phát triển “tiến thêm một bước” nữa.

Bỗng dưng thân thể nàng nhẹ bẫng như lơ lửng giữa không trung, Mộ Giai Nam đã đứng dậy bế nàng đi tới dòng suối róc rách chảy, hắn lấy khăn tay từ trong bao vải ra, bình tĩnh như không có gì nói: “Trước tiên rửa qua đi, Thất Vương gia Tống Hàn Nho vẫn đang chờ người bên đường.”

Một câu nói đúng trọng điểm, nếu như nàng quần áo không chỉnh tề đi tới, chắc chắn sẽ bị mấy người không biết chuyện suy đoán lung tung. Thu Anh Đào vội vàng nhận khăn tay lau vết máu của tên ác nhân. Lúc này, Mộ Giai Nam rất biết phối hợp xoay người, Thu Anh Đào thấy hơi thẹn thùng cởi áo khoác ngoài, quỳ gối cạnh dòng suối từng chút từng chút chà lau người mình, nàng cúi đầu nhìn ngực, lần đầu chú ý “Ngưu Tiểu Nữ” này phần nào cũng rất đầy đủ, nhưng mà thân thể trắng nõn nên vết tím bầm hiện lên rất rõ ràng, tất cả đều do bọn đâm tặc ban tặng.

Nàng vừa lau người vừa nhìn bóng lưng Mộ Giai Nam... Lúc trước hai người chia tay không chút vui vẻ, nàng còn hung dữ bảo người ta cút đi, cũng may con người này không hận lâu thù dai, nếu không lúc này nàng chắc chắn đã chết rồi.

Nàng rửa sạch sẽ xong xuôi, đưa ngón tay chọc chọc lưng Mộ Giai Nam ý bảo hắn có thể quay đầu lại rồi, Mộ Giai Nam cẩn thận nghiêng đầu, thấy nàng đã khoác áo che lại thân thể thì mới quay hẳn người lại. Hắn thấy Thu Anh Đào tóc tai bù xù, lại lấy một cây lược gỗ nhỏ từ trong bao vải ra: “Dùng lược của bản trại chủ chải đầu, cam đoan không bị chẻ tóc, ha ha ha.”

“...” Thu Anh Đào tức giận cầm lược, là đại cô nương chắt? Ra ngoài cũng mang theo lược.

Mộ Giai Nam tiện tay nhặt một chiếc lá rụng đặt lên môi, nhẹ thổi, giai điệu du dương cứ vậy mà quần quanh, cao thấp thăng trầm uyển chuyển êm tai, Thu Anh Đào hiểu kỳ chớp mắt mấy cái, cũng nhặt từ trên mặt đất lên một lá cây thổi thổi, chẳng phát ra tiếng gì cả.

Mộ Giai Nam thấy nàng không chải đầu nữa mà lại bắt đầu phân cao thấp với lá cây, hắn cầm lược gỗ lên, quay nàng lại, từng chút từng chút chải thẳng mái tóc nàng... Trại chủ tiên nhiệm, cũng chính là ân nhân nuôi dưỡng hắn trưởng thành, khi còn sống thì rất bận rộn về sau lại mất sớm, cho nên cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của đệ đệ Mộ Giai Kỳ và con gái ân nhân Nguyễn Linh Nhi đều do một tay hắn chăm sóc, Nguyễn Linh Nhi từ nhỏ đã thích ở cạnh hắn, tiểu cô nương lúc nào cũng thích xinh đẹp, hết thất bím tóc nhỏ rồi lại chọn kiểu hoa, cho nên lược, khăn tay, dây buộc tóc... đều là những đồ vật bất ly thân, dần dà cũng trở thành thói quen.

Bằng kinh nghiệm của Thu Anh Đào, nam nhân có thể chải thẳng tóc mà không đau, chắc chắn không phải trùng hợp, mà rõ ràng Mộ Giai Nam tuyệt đối là “cô nàng đom đóm”. Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng nàng vẫn hưởng thụ phục vụ miễn phí, ngoan ngoãn ngồi im trên đất, tiếp tục “chiến đấu” với lá cây kia, mà thổi đến nước miếng bay tứ tung cũng chẳng có âm thanh gì, nàng không phục đối lá khác, cuối cùng thổi đến đỏ mặt tía tai cũng không có tiếng gì.

“Đưa lá cây lên.” Hai tay Mộ Giai Nam đang thắt bím tóc, thấy cô nàng ngốc này sắp không thể nhẫn nhịn được nữa.

Thu Anh Đào nghe thấy làm theo giờ hai tay cao quá đỉnh đầu, khẽ ngẩng đầu đưa lá cây đến bên môi Mộ Giai Nam, Mộ Giai Nam vươn người ra thổi nhẹ, âm điệu du dương thanh thúy phát ra... “Thổi nhẹ, dùng lực quá nhiều sẽ không thổi được.”

“...” Thu Anh Đào vốn nghĩ là thổi càng mạnh thì âm thanh phát ra càng to, nàng đặt lên miệng thổi nhẹ một hơi, quả nhiên đã phát ra âm thanh, mặc dù không êm tai như Mộ Giai Nam thổi, nhưng cũng coi như là phát ra tiếng rồi, ha ha.

Mộ Giai Nam thấy nàng đắc ý cười thầm, khẽ hừ chế giễu rồi lấy dây buộc màu đỏ cột vào đuôi tóc, hần bước lùi ra sau một bước thưởng thức tác phẩm của mình, vừa lòng cười cười: “Buộc xong rồi.”

Thu Anh Đào nửa tin nửa nghi kéo hai bím tóc sang nhìn... A! Thắt bím sáu lọn tóc độ khó rất cao đấy nha, gọn gàng như vậy, thật đúng là để trưng cho đẹp cũng thấy phí.

Nhưng nàng cũng không thấy phần khởi nhiều lắm, không vui liếc mắt nhìn Mộ Giai Nam... Hần thường xuyên tết tóc cho Nguyễn Linh Nhi sao?

Mộ Giai Nam tiện tay ngắt hai bông hoa nhỏ màu trắng cài lên bím tóc nàng, mái tóc đen nhánh lập tức có thêm vài phần sinh động, hần cười tùm tùm gật đầu: “Đại công cáo thành.”

“...” Thu Anh Đào sụp xuôi hai vai, dừng! Cài cái này không sợ dụ ong mật đến sao?

Đội nàng chỉnh chu lại quần áo, Mộ Giai Nam đưa hai ngón tay lên miệng, đột nhiên một tiếng huýt sao vang lên xuyên qua cả sơn cốc, Thu Anh Đào vội vàng bịt hai lỗ tai đập hần một cái, Mộ Giai Nam cười hì hì tránh được: “Che kín người, có người sắp đến.”

Thu Anh Đào chẳng hiểu gì, lại nghe thấy tiếng lá cây xào xác từ khắp bốn phía, dường như có tiếng bước chân đang tới rất nhanh... Mà người đến chính là đám sơn tặc thủ hạ của Mộ Giai Nam.

Trong đó trùng hợp lại có tên sơn tặc vừa nãy không cẩn thận chặn đường Thu Anh Đào, hần thấy Thu Anh Đào khoác áo của trại chủ, hai chân trần, vốn định hét lên một tiếng kinh sợ, nhưng rồi lại ngu ngơ cười to: “Trại chủ đúng là quyết đoán, chưa gì đã đem đại tiểu thư Ngưu gia... ha ha ha —— a a!... Trại chủ bớt giận...” Lời còn chưa dứt, sơn tặc này đã ăn hai đám nặng nề của Mộ Giai Nam. Những người khác thấy trại chủ không vui cũng không dám pha trò, từng người đứng thẳng ngoan ngoãn.

Mộ Giai Nam không cười nói tùy tiện nữa, nghiêm túc rất tự nhiên: “Mang cho nàng một bộ quần áo thật vừa vặn từ đầu đến chân đến đây, một khắc đồng hồ.” (15 phút)

Mệnh lệnh vừa ra, sơn tặc ở đây lĩnh lệnh lập tức tản ra khắp xung quanh tìm quần áo... Thu Anh Đào thấy người đám người vừa tới trước mặt, giờ đã tán loạn khắp nơi như gió, nghiêng đầu nhìn Mộ Giai Nam, giọng điệu hần uy nghiêm cứ như thánh chỉ không được phản bác, thật sự có cảm giác áp bách vô hình trong không khí.

Khi Mộ Giai Nam ngoái đầu lại thì khí thế nghiêm trọng đã vút đi đâu mất, mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Thu Anh Đào nghỉ ngơi, có lẽ một trận chém giết kịch liệt làm hần phần khích, lúc này thả lỏng mới phát ra một tiếng kêu đau, miệng vết thương ở đầu vai có cảm giác đau nhức.

Thu Anh Đào tháo miếng băng vai của hần, thấy miệng vết thương có ít máu tươi tràn ra, nàng lấy khăn tay từ túi tiền bên hông Mộ Giai Nam, thật cẩn thận đặt khăn lên, sau đó nhẹ nhàng lau vết máu... Mộ Giai Nam nhìn xuống, phản chiếu trong mắt là vẻ mặt nghiêm túc của nàng, dường như còn có sự áy náy khó có thể che giấu được.

Mộ Giai Nam nâng một tay lên vuốt tóc nàng, miệng nói kèm thêm sự mệt mỏi: “Cũng may không xảy ra chuyện gì...”

Tay Thu Anh Đào chợt ngừng lại, từ từ ngẩng đầu nhìn gương mặt yêu mị ngang ngược kia... Có lẽ hần thực sự lo lắng ình, nhưng mà nàng sẽ không nghĩ nhiều hơn nữa, bởi vì nếu mình thực sự xảy ra chuyện, thì hần sẽ thấy tự trách, chính là như vậy.

Khóe miệng Thu Anh Đào khê giương lên thành nụ cười ngọt ngào, học theo dáng vẻ của hắc vuốt vuốt tóc hắc, chớp mắt, nghiêng đầu cười cười thể hiện mình không sao, còn chân thành cảm ơn.

Mộ Giai Nam bị vẻ mặt ngây thơ của nàng chọc cười, ngón tay không tự chủ đặt lên môi nàng, vô thức nhẹ nhàng lướt qua: “Tiểu nha đầu vẫn chưa lớn...”

“...” Hừ. Chẳng lẽ hắc không phát hiện mình cũng rất ngây thơ sao?

15. Chương 15

Chương 15: “Dã thú” hung mãnh!

Hiệu suất làm việc của sơn tặc đúng là cao, chưa tới một giờ ba khắc đã có mấy người mang theo quần áo đẹp trở về phục mệnh. Thu Anh Đào cúi đầu nhìn đồng quần áo hoa lệ trên mặt đất, kích thước lớn nhỏ không đồng đều, nhìn qua cũng không giống như cởi từ trên người nữ nhân xuống... Không biết cảnh vàng lá ngọc nhà ai xui xẻo như vậy, váy áo người ta vừa mới làm xong đã bị cướp đi, chắc chắn lúc này tám phần là ngồi ở ven đường vẽ vòng tròn nguyên rủa.

Thu Anh Đào chọn lấy một bộ váy áo tương đối mộc mạc đi vào rừng, vội vàng thay. Nàng nghe loáng thoáng tiếng Mộ Giai Nam nói chuyện với sơn tặc, hình như có việc gấp gáp đó cần hắc trở về sơn trại.

Mộ Giai Nam trả lời câu có câu không, quay lại đã thấy Thu Anh Đào ăn mặc chỉnh tề đi ra, đây là lần đầu hắc thấy Thu Anh Đào mặc váy, màu vàng thanh nhã tăng thêm vài phần nhã nhặn trầm tĩnh, Mộ Giai Nam nhếch môi cười một tiếng: “Thế này mới giống nữ nhân.”

Thu Anh Đào nhắc lần váy đi mấy bước lại gần, đám sơn tặc thở mấy tiếng kỳ quái như phụ họa, nàng khó chịu mím môi, dùng chạc cây viết mấy chữ xuống đất: Người vội đi thì đi đi. Sau đó cúi người chào thật thấp.

Mộ Giai Nam đưa tay lên, bọn sơn tặc nhanh chóng rời đi, hắc lấy ra một chiếc khăn tay dính máu, rồi buộc lên cổ tay nàng: “Tổng Hàn Nho có thể nhận ra “Bất yêu cô”, vẫn nên cẩn thận một chút.”

Ánh mắt Thu Anh Đào dừng lại trên chiếc khăn tay, khăn tay dính đầy máu tươi của Mộ Giai Nam, là vì nàng, mới bị thương... Thu Anh Đào thấy cay cay ở mũi, vội thở ra, vung chạc cây: Chờ ta đưa xong chuyện tiêu này sẽ đến sơn trại tìm người...

“Hửm? ... Chưa chắc ta đã ở sơn trại.” Mộ Giai Nam đi đằng trước. Lúc này, Đại tổng quản thái giám Quế công công đang ở sơn trại chờ hắc, nói là có “Bảo vật” đang được chuyển tới Hoàng cung, vừa nghĩ đến chuyện này hắc lập tức thấy hưng phấn.

Thu Anh Đào thấy hắc tâm tình tốt, nhưng nàng không có lập trường để hỏi hắc đi làm gì, chỉ đành yên lặng đi theo sau, có lẽ giết người, cứu năm ba cô nương đối với hắc mà nói chỉ là bình thường.

Mộ Giai Nam vừa đi ra khỏi rừng cây, nhìn về phía xa xa, thấy xe tiêu của Tiêu cục Ngưu Thị dừng bên đường, mà Tổng Hàn Nho nhìn xung quanh vẻ mặt lo lắng, hắc không cười nữa, dặn dò: “Mau đi đi, đừng hành động đơn độc giữa rừng.”

Thu Anh Đào khê gật đầu, Mộ Giai Nam có lẽ đang nóng lòng rời đi, nàng khê mở miệng, rồi lại mím môi đi về phía xe tiêu... Mộ Giai Nam nhìn chăm chú bóng lưng nàng trong giây lát, bỗng dừng chạy về phía trước, tháo xuống sợi dây chuyền trên cổ đưa cho nàng, Thu Anh Đào nhìn sợi dây chuyền trong tay mình, dây chuyền rất bình thường không có gì lạ, nhưng mặt dây chuyền rất đặc biệt, tạo hình cực giống một lá liễu màu bạc, màu bạc lóng lánh trong suốt như được tạc bằng băng.

Mộ Giai Nam cười ha ha cầm lên lá liễu màu bạc tinh xảo, đặt lên môi khê thổi, khúc nhạc ưu mỹ đánh động lòng người lập tức vang lên, rồi hắc đặt lại vào lòng bàn tay Thu Anh Đào, tiện tay vò rối tóc nàng, vừa đi về phía chân núi vừa xua tay: “Thử dùng phương pháp thổi ta mới dạy người, từ từ linh ngộ đi tiểu nha đầu.”

“...” Thu Anh Đào chậm rãi nắm tay lại, khéo miệng khê kéo lên thành một nụ cười ngượng ngùng.

Tổng Hàn Nho nghe thấy có giai điệu thối tới, vội vàng quay lưng nhìn ra sau, mỉm cười an tâm. Hắn bước nhanh tới nghênh đón Thu Anh Đào: “Thấy nàng vô sự là tốt rồi...” Lúc này hắn mới chú ý tới quần áo của nàng đã thay đổi, làn váy vàng nhạt tung bay theo gió, hắn muốn gì đó nhưng lại thôi, cười cười: “... Quần áo này rất đẹp.”

Ngoài cười nhưng trong không cười, Thu Anh Đào gật đầu, vừa đi vừa đeo dây chuyền lá liễu lên cổ, hiện giờ nàng lại thấy mừng vì mình là người câm, nếu không thì biết giải thích thế nào, nhưng mà, nàng đã làm chậm trễ quá nhiều thời gian, mắt thấy mặt trời đã ngã về tây, ngoại trừ sơn tặc sẽ có dã thú xuất hiện, cho nên Thu Anh Đào cố ý xem nhẹ mọi ánh mắt nghi ngờ chất vấn, dẫn đầu đi xuống núi... Mà lúc nàng đưa tay lên, Tổng Hàn Nho chú ý trên cổ tay nàng là khăn tay dính máu, hắn muốn hỏi thăm lại sợ Ngưu Tiểu Nữ chê mình nhiều chuyện.

... Tổng Hàn Nho trầm mặc rất lâu, rồi đi đến bên cạnh Thu Anh Đào, lo lắng nói: “Lúc này nàng đi đâu vậy?”

Thu Anh Đào giật mình, dụi mắt rồi gấp một cái, ý bảo lúc này không cần thận ngữ thiếp đi, lý do này, đến nàng cũng cảm thấy mình không sáng tạo, lần nào cũng chỉ lấy một cớ duy nhất.

Tuy hắn biết không phải vì lý do ngủ quên, nhưng Tổng Hàn Nho vẫn đáp ừ, mà không biết sao, hắn luôn có cảm giác Ngưu Tiểu Nữ đang cố hết sức đi đường, hình như rất mệt mỏi.

Tổng Hàn Nho lệnh cho xe ngựa dừng lại, Thu Anh Đào không hiểu vì sao quay đầu lại, thì Tổng Hàn Nho không nói lời nào ôm nàng lên xe ngựa. Tại Thu Anh Đào nghe thấy tiếng “cột kẹt” của bánh xe, thì cả người nàng đã ngồi lên trên thùng gỗ, vẻ mặt rất ngốc nghếch. Mà Tổng Hàn Nho thì đi bên cạnh nàng, vẻ mặt thoải mái thể hiện rõ ý tứ tin tưởng mình hoàn toàn.

Thu Anh Đào cảm thấy áy náy với Tổng Hàn Nho, chuyến đưa tiêu này, thật là khó khăn không ngừng.

Nàng dịch dịch mông, vỗ vỗ vị trí còn thừa trên thùng gỗ cười một tiếng, ra hiệu cho hắn lên ngồi cùng nàng, hoàn toàn không suy xét đến ánh mắt đau khổ “Tật ác như cừu” của đám tiêu sư. (*Tật ác như cừu: ghét kẻ ác như kẻ thù*)

Tổng Hàn Nho khê cười, nhưng tâm thì dần tĩnh lặng lại, thực ra hắn lo lắng cho an nguy của Ngưu Tiểu Nữ hơn... Ban đầu hắn định đi bộ cho khuấy khoả, lại không ngờ việc đi bộ lại nguy hiểm đến mức này, có câu trăm điều mật luôn có một sơ hở, có lẽ một bộ phận loạn đẳng đã biết được mục đích chuyến này của hắn, rất có khả năng sẽ theo đuôi đoạt tín thư.

Thu Anh Đào xoa xoa bụng thấy hơi đói, dù sao cũng may còn có “lương thực dự trữ”, nàng nhào người trên thùng gỗ cầm lên một túi đường Nhĩ đoá (*đã chú thích chương trước*), vừa định bỏ vào miệng, thì cảm giác ba ánh mắt “đói khát” đồng thời bắn về phía mình. Tâm không cam tình không nguyện nàng phải chia đường Nhĩ đoá cho ba tiêu sư, nhìn lại trong túi chỉ còn lại một miếng đường Nhĩ đoá duy nhất, nàng cắn răng bẻ thành hai nửa, một nửa bỏ vào mồm, nửa còn lại thì đưa cho Tổng Hàn Nho... Tổng Hàn Nho chần chờ trong chốc lát, rồi nhận lấy đường Nhĩ đoá đưa lên miệng khê cắn một miếng nhỏ, có lẽ do đói bụng, nên hắn cảm thấy vị ngọt thanh tràn ngập trong miệng: “Thì ra đồ ăn vặt ven đường cũng rất ngon miệng, ha ha.”

Thu Anh Đào cười tủm tỉm gật đầu, nhai nhai để thỏa mãn mồm to của nàng, lúc đói bụng ăn cái gì mà chẳng ngon, mà Thất hoàng tử tôn quý cuối cùng cũng biết niềm vui trong sự khổ cực của lão bách tính rồi.

Vì trên đường đi bị trì hoãn quá nhiều thời gian, nên đến nửa đêm bọn họ mới đến một thôn trang nhỏ giữa hai ngọn núi, lúc này mọi người đang lê thân xác mỗi một đến một khách điểm gần nhất gõ cửa, mà đêm hôm khuya khoắt các khách điểm cơ bản đều đã đóng cửa, hoặc là hết phòng.

Lúc tiêu sư gõ đến cửa khách điểm cuối cùng, thì chủ quán nói còn phòng, nhưng chỉ còn lại một phòng, năm người bọn họ mắt to nhìn mắt nhỏ, thật ra cố chịu đựng một đêm thì cũng không sao cả, chỉ có điều

vẫn nghe ý kiến của Thất vương gia Tống Hàn Nho, dù sao thân phận cũng bất đồng.

Tống Hàn Nho đã phát sầu vì thôn nhỏ này không có chỗ ngủ, hắn nhìn lên khách điểm thấy khá sơ sài trong lòng lại càng không vừa lòng, nhưng nhìn Ngưu Tiểu Nữ đã mơ mơ màng màng đến cả người lắc lư, chân chừ một lát mới miễn cưỡng chấp nhận ở lại. Tống Hàn Nho đã đồng ý, Thu Anh Đào lập tức vọt vào khách điểm, đập đập bàn chường quây đòi chìa khoá cửa phòng, mục đích của nàng hiển nhiên rất không tốt đẹp — cướp giường.

Các tiêu sư đã quen cảnh màn trời chiếu đất, vì phòng trọ chỉ có một cái giường, nên ba người bọn họ định gọi vài đĩa thức ăn rồi nói chuyện cho đến hừng đông, để gian phòng cho Tống Hàn Nho và Đại tiểu thư nhà mình.

Thu Anh Đào cũng không phong kiến đến mức nam nữ ở cùng một phòng là vạ lần không thể. Nàng bước qua ngưỡng cửa vào phòng, thấy giường cũng lớn, Tống Hàn Nho ngẩng đầu kinh hoàng thấy trên xà nhà có vài mạng nhện cực lớn, khe nhủu mày rồi ngồi xuống ghế: “Nàng ngủ đi, Bổng vương không buồn ngủ.”

Ban ngày Thu Anh Đào bị kinh hoảng cả người sớm đã sức cùng lực kiệt, nàng không khách khí nằm lên giường, tung chăn mền xoay người đi ngủ.

Tống Hàn Nho cố gắng tập trung tinh thần đọc sách, nhưng tiếng hít thở thư thái của Thu Anh Đào vẫn là người khách lâm vào trạng thái mơ màng, hắn ấn huyết Thái Dương, vừa định rót một chén trà, thì đột nhiên... tai nghe thấy tiếng “chít chít” nho nhỏ—

Phản ứng đầu tiên của hắn là nhảy lên ghế, căng thẳng bầu chặt vào ghế... Chẳng lẽ gian phòng này... có chuột?

Người ta nói, mỗi người đều có nhược điểm “trí mạng”, mà từ lúc sinh ra Tống Hàn Nho sợ nhất chính là chuột.

Lúc này, một con chuột bụi màu xám tro rất không nề tình đi tản bộ trong phòng, chỉ trong nháy mắt đã chui vào ngăn tủ. Tống Hàn Nho đợi một lúc không nghe thấy động tĩnh gì, thở một hơi chân nhẹ nhàng đặt xuống đất, đột nhiên cảm thấy chân giẫm lên cái gì mềm nhũn, ngay sau đó dưới lòng bàn chân phát ra một trận “chít chít chít chít” chói tai, Tống Hàn Nho cả người cứng ngắc, từ trên trán chảy xuống mồ giọt mồ hôi lạnh, cả đầu óc trong nháy mắt trở nên trống rỗng, hắn vừa kêu vừa hô: “A! Có chuột—” như một tiếng trống làm tăng lên khí thế, hắn nhảy lên giường, không chút nghĩ ngợi đã kéo chăn mền trốn phía sau Thu Anh Đào tị nạn.

Thu Anh Đào bị tiếng kêu thảm thiết làm cho thức giấc. Nàng vừa nghiêng đầu sang hai mắt đã mở tròn xoe, thấy khuôn mặt Tống Hàn Nho trắng bệch, đôi tay túm lấy vai nàng vẫn còn đang run run... Thu Anh Đào thấy hắn lại không chút hình tượng trước giả vờ sợ hãi sau mới giả trò lưu manh, thì định đứng lên châm một ngọn đèn, nhưng vừa mới ngồi dậy, lại bị Tống Hàn Nho túm lại hai vai, hắn cực kỳ căng thẳng nói... ” Có chuột, đừng đi xuống!”

“...” Thu Anh Đào cảm thấy một thân thể cường tráng leo lên giường tròn sau lưng mình, hết ngăn cái này lại cản cái kia, người thì to lớn mà sợ một con chuột nhỏ, thật là nản.

Lúc này Thu Anh Đào cũng nghe thấy tiếng chít chít, nàng quơ một chiếc giấy thù ném về phía phát ra tiếng, lập tức tiếng chít chít vang khắp bốn phía... Rõ ràng trong phòng này không chỉ có một hai con chuột.

Tống Hàn Nho vừa nghe thấy tiếng động lại càng sợ hãi, hắn thấy Thu Anh Đào đối mặt với “mãnh thú hung tàn” lại không chút hoảng sợ, có can đảm có mưu trí! Lập tức cả hai tay ôm lấy Thu Anh Đào, núp phía sau để tránh mưa tránh gió: “Ngưu cô nương... thật là can đảm...”

“...” Thu Anh Đào thấy hắn quả thật đã bị dọa, đầu vùi vào hõm vai nàng không nhúc nhích, thậm chí ôm chặt đến mức không thở nổi, nàng cạy cạy ngón tay Tống Hàn Nho, nhưng bạn hữu này lại càng ôm càng chặt, dường như muốn cả hai hoà thành một vậy.

Thu Anh Đào nỗ lực phát huy quang sáng của từ mẫu, đầu tiên là vỗ vỗ bàn tay hắn, xoa xoa lưng hắn, sau đó đặt tay lên tay hắn ý bảo nàng sẽ bảo hộ “an toàn tính mạng” cho Thất hoàng tử!

Tống Hàn Nho nửa tin nửa ngờ đáp lời, Ngưu Tiểu Nữ thật anh dũng, không chút sợ hãi khi phải đối mặt với con chuột xấu xí ghê tởm như thế... Nhưng mà, lúc này hắn mới phát hiện mình ôm lấy đại cô nương nhà người ta sống chết không buông tay, lại nhưng mà, tuy trong lòng cảm thấy thế là không tốt, nhưng tiếng kêu đều căng của con chuột vẫn làm hắn bất chấp cái gì mà nam nữ hữu biệt.

Thu Anh Đào ngồi ở mép giường nhìn vào chỗ tối, Tống Hàn Nho cả người dán sát vào vách tường phía sau nàng, nàng đợi một lúc không còn nghe thấy tiếng âm ỉ của lũ chuột, gấp một cái lại bắt đầu mơ mơ màng màng. Đến lúc nàng đang định lặn xuống giường nằm mê man tiếp, thì nghe thấy Tống Hàn Nho kêu nhỏ một tiếng, ngay sau đó kinh hồn bạt vía bật người lên chỉ về phía góc giường: “Trên giường, trên giường!...”

Thu Anh Đào giật mình ngồi dậy, nhìn thấy một con chuột có thân hình nhỏ nhắn đang đứng ở góc giường vẩy đuôi. Cả đêm Thu Anh Đào bị chuột làm cho đầu đau đến muốn nứt ra, nàng điên cuồng không kiềm chế được quơ lấy chiếc giày còn lại, phần nọ ném đi, chiếc giày lấy tốc độ chớp đánh bay về phía ngọn nguồn của mọi tội ác... Con chuột nhỏ có lẽ không ngờ một cô nàng lại mạnh mẽ như vậy, nên chạy chậm một bước vừa vịn bị giày đập trúng đuôi, Thu Anh Đào cười dữ dằn một tiếng làm hai vai run run, cầm đuôi con chuột đang giãy dụa, chân trần nhảy xuống giường, lấy tay đẩy cửa sổ, quay với tốc độ ba ngàn hai trăm vòng mỗi giây ném con chuột đáng chết ra ngoài cửa sổ, vèo... Nàng khinh thường khề hừ một tiếng, rửa tay qua loa rồi nhảy lên giường, tiếp tục ngủ khò khò cứ như chưa có chuyện gì phát sinh —

“...” Tống Hàn Nho hơi há mồm, hình như bị choáng váng khi nhìn thấy từng hành động của nàng, nhớ lại lúc đứng đợi Ngưu Tiểu Nữ, hắn cùng mấy vị tiêu sư nói chuyện phiếm, nghe nói Ngưu Tiểu Nữ sức mạnh lớn vô cùng không người nào dám lấy... Hắn nhìn chăm chú Ngưu Tiểu Nữ đang ngủ rất bình thản, nữ tử này ngoại trừ tính khí không tốt lắm, thật sự chưa nhìn thấy chỗ nào không tốt. Nhưng mà mỗi người mỗi chuyện, nữ tử này thật dũng cảm, ngay cả con chuột ghê tởm đến chừng ấy cũng không sợ.

16. Chương 16

Chương 16: Hành động ám sát có tổ chức nhất

Đến lúc trời sáng, Thu Anh Đào bị tiếng đập cửa dồn dập đánh thức, hiển nhiên là đám tiêu sư vội vàng lên đường. Nàng mơ mơ màng màng ngồi dậy, bàn tay lại bị Tống Hàn Nho nắm chặt, nàng nghiêng đầu nhìn sang Nhớ lại sự kiện con chuột tối hôm qua, không biết bị Tống Hàn Nho làm âm ỉ đến lúc nào mới được chớp mắt. Thu Anh Đào cố rút tay ra, nhưng bạn hữu này lại xem nàng như phao cứu mạng, nắm chặt đến mức tay nàng cũng thấy ngứa.

Đồ nhất gan. Thu Anh Đào bĩu môi khề hừ, đại nam nhân sao lại không có tiền đồ thế này chứ, cũng may là đụng phải chuột, chứ nếu gặp phải sài lang hổ báo, nàng tin chắc Tống Hàn Nho khẳng định sẽ đẩy mình ra làm bữa ăn ngon cho dã thú.

Nàng nghiêng đầu nhìn hai mắt Tống Hàn Nho, dáng vẻ đường đường có khí phách, Thất vương gia ôn tồn lễ độ không ngờ lại sợ một con chuột, làn da trắng nõn nà lại bị bạch đến mức hồng luôn. (*chữ bạch ở đây ngoài ý nghĩa trắng, còn có ý đơn thuần, gốc ghéech*)

Lúc này, ngoài cửa lại vang lên tiếng đập cửa, Thu Anh Đào đẩy vai Tống Hàn Nho, Tống Hàn Nho nhú mi hai mắt mở mịt mỏa ra, cả đêm hắn cảnh giác chuột lại leo lên giường, nên vừa mới ngủ được một lát thôi.

Tống Hàn Nho chợt thấy lòng bàn tay vừa ấm vừa mềm, vội vàng buông ra, hắn ần ần huyết Thái dương áy náy nói: “Xin lỗi Ngưu cô nương, bản vương.”

Thu Anh Đào phát tay ngắt lời, ý bảo đã hiểu không cần nói, hiện giờ đối với Tống Hàn Nho ngoại trừ không thích còn thấy bó tay. Tống Hàn Nho biết chuyện tối hôm qua đã làm mình mất hết thể diện, nhưng sợ hãi chính là sợ hãi, ai mà không chế được.

Hai chiếc giày của Thu Anh Đào tối hôm qua dùng đánh chuột không biết đã bay đi đâu, nàng vừa định tìm giày ở dưới chân, thì Tống Hàn Nho đã xuống giường nhanh hơn nàng, khom người tìm kiếm một lúc

mới tìm đủ hai chiếc giày, hắt phủ bụi đất trên giày, nhẹ nhàng đặt dưới chân Thu Anh Đào, nâng mắt lên nhìn nàng khẽ cười trong mắt có cả sự cảm kích.

“” Thu Anh Đào nhìn hai chiếc giày thêu, lại nhớ đến hình ảnh Mộ Giai Nam công mình đi trong rừng cây, vô thức mỉm cười. Tống Hàn Nho không hiểu hỏi: “Bản vương chưa bao giờ chăm sóc người khác, có chỗ nào không ổn sao?”

Thu Anh Đào suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, sau đó gật đầu cảm tạ rồi đeo giày vào. Nhiệm vụ đưa tiêu lần này cùng lắm chỉ ba ngày, cho nên không mang theo quần áo để thay, xem ra còn phải mặc bộ váy áo “lai lịch bất minh” này tiếp tục đi đường thôi.

Thật ra Tống Hàn Nho có điều không biết, nếu không tính địa vị tôn quý của hắn, thì trong cảm nhận của Thu Anh Đào hắn không có hình tượng gì đáng nói. Lần đầu bọn họ gặp nhau đã ăn một quyền nặng ngàn cân của Thu Anh Đào, lại nhận vô số trừng mắt của mỗi nữ, cộng thêm chuyện tối hôm qua, haizzz...

“Có chỗ nào mạo phạm mong Ngươi cô nương thứ lỗi.” Tống Hàn Nho khẽ thở dài, hình như càng muốn vẫn hồi hình tượng trước mặt Ngưu Tiểu Nữ lại càng xấu hổ thêm, thôi cứ thuận theo tự nhiên đi.

Thu Anh Đào sửa sang lại quần áo rồi mở cửa, ba vị tiêu sư một đêm không ngủ, còn phải thay phiên trông coi tiêu vật, lúc này người nào cũng phờ phạc lừ đừ. Thu Anh Đào là người ngủ ngon nhất trong số năm người, nàng cũng sợ gặp lại sơn tặc, thổ phỉ đêm dài lắm mộng, chỉ mong trước khi trời tối áp tiêu an toàn đến nơi, nàng xuống lầu mua vài túi bánh bao nhân thịt ọi người ăn sáng, sau đó vừa ăn vừa đi tới Ân Đức sơn trang.

Đây là lần thứ hai Tống Hàn Nho ăn thức ăn dân dã, hơn nữa còn vừa đi vừa ăn, hắn thấy Thu Anh Đào nhai ba lần đã nuốt một miếng, tốt bụng nhắc nhở: “Nàng ăn nhanh như vậy, không tốt cho thân thể.” Vừa dứt lời, bánh bao đã nghẹn ở cổ họng Thu Anh Đào, nàng vỗ vỗ ngực, Tống Hàn Nho vội vàng lại gần đưa tay giúp nàng vỗ lưng, tay còn lại mở túi nước đưa đến, vẻ mặt có vẻ lo lắng.

Thu Anh Đào uống từng ngụm từng ngụm, cuối cùng cũng nuốt được bánh bao xuống bụng. Nàng lau khô miệng, tiện tay trả lại túi nước cho Tống Hàn Nho, coi việc Thất vương gia người ta phải phục vụ là chuyện đương nhiên.

Tống Hàn Nho cũng không để ý, nhận lấy túi nước đặt lại xe ngựa, sáng sớm có sương mù hơi se lạnh, hắn lấy một chiếc áo choàng đưa cho Thu Anh Đào. . . Thu Anh Đào giật mình, bạn hữu cũng biết săn sóc cơ đấy.

Mà ba gã tiêu sư đứng ngoài nhìn thấy lập tức liếc mắt đưa ghen cười trộm. Xem ra đại tiểu thư nhà bọn họ không gả thì thôi, chứ vừa ra tay đã mê hoặc được cả Thất vương gia, thừa dịp Thất vương gia vẫn chưa hiểu rõ Ngưu Tiểu Nữ nhanh chóng gả vào Vương phủ vậy thì không còn gì tốt hơn, nói chuyện này cũng phải nói đến Ngưu tiêu đầu, trước khi đi Ngưu tiêu đầu đã nói bóng nói gió lệnh cho ba người bọn họ biết ý tránh xa một chút, đúng là gừng càng già càng cay, đã dự kiến trước đây mà.

.

Một lúc sau, bọn họ thuận lợi đi hết nửa đường nói, mắt thấy chỉ cần đi qua dốc kia là đến Ân Đức sơn trang, mà trời lại không giúp người, bỗng dưng một trận mưa to như trút nước đổ xuống, cho nên, mọi người đều trốn trong sơn động tránh mưa, ba tiêu sư thấy cơ hội trời cho, liếc mắt ra hiệu lẫn nhau đẩy xe ngựa sang trốn ở sơn động khác, tổn công ghép cô nam quả nữ ở cùng một chỗ.

Thu Anh Đào dùng khăn tay lau tóc, mưa dày bao phủ cả rừng núi, nàng bắt đầu thấy lo, người ta nói xuân vũ quý như du, nhưng mà đừng có mưa to quá không áp tiêu được.

(*Xuân vũ quý như du: Mưa xuân quý như dầu, mùa đông không có mưa vì thế mưa xuân rất quý.*)

Nàng vừa ngẩng đầu thấy khuôn mặt Tống Hàn Nho dính đầy nước, cũng đang nhìn thời tiết biến đổi thất thường ngoài trời, nàng đưa khăn tay về phía trước, Tống Hàn Nho chau chừ một chút thì nhận lấy khăn tay, nói chuyện: “Ngươi cô nương năm nay mười tám?”

Khoé miệng Thu Anh Đào cứng đờ, nhướn mày cảnh giác, ở thời đại này, mười tám tuổi đã là gái lỡ thì, Tống Hàn Nho định nói gì đây.

Tổng Hàn Nho thấy sắc mặt nàng không tốt, liên tục xoa tay: “Bổn vương không có ý chế giễu Ngưu cô nương, hẳn là mắt nhìn người của Ngưu cô nương rất cao.”

Thu Anh Đào thoải mái chỉ miệng, rồi nhún nhún vai, nàng là một người cầm sao có thể có yêu cầu cao chứ?

Tối hôm qua lúc Tổng Hàn Nho “trốn tránh” trên giường cũng đã suy xét qua vấn đề này: Ngưu Tiểu Nữ tuy thân phận thấp kém lại là người cầm, cá nhân hẳn không thấy có chỗ nào không ổn cả, nhưng mà bị hạn chế bởi đôi mắt của người trong Hoàng tộc. Hoặc là nói, tính tình tính cách của Ngưu Tiểu Nữ thẳng thắn làm hẳn cảm thấy mới mẻ, con người chung quy đều hướng tới nhân sinh của người khác, không cần phải mạnh hơn mình, nhưng chỉ cần đáp ứng được dự vọng nào đó. Dù sao, hẳn thừa nhận hiện giờ cảm giác đối với Ngưu Tiểu nữ vẫn chưa nói đến có thích hay không. Trải qua một đêm kinh hoàng suy nghĩ, thật sự đã nghĩ làm người tốt thì làm đến cùng, chỉ cần Ngưu Tiểu Nữ không để ý chuyện làm thiếp.

...Tổng Hàn Nho mấp máy môi, qua một đoạn thời gian hẳn đã khá hiểu Ngưu Tiểu Nữ, cảm thấy dù có nói đến chuyện hôn thú cũng phải tìm nơi thích hợp, nếu không Ngưu Tiểu Nữ chắc chắn sẽ nghĩ là hẳn đang nói đùa.

Thu Anh Đào nhìn hẳn một lúc, không biết bạn hữu đang đấu tranh tinh thần cái gì đây, lúc thì nhíu mày, lúc thì cười trộm, cứ như đang phát bệnh.

Đúng lúc đó, tiếng ồn ào chén giết truyền tới từ trong màn mưa, nước mưa trắng xóa ngăn tầm mắt, Thu Anh Đào đành phải nghiêng tai lắng nghe, kinh hoàng khi thấy một vị tiêu sư lao tới trong ngực vẫn cầm đao, hét lên một tiếng thảm thiết rồi ngã sấp xuống cửa động: “Đại tiểu thư mau chạy, có sơn tặc...” Tiếng nói tiêu sư vừa dứt cả người đã nằm trong vũng máu.

Thu Anh Đào kinh ngạc hai mắt mở to, nàng không biết phải làm gì lay lay vai tiêu sư, khoanh khắc hai tay dính đầy máu, nàng hoảng sợ nước mắt tràn mi rớt xuống đất. . . Tổng Hàn Nho giật mình trong chốc lát, hiển nhiên lần này có người muốn lấy mạng bọn họ, những gì phải tới cuối cùng cũng tới.

Hắn đưa tay tìm hơi thở tiêu sư, nhưng tiêu sư cả người đã cứng ngắc không còn hơi thở. Tổng Hàn Nho vội vàng kéo Thu Anh Đào lao ra ngoài động, vừa đi được hai bước đã bị ba nam tử che mặt cầm đao chặn đường... Nghe thấy tiếng cười lớn của ba người, cầm đao lớn trong tay bước lại gần, Tổng Hàn Nho đẩy Thu Anh Đào ra sau lưng, nói dứt khoát: “Thứ các ngươi muốn đều để trong thùng gỗ”.

Một kẻ trong đó lấy một bức tín thư nhuộm máu từ trong ngực, ánh mắt lạnh lùng ném xuống chân Tổng Hàn Nho: “Thất vương gia, ngài sắp chết đến nơi, sao còn không đem tín thư thật giao ra đây?”

Tổng Hàn Nho kinh hoàng, vì để bảo đảm tín thư không bị mất, đúng là hẳn đã đặt trong thùng gỗ một bức tín thư giả để che tai mắt, mà người biết việc này... chỉ có Phụ hoàng cùng Hoàng hậu, mà Phụ hoàng trong lúc vô ý đã nói, “diệu kế” tín thư giả này là Hoàng hậu nghĩ ra. Hoàng mệnh khó tránh, lúc đầu hẳn cũng không nghĩ nhiều, nhưng thấy ba người đằng đằng sát khí hình như không đơn thuần đến vì tín thư, hơn nữa Hoàng hậu vẫn không chịu được mẹ ruột hẳn là Ôn quý phi được sủng, chẳng lẽ việc truyền tin là giả mà giết hẳn mới là dự định ban đầu?

Nghĩ vậy, Tổng Hàn Nho mặt không chút biểu tình quan sát ba người, ba người hắc y này che mặt nguy trang, nhưng chân đi giày đen lại thuộc hàng thượng đẳng, hơn nữa binh khí cầm trong tay cũng không phải của thổ phỉ trong núi hay rừng, nguy trang sơ hở trăm ngàn chỗ như thế... Hẳn nhếch môi cười lạnh, có lẽ đã chắn chắn hẳn phải chết đây.

“Hoàng hậu khách khí như vậy, lại dùng cả cao thủ đại nội để truy giết bổn vương, xem ra bổn vương hôm nay khó thoát được một kiếp?”

Ba người trước mặt đều ngẩn ra, thấy thân phận bị bại lộ cũng không ra vẻ huyền bí nữa, một người trong đó quỳ xuống nói thẳng không chút kiêng kỵ: “Thất hoàng tử gặp nguy không loạn, trí tuệ cần trọng, trách sao Hoàng hậu coi Thất hoàng tử là cái đinh trong mắt, nô tài tự biết ám sát Hoàng tử là ngộ nghịch phạm thượng, nhưng Hoàng hậu có ân với chúng nô tài, cho nên hôm nay nhất định phải đem đầu Thất hoàng tử về phục mệnh!”

Thu Anh Đào nghe xong thì ghen hòng trở mắt đứng nhìn, nghe nửa ngày mới hiểu ra Hoàng hậu muốn mạng Tổng Hàn Nho, đây chính là cung đấu trong truyền thuyết sao?... Ô ô, xem ra tình thế nguy cấp rồi,

nàng vừa mới xuyên qua thôi, không phải “may mắn” như vậy chứ!?

Tổng Hàn Nho không chút sợ hãi cười lạnh một tiếng: “Tốt lắm, Hoàng hậu đúng là đã dạy dỗ được một đám nô tài tốt.” Hắn làm động tác mở quạt, nghiêng người nhẹ giọng dặn dò: “Nàng chọn đúng thời cơ thì chạy mau.”

Thu Anh Đào sớm đã sợ tới mức chân nhuễn, nàng túm lấy góc áo Tổng Hàn Nho không buông tay, trước mắt là cao thủ thuộc hàng nhất đẳng, lại hoàn toàn không sợ nói ra cả tên tuổi, mà Tổng Hàn Nho không biết chút võ công, sức mạnh nàng hay cậy vào tám phần không sử dụng được, hôm nay muốn không chết cũng khó.

Tổng Hàn Nho nhìn về phía trước nheo mắt lại: “Theo sự hiểu biết của bốn vương với Hoàng hậu, chắc hẳn không chỉ phải ba người đến ám sát bốn vương?”

“Không sợ báo cho Thất vương gia, bên ngoài động còn có ba người chờ, ngài đừng mong dựa vào sự may mắn.”

Tổng Hàn Nho trước tiên hỏi rõ ràng số thích khách đến, để kéo dài thời gian hỏi đáp thêm mấy câu nữa: tổng cộng có sáu cao thủ đại nội, võ công tất nhiên cao cường, phải làm sao mới bảo hộ được Ngưu Tiểu Nữu không bị thương đây?

Thu Anh Đào ngồi trên một hòn đá phó thác số mệnh cho trời, đúng là thế giới rộng lớn nhiều chuyện lạ, đây là lần đầu nàng thấy, vụ ám sát nho nhã lễ độ nhất, hung thủ vẫn còn quý hành lễ mà đáp lời.

Thích khách đứng dậy ôm quyền: “Đắc tội, Thất vương gia!” Lời còn chưa dứt, một người trong đó giơ đao lên đâm tới Tổng Hàn Nho. Mắt Tổng Hàn Nho chợt lạnh, khuôn mặt vốn ôn tồn lễ độ như bị ngưng kết thành băng, cả người hắn đột nhiên nghiêng về phía trước, quạt trong tay vung lên như gió thu quét qua lá rụng xẹt qua cổ thích khách, sau đó xoay người bước về phía sau hai bước... Thấy thích khách vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, hai người phía sau không biết đã phát sinh chuyện gì bước lên xem xét, kinh hoảng thấy chỗ cổ tên thích khách kia chậm rãi tách ra một vết thương dài nhỏ, bỗng dừng, dòng máu tươi như suối phun tràn ra ——.

Thu Anh Đào còn chưa kịp phản ứng, Tổng Hàn Nho đã dùng tốc độ như gió bay chớp giật nhảy lên phía trước, linh hoạt xoay tròn nửa vòng, dễ dàng cắt đứt cổ họng hai người còn lại, mà hai người kia chưa kịp phản ứng đã bị quạt sắc như dao chém qua cổ ngã lăn xuống đất, lúc chết trên mặt vẫn là vẻ mặt hung ác cùng vô cùng kinh ngạc, hoặc là nói, không ai ngờ Thất vương gia lại là cao thủ võ vòng.

Máu tươi tràn ra như nước chảy, mùi máu tươi nồng nặc làm Thu Anh Đào buồn nôn, hơn nữa, nàng rung động hơn bất cứ ai, một Tổng Hàn Nho sợ chuột, hần hần lại giết người như chém đậu hủ? Chẳng lẽ bình thường đều là heo cầm lá hành vào lỗ mũi giả trang thành voi sao?

Tổng Hàn Nho hơi nhíu mày, dường như hắn rất không thích việc giết chóc, kéo Thu Anh Đào ra ngoài động, hắn bình tĩnh nói: “Bên ngoài còn ba người thấy chúng ta sống sót đi ra chắc hẳn sẽ đề cao phòng ngự, đến lúc ta đẩy nàng, nhớ kỹ phải chạy nhanh.” Đột nhiên hắn dừng bước, trong ánh mắt âm trầm tĩnh táo lại có một tia dịu dàng mang ý cười, hắn nói ngụ ý: “Bốn vương thật sự không biết cười ngửa.”

17. Chương 17

Chương 17: Ngàn cân treo sợi tóc, ngày đỉnh ước

Tổng Hàn Nho quả thật cố ý giấu diếm chuyện mình tập võ, Hoàng thành từ trên xuống dưới không ai biết hắn có võ công, thậm chí ngay cả Hoàng thượng cũng cho hắn là một nhân sĩ nho nhã chỉ biết văn thơ. Mà chiết phiến (quạt xếp), một vật bất ly thân của hắn, nguyên nhân chính là trong đó có giấu diếm huyền cơ. Chiết phiến nhìn bề ngoài có vẻ bình thường, nhưng bên trong lại có ba cơ quan mật, thứ nhất, sát trên cánh quạt có một lưỡi dao. Thứ hai, ba mươi đầu trục trong quạt có giấu ba mươi cái phi tiêu có độc, lực bắn ra cực kỳ mạnh. Thứ ba, đuôi quạt có tua rua rủ xuống rất dài, nhưng trong đó lại là một thanh dao

nhọn dài sáu tấc. Chiếc quạt “Tam diện tiến nguyệt phiến” này là ám khí độc nhất vô nhị trên thế gian, do sư phụ tặng cho Tống Hàn Nho rồi còn tận tay truyền thụ các sử dụng. Nhưng mà, hẳn thật sự không biết kinh công, lại càng không giỏi cưỡi ngựa, bắn cung, chỉ học được từ sư phụ chút ít bề ngoài phòng thân mà thôi.

Thu Anh Đào nhớ lại hôm gặp mặt lần đầu tiên, vị huynh đài này còn phải sai người tìm thang rồi mới bò chậm rì rì từ mái hiên xuống, so với sự tinh táo nhạy bén ngày hôm nay, một mãnh tướng giết người không chớp mắt đúng là khác nhau một trời một vực, nàng tự vỗ mặt mình, đây không phải là ác mộng đó chứ?

Đúng như Tống Hàn Nho suy tính, hai người bọn họ vừa ra khỏi cửa động, đã bị ba thích khách đang chờ ngoài động bao vây, ba người này vô cùng ăn ý, vừa chớp mắt đã tự động xoay tròn theo hướng từ tây sang đông, nhìn bước chân nhìn vó vẻ mất trật tự mà biến hoá y như nhau, hiển nhiên là đang bày trận pháp.

Tống Hàn Nho cũng có nhiều hiểu biết về võ công, trận pháp, nhưng chỉ là lý luận suông thôi, chưa bao giờ dùng vào thực tế, nhưng có thể nhìn ra ba người này đang bày kiếm trận gì đó, mặc dù xoay tròn rất chậm, nhưng ánh mắt sắc như kiếm, nếu mạo hiểm đẩy Ngưu Tiểu Nữ ra khỏi trận có lẽ sẽ bị nguy hiểm.

Thu Anh Đào túm lấy tay Tống Hàn Nho, trốn ra phía sau, Tống Hàn Nho vỗ nhẹ vào tay nàng thay lời an ủi, nàng nuốt nước miếng khe khẽ gật đầu, giang hồ đúng là một chỗ quỷ quái gió tanh mưa máu xác chết đầy đất, Tiểu Diêm vương chết tiệt, dám đưa nàng đến cái triều đại loạn như vậy để chịu ngược chịu khổ.

Ngay lúc này, ba người đó thấy đã đến thời cơ tốt, ba bảo kiếm sắc bén đồng loạt rút ra khỏi vỏ, ba mũi kiếm đều giương về phía trước, chuyển động nhanh chậm theo bước chân ba người, giữa trời mưa vung lên hình thành nên vệt sáng hình cánh quạt, bọt nước vừa mới chạm vào kiếm đã lập tức tung toé ra bốn phía, trong khoảnh khắc, binh khí trong tay ba người giống như tường đồng vách sắt bao vây giam cầm Tống Hàn Nho và Thu Anh Đào trong đó.

Tống Hàn Nho sắc mặt ngưng trọng không dám thả lỏng, ba người đó dùng trận pháp truyền thống, khi một người trong đó ra tay, thì hai người còn lại sẽ án binh bất động giữ trận, mục đích chính là không để kẻ địch có cơ hội thở dốc cùng thoát đi.

Bởi vì mưa quá lớn, làm cho tầm nhìn thấp, bên tai Thu Anh Đào truyền đến tiếng đánh nhau ồn ào có vẻ rất “náo nhiệt”, đao kiếm không có mất, nàng vừa tránh né lung tung vừa bước theo bước chân Tống Hàn Nho. Khoảng cách gần như thế, Tống Hàn Nho không thể khởi động phi tiêu độc. Cho nên, Tống Hàn Nho đành tạm thời phòng ngự chờ thời cơ tốt đến, lúc hắn đang cố thủ trong trận pháp, thì một người trong đó xuất kích, thanh kiếm thứ hai đã chém vào tay hắn làm bị thương, máu tươi hoà cùng nước mưa chảy từ ống tay áo xuống... Thu Anh Đào hét lên một tiếng, vội vàng móc khăn tay buộc lên trên cánh tay Tống Hàn Nho để cầm máu, Tống Hàn Nho lại còn rảnh rỗi nở nụ cười với nàng, sau đó quay người đã thay đổi toàn bộ, rơi vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Hẳn giả bộ yếu thế lùi lại hai bước, nhưng một điểm có lợi là, kẻ địch còn chưa hiểu hết về vũ khí của hắn là chiết phiến, lập tức một người nằm lăn xuống đất, trên cổ có một đường kẻ tinh tế, Tống Hàn Nho đã đánh một chiêu trí mạng cắt cổ người này.

Hai người còn lại chỉ ngơ ngác trong chốc lát, rồi hay người đồng thời công kích tới. Tống Hàn Nho một tay nắm lấy tay Ngưu Tiểu Nữ, một tay ngăn cản sự công kích của kẻ địch tất nhiên sẽ có trở ngại, sau khi nhận năm lần bảy lượt công kích, ngực cùng đùi đều đã bị chém một kiếm.

Tống Hàn Nho nhìn thấy một người đã xông tới, lập tức cầm chiết phiến bắn ra đao nhọn, đao vừa bắn ra, cắm thẳng vào ngực người đó. Tuy tên thích khách này bị đao nhọn đâm vào ngực, nhưng vẫn dè lại đau nhọn giống như cương thi không để cho Tống Hàn Nho rút ra khỏi người hắn, sứ mệnh của thích khách là giết người, kể cả mình chết rồi cũng phải tạo được cơ hội cho đồng bọn.

Lúc này, Tống Hàn Nho bị thương vài chỗ đã cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, chiết phiến lại cắm vào ngực người kia rút không ra, hắn cố gắng để bản thân thanh tĩnh, nhưng thân thể càng lúc càng lạnh không làm theo sự điều khiển của trí óc... Chẳng lẽ thật sự phải bỏ mạng ở đây sao?

Thu Anh Đào nhìn bảo kiếm sáng loáng chỉ còn chốc lát nữa là bỏ tới, sớm đã sợ tới mức hồn phi phách tán, lúc này nàng sợ hãi đến mức ngay cả khóc cũng không nổi, lại cảm thấy thân thể Tống Hàn Nho khẽ nghiêng về phía sau dựa lên người nàng, Thu Anh Đào cũng may là có sức lực lớn, vội vàng đỡ vai Tống Hàn Nho tránh được một kiếm, tên thích khách cuối cùng chỉ bị thương nhẹ thôi, nhưng lúc xuất hành sáu

người giờ chỉ còn lại một mình hần, trong lòng càng thêm cảm tức cùng đau lòng, lúc này người trước mắt hần đã không còn là Thất Vương gia nữa, mà là kẻ thù không thể không giết!

Thích khách tay cầm bảo kiếm xông thẳng về phía Tống Hàn Nho, Thu Anh Đào không cần nghĩ ngợi đã chắn phía trước thân hình Tống Hàn Nho đang hôn mê. Thích khách mặc kệ, dù sao hai người này đều phải chết!... Hần đột nhiên vung bảo kiếm lên, bổ về phía Thu Anh Đào, Thu Anh Đào hai mắt nhắm chặt, vô thức giơ cổ tay lên chặn lại mũi kiếm, tay có thể mất, đầu thì không thể bỏ!... Va chạm mạnh ma sát tạo ra tia lửa, nghe thấy “rắc rắc” vang lên, bảo kiếm trong tay thích khách đã nứt thành hai đoạn, hần lập tức ngậy người đứng yên tại chỗ. Cổ tay Thu An Đào chặn được một kiếm rung lên bần bật... Đúng là trời không tuyệt đường người, tên ngu ngốc này đã chém kiếm vào “Bất yêu cô” được chế tạo từ Thiên Sơn huyền thiết, so với bất cứ ai khác nàng đương nhiên biết thứ đồ chơi này không thể bị chém vỡ. Ngay lúc này, trước mắt bỗng dưng có một điểm sáng bay qua, “A” sau khi hét thảm một tiếng, tên thích khách cuối cùng ở giữa cấm còn cầm một ám khí nhỏ, gương mặt lập tức hiện lên sắc tím, hay chân run rẩy trên mặt đất, sau đó ngửa lưng lên trời, chết giữa trời mưa to.

Thu Anh Đào quay lại nhìn Tống Hàn Nho một tay che ngực, tay còn lại cầm “Tam diện tiền nguyệt phiến”. Hần vừa dùng kế hoãn binh giả bộ ngất xỉu, chỉ là mượn sức lực của Ngưu Tiểu Nữ rút chiết phiến đang cầm trên người chết ra, nhưng mà không ngờ Ngưu Tiểu Nữ lại phẩn đấu quên mình ngăn trở trước người hần, mặc dù hành động này cực kỳ mạo hiểm, nhưng chỉ có như vậy hần mới đủ thời gian phóng ám khí.

. Thu Anh Đào nhìn những tử thi nằm trái nằm phải đầy đất bất chấp sợ hãi, chỉ biết người Tống Hàn Nho đã trúng ba kiếm, không thể ngâm mình trong mưa. Lúc Tống Hàn Nho cho rằng Ngưu Tiểu Nữ định đỡ hần dậy, thì thấy nàng hơi cúi người ôm ngang Tống Hàn Nho đứng dậy. Dù sao, cỡ gần trăm cân đối với nàng mà nói cũng chẳng là gì. Mặc dù tư thế hơi ngược đời, nhưng Tống Hàn Nho thấy nàng không chút biểu tình, hơi thở không gấp, rất thoải mái đặt mình xuống đồng cỏ khô trong động, hần cười ra tiếng, trêu chọc: “Sức lực thật lớn, khụ khụ... haha...”

“ ” Thu Anh Đào thấy hần cả người đầy máu lại ướt đầm, vội vàng xé một mảnh váy lót màu trắng trong túi đồ mang theo, sau đó cẩn thận cởi từng lớp áo ngoài ẩm ướt giúp hần, Thu Anh Đào chỉ nghĩ cứu người quan trọng hơn, nhưng Tống Hàn Nho lại cảm thấy xấu hổ, hần nhăn nhó vội vàng túm lại cổ áo: “Để ta tự cởi...”

Thu Anh Đào liếc mắt nhìn hần, tối hôm qua không biết là ai ôm chặt nàng đến mức sống chết không buông tay chứ, nàng không nói thêm gì, “Roẹt...” một tiếng giắt được áo hần ra... Thu Anh Đào nhìn chăm chú lồng ngực rắn chắc của hần mà ngẩn người, mặc quần áo vào đúng là nhìn không ra hần cường tráng thế này, miếng vải kia phải thêm một đoạn nữa mới đủ băng bó được.

. Tống Hàn Nho nhìn miệng vết thương, ngực cùng cánh tay bị thương, mà chỗ bị thương nặng nhất là trên đùi, mũi kiếm sắc lạnh đâm vào đùi hần. Hần suy yếu nằm nghỉ trên đồng cỏ, khẽ chớp lông mi, trong mắt đều là bóng dáng bận rộn của Ngưu Tiểu Nữ... Cô gái này không khóc không náo loạn mà vội vàng cầm máu cho hần, hôm nay nếu không có Thu Anh Đào ngăn lại trong phút chốc kia, có lẽ hần đã chết rồi.

“Không ngờ làm nàng bị cuốn vào chuyện tranh giành Hoàng thất này, thật hổ thẹn.”

Thu Anh Đào vừa băng bó cho hần vừa lắc đầu ý bảo không sao... Ba người tiêu sư bị chết kia mới là vô tội, vừa rồi mấy người còn cười cười nói nói chỉ chốc lát sau đã chết rồi, trong lòng bỗng dưng dâng lên sự sợ hãi.

Nói không sợ hãi thì là nói dối, sinh ra ở niên đại hoà bình, phải nhìn những cảnh kinh hãi thế này, lại còn nhìn liên tiếp hai lần, trong lòng nàng cảm xúc lẫn lộn, quay đầu nước mắt yên lặng rơi xuống, vì những người bất hạnh bị chết, vì những người may mắn sống sót.

Một bàn tay dịu dàng lướt qua gò má nàng, nhẹ nhàng lau đi nước mắt còn vương trên khoé mắt... “Sợ hãi sao? Bốn vương thật sự có lỗi.”

Thu Anh Đào thật thà chớp mắt mắt lần... Tống Hàn Nho lúc này dịu dàng như nước đang nhìn mình, đáng vẻ tươi cười bình tĩnh trấn định, hiện giờ nàng nhận thức được một Thất Vương gia hoàn toàn mới, so với ba chữ “người nhu nhược” thì không có chút liên quan nào cả.

Tổng Hàn Nho cố gắng ngồi dậy, rõ ràng là đau đến không chịu đựng được mà vẫn mở miệng an ủi: “Bổn cương không sao, chỉ bị mấy vết thương nhẹ, đợi hết mưa rồi lập tức quay về Hoàng thành.”

Thu Anh Đào đã bị một đám “huyết án” lung tung loạn xạ làm thần kinh căng thẳng, nàng chợt nhớ lại đoạn đối thoại giữa Tổng Hàn Nho và thích khách, hình như là Hoàng hậu muốn mạng của Tổng Hàn Nho... Nàng thấy hiếu kỳ viết chữ lên mặt đất hỏi thăm, hỏi hắn có phải về đến Hoàng cung sẽ đến hỏi tội Hoàng hậu.

Tổng Hàn Nho giật mình, trầm tư một lát rồi nghiêm túc hỏi: “Chuyện này có thể giữ bí mật hộ bổn vương được không?” Không chờ Thu Anh Đào hỏi tiếp, hắn đã ung dung nằm xuống: “Hoàng hậu nhất định sẽ không ngờ rằng ta có thể sống sót trở về, nhưng mà, chết không có người đối chứng, Hoàng hậu càng không chịu nhận tội...” Hắn che lấp đi vẻ cô đơn, nở nụ cười với Thu Anh Đào: “Bởi vì sự cố của bổn vương, mạng sống đã về với Hoàng tuyền, bổn vương chắc chắn sẽ tìm công đạo cho Ngưu thị tiêu cực.”

Thu Anh Đào yên lặng gật đầu, đứng dậy ngồi ở cửa động nhìn trời mưa... Mưa như một bức rèm che ở cửa động không muốn ngớt, gió lạnh thổi tới thành tiếng gào thét thê lương, nếu quả thật có thể còn sống trở về, nàng sẽ không muốn bước ra Hoàng thành nửa bước, cuộc sống giang hồ quá nguy hiểm.

“Vừa rồi nàng sao ngăn được một kiế kia?” Tổng Hàn Nho hồi tưởng lại cảnh kia, nhìn thấy mũi kiếm tiếp xúc với cổ tay nàng rồi nứt thành hai đoạn.

Thu Anh Đào vội vàng che đi “Bắt yêu cô”... Nhớ tới Mộ Giai Nam, tên kia vào trong cung mượn gió bẻ măng lấy được thứ đồ chơi không ngờ lại cứu nàng một mạng, đúng là làm người khác dở khóc dở cười.

Ngay lúc nàng không biết phải trả lời thế nào, mưa lại ngớt dần, Thu Anh Đào mượn cơ hội chạy ra khỏi động, dắt xe ngựa của tiêu cục qua, chỉ chỉ vào hòm gỗ trên xe, hỏi Tổng Hàn Nho có thể vứt thứ này đi ko.

Tổng Hàn Nho ừm một tiếng, nghe thấy “ầm” một tiếng, Thu Anh Đào đã đẩy hòm gỗ nặng mấy trăm cân xuống đất, nàng cười cười, cũng may mình đủ khỏe.

Tổng Hàn Nho mặc dù không phải lần đầu thấy sức lực của Ngưu Tiểu Nữ, nhưng nhìn thân hình nàng nhỏ gầy, cổ tay nhỏ nhắn, rốt cuộc là sức lực kỳ quái này đến từ đâu? ... “Nàng từ nhỏ đã có sức lực như vậy? Hay là học được thần công nào đó?”

Biết nàng không nói được còn hỏi nhiều vấn đề như vậy? Thu Anh Đào mặt cười nhưng trong lòng không cười bĩu môi, sau đó đi đến cạnh Tổng Hàn Nho nâng hắn dậy, Tổng Hàn Nho thấy cả người chợt nhẹ đã bị nàng dễ dàng diu lên, hắn nhủ mày nói bóng gió: “Nếu như hôm nay không phải có Ngưu cô nương tương trợ, bổn vương có lẽ đã sớm chết ở nơi dã ngoại hoang vu, bổn vương nên báo đáp nàng thế nào đây?”

Thu Anh Đào nghe thấy giọng điệu hắn trêu chọc, không đứng đắn viết xuống lòng bàn tay hắn: Vậy người lấy thân báo đáp đi, hi hi.

“ ” Tổng Hàn Nho sững sờ, lập tức thu lại ý đùa cợt: “Ta đồng ý”

“ ” Thu Anh Đào khoé miệng giật giật, nhìn không ra, bạn hữu này còn có khiêu “hài hước”.

18. Chương 18

Chương 18: Bắt không được nam nhân, tìm bà mối

Đợi đến khi mưa tạnh, Thu Anh Đào không thuận thực lắm dắt cương ngựa quay lại đường cũ mà đi, Tổng Hàn Nho bị trọng thương nằm trên xe tiêu, hắn ngẩng đầu lên nhìn chăm chú bóng dáng của nàng... Đột nhiên hắn mở miệng hỏi: “Nàng đúng là đồng ý gả cho bổn vương sao?”

“...” Thu Anh Đào lưng cứng đờ, ngoái đầu nhìn lại thề lưỡi với hắn, sau đó quay đầu tiếp tục đi.

Tổng Hàn Nho không hiểu nàng làm như vậy là có ý gì, hắn cứ nghĩ cô nương nhà người ta xấu hổ cho nên chỉ mím môi cười, cũng không tiếp tục hỏi nữa. Hắn vốn có ý định cưới Ngưu Nữ Nữ, mà sau khi trải qua hoạn nạn lần này, hắn càng kiên quyết hơn với ý định của mình.

Thu Anh Đào không ngừng thúc ngựa đi về phía trước, vì muốn nhanh chóng đến Hoàng thành, nàng dùng sức dắt cương ngựa đi trước, nhìn vào có cảm giác như không phải ngựa tự đi mà do nàng kéo đi vậy.

Đường núi gập ghềnh, Tổng Hàn Nho trên xe bị xóc nảy phun ra một ngụm máu, hắn lau cái trán đỏ mồ hôi: “Đến chân núi phía trước ngừng lại nghỉ một chút đi, bổn vương có chút khó chịu...”

Thu Anh Đào quay đầu nhìn về phía hắn, thấy hắn quần áo đầy máu, không khỏi nói thầm trong lòng không được thì cũng phải đi a, nếu không bạn hữu sẽ mất máu quá nhiều mà bỏ mạng nha.

Một lúc lâu sau, nàng đem xe ngựa đến trước một khách điểm, tiểu nhị giống như thường xuyên gặp việc nhìn thấy những khách nhân bị thương, cho nên nhanh chóng sắp xếp phòng, mang cơm vào tận phòng, rửa sạch miệng vết thương, mời đại phu xem bệnh tất cả đều phục vụ thật chu đáo.

Thu Anh Đào thừa dịp Tổng Hàn Nho đang trị thương mà chạy đi tắm rửa, đợi sau khi mặc y phục hoàn chỉnh liền đi vào phòng của hắn, Tổng Hàn Nho nằm trên giường cả người quần đầy băng, thấy nàng đã tắm sạch sẽ liền nhẹ cười: “Đúng lúc cơm mới đem đến, còn nóng nàng mau ăn đi.”

Thu Anh Đào quả thật rất đói, vừa định ngồi xuống ăn, thì nhớ lại hình như Tổng Hàn Nho cũng chưa ăn cơm, cho nên nàng múc cho hắn một chén cơm trắng, bỏ đồ ăn lên mang đến bên giường, Tổng Hàn Nho giờ phút này thật sự ăn không nổi, nhưng nghĩ tới sự quan tâm của Ngưu Nữ Nữ, hắn cố gắng ngồi dậy, vừa đưa tay nhận bát cơm, liền nghe thấy dưới giường truyền đến một trận âm thanh “Xèo xèo”, hắn cả người run lên, nhất thời hất cả bát cơm xuống đất, mà con chuột nhỏ dưới giường ngửi được mùi đồ ăn, liền топ năm топ ba theo dưới giường đi ra kiểm ăn... Tổng Hàn Nho mâu trung cả kinh, cũng không nhớ trên người mình có vết thương, nhanh chóng một tay túm lấy Thu Anh Đào kéo lên giường, hắn đỡ khóc dở cười ôm Thu Anh Đào: “... Vì sao nơi nào cũng gặp bọn chuột đáng ghét này chứ...”

Thu Anh Đào hiện ngang lăm liệt dang hai tay ra che trước người Tổng Hàn Nho, khóe mắt giật giật, hình tượng oai phong lăm liệt của Tổng Hàn Nho trong lòng nàng nhanh chóng bị hủy hoại chỉ trong chớp lát, hắn thật là buồn cười, giết người còn không sợ, nhưng đối diện với mấy con chuột nhỏ này lại sợ hãi thành như vậy?

Đợi cho đội chuột nhỏ ăn uống no đủ đã rời đi nhưng Tổng Hàn Nho vẫn ôm Thu Anh Đào không buông tay, Thu Anh Đào vốn đang đói còn bị hắn gắt gao ôm như vậy, nàng giãy dụa ý bảo hắn nhanh buông tay, lão nương muốn ăn cơm a!

Tổng Hàn Nho nào giật giật, thật cẩn thận nhìn về phía dưới giường, xác định con chuột đã đi rồi, mới thả lỏng tâm tình mà buông tay, nhưng tay vừa buông ra một chút lại đem Thu Anh Đào ôm trở lại... Thu Anh Đào choáng váng nghiêng người đi, cánh môi nhất thời chạm vào trên đôi môi đang mở ra, nàng theo bản năng muốn né tránh, lại bị một bàn tay to kiềm chế sau ót, Thu Anh Đào trừng mắt nhìn... Thì ra không phải ngoài ý muốn, bất quá Tổng Hàn Nho muốn báo ân cũng không cần phải làm như vậy đi?

Tổng Hàn Nho thấy nàng không có ý định phản kháng hay ra tay đánh hắn cho nên liền lớn mật, một tay dọc theo thắt lưng nàng đi lên, hơn nữa một cánh tay cứ nhiên đặt trước ngực nàng tỏ vẻ tùy ý mà di động. Môi cùng môi đụng chạm không khỏi phát ra vài phần ái muội, khi hắn đầu lưỡi còn vương mùi thuốc Đông y xâm nhập vào cánh môi mềm mại của nàng...”Ách...” Tổng Hàn Nho một tiếng kêu lên đau đớn, không tự giác che miệng vết thương, Ngưu Nữ Nữ ra tay thật mạnh nha.

Thu Anh Đào vội nhảy người lên, một tay chống nạnh một tay chỉ vào hắn, trong mắt xẹt qua một tia tức giận, nàng xem trên tivi thấy tất cả hoàng tộc đều giống như vậy, coi trọng người cung nữ nào liền mang người ta lên giường làm loạn, có khi tâm tình tốt sẽ được phong cái gọi là danh phận, nếu chỉ là vui đùa thì sau khi chiếm hết tiện nghi sẽ tiếp tục để người ta làm nô tài hầu hạ, cây có vỏ con người cũng có mặt mũi, nàng còn muốn giữ thanh danh tốt để lập gia đình nha, sao có thể cùng tên xú nam nhân này làm chuyện ái muội như vậy chứ!

Tổng Hàn Nho chỉ cười không nói gì, tóm lại hắn đã hạ quyết tâm muốn cưới Ngưu Nữ Nữ chẳng qua chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

“Nữ Nữ, bốn vương cam đoan sẽ đối xử tốt với nàng.” Hấn xoay người lại nằm trở về trên gối, trước khi đi vào giấc ngủ liền phun ra một câu như vậy.

Nữ Nữ? ... Thu Anh Đào hít một ngụm khí lạnh, làm gì mà gọi thân thiết như vậy chứ, Tống Hàn Nho nói vậy là có ý gì?

.....

Buổi trưa ngày hôm sau

Hai người bọn họ cuối cùng cũng về đến cửa thành, quan binh trấn thủ cửa thành liếc mắt một cái liền nhận ra Thất vương gia bị thương, liền phô trương thanh thế, hô to gọi nhỏ khiêng cỗ kiệu nhanh chóng chạy về Thất vương phủ, khiến cho Tống Hàn Nho chưa kịp nói lời từ biệt với Ngưu Nữ Nữ thì đã bị mang đi.

Thu Anh Đào nhìn chăm chú một đoàn bận rộn, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, nàng lê lết thân thể mệt mỏi đi về Ngưu thị tiêu cục, một đường vô tình, một trận hỗn loạn này chắc là có thể buông xuống được rồi.

Ngưu Đại Ngưu qua lời kể ngắn gọn của Thu Anh Đào đại khái cũng biết được chân tướng sự việc, hấn không khỏi hoảng hốt một phen, sau một lúc sợ hãi mới vuốt ve nữ nhi: “Cha nếu biết chuyến đi này nhiều nguy hiểm như vậy thì tuyệt đối sẽ không cho con đi, không ngờ dám sơn tặc lại to gan đến thế!” Hấn cuối đầu nhỏ giọng dò hỏi: “Có phải đám người Mộ Giai Nam làm Thất vương gia bị thương không?”

Thu Anh Đào đang uống trà liền bị nghẹn lại, liền nhanh chóng lắc đầu, nàng vì muốn giúp Tống Hàn Nho giữ bí mật, nên nói là do bọn sơn tặc khác làm bị thương, việc này không liên quan đến Mộ Giai Nam.

Ngưu Đại Ngưu vuốt vuốt chòm râu bạc trắng liền nói: “Cũng may con công phu tốt cho nên mới gặp dữ hóa lành, bình an trở về là tốt rồi.”

Thu Anh Đào không cho là đúng nghiêng đầu cười, đây là lí do thoái thác Tống Hàn Nho chuẩn bị cho nàng, còn ngàn vạn lần dặn dò không thể để lộ ra việc hấn có võ công.

Tuy nói công việc áp tiêu là phải sống trên đầu tên mũi giáo, nhưng Ngưu Đại Ngưu tự nhiên bị tổn thất ba gã tiêu sư thì trong lòng cũng cảm thấy không vui, bất quá nữ nhi nhà mình cùng Thất vương gia không xảy ra việc gì thì cũng là may mắn rồi, hấn trong lòng còn sợ hãi vỗ vỗ mu bàn tay của Thu Anh Đào, giống như muốn an ủi nàng mọi việc đã qua rồi...” Nữ Nữ a, cha vốn muốn giữ con ở bên người thêm vài năm nữa, nhưng cha cũng đã lớn tuổi cũng không thể chăm sóc con cả đời, sớm hay muộn gì con cũng phải lập gia đình, giúp chồng dạy con trải qua cuộc bình thường, cho nên ngày mai cha mời bà mỗi tối, tìm cho con một nam nhân tốt, con thấy được không?”

Thu Anh Đào trước mắt sáng ngời, liền tục gật đầu, nàng lấy giấy bút ra liệt kê một loạt tiêu chuẩn đối với người chồng tương lai: có tiền có thể tuổi phải còn trẻ, vừa trung thực vừa anh tuấn, danh tiếng tốt, quan hệ rộng, ngoan ngoãn phục tùng và không ngược đãi vợ.

“...” Ngưu Đại Ngưu hí mắt đôi mắt mờ mờ nhìn tờ giấy, lại nhìn sang nữ nhi nhà mình, tuy là diện mạo không tệ, nhưng nam nhân thực sự dám cưới nữ nhi nhà mình thì đúng là không nhiều lắm, hấn cũng không biết phải làm sao để dẹp bớt những lời đồn đại bên ngoài, nói cái gì mà Ngưu Nữ Nữ tính tình táo bạo, điêu ngoa tùy hứng... Ngưu Đại Ngưu một tiếng thở dài, nữ nhi đến nay không gả ra được đều do hấn miệng lưỡi vô dụng nha: “... Nữ Nữ a, điều kiện này hình như có chút khó khăn, nhưng cha sẽ làm hết sức cho con.”

Thu Anh Đào tỏ ra vẻ nhu thuận cười cười, tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Ngưu Đại Ngưu, sau mới phát hiện bả vai Ngưu Đại Ngưu nghiêng xuống như bị lệch, nàng nhất thời rút tay về, ai mà không thích làm tiểu nữ nhi yếu đuối, nhu tình như nước chứ, có sức mạnh làm chi, thật là vương chân vương tay.

... ..

Ngày thứ hai

Ngưu Đại Ngưu quả nhiên nói được thì làm được, ngày hôm sau hấn liền mời bà mỗi đến, Thu Anh Đào tỏ ra đáng vẻ mảnh mai đứng im lặng dưới sự quan sát của bà mỗi.

Bà mới đối với việc Thu Anh Đào xóa bỏ vết sẹo trên khuôn mặt cảm thấy rất vừa lòng, vừa định mở miệng hỏi một vài việc, thì bên ngoài liền truyền vào một tiếng kêu lớn: “Nữ Nữ, làm phiền cô giúp chúng tôi đem số binh khí này vào nhà, chúng tôi ba người kiêng nhưng vẫn không nổi nè.”

“Khụ khụ! ...” Ngưu Đại Ngưu bắt đắc dĩ nhắm mắt lại, tay giơ lên xua đuổi nói: “Không có quy củ gì hết! Ba người kiêng không nổi thì tìm nhiều người cùng nhau kiêng, không thấy trong phòng có khách quý sao?”

“...” Thu Anh Đào mắt tròn trắng, thật sự càng bối càng đen nhạ, thà không giải thích thì hơn.

Bà mới ngón tay dừng ở giữa không trung, giả vờ như đang uống trà, cảm xúc biến đổi chậm rãi đứng lên: “Ngưu tiêu đầu, không phải lão bà tử ta không muốn nhận mối làm ăn này, mà vì Ngưu đại tiểu thư tính tình táo bạo, sức mạnh như thần việc này toàn thành đều biết, ngài nên mời cao nhân khác thì hơn.” Nói xong, bà mới lắc lắc cái miệng béo đi ra cửa, bà mới này ở trong thành cũng có chút danh tiếng, hề bà làm mối cho đôi nào thì đôi đó nhất định sẽ thành một đôi, bà mới dù ham tiền nhưng cũng phải suy nghĩ lại, Ngưu Nữ Nữ cũng không phải là người bình thường, cũng không thể vì ham ngân lượng mà đánh cược cả danh hiệu nhiều năm của mình.

Ngưu Đại Ngưu nhăn đôi mày kiếm nhìn nữ nhi nhà mình đang hậm hực đi ra ngoài... Thu Anh Đào vừa đi vừa vén tay áo lên, đi đến bên đồng binh khí, dùng lực lôi kéo đồng binh khí cổng kèn ném đi một thước, ba gã tiêu sư nhìn thấy đại tiểu thư vẻ mặt tức giận, chỉ biết xấu hổ đứng một bên hòa theo vũ tay... Thu Anh Đào cảm thấy khó chịu, đúng là thói bà mới đó có mắt không trông mà, dám xem nàng như một loại hàng hoá ứ đọng? Gì chứ, ai cưới được nàng thì người đó rất có phúc đó! Không biết giá trị của nữ công Đại lực nàng sao?

Thu Anh Đào trong lòng nổi bão, âm thầm nguyên rửa, lên án mạnh mẽ tiểu Diêm Vương đã an bài nàng xuyên qua. Đám người Tiêu sư giả vờ như không thấy gì, vừa làm việc và nói chuyện phiếm.

“Tứ vương phủ bị mất trộm, các người biết không?”

“Nga? Bị trộm mất cái gì?”

“Nghe nói là bảo kiếm do Hoàng Thượng ngự ban, vì việc này mà Hoàng Thượng rất tức giận.”

“Tứ hoàng tử là con ruột của Hoàng hậu, chắc là không có vấn đề gì đâu.”

“Thanh kiếm kia rất quý nha, trên thân kiếm được khảm 108 mảnh phỉ thúy cực phẩm, là vật vô giá đó.”

“Có bắt được đạo tặc không?”

“Không bắt được, Tứ vương phủ đề phòng nghiêm ngặt, vậy mà ngay cả bóng dáng đạo tặc cũng không nhìn thấy...”

... Thu Anh Đào nghiêng tai lắng nghe... Không cần nghĩ cũng biết là do “Mộ Giai Nam” làm loạn, người này đúng là to gan lớn mật mà, thói ham tiền! Sớm muộn gì cũng có ngày hấn bỏ mạng vì tật ham tiền.

Bất quá, tuy trong lòng suy nghĩ như vậy, nàng vẫn không tự chủ được mà hai tay gắt gao nắm lại, trong lòng có chút lo lắng... Vạn nhất hấn bị bắt tội vị giết thì đúng là có tiền cũng không thể xài, vì sống không thể mang theo thì chết càng không thể mang theo tiền, có cần phải mạo hiểm tính mạng như vậy không chứ?

Trong khi nàng còn đang lo lắng suy nghĩ cho Mộ Giai Nam thì Ngưu Đại Ngưu bỗng nhiên kích động chạy tới gần nàng: “Nữ Nữ, nửa đời sau của con tìm được rồi, ha ha, ông trời đúng là có mắt nha, haha ——” biểu tình giống như một người yêu tiền gặp được một bao to tiền bạc vậy.

Không phải bà mới không nhận vụ làm mối này sao? Thu Anh Đào trong lòng nghi hoặc, ngược nhìn Ngưu Đại Ngưu đang khoa tay múa chân, đuôi lông mày nhếch lên vui vẻ, không đầu không đuôi nói một câu: “Thất, quần gia Thất vương phủ mới vừa đi!”

“...” Chỉ vậy thôi, có cần phải vui vẻ như vậy không? Thu Anh Đào nhăn nheo chờ Ngưu Đại Ngưu nói tiếp câu thứ hai.

Ngưu Đại Ngưu kéo Thu Anh Đào sang bên cạnh vài bước, tay mạnh mẽ đặt trên lưng nàng cười ha ha: “Lão quản gia mời cha ngày mai đến Thất vương phủ, để bàn chuyện đón dâu, Thất vương đúng là biết lễ nghĩa nha, cố ý dặn dò quản gia nói với cha một tiếng, vốn là muốn đích thân đến Ngưu tiêu cục để bàn việc cầu thân, nhưng trên người vẫn đang bị thương nên không tiện đi lại, ha ha ha —— “

Thu Anh Đào khoe mắt mở to, nàng thật lâu mới tiêu hóa... Tống Hàn Nho thật sự muốn cưới mình sao? Nàng mặc dù biết Ngưu Đại Ngưu chỉ có một nữ nhi, nhưng thật sự khó có thể tin người mà Thất vương gia muốn cưới là nàng nha...

“Ừ ư! Muốn cưới nữ nhi Ngưu Nữu Nữu của Ngưu Đại Ngưu!” Ngưu Đại Ngưu gật đầu như già tởm, nhưng sau đó rất nhanh liền thở dài: “Nhưng mà có một chút làm cha không vừa lòng, đó là bảo bối của ta chỉ có thể làm thiếp trong Thất vương phủ, trước mặt lão quản gia cha chưa tỏ thái độ gì, vì còn phải hỏi ý kiến của con thì mới quyết định...”

Làm vợ nhỏ? ... Thu Anh Đào trong lòng chỉ một suy nghĩ, Tống Hàn Nho năm nay hai mươi sáu tuổi, thì chắc chắn đã có vợ có con, nàng hơi hơi nhú mi, trong nhà hẳn tám phần là nuôi tám, mười bà vợ nhỏ, gả cho hẳn có thể hay không sẽ nguy hiểm nha, Thất vương phủ này là ổ quỷ nên tránh càng xa càng tốt nha! ... Thu Anh Đào bỗng nhiên nghĩ đến chân tướng “Tàn khốc”, liền theo quán tính mãnh liệt lắc đầu cự tuyệt, không lấy không lấy chồng, nàng tuy không là hoàng hoa khuê nữ cũng không thể chịu thiệt thòi, chẳng những phải hầu hạ Thất vương gia, cận kề cái chết mà còn phải thay hẳn đẹp bỏ đám rắt rết trong phủ. Tống Hàn Nho khẳng định rất coi trọng nàng, hẳn nghĩ nàng sẽ không sợ các loại tiểu súc sinh này, nàng cũng không phải là thuốc diệt trùng nha!

Từ việc con hổ Đậu Hoa bị thương, Ngưu Đại Ngưu từng gặp mặt Thất vương gia Tống Hàn Nho một lần, thông qua việc tán ngẫu vài câu, hẳn cho rằng người này làm người chính trực, nhã nhặn có lễ nghĩa, cũng thích hợp với những điều kiện khó khăn mà nữ nhi mình đưa ra, cho nên không nghĩ rằng nữ nhi lại quyết tuyệt như vậy: “Con còn lo lắng cái gì... Đây? ... Nữu Nữu con đi đâu vậy, thật làm người cha này lo lắng nha...” Lão nhân lời nói phiền muộn vọng theo, mà Thu Anh Đào khoát tay chặn lại, chân đã nhanh chóng đi khỏi.

19. Chương 19

Chương 19: Không thể ra tay đánh người tươi cười

Buổi trưa ngày hôm sau, tuy bầu trời trong xanh, ánh nắng chan hòa nhưng không thích hợp với tâm tình của Ngưu Đại Ngưu một chút nào. Hắn như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than đi vào trong đại sảnh của Thất vương phủ, tối hôm qua hẳn dùng hết nước miếng để khuyên bảo nữ nhi hồi tâm chuyển ý, nhưng vẫn không thay đổi được quyết định của Ngưu Nữu Nữu, không chỉ như thế, nữ nhi còn đập vỡ cái bàn trưng bày kiên quyết không chịu gả cho tên thê thiếp thành đàn Tống Hàn Nho kia.

Tống Hàn Nho người bị thương đi lại không tiện, lão quản gia liền mời Ngưu Đại Ngưu đến hậu viện gặp mặt. Ngưu Đại Ngưu vừa đi vừa nắm chặt hai tay, vốn là chuyện vui nhưng nữ nhi nhà mình lại không đồng ý, hẳn phải nói như thế nào để Thất vương gia không tức giận đây chứ?

Tống Hàn Nho vì muốn để Ngưu Đại Ngưu biết hẳn rất xem trọng hôn sự này, cho nên một thân quần áo quý tộc hoa phục, ngồi chờ trong hoa đình. Mà Ngưu Đại Ngưu thì trong lòng lại là hoang mang lo sợ, đến gần cúi người hành lễ thỉnh an: “Thảo dân thấy Thất vương gia sắc mặt hồng hào, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ.”

Tống Hàn Nho đã nhìn ra Ngưu Đại Ngưu cảm xúc có chút không bình thường, hẳn khẽ gật đầu: “Không cần đa lễ, Ngưu tiêu đầu mời ngồi.” Tỷ nữ tức khắc dâng lên Ngưu Đại Ngưu một ly trà thơm.

Ngưu Đại Ngưu uống một ngụm trà, sau đó tự hạ mình nói: “Thật sự là vinh hạnh cho thảo dân khi Vương gia muốn thú nữ nhi nhà binh dân như Nữu Nữu, khiến cho ta thật là thụ sủng nhược kinh (thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ) , nhưng kinh hỉ rất nhiều đi... Nhắc tới hôn nhân đại sự đúng là do cha mẹ

làm chủ, đứa nhỏ nhà ai cũng đều xem như là bảo bối, cho nên thảo dân tin Vương gia có điều không biết, nữ nhi nhà thảo dân gia quả thật trời sanh tính tình bướng bỉnh, hành động lỗ mãng. Ta để tay lên ngực tự hỏi, nữ nhi quả thật không xứng với Vương gia, vì thế thảo dân thức trắng đêm để suy nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy việc hôn nhân này đối với nhà thảo dân giống như nhà nghèo mà trào cao vậy ...”

Tổng Hàn Nho mất hạ xuống không nói gì, hắn tựa hồ có thể đoán được việc Ngưu Nữu Nữu không muốn làm thiếp, kết hôn chỉ có một lần, ai mà không muốn được làm chính thất. Hắn cũng từng do dự tính toán, nhưng sau khi hồi phủ, trong lòng vẫn nhớ thương Ngưu Nữu Nữu, nhớ nụ cười, nước mắt của nàng, sự lạnh lùng, thậm chí vẻ mặt xấu hổ cũng không ngừng hiện lên trong đầu hắn, loại này cảm giác này thật sự làm hắn trở tay không kịp. Nếu thật sự là lưỡng tình tương duyệt(đôi bên đều có tình ý) thì hắn cũng không cần vội vã cầu hôn ... Hắn hơi nâng tầm mắt lên, gương mặt ôn nhu lại mang vài phần bá đạo: “Ba tháng sau, bốn vương cưới Ngưu Nữu Nữu vào cửa, bốn vương có thể cam đoan với Ngưu tiêu đầu sẽ không làm cho nữ nhi của người chịu bất kỳ ủy khuất gì.”

“...” Ngưu đại ngưu chất phác trong nháy mắt dờ ra, cái này rõ ràng là không lấy chồng cũng phải gả, việc này đâu phải là thương lượng a? !

“Nhưng Nữu Nữu...”

“Bốn vương biết tính tình của nàng không được tốt.” Tổng Hàn Nho tự nhiên nhếch môi: “Nhưng nàng cũng không phải là cô gái không không phân rõ phải trái, thực không dám giấu Ngưu Tiêu đầu, bốn vương chính là thích tính tình thẳng thắn của nàng, bốn vương sẽ dựa vào nghi thức cưới vương phi mà cưới nàng, đại kiệu tám người khiêng cưới Ngưu Nữu Nữu vào cửa, ngày nhập phủ liền phong nàng làm tiểu thiếp.”

Ngưu đại ngưu đầu tiên là sửng sốt, không biết là do mình xem nhẹ thành ý của Tổng Hàn Nho, hay là xem nhẹ mị lực của nữ nhi nhà mình. Giờ phút này hắn thật sự là đâm lao phải theo lao, Thất vương gia đã nói vậy thì cũng phải để cho người ta một chút mặt mũi chứ? ... Xem ra chỉ còn cách đem quyền phụ thân ra mà bắt nữ nhi bảo bối lập gia đình thôi, chỉ hi vọng Tổng Hàn Nho giữ lời hứa, nếu không cho dù hắn là hoàng thân quốc thích hay là Thiên vương Lão Tử, thì ông cũng lều cái mạng già mà đòi công đạo cho nữ nhi...” Nếu Thất vương gia đã quyết định như vậy, thì việc này... Cứ như vậy mà làm đi!”

Tổng Hàn Nho tự biết lời nói và thái độ của mình có chút bức bách ý tứ hàm xúc, thật ra hắn hiểu được vấn đề không phải ở chỗ Ngưu Đại Ngưu, mà phiền toái chính là Ngưu Nữu Nữu, hắn đương nhiên không muốn cưới một oán phụ khốc lóc nỉ non vào cửa, ba tháng thời gian chắc là đủ để hiểu biết lẫn nhau.

Ngưu Đại Ngưu còn chưa gả nữ nhi đã cảm thấy rất vui vẻ, hắn sắc mặt vui mừng chậm rãi đứng dậy: “Nương của Nữu Nữu chết sớm, cho nên con bé cả ngày chen chúc chung một đám nam tử, cho nên thiếu chút đáng về đoan trang, nhưng Nữu Nữu tuyệt đối là một cô gái thiện lương, có lòng tốt giúp đỡ mọi người lại có lòng nhiệt tình, ngày ngày sau... Lão phu đã mang người thân duy nhất của ta phó thác Thất vương chăm sóc ...”

Tổng Hàn Nho hai tay nắm lại đứng dậy hành lễ, lời nói hứa hẹn: “Thỉnh Ngưu tiêu đầu yên tâm, bốn vương định đối xử tốt với nàng.”

Ngưu Đại Ngưu thuận theo ừ một tiếng, nếu hôn nhân đại sự đã định, hắn lập tức muốn thành nhạc phụ đại nhân của Thất vương gia, thật ra cái hắn muốn không phải là danh vọng địa vị, đều hắn mong mỗi chính là nữ nhi được hạnh phúc, nhưng vì sao trong lòng hắn cũng có chút không ổn? Chẳng lẽ hắn muốn giữ nữ nhi bên cạnh cả đời sao? Ai...” Lão phu cũng không khách khí, ngày sau chính là người một nhà, có rảnh thường xuyên ghé thăm.” Hắn vừa nói vừa cáo từ, cẩn thận mỗi bước đi hướng Tổng Hàn Nho vẫy tay: “Cần phải đối tốt với Nữu Nữu, đừng khi dễ Nữu Nữu a...”

Tổng Hàn Nho cười nhẹ, Ngưu tiêu đầu đối với Ngưu Nữu Nữu tràn đầy tình yêu thương, kỳ thật đều Ngưu Đại Ngưu bản khoản là thường tình, ông e sợ cho hoàng tộc xem thường dân chúng bình thường, bất quá phải nghĩ lại đến cuối cùng ai khi dễ ai còn chưa biết chừng.

Ngưu Đại Ngưu ủ rũ đầu trở lại Ngưu tiêu cục, nhưng vừa vào cửa liền thay thành một bộ mặt hưng phấn, hắn gặp Ngưu Nữu Nữu đang cùng đám người tiêu sư luyện bắn tên. Đứng thấy Ngưu Nữu Nữu hí mắt

luyện rất ra sức, thật ra tấm bia cách mười thước hoàn toàn không có một cây tên nào trúng đích, chỉ thấy tên bay loạn trong sân, khiến cho đám người tiêu sư la hét chạy trốn khắp nơi.

Thu Anh Đào liếm liếm môi, nắm lên một bó to tên trúc lấp vào cung, sau đó hết sức chăm chú nhắm vào hồng tâm màu đỏ, nòng hôm nay cũng không tin, giăng lưới nhiều như vậy không bắt được cá thì cũng bắt được tâm chứ.

Trong lúc nàng vừa kéo mẫn dây cung bắn ra, Ngưu Đại Ngưu đột nhiên chắn trước người nàng, Ngưu Nữu Nữu sững sốt vội vàng buông cung tên xuống, nhìn Ngưu Đại Ngưu, dùng ánh mắt chỉ trích lão nhân người không muốn sống nữa a?

Ngưu Đại Ngưu lần này không cùng nàng đùa giỡn, càng không làm bộ bị điểm huyết vị đường như vẫn không nhúc nhích, hần hai tay nắm sau lưng quay người, nghiêm túc nói: “Cùng cha vào nhà, có việc muốn nói.”

Thu Anh Đào liếc mắt nhìn bóng lưng lão nhân, nhân chân đuổi theo, không biết là định giả bộ thâm trầm cái gì nữa?.

Đương nhiên chuyện Ngưu Đại Ngưu muốn nói chính là lệnh Thu Anh Đào gả cho Tổng Hàn Nho. Thu Anh Đào đánh lên cái bàn trừng mắt bảo trì thái độ phản đối, mà Ngưu Đại Ngưu giống như ngậm một bình Shisha* không đáp lại, dù sao một câu: lệnh của cha mẹ không thể trái, phải gả!

*(hắc phong: ta tìm trên mạng thì thấy là một loại thuốc lá có tẩm hương, không biết có đúng không, ai có đáp án khác vui lòng hỗ trợ)

Thu Anh Đào chưa từng thấy lão nhân cố chấp như vậy, nàng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, một chưởng đánh vỡ mặt bàn tông cửa xông ra ngoài, tùy tay lấy một cây thiết côn tử hướng Thất vương phủ chạy đi, nhóm tiêu sư thấy nàng nổi giận ùng ùng, ai cũng không dám ngăn cản, đợi Thu Anh Đào đi khỏi Ngưu thị tiêu cục, mới run như cầy sấy chạy vào nhà trong báo với Ngưu Đại Ngưu hội báo. Ngưu Đại Ngưu trong lòng cả kinh nhanh chóng lao ra cửa, nhưng chạy hai bước lại đứng bất động tại chỗ... Tự biết nữ nhi chỉ phò trương thanh thế sẽ không làm hại Tổng Hàn Nho, thôi thì cứ để bọn họ tự thương lượng với nhau cũng tốt.

... ..

Thất vương phủ, lão quản gia thấy Ngưu gia đại tiểu thư khí thế ngất trời liền có chút khấn trương, nhưng nghĩ tới nữ nhân này sắp thành nữ chủ nhân vương phủ, cho nên chỉ phải cúi đầu khom lưng bày ra khuôn mặt tươi cười cản đường. Thu Anh Đào cũng không vòng vo, nàng cầm thiết côn viết trên mặt đất hai chữ: dẫn đường!

Kỳ thật gả cho Tổng Hàn Nho cũng không có gì, tình cảm khẳng định là không có, nàng cũng không ngại hôn nhân không có tình yêu, nhưng nàng thân là người thế kỷ hai mươi mốt làm sao chịu được việc phải chia xẻ lão công chứ, cho dù nàng nén giận đồng ý NP! Nhưng nàng là cam điếc nha, thâm cung đại viện nhiều thị phi, nữ nhân trong lúc đó thị phi càng nhiều, không có cách nào cãi lại chỉ có thể chịu uất ức, khiến cho nàng sống không tốt thì sao?

Tổng Hàn Nho giờ phút này đang ở trong hoa viên xem sách, nghe được nô tài ngoài viện ồn ào tranh cãi, hần hơi hơi nhú mi buông sách xuống, lệnh tỳ nữ bên cạnh ra ngoài tìm hiểu nguyên nhân. Tỳ nữ còn chưa đi ra đến cửa viện đã nhìn một tên nô tài ngã vào trong viện, sau đó lại phát ra âm thanh vật cứng đánh lên vách tường, tỳ nữ kinh hô một tiếng thấy rõ người “Đại khai sát giới” ,bọn nô tài tự nhiên không dám bất kính với Ngưu Nữu Nữu, tỳ nữ lui về phía sau: “Thất vương gia, là Ngưu cô nương đến đây...”

Thu Anh Đào vác đại thiết côn đi vào trong viện, liếc mắt một cái liền thấy chỗ ngồi của Tổng Hàn Nho. Mà Tổng Hàn Nho tựa hồ không quan tâm tình trạng thê thảm ngã trái ngã phải của đám nô tài, mà hướng Ngưu Nữu Nữu vẫy tay: “Lại đây ngồi đi.”

Thu Anh Đào thấy hần không có việc gì dường như còn mỉm cười, hàm hừ đi lên, “Loảng xoảng ” một tiếng đem mộc côn vỗ lên bàn thị uy, nàng đều muốn tốt lắm, thấy mình mười phần chính là người đàn bà chanh chua, muốn bao nhiêu thô lỗ có bấy nhiêu thô lỗ, dù sao chính là không tổ chất như thế nào đều bày ra hết!

Tổng Hàn Nho tư thế nàng như vậy liền biết nàng bất mãn với hôn sự này, hần lệnh tỳ nữ nhanh chóng đi chuẩn bị tiệc tối, sau đó nhìn nàng nhợt nhạt cười: “Nàng thích ăn món gì? Bỏ vương sai người làm cho nàng ăn.”

“...” Thu Anh Đào ngửa cổ nhìn trời, biết nàng tính tham ăn mà, hừ! Đừng nghĩ hời hợt nàng.

Tỳ nữ run run dâng trà cùng điểm tâm, cũng từng nghe nói Ngưu Nữ Nữ tính tình mạnh mẽ, ngạo mạn vô lễ, thật không hiểu Vương gia tao nhã của bọn họ coi trọng nữ tử này ở điểm nào?

Tổng Hàn Nho thấy nàng hai tay vòng trước ngực căm tức nhìn mình, giả vờ không nhìn thấy gì thôi thối chén trà: “Ngồi xuống uống chén trà đi.”

“...” Thu Anh Đào tính tình chịu mềm không chịu cứng, mà Tổng Hàn Nho đối mặt với việc nàng làm loạn, chẳng những không tức giận còn áp dụng ôn nhu thể công, nàng nhất thời giống bóng cao su xì hơi cúi hạ bả vai, vô lực ngồi xuống trừng mắt nhìn Tổng Hàn Nho.

Tổng Hàn Nho lê cái chân đang bị thương đến ghế đá bên cạnh nàng, không nói một lời chỉ nhìn vào mặt nàng mỉm cười... Hần phát hiện bộ dáng Ngưu Nữ Nữ thật sự động lòng người, lông mi dài cong lên như đang cười, một đôi mắt to đen lúng liếng không ngừng lay động, cái miệng nhỏ nhắn đỏ đỏ như anh đào.

Thu Anh Đào bị hần nhìn đến không được tự nhiên, bản thân trừng mắt liếc hần một cái, sau đó chỉ lưu lại cho hần một bóng dáng vô tình.

“Bỏ vương vẫn chưa chính thức lập phi.” Tổng Hàn Nho dò xét mở miệng, hần cũng biết Ngưu Nữ Nữ trong lòng có nhiều bất mãn, nhưng hần thân là hoàng tộc thì phải tuân theo quy củ, là nữ chủ nhân đứng đầu thì phải là danh gia vọng tộc. Mà dân gian nữ tử không có khả năng một bước lên trời ngồi vào vị trí Vương phi, cho nên chỉ có thể trước tiên là làm thiếp. Mà quyền của Vương gia thì chỉ có thể đem tiểu thiếp lên thành thiếp, sủng phi, sau đó căn cứ vào biểu hiện trong thời gian vào cửa sẽ tìm thời cơ tâu với Hoàng thượng, cuối cùng Hoàng Thượng mới ban thánh chỉ sắc phong trở thành Thất Vương phi.

Ngưu Nữ Nữ giật mình xoay người, trước tiên quăng thiết côn sang một bên, sau đó dùng ngón trỏ thắm nước trà viết chữ: tóm lại người cuối cùng thì có mấy lão bà?

Tổng Hàn Nho mỉm môi cười: “Nàng chính là nghĩ bỏ vương thê thiếp thành đàn, cho nên mới tức giận như vậy?”

Ngưu Nữ Nữ gạt đầu thật mạnh, lại viết xuống: ta không sợ bị người khi dễ, ta chỉ sợ có người bị ta làm khó dễ thôi.

Tổng Hàn Nho giơ lên một ngón tay: “Hoàng mệnh không thể cãi, bỏ vương quả thật đã có một sủng phi, nàng là con gái thứ hai của Tể tướng đương triều.”

Thu Anh Đào mày nhíu lại, là thiên kim đại tiểu thư chắc là sẽ kêu căng, nàng không vui cúi đầu, Tổng Hàn Nho lại nói: “Hai người các nàng bình thường sẽ không có cơ hội gặp nhau, nàng ta thích du sơn ngoạn thủy, tính ra bỏ vương cũng nửa năm không có gặp nàng rồi.”

Thu Anh Đào không hài lòng khoi mào mi, viết chữ chất vấn: người không phải là có mới nới cũ sao?

Tổng Hàn Nho nhấp ngụm trà, kiên nhẫn giải thích: “Là hôn nhân chính trị, làm sao có tình cảm được? Chỉ có thể tương kính như tân thôi”. Hần phát hiện một chuyện, bản thân đối với Ngưu Nữ Nữ luôn có nhiều tính nhẫn nại, còn rất vui vẻ mà đem những việc nhỏ nhặt này giải thích rõ ràng.

Hần thấy Ngưu Nữ Nữ không trả lời, nghiêng đầu hướng mặt nàng nhích lại gần, trêu ghẹo nói: “Bỏ vương đã giải thích rõ ràng, không biết Ngưu đại tiểu thư còn có gì nghi vấn muốn bỏ vương giải đáp nữa không?”

“...” Thu Anh Đào con mắt mở lớn ra, Tổng Hàn Nho nói hần cùng đại lão bà không có cảm tình, hơn nữa hần là người hoàng tộc cũng không cần thiết phải ăn nói khép nép giải thích với mình, tạm thời... Không vấn đề gì.

Lấy hay không lấy chồng đây? ... Nàng nhìn chăm chú Tổng Hàn Nho gương mặt ôn nhu tình xảo, tuy không có tim đập thình thịch như cảm ứng từ trường, nhưng bộ dáng hần quả thật rất anh tuấn, tình cảm

thì có thể từ từ bồi dưỡng, cảm giác bạn hữu tính tình lại rất tốt, nếu hần đã nói hết sự thật, vậy gả thì gả, dù sao nhìn điều kiện hần hiện tại chính là một lão công tốt nha.

20. Chương 20

Chương 20: Nghe được tin tức không nên nghe

Trong lúc Thu Anh Đào còn đang do dự, Tống Hàn Nho liền cho người dọn lên một bàn tiệc tối phong phú, khiến cho tư tưởng Thu Anh Đào lệch khỏi trung tâm quỹ đạo, thái độ hần thân thiết xem nàng như đại tỷ, cẩn thận chiều cổ làm người ta vừa lòng. Tống Hàn Nho còn lo lắng sợ nàng trong lúc nói chuyện phiếm sẽ nhàm chán, cho nên còn kêu người đến tấu nhạc giúp vui. Phòng ăn cơm to như vậy, mà Thất vương gia còn phân phó hơn mười người nô tỳ phục vụ cho nàng, nàng còn có cái gì mà không hài lòng nha? Thu Anh Đào đối với bữa cơm này ăn rất vui vẻ, sau khi cơm no rượu say liền chuẩn bị về nhà, Tống Hàn Nho đi lại không tiện cho nên phân phó kiệu phu đưa nàng về Ngưu thị tiêu cục. Nàng giờ phút này ôm bụng đã ăn no ở trong kiệu mà trở về chỗ cũ... Ăn uống không lo còn có người hầu hạ cảm giác này thật sự rất hương thụ, rất hủ bại a(hủ bại: xấu, tồi tệ...), nếu đã như vậy thì nàng sẽ tiếp tục kiên trì bền bỉ làm một kẻ hủ bại đi! ...

Ngưu Đại Ngưu mắt thấy trời đã tối nhưng nữ nhi còn chưa trở về, trong lòng như lửa đốt lo lắng nói thầm. Nữ nhi ra khỏi nhà còn vác theo thiết côn, hy vọng đừng gây ra chuyện chết người. Nghĩ vậy, hần trong lòng không yên nhìn ra cửa chính, nếu còn không thấy Ngưu Nữ Nữ trở về, hần nhất định sẽ mang theo rất nhiều tiêu sư nhắm hướng Thất vương phủ mà đến!

Nhưng vào lúc này... kiệu của Thất vương phủ chậm rãi dừng trước cửa tiêu cục, Ngưu Đại Ngưu sợ mình nhìn nhầm cho nên chớp mắt vài cái, kiệu phu rất cung kính vén rèm kiệu lên, Ngưu Đại Ngưu nhìn thấy nữ nhi của mình hiện ngang lăm liệt ra khỏi kiệu, nàng sắc mặt không những hồng hào mà còn che miệng ợ một cái chứng tỏ đã ăn rất no. Kiệu phu khiêm tốn cúi đầu:

“Ngưu tiêu đầu, Ngưu tiểu thư giao lại cho ngài, chúng tiểu nhân xin phép trở về Vương phủ phục mệnh.”

“...” Ngưu Đại Ngưu ngơ ngẩn đáp ứng, đợi đến khi cỗ kiệu đi xa, hần vội vàng xoay người định hỏi chuyện với nữ nhi thì đã không thấy bóng dáng nàng đâu nữa, hần vội vàng đuổi theo hướng hậu viện, phát hiện nữ nhi nhà mình đang ở trong viện ngăn người cười trộm, Ngưu Đại Ngưu cảm thấy nữ nhi thần trí có chút không tỉnh táo, lo lắng kéo cổ tay nàng vội hỏi nói:

“Nữ Nữ, Tống Hàn Nho không làm khó dễ con chứ?”

Thu Anh Đào cười tủm tỉm lắc đầu, nhìn Ngưu Đại Ngưu giơ ngón tay cái lên, sau đó giống như con bướm vui vẻ bên vườn hoa đi vào phòng... Ngưu Đại Ngưu vẽ mặt phiền muộn mi nhảnh lại... Không phải nữ nhi nhà mình bị ép đến điên rồi chứ?

Đậu Hoa ngửi được mùi của Thu Anh Đào cho nên hí lên đôi mắt đang buồn ngủ mà nhìn nàng, không nghĩ tới cạp mẹ hôm nay lại xem như không thấy sự tồn tại của nó, ngồi trước gương đồng nhìn trái nhìn phải, lộ ra bộ dáng háo sắc, nó gầm nhẹ một tiếng muốn nhắc nhở với Thu Anh Đào nó là một tiểu bệnh nhân đang rất đáng thương.

Thu Anh Đào trong lòng hừ nhẹ một tiếng đi đến bên cạnh Đậu Hoa, vuốt loạn lên bộ lông bóng mượt của Đậu Hoa, Đậu Hoa gầm gừ một tiếng, mang cả cái đầu hổ to dùng nằm trên đùi nàng, cạp qua cạp lại, xem ra nó cũng nhận thấy tâm tình Thu Anh Đào hôm nay rất tốt. Thu Anh Đào cũng cuối người cạp cạp vào đầu hổ... Nàng trong lúc ngẩng đầu lên thì bị một vật gì đó cạp vào, Thu Anh Đào sờ vào chòm lông trên cổ Đậu Hoa, ngón tay chạm đến miếng liểu điệp lạnh băng, thì ra là vòng cổ do Mộ Giai Nam tặng... Miếng nàng bất giác cứng đờ, đem vòng cổ để vào lòng bàn tay, không tự chủ được đem liểu điệp đặt lên môi nhẹ nhàng thổi... Âm thanh du dương mang theo vài phần vui vẻ, giai điệu lên xuống, trong đầu nàng hiện ra cảnh bên bờ suối: Mộ Giai Nam miệng vừa mắng nàng tay vừa giúp nàng chải tóc, còn dạy nàng cách thổi

lá cây. Mộ Giai Nam là một người có tính tình tùy hứng, hình như ở bất cứ tình huống khó khăn nào hắn cũng đều không để vào mắt, trời có sập cũng có người khác lo, mọi việc hoàn toàn không liên quan đến hắn.

Mặc dù nàng cố gắng không nghĩ đến chuyện bọn họ từng hôn môi, nhưng mà nàng vẫn không thể bình thường thản nhiên mà đối mặt, yêu nghiệt vừa ra tay liền biết có hay không, cũng may nàng đủ lý trí, nếu Mộ Giai Nam kia đùa giỡn con gái đang hoàng, không biết sẽ có bao nhiêu cô nương bị dụ dỗ a. Tâm tình vốn đang tốt lành lại bị tên yêu nghiệt kia khuấy nhiễu, ba tháng sau nàng sẽ lập gia đình, cổ đại lại không có chuyện ly hôn, đầu óc mình làm sao lại còn tồn tại một người nam nhân khác chứ. Nàng lắc lắc đầu muốn đem hình ảnh tên yêu nghiệt đó quăng ra khỏi não. Không biết hắn hiện tại làm cái gì, chắc không phải là đang lẻn vào nhà giàu nào đó trộm đồ đấy chứ?

Cùng lúc đó, tại hoàng cung bên trong ngự hoa viên.

Một bóng đen như tia chớp lướt qua đêm tối yên tĩnh, nam tử mang khăn che mặt, con ngươi đen sâu sắc, giống như đóa hoa nở rộ, hắc thân hình như gió, nhảy lên mái hiên nhìn quanh bốn phía... Những đội hộ vệ hoàng gia tới lui tuần tra, nhưng không phát hiện có người lẻn vào hậu cung. Mộ Giai Nam khéo mắt mang theo mỉm cười, hắn đối với bố cục hậu cung vốn rất quen, vui đùa nói, ngay cả hoàng đế cũng không biết hết địa hình cả hậu cung này hơn hắn. Theo như Quế công công nói, hôm nay có vài món trân bảo được chuyển vào cung. Nhưng hoàng cung gần đây liên tục mất trộm, Hoàng Thượng đã đem những thứ trân bảo cất ở chỗ khác, có lẽ hắn đã hoài nghi Quế công công, cho nên cụ thể di chuyển đến đâu thì không biết được.

Quế công công nóng lòng lên núi cũng vì chuyện này, nếu Mộ Giai Nam không xuất hiện để trộm bảo vật, thì ông ta sẽ không thoát được mối nghi ngờ.

Mộ Giai Nam biết trong những bảo vật này không bình khí, không khỏi mất hứng, cho nên hắn chỉ đến đây để giúp Quế công công thoát khỏi hiểm nguy mà thôi.

Hắn khinh công cực cao, bước nhanh không tiếng động, ba bốn bước nhún người đã ở trên tẩm cung của Hoàng Thượng, hắn tính nhắm bước chân, nhẹ nhàng đỡ xuống vài mái ngói ,xuyên qua ánh sáng mỏng manh nhìn xuống, vừa vặn vị trí của hắn là ở trên ngay chỗ thư án của Hoàng Thượng... Mặc dù đêm đã khuya, Hoàng Thượng vẫn còn phê duyệt tấu chương, Mộ Giai Nam từ trong tay áo lấy ra một tiểu phi tiêu, nhắm vào đỉnh đầu Hoàng đế làm động tác phóng giả... Nếu hắn có ý muốn ám sát Hoàng Thượng, thì lúc này Hoàng đế lão nhân đã sớm đi đời rồi.

Mộ Giai Nam hí mắt nhìn về phía Quế công công đang đứng hầu hạ một bên, lấy ra một viên đạn nhỏ bắn vào chiếc mũ trên đầu Quế công công... Quế công công cảm thấy đỉnh mũ phát ra một tiếng lay động, chứng tỏ Mộ Giai Nam đã đến. Quế công công có khi không thể không bội phục thủ pháp trộm đồ của Mộ Giai Nam, hoàng cung đề phòng nghiêm cẩn, hơn nửa cửa cung vốn đóng, xung quanh lại có nhiều cơ quan, vậy mà Mộ Giai Nam có thể không dấu vết thuận lợi trộm bảo vật, cũng không thể trách Hoàng Thượng hiểu lầm hắn. Quế công công tức khắc cúi người nhắc nhở:

“Hoàng Thượng, không còn sớm nữa, ngài nên nghỉ ngơi một chút đi .”

Hoàng Thượng âm thanh trầm thấp đáp ứng, nhẹ nhàng đứng lên, nhưng cũng không có ý định đi ngủ, hắn hai tay chấp sau lưng thông thả bước đi, nhìn sang Quế công công hỏi:

“Việc Trầm cho người đi điều tra chuyện Thất hoàng nhi bị thương, đã có kết quả gì chưa?”

Quế công công cẩn thận nói: ” Bẩm Hoàng Thượng, nô tài hôm qua đã đi thăm Thất vương gia, theo như Thất vương gia nói, lúc ấy Vương gia đang cùng những tiêu sư của Ngưu tiêu cục ở trong động tránh mưa, bỗng nhiên xuất hiện sáu tên cướp, muốn cướp tìn hàm, may mắn lúc đó có Ngưu Nữu Nữu bảo hộ nên mới có thể trốn thoát. Thất vương gia nhờ nô tài, hướng Hoàng Thượng chuyển đạt một việc: là lúc gặp nạn, Ngưu Nữu Nữu thề sống chết bảo vệ Thất vương gia, một mình nàng ngăn cản công kích của sáu tên cao thủ, nếu không có Ngưu Nữu Nữu cứu giúp, chỉ sợ Thất vương gia đã... lành ít dữ nhiều. Nô tài còn nghe nói Ngưu tiểu thư có dũng có mưu, đúng là bậc nữ trung hào kiệt!”

“Ngưu Nữu Nữu? ...” Hoàng Thượng có chút suy nghĩ lặp lại, không khỏi bán tín bán nghi nói: “Một vị cô nương có năng lực như vậy sao?”

Quế công công giơ tay lên: “Hoàng Thượng có điều không biết, Ngưu Nữ Nữ ở kinh thành cũng có chút danh tiếng, nàng từ nhỏ đã tập võ, nghe nói chỉ một quyền mà có thể đánh chết một con Trâu a! Có danh xưng là đệ nhất Đại lực thần nữ”

“...” Mộ Giai Nam vốn nghe được tin Ngưu Nữ Nữ gặp nạn có chút khẩn trương, nếu không phải hấn tính nhẫn nại nghe thêm vài câu nữa, thì hấn đã rời khỏi hoàng cung đến Ngưu tiêu cục rồi, một quyền đánh chết Trâu? ... Nay cũng rất khó tin đi. Bất quá, Quế công công vì Ngưu Nữ Nữ khoát lác nhiều như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ Tổng Hàn Nho muốn mượn miệng Quế công công để xin ban thưởng cho Ngưu Nữ Nữ?

Hoàng Thượng vẫn chưa tò mò về khí lực của Ngưu Nữ Nữ, trầm tư một lát...

“Việc này rất kỳ quái, thi thể của mấy người kia có tìm được không?”

Quế công công lau lau mồ hôi, bình tĩnh nói: “Hồi Hoàng Thượng, theo như kết quả báo lại, khi cầm y vệ đến nơi xảy ra huyết án, thì không thấy bóng dáng thi thể đâu, hơn nữa sau cơn mưa thì hiện trường cũng không lưu lại dấu vết nào, kẻ địch ở trong tối, điều tra tiếp quả thật... Có khó khăn.”

“Một đám giặc vô pháp vô thiên!” Hoàng Thượng đập mạnh lên bàn, sau đó ra lệnh: “Có lẽ có kẻ chạy trốn được, dừng để xét lại kẻ nào! Cũng tuyệt không bỏ qua cho kẻ nào khả nghi, có thể vị Đại lực cô nương kia có chút ấn tượng với bọn cướp đó, lệnh cho nàng ta ngày mai đến Lại bộ hỗ trợ bắt người, trầm mặc kị các người dùng gì biện pháp, phải bắt cho được bọn cướp đó cho trẫm!”

Quế công công không lo lắng lĩnh mệnh: “Hoàng Thượng bớt giận, nô tài nhất định toàn lực ứng phó bắt hết đám loạn đảng.”

“Việc này không nên chậm trễ, người hiện tại liên truyền khẩu dụ của trẫm phong tỏa toàn thành, vào thì dễ nhưng ra thì khó!”

Tuy đã nửa đêm, nhưng Quế công công nhất thời tinh thần hưng phấn, hướng Lại bộ truyền chỉ, hấn mới vừa đi ra vài bước đã bị Hoàng Thượng gọi lại:

“Người mới vừa nói nàng kia sức mạnh như Trâu. Nhưng nàng có phải dáng người cao to, trắng kiện hay không?”

Quế công công vì dụi đi cảm xúc, miễn cưỡng cười: “Nô tài vẫn chưa gặp qua Ngưu tiểu thư, nhưng nghe Thất vương gia miêu tả, thì là một tiểu cô nương khoảng mười bảy, mười tám tuổi, a đúng rồi, nô tài quýnh quá nên suýt nữa đã quên việc chính, khởi bẩm Hoàng Thượng... Thất vương gia có ý định nạp nàng làm thiếp.”

Lời này vừa nói ra, trên gương mặt uy nghiêm của Hoàng Thượng xuất hiện một tia nhu hòa, chỉ chỉ Quế công công, trêu chọc nói: “Trách không được người đối với vị cô nương kia khen nhiều như vậy, thì ra là có nguyên nhân nha, ha ha —— “

“Chuyện gì cũng không thể qua được mắt Hoàng Thượng.” Quế công công thành thật nguyện ý thừa nhận việc này, đây là cách sinh tồn trong hoàng cung, làm nô tài, lúc nào nên ngốc thì ngốc, dù hiểu được cũng phải giả bộ hồ đồ, làm cho Hoàng Thượng cùng các vị chủ tử hiểu mình không có tâm tư, mặc dù trong lòng đã có chủ ý hay nhưng phải dẫn dắt câu chuyện để Hoàng Thượng là người nói ra trước, Hoàng Thượng cao hứng, đối với nô tài bọn họ cũng không đến mức luôn hoài nghi.

Hoàng Thượng nhấp ngụm trà: “Người hãy sắp xếp thời gian cho trẫm, trẫm muốn đích thân gặp mặt vị Ngưu tiểu thư này, lui xuống đi.”

“Dạ, nô tài sẽ đi đến Lại bộ.” Quế công công trong lòng thuận thuận khí, lúc hấn rời đi chính là thời cơ để Mộ Giai Nam động thủ. Mà chủ ý hay này là do Mộ Giai Nam nghĩ ra —— nếu Hoàng Thượng đi ngủ, thì đại bộ phận binh lực canh giữ hậu cung cũng sẽ đi ngủ, nói cách khác, những nơi khác phòng bị lỏng lẻo, yếu bớt binh lực, giờ phút này nếu chỗ nào binh lực chưa giảm, nhất định đó là nơi giấu bảo vật.

... Sau khi Quế công công rời đi thật lâu, Mộ Giai Nam suy nghĩ tựa hồ còn dừng lại ở câu nói cuối cùng kia, hấn vô mục đích nhìn xa bốn phía... Tâm tình cũng giống như màn đêm đen âm u này. Hấn yên lặng cười, để lại mảnh ngói như cũ, dựa vào võ nghệ cao cường tìm kiếm nơi có binh lực nhiều nhất —— Đúng như

hắn dự đoán, hoàng đế lão nhân bịt tay trộm chuông đúng là ngu xuẩn, hắn rất nhanh tìm được căn phòng phía sườn tây của hậu cung, trong sân hẻo lánh đèn đuốc huy hoàng, hắn ngồi xổm lên mái hiên.

Vô cùng thuần thực bắt đầu chuẩn bị công cụ trộm bảo vật, kỳ thật hắn thủ pháp trộm cướp rất đơn giản, mặc kệ trong phòng có người hay không, hắn vẫn thối vào phòng năm mươi phần mê được, sau đó đợi được lực phát tác, vạch trần mái ngói nhảy vào trong phòng, khó khăn nhất là phá bỏ cơ quan hoặc những trận pháp, cái này cần công cụ chuyên nghiệp trộm cướp, đương nhiên, hắn mỗi lần xuất thủ đều mang theo đầy đủ. Đợi công tác chuẩn bị sắp xếp xong, hắn nhẹ nhàng vào trong phòng, hôm nay vận khí đúng là rất tốt, trong phòng không có người, nhìn chung quanh một vòng, sau đó đến một mặt bức tường sắc màu cùng với ba mặt còn lại có chút khác biệt, hắn gõ gõ vào vách tường, trên vách tường phát ra hồi âm trống rỗng, trên tường được khảm ba khối Phù điêu Long đầu (Phù điêu là: Là hình thức đắp nổi hoặc khoét lõm với chiều dài, rộng là thực còn phần nổi mang tính ước lệ về khối.), Mộ Giai Nam đưa tay chạm vào mũi, không khối thờ dài, không biết là Hoàng Thượng quá tự tin hay xem bọn đạo tặc đều làm đồ ngốc, tóm lại, lần nào cũng như vậy không có tính khiêu chiến gì hết.

... Hắn không chút để ý đi vào mật thất, tựa hồ đối những kỳ trân bị bảo rực rỡ muôn màu không khơi dậy nửa phần hứng thú, hắn hai tay ôm trước ngực, xuyên qua một loạt nơi cất chứa vàng bạc. Hắn lộ ra nguồn sáng nhìn đến một pho tượng làm từ mã não như ý, tượng như ý dài khoảng hai thước, có thể tìm được khối mã não to lớn như vậy đúc tượng như ý quả thật hiếm thấy, Mộ Giai Nam đi lên tính toán phân lượng, ít nhất cũng khoảng mười cân, nếu muốn đem đi... Nghĩ vậy, hắn dùng dây thừng buộc chặt hai đoạn như ý vào sau lưng, sau đó cửa mật thất đi ra.. Đi ra ba bước lại đổ hồi tại chỗ, hắn ánh mắt dừng ở một cái hộp. Vì sao hắn chú ý tới vật ấy, bởi vì trong mật thất có rất nhiều hộp giấu mới tinh, nhưng ở đây lại có một hộp giấu cũ kỹ, âm ỉ...

Hắn cẩn mật, thật cẩn thận nghiêng đầu mở ra hộp giấu...

Quả thực vô cùng kinh hỉ, bên trong lại chỉ có một chiếc nhẫn bình thường, hắn đem nhẫn đeo vào ngón trỏ xoay quanh, vòng vo hai vòng lại không thấy thú vị nên thả lại trong hộp, nhưng khi chiếc nhẫn sắp ra khỏi tay hắn, chiếc nhẫn bỗng nhiên thu nhỏ lại, gắn chặt vào khớp xương hắn. Mộ Giai Nam khé miệng giật giật lắc lắc ngón tay...

Giờ phút trong mật thất không hề hở trần ra một cổ mùi lạ khiến hắn hít thở không thông, hắn cảnh giác che miệng mũi nhảy ra cửa ngấm mật thất, còn thực không tình nguyện mang chiếc nhẫn kia. ... Mộ Giai Nam công mã não như ý công kênh, thuận lợi né tránh tầm mắt đội hộ vệ hoàng gia, thoải mái rơi xuống, đã nhảy ra tường cao hoàng thành, hắn ngưỡng mộ nhìn phía chân trời một lát, nhưng mà xui quỷ khiến thế nào lại nhằm hướng Ngưu thị tiêu cục mà đi...

21. Chương 21

Chương 21: Mê huyền nhẫn

Tiếng gà gáy sáng cất lên, bình minh buông xuống nhân gian.

Mộ Giai Nam đứng lặng trước cửa phòng Ngưu Nữ Nữ. Hai canh giờ trôi qua, hắn còn chưa quyết định được có nên đi vào hay không, lần đầu tiên hắn cảm thấy không biết lựa chọn như thế nào.

Hắn suy nghĩ sau đó xoay người rời đi, trong lúc đó cửa phòng chậm rãi mở ra... Thu Anh Đào nhẹ nhàng dụi mắt bước ra, Đậu Hoa râm rì như đối bụng. Trong khi một đạo nhân ảnh lại che trước người nàng, nàng trừng mắt nhìn, còn chưa nhìn rõ là ai, thì một vật thể được gói kỹ màu đen đã bay tới tay... Thu Anh Đào tựa hồ đối với việc Mộ Giai Nam đột nhiên xuất hiện đã thành thói quen, nhưng mà hắn có thể dừng lần nào cũng xuất hiện như vậy có được không, bộ hắn nghĩ chỗ này hắn muốn đến thì đến sao?

Nàng mở mắt nhìn xung quanh ra, khé mắt nhất thời mở lớn... Đập vào mắt nàng là một khối tượng mã não như ý, hoa văn màu đỏ tinh xảo. Nàng từng ở chỗ người giám định bảo vật nhìn thấy một loại mã não như ý, so với cái Mộ Giai Nam đưa cho nàng thì nhỏ hơn một chút, màu sắc cũng bình thường, lúc đó

chuyên gia định giá nó là ba trăm vạn nhân dân tệ. Nàng ngây ngốc ngẩn đầu, phát hiện hôm nay Mộ Giai Nam hình như không được vui, thiếu ngôn ngữ cũng không giống hẳn ... Mộ Giai Nam vội ho nhẹ một tiếng: “Nghe nói người muốn thành hôn, cứ xem như đây là quà cưới đi.”

Hiếm khi kẻ tham tiền như hắn hào phóng một lần, Thu Anh Đào nhìn tượng như ý thật sự khiến nàng rất yêu thích, nàng nắm góc áo Mộ Giai Nam ý muốn hỏi hắn có phải cố ý đến tặng quà mừng cho nàng không?

Mộ Giai Nam trầm mặc một lát, bỗng nhiên ha ha cười: ” Trong Hoàng cung, hiện tại bốn bề vắng lặng xem ra đã tốt rồi.”

“...” Thu Anh Đào hạ mắt, tất cả nàng đã hiểu, Mộ Giai Nam làm gì tốt như vậy, còn vì nàng mà chuẩn bị quà kết hôn, hẳn chẳng qua sợ tượng như ý này mang đến phiền phức nên tạm thời gửi ở chỗ nàng chứ gì.

Mộ Giai Nam đứng ở đó cũng không biết nên nói cái gì, hắn đưa tay lên, muốn nói lại thôi: “Ta về sơn trại...” Nói xong, chớp mắt một cái, sau đó chậm rãi xoay người bước đi... Đúng lúc này, một căn phòng khác cũng phát ra âm thanh mở cửa, Thu Anh Đào nhìn sang thấy Ngưu Đại Ngưu sắp đi ra, vội vàng nắm cổ tay Mộ Giai Nam kéo vào phòng, nàng cũng không muốn sáng sớm đã xảy ra chuyện ầm ỹ.

Thu Anh Đào hai tay đóng chặt cửa phòng, qua khe cửa nhìn chăm chú động tĩnh bên ngoài phòng... Ngưu Đại Ngưu chắc muốn luyện công, ở trong viện đi một vòng thuận tay cầm binh khí bắt đầu luyện công, chỉ sợ trong nhất thời sẽ không rời đi.

Một cổ cảm giác áp bách theo nàng lưng đánh úp lại, nàng ngẩng đầu lên, Mộ Giai Nam cũng dựa vào khe hở ở cửa mà xem náo nhiệt, Thu Anh Đào dùng khủy tay đánh vào ngực hắn một cái, Mộ Giai Nam quay người lại, giống như người không có xương ngồi xuống ghé dựa, tự rót một chén trà... Đậu Hoa thấy hắn uống nước thì liềm liềm đầu lưỡi nức nở hai tiếng. Mộ Giai Nam nghiêng đầu cười, cầm lên ấm trà ngồi xỏm bên giường, đem miệng ấm đến bên miệng Đậu Hoa cho nó uống nước... Thu Anh Đào mảy mướng lên có ý nghĩ muốn đoạt lại ấm trà, Đậu Hoa hiện tại đã tốt hơn rồi, vậy mà còn bày ra bộ dáng người bệnh, ngay cả đại tiểu tiện cũng chờ nàng đến xử lý. Ngưu Đại Ngưu thấy nàng giống như hầu hạ tiểu hài tử, bàn với nàng là để Đậu Hoa đến sài phòng dưỡng bệnh, nhưng nàng cảm thấy sài phòng điều kiện quá kém, hơn nữa để Đậu Hoa ở lại trong phòng, nàng cũng dễ chăm sóc nó hơn, cho nên nàng mới cố ý không chế lượng nước uống của Đậu Hoa, nếu không muốn suốt ngày phải dọn dẹp nước tiểu của Đậu Hoa.

Mộ Giai Nam thấy nàng muốn cướp ấm trà, bèn nắm cổ tay nàng có ý ngăn cản, sau đó cười tủm tỉm tiếp tục cho Đậu Hoa uống nước, Thu Anh Đào tất nhiên là giãy dụa không có hiệu quả, chỉ đành nhìn Đậu Hoa vui sướng uống nước, trong chốc lát lại tận tình đi tiểu!

Mộ Giai Nam nhìn chăm chú vào đầu hổ, bỗng nhiên không đầu không đuôi hỏi: “Sau khi ta rời đi, trên đường đã gặp người nào? Có bị thương không?”

Thu Anh Đào ngần ra, Mộ Giai Nam đúng là nắm tin tức nhanh thật, bất quá nhớ tới một màn kia vẫn còn ngạc nhiên, nàng vô lực ngồi xỏm xuống, yên lặng lắc đầu.

“Ta chỉ là không nghĩ Tống Hàn Nho lại có võ công, hắn che giấu rất tốt.” Mộ Giai Nam nghiêng đầu cười yếu ớt một chút, buông Thu Anh Đào ra, hắn không muốn nói tới người này, nhưng lại không thể làm gì khác hơn.

Thu Anh Đào giả ngu không tỏ thái độ gì, nàng chỉ chỉ vào bụng nhìn về phía Mộ Giai Nam, ý hỏi hắn có đói bụng không.

Mộ Giai Nam quả thật có hơi đói: “Tùy tiện làm một ít món điểm tâm đi, không cần cầu kỳ, ha ha.”

“...” Thu Anh Đào quăng cho hắn ánh mắt xem thường đứng lên, rón ra rón rén mở cửa phòng, vội vàng đưa tay đóng cửa lại, Ngưu Đại Ngưu đang luyện đao đến chảy mồ hôi, cho nên cũng không rảnh chào hỏi nàng. Thu Anh Đào xẹt một chút tiến vào phòng bếp, đại sư phụ phòng bếp đã dậy sớm, thấy đại tiểu thư muốn ăn điểm tâm, cho nên đem bánh bột mì vừa mới nấu xong, cùng một cái đĩa điệp ăn sáng, dưa muối và một chén cháo bột bắp, để vào khay đưa cho Thu Anh Đào.

Thu Anh Đào gật đầu bụng khay đồ ăn đi, bụng của nàng cũng đã cô lỗ kháng nghị, nhưng như thế nào cũng phải mời vị khách không mời mà đến kia ăn trước... Nhưng mà Mộ Giai Nam cũng không có thái độ khách khí, ngồi trước bàn ăn rất vui, Thu Anh Đào chỉ có thể thèm thuồng ngồi nhìn.

Mộ Giai Nam dư quang đảo trên mặt Thu Anh Đào, múc một thìa cháo đưa tới miệng nàng: “Há mồm, ta không ngại bẩn đâu.”

“...” Nàng sao có thể để hắn “Nhục nhã”, Thu Anh Đào rất có khí phách nghiêng đầu sang một bên, nhưng thìa cháo kia cứ di chuyển đến bên miệng nàng, Thu Anh Đào hai mắt nhắm nhìn thìa cháo trước mặt, mắt thấy cháo sẽ bị đổ ra, nàng theo bản năng mở lớn miệng một ngụm ăn cháo trên thìa... Ngay sau đó bên tai liền truyền đến tiếng cười xấu xa của Mộ Giai Nam.

Miệng nàng còn đang ngậm cháo nóng không có cách nào khác đành làm ra biểu tình khinh bỉ, vừa nuốt xuống lại bị một cái bánh bột mì ngăn chặn miệng, Mộ Giai Nam cười tủm tỉm: “Ồ sơn trại ta đoạt của người một chén mì thịt bò, hiện tại có qua có lại thôi.”

Thu Anh Đào khoe miệng giật giật, dựa vào cái gì hắn vốn ăn điểm tâm của nàng, vậy mà còn nói là có qua có lại với nàng?

Nàng cắn mấy miếng bánh bột mì bỗng nhiên nhìn thấy tượng như ý chói mắt kia, lòng thầm nghĩ đó là tang vật a, nàng vội vàng nhảy người lên ôm lấy tượng như ý nhìn xung quanh... Vật lớn như vậy phải giấu ở đâu mới tốt đây?

Mộ Giai Nam nhìn Ngưu Nữ Nữ hết mở ngăn tủ lại kiểm tra sàn giường, nhưng mà qua nửa ngày vẫn không tìm được chỗ cất giấu tượng như ý, trong lòng thầm nghĩ hắn đến đây nói là tặng quà cũng chỉ là cái có mà thôi: “Không thích thì ném đi”

Nàng nói không thích lúc nào chứ? Thu Anh Đào để tượng như ý lên đệm bên cạnh Đậu Hoa, trong lòng tự nghĩ chờ đến đêm sẽ mang đi giấu, rồi nàng sẽ vẽ một bức bản đồ bảo tàng, chờ mấy trăm năm sau, sẽ thành một vòng chiến tranh đoạt bảo vật, lúc đó nhất định sẽ rất vui.haha

Mộ Giai Nam nhìn nàng giương miệng cười ngây ngốc, sau đó đi đến bên cạnh hắn, viết vào lòng bàn tay hắn: cảm ơn. Trong lúc viết chữ nàng chú ý tới trên ngón trỏ của Mộ Giai Nam có một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn cũng không có gì đặc biệt, được làm bằng bạc đơn giản, nhưng mà đeo lên ngón tay thon dài của hắn nhìn cũng rất đẹp.

“Người thích cái nhẫn này?” Mộ Giai Nam chú ý tới ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm vào tay hắn rất lâu.

Thu Anh Đào vội vàng khôi phục thần trí, nàng lại bị cái vật xem có vẻ “đẹp” kia hút đi tâm trí, thực là yêu nghiệt, dường như mỗi bộ phận trên người Mộ Giai Nam đều đeo hoàn mỹ tinh xảo cả.

Mộ Giai Nam dùng sức tháo chiếc nhẫn ra, thật ra hắn không chỉ một lần muốn lấy chiếc nhẫn ra khỏi tay, nhưng không hiểu sao hắn càng dùng sức thì nhẫn này càng dính chặt vào ngón tay, hắn nhứt chí vươn ngón trỏ: “Hiện tại ta muốn xem sức mạnh của Nữ Nữ tới đâu nha, mau giúp ta tháo cái nhẫn này ra đi”

Thu Anh Đào dè hai ngón tay hắn, nàng cho rằng Mộ Giai Nam mang chiếc nhẫn này rất hợp. Nhưng hình như Mộ Giai Nam không nghĩ như vậy, hắn thật sự rất chướng mắt với chiếc nhẫn này. Mộ Giai Nam lại dùng lực kéo, ngón tay bị kéo có chút sưng đỏ, hắn không kiên nhẫn lắc lắc ngón tay... Bỗng nhiên một cỗ mùi thơm kỳ dị tràn ngập trong phòng, Thu Anh Đào giương mũi ngửi ngửi, mùi hương rất đặc biệt a... nàng còn chưa biết được đây là mùi hương gì, trong lòng còn đang thắc mắc, thì đã thấy cảnh tượng trước mắt nàng trời đất nghiêng ngả——

Trong lúc đó, gió bên tai gào thét, làm đầu nàng rối loạn, nàng kích động nhìn bốn phía... Không nghĩ mình cứ nhiên đứng ở giữa mặt biển mênh mông, dưới chân là một phiến đá san hô lớn, chỉ thấy sóng biển mênh mông không ngừng dâng lên, rất nhanh bao phủ chân của nàng, nàng thất kinh giơ chân lên. Không nghĩ vừa ngẩng đầu, đã phát hiện Mộ Giai Nam cũng đứng ở một khối đá san hô khác. Hắn thần sắc ngưng trọng, từng bước đến gần Thu Anh Đào. Thu Anh Đào kinh sợ nhìn thủy triều càng ngày càng mãnh liệt, tiếng gió biển thê lương đánh vào mặt nàng đau đớn, cá mập bốn phía vây xung quanh đá san hô, giống như tử thần đến triệu hồi sinh mệnh nhỏ bé... Con người khi đối diện với cái chết, là một loại cảm giác sợ hãi tột đỉnh, nàng đã sớm sợ tới mức hồn phi phách tán, chỉ biết ôm Mộ Giai Nam khóc lớn.

Mộ Giai Nam lay mạnh bả vai nàng: “Đây là ảo giác, sợ hãi sẽ chết, mau cắn nát môi!”

Thu Anh Đào làm sao còn có sức mà cắn chính mình, nàng chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, toàn thân run lên, càng vô tình làm nước biển ngập nhanh đến ngực, nhưng đột nhiên cả người được Mộ Giai Nam

kéo lên... Hai miếng môi lạnh lẽo trong nháy mắt hợp thành một chỗ, nàng cảm thấy bên môi truyền đến một cơn đau, mùi máu tươi từ từ tràn ra, nhưng môi đau đớn cũng không làm nàng bớt sợ hãi, nàng yên lặng rơi lệ, thân thể cứng ngắc không dám cử động, chuyện này cuối cùng là làm sao vậy? ...

Một chiếc lưỡi ấm áp thâm dò khoang miệng nàng, hôn môi tinh tế như rót một dòng nước ấm, cảm xúc trần trọc triền miên khiến trong đầu nàng trống rỗng... Tựa hồ cái lạnh thấu xương dần dần giảm bớt, lý trí cũng khôi phục được chút ít... Là ảo giác sao? Tại sao lại chân thật như vậy... Mộ Giai Nam nói, nàng không được sợ hãi, sợ hãi sẽ chết. Nàng gắt gao ôm chặt cổ Mộ Giai Nam, hôn trả lại môi hắn, khiến cho bản thân chuyên tâm vào chuyện hôn môi, việc hiện tại nàng có thể làm, chính là làm cho bản thân hoàn toàn quên mất mình đang ở nơi nào...

... Không biết qua bao lâu, nàng mở mắt ra chớp mắt một cái, cảnh vật trong phòng cũng đã khôi phục lại nguyên trạng. Nàng ngẩn người, vừa cúi đầu, phát hiện mình đang đứng trên ghế.

Mộ Giai Nam vẫn ôm nàng, thấy nàng bộ dáng ngây ngốc, không xác định được nàng đã khôi phục tâm trí chưa: “Nữ Nữ người không sao chứ? ...”

Khi hắn ngửi được mùi thơm lạ lùng kia, liền dự cảm có điều cổ quái, mùi hương này không giống với mùi hương hắn ngửi được trong mật thất hoàng cung, nhưng cả hai mùi đều do hắn lắc lắc chiếc nhẫn mới xuất hiện. Hắn nhảy bèn ngừng thở, muốn che miệng Ngưu Nữ Nữ nhưng đã chậm hơn một bước. Hắn thấy Thu Anh Đào đứng tại chỗ vừa khóc, vừa sợ hãi sắc mặt trắng bệch, mà Đậu Hoa bằng vào khứu giác cũng đã cảm thấy Thu Anh Đào gặp nguy hiểm, nó ở một bên xao động găm rú. Mộ Giai Nam dù sao cũng là kẻ xem qua rất nhiều binh khí và ám khí, cho nên hắn đoán rằng mùi hương quái dị này hình như khiến Thu Anh Đào sinh ra ảo ảnh, nếu liên tục bị dọa, chắc chắn người sẽ bị dọa đến điên thậm chí là sẽ chết...

... Thu Anh Đào hô hấp khó khăn, nàng sau khi xác định mình đã trở lại hiện thực, nước nử hai tiếng nhất thời ôm chặt Mộ Giai Nam, Mộ Giai Nam như trút được gánh nặng, vỗ vỗ lưng nàng, lời nói trêu chọc: “Chúc mừng Nữ Nữ đã chiến thắng tâm ma, ha ha a.”

Thu Anh Đào giờ phút này cũng không quản hắn nói cái gì, nhưng mà có thể một lần nữa thoát hiểm quả thật là rất tốt, nàng cắn cắn môi, bỗng nhiên nhắm mi lại sờ sờ cánh môi, đầu ngón tay nhiễm một vết máu đỏ tươi, Thu Anh Đào lập tức trở mặt thành thù trừng mắt nhìn Mộ Giai Nam. Mà Mộ Giai Nam cũng không cho là đúng cười cười, nếu đổi thành người bị trúng chiêu là đệ đệ Mộ Giai Kỳ, hắn nhất định không chút do dự đánh cho đệ đệ một quyền để làm hắn tỉnh trí a. Hắn cắn nàng cũng là không còn cách nào thôi, thấy nàng khóc nháo không yên, hắn cũng chỉ hảo tâm giúp nàng “Lấy chút máu”, cho nên mới thử cách hôn môi, xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm.

Cùng lúc đó, Ngưu Đại Ngưu đang luyện công ở bên ngoài, nghe tiếng găm rổng không ngừng cẩu Đậu Hoa trong phòng nữ nhi, hắn không kịp suy nghĩ, vội vàng phá cửa xông vào, không nghĩ lại gặp nữ nhi nhà mình và Mộ Giai Nam đang ôm nhau thắm thiết——

Ngưu Đại Ngưu nhìn đôi môi đang chảy máu của Thu Anh Đào, sau đó trợn mắt lên, ngay ngốc trong chốc lát, tiếp theo liền rít gào như sấm: “... Hồn đản, Giai...Nam người cái tên tiểu tử chết bầm này! Người cả gan dám khinh bạc Nữ Nữ nhà ta! —— “

“...” Mộ giai nam chậm rãi, ôm Thu Anh Đào từ trên ghế xuống, sau đó hắn nhìn sang Ngưu Đại Ngưu thể hiện bộ dáng như đứa trẻ có lễ phép khoát tay áo, tận lực nói ra một câu không đầu không đuôi: “Chào Ngưu tiêu đầu, ngài thức dậy thực sớm nha...”

“...” Thu Anh Đào khóc không ra nước mắt, cầu huyết a cầu huyết, tình huống sao lúc nào cũng cầu huyết như vậy a.

22. Chương 22

Chương 22: Không thể gặp gỡ trước hôn nhân

“Tiểu tử ngươi có thể cách xa Nữ Nữ một chút không? Ít nhất là cho đến khi lão già ta không còn sống nữa... Xin ngươi đó!” Ngưu Đại Ngưu lần này cũng không động võ, chỉ dùng lời nói chân tình bình tĩnh mở miệng... Hắn thật không hiểu kiếp trước đã tạo nghiệt gì, mà kiếp này đến năm ba mươi bốn tuổi mới có được một đứa con, thế tử bất hạnh chết do khó sanh, đứa nhỏ cả đời là người câm điếc, hắn sống đến từng này tuổi rồi cũng không có tâm niệm gì to lớn, hắn chỉ hi vọng nữ nhi nhà mình sống khỏe mạnh bình an, gả vào gia đình tốt mà thôi.

Thu Anh Đào biết phụ thân đã hiểu lầm, nàng dự định viết chữ giải thích nhưng bị Mộ Giai Nam ngăn lại, hắn nhìn sang Thu Anh Đào cười cười, sau đó quay sang Ngưu Đại Ngưu cúi đầu, trình trọng nói: “Xin Ngưu tiêu đầu yên tâm, sau này Mộ Giai Nam sẽ không bước vào Ngưu tiêu cục nữa bước”. Nói xong, hắn không chớp mắt cái nào hướng cửa phòng rời đi, thần sắc xẹt qua một tia thờ dài... Lòng cha mẹ trong thiên hạ hẳn hiểu rõ ràng, nghĩ đến bản thân chỉ có một mình dựa vào đường ngang ngõ tắt mà sinh tồn... Hắn không khỏi hơi nhíu mi, hơn hai mươi bốn năm qua, hắn mã bất đình đề (Ngựa không ngừng vó) tìm kiếm về tung tích của cha mẹ, nhưng cha mẹ hắn hiện tại ở nơi nào? Sống hay chết cũng không thể xác định được...

... Thu Anh Đào nhìn theo bóng dáng hắn trong lúc rời đi hình như có chút cô đơn, nàng vừa muốn đuổi theo, thanh âm nặng nề của Ngưu Đại Ngưu liền truyền đến: “Cha chưa bao giờ can thiệp vào việc kết giao bằng hữu của con, nhưng con hãy nghe cha khuyên một câu... Cha đã gặp qua không ít loại người, cho nên cha có thể nhìn ra đứa nhỏ Mộ Giai Nam này bản chất không xấu, nhưng lại là nhân vật nguy hiểm, hơn nữa con sắp thành thân, đừng để người ngoài đàm tiếu những lời không tốt...”

“...” Thu Anh Đào chậm cước bộ, đứng im tại chỗ, suy nghĩ hỗn loạn, nàng thừa nhận mình đối với Mộ Giai Nam có hảo cảm, nhưng tính cách của hắn mơ hồ làm nàng cảm thấy bất an, cảm giác sợ hãi nếu khi nàng thức dậy biết được tin hắn bị quan binh bắt đi hoặc chết trong loạn tiền. Hoặc nói, nàng và Mộ Giai Nam là ở hai quỹ đạo khác nhau, giống như ban ngày và ban đêm không gặp được nhau, cũng không có khả năng sống cùng nhau. Hơn nữa, như lời phụ thân nói, nàng cũng sắp phải thành thân.

Nàng vỗ vỗ bả vai lão nhân, viết xuống bàn mấy chữ: Con đi tiễn hắn một đoạn, chỉ là đơn thuần cáo biệt.

Ngưu Đại Ngưu gật đầu: “Đi đi, con có thể nghĩ thông suốt là tốt rồi”

Thu Anh Đào trầm trầm khí, biểu hiện một nụ cười ngọt ngào, sau đó chạy theo hướng Mộ Giai Nam rời đi... Ngưu Đại Ngưu nhìn chăm chú bóng dáng Thu Anh Đào thật lâu... Xem ra trước mắt, muốn Nữ Nữ có cuộc sống tốt chính là gả cho Tống Hàn Nho.

Thu Anh Đào một đường đuổi theo, từ Ngưu thị tiêu cục đi đến cửa thành cũng chỉ có một con đường mà thôi, nàng thở hổn hển đứng giữa đường hết nhìn đông rồi lại nhìn tây... Người này đi cũng nhanh quá rồi, mới chớp mắt một cái đã không thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa. Nàng trong lòng không ngừng suy nghĩ, hẳn dù sao cũng là ân nhân cứu mạng nàng, nàng cũng không muốn có kết quả không vui như thế này.

Nàng vẫn không ngừng một đường kiên trì chạy ra cửa thành, lại nhắm hướng chân núi mà chạy, vừa đi được vài bước, một đạo âm thanh tao nhã truyền đến... Nàng cười cười theo tiếng nhạc mà đi, chưa được bao nhiêu bước đã nhìn thấy thân ảnh Mộ Giai Nam, hắn vừa đi vừa thổi liêu điệp, bộ dáng thong thả.

Thu Anh Đào khặc khặc cười, tiện tay nhặt lên một viên đá nhỏ nhắm hướng hắn ném tới... Mộ Giai Nam bị tảng đá rắn chắc đánh trúng cái ót, hình như do hắn có tâm sự cho nên sự cảnh giác cũng bị giảm bớt, hắn xoa ót xoay người lại... Sau khi yên lặng một lát, hắn tỏ vẻ lạnh lùng mở miệng hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

Thu Anh Đào đuổi theo lâu như vậy, giờ phút này lại ngốc ở tại chỗ không biết phải nói gì, nàng không được tự nhiên, xấu hổ cười cười, sau đó sải bước đến gần Mộ Giai Nam, làm ra tư thế muốn tiễn hắn...

Mộ Giai Nam nhìn lên đỉnh núi: “... Ta nên lên núi, ngươi trở về đi, sau này... Đừng một mình lên núi nữa...” Nói xong, hắn thẳng hướng khe núi mà đi nhanh hơn. Thu Anh Đào không kịp suy nghĩ nắm lấy cổ tay hắn... Mộ Giai Nam thân mình cứng đờ, vẫn không quay đầu lại: “... Ta là sơn tặc, lúc nào cũng có thể trở mặt.”

Thu Anh Đào hơi hơi nhíu mi đi tới trước mặt Mộ Giai Nam, sắc mặt hắn cũng không có chút nào gọi là nói đùa. Thu Anh Đào biết tâm tình hắn không tốt, giống như trước đây, nàng cũng gặp loại tình huống

cũng gần giống như vậy. Người lớn thường hay tức giận chọn tam lấy tứ mà cảnh cáo đứa trẻ nhà mình sau này không được cùng chơi với những đứa nhỏ hư khác, nàng hoàn toàn có thể lý giải được loại cảm giác khó chịu này. Nàng ngẩng đầu nhìn lên núi, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, nhặt lên nhánh cây khô viết xuống: người từng nói muốn đưa ta đi trị cổ họng, còn nhớ rõ không?

Mộ Giai Nam nhẹ thở dài: “Đợi người thành thân xong rồi sẽ đi.”

Thu Anh Đào chau miệng, lại viết: đến ba tháng lận, nói không bằng hành động, hôm nay xuất phát luôn đi, như thế nào? ... Sau khi viết xong nàng bắt đầu hối hận, nàng chỉ muốn đến nói lời từ biệt, đến cuối cùng sao lại thành như vậy nha. Nghĩ vậy, nàng vội vàng dùng lòng bàn chân mang chữ viết xóa đi, nhưng Mộ Giai Nam đã nhìn thấy, hần bỗng nhiên đứng lên, lấy thái độ xa cách nói: “Mười ngày sau người chờ ta ở cửa thành, dù sao cũng là chỗ quen biết, ta cũng hy vọng người có thể sớm ngày nói chuyện được.”

“...” Thu Anh Đào ngẩng đầu, nàng quả thật rất muốn làm một người bình thường, bất quá, nàng thật sự muốn đi cùng Mộ Giai Nam sao? Giờ khắc nào cũng bị “Sắc đẹp” của hần dụ dỗ, lỡ như một đêm trăng tròn nào đó, nàng nổi sắc tâm với hần thì làm sao bây giờ?

Mộ Giai Nam đi phía trước, Thu Anh Đào cũng mơ mơ màng màng đi theo, nàng một mực yên lặng suốt đường đi, không dám nhìn đến gương mặt Mộ Giai Nam, nếu không muốn tay chân run lên, biểu tình cứng ngắc.

Hần ngồi xổm bên bờ sông, không yên lòng nhìn mặt sông phía trước, mà Thu Anh Đào cũng lẳng lặng ngồi ở một bên, nàng và hần trong lúc đó không khí có phần xấu hổ, có lẽ Mộ Giai Nam cũng không có ý gì, chỉ do trong lòng nàng có quỷ mà thôi?

Mộ Giai Nam bỗng nhiên chú ý tới chiếc nhẫn trên ngón trỏ, hần kêu Thu Anh Đào ngừng thở, sau đó bằng trí nhớ mơ hồ lắc lắc ngón tay, nhưng đợi trong chốc lát, cũng không có mùi vị lạ nào tản ra... Hần nhíu mi lại cố gắng tháo chiếc nhẫn ra, lẩm bẩm nói: “Vật này chơi vui như vậy nhưng sao ta cũng không thể thích nó a...” Thu Anh Đào nghe hần không chỉ một lần đối với chiếc nhẫn này mà cầu nhàu, xem ra hần thật sự không thích, cho nên nàng quyết định giúp hần tháo nhẫn ra, tuy rằng trang sức bằng bạc rất hợp với khí chất của hần.

Thu Anh Đào ngoắc ngoắc ngón tay, Mộ Giai Nam hữu khí vô lực giơ ngón tay lên, Thu Anh Đào rung đùi đắc ý vận động làm nóng thân thể, sau đó hai người mặt đối mặt khoanh chân mà ngồi, nàng hít sâu một hơi, Mộ Giai Nam híp mắt, thần sắc mang theo một chút hoài nghi, nhìn tư thế này không giống như tháo nhẫn ra, mà giống như nàng muốn bẻ gãy ngón tay hần vậy.

Thu Anh Đào cầm chặt thân chiếc nhẫn, dùng sức kéo về phía ngoài... Nhưng nàng dùng sức quá lớn, toàn bộ thân thể nhất thời ngã về phía sau, chỉ nghe Mộ Giai Nam khẽ kêu một tiếng cũng theo quán tính mà ngã về phía trước, nhưng có chết hay không chứ, khi hần lại té lên trên người Thu Anh Đào, Thu Anh Đào bị đau xoa xoa cái ót, mở nửa mắt lại vừa vận nhìn rõ ràng gương mặt Mộ Giai Nam, nàng nhếch miệng cười nhún nhún vai, tỏ vẻ nàng cũng không có cách nào.

Mộ Giai Nam một tay chống trên mặt đất, nhìn chăm chú khuôn mặt nàng ửng hồng. Lý trí nói với hần, hần phải lập tức đứng dậy, nhưng dường như thân thể không nghe lời... Hần cũng không biết bản thân nghĩ gì, thông thả cúi xuống, bạc môi áp vào cánh môi hồng phấn của nàng... Thu Anh Đào sửng sốt, một dòng điện cao thế lưu thông xuyên qua não... Hần...hần... hần...nhiều lần hôn nàng, là vô ý thức muốn hôn hay là hần có một chút thích mình chứ?

Nàng chậm rãi nhắm mắt, suy nghĩ mình nên phóng túng hay là nên đối mặt sự thật, lúc này nàng không thể phán đoán rõ ràng. Tóm lại, nàng thừa nhận không chán ghét bị hần hôn, cảm giác đầu lưỡi hần ở trong khoang miệng mình mà truy đuổi, lưỡi cùng lưỡi mỗi một lần lơ đãng chạm vào càng kịch liệt hơn, triển miên mang theo khát vọng... Bất quá, nàng cảm thấy hô hấp vì bị kích tình mà trở nên hít thở không thông, trong lòng cảnh báo, nàng có nghĩa vụ nhắc nhở Mộ Giai Nam một chuyện, nàng đã là người sắp gả đi, mà quan hệ giữa bọn họ quá mức ái muội, nhưng ngón tay yếu đuối vô lực đánh vào người hần.

Mộ Giai Nam một tay thất lưng nàng, hần không tự chủ được tham lam, luyện tiết nộ hôn này, mà phản kháng của nàng cũng không mãnh liệt, lòng bàn tay hần nâng gáy nàng lên, để đầu lưỡi dễ dàng xâm nhập hơn, hôn càng sâu... Giờ phút này, Thu Anh Đào quả thật cảm thấy hô hấp khó khăn, nàng quơ lung tung

lên mặt cỏ, lý trí nói với nàng là không thể thỏa thuận, nàng biết một khi say mê trong đó, cục diện càng khó vãn hồi, nàng dùng đầu lưỡi ra sức cắn lại thể xâm nhập của hắn... Không nghĩ tới Mộ Giai Nam rất phối hợp biết khó mà lui, hắn nhấp mí mắt, bỗng nhiên ngồi dậy, Thu Anh Đào cũng vội vàng đứng dậy, nhìn hắn chớp mắt, vẻ mặt nghi ngờ.

“Ta...” Mộ Giai Nam dừng một chút, bỗng nhiên giọng nhấn lên, giả ngu hỏi ngược lại: “Ảo giác, trước mắt ta xuất hiện ảo giác, vừa rồi chưa làm chuyện gì thất lễ với người chứ?”

“...” Thu Anh Đào tặng hắn một ánh mắt “Ngây thơ”, bất quá cũng chứng thật ý nghĩ của nàng, có lẽ hắn đúng là bị ảo giác, đùa vui tí thôi, khi hắn phát hiện mình bị ảo giác cũng lập tức dừng lại, căn bản không liên quan gì đến tình cảm.

Thu Anh Đào không cho là đúng cười cười, nàng không cần hắn chịu trách nhiệm, bởi vì nàng không nghĩ rằng hắn chiếm tiện nghi của mình, hướng chỉ đối phương là một đại soái ca. A, trừ bỏ những kẻ là sắc lang và biến thái.

Mộ Giai Nam đối với thái độ của nàng ngược lại có chút tiêu hóa không kịp, hắn cứ nghĩ nữ tử này sẽ trình diễn tiết mục là khóc lóc, ủy khuất. Hắn lưỡi biếng nằm trên mặt cỏ, mặt trời cũng mang theo ánh nắng ấm áp hơn, hắn cũng dịu bớt cảm xúc, mệt mỏi nhắm mắt lại: “Ta muốn ngủ một chút, không cần đánh thức ta.”

“...” Thu Anh Đào khoe miệng run rẩy, thực chưa thấy người nào như hắn, làm chuyện thân mật xong liền đi ngủ, nguyên rửa người bị muỗi đinh cắn cho thành bánh bao lớn! ... Nàng kéo kéo cánh tay Mộ Giai Nam, ý bảo hắn nhìn chữ nàng viết, Mộ Giai Nam mơ màng mở mắt ra, nhìn chữ viết: Người dùng dao hoặc kéo tháo nhãn ra, ngu ngốc.

Mộ Giai Nam cười cười, lại nhắm mắt, không nhanh không chậm nói: “chuyện người đi Yến Hữu Sơn với ta... Cũng nên nói cho phụ thân người biết, tránh để ông ấy lo lắng, nếu phụ thân người không cho phép thì không cần đi nữa”

Thu Anh Đào hai tay vòng trước ngực, nhướn mi, hắn muốn không đi nữa sao? Nằm mơ.

... Mộ Giai Nam nhắm mắt giả ngủ, cảm thấy Thu Anh Đào đi tới đi lui quanh người hắn, hắn hy vọng nàng có thể rời đi nhanh một chút, rời khỏi đầu óc hắn, càng xa càng tốt. Quả thật hắn muốn làm mặt lạnh đuổi nàng đi, loại này cảm xúc không thể hiểu này không biết khi nào đã đóng quân trong lòng, có lẽ... Là lúc hắn biết được nàng sắp thành thân, cũng có lẽ là... Sớm hơn nữa.

Nhưng hắn rất rõ ràng, hắn không thể cho nàng cuộc sống ổn định, hoặc chờ đến khi hắn biết thân thể chính mình... Nhưng đến cuối cùng không biết phải chờ đến khi nào hắn cũng không biết, không thể không thừa nhận, Nữ Nữ gả cho Tống Hàn Nho quả thật rất thích hợp.

Không biết qua bao lâu, đợi sau khi Thu Anh Đào đi khỏi, Mộ Giai Nam lúc này mới vô lực mở mắt ra, hắn cảm thấy phía trên có bóng mát nhỏ che lại, không khỏi nâng mí mắt nhìn nhìn... Đỉnh đầu cứ nhiên lập một hòn đá hình chữ nhật, Mộ Giai Nam thấy trên tảng đá có viết chữ, tò mò ngồi dậy, phát hiện trên tảng đá viết thất thất bảy chữ to ——

Dâm tặc Mộ Giai Nam chi mộ.

Việc xấu lúc còn sống: đùa giỡn con gái đẳng hoàng, chết cũng không hết tội.

Ấm áp nêu lên: nếu đi ngang qua, mời tự ý đối với thi thể đập, đánh, chửi rửa, phún nước miếng thậm chí phân thân, cũng không cần khách khí.

“...”

23. Chương 23

Chương 23: Tưởng phiết thanh, lại phiết không rõ

Lúc Thu Anh Đào trở về thành, phát hiện hai bên cửa thành đã tăng không ít quan binh, cách ba bước có một đội ngũ kiểm tra nghiêm cẩn, nàng không khởi vì Mộ Giai Nam mà cảm thấy may mắn, nhìn hẩn một thân hắc y vừa nhìn đã thấy là người không đứng đắn.

Khi Nữ nữ hộ tiêu thường xuyên ra vào cửa thành, cho nên quan binh cũng nhận ra nàng, cũng không làm khó dễ liền cho đi, Thu Anh Đào quay đầu nhìn xung quanh, không biết chúng muốn bắt ai, trong lòng nàng lại nghĩ đến cái tên Mộ Giai Nam chết tiệt kia...

Nàng mới về đến cửa lớn Ngưu thị tiêu cục, đã thấy kiệu sư Thất vương phủ chờ sẵn, kiệu phu vừa thấy Ngưu đại tiểu thư trở về liền mời nàng lên kiệu, nói là Tổng Hàn Nho muốn gặp nàng.

... Thu Anh Đào đi theo nô tỳ Thất vương phủ vào thư phòng hậu viện, Tổng Hàn Nho che che dấu dấu nhìn nàng ngoác tay: “Bổn vương có cái này cho nàng.”

Mặc dù Tổng Hàn Nho cười rất đáng yêu, nhưng tâm tư nàng hoàn toàn không ở đây, Thu Anh Đào tựa tiểu phi tiểu (cười ma không cười) cong khoe miệng lên... Tổng Hàn Nho vỗ vỗ ghế dựa bên cạnh ý bảo nàng ngồi xuống, sau đó từ án thư lấy ra một hộp gỗ tinh xảo.

Thu Anh Đào không chút để ý mở hộp gỗ. Lúc hình dáng hộp giống như văn phòng phẩm hiện ra trước mắt, mắt nàng không khỏi sáng ngời —— bên trong hộp gỗ chia làm ba tầng là tầng cao, tầng giữa và tầng thấp, nắp hộp đóng lại hợp thành một thể thống nhất. Tầng thấp nhất chứa những hạt cát nhỏ nhuyễn mịn. Tầng thứ hai đặt một chiếc bàn nhỏ và hai chồng giấy Tuyên Thành. Tầng cao nhất có nghiên mực nhỏ, bút lông và hai cây bút được làm từ ngọc trầm, chiếc hòm được gắn hai đoạn tơ lụa màu hồng nhạt, chiều dài vừa vặn có thể buộc bên hông.

Có lẽ đây là sơ cấp của chiếc hộp văn phòng phẩm ba tầng, Thu Anh Đào đúng là rất lâu rồi không thấy qua kiểu hộp văn phòng phẩm cỡ như vậy, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bên cạnh nắp hộp... Cố ý vì nàng làm ra công cụ như thế này, Tổng Hàn Nho thật có lòng.

Đừng thấy vật này không có gì nổi bật, thật ra Tổng Hàn Nho là một đêm không ngủ, hơn nữa thợ mộc cũng phải sửa chữa mấy lần mới hoàn thành, vật này thích hợp cho Ngưu Nữ Nữ dùng. Nhưng hẩn từ biểu tình của nàng không biết là thích hay không thích, không khỏi tự ý đem ngọc trầm đặt vào tay Thu Anh Đào, kiên nhẫn giảng giải: “Dùng vật này viết chữ lên ngăn cát nhuyễn, sau đó có thể gạt thanh ngang xóa chữ thì có thể viết chữ mới, thời gian có chút cấp bách, nàng tạm dùng đỡ đi.”

Thu Anh Đào cắn môi dưới, tuy vật này không phải là cái gì thượng hạn, nhưng hẩn vì nàng mà giải quyết phiền toái khi giao tiếp, trong lòng nàng ngũ vị quay cuồng không khỏi cảm động, nàng ở trên mặt cát nhuyễn như bột mì viết xuống: người đối với ta thật tốt, ta thực thích, cảm ơn.

Tổng Hàn Nho bên môi cong lên ý cười thỏa mãn, bận rộn một ngày cũng không uống phí công phu, hẩn thuận khí, tự nhiên nói: “Sau này không cần khách khí với bổn vương như vậy nữa.”

... Thu Anh Đào nghiêng đầu nhìn chăm chú gương mặt mệt mỏi của Tổng Hàn Nho... Một giây trước, trong lòng nàng còn nhớ thương một người nam nhân khác, tự khinh bỉ chính mình một ngàn lần. Mà trước lúc xuyên qua, nguyên nhân nàng chết là do một câu lơ đãng bất quá, lúc trước nếu không phải nàng lẩm miệng cũng sẽ không tạo thành hai cục diện, hai nam nhân tranh giành tình nhân, mà nữ nhân càng không nên dây dưa giữa hai nam nhân, nàng không biết hậu quả của nữ nhân trong trò chơi nhân gian kia như thế nào, cũng không muốn biết, có lẽ chỉ là hiểu lầm? Thu Anh Đào lắc lắc đầu, nàng không nghĩ lấy có vì mình “Đa tình” mà giải vây, hơn nữa nàng cũng từng thề tuyệt đối không để mình trở thành cái loại nữ nhân chân chữ, tuy nói bản thân đối với Tổng Hàn Nho chưa có tình cảm gì, nhưng nếu đã quyết định cùng hẩn kết hôn, thì sẽ không miên man suy nghĩ, đối mặt với khuôn mặt tươi cười chân thành của Tổng Hàn Nho, nàng chỉ cảm thấy áy náy.

Trên đời không có ai nhất định không tiếp thụ được ai, chỉ có chuyện người có nguyện ý hay không mà nhận lấy.

Thu Anh Đào đóng hộp gỗ lại, giống như mang túi sách buộc hòm gỗ ở bên hông, xoay một vòng triển lãm, nhìn Tống Hàn Nho cười ngọt ngào... Đến lúc cũng nên cùng người nào đó gia tăng quan hệ.

Tống Hàn Nho mặc dù trắng đêm không ngủ tựa hồ cũng không cảm thấy mệt mỏi, hần nhu hòa cười yếu ớt: “Cơm trưa nàng muốn ăn cái gì?”

Thu Anh Đào nhường mày suy nghĩ, vừa muốn viết chữ liền bị một trận tiếng bước chân dồn dập đánh gãy ý nghĩ, theo nô tỳ báo lại, nói là thái giám tổng quản trong cung đến Ngưu thị tiêu cục, lại không gặp Ngưu Nữu Nữu, cho nên đặc biệt đến Thất vương phủ tìm người.

Thu Anh Đào mê mang nháy mắt mấy cái, Ngưu Nữu Nữu quen biết tổng quản thái giám sao? ... Tống Hàn Nho đương nhiên hiểu Quế công công vì sao đăng môn đến thăm, đó là vì hần mang tất cả công lao chuyển cho Ngưu Nữu Nữu.

“Không có chuyện gì, chỉ cần nói lại những gì bốn vương từng nói với nàng trước đây là được.” Tống Hàn Nho nhẹ nhàng băng quơ dạn dò, sau đó lệnh nô tỳ thỉnh Quế công công vào thư phòng nói chuyện.

Lại nói Quế công công, hầu hạ Hoàng Thượng cũng hơn ba mươi năm, đương nhiên cùng các vị phi tần, hoàng tử, các đại thần quan hệ hòa hợp, Tống Hàn Nho làm người hiền hoà, cho nên quan hệ chủ tớ quả thật rất tốt. Hơn nữa Tống Hàn Nho đặc chuẩn, Quế công công ở Thất vương phủ không cần hành đại lễ, giờ phút này, Quế công công vẻ mặt ôn hoà vào cửa, ôm quyền hành lễ: “Thất vương gia thân mình có tốt hơn chút nào không? Hoàng Thượng bên kia rất là lo lắng.”

“Thỉnh phụ hoàng không cần lo lắng, bốn vương chỉ bị thương ngoài da thôi không có gì, mời Quế công công ngồi.” Tống Hàn Nho thần sắc bình tĩnh, cũng kêu Thu Anh Đào ngồi xuống, Thu Anh Đào khẽ nâng mí mắt nhìn về phía vẻ mặt hồng hào của lão thái giám, đây là lần đầu tiên nàng gặp thái giám nha, thanh âm cũng không ảo lá giống như trong TV diễn, trừ bỏ trên mặt không có râu chính là một lão nhân béo trắng nõn.

Quế công công đã sớm chú ý đến Ngưu Nữu Nữu, chính là không nghĩ tới Ngưu Nữu Nữu là nữ tử nhỏ xinh như thế, cũng đã phủ định suy nghĩ sai lầm của hần về vị đại lực nữ này, nhưng theo khuôn phép cấp bậc lễ nghĩa cũng không thể bỏ, hần nhấp ngụm trà nhìn về phía Tống Hàn Nho: “Vị cô nương này chắc là Ngưu cô nương mà Thất vương gia từng nhắc đến rồi, ha ha.”

Thu Anh Đào còn chưa có đỏ mặt, đã thấy Tống Hàn Nho có chút thẹn thùng: “Đúng là Ngưu cô nương, không biết Quế công công nóng lòng muốn gặp nàng là có chuyện gì?”

“Hồi Thất vương gia, nô tài phụng chỉ mà đến.” Quế công công dương tay ôm quyền, tùy theo hơi hơi thở dài: “Thực không dám giấu diếm, gần đây có thể nói là xảy ra rất nhiều chuyện, Thất vương gia gặp tắc nhân mai phục bị thương nặng, phủ Tứ Vương gia vô cớ mất trộm, mà Hoàng hậu bỗng nhiên mắc bệnh hiểm nghèo nằm trên giường không dậy nổi, hậu cung tất nhiên không người quản lý nên loạn thành một đoàn, bên trong hoàng thành người người tâm hoảng sợ, Hoàng Thượng cảm thấy rất lo âu.”

Tống Hàn Nho trong lòng khinh thường cười nhạo, Hoàng hậu giả vờ bạo bệnh chỉ là tìm cơ tránh đầu sóng ngọn gió mà thôi, hần bắt động thanh sắc nâng mâu: “Tứ Vương gia đã đánh mất vật gì?”

Quế công công đi về phía trước khom người nói nhỏ: “Bên ngoài đồn là một thanh bảo kiếm, thật ra là mất đi... Thượng phương bảo kiếm! Việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, Hoàng Thượng hoài nghi hai việc này là cùng một bọn phản tặc gây nên...”

Thu Anh Đào ngẩn người, là Thượng Phương bảo kiếm trong truyền thuyết kia, trên đánh hôn quân, dưới đánh gian thần ... “Cá muối” thượng phương bảo kiếm? Nghe nói thanh Thượng phương bảo kiếm có quyền lợi ngang hàng với hoàng đế nha.

Tống Hàn Nho lo lắng hỏi: “Phụ hoàng muốn Ngưu Nữu Nữu đi nhận dạng đám phản tặc?”

Quế công công giơ lên ngón tay cái: “Đúng là như thế, Ngưu cô nương từng giao thủ với phản tặc, chắc là sẽ có chút ấn tượng, cho nên việc này không cần Thất vương gia ra mặt.”

Thu Anh Đào nhún mày, đều do Tống Hàn Nho nói là nàng giết người, hơn nữa những người đó đều đã chết, kêu nàng đi nhận thức quỷ à.

Tổng Hàn Nho nhìn Thu Anh Đào bĩu môi có ý không vui, ôn ôn cười yếu ớt: “Ngươi cô nương không thể nói chuyện, e rằng không tiện, bổn vương cũng nhớ mang máng dung mạo phản tặc, không bằng để bổn vương họa mấy bức họa giao cho Quế công công, như thế nào?”

“Vây cũng được, làm phiên Thất vương gia chấp bút, ha ha.” Quế công công đứng dậy hành lễ, hẳn làm người biết cách ăn nói khéo léo, nguyên bản đến Thất vương phủ tìm Ngưu Nữu Nữu là vì muốn Tổng Hàn Nho vẽ vài bức họa, đối với Hoàng Thượng hẳn đã hoàn thành nhiệm vụ, về phần có bắt được người hay không, thì đó là chuyện của Lại bộ.

Tổng Hàn Nho sau đó cầm bút vẽ tranh, Quế công công ngồi chờ một bên, ngẫu nhiên nhìn về phía Thu Anh Đào... Thu Anh Đào cảm thấy không được tự nhiên, nàng nằm dài trên bàn trà, nhàm chán đem hộp Văn phòng phẩm ra đùa nghịch, vẽ loạn lên phần nhuyễn cát... Chợt nghe “Khách kéo” một tiếng vang nhỏ từ cổ tay nàng truyền ra, nàng kinh hãi nhìn “Tróc yêu cô” theo cổ tay áo lộ ra ngoài, bỗng nhiên nhớ lại do nàng chỉ lo đuổi theo Mộ Giai Nam mà quên buộc khăn tay, nàng trì độn một giây, vội vàng phủ cổ tay áo xuống nhắm che giấu, nhưng nàng không biết, cử chỉ đó đã bị Quế công công nhìn rất rõ ràng.

Quế công công đối với “Tróc yêu cô” có ấn tượng rất sâu, đây là vật tự tay hắn giúp Mộ Giai Nam trộm đi, chỉ là không ngờ đến, vốn là một đôi “Tróc yêu cô” lại bị ngăn ra. Tay hắn run lên suýt nữa đánh rơi chén trà... Mộ Giai Nam lần trước hỏi hắn có chìa khóa mở “Tróc yêu cô” hay không, hắn cũng nói bảo vật này lúc đưa vào cung thì đã không có chìa khóa, còn cố ý dấn dò Mộ Giai Nam vạn lần không thể lấy ra chơi đùa, nếu không chắc chắn sẽ mất đầu... Theo như hiện tại, thì ngàn dấn dò của hắn xem như là công cốc rồi. Nhưng cũng lạ, “Tróc yêu cô” tại sao lại ở trên tay Ngưu cô nương?

Tổng Hàn Nho chuyên chú vẽ tranh vẫn chưa phát hiện thần sắc khác thường của Quế công công, Quế công công bỗng nhiên lau mồ hôi đứng lên hành lễ: “Bẩm Thất vương gia, trong phòng có chút nóng bức, nô tài ra ngoài viện chờ có được không?”

Tổng Hàn Nho không cho là đúng đáp ứng, Quế công công tức khắc hướng bên ngoài thư phòng mà đi, đi tới cửa nhìn sang Thu Anh Đào hòa ái cười: “Không biết Ngưu cô nương có thể bồi ta một lúc không?”

Không muốn! Thu Anh Đào trong lòng nghĩ như vậy. Nhưng Tổng Hàn Nho lại kêu nàng đi, vì thế nàng chỉ có thể không cam lòng âm đi theo Quế công công... Lúc đầu Quế công công xem hoa xem cỏ giống như đi tản bộ vậy, sau khi đi đến một nơi hẻo lánh bỗng nhiên nắm cổ tay Thu Anh Đào, Thu Anh Đào trừng lớn mắt giấy giấy cổ tay, lão thái giám này muốn làm chứ?

Quế công công thần sắc ngưng trọng, vén cổ tay áo Ngưu Nữu Nữu... Sau khi xác định vòng tay kia đúng là “Tróc yêu cô”, không khỏi kích động buông tay. Hắn tức khắc thể hiện tư thế Tổng quản thái giám, thanh sắc không vui nói: “Có thể nói cho biết ta, vật này... Nhìn như vòng tay kim hoàn từ đâu mà ngươi có?”

“...” Thu Anh Đào bị bắt hiện hình, chợt dạ cúi đầu, thành cũng Mộ Giai Nam mà bại cũng Mộ Giai Nam, nàng lần này chết chắc rồi.

Quế công công thấy nàng sợ tới mức cúi đầu im lặng, thở mạnh một hơi, giọng nói dịu xuống hỏi: “Nói cho ta biết, ngươi có quen biết tiểu Nam hay không?”

Thu Anh Đào đột nhiên ngẩng đầu, tiểu Nam... Gọi thân thiết như vậy? Lão thái giám này biết Mộ Giai Nam sao? ... Không đúng, là trộm thì đã có tội rồi, huống chi lại trộm đồ hoàng cung thì tội càng nặng, lão thái giám chẳng lẽ phát hiện là do Mộ Giai Nam gây ra ?

Nàng lắc lắc đầu, viết chữ: Ta không biết ngài nói cái gì. Sau khi viết xong, nàng đáp lại cho Quế công công một ánh mắt “Kiên quyết không biết”.

Quế công công bán tín bán nghi nhíu mày: “Ngươi làm thật sự không biết?”

Thu Anh Đào mặt không chút thay đổi lắc đầu, ra vẻ trấn định lại viết xuống: chiếc vòng tay này là ta mua được ở ven đường, nhìn cũng đẹp, nhưng khi mang vào lại không gỡ ra được, cái này là do ông làm ra sao?

Quế công công thấy nàng vẻ mặt thản nhiên, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Kỳ thật, vô luận nàng có quen biết Mộ Giai Nam hay không đều không sao cả, chỉ cần không bại lộ hành tung đứa nhỏ kia thì không có việc gì, nếu không hẳn cũng không thoát được tội nội ứng ngoại hợp. Hắn thuận theo nói bóng nói gió mấy câu: “Không muốn rơi đầu thì Ngưu cô nương nên cất cho kỹ, ngươi cũng không

cẩn thận cho lắm, chắc chắc...” Nói xong, Quế công công xoay người đi trước, thần sắc đã khôi phục vẻ cao ngạo quan uy. Lúc trước nếu không phải là Mộ Giai Nam cứu hắn thoát hiểm, hắn làm sao còn có thể sống đến hôm nay, cho nên hắn chưa bao giờ hối hận giúp Mộ Giai Nam, tuy rằng không biết đứa nhỏ kia vì sao trộm bảo thành nghiệm, nhưng hắn có thể nhìn ra chút manh mối, huống chi Mộ Giai Nam cũng không ham tài bảo, có lẽ là vì hắn không muốn người ta biết bí mật nên mới làm như vậy.

24. Chương 24

Chương 24: Tìm a tìm a, tìm cái có

Thu Anh Đào lo lắng đề phòng, nhìn Quế công công đang ăn cơm trưa với Tổng Hàn Nho. Nhưng mà bề ngoài cho thấy, Quế công công tạm thời đã cho nàng một con đường sống, bất quá, nàng sợ rằng đây chỉ là kế hoãn binh. Tóm lại, nàng không thể tin tưởng tên mồm mép khéo léo như lão thái giám này được.

Nàng tìm có rồi khỏi Thất vương phủ, sau khi về đến nhà chuyện đầu tiên nàng làm chính là dùng tơ lụa quần kín cổ tay, cho dù đi tắm cũng không tháo ra, sau đó nàng nhanh chóng đem mã não như ý đi chôn dưới gốc cây đại thụ. Nàng một bên cầm cốc mồ hôi ướt đầm, một bên nguyên rửa Mộ Giai Nam, cũng may là nàng nhanh trí phản ứng kịp, nếu không cái đầu của nàng cũng khó giữ, đáng ghét thật đáng ghét! Ngươi thì tiêu cực bị Mộ Giai Nam hại thảm rồi.

Đợi nàng đem tang vật chôn dưới đất xong, mới an tâm trở về phòng nghỉ ngơi. Nàng nằm ở trên giường nắm thịt móng vuốt Đậu Hoa, Đậu Hoa làm nũng nhẹ giọng rầm rì, cái đuôi cọt dài phất qua phất lại, Thu Anh Đào không khỏi nhếch miệng cười, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới mình có ngày ngủ cùng một con hổ nha, ở chung còn rất hòa hợp nữa, xuyên không thực kỳ diệu đi...

Nàng khốn đốn nhắm mắt lại... Vừa quyết định quên Mộ Giai Nam, thì có người lại nhắc về hắn với nàng, hơn nữa nàng lại còn buồn lo vô cớ, vì an nguy của hắn mà lo lắng nữa chứ, càng không muốn nghĩ đến, thì trong đầu lại càng xuất hiện hình bóng tên kia, nàng tâm phiền ý loạn che hai mắt... Yêu nghiệt, không nên nghĩ đến nữa. Nàng tin tưởng... bản thân có thể quên hắn.

...

Chỉ chớp mắt đã qua ba, bốn ngày.

Sau mấy ngày bình an vô sự như Thu Anh Đào mong muốn. Đám người tiêu sư vẫn như trước bồn tẩu khắp nơi. Mà nhiều ngày nay nơi nàng đi nhiều nhất chính là Thất vương phủ, đương nhiên là Tổng Hàn Nho mời nàng đến. Bọn họ ở cùng một chỗ cũng không có nói chuyện chính sự, chỉ là ăn cơm, nghe nhạc, đi dạo hoa viên, cũng không khác những cặp đang yêu đương. Trong những lần trò chuyện với Tổng Hàn Nho, Thu Anh Đào hiểu được hắn rất lo lắng cho quốc gia. Phẫn tặc Xương Quyết nhảy bén, thậm chí kiêu ngạo, thế lực mạnh mẽ luôn đối kháng với triều đình vậy mà vẫn không tra ra manh mối gì. Bất quá, theo như Tổng Hàn Nho phân tích, thì phần đông lực lượng phản động là những ẩn giả cư sĩ võ công cao cường, bọn họ thường hành động vào đêm khuya, trong ba năm thỉnh thoảng lại bắt vài vị quan lớn, tướng lãnh để thị uy, làm triều chính rối loạn, quấy nhiễu quân tâm, là một đám thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Thu Anh Đào nghe đến một mỗi rã rời, nàng ngay cả nói chuyện cũng không nói được, thì làm sao quan tâm được quốc gia đại sự a, nàng vô tình nằm úp sấp trên bàn. Một miếng táo đưa tới bên miệng, nàng theo thói quen há miệng ra ăn... Tổng Hàn Nho một tay chống bàn chăm chú nhìn nàng: “Chờ chân ta khỏi hẳn, sẽ đưa nàng ra thành đi dạo.”

Thu Anh Đào lười biếng cười cười, Tổng Hàn Nho thật đúng là chịu đựng nàng quá mức mà. Nàng trừng mắt hắn lập tức dõ dãnh, nàng cảm thấy buồn hẳn sẽ nghĩ mọi cách làm nàng vui vẻ, chỉ cần nàng muốn ăn cái gì thì tuyệt đối sẽ được ăn món đó, lằng la tơ lụa đồ trang sức tặng một đồng lớn, nàng thật không hiểu Tổng Hàn Nho yêu thương mình như vậy, nàng còn muốn cái gì nữa?

Nàng mở hộp gỗ bắt đầu viết chữ: vì sao tốt với ta như vậy?

Tổng Hàn Nho không khỏi ngẩn ra, hỏi ngược lại: “Nàng là nương tử của ta, không tốt với nàng thì tốt với ai?”

Thu Anh Đào cười hì hì: Vậy người nói một chút ưu điểm của ta đi.

Tổng Hàn Nho nâng mí mắt suy tư một lát...”Vui vẻ giúp người, gặp chuyện bình tĩnh, tâm địa thiện lương...”

“...” Thu Anh Đào giơ tay lên ý kêu hấn ngừng nói, có ai muốn nghe những lời đó chứ, đối với con gái chỉ cần bốn chữ là đủ rồi —— người thật xinh đẹp!

Tổng Hàn Nho khó hiểu nháy mắt mấy cái, trưng cầu ý kiến nói: “Vậy nàng muốn nghe cái gì? Ta nói cho nàng nghe.”

“...” Thu Anh Đào khoe miệng giật giật, đứng dậy quyết định về nhà, Tổng Hàn Nho thấy nàng phải đi, một phen kéo cổ tay nàng ý muốn giữ lại, Thu Anh Đào xoa xoa mày, mỗi lần đều dùng chiêu này, hấn không biết mệt mỏi.

Tổng Hàn Nho vẫn chưa buông tay, hấn tựa hồ có chuyện buồn rầu: “Chư Cát Huệ Lan tháng sau sẽ hồi phủ.”

Chư Cát Huệ Lan chính là đại lão bà của Tổng Hàn Nho, nữ nhi Tể tướng đương triều, Thu Anh Đào lúc này mới hiểu được vì sao hôm nay hấn nói chuyện ấp a ấp úng, nàng yên lặng ngồi xuống, đương nhiên nàng cũng không muốn trước khi kết hôn, lại cùng một vị lão bà khác có nhiều tiếp xúc, cũng không muốn đem phiền toái đến cho Tổng Hàn Nho, hiện tại cách tháng sau không đến mười ngày, nàng lung tung tìm cái cơ viết: vừa vặn, năm ngày sau ta muốn ra khỏi thành.

“Nàng muốn đi đâu?”

Thu Anh Đào ngón tay dừng một chút, tức khắc lấy cớ: Người đưa tiêu không đủ, ta đi hỗ trợ! Đã quên nói cho người, hì hì.

Tổng Hàn Nho không nghĩ tới nàng hiểu ý như thế, Chư Cát Huệ Lan dù sao cũng là nữ nhi Tể tướng, không nể mặt tăng thì cũng phải nể mặt phật, trong mấy ngày Chư Cát Huệ Lan hồi phủ, quả thật không tiện gặp mặt Ngưu Nữ Nữ, đây là quy tắc trước khi kết hôn, cùng với tâm tình không quan hệ. Hấn không khỏi cảm kích nàng, ôn nhu cười: “Bổn vương phái mười tên thị vệ bảo hộ nàng đưa tiêu.”

Thu Anh Đào che môi cười, lại lấy cớ: Không được, người mà làm thế thì còn gì là quy tắc của Ngưu thị tiêu cục nữa.

“Nhưng bổn vương không yên tâm.” Tổng Hàn Nho giơ tay lên vuốt nhẹ môi Thu Anh Đào, những ngày tiếp xúc cùng nàng, hấn phát hiện nàng thật sự rất đáng yêu lại chất phác, sẽ vì một chút mỹ thực mà thỏa mãn cười to, cũng sẽ đối với lễ vật nhỏ cảm thấy kinh hỉ, đây là loại vui sướng từ đáy lòng không còn tồn tại trong quý tộc, cũng làm hấn cũng có chút vui lây với nàng, nghĩ lại bản thân hấn cũng có thể mang đến niềm vui cho người khác, hấn không khỏi có chút hưởng thụ.

Thu Anh Đào vỗ vỗ bả vai hấn tỏ ý an ủi, có thể nhìn ra Tổng Hàn Nho thật tâm lo lắng, Tổng Hàn Nho thuận thế kéo nàng ngồi trên đùi, lúc này hấn có chút hối hận vì đã định ngày thành thân quá dài: “Nàng định đi mấy ngày?”

Thu Anh Đào suy nghĩ, nàng vươn mười ngón tay lập lại hai lần, ý muốn nói là hai mươi ngày.

Tổng Hàn Nho không khỏi nhíu mày: “Muốn đi lâu như vậy? Để Bổn vương đến nói với cha nàng một chút...” Hấn chưa nói hết câu, Thu Anh Đào đã ôm hấn một cái, vuột vuột lưng lưng tỏ vẻ không có việc gì.

Tuy rằng Thu Anh Đào lần đầu tiên chủ động ôm hấn, nhưng Tổng Hàn Nho cũng không thể bớt lo lắng cho nàng, hấn ôm chặt thắt lưng tinh tế của nàng...”Có lẽ ta nói những lời này nàng sẽ cảm thấy không thích ứng, nhưng ta thấy thật không thoải mái trong những ngày không gặp được nàng”

“...” Thu Anh Đào lưng cứng đờ, cảm xúc cơ bản theo cảm giác phát ra, nàng biết chắc rằng mình cũng không vì Tổng Hàn Nho mà làm chuyện gì, trừ bỏ ở bên hấn nghe hấn nói ra những lời tâm sự, tạm thời nàng chỉ có thể xác định Tổng Hàn Nho là kẻ thích cưỡng ngược nha.

Hoặc là, xa nhau một thời gian cũng không phải chuyện xấu, cũng để cho nàng có thời gian suy nghĩ xem Tống Hàn Nho trong lòng mình được mất phân lượng.

Một ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm Thu Anh Đào lên, nàng nhất thời khấn trương mím môi, theo bản năng định đứng lên, nhưng bị môi Tống Hàn Nho ngăn chặn, đôi môi mang theo sự kiên dè, nhu hòa chạm vào cánh môi nàng... Thu Anh Đào giật mình nghiêng đầu, nàng lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, bản thân căn bản là đối với chuyện bồi dưỡng tình cảm trước hôn nhân không để ý lắm, đối với nụ hôn ngậy ngô của Tống Hàn Nho, nàng cũng không phải không thích, cũng không phải là thích, mà là không hề có cảm giác.

Nhưng Tống Hàn Nho lại cho rằng biểu tình nhăn nhó của nàng là vì ngưỡng ngùng, tuy rằng hắn rất muốn hôn nàng, thậm chí nhanh chóng cưới nàng vào cửa, nhưng hắn vẫn lo lắng đến cảm xúc của nàng, không thể không buông nàng ra, hắn ôn nhu cười yếu ớt: “Không làm khó dễ nàng, bổn vương sai người đưa nàng về Ngưu gia.”

Thu Anh Đào đứng lên, cả đầu miên man suy nghĩ, nàng không phải sắc nữ sao? Nhìn mỹ nam tử trước mắt vì sao không động tâm?

Tống Hàn Nho chống quải trường sau đó đứng lên, vết thương trên đùi hắn cơ bản đã khép miệng, nhưng bị thương đến gân cốt, Thái y nói phải điều trị một tháng mới đi lại bình thường, Tống Hàn Nho thấy Thu Anh Đào đứng bất động tại chỗ, lại có ý giữ nàng lại: “Hay là ăn tối rồi hãy về?”

“...” Hiện tại là giữa trưa, Thu Anh Đào tức khắc thu hồi thần trí, nàng chủ động tiến lên từng bước đỡ Tống Hàn Nho, sau đó nghiêng đầu cười chỉ hướng đại môn.

Tống Hàn Nho hiểu được nàng muốn trở về, bất quá hắn lấy lý do đi lại khó khăn mà tốc độ thông thả, khó có dịp tay trong tay với nàng, hắn thật hy vọng con đường này không có điểm cuối.

Tống Hàn Nho nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại trong lòng bàn tay, mỗi bước đi đều mỉm cười, tựa hồ tâm tình tốt nên nhìn vật gì cũng đẹp, hắn giờ phút này tâm tình chính là như thế.

Thu Anh Đào tâm tình thì lại trái ngược, nàng vừa đi vừa ngưỡng mộ nhìn sườn mặt ... Hắn rất tuấn tú, là loại ngũ quan tiêu chuẩn phong độ của người trí thức, nhả nhận soái ca, làn da trắng nõn, mịn màng, đối với mình thì ngoan ngoãn phục tùng, giống như một khối bánh ngọt, nhưng nàng... nàng... nàng... Tại sao vẫn không thể ăn xuống miệng chứ?

Thu Anh Đào suy nghĩ rối rắm, cuối cùng cũng đi đến cửa lớn Vương phủ. Nàng âm thầm suy nghĩ, không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, nàng kiên trì chân hôn lên hai mà Tống Hàn Nho một cái, sau đó giống người làm sai cái gì nhanh chóng bỏ chạy.

... Tống Hàn Nho ngây ngốc đứng lặng ngoài cửa, hắn lúc đầu cũng chỉ thuận theo tự nhiên cưới nàng, nhưng cuối cùng lại không rời được nàng, có lẽ quá trình ngăn ngừa hắn trở tay không kịp, cũng không hiểu nguyên nhân gì, mà hắn muốn sủng ái nàng, yêu thương nàng cả đời, ngón tay nhẹ vỗ về hai má còn vết tích nụ hôn... Hắn không khỏi cười si ngốc.

※ ※ ※

Thu Anh Đào trong lòng đánh trống, tinh thần hăng hái chạy về Ngưu thị tiêu cục, sau đó thở hổn hển đứng trước cửa phòng, nàng thực hoài nghi chẳng lẽ do mình đã không có tình thương từ năm mười sáu tuổi, cho nên không thể dùng lý trí với chuyện hôn nhân? Chư Cát Huệ Lan trở về, đáng lý ra nàng phải nên khấn trương, nhưng nàng trong lòng lại mừng thầm bởi vì không cần mỗi ngày đều đến Thất vương phủ, trong lòng nàng có chuyện gì suy nghĩ, nàng căn bản không tưởng tượng.

Có lẽ mọi chuyện đều có nhân quả, nàng từ bỏ ý định đi cùng Mộ Giai Nam, cảm thì cảm, nàng coi như tìm được một góc im lặng ở thế giới này cũng tốt, không cần cùng người khác tranh luận, lại càng không cần trả lời những vấn đề nhảm chán, nhưng hiện tại nàng cần tìm cơ rời khỏi Hoàng thành, hơn nữa phải là thời gian hai mươi ngày, nếu nàng không đi cùng Mộ Giai Nam thì phải đi đâu?...

Bất quá, nàng quyết định đem chuyện này nói với Ngưu Đại Ngưu, mặc dù ông không phải là phụ thân ruột của mình, nhưng suy cho cùng tình thương Ngưu Đại Ngưu đối với nữ nhi, khiến nàng ở nơi xa lạ này cảm thấy vô cùng ấm áp, bất tri bất giác, nàng thế nhưng lại không muốn khiến lão nhân sống trong lo lắng.

Ngưu Đại Ngưu đối với chuyện nữ nhi lên núi chữa bệnh có rất nhiều lo lắng, nữ nhi nhà mình là đi cùng Mộ Giai Nam nha, nhưng sau khi ông nghe Thu Anh Đào giải thích cơ bản. Nàng nói là Chư Cát Huệ Lan trở về Thất vương phủ, nữ nhi không muốn Tống Hàn Nho khó xử, nữ nhi là lo lắng đến cảm xúc của phu quân tương lai, hơn nữa cũng nói ỉn biết chân tướng, chắc là sẽ không có chuyện xấu gì.

Ngưu Đại Ngưu từng nghe nói trên Yên Hoàn Sơn có nhiều cao nhân ẩn sĩ, hẳn thậm chí cũng từng nghĩ đưa nữ nhi lên núi tìm cao nhân trị liệu bệnh câm, nhưng nữ nhi lúc ấy còn nhỏ, một khi đi thì phải mất mấy năm: “Nữ Nhi, cha biết con rất muốn mở miệng nói chuyện, nhưng Yên Hoàn Sơn trên giang hồ cũng có tiếng là nơi nguy hiểm, ngay cả quan binh cũng phải đi đường vòng, con đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Thu Anh Đào kiên định gật gật đầu, nàng đã suy nghĩ kỹ rồi, nếu có thể trị được thì tốt, nếu không trị được bệnh hoặc nàng bất hạnh bỏ mình, coi như nàng chết thêm một lần nữa, dù sao đã chết một lần giờ thêm một lần nữa cũng không có gì, nàng tin rằng những người khác đối với cái chết của Ngưu Nữ Nhi cũng sẽ không đau lòng, nếu nàng chết thật, thì duy nhất người nàng phải xin lỗi chính là Ngưu Đại Ngưu.

Nếu đã quyết định xuất phát, Yên Hoàn Sơn cách Hoàng thành ngàn dặm xa xôi, Ngưu Đại Ngưu nhanh chóng vì nữ nhi chuẩn bị nhu vật phẩm (vật dùng cho nhu cầu hằng ngày) trên đường, ngựa, ngân lượng, leo lên núi chắc phải cần dây thừng. Ngưu Đại Ngưu mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Mộ Giai Nam quen thuộc sơn đạo, kinh công lại cực cao, quả thật là người có thể giúp nữ nhi lên được Yên Hoàn Sơn, về phần có thể chữa khỏi bệnh hay không, thì phải xem tạo hóa của Ngưu Nữ Nhi.

25. Chương 25

Chương 25: Tự mình đưa tiễn

Năm ngày sau, khi ánh nắng đầu tiên chiếu sáng nơi phía chân trời, Thu Anh Đào đã chuẩn bị sắp xếp. Nhi đi ngàn dặm phụ lo lắng, Ngưu Đại Ngưu ở một bên ngàn dặm vạn dặm, nàng vì tranh thủ chuyến đi Yên Hoàn Sơn này mà du sơn ngoạn thủy, cho nên Thu Anh Đào miệng đầy đáp ứng, tóm lại nàng không hy vọng lão nhân lo lắng, hơn nữa nàng cũng không nghĩ rằng chuyến đi này có nguy hiểm gì.

Nàng vỗ vỗ vai lão nhân đi ra cửa lớn Ngưu tiêu cục, vừa ra đến cửa đã thấy Tống Hàn Nho từ trong kiệu đi ra, xem tình hình hình như hẳn đã đợi rất lâu rồi. Thu Anh Đào không nghĩ rằng Tống Hàn Nho sẽ đến tiễn nàng, dù sao hai người họ ngày hôm qua gặp mặt, Tống Hàn Nho cũng không nói đến việc sẽ đi tiễn nàng, chỉ là Ngưu Đại Ngưu vẫn như cũ dặn dò đủ thứ. Mà chuyện mẫu chốt nhất, nàng chính là lấy danh nghĩa áp tiêu mà ra thành, chỉ hy vọng Tống Hàn Nho không phát hiện ra.

Tống Hàn Nho cũng chú ý ở bên cạnh nàng không có tiêu sư nào đi cùng, vừa định mở miệng hỏi liền thấy Ngưu Đại Ngưu đánh xe ngựa từ trong viện đi ra, bên trên còn chở theo một cái gương gỗ, sau đó là hai gã tiêu sư đang đi tới, Ngưu Đại Ngưu ngẩng đầu ra vẻ sững sờ: “Thất vương gia là đến đưa tiễn nữ nhi sao?”

Thu Anh Đào trong lòng gợn ngón cái lên, lão nhân tới rất đúng lúc, nếu không nàng thật không biết phải che dấu như thế nào nữa.

Tống Hàn Nho ánh mắt xẹt qua, nhìn về phía Ngưu Đại Ngưu nhẹ cười: “Ừ, Bổng vương đến đưa Nữ Nhi tới cửa thành.”

Ngưu Đại Ngưu vừa lòng gật đầu: “Việc áp tiêu đường xá xa xôi, cho nên lão phu phải đem tiêu đi an bày một chút, Thất vương gia và Nữ Nhi cứ đi trước, nửa canh giờ sau, chúng ta hội ngộ tại cửa thành”

Thu Anh Đào trong lòng tán thưởng, đúng là người từng trải có khác, đừng thấy Ngưu Đại Ngưu cả ngày hi hi ha ha giống lão ngoan đồng vô ưu vô lo, nhưng mà giờ nàng mới hiểu được, chính mình cũng không nghĩ chu đáo đến vấn đề này, vậy mà phụ thân còn an bài rất tốt mọi việc giống như áp tiêu, không bội phục Ngưu Đại Ngưu thì không được rồi.

Ngưu Đại Ngưu ra vẻ bận rộn buộc chặt giường gỗ, thúc giục nói: ” Nữu Nữu mau đi đi, nếu không chưa chắc đến buổi trưa sẽ lên núi được đâu.”

Thu Anh Đào gật gật đầu, hướng lão nhân vẫy tay cáo biệt, Tống Hàn Nho chống trượng gỗ đi theo... Ngưu Đại Ngưu nhìn chăm chú bóng dáng đi xa của đôi kim đồng ngọc nữ, không khỏi cười bình yên. Tống Hàn Nho quả thật đối với nữ nhi nhà mình rất yêu thương, đúng như hứa hẹn lúc trước của Tống Hàn Nho. Chính mình cũng yên tâm đem bảo bối mà giao phó cho người nam nhân trước mắt, hơn nữa nữ nhi đối với Tống Hàn Nho cũng vừa lòng, chỉ cần xú tiểu tử Mộ Giai Nam kia đừng đến làm phiền nữa, thì mọi sự sẽ đại cát đại lợi.

Kỳ thật, Ngưu Đại Ngưu dám mạo hiểm để nữ nhi đi cùng Mộ Giai Nam, mà không lo lắng, hơn phân nửa bởi vì một câu —— “Nguyệt nhi loan loan, quá thủy lưu ngân” . Những lời này, là nói đến vũ khí Minh Nguyệt đao của trường môn phái Minh Nguyệt, trên giang hồ đồn đãi, đao này phách tinh trăm nguyệt, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, lực đạo rất mạnh, một đao đánh xuống, chém sắt như chém bùn. Không may, đao này cùng Minh Nguyệt đạo trưởng đã mai danh ẩn tích trên giang hồ nhiều năm. Có người nghe nói cũng không có gì lạ, nhưng ngày đó Mộ Giai Nam nói ra vài dấu hiệu của Minh Nguyệt đao khiến Ngưu Đại Ngưu kinh ngạc, trên Minh Nguyệt đao có dấu răng hình trăng khuyết ,đúng là hai đoạn nguyệt giác hướng hạ, chứng tỏ Mộ Giai Nam từng chính mắt nhìn thấy thanh đao này. Ngưu Đại Ngưu năm đó cũng từng hữu duyên một lần nhìn thấy, đó chính là mười năm trước trong một lần áp tiêu hãn ngẫu nhiên nhìn thấy, lúc ấy hãn trốn ở xa quan sát, bị hai vị cao thủ võ công tuyệt học hấp dẫn, nhưng hai vị cao thủ đánh quá mức kịch liệt dẫn tới một trận cát bụi, mất tung tích, cho nên hãn không thể không mang theo tiếu nuối âm đạm rời đi, nguyên nhân song phương đều là võ lâm cao thủ. Cho nên Ngưu Đại Ngưu mới phán đoán thân phận Mộ Giai Nam nhất định không đơn giản, hoặc nói so với tuổi của Mộ Giai Nam thì không có khả năng biết rõ ràng như vậy, trừ phi sau lưng hãn có cao nhân chỉ dạy, ít nhất Ngưu Đại Ngưu cũng biết, muốn có may mắn nhìn thấy Minh Nguyệt đao cũng không phải dễ.

※ ※ ※

Hôm nay, Tống Hàn Nho cũng không như thường ngày hay nói, mà Thu Anh Đào cũng chột dạ chỉ lo cúi đầu đi đường, giờ phút này, nàng cảm thấy một bàn tay to vuốt nhẹ lưng mình, ngón tay không khỏi cứng đờ, sau đó nâng mắt nhìn Tống Hàn Nho cười cười.

“Không biết vì sao, bốn vương đối với lần áp tiêu này của nàng cảm thấy có chút không yên lòng...” Tống Hàn Nho lời nói rất nhẹ, hãn tự coi như mình đang lẩm bẩm một mình.

Hãn thật sự là nam nhân mẫn cảm, bất quá trừ bỏ lộ trình xa một chút, thì mọi việc chắc không có gì nguy hiểm ... Thu Anh Đào vỗ vỗ ngực tỏ vẻ không thành vấn đề, lại dè vào vị trí trái tim Tống Hàn Nho, ý bảo hãn yên tâm đi.

Tống Hàn Nho tầm mắt có chút dao động, hãn dừng chân chăm chú nhìn Thu Anh Đào một lúc, sáng sớm từng đợt gió nhẹ mang theo cảm giác mát mẻ, cũng thổi bay những sợi tóc của nàng, hãn giơ ngón tay, đem tóc nàng vén ra sau tai, động tác thông thả mềm nhẹ, trong thần sắc lại phát ra một tia lơ đãng âm đạm, cho dù có muôn vạn lời nói cũng không thể nào biểu đạt được tâm tình hãn lúc này...

“Ta chờ nàng, bất luận bao lâu.”

Chỉ ngắn ngủn vài câu, nhưng Thu Anh Đào lần đầu cảm thấy trong lời nói của hãn rất nặng, còn có chút áp lực. Hốc mắt nàng cay cay, Thu Anh Đào áy náy chậm rãi hạ mắt, cầm tay hãn đưa lên môi nhẹ nhàng hôn, đan vào một câu “Thực xin lỗi”... Nàng lúc này tin tưởng, tình cảm hãn đối với mình là thật tâm, vì sao chính mình không thể toàn tâm toàn ý mà đáp lại hãn chứ? Nàng phải thật sự cố gắng , cố gắng chấp nhận người nam nhân này, nhưng để nàng thích hãn, vấn đề này...

Tống Hàn Nho tựa hồ đã phát hiện không khí quá mức ngưng trọng, đem nàng ôm vào trong lòng, cảm để trên đỉnh đầu nàng ôn nhu nói: “Là ta không tốt, đừng khóc, ta không nên trước khi nàng đi làm cho nàng không vui...” Hãn khom người nắm chặt đầu vai Thu Anh Đào, cười sáng lạn: “Cười một cái được không? Khóc suốt mướt như vậy, người bên ngoài sẽ cho rằng bốn vương khi dễ nàng đó, ha ha.”

Thu Anh Đào miễn cưỡng giương lên vẻ tươi cười, một bên vừa gật đầu vừa lau nước mắt, sau đó hít sâu một hơi, cười cười, thời gian còn dài, con người chứ không phải cỏ cây, nếu việc này thuận lợi, sau khi nàng

trở về có thể dùng thời gian một năm thậm chí mười năm để yêu Tống Hàn Nho, nói không chừng có một ngày nàng còn yêu hắn điên cuồng hơn hẳn yêu nàng nữa kia, chỉ cần hắn kiên nhẫn chờ, nàng sẽ không ngừng cố gắng .

Tống Hàn Nho tận lực tỏ vẻ bình tĩnh, thuận thế nắm tay Thu Anh Đào tiếp tục đi chậm chậm. Mất thấy sắp tới cửa thành, hắn không khỏi lại phiền muộn, loại cảm xúc phạm phạm này hắn không thể khống chế, càng không thể giải thích bản thân vì sao cuồng dại đối với Thu Anh Đào như vậy, đây có lẽ là duyên phận do trời xanh an bài, nguyệt lão se tơ, đưa hắn từ nơi tường cao đến phố xá sầm uất bên ngoài, mặc dù lúc đầu khi hắn quen biết Ngưu Nữu Nữu thì nàng không những không thích hắn, mà còn chố chút bất mãn, nhưng nàng và hắn không ngừng có nhiều sợi tơ quấn lẩn nhau, nàng mặc dù không thể nói, nhưng hắn cũng không cho rằng nàng là một nữ tử ôn nhu, hắn cũng không có ý đồ muốn thay đổi nàng, có thể nói hắn còn bị hấp dẫn chính cái tính cách hoạt bát chất phác của nàng. Giờ phút này, hắn chỉ hi vọng nàng thuận buồm xuôi gió bình an trở về.

... Bọn họ đứng lặng thật lâu ngoài cửa thành, yên lặng ngóng nhìn, Tống Hàn Nho từ trong mắt nàng nhìn ra được vẻ mắt tự nhiên, hắn từ bên hông lấy ra một khối ngọc bội đặt vào tay Thu Anh Đào: “Đây là ngọc bội tượng trưng cho hoàng thất, nếu như quan binh làm khó dễ nàng, có lẽ nó có thể phát huy tác dụng đó”

Mọi người đều biết, Ngọc bội của hoàng thất đều có dấu hiệu, Thu Anh Đào nhìn ngọc bội lạnh như băng trong lòng bàn tay thì giật mình, lật ngọc bội lại vừa thấy: Trầm tặng Thất hoàng tử, Nho nhi.

Đây là lễ vật do Hoàng Thượng tặng, chứng minh khối long bội này trân quý cỡ nào, nàng cũng không dám mang vật quý báu này mà trèo đèo lội suối nha, vừa muốn trả lại cho Tống Hàn Nho liền bị hắn đưa tay giữ lại: “Ta không thể ở bên cạnh nàng, hơn nữa nàng lại không đồng ý để thị vệ đi theo, nàng hãy nhận để ta an tâm có được không?”

Người ta đã nói như vậy, Thu Anh Đào chỉ đành đem khối ngọc bội kia để vào trong ngực áo, nhưng lại cảm thấy cũng không an toàn lắm, cuối cùng nàng đem ngọc bội mang lên cổ, đem ngọc bội nhét kỹ vào cổ áo, mở ra hộp văn phòng phẩm viết: ta phải đi, chờ ta.

Tống Hàn Nho trong mắt nổi lên gợn sóng, tựa hồ bị kinh sợ, có chút cảm động, hắn mím môi kéo Thu Anh Đào ôm vào trong lòng: “Ta nhất định chờ nàng, bốn vương cũng không nói suông, ta cam đoan với nàng... Ta sẽ để nàng trở thành nữ tử hạnh phúc nhất thế gian”

Thu Anh Đào biết vậy nên một dòng nước ăm chảy xuôi trong huyết mạch, nàng tin hắn có thể làm được, một người nam nhân, một vị hoàng tử cao cao tại thượng đối với một nữ tử bình thường lại còn bị cảm, nói ra lời hứa hẹn như vậy, nàng còn hy vọng cái gì cao xa hơn nữa chứ?

...

Thu Anh Đào nhìn theo bóng dáng của Tống Hàn Nho trở về thành, mục đích là nàng phải giám sát xem Tống Hàn Nho thật sự rời đi mới có thể yên tâm, nàng sợ Mộ Giai Nam xuất hiện sẽ đem tới những phiền toái không cần thiết. Giờ phút này, Ngưu Đại Ngưu đứng đợi thật lâu ở một bên lôi kéo xe ngựa to chậm rãi tới, có điều Thu Anh Đào không nghĩ tới xe ngựa này thật sự là chuẩn bị cho nàng, có giường, có bàn, có ghế, còn một gương gỗ to chiếm cứ hơn phân nửa vị trí bên trong xe ngựa, mà những nhu yếu phẩm bên trong đều là Ngưu Đại Ngưu chuẩn bị cho nữ nhi ... Thu Anh Đào mở ra gương gỗ, bên trong chứa đầy: xiêm y để thay khi tắm rửa, ngân lượng, đá đánh lửa, nồi nấu cơm, ngũ cốc hoa màu, các loại đồ ăn vặt, thậm chí ngay cả bồn rửa mặt cũng có, sao không đem ngân phiếu cho nàng để nàng thuận tiện hơn chứ! Thu Anh Đào không khỏi xem thường, nhìn cái này giống như nàng dọn nhà không bằng.

Trước khi nàng xuyên qua, Ngưu Nữu Nữu từ nhỏ đã giỏi võ công, lại cưỡi ngựa tốt, nhưng mà sau khi Thu Anh Đào xuyên qua căn bản sẽ không biết cưỡi ngựa, Thu Anh Đào tự nhiên không thể bại lộ nhược điểm này được, nàng nâng khuôn mặt hi ha tươi cười gật đầu nghe dặn dò.

Một khắc trôi qua, Ngưu Đại Ngưu vẫn còn lải nhải, Thu Anh Đào nhất thời cho Ngưu Đại Ngưu một cái ôm lớn, sau đó dắt cương ngựa hướng chân núi mà đi, dù sao còn có Mộ Giai Nam đi cùng, nàng không cần lo lắng làm sao đánh xe ngựa nha.

... Nàng mang xe ngựa kéo đến chân núi, cũng không nhìn thấy thân ảnh Mộ Giai Nam, nàng ngồi trên xe ngựa nhìn xung quanh, cổ đại thông tin không phát triển, bình thường nếu muốn gặp mặt chỉ còn cách chờ

đội mà thôi, cho nên ở đầu đường cuối ngõ thường có không ít người đứng chờ nhau, có người đi ngang qua hảo tâm còn có thể cho hai tiền tiêu a.

Giờ phút này, Mộ Giai Nam ngồi xổm trên thân cây nhìn xuống đỉnh đầu Thu Anh Đào, hẳn quả thật đã đến từ sớm, nhưng nhìn một màn mặc ly biệt trước mắt... Hẳn tựa hồ không biết nên dùng gì thái độ để cùng Ngưu Nữu Nữu trôi qua mấy chục ngày, hoặc là nói, hẳn còn chưa chấn chỉnh lại cảm xúc của bản thân, mâu thuẫn và giãy dụa, có thể nói đây là một cảm xúc vừa khó xử vừa vui vẻ.

Hắn thuận thuận khí, tức khắc đổi sang biểu tình, nhẹ nhẩy xuống đứng phía trên xe ngựa, ra vẻ bướng bỉnh hướng thu anh đào cười tà mị: “Nữ nhi, đang đợi ta sao? “

“...” Đột nhiên bị tập tập kích dọa Thu Anh Đào nhảy dựng lên, nàng nghiêng thân thể tựa vào thành xe, nhìn cái người mang dáng vẻ lưu manh, khuôn mặt tươi cười đang đứng trước mắt, nàng không khỏi khóe miệng cong lên, giang sơn để đổi bản tánh khó dời, tiểu yêu nghiệt này nhanh như vậy đã khôi phục bản sắc rồi.

Không đợi Thu Anh Đào phản ứng, cương ngựa trong tay đã bị Mộ Giai Nam đoạt lấy, hắn vung roi, bánh xe cuộn cuộn động tĩnh, tốc độ cực nhanh làm Thu Anh Đào thân mình ngã về phía sau, khi nàng cảm thấy cái ót như sắp đụng vào ván gỗ phía sau, thì một bàn tay đỡ lấy lưng nàng, Mộ Giai Nam tự nhiên tà môi cười: “Mang nhiều đồ như vậy, không phải Ngưu gia Đại tiểu thư muốn cùng bản trại chủ bỏ trốn chứ? Bản trại chủ cũng không phải là loại người tùy tiện a...”

Người mà không tùy tiện thì không phải người! ... Thu Anh Đào liếc mắt nhìn hắn, sau đó nhìn về phía trong rừng, nàng vốn tưởng rằng khi bọn họ gặp lại sẽ cảm thấy xấu hổ, xem ra là nàng lo lắng nhiều quá.

26. Chương 26

Chương 26: Sơn tặc đưa trại chủ xuống núi

Rừng rậm xanh um tươi tốt, bọn sơn tặc có lẽ biết được sơn đại vương rời khỏi một vài ngày, cho nên thỉnh thoảng có mấy sơn tặc như châu chấu bay ra từ bụi cỏ một phen lưu luyến chia tay. Mà Mộ Giai Nam chỉ cười tủm tỉm một lần lại một lần vẫy tay cáo biệt, nhìn hắn giống như Bộ trưởng Bộ Quốc phòng đang kiểm duyệt bộ đội vũ trang vậy.

Thu Anh Đào chịu không nổi dám sơn tặc nhìn mình dò xét, cho nên nàng vào bên trong xe ngựa để tránh bị quấy rầy, nhưng chưa đi được vài bước, xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, chỉ nghe bên ngoài màn xe truyền đến một tiếng: “Ca! Mang ta cùng đi chơi đi!”

... Thu Anh Đào nghiêng đầu ra ngoài hé ra nửa con mắt, chỉ thấy Mộ Giai Kỳ như chướng ngại vật cản đường, hai tay mở ra đứng chắn trước đường đi, nàng vô tình cúi mí mắt, xú tiểu tử này vẫn còn sống sao?!

Mộ Giai Nam giữ cương ngựa bày ra tư thế không hài lòng, hắn xuống núi lần này ngoài chuyện của Ngưu Nữu Nữu, thì hẳn còn hy vọng đệ đệ sớm tự mình đảm đương mọi chuyện. Ai biết được Mộ Giai Kỳ đáp ứng rất thống khoái, chỉ chớp mắt lại chạy xuống núi quấy rối, hẳn không hờn giận nhứt mảy: “Người cũng không còn nhỏ, sơn trại sớm hay muộn cũng giao cho người quản lý, nam nhân phải hiểu được chuyện gì nên làm, không thể cái gì cũng đều ỷ lại đại ca.”

“Nhưng ca không nói là đi cùng Nữu Nữu a, đại ca không phải muốn mượn cơ hội này để làm chuyện của mình chứ?! ——” Mộ Giai Kỳ một cổ tức giận, sơn trại nhiều việc như vậy, ca lại cùng tiểu tình nhân đi du sơn ngoạn thủy, chuyện này thật quá đáng!

Không đợi Mộ Giai Nam mở miệng, Thu Anh Đào đã ném quả táo bị cắn một nửa lên người Mộ Giai Kỳ, hắn tránh không kịp vừa vặn bị đánh trúng, Thu Anh Đào cả vú lấp miệng em từ trong xe đi ra, tà tà vuốt vuốt cằm nhìn Mộ Giai Kỳ.

Mộ Giai Kỳ ủy khuất mếu máo, nổi tính đùa giỡn: “Nữ Nữ, đã nói đại ca của ta không đẹp trai bằng ta, hơn nữa ta đối với người cũng không tệ a, sao người không nói gì đã đánh ta...?”

Thu Anh Đào thấy hấn một bộ dáng tiểu hài tử mè nheo, nhất thời liếc mắt khinh thường nhảy xuống xe ngựa, mở hộp văn chương viết xuống: ta ba tháng sau sẽ thành thân với Thất vương gia, đại ca người chỉ có lòng tốt giúp đỡ ta, hiểu không?

Mộ Giai Kỳ vừa nhìn vừa suy nghĩ, hấn bán tín bán nghi: “Người sắp phải gả cho Thất vương gia vậy còn quần lấy đại ca của ta làm gì? Hay là người đối với đại ca của ta còn có suy nghĩ không an phận...?”

“Mộ Giai Kỳ!” Mộ Giai Nam không kiên nhẫn đánh gãy lời hấn, mệnh lệnh cương quyết nói: “Ta và Ngưu Nữ Nữ có chuyện quan trọng cần làm, đệ lập tức biến mất trước mặt ta, nếu không đừng trách ta!”

“...” Mộ Giai Kỳ chưa bao giờ thấy đại ca ra lệnh ình như vậy, lại nhìn thần sắc Mộ Giai Nam giống như thẹn quá thành giận, hấn khiếp đảm tránh sang một bên, Mộ Giai Nam cũng không chớp mắt đánh xe mà qua, bên cạnh lại truyền đến lời từ biệt của Mộ Giai Kỳ: “Đại ca yên tâm đi, ta sẽ mang hết khả năng để quản lý thật tốt huynh đệ trên núi, chúc ca thuận đường xuôi gió, sớm ngày trở về...”

Mộ Giai Nam lưng cứng đờ tức khắc giữ chặt cương ngựa, hấn đình trệ một cái chớp mắt, có lẽ Mộ Giai Kỳ đối với chuyện hấn rời đi có chút kích động, huống chi Mộ Giai Kỳ bất quá chỉ mới hơn hai mươi tuổi, cho nên mới cố ý tìm đủ loại lý do để kéo dài thời gian. Cẩn thận ngẫm lại, mặc dù đứa nhỏ này ngày thường bướng bỉnh hiếu thắng, nhưng hấn chưa bao giờ rời xa Mộ Giai Kỳ quá năm ngày. Mộ Giai Nam nhảy xuống xe ngựa, đi tới trước mặt đệ đệ... Mộ Giai Kỳ ủy khuất cúi đầu, thấy thần sắc đại ca trở lại hòa ái, không khỏi ôm cổ Mộ Giai Nam: “Ca, mang Giai Kỳ đi Yên Hoàn Sơn đi, ta mặc dù vô công không bằng một nửa của ca, nhưng cũng hữu dụng mà, nơi đó rất nguy hiểm, vì nữ nhân của người khác, ca...”

Mộ Giai Nam tức khắc nháy mắt lệnh Mộ Giai Kỳ im tiếng: “Ai nói với người? Yên Hoàn Sơn chỉ bị bọn vá áo túi cơm trong chốn vô lâm đồn thổi mà thôi, tin vớ hề không đủ làm chứng.” Hấn vỗ thật mạnh vào lưng Mộ Giai Kỳ: “Ca cũng chỉ có một mình người là đệ đệ, ngày thường người không phân lớn nhỏ cũng không sao, nhưng hiện tại ta phải đi mấy mươi ngày, người không lẽ cũng muốn giống một nam nhân nhiều lời? Thế gian không có chuyện gì không giải quyết được, gặp chuyện gì cũng nhớ bình tĩnh, cân nhắc trước sau rồi hãy quyết định.” Hấn lau nước mắt cho đệ đệ, bật cười: “Nam nhi đại trượng phu, sao động chuyện là rơi nước mắt a? Chăm sóc tốt cho Linh nhi, nếu nàng thiếu một sợi tóc, ca không để yên cho người đâu!”

“Ca cũng không có điểm xem nàng cuối cùng có mấy sợi tóc... Ách! ... Đừng đánh đầu ta!” Mộ Giai Kỳ ôm đầu trốn tránh, tức khắc khôi phục bộ dáng cột nhả, hấn thúc một quyền vào ngực Mộ Giai Nam, trịnh trọng nói: “Đi đi ca, ta cam đoan sẽ đem Linh nhi muội muội nuôi thành mập mạp, trắng trẻo, làm cho nàng quên hết những chuyện không thoải mái trong lòng...” Hấn liếc mắt nhìn Ngưu Nữ Nữ một cái: “Ca cũng mở lòng vui vẻ mà đi đi, cứ đem những chuyện không vui bỏ hết sau lưng...”

Mộ Giai Nam vui mừng gật gật đầu, Mộ Giai Kỳ thật ra cũng có tâm tư tinh tế, là người làm đại ca như hấn không để ý đến vấn đề này, mà đệ đệ bất tri bất giác dần dần thành thực, có lẽ đây là sự ăn ý giữa huynh đệ, không cần biểu đạt, cũng rất ấm áp.

...

Làm mọi thứ trở lại bình thường, Mộ Giai Nam trong lòng hơn một phần trăm trọng, trên sơn đạo chỉ còn lại âm thanh quay vòng của bánh xe...

“Giai Kỳ, không phải là đệ đệ ruột của ta.” Hấn dương môi cười: “Nhưng ở trong lòng ta, Giai Kỳ và Nguyễn Linh Nhi so với người thân còn thân hơn.”

“...” Thu Anh Đào mặc dù không rõ Mộ Giai Nam vì sao nói cho nàng nghe chuyện này, nhưng nàng vẫn khề giật mình một phen, huynh đệ họ mặc dù thường xuyên cãi nhau âm ỉ, nhưng nàng quả thật có thể cảm giác được huynh đệ hai người thân mật khăng khít với nhau.

“Nghĩa phụ ta, cũng chính là trại chủ sơn trại, trước khi lâm chung đã mang chân tường nói cho ta biết, lúc ấy ta có loại cảm giác nói không nên lời... Mặc dù không có cha mẹ, nhưng ta vẫn còn tay chân, ta không muốn đệ đệ giống như ta không nhận được sự yêu thương của cha mẹ mà rơi vào tịch mịch, cho nên ta vừa là ca lại vừa làm cha, thậm chí mọi việc đều nghĩ cho hấn, mà khi người có một ngày biết được nguyên lai

tất cả đều là giả dối, cái loại tâm tình này không người nào có thể phải cảm nhận được...”(chẳng hiểu gì). Mộ Giai Nam coi như tự mình lầm bầm lầu bầu, lại đem bí mật đã ẩn sâu trong lòng nói hết với Thu Anh Đào, nhưng vẻ mặt của hắn lại xuất hiện nét nhu hòa. Thu Anh Đào không tự chủ được vỗ vỗ lưng hắn, khiến một người mang tất cả yêu thương đi quan tâm một người, lại phát hiện người đó và mình không có quan hệ gì, tâm nhất định phải chịu đả kích, mà giờ phút này, nàng mới phát hiện mình đối với Mộ Giai Nam hoàn toàn không biết chút gì.

Mộ Giai Nam thấy thần sắc Thu Anh Đào ai oán, không khỏi dương môi cười: “Ta đã sớm nghĩ thông suốt, bọn họ đều là người thân của ta, bất luận ở thời điểm nào, ta đều có trách nhiệm và nghĩa vụ chăm sóc hai hài tử kia, loại cảm giác này cũng không tệ, ha ha.”

Ánh sáng mờ xuyên thấu qua lá cây chiếu vào gương mặt mịn hoặc của Mộ Giai Nam, rút đi vài phần bướng bỉnh lại thêm vài phần sầu lo, Thu Anh Đào biết hắn dùng tiếng cười để che dấu mệt mỏi, Mộ Giai Nam bất quá chỉ hai mươi tư tuổi, vậy mà nhìn hắn so với người ta già hơn một chút, thân sống ở ngư long hỗn tạp, hắn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể buộc chính mình từ từ cứng đại.

Thu Anh Đào cắn môi dưới, đi đến sau xe lấy ra một quả táo đỏ rực, ở trên người cọ cọ sau đó đưa cho Mộ Giai Nam, Mộ Giai Nam sợ run chớp mắt một cái, ra vẻ cảnh giác hừ một tiếng: “Đỏ như vậy nhất định có sâu.”

“...” Thu Anh Đào cầm hai quả táo kiểm tra một vòng, không phát hiện chỗ sâu nào, nhưng ánh mắt kia của Mộ Giai Nam giống như nói nàng không có hảo ý, nàng một mồm to cắn lên quả táo, sau đó đem quả táo vừa cắn ngang mặt đưa Mộ Giai Nam kiểm tra, Mộ Giai Nam tựa hồ không nghĩ tới nàng thật sự sẽ làm như vậy, ra vẻ tỉ mỉ kiểm tra, sau đó mới đưa tay kia chỉ vào quả táo: “Đều dính nước miếng của ngươi, ghê tởm như vậy, làm sao ăn nha...?”

Thu Anh Đào nghe hắn nói vậy, thì tức giận đưa tay định đoạt lại quả táo, nhưng Mộ Giai Nam một ngụm mang hết quả táo cho vào miệng, mắt còn đảo dặt ý cười xấu xa, Thu Anh Đào nhất thời hai tay vòng trước ngực ngoảnh mặt sang một bên... Người này căn bản không đáng để người khác đồng tình, hắn chính là có nhiều ý nghĩ xấu như vậy, nên mới bị cha mẹ bỏ lại bên đường!

Mộ Giai Nam vốn chuẩn bị hai con ngựa, nhưng thấy trên xe đầy đủ vật tư, đương nhiên không muốn cô phụ ý tốt của Ngưu tiêu đầu, mà hắn càng ngạc nhiên hơn khi Ngưu Đại Ngưu đồng ý để Ngưu Nữ Nữ đi cùng hắn. Yến Hoàn Sơn trong chốn võ lâm được mệnh danh là nơi quái dị, nhiều cơ quan, ẩn sĩ tập hợp nổi tiếng xa gần. Nhưng hắn cũng từng nghe nghĩa phụ nói qua, Yến Hoàn Sơn sở dĩ được mệnh danh là Yến Hoàn, nghĩa là Yến tử lá rụng về cội gia viên, vạn vật đều có linh tính, chỉ cần không có tâm hại chúng nó, chúng nó thì sẽ lấy lễ mà đối đãi, đương nhiên đây cũng chỉ là lời đồn một phía mà thôi, còn cuối cùng Yến Hoàn Sơn có phải là nơi vực sâu vạn trượng hay không thì hắn cũng chưa tận mắt nhìn thấy, bất quá hắn quả thật có tâm tư đi khám phá bí mật Yến Hoàn Sơn, có lẽ có thu hoạch ngoài ý muốn cũng không chừng.

Tại lúc hắn còn đang tự hỏi, thì cánh tay cảm thấy có trọng vật đè xuống... Mộ Giai Nam nhẹ nâng cánh tay, chỉ thấy Thu Anh Đào nghiêng mình, đầu thuận thế gối lên đùi hắn... Mộ Giai Nam nhìn xuống sườn mặt Thu Anh Đào, lông mi nàng dài hơi lay động, cái miệng nhỏ nhắn ngủ rất an nhàn. Hắn không khỏi bất đắc dĩ cười, không thể không thừa nhận, từ lúc nàng ở rừng rậm suốt nửa bị cưỡng bạo, trong lòng hắn bắt đầu hy vọng nàng có thể sớm ngày mở miệng nói chuyện, ít nhất cũng có năng kêu to “Cứu mạng”, khi nàng muốn cười có thể cất tiếng cười to, cũng có thể giao tiếp với mọi người bằng ngôn ngữ.

Mấy ngày trước Quế công công hấp tấp gửi thư đến, chuyện thứ nhất chính là việc mất trộm trong cung ông ta đã thoát khỏi hiểm nguy, chuyện thứ hai chính là nhắc tới một nửa “Tróc yêu cô” trên cổ tay Ngưu Nữ Nữ, cố ý nói đến việc nàng sắp gả cho Thất vương gia, muốn được an toàn phải giết người diệt khẩu.

Mộ Giai Nam lúc nhìn đến câu “Giết người diệt khẩu” này là đang uống trà, bị lá trà làm mà ho khan, bất quá việc này không trách Quế công công mẫn cảm quá mức được, chính hắn cũng đã đem hoàng cung và hoàng đế làm một hồi sự việc rồi... Ánh mắt Mộ Giai Nam dừng trên một đôi “Tróc yêu cô” cách nhau không xa, chỉ kim lóng lánh chói mắt, mà cổ tay Ngưu Nữ Nữ chỉ dùng tơ lụa bao vây không để lộ ra ngoài... Ai, vô luận là nhìn người hay nhìn vật, thấy thế nào cũng không giống một đôi không phải sao?

Đội xe ngựa đến chân núi thì đã qua hoàng hôn, nhưng Thu Anh Đào vẫn như chưa thức dậy, hắn khom

người ngắt cọng cỏ lau quét tới quét lui trên chóp mũi Thu Anh Đào, chỉ thấy Thu Anh Đào nhu nhu cái mũi cũng không có ý định mở mắt, hần cũng không vội vàng, chậm rãi lại dùng cỏ lau, trái phải tấn công trên khuôn mặt nàng mà “Tổng vệ sinh” ...”Sâu lưỡi, đến giờ ăn cơm rồi.”

Thu Anh Đào cảm giác trên mặt như có con sâu bò tới bò lui, mở đôi mắt sưng mù ra, Mộ Giai Nam phát hiện nàng tỉnh, lập tức tránh ra! ... Nàng ánh mắt đánh giá bốn phía, nhìn biểu tình sung sướng như đang xem kịch của Mộ Giai Nam.

“...” Nàng nghiêng trái nghiêng phải ngồi dậy, mà trên tay hần vẫn còn nắm cọng cỏ lau chết tiệt kia, người này thực đáng ghét mà!

27. Chương 27

Chương 27: Cổ đại cũng có fan đoàn

Mộ Giai Nam tựa hồ đối với thành trấn này rất quen thuộc, hần đánh xe ngựa đi đến trước cửa một khách điểm có vẻ thượng đẳng, điểm tiểu nhị kinh ngạc nhìn “Sơn đại vương” đại giá quang lâm, nhất thời cúi đầu khom lưng nhiệt tình đón chào, hần và Thu Anh Đào vừa rảo bước đi đến cửa khách sạn, thì ngay cả chưởng quầy cũng chạy ra nghênh đón khách quý: “Mộ trại chủ khó được dịp xuống núi, đã mang đến vinh hạnh cho tiểu điểm của kẻ hèn này a!”

Tuy rằng sau lưng tiếng ủng hộ khen tặng ồn ào không ngừng, nhưng Mộ Giai Nam vẻ mặt sung sướng thân mật mỉm cười, cũng không có vẻ gì là khiêm tốn. Thu Anh Đào khó lý giải nhượng mảy, Mộ Giai Nam nhìn sao cũng giống như cục trưởng cục thuế nha, đi đến chỗ nào cũng đều có người nhiệt tình tiếp đón, nàng lần trước đưa tiêu có đi qua nơi này, thiếu chút nữa không tìm được khách điểm để trọ, nếu nàng nhớ không lầm, thì cũng đã tới khách điểm này tìm nơi ngủ trọ, nhưng thái độ thực không giống với hiện tại, ra vẻ cho dù lúc này thực sự không còn phòng, thì chưởng quầy cũng có thể đem phòng ngủ của mình mà tặng cho Mộ Giai Nam. Còn phải nói một câu: ủy khuất cho ngài rồi.

Mộ Giai Nam là cái loại nam nhân làm người ta trước mắt sáng ngời, thân hình cao gầy, dung mạo xinh đẹp đúng là chiếm rất lớn ưu thế, vô luận đi đến nơi nào cũng có thể làm loá mắt mọi người. Đường nhiên, nói lời này là có căn cứ, Thu Anh Đào từ ngoài cửa đi đến trước bàn ăn còn không quá hai mươi bước, ngoài cửa đã tụ tập bảy, tám cô nương trẻ tuổi, tựa hồ vây xem người cũng là một xu thế nha, chỉ thấy các nàng xấu hổ cười cười, cả người e thẹn nhìn Mộ Giai Nam, thuận tiện ánh mắt ghen tị lại hướng đến Thu Anh Đào vài lần.

Các cô nương này khe khẽ nói nhỏ, dường thấy rằng đã qua thời gian ăn cơm, nguyên bản mấy bàn cơm lúc trước trống rỗng nháy mắt đã ngồi đầy những cô nương trẻ tuổi, tiếng cười nhẹ nhàng lan tràn khắp đại sảnh lầu một, Thu Anh Đào uống một ngụm trà, lòng thầm cảm thán, những cô nương này cũng thật là háo sắc nha!

Các cô nương cũng không thể ngồi không, đành phải gọi vài món ăn, đám tiểu nhị vội vàng dâng đồ ăn, châm trà, chưởng quầy đương nhiên cười đến toe toét, đặc ý vênh vác cười nói: “Mộ trại chủ ở lại mấy ngày đi, tiểu điểm sẽ miễn toàn bộ chi phí ăn ở cho người a!”

Mộ Giai Nam ngoài cười nhưng trong không cười, khóe miệng dương dương tự đắc, Thu Anh Đào bĩu môi một cái, nàng hiện tại đã hiểu Mộ Giai Nam vì sao đi đến chỗ nào cũng được hoan nghênh, bạn hữu Mộ Giai Nam mà đi đến đâu thì ở đó làm ăn buôn bán rất có lời nha, giống như “hồng ngư lang” đi triển lãm khách vậy!

Đội tất cả đồ ăn được mang lên, Mộ Giai Nam cũng không vì ánh mắt của những người bốn phía mà ảnh hưởng đến khẩu vị, ngược lại còn ăn rất thoải mái, trong khi đó Thu Anh Đào không được tự tại như vậy, nàng cứ mỗi một miếng thức ăn vào miệng, thì giống như có thể nghe được âm thanh nguyên rủa “Nghẹn chết người”.

Mộ Giai Nam biết nàng ngày thường ăn rất nhiều, sao hôm nay nàng nói đói bụng cả một ngày, vậy mà nàng lại ăn chậm chạp, biểu tình quái dị, Mộ Giai Nam tìm tìm trong đĩa thịt nướng, cuối cùng cũng tìm được một miếng toàn thịt mỡ gấp bỏ vào trong chén Thu Anh Đào: “Thịt mỡ thịt mỡ, người yêu nhất đây.”

Thu Anh Đào nhìn miếng thịt trắng bóng, thiếu chút nữa ói ra, nàng bỏ đĩa đem bát cơm đẩy ra, người này là cố ý ! ... Mộ Giai Nam không rõ cho nên nâng mí mắt, hẩn vẫn cho rằng Ngưu Nữu Nữu khí lực lớn là liên quan đến ẩm thực: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ còn muốn ta ư? Ha ha a...”

Thu Anh Đào nguyên bản là tức giận, nhưng chung quanh lại nghĩ là hai người bọn họ đang “Liếc mắt đưa tình” vô trách nhiệm bát quái một phen, phải nói là trung quốc ngôn ngữ văn hóa chính là bác đại tinh thâm, “Trăm khoan hồng quanh một đốm” hướng chỉ nữ nhân đương nhiên đối với nữ nhân càng dò xét hơn, chưa tới mười phút, nàng đã nghe không dưới hai mươi câu tổn hại đến sự “Xinh đẹp” của nàng.

Thu Anh Đào không thể nhịn được nữa, nhìn sang những nữ nhân các bàn bên cạnh, nhưng ánh mắt nàng xẹt đến bàn nào, thì bàn ấy liền dường như không việc gì xảy ra, bọn họ chỉ tự nói tự cười với nhau, giống như tự nàng suy nghĩ nhiều mà thôi... Lúc này, Mộ Giai Nam hơi hơi nhũ mảy, gấp lên một miếng thịt nướng: “Nhìn như thế nào miếng thịt này cũng nhiều mỡ mà ...”

Thu Anh Đào bỗng nhiên linh cơ chợt lóe, trong mắt bốc lên ngọn lửa báo thù, nàng tức khắc cầm lấy chiếc đĩa gấp lên một miếng thịt nướng, đưa lên miệng lấy lại bình tĩnh, cắn răng một cái đem miếng thịt nhắm ngay phần béo ngậy hung hăng cắn một miếng, sau đó nàng đem phần thịt bỏ vào chén Mộ Giai Nam, sau đó thể hiện biểu tình ôn nhu “Thỉnh chậm dùng”.

“...” Mộ Giai Nam đưa ánh mắt hiểu ý sang Thu Anh Đào, cũng thuận theo vui vẻ đem miếng thịt cho vào miệng thỏa mãn nhai nuốt.

Hành động này làm cho các thiếu nữ xung quanh tức điên lên, có mấy người còn tức giận đến mức quăng lại tiền cơm cảm giận rồi đi, Thu Anh Đào miệng ngậm thịt mỡ tuy cảm thấy ghê tởm, nhưng trong lòng cũng rất thỏa mãn, nàng hai tay ôm ngực đắc ý mỉm cười. Khi nàng tỏ thái độ thị uy nhìn một vòng xung quanh, đầu nhìn lại, nhất thời khóe mắt mở lớn, đáy mắt bắn ra biểu tình khiếp sợ... Bởi vì cái tên Mộ Giai Nam thời kia còn không biết xấu hổ, cứ nhiên đem mấy miếng thịt mỡ chia đôi phần mỡ với phần thịt, chính tề đặt phần mỡ vào chiếc đĩa nhỏ đẩy đến trước mặt nàng, hẩn còn cắn chiếc đĩa hướng nàng làm tư thái “Thỉnh hỗ trợ chia đôi”.

“...” Thu Anh Đào ôm nỗi hận trừng mắt nhìn Mộ Giai Nam, lúc này mặc kệ thế nào, thì cũng có mấy chục ánh mắt chờ xem nàng làm trò cười, nàng lúc này đứng giữa lựa chọn danh dự và khẩu vị... Cuối cùng nàng quyết định, khí thế như tử sĩ cầm lấy đôi đũa, ôm niềm tin thấy chết không sờn đem từng miếng thịt mỡ cắn nuốt... Mộ Giai Nam giống như đứa trẻ chờ ăn, một tay chống má cười tủm tỉm: “Thấy ta tốt không, ta đã đem những miếng thịt không mỡ ăn dùm người rồi đó, ha ha a...”

Nàng cũng không ngăn đầu, nếu không muốn bày ra gương mặt vận vẹo run rẩy, thậm chí nói một câu: mụ nội nó D!

Đợi sau khi Mộ Giai Nam một mình cơm no rượu say, hẩn từ quầy lấy một cái chìa khóa phòng đưa cho Thu Anh Đào: “Ta đi ngủ trước, người cũng đi ngủ sớm một chút đi.” Nói xong, hẩn thẳng hướng cầu thang đi tới, Thu Anh Đào ôm miệng đầy thịt béo không thể nhịn được nữa, thấy Mộ Giai Nam rút cục cũng rút đi, nàng vội vàng đứng lên hướng nhà vệ sinh chạy tới... Chỉ chốc lát, phía sau hậu viện liền truyền ra thanh âm nôn mửa.

Một vị mới từ hậu viện đi ra, điểm tiểu nhị liền đi vào phòng khách thay Mộ Giai Nam châm nước trà, còn tề mi lộng nhàn nói: “Mộ trại chủ lợi hại a, đúng là anh hùng xuất thiếu niên, ha ha ha ——”

“...” Mộ Giai Nam chậm rãi uống ngụm trà, mặc dù lời này có vẻ khoa trương còn có điểm quỷ dị, nhưng mà, hẩn cũng không nghĩ nhiều, chỉ bày ra vẻ mặt đương nhiên mà cười cười.

Thu Anh Đào rút cục cũng nôn ra hết, đến ngay cả ruột gan cũng mún nôn ra, hai chân bủn rủn, yết hầu đau nhứt, nàng hữu khí vô lực đi lên cầu thang, vừa vào phòng liền gục trên giường, nàng phát hiện vừa rồi hành vi “Tranh giành tình nhân” buồn cười cỡ nào, có thể ghi vào sự tích cuộc đời nàng được rồi đó! Ô ô, Mộ Giai Nam ngay cả heo chó cũng không bằng, hẩn còn có thể ăn uống no đủ ngủ ngon đi, ô ô...

Sáng sớm hôm sau, vì phòng Thu Anh Đào ở ngay ngã tư đường, cho nên tờ mờ sáng nàng đã nghe được tiếng ồn ào ở lầu một, nàng lê thân đẩy cửa sổ ra... Mộ Giai Nam co vẻ như đang cho ngựa ăn, chỉ thấy trên ngã tư đường không rộng lắm đang nhốn nháo, tầng tầng lớp lớp người đứng chật ních giống như đi xem Gấu trúc ... Nữ nhân! Thu Anh Đào bỗng nhiên bốc lên ngọn lửa không tên, hẳn đây là đi cho ngựa ăn cỏ sao? Nhìn hẳn căn bản cũng rất giống thức ăn gia súc, đang mời gọi người ta tới ăn hẳn nha, nàng đánh mạnh một quyền lên thanh chống cửa sổ, “Răng rắc” âm thanh gỗ gãy phát ra, thanh chống cửa sổ “Sư” một tiếng hướng lầu một bay xuống, mà phía dưới chính là đỉnh đầu Mộ Giai Nam, Thu Anh Đào trong mắt kinh hãi, muốn la lên nhưng không thành tiếng, chỉ đành nhất nhắm mắt ngồi xổm xuống trốn tránh trách nhiệm .Mà tại lầu một, trong khoảnh khắc truyền đến liên tiếp tiếng thét chói tai... Lúc này, Mộ Giai Nam phát ra cảnh giác, hẳn nhìn lên cửa sổ lung lay sắp đổ trên đỉnh đầu, không cho là đứng lên tiếng...”Nữ Nữu, người thức dậy rồi sao?”

“...” Thu Anh Đào có tật giật mình đứng lên, thấy Mộ Giai Nam không bị thương mới yên tâm, cùng lúc đó vô số ánh mắt “Thương hương tiếc ngọc” nhìn về phía Mộ Giai Nam. Sau đó lại như hổ rình mồi trừng mắt nhìn tên đầu sổ gây chuyện là nàng.

Thu Anh Đào biểu tình cứng ngắc vầy vầy tay, Mộ Giai Nam hướng nàng ngoắc ngoắc ngón tay kêu nàng xuống dưới, nàng nuốt nuốt nước miếng, sau đó ăn mặc chỉnh tề, khuôn mặt xám xịt tiêu sái ra khỏi phòng.

Mộ Giai Nam đã thanh toán xong tiền thuê phòng, chỉ chờ nàng xuống lầu sẽ tiếp tục lên đường, nhưng một đám người chặt như nêm cối chậm chạp không chịu tránh ra, Mộ Giai Nam thoả mái nhìn xung quanh một vòng: “Xin các vị cô nương nhường đường”

Thu Anh Đào tuy rằng dùng chút sức là có thể đẩy ngã một đám người, nhưng nàng cũng không muốn bị đám người người kia đánh a. Nhưng hiện tại cho dù nàng không ra tay, thì bản thân cũng bị bao quanh, nàng thực sự đối với chuyện này cảm giác vô lực, ai nói nữ tử cổ đại đoan trang, hòa nhã chứ? Tất cả đều đối người!

Mộ Giai Nam thấy thế hơi hơi nhú mày, hẳn nhún người nhảy ra khỏi đám người, đi vào khách điểm, đám điền cuồng nữ tử cũng theo sát tiến vào khách điểm, trong khoảnh khắc ngã tư đường khôi phục yên tĩnh, Thu Anh Đào vội vàng đi vào xe ngựa, nàng bỗng nhiên cảm thấy xe đầu trầm xuống, vừa vén màn lên, cư nhiên là Mộ Giai Nam thoát ra từ đội ngũ, Mộ Giai Nam chỉ chỉ đỉnh đầu... Nguyên lai hẳn từ cửa sổ lầu hai nhảy xuống, bắn sang cho Thu Anh Đào một ánh mắt đặc ý “Vu hồi chiến thuật, hẳn thông minh đi?”.

Cương ngựa giương lên, xe ngựa cấp tốc lao đi, phía sau lưu lại đủ mọi khăn tay màu sắc hoa nhò không ngừng lay động.

Thu Anh Đào thật sự là chịu đựng đủ, nàng hầm hừ ngồi vào bên trong xe, bỗng nhiên từ bên ngoài rèm xe bay vào một túi giấy, Thu Anh Đào theo bản năng tiếp được, nàng mở ra bên trong chính là điểm tâm, nàng dùng ánh mắt liếc người nào đó bên ngoài rèm xe một cái, hừ, dám dùng mỹ thực hối lộ nàng? Được rồi... Tha cho người đó.

Mộ Giai Nam hít sâu một hơi, từng đợt từng đợt không khí nhẹ nhàng khoan khoái thấm vào ruột gan: “Đi ra hít thở không khí đi, người muốn mốc meo trong đó sao?..”

Thu Anh Đào một bên viết chữ, một bên ngồi bên cạnh xe ngựa, nhàn rỗi đúng là nhàn rỗi a, nàng bắt đầu đối với soái ca tiến hành phỏng vấn: này nữ nhân mắt to trừng đôi mắt nhỏ nhìn người, người không biết là không được tự nhiên sao?

Mộ Giai Nam không cho là đúng nhún nhún vai: “Nhìn thì nhìn, chỉ cần đừng sờ loạn là được.”

Thu Anh Đào lại viết xuống: kia nếu có một cô nương cực kỳ xấu hướng người thổ lộ, người làm sao bây giờ?

“Cực kỳ xấu...” Mộ Giai Nam câu được câu không, bỗng nhiên nhìn về phía Thu Anh Đào, làm ra trạng thái hoảng sợ: “Người không phải là muốn thổ lộ với ta chứ? ...”

“Ba!” Thu Anh Đào nghiêng răng nghiêng lợi đóng nắp hộp lại, phỏng vấn xem như đã xong!

Mộ Giai Nam ha ha a cười, hảo tâm vì nàng giải thích nghi hoặc: “Năm trước lúc ta đi ngang qua đây, trấn này từng bị một đám hung hắc ác bá lai người lịch không rõ gây khó dễ, quan binh lại bắt không được người,

lúc đó người đứng đầu trấn nhờ ta đi bắt hung phạm, cho nên dân chúng trong trấn đối với ta phá lệ nhiệt tình.”

“...” Hutz!, nàng muốn nghe giải thích sao? Nào tên trộm cướp nào đi bắt trộm cướp chứ? Tám phần là Mộ Giai Nam tìm sơn tặc cải trang, sau đó lừa gạt hảo cảm của dân chúng để ăn uống miễn phí chứ gì! Thu Anh Đào lắc lắc đầu... Sớm nói rõ ràng không phải hơn sao! Hại nàng cả người không được tự nhiên cả đêm, nàng ánh mắt loạn phiêu, không tự chủ được mím môi cười.

28. Chương 28

Chương 28: Đánh giá cầu độc mộc

Vượt qua ngọn núi thứ hai thì đã ra khỏi phạm vi sơn trại Mộ Giai Nam chiếm cứ, đám sơn tặc đưa tiễn Mộ Giai Nam cũng thức thời dừng lại cách xa đội quân canh giữ ngoài Hoàng một đoạn, Mộ Giai Nam và Thu Anh Đào bắt đầu hành trình không rành đường đi, ít nhất Thu Anh Đào là cho là như vậy .

Hoặc là nói, đối với Thu Anh Đào mà nói đây là chuyện mới mẻ và kích thích, được xuyên qua, nàng phải tận lực không để uống phí a.

Mộ Giai Nam mỗi ngày trước khi đi ngủ câu nói đầu tiên là: lại một ngày bình an vô sự. Mà ý tứ trong đó chỉ có mình hắn hiểu được.

Thu Anh Đào ngẩng đầu nhìn sông lớn đồ sộ chắn ngang trước mặt, nước sông đục ngầu, chảy xiết, cảm giác như sa tăng thường lui tới vậy.

Chỉ là trên sông có cây cầu độc mộc thật dài, phía dưới được chống đỡ bằng một hàng cọc gỗ không theo quy tắc, cây cầu đại khái khoảng hai Michael ,nước sông lại mãnh liệt chảy xiết, trên mặt cầu nước bắn tung tóe loang lổ nước. Mộ Giai Nam sớm biết nơi này có sóng, không chút hoang mang xuống xe ngựa, chuẩn bị vật phẩm, làm thành một bao lớn vác lên lưng. Thu Anh Đào cũng lấy mấy bộ xiêm y và bạc làm thành bọc nhỏ ôm vào trong ngực, xe ngựa đương nhiên là không thể đem theo, chỉ có thể chờ khi qua bên kia sông lại mua ngựa mới. Nàng nhìn một vị nông dân gánh một đòn gánh nặng trĩu đi rất thông dong phía trước... Nàng ôm chặt lấy bọc nhỏ thần phục, hẳn là không có việc gì đi?

Qua cầu độc mộc có không quy củ bất thành văn nào, nếu đối diện bên kia có người lên cầu trước, thì người đối diện bên đây phải đứng chờ, Mộ Giai Nam nhìn sang bờ đối diện tạm thời không có người đi qua, ý bảo Thu Anh Đào lên cầu đi trước, hắn cản phía sau. Thu Anh Đào nuốt nước miếng đi từng bước, mặt cầu nhỏ hẹp ẩm ướt nhất thời phát ra “Chi chậm chậm” động tĩnh, nàng sợ hãi, tức khắc đứng yên không nhúc nhích, không khỏi hướng Mộ Giai Nam bắn ra ánh mắt cầu cứu... Mộ Giai Nam trừng mắt nhìn: “Đừng nhìn xuống dưới cầu, hãy tự nhiên đi như bình thường.”

“...” Thu Anh Đào khiếp sợ nhìn nước sông rít gào, nếu bất cẩn trượt chân, nhất định nàng sẽ bị dòng nước chảy xiết mang ra xa vạn dặm, nàng theo bản năng kéo góc áo Mộ Giai Nam ý muốn hắn đi trước, Mộ Giai Nam hai tay ôm trước ngực đi lên cầu độc mộc, còn từng bước từng bước làm mẫu cho nàng, đi khoảng ngoài năm thước Mộ Giai Nam dừng lại, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Mau lên đây nha, rất vững vàng.”

Thu Anh Đào khóc không ra nước mắt chu miệng lên, đem bọc nhỏ buộc chặt sau người, nàng cố gắng bước ra từng bước, run rẩy đứng ở đầu cầu, chỉ cần nàng đi ba bước nữa là tới mặt nước. Nàng thuận thuận khí, vừa định nhấc chân, chỉ cảm thấy thân cầu bắt đầu kịch liệt chấn động, nàng giương nanh múa vuốt, bên ngoài ánh mắt sợ hãi, bên tai lại ầm ầm truyền đến tiếng cười vui sướng khi người gặp họa của Mộ Giai Nam, Thu Anh Đào hí mắt nhìn... Phát hiện Mộ Giai Nam cứ nhiên đang ở bên trên cầu, vừa cười vừa dùng sức lắc lư cây cầu, còn tề mi lộng nhãn hướng nàng khiêu khích... Thu Anh Đào lúc này đã tìm được “hung thủ hại người” là ai, nàng hỏn hển thẳng hướng Mộ Giai Nam đi đến, hôm nay nàng sẽ đem cái tên không bằng heo chó này quăng xuống sông!

Mộ Giai Nam thấy Thu Anh Đào bước nhanh thế tới rào rạt đuổi theo, không chút hoang mang quay đầu lại tiếp tục đi, lại cùng Thu Anh Đào bảo trì khoảng cách năm bước an toàn, hẳn không biết sống chết khích tướng nói: “Bắt không được bắt không được, ha ha a...”

Thu Anh Đào đang tức giận, cũng không để ý đến động tĩnh dưới chân, nàng giận dữ như vậy mà đi đến giữa cầu, Thu Anh Đào lơ đãng nhìn xuống nước sông cuộn cuộn, ngoài đầu nhìn về phía bờ xa xôi, nhất thời hai chân mềm nhũn xụi lơ... Nàng khoe mắt xuất hiện nước mắt nhìn xung quanh, chỉ liếc mắt một cái nàng càng sợ hãi hơn. Mộ Giai Nam cười tủm tỉm xoay người, vốn định tiếp tục chọc nàng để nàng qua cầu, nhưng phát hiện nàng cứ nhiên hai tay ôm chặt ván gỗ trên cầu không dám đi nữa. Mộ Giai Nam thấy phía sau Ngưu Nữ Nữ có vị lão thái thái chống trượng đã đuổi kịp, mà lão thái thái cầm quả trượng một bên vừa tới gần, một bên vừa thúc giục Ngưu Nữ Nữ đi mau đừng chặn đường, Mộ Giai Nam hai ba bước quay lại giữa cầu, ôm lấy cả người Ngưu Nữ Nữ, nhưng Thu Anh Đào cố sống cố chết ôm lấy tấm ván gỗ nói cái gì cũng không buông ra.

“Ta nói này tiểu nha đầu, người như vậy đứng giữa trời nắng sẽ bị đen đó! Đi mau a, khóc sụt mướt cũng không làm nên chuyện gì!” Lão thái thái ngữ khí không vội, so với thái độ bề ngoài cùng cả vú lấp miệng em hoàn toàn không hợp.

“Người đừng lửa cháy đổ thêm dầu, cô nương nhà ta khó tránh khỏi nhất gan.” Mộ Giai Nam nhú mi ngồi xổm xuống, nhìn Thu Anh Đào cười sáng lạn: “Nữ Nữ, người đi đến giữa cầu đều vô sự, còn một đoạn ngắn nữa thôi chúng ta liền qua cầu, nghe lời, ta dắt người chậm rãi đi.”

Kỳ thật Thu Anh Đào rất muốn đứng lên sải bước đi tiếp, nhưng hai chân chính là không nghe lời, nàng khiếp đảm vươn một bàn tay, Mộ Giai Nam đứng lúc cầm lấy đem nàng kéo lên, sau đó tự xoay người hướng bờ bên kia đứng thẳng, hẳn lại duỗi tay kia ra ý bảo nàng nắm chặt... Phía sau lão thái bà kêu gào không ngừng, Thu Anh Đào chỉ đành run run đứng lên, cúi đầu lại thấy dòng sông chảy xiết, nàng hoang mang rối loạn nghiêng nghiêng người, đột nhiên ôm lấy thắt lưng Mộ Giai Nam cũng không buông tay, lại gắt gao nhắm mắt, khuôn mặt dán tại trên lưng Mộ Giai Nam. Mộ Giai Nam bị nàng đột ngột hành động nên lắc lư vài cái, mà giờ phút này phiền toái lại theo nhau mà đến, nông phu đối diện chờ đợi qua sông cũng không kiên nhẫn bắt đầu lải nhải thúc giục, Thu Anh Đào đã làm giao thông bế tắc nghiêm trọng.

Mộ Giai Nam nhìn xuống một đôi nắm chặt tay nhỏ bé trên thắt lưng, cảm thấy đầu ngón tay nàng đang run rẩy, trong lòng khóc không ra nước mắt, hẳn đối với hai hướng trước sau quá to mắt diếc tai ngơ, vô vô mu bàn tay nàng an ủi: “Nữ Nữ đừng sợ, ổn định tinh thần rồi chúng ta đi tiếp.”

“Uy ! Nói chuyện yêu đương cũng phải biết lựa chỗ chứ?!” Lão thái thái dùng quả đầu trượng chọt chọt cái mõng Thu Anh Đào: “Cử động, cử động a, đừng giống như bị điểm huyết có được không? !”

Thu Anh Đào bị quả trượng cọ cọ vào, nàng thật muốn đem lão thái thái đá xuống sông, nhưng hiện tại nàng còn đang sợ muốn chết, trước mắt đành chặt chẽ ôm chặt lưng Mộ Giai Nam, nhắm hai mắt cố gắng định thần...

Mộ Giai Nam nghiêng đầu cười yếu ớt, nói bóng nói gió: “Vị Đại thẩm này, không bằng người phóng qua trước đi, ta dùng bả vai đỡ người”

Lão thái thái đầu tiên là ngẩn ra, thuận theo híp mắt lại: “Tiểu huynh đệ đang nói chuyện cười sao? Xem ta là lão bà không có bản lĩnh sao?”

“... Người muốn nhanh chóng qua cầu, bả vai bốn thiếu gia cũng không phải là ai cũng có thể dùng, dùng để ta đối ý” Mộ Giai Nam không kiên nhẫn giơ tay lên, lão thái bà đi đứng không tiếng động, lời nói thập phần lo lắng, chắc là có việc gấp, hơn nữa trông bộ dáng bà ta cũng không phải là người tầm thường.

Lão thái thái tựa hồ cũng lười nói tiếp, đứng thẳng thân thể cũng không xoay người, bà ném quả trượng về phía sau, lui mười bước, khoe miệng giơ lên nụ cười lạnh, tức khắc vận khí đan điền, mũi chân điểm lên vai Mộ Giai Nam phi thân bay qua... Thu Anh Đào chỉ cảm thấy “Bá” một trận gió lạnh xẹt qua đỉnh đầu, nguyên lai bà ta cũng là một cao nhân nha, may mắn nàng lúc này không động thủ đánh lão thái bà, nếu không người làm thức ăn cho cá khăng định là nàng... Đối diện nông phu vừa thấy lão thái bà gần trăm tuổi bay vọt tới trước mắt, thì ngay ra như phỗng cũng quên thúc giục, ngốc hồ hồ vô tay.

Lão thái thái chỉ nhường mảy, không tiếp tục đi trước mà quay đầu lại nhìn Mộ Giai Nam đang tới gần, đối với gương mặt mị hoặc không kiêng nể gì một phen đánh giá, sau đó thanh âm lại trở thành một cô gái: “Dáng vẻ cũng không tệ, người tên gì?”

“...” Mộ Giai Nam xoa xoa huyệt thái dương, nghiêng đầu nghi hoặc: “Người không vội sao?”

“Ta có nói mình vội sao? Chỉ là thấy nha đầu kia chặn đường cảm thấy phiền lòng thôi!” Lão thái thái đứng trên mặt cầu lắc lư, tâm tình có vẻ tốt hơn, cố ý hù dọa Thu Anh Đào, Thu Anh Đào thực không có chí khí càng ôm chặt Mộ Giai Nam không buông tay, hai chân lại bắt đầu nhũn ra.

Mộ Giai Nam coi như cũng nhẫn nại cực hạn, hắn vừa chuyển tay ôm Thu Anh Đào vào lòng, Thu Anh Đào biết vậy nên tầm mắt lại càng nhắm chặt, trên cầu độc mộc không hề có cảm giác an toàn, nàng ôm cổ Mộ Giai Nam, bả đầu chôn vào hõm vai hắn, thân thể cương cứng.

Mộ Giai Nam ôm nàng, hướng bờ bên kia đi đến, lão thái thái ưỡn ngực ngẩng đầu ngăn trở đường đi, một bộ dáng “Không cho quá, sẽ không cho người quá!”

“Tránh ra.” Mộ Giai Nam lời nói rất nhẹ, nhưng xuất hiện phiên chán và mệnh lệnh.

“Không cho!” Lão thái thái không lùi bước mà còn đến gần, hướng Mộ Giai Nam le lưỡi: “Người có thể làm gì được ta? Hi hi...”

Mộ Giai Nam nhìn mặt lão thái bà mang vẻ “bướng bỉnh”, không khỏi thông thả nháy mắt mấy cái có lòng tốt nhắc nhở nói: “Cũng tốt, cứ náo loạn như vậy đi, dù sao lúc này người chặn đường không phải ta a...”

Lão thái thái vừa muốn cãi lại, thì nghe nông phu phía sau lại bắt đầu thúc giục, nàng uốn éo đầu uy hiếp nói: “Sốt ruột thì bơi qua đi, còn kêu nữa ta cắt đầu lưỡi người bây giờ!”

Nông phu che miệng lại lui về phía sau hai bước, lão thái bà thật hung dữ dữ a.

Thu Anh Đào giờ phút này bị ôm cũng không còn sợ hãi nữa, dù sao có Mộ Giai Nam làm chỗ dựa lớn, nàng ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn lão bà liếc mắt một cái, lão thái bà cũng không yếu thế, trừng mắt lại nhìn nàng làm một cái mặt quỷ. Thu Anh Đào kéo lỗ tai hình mũi tạo hình thành Trư Bát Giới, sau đó nhìn sang lão thái bà, Mộ Giai Nam giả vờ như không thấy chỉ lo ngắm phong cảnh, coi như hai người đánh nhau trong im lặng không quan hệ tới hắn, lão thái bà ngẩng đầu hừ một tiếng: “Nhàm chán, vừa rồi không biết là ai sợ tới mức tiểu ra quần!”

Thu Anh Đào chỉ chỉ vào ống quần khô ráo, sau đó nắm khoe mắt làm thành một đồng nếp nhăn, sau đó làm động tác buồn nôn.

Lại nói, đối với nữ nhân nếu muốn đổ dầu vào lửa biện pháp hữu hiệu nhất chính là nói đối phương xấu, lão thái thái tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng nàng cũng chỉ có thể ôm trong lòng, bên ngoài vẫn bày ra vẻ lấy đức phục nhân, nàng hầm hừ đi lên từng bước: “Xú nha đầu, con hồ không phát uy người cho là mèo bệnh sao? Xem chiêu...” Lời còn chưa dứt, ma trảo của nàng đã đánh tới Thu Anh Đào, Mộ Giai Nam chậm rãi nâng tay lên đỡ cánh tay lão thái thái, thuận thể phản thủ nắm chặt cổ tay nàng, đem cả người kéo về phía trước, hắn như trọng tài phân tích nói: “Ta cho rằng ngừng lại đi, hai vị cô nương đều rất ngây thơ, đứng tại giữa cầu làm cản trở người khác qua lại, không bằng đợi khi lên bờ thì hãy phân cao thấp đi?”

“...” Thu Anh Đào liếc mắt nhìn Mộ Giai Nam một cái, hắn còn ra vẻ “chí công vô tư” nữa chứ!

“Buông tay!” Lão thái thái tựa hồ không ngờ nam nhân này có thể kiềm chế hành động của mình, hơn nữa người này mặc dù ngoài miệng giả mù sa mưa nói lời công đạo, nhưng lực đạo trong tay càng lúc càng mạnh, thật sự muốn đem nửa thân người của nàng đẩy ra bên ngoài cầu, xem tình hình này không thể đùa nữa rồi, haiz, thật sự phải buông tay a...”Được rồi, ta chấp nhận đề nghị của người! ...”

Mộ Giai Nam thực vừa lòng với sự tỉnh ngộ của nàng, buông tay, ha ha cười: “Thế này mới ngoan chứ...”

Lão thái thái phần hận cắn cắn môi dưới, không cam lòng hướng bờ bên kia đi tới, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, trước mắt chỉ có thể nhẫn nhịn, chờ xem đi, nàng tuyệt đối sẽ cho tên xú nam nhân này quỳ xuống đất cầu xin nàng tha thứ.

... Thu Anh Đào vừa lên đến bờ sông liền nhiệt tình ngã xuống đất, cỏ xanh, cây cao, đất tốt, thậm chí tro bụi cũng trong lành! ... Tất cả đều rất đẹp a.

Mà Lão thái thái đáng ghét kia đã biến mất không thấy bóng dáng, trước khi đi tựa hồ lưu lại một câu, dường như là “Nữ tử báo thù mười năm không muộn” linh tinh, trong lời nói có vẻ cảnh cáo. Mộ Giai Nam không cho là đúng cười cười, vắt nước ở đầu ống quần, nhớ tới một màn thân thiết vừa rồi, ngón tay dừng một chút, lại làm như không có việc gì vờn vai làm động tác giãn gân cốt: “Lên núi thôi, đêm nay ăn thịt Hươu nướng, thế nào?”

Hươu nướng? Nàng chưa từng ăn qua thịt hươu nướng nha! ... Thu Anh Đào chảy nước miếng, nỗi sợ hãi lúc này biến thành cảm giác thèm ăn, vội vàng đứng lên đuổi theo Mộ Giai Nam, ăn thịt, ăn thịt a .

29. Chương 29

Chương 29: Giữa đường bị cướp thịt nướng

Hoa Mai Lộc thường xuất hiện vào hoàng hôn, tính cảnh giác cao, hành động nhanh nhẹn, thính giác, khứu giác rất nhạy bén, thị giác thì hơi yếu, rất nhất gan. Trong rừng rậm lá khô tầng tầng bao phủ, hơi có động tĩnh sẽ dọa Hoa Mai Lộc chạy mất.

Mộ Giai Nam vừa đi vừa rút dây thừng từ bên hông ra, mặc dù hần di chuyển không tiếng động, nhưng Thu Anh Đào bước đi mạnh mẽ có thể so với Tử Lộ *. Mộ Giai Nam vừa định quăng dây thừng cột vào sừng hươu đang lộ ra phía sau thân cây, chỉ nghe “Khách kéo khách kéo” tiếng bước chân kinh động đàn hươu, Hoa Mai Lộc cảnh giác bắt đầu chạy trốn xung quanh, hần bắt đắc dĩ ngoái đầu nhìn lại, cứ nhiên thấy Ngưu Nữu Nữu về mặt kích động chỉ chỉ vào hướng chạy của Hoa Mai Lộc, biểu tình vừa sợ hãi vừa vui mừng. Phải nói, Thu Anh Đào chưa thấy qua một đàn Hoa Mai Lộc thiên nhiên như vậy, khó tránh khỏi hưng phấn.

Mộ Giai Nam hai tay ôm ngực, làm ra vẻ ngạc nhiên nhìn về phía Thu Anh Đào đang nhìn theo: “Nha, cơm chiều chạy trốn rất nhanh a...”

“...” Thu Anh Đào hai tay cứng đờ, đúng vậy, đó là cơm! ... Nàng bĩu môi, đưa hai cánh tay lên đỉnh đầu làm thành hình lỗ tai con thỏ, nếu không thì... Ăn thỏ đi?

“Người gây ra động tĩnh lớn như vậy chỉ có thể ăn cỏ.” Mộ Giai Nam khinh thường hừ một tiếng, dây thừng trong tay đột nhiên hướng phía sau tung lên, chỉ nghe trong rừng rậm truyền đến âm thanh động vật giãy dụa, Mộ Giai Nam cũng không quay đầu, tiện tay đem dây thừng đưa cho Thu Anh Đào: “Kéo.”

Thu Anh Đào nào dám nói không muốn, giữ chặt dây thừng dùng sức kéo ra phía ngoài, mặc dù sừng hươu bị dây thừng cột chặt, nhưng Hoa Mai Lộc khí lực rất lớn, một người một hươu giằng co qua lại, Thu Anh Đào ngẩng đầu, ánh mắt rõ ràng đang nói: “Ta muốn ăn cơm! Người co ta bắt đi!” Nàng hít sâu một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi, đánh một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, sau đó lôi Hoa Mai Lộc ra khỏi rừng cây, Hoa Mai Lộc trong đôi mắt nhỏ tựa hồ mang theo hoảng sợ, thật không ngờ một nữ tử đáng vẻ mềm yếu lại có sức mạnh lớn đến như vậy.

Mộ Giai Nam đối với thực lực của nàng cũng không nghi ngờ, trong lúc nàng mồ hôi ướt đầm cùng hươu phân cao thấp, hần đã bắt đầu chặt cây làm giá, đốt lửa, nghe thấy bốn phía cũng không có gì khác thường, đêm nay chỉ có thể ngủ ở trong rừng.

Máu chảy, Thu Anh Đào tránh như tránh rắn, nàng xẹt trốn vào phía sau thân cây, trong lòng yên lặng thay Hoa Mai Lộc siêu độ: hy sinh một mình người có thể cứu sống hai người tuổi trẻ đầy hứa hẹn, công đức vô lượng a Hươu con, a di đà phật... Chờ đến lúc người được nướng chín ta sẽ tận lực ăn nhiều một chút, tuyệt đối không lãng phí, tin tưởng sức chiến đấu của ta đi!

“...” Mộ Giai Nam một bên làm thịt hươu một bên liếc mắt nhìn về phía một người đang lộ đôi tay tạo thành hình chữ thập phía sau thân cây, giả từ bi...”Lại đây hỗ trợ.”

Thu Anh Đào phía sau thân cây khoát tay cự tuyệt, nàng chỉ muốn ăn.

“Kia...chân hươu là ngon nhất, tất cả chân hươu đều thuộc về ta, a, ta chỉ nướng một cái chân hươu thôi...”

Nàng đến đây! ... Thu Anh Đào không có cốt khí đi ra bụi cỏ, theo phân phó của Mộ Giai Nam đem thịt hươu rửa sạch, sau đó bên trên cho thêm muối ăn, hạt tiêu, rượu vàng, mỡ động vật, nghe nói thịt hươu nướng chính là mỹ vị nhân gian, mà những gia vị này đều là Ngưu Đại Ngưu trước đó đã thay bọn họ chuẩn bị tốt, nguyên lai trong báo lớn của Mộ Giai Nam tất cả đều là như yếu phẩm dùng trong việc ăn uống, Thu Anh Đào ôm lấy hành lý của mình tìm kiếm, mới phát hiện chính mình một chút sinh tồn dã ngoại cũng không có.

... Trong rừng rậm ánh sáng vốn rất yếu, lại là hoàng hôn, khi thịt hươu được nướng chín thì sắc trời đã tối hoàn toàn, nhưng cũng không ảnh hưởng đến cảm xúc của Thu Anh Đào, nàng ngồi xổm xuống bên đống lửa ấm áp, liếm liếm môi, nhìn không rời mắt khỏi chân Hươu đang tỏa ra mùi thơm phức... Mộ Giai Nam vẫn trầm mặc không nói, chỉ chuyên tâm nướng thịt. Thu Anh Đào không tự chủ được đem ánh mắt chuyển lên người Mộ Giai Nam, gương mặt hần trắng nõn vì ngồi gần ngọn lửa mà hồng hồng, bạc môi mím thành một đường thẳng, ngón tay linh hoạt nướng mỹ thực, mà trong mắt Thu Anh Đào, hần càng giống một món đồ ăn ngon miệng hơn, Thu Anh Đào nuốt nước miếng... Đem Mộ Giai Nam nướng với thịt hươu đi!

“Người muốn ăn miếng nào?” Mộ Giai Nam nhướng mày, chỉ hai miếng thịt nướng một lớn một nhỏ.

Thu Anh Đào không chút do dự chỉ ... miếng lớn! Trước kia lúc ở nhà trẻ cô giáo từng giáo chúng ta, phải biết khiêm nhường, đem quả táo lớn tặng cho tiểu bằng hữu khác, bản thân thì ăn miếng nhỏ, nếu giờ Mộ Giai Nam hỏi nàng, như vậy hần chính là muốn nhường cho tiểu bằng hữu ăn miếng lớn a.

Mộ Giai Nam nhẹ giọng cười đem miếng thịt nướng lớn đưa cho Thu Anh Đào: “Mất to hơn cái bụng, cẩn thận tiêu hóa không tốt.”

Thu Anh Đào ánh mắt cười thật lớn, nàng hai tay cầm xâu thịt nướng, trịnh trọng ngẩng trái ngẩng phải một lần, oa... Nhìn thật là ngon, thơm quá đi.

Nàng hoạt động quai hàm, vừa mở lớn miệng chuẩn bị cắn, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một đạo thân ảnh, sau đó trong tay trống không... Nàng ngây ngốc chậm rãi cúi đầu... Oa ô ô! Thịt nướng đã bị cướp mất...

Mộ Giai Nam khước miệng chợt tắt, hần không nhìn rõ là ai, người này đi lại nhanh nhẹn, không tiếng động, nhất định khinh công rất cao, không chờ hần đứng lên, một người quần áo màu lục nhạt cuốn theo khối thịt hươu nướng, nghênh ngang ngồi trên tảng đá ...

“...” Thu Anh Đào liếc mắt nhìn, trên tảng đá là một vị cô nương trẻ tuổi, dung mạo bướng bỉnh đáng yêu... Nhưng chuyện này không phải trọng điểm, Thu Anh Đào ánh mắt lập tức dừng trên khối thịt nướng trong tay nàng kia, ai có thể lý giải tâm tình phần nộ của nàng lúc này, một mỗi một ngày, làm sạch thịt hươu, lại kiến nhẫn đợi thịt nướng mấy giờ... Vừa muốn nếm thử mùi vị đã bị người đoạt đi! Nữ nhân này rất cực kỳ ác độc mà!

Lục y cô nương hướng Thu Anh Đào le lưỡi, mở miệng cắn một ngụm thịt nướng thơm ngào ngạt, vừa nhắm nuốt, vừa hài lòng gật đầu, chỉ thấy Thu Anh Đào! ... Nước mắt thiếu chút nữa tuôn trào...

“...” Mộ Giai Nam vốn tưởng rằng là sơn tặc đột kích, ai ngờ lại là một nha đầu, hai người một người cướp thịt ăn ăn mạnh mẽ, một người trông mong nhìn theo, hần đem khối thịt nướng trong tay đưa cho Thu Anh Đào, trêu ghẹo nói: “Xem ra vị cô nương này so với người còn đói hơn...”

Thu Anh Đào thấy khối thịt nhỏ đưa đến trước mặt, vội vàng tiếp nhận thịt nướng lại hướng lục y cô nương làm cái mặt quỷ, hừ, kẻ trộm thịt nướng, ăn nhiều như vậy, chúc người sẽ tăng ba cân!

Lục y cô nương liếm liếm bên miệng còn dính mỡ, chờ Thu Anh Đào vừa định há mồm, lưu loát khời lên một nhánh cây khô trên mặt đất, vừa vụn bay đến bên miếng thịt nướng trên miệng Thu Anh Đào, lại đem miếng thịt nướng trong tay Thu Anh Đào cướp lấy, sau đó nhai ngấu nghiến.

Thu Anh Đào tức đến sôi gan, tay rất nhanh nắm chặt, nàng kia đúng là ăn trong bát mà còn ngó trong nồi mà, nàng phải cùng nha đầu chết tiệt kia liều mạng! Nhưng nàng vừa định đứng lên lại bị Mộ Giai Nam

kéo cổ tay ra phía sau, Mộ Giai Nam thông thả nháy mắt mấy cái, thấy lục y cô nương tướng ăn cực kỳ bất nhã, hần không khỏi nhú mi lại: “... Cô nương mấy ngày chưa ăn cơm vậy?”

Lục y cô nương hừ nhẹ một tiếng, hai tay ném về phía sau, đồ ăn trong tay chuẩn xác rơi vào trong suối, mà Thu Anh Đào thiếu chút nữa kiềm nén không được xúc động mà lao theo thịt nướng xuống sông——

Lục y cô nương xoa xoa khóe miệng, vừa nhắm nuốt vừa mở miệng: “Bổn cô nương từng nói qua muốn tìm các người tính sổ, thịt nướng cũng không tệ...”

“...” Thu Anh Đào cao thấp đánh giá kẻ cướp thịt hừ, giọng nói này nghe rất quen tai.

Mộ Giai Nam đã biết người đến là ai, thì ra là vị “Lão thái thái” đã gặp tại cầu độc mộc, hần không cho là đúng dựa vào thân cây: “VẬY người thành công rồi, chúng ta hiện tại đối diện sắp chết, bổn thiếu gia xin cam bái hạ phong (gần giống như tâm phục khẩu phục).”

Lục y cô nương nghe ra trong giọng nói Mộ Giai Nam có ý châm chọc mình, nàng tà tà liếc Mộ Giai Nam một cái: “Lúc này ở trên cầu ta hành động không tiện nên người mới may mắn đào thoát...” Nàng nhún người nhảy lên cây, nhìn xuống dưới khiêu khích nói: “Xú tiểu tử nói hay lắm, có lẽ võ công của người hơn ta, nhưng khinh công tuyệt đối không bằng một nửa ta, người nếu không chịu quỳ xuống cầu xin tha thứ! Ta liền không nể tình mà tra tấn chết các người ——” nàng một bên nói một bên hái quả dại trên cây ném Mộ Giai Nam ——

“...” Mộ Giai Nam khoát tay tiếp được hai ba quả dại, nhưng cô nương này hình như ném đến nghiện, hần một tay chần quả, một tay đem quả dại đưa cho Thu Anh Đào, không nhanh không chậm nói: “Loại quả dại trên núi này rất ngọt, hiếm khi có người giúp chúng ta hái, lấy nhiều một chút ra dòng suối bên kia rửa đi.”

Thu Anh Đào vừa nghe nói ăn ngon, liền đưa vạt áo ra đựng quả dại, chờ nàng chọn được mười mấy quả dại vừa chín đỏ vừa lớn, nàng ngẩng đầu hướng lục y cô nương bắn ra một nụ cười xấu xa “Xin tiếp tục”, sau đó cả người tràn đầy sinh lực đi rửa trái cây.

Mộ Giai Nam ha ha cười gơ ngẩng đầu lên: “Thật nhanh nhẹn nha, làm cho ta tưởng là ở đâu xuất hiện một tiểu động vật hoạt bát đáng yêu a...”

Lục y cô nương chưa bao giờ thấy người nào đáng giận như nam nhân này, không ngờ hần dám xem nàng như con khỉ! Nàng nhất thời đình chỉ động tác ném quả dại, tức giận đến hai mắt phun hỏa...” “Người! ... Vô liêm sỉ!”

Mộ Giai Nam nhún nhún vai, hần chỉ cần vừa ra tay là có thể đem nàng này đánh rơi xuống, nhưng thấy nàng làm ra nhiều hành động ngây thơ, đáng yêu, haiz, chẳng qua cũng chỉ là một tiểu cô nương mà thôi, hần rất lười dùng vũ lực giải quyết.

Thu Anh Đào lần này thông minh hơn, nàng rút kinh nghiệm lúc này, cho nên sau khi rửa sạch quả dại liền cho vào miệng, có lẽ là rất đói bụng, nàng cảm thấy trái cây này rất ngọt đúng là siêu mỹ vị, chờ nàng rửa sạch quả dại trở về, thì phát hiện tiểu nha đầu mặc lục y đã xuống đất, xem nàng tư thế trừng mắt hình như đang cùng Mộ Giai Nam đàm phán, mà Mộ Giai Nam chỉ làm ngơ xem cỏ xanh, chỉ chốc lát sau hần dùng cỏ xanh làm thành một chiếc thuyền nhỏ, Thu Anh Đào đem trái cây đỏ thắm đưa đến bên miệng Mộ Giai Nam, hần cũng không nhận lấy mà há mồm cắn một miếng, vừa nhai nuốt vừa nghe lục y cô nương lải nhải “Uy hiếp”.

“...” Thu Anh Đào không biết nha đầu này đã hơn nửa đêm rồi, vậy mà tinh thần còn sung sức như vậy, nói chuyện cũng không có gì trọng điểm. Nha đầu kia lúc thì con mắt sáng ngời nhìn Mộ Giai Nam làm thuyền cỏ tinh xảo, lúc thì lại nói muốn làm cho bọn họ cùng đường, tóm lại một câu, Mộ Giai Nam không quỳ cầu xin tha thứ, thì chuyện này sẽ không chấm dứt!

Mộ Giai Nam vận động cổ, ngã người kê đầu lên đùi Thu Anh Đào, mí mắt dần dần nặng nề nhắm lại: “Nữ Nữu, người trước bởi vì cô nương này tán gẫu đi, khi nào mệt thì đến lượt ta...”

“...” Thu Anh Đào cúi đầu thấy Mộ Giai Nam đã tiến vào mộng đẹp, nàng cũng rất muốn ngủ a, nhưng mà nàng cũng không đành lòng đánh thức Mộ Giai Nam, chẳng lẽ nàng phải dùng chiến thuật mệt mỏi với nhóc con này sao?

Lục y cô nương kinh ngạc nhìn Mộ Giai Nam nói ngủ liền ngủ, nàng đem sự đối địch chuyển sang Thu Anh Đào, thường thì nữ nhân giang hồ sẽ không khi dễ những người có sứ trời gà không chặt, cho nên nàng đối với Thu Anh Đào sẽ không dùng vũ lực...

“Người vì sao không nói lời nào?” Lục y cô nương lúc này mới phát hiện Thu Anh Đào tựa hồ không mở miệng nói chuyện.

Thu Anh Đào chỉ chỉ yết hầu, khoát tay, ý bảo mình là câm điếc.

“... Câm điếc?” Lục y cô nương theo bản năng lặp lại, thanh âm lại nhỏ dần, hình như khi dễ người tàn tật là không được phúc hậu cho lắm, nàng trầm tư một lát, dứt khoát kiên quyết đứng lên, hướng Thu Anh Đào tỏ vẻ thật có lỗi hành lễ: “Còn chưa tự giới thiệu, ta gọi là Cốc Mộng Vũ, còn người? ...”

Thu Anh Đào thấy thái độ nha đầu này bỗng nhiên thay đổi, dùng nhánh cây viết trên mặt đất: Ngưu Nữ Nữ. Đây là bằng hữu của ta: hần gọi là Mộ Giai Nam

Cốc Mộng Vũ nghiêng đầu cười ngọt ngào: “Nếu chúng ta quen biết nhau, vậy chúng ta là bằng hữu, sau này bốn cô nương chỉ đối phó một mình Mộ Giai Nam, tuyệt đối không liên lụy đến người, ngủ đi, ngày mai ta lại đến quấy rầy...” Lời còn chưa dứt, Cốc Mộng Vũ đã như cơn biển mất trong rừng rậm.

“...” Thu Anh Đào ngốc lảng một hồi, hết nhìn đông lại nhìn tây, cô nương này sao giống cô hồn dã quỷ vậy? Nhưng mà bản tính cũng không tệ lắm, ít nhất không tìm nàng gây phiền toái, ừ... Không đúng! Cô hồn dã quỷ không sẽ không ăn thịt nướng a! Người, nha đầu chết tiệt kia quay lại đây cho ta——

30. Chương 30

Chương 30: Không quỳ xuống, sẽ không kết thúc!

Ban đêm yên tĩnh, ánh trăng xuyên qua những tán lá trong rừng rậm, tạo thành nhiều điểm sáng mờ mờ. Thu Anh Đào dựa lưng vào thân cây, hai chân duỗi thẳng là gối đầu cho Mộ Giai Nam, bụng của nàng ăm ỉ kháng nghị, thịt hừ a... Nàng còn chưa được ăn miếng nào, ô ô... Nàng cứ như vậy ôm oán niệm mà đi ngủ.

Sau một lúc lâu

Mộ Giai Nam bị âm thanh “cô lỗ” đình tai nhức óc đánh thức, hần chậm rãi nháy mắt, hai má áp vào “Gối đầu” ăm áp, hần vốn thâm nghĩ chỉ nằm một chút để đuổi lục y cô nương đi, cũng thuận tiện bảo hộ an toàn cho Ngưu Nữ Nữ, không nghĩ tới hần lại thật sự ngủ ngon như vậy. Mộ Giai Nam xoay người nằm thẳng, làm cho lá cây dưới thân phát ra tiếng động, hần đưa mắt nhìn lên... Chỉ thấy Ngưu Nữ Nữ dựa vào thân cây, một tay ôm bụng, một tay chống đầu, không khó nhìn ra nàng ngủ rất không thoải mái.

Mộ Giai Nam đầu tiên là ha ha cười, ánh mắt dừng trên gương mặt Thu Anh Đào, không khỏi mím môi... Hần luôn phát sinh ảo giác, tựa hồ không cần một chút do dự, cũng cho rằng những chuyện Ngưu Nữ Nữ thay chính mình làm là đương nhiên, thậm chí hần chưa bao giờ cảm thấy ngượng ngùng hoặc có cái gì không ổn. Nhưng mà, quả thật là sai rồi.

Mộ Giai Nam không tự chủ được, đầu ngón tay vuốt ve môi Thu Anh Đào, Thu Anh Đào đang trong lúc ngủ mơ mơ màng màng, nhú mi lại đẩy đi vật bên môi ra, nhưng dường như Mộ Giai Nam không biết mệt lại tiếp tục vuốt ve bờ môi của nàng, mà lần này Thu Anh Đào cũng không đẩy ra, mà là liếm liếm môi... Mộ Giai Nam khước miệng nhiệm một tia ảm đạm cười khê nói: “Có một loại người, vừa mới sinh ra đã bị người ta khi dễ ... Người chính là người như thế.”

Hần ngồi dậy, Thu Anh Đào hai chân lập tức co lại, xem ra nàng trong tiềm thức đã muốn sửa tư thế này rất lâu rồi, nhưng lại không muốn đánh thức hần.

“Ha ha, ngoan như vậy, kia bốn thiếu gia làm điểm tâm cho người ăn.” Mộ Giai Nam cười tủm tỉm tiêu sái đi sâu vào rừng rậm, chỉ chốc lát sau liền mang ra một con thỏ hoang cực lớn, sau đó tự mình động thủ làm thịt thỏ, Mộ Giai Nam động tác rất nhẹ, tận lực tránh đánh thức người nào đó đang ngủ mơ.

Đợi mùi thịt nướng bay tràn ngập không khí, Thu Anh Đào lúc này mới thông thả mở mắt, nàng híp híp mắt, vừa ngủ vừa tìm nơi phát ra mùi thơm, khi ánh mắt nàng chạm đến đống lửa đỏ rực mới hoàn toàn mở mắt ra... Trên ngọn lửa hình như là một khối thịt đã nướng chín, nhưng nàng không xác định có phải hay không đang nằm mơ, nàng liền giống như cô bé bán diêm đưa bàn tay dụi mắt nhiều lần... Đột nhiên, một gương mặt cực lớn xuất hiện trước mắt nàng, Thu Anh Đào theo bản năng ngã về phía sau. Mộ Giai Nam cười sáng lạn, từ trên giá gỗ lấy xuống một miếng chân thỏ nướng, liếm liếm môi, mở lớn miệng, cử chỉ tàn nhẫn tỏ ý muốn cắn xuống, Thu Anh Đào nhất thời hoàn toàn thanh tỉnh, nàng không để ý tới Mộ Giai Nam, chỉ nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, nàng không chớp mắt nhìn miếng thịt mà nuốt nước miếng... Cứ nhìn, nhìn như vậy...

“...” Mộ Giai Nam thấy nàng một bộ dáng tội nghiệp, không đành lòng trêu chọc nữa, trực tiếp đem chân thỏ đưa cho Thu Anh Đào, nàng lập tức đưa tay nhận lấy, không chút do dự một miếng cắn xuống miếng thịt nướng, mùi hương thơm lừng kích thích khẩu vị, nàng nhanh chóng bị vây trong trạng thái thèm ăn. Thu Anh Đào nhất thời thỏa mãn ngẩng đầu lên tinh tế thưởng thức, ăn quá ngon !

Mộ Giai Nam cảm thấy Ngưu Nữ Nữ không giống thiên kim đại tiểu thư, mà cực kỳ giống dân chúng khốn khổ cơm ăn không đủ no. Thu Anh Đào cũng không ý thức được tác phong bản thân trong lúc ăn uống đã hại nàng trở thành kẻ nghèo túng.

Mộ Giai Nam cũng lấy ỉnh một miếng thịt nướng, người ta nói có thịt mà không rượu sẽ không vui, hắn tùy tay mở nắp bình hồ lô nhấp một ngụm Hoàng tửu, hắn vừa định cắn một miếng thịt, thì phát hiện một đôi mắt to sáng ngời hữu thần nhìn thẳng mình, Mộ Giai Nam nhìn miếng thịt trong tay lại nhìn sang Ngưu Nữ Nữ...”Hai miếng thịt kia sẽ chín rất nhanh, người nhìn chăm chăm ta làm gì?”

Thu Anh Đào chớp chớp mắt, miếng thịt nướng kia nàng đã tiêu hóa xong... Chính người đã nói, thịt rất nhanh sẽ nướng chín, tức là hiện tại chưa chín, lỡ như nha đầu chết tiệt Cốc Mộng Vũ kia lại chạy đến thì phiền toái, phiền toái a!

Mộ Giai Nam thấy nàng vẫn nhìn mình không chớp mắt, chỉ đành không tình nguyện mà đem miếng thịt nướng trong tay cho nàng, Thu Anh Đào cười tủm tỉm ngồi xuống bên cạnh Mộ Giai Nam, không chút khách khí vui vẻ nhận lấy.

Giờ phút này, Mộ Giai Nam trong tay chỉ còn Hoàng tửu, một bên uống rượu một bên trở thịt nướng, mà hắn phát hiện một chuyện rất đáng sợ, Ngưu Nữ Nữ đã đem hai miếng thịt lớn ăn hết vào bụng, vậy mà lại trông mong nhìn miếng thịt còn chưa nướng chín trong tay hắn...” Biết vậy, ta đã không mang theo người ...”

Thu Anh Đào một bên mếu máo một bên viết xuống: Ta còn đói...

“...” Thực không nên nướng thỏ, nướng nguyên con gấu nàng cũng có thể ăn hết.

Mộ giai nam quả thật không ngờ sức ăn của Ngưu Nữ Nữ lại lớn như vậy, không mất bao nhiêu sức lực, nàng đã ăn hết toàn bộ thịt thỏ nướng, còn uống thêm hai ngụm Hoàng tửu, giờ phút này bộ dáng thoải mái nằm một bên nhìn trời, mà Mộ Giai Nam vừa không rượu vừa không thịt nướng, bộ dáng thật thê thảm.

Thu Anh Đào nghiêng đầu nhìn về phía Mộ Giai Nam, vui sướng khi người gặp họa nhếch miệng cười... Chắc chắc, xem bộ dáng hần ủy khuất, thật đáng thương a.

Mộ Giai Nam do bụng đói nên cũng không thể đi vào giấc ngủ, bình minh vừa lên, liền kéo theo “Thùng cơm” Nữ Nữ tiếp tục lên đường. Thu Anh Đào tối qua ăn rất no, cho nên nàng hiện tại tràn đầy sinh lực chạy theo phía sau Mộ Giai Nam.

Mới đi chưa được nửa giờ, nàng thấy bên đường có một hộp gỗ nhỏ, tò mò đi đến gần... Bỗng nhiên Thu Anh Đào cảm thấy chân bị kéo lên!” Xoát” một tiếng cả người nàng đã bị treo ngược lên, đúng là là tò mò hại chết mèo a, Thu Anh Đào sợ tới mức muốn kêu to, nhưng không thể phát ra âm thanh. Mộ Giai Nam nghe phía sau có động tĩnh liền xoay người, chỉ thấy cổ chân Ngưu Nữ Nữ bị một sợi dây thừng buộc vào, đang bị treo ngược trên cây gương nanh múa vuốt nhìn hần.

Mộ Giai Nam phán đoán đây là cạm bẫy của thợ săn, hắn chậm rãi tiêu sái đứng yên tại chỗ, nhìn người đang bị treo ngược lên cây...” Ăn nhiều nên giờ bị báo ứng, ha ha...”

“...” Thu Anh Đào cảm thấy bụng chợt lạnh, vội vàng đưa hai tay giữ chặt góc áo, cả người giống như “quỷ treo cổ” không ngừng lắc lư, hơn nữa tối qua nàng ăn nhiều thịt nên giờ có chút buồn nôn. Mộ Giai Nam, tên hỗn đản này, thấy chết mà không cứu ở đó còn cười nhạo nàng, ô ô ô.

“Xin ta đi.” Mộ Giai Nam dùng cành cây chợt chợt đỉnh đầu Thu Anh Đào, tâm tình vui vẻ.

Thu Anh Đào vừa tránh né nhánh cây quấy rầy vừa lo lắng suy nghĩ, nàng nếu có thể nói chuyện được còn im lặng đến giờ sao? Mộ Giai Nam chết tiệt.

Trong lúc hai người còn đang giằng co, bỗng nhiên cách đó không xa truyền đến một đạo âm thanh quen thuộc:

“Nha! Bắt sai người rồi ——” lời còn chưa dứt, một cây tiểu phi đao bay đến cắt đứt dây thừng, vì vậy Thu Anh Đào đầu thẳng tắp rơi xuống đất, nàng hai tay ôm mặt, xem ra muốn lấy nàng thử nghiệm chứng minh “lực hút của trái đất” mà... Mộ Giai Nam hai tay duỗi ra, vững vàng đón được Thu Anh Đào, khi Thu Anh Đào vừa định bắn ra ánh mắt cảm kích, Mộ Giai Nam bỗng nhiên ha ha cười, tay làm động tác giả muốn buông nàng ra, Thu Anh Đào vội vàng ôm lấy đầu vai Mộ Giai Nam, nàng gặp chuyện như vậy mà hấn còn hù dọa nàng, hỗn đản này không phải người mà!

Cùng lúc đó một thân y phục màu lục xuất hiện, Cốc Mộng Vũ hơi xấu hổ đứng trước mặt Thu Anh Đào: “Thật xin lỗi Ngưu Nữ Nữ, ta vốn là muốn bắt hấn...”

“...” Thu Anh Đào lấy lại bình tĩnh, rời khỏi đầu vai Mộ Giai Nam vừa quay đầu liền thấy Cốc Mộng Vũ, cô nương thật sự là vừa đáng ghét lại... vừa đáng yêu.

Cốc Mộng Vũ trong lòng sợ bóng sợ gió một hồi, như trút được gánh nặng lùi lại vài bước nhìn Mộ Giai Nam, tức giận nói: “Ta biết người tên là Mộ Giai Nam, bỗng cô nương rất hiểu chuyện sẽ không làm khó dễ nương tử của người, do đó hôm nay ta chỉ đối phó một mình người!”

Mộ Giai Nam híp mắt rầu rĩ, hai nha đầu này quen biết nhau lúc nào vậy?

Thu Anh Đào vội vàng chỉ chỉ Mộ Giai Nam lại chỉ chỉ chính mình, xua tay lắc đầu, ý nàng muốn nói bọn họ không phải là vợ chồng! ... Nhưng hiện tại tư thế của hai người quá mức ái muội không hề có lực thuyết phục.

Cốc Mộng Vũ giơ tay lên, tự quyết định nói: “Người muốn xin ta đừng khi dễ phu quân người đúng không? Người đau lòng phải không? Yên tâm, bỗng cô nương là người nhã nhặn, sẽ không động đao động thương dây đỏ máu đầu”.

Mộ Giai Nam có chút khinh thường ha ha cười: “Khẩu khí lớn như vậy?”

“...” Thu Anh Đào muốn giải thích rõ ràng, nhưng nàng còn chưa mở hộp gỗ viết chữ, thì đã thấy Cốc Mộng Vũ nhắm thẳng hướng Mộ Giai Nam ra quyền.

Mộ Giai Nam hai tay ôm ngực, chậm rãi dùng khữu tay đỡ một quyền mạnh của Cốc Mộng Vũ, hấn còn không chút để ý nói ra nơi Cốc Mộng Vũ muốn công kích: “Trước ngực, uy hiếp, ai nha, người muốn đánh úp a...”

“...” Cốc Mộng Vũ tức giận đến da đầu run lên, hống chi tay không đánh nhau không phải là thể mạnh của nàng, nàng hỗn hển đánh nửa ngày, chẳng những chưa đụng tới một góc áo của Mộ Giai Nam, mà còn bị hấn cười chế nhạo. Nàng trong lúc xoay người từ trong tay áo bắn ra một cây phi tiêu thẳng hướng ngực Mộ Giai Nam, Mộ Giai Nam không để ý, nhảy người lên tảng đá bên cạnh, bắt đắc dĩ lắc đầu: “Mới vừa rồi là ai nói không động đao, động thương?...”

“Đối phó với tiểu nhân còn cần phân rõ phải trái sao?! ...” Cốc Mộng Vũ vô lý giảo hoạt, từ cổ tay áo xuất ra phi đao, Mộ Giai Nam dường như không có việc gì vẫn ngồi trên tảng đá, bắt chéo chân chờ nàng xuất chiêu.

Thu Anh Đào thấy vậy lập tức hai tay đưa ra che trước người Cốc Mộng Vũ, Cốc Mộng Vũ không hiểu ý của nàng, phi đao giơ lên, trong cơn giận dữ nói: “Tiểu tử này rất không coi ai ra gì, người sao lại gả cho loại nam nhân này? Mau tránh ra, ta không muốn làm người bị thương!”

Thu Anh Đào biết lúc này có giải thích bọn họ không phải vợ chồng cũng không có tác dụng gì, không đúng, nếu giải thích rõ ràng, cô nương này càng không kiêng nể gì càng đánh mạnh mẽ hơn.

Nàng bày ra động tác “Thỉnh chờ”, sau đó xoay người nhìn về phía Mộ Giai Nam, Mộ Giai Nam không để ý cười cười, khi ánh mắt hắn dừng trên mặt Ngưu Nữ Nữ, phát hiện nàng thể nhưng yên lặng rơi lệ, Mộ Giai Nam khòe miệng cứng ngắt đứng lên: “Sao vậy Nữ Nữ?”

Thu Anh Đào chính là phải tự nhéo đuôi mới trào ra nước mắt, nữ nhân rất hiểu nữ nhân, Mộ Giai Nam này thật đáng giận, người càng tức giận hắn càng tìm cách làm người tức điên, nàng hiện tại có thể không có khí phách mà ngoảnh mặt làm ngơ, thật ra chỉ cần hắn nói một hai câu dễ nghe một chút thì sẽ không có chuyện gì, cũng không đến nỗi trở thành thâm cừu đại hận. Nàng kéo góc áo Mộ Giai Nam, ngồi xổm xuống viết: nói một lời xin lỗi đi, để cô nương người ta hết giận, còn đánh nhau nữa làm cho ta rất sợ.

“...” Mộ Giai Nam thông thả chớp mi, xin lỗi không khó khăn, nhưng hắn quả thật không làm sai chuyện gì. Nhưng nhìn Thu Anh Đào mặt đầy nước mắt nhìn mình, nàng dùng ánh mắt khẩn cầu... Mộ Giai Nam nhẹ thở dài, không kiên nhẫn nhìn sang Cốc Mộng Vũ: “Thôi thôi, bổn thiếu gia nhận sai với người, thu hồi hung dữ của người lại đi”

Thu Anh Đào mắt tròn trắng thiếu chút nữa ngắt xủ, nói vậy mà có thành ý xin lỗi sao?

Cốc Mộng Vũ cũng không giận ngược lại cười, không chịu buông tha: “Không được! Người phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!”

Thu Anh Đào lần này thật sự muốn ngắt đi, cô nương này thật là càn quấy bậc nhất mà.

Mộ Giai Nam nhìn Thu Anh Đào nhún nhún vai, không đứng đắn hỏi: “Hay ta giết nàng ta nha?” Hắn còn chưa dứt lời, mắt lạnh lùng, dây thừng trong tay như giao long bay thẳng về phía Cốc Mộng Vũ, trong nháy mắt, Cốc Mộng Vũ còn chưa thấy rõ công kích đến từ nơi nào, đã bị trói lại, Cốc Mộng Vũ hai tay hai chân đều bị trói, giận không thể làm chỉ đành mắng to: “Tiểu nhân, ngươi là tiểu nhân ti bỉ vô sỉ mau thả bổn cô nương ra! —— “

Mộ Giai Nam nhìn bốn phía xung quang, từ trên cây hái xuống vài quả đại xâu thành chuỗi đeo vào cổ Cốc Mộng Vũ, ra vẻ tiếc nuối vẫy tay cáo biệt: “Xem ra nơi đây tạm thời không có người đi qua, cô nương tạm nghỉ ngơi chút đi.” Nói xong, hắn kéo Thu Anh Đào tiếp tục khởi hành, phía sau không ngừng truyền đến tiếng Cốc Mộng Vũ vừa chửi rửa vừa kêu gào cầu cứu, Thu Anh Đào mềm lòng dừng chân nhìn lại, lại bị Mộ Giai Nam nắm cổ tay kéo đi: “Nhiều lắm là ba canh giờ, chắc chắn có người đi ngang qua, chúng ta đi thôi.”

Thu Anh Đào bán tín bán nghi đi theo, bất quá, Mộ Giai Nam bình thường nói đều có chứng cứ rõ ràng. Ít nhất hắn còn “Hảo tâm” treo một chuỗi hoa quả trên cổ nha đầu kia. Ai, rốt cục cũng yên tĩnh .

31. Chương 31

Chương 31: Non xanh nước biếc, tình thơ ý hoạ

Hai người bình an vô sự trong hai ngày đường tiếp theo, lục y cô nương kia cũng không xuất hiện quấy rối nữa. Lúc này hai người chỉ cần vượt qua một khe núi là đến chân núi Yến Hoàn Sơn, Thu Anh Đào chân đi cà nhắc nhìn ra xa... Đây dòng sông chín khúc uốn quanh, nước sông trong suốt, hai bên vách đá sừng sững, trên bờ sông cũng không có đường đi, cho nên đi thuyền là phương tiện giao thông duy nhất.

“Đi lên.” Mộ Giai Nam mua được bè gỗ từ một người lái đò, chỉ vì lái đò không chịu đưa bọn họ lên Yến Hoàn Sơn.

Lái đò trong lúc thu bạc còn luôn miệng dặn dò, vượt qua khúc sông nhỏ này sẽ gặp một con sông lớn, đây là con đường đi Yến Hoàn Sơn, trên sông đầy đặc sương mù, mà trong sương mù lượn lờ rất dễ lạc phương hướng, dân chúng hai bên bờ sông khi đi vào đây đều bị mất tích, cho nên bọn họ rất kiêng kỵ mà tránh xa.

Nhưng cũng có rất nhiều võ lâm nhân sĩ không sợ mà đi Yến Hoàn Sơn, y làm lái đò đã lâu năm, cũng thấy qua rất nhiều việc, những hào kiệt có thể sống mà trở ra không có mấy người, cho nên bình thường những người lái đò cũng không tới gần con sông đó, người lái đò tỏ vẻ hai người họ đi chuyến này sẽ đỡ nhiều lạnh ít.

Người dọa chết người mà, Thu Anh Đào nghe vậy hai chân mềm nhũn ra, nhưng thấy Mộ Giai Nam thần sắc bình tĩnh, nàng cũng có chút ngượng ngùng, nàng từ chỗ thôn phụ mua hơn ba mươi cái bánh bao lớn, nàng không muốn chưa tới nơi đã bị đói chết.

Thôn phụ cũng rất nhiệt tình, nắm tay Thu Anh Đào, biểu tình cực kì phiền muộn, ánh mắt như đang nhìn một người sắp chết: “Tuổi còn trẻ mà... Ai...”

“...” Thu Anh Đào rút tay lại, lúc này nàng cười so với khóc còn khó coi hơn, nàng ôm một túi bánh bao lớn lên bè gỗ, chỉ vì Mộ Giai Nam cảnh cáo nàng nếu không lên bè gỗ hẳn sẽ không đợi nàng.

Bè gỗ không giống thuyền gỗ vững chắc, bè gỗ hai bên cũng không có vách ngăn, giống như một cây gỗ khô trôi tùy ý trên sông. Nước sông lạnh như băng vậy mà còn có người khoát nước lên rửa mặt. Thu Anh Đào ôm chặt túi bánh bao ngồi trên ghế trúc, cảm xúc khẩn trương dần dần bị cảnh đẹp bốn phía làm giảm bớt. Từng đợt không khí tươi mát như bạc hà thấm vào ruột gan, non xanh nước biếc mây vờn quanh, bấy khi núi kết thành từng đội chơi đùa trên cành cây, âm thanh líu ríu tươi cười, nước sông trong vắt thấy cả đáy, cá vây xung quanh bè gỗ vui đùa. Thu Anh Đào lần đầu tiên nhìn thấy khung cảnh đẹp như vậy, nàng cảm nhận được thiên nhiên nơi này rất tuyệt, cảnh đẹp nguyên thủy gần trong gang tấc, an nhàn yên tĩnh.

Nàng từ trong túi lấy ra một cái bánh bao, bẻ một miếng thả xuống sông, chỉ thấy bầy cá chen chúc lao tới, thân cá chuyển động làm mặt nước nổi lên từng đợt gợn sóng. Thu Anh Đào nhìn đàn cá hoạt bát đáng yêu như tiểu hài tử, chơi rất vui nha, nhưng cá tụ đến càng nhiều nàng càng vui vẻ đến quên hết tất cả, chỉ chốc lát sau nàng đã đem năm, sáu cái bánh bao cho cá ăn. Thu Anh Đào không biết hành động này của nàng đã dẫn tới một con cá màu xanh lam lớn hơn nửa thước.

Thu Anh Đào kinh ngạc mở lớn miệng, chỉ chỉ vây cá rất lớn lộ ra trên mặt nước, vội vàng xoay người về phía Mộ Giai Nam đang ở cuối bè gỗ, trong lúc đó Mộ Giai Nam cũng cảm nhận được bè gỗ bị cá lớn làm cho lắc lư không ngừng, hẳn thấy Ngư Nữ Nữu còn muốn đem toàn bộ bánh bao quăng xuống nước cho cá lớn ăn...”Ngươi tới chèo bè gỗ.”

“...” Thu Anh Đào chu miệng lên, kỳ thật Mộ Giai Nam đứng chèo bè gỗ nhìn rất có phong thái, dung mạo càng suýt hơn, nàng còn đang hưởng thụ khung cảnh lạc thù với mỹ nam, rất tình thơ ý họa, nhưng người này chính là không muốn làm cho nàng vừa lòng đẹp ý mà.

Mộ Giai Nam mang biểu tình không tình nguyện của nàng thu vào đáy mắt, giơ tay ra, đem sào trúc đưa cho Thu Anh Đào, Thu Anh Đào cúi đầu ừ rừ đứng lên, nhưng bè gỗ không được vững vàng, nàng đứng tại chỗ lắc lư vài cái, mới như đi trên băng mỏng đi về cuối bè. Mộ Giai Nam đi lên ngồi ở đầu bè gỗ, ngoái đầu nhìn lại Thu Anh Đào nháy mắt mấy cái: “Cố lên, đến phiên ngươi làm nóng thân thể một lúc”

Thu Anh Đào liếc mắt nhìn hẳn, nàng chưa bao giờ chèo bè gỗ nha. Thu Anh Đào giơ sào trúc lên nhìn, nhưng mà chắc cũng không khó chèo nhỉ? Để một đầu sào trúc vào nước làm điểm tựa, dùng sức đẩy bè gỗ đi về phía trước chắc không thành vấn đề đi? Nàng trong lòng vừa nghĩ thì liền làm như vậy, nhưng ý nghĩ và sự thật luôn trái ngược nhau, mặc kệ nàng ra sức đem sào trúc ở trong nước đẩy đi như thế nào, thì bè gỗ cũng chỉ quay vòng vòng một chỗ.

Mộ Giai Nam không chút áy náy xoay người, ngồi trên ghế trúc, trong tay cầm một cành cây chỉ huy: “Thực ngốc a Nữu Nữu, ngươi đem một đầu trúc cắm vào bùn trong nước, sau đó chỉ cần đẩy về phía trước thôi, không cần cạy mạnh như vậy đâu.”

“...” Thu Anh Đào còn chưa nắm được quy tắc chèo bè gỗ, chỉ có thể nhích một bước lại chậm rãi cầm sào trúc xuống nước, tóm lại tốc độ tuy chậm rì rì nhưng cũng có thể đi về phía trước, nhưng sào trúc cầm trong tay thật sự so với trong tưởng tượng càng khó khống chế hơn, không đúng, nó là phi thường không nghe lời, ngươi muốn đi đông bè gỗ lại sang tây. Giờ phút này tâm tình du hồ không còn sót lại chút gì, nàng nhớ lại chuyến đi du lịch khi nàng chưa xuyên qua, lúc đó nàng còn buộc thuyền phụ phải sang đông sang tây để đi thám hiểm, lúc này nàng mới cảm nhận được nghề nào cũng có trạng nguyên nha.

Mộ Giai Nam thừa dịp nghỉ ngơi mà sửa sang lại binh khí, ám khí, mặc dù hẳn không đến mức sợ hãi Yến Hoàn Sơn, nhưng đối mặt với một nơi không biết gì vẫn là cẩn thận tốt hơn. Giờ phút này Mộ Giai Na, liền ngồi xổm xuống bệ mà chà lau, lắp ráp Tế Thiết Liên

Khi binh khí hình thù kỳ quái bày ra trước mặt, Thu Anh Đào mới phát hiện Mộ Giai Nam rất giống như pháp sư, từ cổ tay áo liền lấy ra hơn mười loại ám khí, nhỏ thì có tú hoa châm, lớn hơn thì có chủy thủ, còn có vài thứ như thuốc nổ nữa, mặc dù không có uy lực như hỏa tiễn đại pháo, nhưng năng cảm giác so với trang bị của bộ đội đặc chủng còn tinh nhuệ hơn, tóm lại làm người ta nhìn hoa cả mắt, chẳng trách hẳn không sợ cái gì, chỉ cần mấy thứ này thôi, là có thể giết chết hơn trăm người rồi.

Đội Mộ Giai Nam chỉnh lí xong mọi thứ, lại đem song đao vắt sau lưng, Thu Anh Đào mới chú ý tới trên ngón tay Mộ Giai Nam không đeo nhẫn bạc, mắt thường có thể nhìn thấy ngoài song đao thì chỉ có ánh vàng rực rỡ của “Tróc yêu cô” ... Nàng không khỏi nhìn xuống phân nữa “tróc yêu cô” còn lại trên cổ tay mình, tâm tình trở nên buồn bực, có lẽ thứ này cả đời nàng cũng không thể tháo ra rồi, nó giống như yêu nghiệt cùng nàng sống hết quãng đời còn lại.

Thanh âm nhạc khúc du dương lượn lờ, Thu Anh Đào ngẩng đầu lên...Nhìn thấy Mộ Giai Nam ngồi dựa lưng về phía nàng, quần áo giả hiệp khách không thể che dấu khí chất tao nhã của Mộ Giai Nam, hẳn thanh thoi ngồi trên ghế trúc thổi phien lá, dưới bầu trời quang đãng, nước sông xanh biếc chảy xuôi, bệ gỗ nhỏ nhỏ thuận theo gió chậm rãi trôi đi, nơi núi non hùng vĩ tràn ngập phong cách cổ xưa, tao nhã và thanh bình, chim chóc trong tiếng nhạc giương cánh nhảy múa, mọi thứ hài hòa như một bức tranh sơn thủy.

Thu Anh Đào tự xem như mình đang thưởng thức một bức tranh đẹp, khóe miệng không tự chủ được khẽ nhếch lên, ít nhất trong lúc hẳn quay lưng về phía nàng, nàng có thể không cần che dấu mà nhìn hẳn, hình ảnh khắc sâu vào tâm trí, sẽ là một hồi ức đẹp của nàng. Thu Anh Đào rất muốn lớn tiếng nói chuyện đi này không tệ, cho dù kết quả có như thế nào, nàng cũng muốn giống như hiện tại, không cần lo lắng, mang theo tò mò và sợ hãi mà đến nơi thần bí, hưởng thụ hành trình thám hiểm, có lẽ nàng sẽ thất vọng mà trở về, nhưng những nơi nàng từng đi qua đều in sâu vào trái tim.

Mộ Giai Nam không mục đích nhìn thẳng phía trước, hẳn giống như nhàn nhã thổi nhạc khúc, nhưng trong mắt lại xuất hiện một tia phiến muộn, hẳn không muốn nhìn chăm chú bóng dáng Ngưu Nữ Nữ, như vậy sẽ làm cho hẳn có cảm giác nàng vừa gần vừa xa, khi hẳn nóng lòng chạy đến gần, một lòng suy nghĩ mau chóng đến nơi, nhưng khi hẳn sắp đến gần nàng, hẳn lại hy vọng vẫn giữ khoảng cách như xưa với nàng. Ánh nắng chói chang nhưng không xâm nhập được vào lòng hẳn, hẳn muốn giống như trước, cô đơn, lạnh lùng. Chẳng lẽ, hẳn vừa sinh ra thì đã định sẵn phải vì người khác lo lắng sao? Tự do tự tại mà sống lại là một loại hy vọng xa vời

...

Một lúc sau, từ việc chuyển động chậm rì rì, Thu Anh Đào cũng chèo bệ gỗ chậm rãi vượt qua con sông dài đến trước cửa một sơn động, cửa động bao phủ một tầng sương khí, lộ ra một vòng băng hàn, hơi thở nguy hiểm. Mộ Giai Nam đứng dậy tiếp nhận sào trúc, đưa cho Thu Anh Đào một cây đuốc: “Đến phía trước ngồi đi.”

Thu Anh Đào nói sao nghe vậy, nàng gơ cây đuốc ngồi trở lại ghế trúc, khi bệ gỗ tiến vào sơn động, vách động tí tách rơi xuống vài giọt nước, xung quanh xuất hiện khí lạnh. Thu Anh Đào gơ cây đuốc, thấy vậy vô số động vật lập tức bay xẹt qua trước mắt nàng, Thu Anh Đào sợ tới mức hai tay ôm đầu, tiện tay đem cây đuốc quăng xuống sông... Trong bóng tối giờ tay không nhìn thấy rõ năm ngón, càng làm nàng cảm thấy khủng hoảng hơn, nàng run run đi về cuối bệ gỗ tìm kiếm Mộ Giai Nam, nàng vừa đi được hai bước đã bị Mộ Giai Nam ôm lấy...”Chỉ là Dời thôi, đừng sợ.”

“...” Thu Anh Đào nhất thời một tay nắm lấy cổ tay áo Mộ Giai Nam, một tay che cổ, ma cà rồng sao?

Mộ Giai Nam đốt lên cây đuốc khác, đem sơn động tối đen chiếu sáng lên, chỉ thấy trên đỉnh sơn động dơi dày đặc, mà những con dơi này cũng vì bị kinh hách mà bay tán loạn, hẳn cúi đầu nhìn xuống Ngưu Nữ Nữ, vốn định chế nhạo nàng vài câu, lại phát hiện nàng lạnh run cuộn mình lại... Mộ Giai Nam không biết nên giải thích chuyện này như thế nào, trong tiềm thức hẳn vẫn cho rằng lá gan Ngưu Nữ Nữ to hơn so với nữ tử khác, nhưng sự thật chứng minh nàng cũng là một tiểu cô nương mà thôi.

Mộ Giai Nam trầm mặc một lúc, phát hiện bè gỗ vẫn đang chậm rãi trôi đi, chứng tỏ dòng nước chảy xuôi, hẳn gác sào trúc lên bè gỗ, ngồi xuống ôm Ngưu Nữu Nữu để nàng ngồi trên đùi, dùng bàn tay chống vào vách động dùng lực đẩy thuyền về phía trước... Hắn âm thanh mang đậm ý cười, vọng đi trong sơn động: “Thật lâu trước kia, có một tiểu cô nương sức mạnh như Trâu, nhưng lá gan so với chuột còn nhỏ hơn, nàng còn muốn làm nữ hiệp bênh vực kẻ yếu, người đoán xem nàng là ai? Ha ha . .”

“...” Không phải nàng, nàng chỉ là có một chút khấn trương mà thôi, nhưng bè gỗ cũng không chắc chắn lắm, Thu Anh Đào không dám lộn xộn, càng không có lòng dạ đi phản bác, nàng hai tay che mặt, thành thành thật thật ngồi trên đùi Mộ Giai Nam... Nàng là bất đắc dĩ mới ngồi gần hắn, thật sự là như vậy.

Mộ Giai Nam vốn là Sơn Đại vương, đương nhiên không để ý lắm đến đám chim bay cá nhảy này, chỉ là có người bất ngờ xuất hiện cho nên mới dọa đến bọn chúng, hắn ngược lên nhìn những con dơi nói: “Chúng ta rất nhanh chóng ra khỏi đây, sẽ không thương tổn đến các người...”

Thu Anh Đào thấy hắn ngây thơ nói chuyện với đàn dơi, nàng không khỏi liếc Mộ Giai Nam một cái, nghĩ đến cảnh hắn lãnh khốc vô tình giết người, thật làm người ta không rét mà run, hắn khi thì lãnh khốc khi thì chân thành đúng là làm cho người ta đoán không ra mà.

Mộ Giai Nam nghiêng đầu nháy mắt mấy cái với Thu Anh Đào, ra vẻ khấn trương dặn dò: “Mau che mặt lại, dung mạo của người sẽ dọa mấy con dơi mất.”

“...” Thu Anh Đào tức giận, nàng ngẩng đầu lên trên, đưa gương mặt ra triển lãm, nàng muốn chứng minh mình không xấu như vậy, đương nhiên nàng cũng không ý thức được hành vi ngây thơ của mình, đồng thời nàng cũng phát hiện những con dơi này thật ra cũng không đáng sợ .

Mộ Giai Nam không có ý tốt, cố ý giơ cao cây đuốc sợ hãi nói: “Mau nhìn mau nhìn, thật là người dọa lũ dơi rồi a.” Trong lúc hắn nói chuyện, đám dơi như rất phối hợp che mặt tránh né ánh sáng.

Thu Anh Đào không hiểu là dơi chán ghét ánh sáng, nàng cực kì kinh ngạc mở lớn miệng, không tự chủ được sờ sờ khuôn mặt, chẳng lẽ mình bộ dạng rất xấu sao?

Nàng buồn bực cúi đầu vuốt phẳng góc áo, cái gì sợ hãi hay không sợ hãi cũng bị nàng sớm ra khỏi đầu... Ô ô, Mộ Giai Nam khẳng định hiểu được tiếng dơi, là hắn kêu lũ dơi đó che mặt lại a! Tên heo chó không bằng này lại nhẫn tâm chà đạp linh hồn bé nhỏ của nàng.

Sau khi ra khỏi sơn động, trước mắt bọn họ hiện ra con sông trắng xóa, đây chính là con sông có sương mù dày đặc trong lời người lái đò, tầm nhìn ngay cả một thước cũng không thấy, Mộ Giai Nam vận lực phân tán sương mù, chỉ thấy sương mù phần phật bay loạn xung quanh, Thu Anh Đào ngồi trở lại ghé trúc, Mộ Giai Nam sai nàng chú ý đường đi, bè gỗ chậm rãi đi vào sương mù, nàng không yên tâm, lấy ra một cái bánh bao lớn, vừa ăn vừa trừng to mắt nhìn chăm chú phía trước.

32. Chương 32

Chương 32: Bọn họ là đến kiếm chuyện

Mộ Giai Nam trong lúc tiến vào sương mù lượn lờ mới chú ý tới một chuyện, sương mù ở đây tuy nhiều, nhưng trong nước cá từ bốn phương tám hướng vẫn bơi tới, chứng tỏ nơi này được bao bọc bởi nhiều nhánh sông. Hơn nữa mực nước càng ngày càng thấp, nói cách khác, có thể có nhiều đường đi vào Yến Hoàn Sơn, mà những người từng đi vào đây có lẽ đã theo một đường khác mà trở ra, cho nên dân chúng hai bờ sông không nhìn thấy, họ cứ nghĩ những người đi vào Yến Hoàn Sơn, là có đi không về. Tất cả đều nói quá sự thật.

Thu Anh Đào nhìn chăm chú phía trước, trong tay cầm một nhánh cây dài dẹp đường, nàng không muốn bởi vì bất hạnh giữa sông lại xuất hiện hòn đá lớn cản đường, tất nhiên người và bè gỗ đều xong đời.

Bè gỗ đi được một lúc lâu cũng không phát sinh chuyện gì, tuy rằng không khí vẫn quỉ di như trước, Thu Anh Đào đưa mũi ngửi ngửi, cách đó không xa truyền đến một mùi ẩm ướt, mặt nước mơ hồ có thể nhìn thấy nhiều chỗ có màu xanh lục, nàng quay về phía Mộ Giai Nam báo cáo tình hình, Mộ Giai Nam đi đến đầu bè gỗ quan sát...” Phía trước chắc là có đầm lầy, ngồi yên đừng lộn xộn.”

Trong ấn tượng của Thu Anh Đào đầm lầy chính là một vùng bùn nuốt được người, trong TV thường có hình ảnh, một người vùng vẫy nửa ngày cũng không thoát khỏi đầm lầy, cuối cùng cả người chậm rãi bị chìm xuống... Xong đời.

Nàng khấn trương cuộn mình lại, vì bảo trì thân thể vững vàng, nàng ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Khi bè gỗ đi vào một thông đạo cực kỳ nhỏ hẹp, sương mù đục ngầu, tầm nhìn chỉ trong khoảng hai thước trở lại, trong đầm lầy lại không thể đốt đuốc, nếu không một khi bốc cháy, cả hai người bọn họ sẽ thăng thiên.

Thu Anh Đào thật không xứng chức hướng dẫn viên, nàng vừa thấy phía trước có một vật lớn cản đường, nàng chưa kịp thông báo cho Mộ Giai Nam thì bè gỗ và chướng ngại vật trước mặt đã đụng vào nhau, nhất thời phát ra tiếng động hai vật đụng nhau, âm thanh chấn động.

Thu Anh Đào lui về phía sau ngã ngồi bên chân Mộ Giai Nam, Mộ Giai Nam vội vàng cúi người ôm nàng, đưa ra bảo hộ sau lưng, vì hắn biết chướng ngại vật phía trước là con người...

Vật hình tròn giống khúc gỗ bị va chạm xoay tròn trong đầm lầy, giống như một tòa sen, mà người ngồi trên tòa sen vẫn vững như Thái Sơn, trong miệng lầm bầm: “Phía trước đã cùng đường, thỉnh hai vị thí chủ nhanh chóng quay lại, a di đà phật...”

“...” Thu Anh Đào nghiêng đầu nhìn về phía trước, một vị mặc trang phục hòa thượng khoanh chân ngồi trên tòa sen bằng gỗ, ánh mắt hiền hòa, nhìn dáng vẻ khoảng chừng hai mươi tuổi, hắn trong tay cầm phật châu, thần sắc lạnh nhạt, sương mù lượn lờ nhìn rất giống Tiên nhân. Thu Anh Đào không biết người này từ đâu xuất hiện, trọng điểm là hắn bị bè gỗ va chạm mạnh như vậy, cư nhiên không chút sứt mẻ, hắn vẫn yên tĩnh ngồi đó tụng kinh, rõ ràng hắn muốn cản đường, ngữ khí tuy bình thản nhưng lại mang theo sự kiên định, người này lai giả bất thiện (người đến không có ý tốt), chắc chắn hắn không phải người lương thiện.

Mộ Giai Nam tà tà môi cười: “Người xuất gia không nói dối, xem ra ngươi là hòa thượng giả rồi a...”

Hòa thượng không đáp lời chỉ mỉm cười, không thèm đáp lại chỉ tiếp tục tụng kinh, xem ra hắn muốn dùng sự tĩnh tọa để ép hai người họ quay lại.

Mộ giai nam không để ý đến chướng ngại vật cản đường, hắn khoanh chân ngồi xuống: “Nữ ư Nữ ư, ta đói bụng.”

Thu Anh Đào giật mình, cũng may nàng có chuẩn bị, nàng từ trong túi lấy ra mấy cái bánh bao và đưa chưa đưa cho Mộ Giai Nam, nàng nghĩ rằng: Mộ Giai Nam đúng là thâm độc a, không đánh không mắng, hắn chắc là muốn cho con lừa ngựa đó đói chết đây mà! Nàng cũng chỉ có thể lý giải như vậy.

Bên tai quanh quẩn tiếng kinh, mà Mộ Giai Nam cũng không ngồi yên ăn bánh bao, khóe mắt hắn hàm chứa tia cười xấu xa, hắn quay người lại đối diện với Thu Anh Đào: “Ta kể cho ngươi nghe chuyện xưa... Có một tiểu hòa thượng bởi vì không chịu nổi phật gia tịch tịch đã xuống núi hoàn tục. Chưa được một tháng, hắn bởi vì không thể chịu được miệng lưỡi trần thế, lại lên núi. Nhưng lại không đến một tháng, hắn lại không chịu được tịch tịch lại xuống núi. Ba lần như thế, lão tăng liền nói với hắn, ngươi rõ ràng cũng không hoàn toàn muốn xuất gia, khoác áo cà sa, ngươi cũng không thật sự muốn hoàn tục, vậy thì ngươi hãy ở bên cạnh miếu thờ dựng một nơi ở bán trà đi! Sau đó, tiểu hòa thượng quả thực nghe lời, lấy vợ, lại dựng lên một căn chòi ở giữa sườn núi bán nước trà, cuộc sống rất nhàn hạ. Lão tăng chỉ dẫn đúng, người chỉ thích làm một phần nửa chuyện thì chỉ thích hợp ở giữa đường cản lối.”

“...” Thu Anh Đào trừng mắt nhìn, Mộ Giai Nam đang mắng tên lừa ngựa đó là kẻ chẳng ra gì sao?

Hòa thượng mở mắt ra, hắn làm sao có thể không biết nam tử này đang dùng phép khích tướng ép mình ra tay, nhưng trách nhiệm của hắn chỉ là chặn đường, không thể gây thương tổn đến người vô tội, cho nên hắn

chỉ chớp mắt một cái, sau đó hai mắt liền nhắm lại. Bất quá hẳn xác định nam tử này là người không dễ đối phó.

Mộ Giai Nam nhìn như không chút để ý, nhưng trong mắt lại ẩn chứa lo lắng, hẳn hiểu rõ nếu đánh nhau tại đầm lầy này đối với bản thân hoàn toàn không có lợi. Mộ Giai Nam nhìn ra được khí công của hòa thượng này rất cao. Hẳn chỉ cây dâu mà mắng cây hòe chỉ có ý trào phúng hòa thượng một phen. Mộ Giai Nam muốn thư giãn gân cốt nên ngã người về phía sau, Thu Anh Đào cho rằng hẳn không được khỏe, nàng vội vàng dùng bả vai đỡ cái ót của hắn...Mộ Giai Nam vốn định hoạt động gân cốt, hành động này của Thu Anh Đào không khỏi làm hắn giật mình, hẳn nhường mày nhìn chăm chú Ngưu Nữu Nữu chớp mắt một cái, sau đó vô liêm sỉ xem nàng như ghế dựa mà dựa vào .

Thu Anh Đào thấy hắn cũng không buồn ngủ hoặc khó chịu chỗ nào, chỉ là nhàn hạ nghỉ ngơi, bất quá nàng nghĩ đến một hồi ác chiến có lẽ không thể tránh, cũng lười so đo, mà tiểu hòa thượng nhắm mắt dưỡng thần cũng đành chỉ tụng kinh. Nhàn rồi như vậy không bằng nói chuyện phiếm, nghĩ vậy, nàng đem hộp văn chương ra bắt đầu viết chữ, bởi vì có chuyện nàng còn chưa hiểu rõ, nàng đưa hộp văn chương đến trước mặt Mộ Giai Nam: sao không đeo nhẫn bạc? Lần trước ta xuất hiện ảo giác có liên quan đến chiếc nhẫn đó sao?

Mộ Giai Nam lười biếng dựa vào vai nàng, đưa tay vào túi áo lấy ra một chiếc nhẫn: “Người nói cái này hả?”

Thu Anh Đào nhìn kỹ, xác định đúng là chiếc nhẫn này, chỉ là cảm thấy có chỗ không được tự nhiên, đường kính chiếc nhẫn so với trong tưởng tượng của nàng thì lớn hơn một chút, thì ra ngón tay Mộ Giai Nam to như vậy nha!

Mộ Giai Nam kéo tay Thu Anh Đào, tùy ý đeo vào tay nàng, sau đó xoay xoay chiếc nhẫn... Chỉ thấy chiếc nhẫn trên tay Thu Anh Đào dường như bắt đầu nhỏ lại, chưa đến năm giây đã vừa khít vào tay nàng. Thu Anh Đào há miệng kinh ngạc, chiếc nhẫn này cũng quá thần kỳ đi, còn có thể tùy theo ngón tay từng người mà tùy ý biến hóa, cho dù kỹ thuật hiện đại ở thế kỷ hai mươi mốt cũng không làm được. Nàng vừa định làm như Mộ Giai Nam xoay xoay chiếc nhẫn thì lại bị Mộ Giai Nam ngăn lại...” Chiếc nhẫn này bên trong còn chứa một cỗ khí kỳ dị, ta đã thí nghiệm thử rồi, nhưng cũng không có tác dụng như lúc trong mật thất, cách sử dụng như thế nào ta còn chưa biết được”

“...” Nguy hiểm như vậy mà hắn còn đeo lên tay nàng sao? ... Thu Anh Đào thật cẩn thận muốn tháo nhẫn ra, nàng cố gắng hai ba lần nhưng không tác dụng, lúc này Thu Anh Đào mới phát hiện, Mộ Giai Nam trong lúc vô ý đã đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của nàng... Ngón áp út là tượng trưng cho tình yêu, Mộ Giai Nam khẳng định là không biết điều này.

Mộ Giai Nam thấy nàng thần sắc quái dị, không khỏi ha ha cười: “Lúc nào cũng có thể tháo ra, ta biết cách tháo, người tạm thời cứ đeo đi, có lẽ có thể phát huy chút tác dụng”. Hắn hạ mắt nhìn về phía trước, không tự chủ được đem suy nghĩ trở về tình cảnh tháo nhẫn bờ sông ngày đó, hẳn khóe miệng hơi hơi cong lên, hẳn vốn tự nhận sẽ không bị nữ tử tình trường làm phiền, cho nên cũng xem nhẹ bản thân hẳn chẳng qua cũng chỉ là một nam nhân bình thường.

Thu Anh Đào chậm rãi gạt đầu, ánh mắt không khỏi dừng trên ngón áp út... Cô gái nào cũng đều có ước mơ, nàng cũng từng vô số lần ảo tưởng là có người sẽ đeo ỉnh chiếc nhẫn tượng trưng tình yêu, mặc kệ là nhẫn kim cương hay một chiếc nhẫn ven đường không đáng giá tiền, nàng tin tưởng giá trị tình yêu không phải ở chiếc nhẫn kia, chỉ cần nàng đeo nhẫn, chứng tỏ nàng chấp nhận nam nhân đó, lúc còn sống chưa được trải qua, sau khi xuyên qua cũng không được như nguyện, không lẽ nàng đã định sẵn là không thể có được tình yêu chân chính?

Mộ Giai Nam nhìn chăm chú tiểu hòa thượng một lát, con người chuyển động cúi người nói nhỏ với Thu Anh Đào, Thu Anh Đào nghe xong nhất thời trừng mắt to như muốn xác định lại.

Mộ Giai Nam kiên định nháy mắt mấy cái, Thu Anh Đào nhếch miệng cười, cuối cùng cũng có chỗ cho nàng phát huy, Mộ Giai Nam thật tài nha, hẳn vậy mà biết nàng có mang theo bộ vẽ tranh a. Nàng đem giấy Tuyên Thành trải trên ghế trúc, nhìn hòa thượng liếc mắt một cái, thật ra nàng có nhìn hay không cũng không ảnh hưởng gì, nàng hưng trí bừng bừng bắt đầu vẽ tranh, cái gọi là truyện tranh, đầu tiên phải hiểu

rõ đặc thù nhân vật, lấy hình vẽ thể hiện nội dung câu chuyện! Nàng tuy không có tài hội họa, nhưng muốn vẽ ngũ quan con lừa ngốc kia cũng không thành vấn đề, hắc hắc.

Sau khi bức vẽ hoàn chỉnh, nàng liền đưa cho Mộ Giai Nam xem trước... Mộ Giai Nam chưa bao giờ thấy bức tranh nào xấu xí như vậy, thậm chí so với suy nghĩ của hắn còn xấu hơn, xem ra là hắn đánh giá quá cao Ngưu Nữ Nữ rồi, hòa thượng trong tranh như “Tinh Tinh” bị trọc đầu, mắt có, mũi heo, miệng thì nhăn nhúm, bởi vì trên đầu không có tóc, nàng liền vẽ mấy vòng sáng lên phía trên (ta nghĩ là hào quang á). Hình dáng cụ thể xin mời tham khảo mấy viên thịt viên a, tứ chi thì xin tham khảo tứ chi người máy, tòa hoa sen thì bị nàng vẽ giống như ống nhổ.

Mộ Giai Nam nhin không được ách ách cười: “Mau đưa cho hòa thượng ca ca xem tác phẩm của người”

Thu Anh Đào tràn đầy tự tin gật gật đầu, sau đó đem ách mộ mãnh liệt đem bức tranh đưa đến trước mặt tiểu hòa thượng... Tiểu hòa thượng cảm thấy ánh sáng trước mắt bị che đi, mặt không chút thay đổi mở hai mắt... Hắn đầu tiên là sợ run chớp mắt một cái, nhất thời buồn bực đem bức tranh quăng xuống đầm lầy. Phải nói, sau khi hắn bị Mộ Giai Nam và Thu Anh Đào năm lần bảy lượt nhục nhã, hắn hiển nhiên đã mất hết kiên nhẫn, chỉ thấy tiểu hòa thượng bỗng nhiên đứng lên tòa sen, trong mắt bắn ra một tia không hồn giận: “Nếu nhị vị thí chủ không hiểu rõ đạo lý “biết khó mà lui”, đừng trách bản tăng đắc tội!”

Mộ Giai Nam chờ hắn ra tay quả thật rất lâu rồi, tiểu hòa thượng cũng chỉ là người trẻ tuổi, định lực không đủ tự mình làm loạn trận tuyến a... Mộ Giai Nam nhảy người đến trước bệ gỗ, tà mị cười, đưa tay ra nói: “Nếu bốn thiếu gia đánh người rơi xuống đầm lầy liền chấm dứt tại đây.” Lời còn chưa dứt, hắn đã cùng hòa thượng đồng thời bay lên trời, hai người tức khắc trong sương mù mà giao chiến.

Thu Anh Đào mở to mắt ngưỡng mộ nhìn thân ảnh nhanh như thiểm điện trước mắt, hai người trong quá trình đánh nhau đều mượn những vật nhỏ lên trong đầm lầy làm điểm tựa, nàng không biết tòa sen của hòa thượng có rắn chắc hay không, tóm lại Mộ Giai Nam rơi xuống rất nhẹ, cơ hồ không gây ra chấn động lớn... Bọn họ thật lợi hại a, nói đánh là đánh, giống như một bộ phim cổ trang xuất sắc vậy.

... Trải qua một trận loạn chiến, chỉ nghe “bùm bùm” một tiếng, Mộ Giai Nam mũi chân nhẹ nhàng dừng trước bệ gỗ. Tiểu hòa thượng lần đầu thất thủ, đầm lầy không giống như đầm nước, rơi vào trong đó không dễ thoát ra, hắn không kêu không gọi, trong đầm lầy cố sức giãy dụa muốn thoát ra, khi ngón tay hắn đụng tới một cây sào trúc, không rảnh tự hỏi, nhanh chóng nắm lấy, sào trúc tựa hồ tương trợ, sào trúc đột nhiên hướng nhắc lên kéo cả người hắn ra khỏi đầm lầy, sau đó văng vẳng đặt trên tòa sen...

Hòa thượng cả người đầy bùn đất, bộ dáng chật vật, hắn nhìn chăm chú địch thủ, phát hiện địch thủ trên vai vác một cây sào trúc, hướng hắn không nóng không lạnh nhẹ cười. Tiểu hòa thượng mặc dù trong lòng có không phục nhưng chung quy hắn cũng thật sự không đánh lại địch thủ, hơn nữa người này không chấp nhất chuyện mình cản đường mà ra tay tương trợ, Tiểu hòa thượng cũng không suy nghĩ nhiều nữa, dùng phật lễ cúi đầu: “Bản tăng chỉ là người canh giữ Yên Hoàn Sơn cửa thứ nhất, thỉnh hai vị thí chủ cẩn thận một chút...” Nói xong, hắn tránh sang một bên nhường đường, thậm chí nói như nhắc nhở Mộ Giai Nam: “Yên Hoàn Sơn có năm cửa, trước mặt còn nhiều khó khăn, thiện tai thiện tai...”

Mộ Giai Nam ngẩn ra, khi bệ gỗ đi ngang qua hòa thượng hắn ôm quyền hành lễ: “Cảm tạ.”

Thu Anh Đào cười tủm tỉm đưa ra một chiếc khăn tay nhỏ, tiểu hòa thượng không khỏi sửng sốt, tiếp nhận khăn tay hướng Thu Anh Đào cảm tạ. Khi hắn mang tâm tình cảm kích mở khăn tay ra thì... Phát hiện trên khăn tay trắng nõn vẽ bức tranh, hình vẽ giống với bức tranh vừa rồi, cả hai bức tranh đều xấu xí dọa người, còn có lời khen tặng: hy vọng người thích, hi hi. . . .

“...” Tiểu hòa thượng nhìn chăm chú bóng dáng bọn họ đi xa, mắt nhắm lại, người xuất gia không thể sát sinh, a di đà phật.

33. Chương 33

Chương 33: Giống như đánh tiểu quái thú

Mộ Giai Nam và Thu Anh Đào không nhanh không chậm tiếp tục tiến về phía trước, cuối cùng trước khi trời tối cũng tìm được đất liền, Thu Anh Đào bước vững chắc trên mặt đất, không khỏi mở miệng hít sâu một hơi. Đầm lầy mang nhiều chứng khí, bao phủ toàn bộ Yến Hoàn Sơn, cũng vì vậy mà Yến Hoàn Sơn bao trùm bởi một tầng thần bí. Cho nên khi bọn họ đặt chân lên đất liền, thì có thể thấy được rừng núi ngụy nga đứng vững, bên cạnh đó xung quanh sương khói lượn lờ, Yến Hoàn Sơn quả nhiên danh phù kỳ thực (danh hiệu xứng với thực tế).

Mộ Giai Nam cũng không nhàn hạ như nàng, hắn con người đen đảo xung quanh bốn phía, nếu tiểu hòa thượng đã nói Yến Hoàn Sơn có năm cửa, như vậy tất nhiên còn có bốn cửa phải vượt qua, cửa thứ nhất mặc dù không tính là khó khăn, nhưng cũng không phải là đơn giản, có thể nghĩ phía trước nhất định có rất nhiều nguy hiểm đang chờ bọn họ.

Hai người vừa đi vào rừng rậm dưới chân núi, quả nhiên cửa thứ hai, ba xuất hiện. Nhưng không phải là cao thủ đi ra ngăn trở, mà là một tường đá dùng đá xây nên. Tường đá chính tề, được nam thạch che lại, nhìn giống như sắp sụp đổ, nhưng lại kín không kẽ hở hơn nữa càng không có đường đi.

Kỳ thật Mộ Giai Nam muốn đẩy ngã tường đá cũng không phải là việc khó, nhưng bọn họ bị vây ở chỗ thấp, Mộ Giai Nam từ trên tường đá thử rút ra một khối đá, bên tai liền phát ra âm thanh tường đá sụp đổ, hắn lập tức đem khối đá trong tay nhét vào khe hở mới có thể bình ổn lại. Lại nói hai bên vách núi bị mây che phủ, trên thạch bích mọc đầy rêu phong, muốn leo lên không phải là chuyện dễ dàng... Nếu có thể tìm ra quy luật lấy từng khối đá ra thì có thể rời khỏi đây, nếu không tường đá chắc chắn sụp xuống đè chết những người xâm nhập bên dưới.

Thu Anh Đào ngược mắt nhìn bức tường đá cao gấp ba lần cơ thể nàng, bức tường nhìn như lung lay sắp đổ lại vững như bàn thạch, những khối đá được xếp đều nhịp, nhưng để xây được cao như vậy mà lại không dùng hồ (xi măng á) để gắn lại thì thật tài nha. Dù sao cũng là dùng từng khối từng khối mà xây, cũng không có khe hở nào, nàng có cảm giác người này không những tài giỏi mà còn rất kiên nhẫn nữa.

Mộ Giai Nam ngồi xuống bên cạnh tường đá tĩnh tâm quan sát....Hắn nhìn thấy tường đá trước mặt có một nơi có vẻ khá lỏng lẻo, người nào nhìn thấy phản ứng đầu tiên sẽ cho rằng đây là cửa vào, hơn nữa mặc dù bọn họ bị vây ở dưới thấp nhưng cũng không phải là không thể né tránh, nhưng người xây nên bức tường đá này chẳng lẽ lại khinh địch như vậy? Huống chi hắn cũng không biết rõ tình hình phía sau tường đá, hay thật sự người này quá rảnh rỗi đi thiết kế ra bức tường đá “nhàm chán” như vậy?

Mộ Giai Nam sau khi tự suy nghĩ, hắn bắt đầu kiểm tra số lượng hòn đá tại tầng dưới... Không nhiều không ít vừa đủ bốn mươi một viên đá, hắn bắt đầu suy tính, phán đoán.

Thu Anh Đào mang tâm trạng người bị vây nhốt, nàng ngồi một bên nhìn Mộ Giai Nam bận rộn, hắn còn thật nghiêm túc viết viết tính tính nữa chứ, lúc thì ngồi xổm xuống, lúc thì đứng lên, hết sờ động rồi tới sờ tây. Phải nói, nàng đi theo hắn xem như là không cần động não cũng không cần lo lắng chuyện sống chết, hắn giống như một mình có thể xử lý, sau đó đem mọi khó khăn giải quyết dễ dàng.

... Sắc trời đã chuyển sang hoàng hôn: “Tốt lắm, hôm nay cơm chiều sẽ do người giải quyết”. Mộ Giai Nam thu hồi một đám giấy tờ, lười biếng đứng lên đi về hướng chân núi.

Thu Anh Đào tức giận liếc mắt nhìn hắn, vừa nói có hắn ở đây mọi việc không cần nàng quan tâm, giả dối a giả dối.

Nàng không biết đi săn thú, nhưng cá trong nước thì có rất nhiều... Thu Anh Đào từng thấy phương pháp nướng cá trong TV, hơn nữa nếu là cá vừa mới bắt lên nướng ăn sẽ rất ngon đây! Hắc hắc.

Nghĩ vậy, Thu Anh Đào vén tay áo, xắn ống quần đi đến bờ sông, Mộ Giai Nam bày ra bộ dáng xem kịch vui, lười nhác dựa vào thân cây, hắn rất muốn xem nàng tay không bắt cá như thế nào.

Thu Anh Đào ném ra một cái bánh bao làm mồi hấp dẫn bày cá, phương pháp quả nhiên rất hiệu quả, rất nhiều con cá chơi đùa bên chân nàng, Thu Anh Đào cúi người quan sát, tư thế giống như đang lựa chọn cá.

Thu Anh Đào không có võ công, nàng thấy dưới sông có một con cá trắm cỏ lớn, nàng biết dưới nước thì góc nhìn sẽ khác so với trên bờ, nhưng cụ thể khác như thế nào thì nàng thật không biết, chỉ là đoán mò, nàng thấy con cá trước mắt có chút mập, hành động chậm chạp rất tốt để nàng thử tay nghề bắt cá nha.

Thu Anh Đào ngừng thở, như sói bà hai tay đưa ra, bỗng nhiên! Lúc nàng đưa đôi móng vuốt hỏ vào trong nước, chỉ thấy bầy cá hoảng sợ linh hoạt trốn chạy bốn phía, nàng cũng không thể lựa chọn nữa, đôi tay trong nước quơ bắt loạn cả lên, thậm chí nàng còn có suy nghĩ ngốc ngếch là dùng luôn hai chân đạp lên đuôi mấy con cá kia, nhưng trong nháy mắt, khi bánh bao không còn nữa, thì cá cũng chạy không còn một con.

“Ha ha, nha đầu ngốc.” Một tiếng cười vui sướng khi người gặp họa vô tình truyền đến.

“...” Hắn không hỗ trợ ở đó còn ồn ào cái gì chứ? Thu Anh Đào lắc lắc tay áo ướt sũng, sau đó nàng hầm hừ định đi lên bờ, bỏ đi, ăn ít một chút cũng không chết đói được, dù sao cũng không phải một mình nàng bị đói!

Mộ Giai Nam nhìn sang nàng làm ra bộ dáng mời nàng đứng yên, sau đó hắn đem theo một chạc cây chậm rãi đi đến bờ sông, Mộ Giai Nam không chút để ý liếc mắt nhìn xuống mặt nước một cái, Thu Anh Đào còn chưa nhìn rõ đã thấy chạc cây trong tay hắn nhanh như chớp cắm vào trong nước, nhánh cây còn thuận thế đứng sừng sững trong nước...”Kéo lên đi.”

Thu Anh Đào khinh thường hừ một tiếng, nàng trong nước khó khăn di chuyển đến bên cạnh vị trí chạc cây, xem bộ dáng hắn tự tin chưa kìa, khoảng cách xa như vậy hắn nghĩ mình có thể bách phát bách trúng sao?... Nàng nhắc chạc cây lên, kinh ngạc khi trên chạc cây thật sự có cá, đập án có rồi, người ta tự tin cũng đúng. Nhưng từ vị trí này cách bờ sông cũng phải hơn năm thước, hắn làm sao mà nhìn rõ được chứ?

Trong lúc nàng mang nghi vấn đi hỏi, thì Mộ Giai Nam làm như cô gắng giải thích cho nàng nghe: cá choáng váng. Nói thẳng ra chính là canh đúng lúc cá thở mà đoán vị trí, chỉ cần động tác vừa nhanh vừa chuẩn, thì sẽ dễ như trở bàn tay.

Đương nhiên công đoạn nướng cá phải do Thu Anh Đào đi làm, nàng từ chỗ Mộ Giai Nam lấy ra một cây tiểu thủy thủ làm sạch vẩy cá, giết gà mổ trâu nàng không làm được, làm có con cá chắc là không thành vấn đề đi? Tuy rằng chỉ làm vẩy cá rồi nướng cá, nhưng nàng vẫn là có cảm giác nấu cơm đã ngoại nha.

... Khi Mộ Giai Nam đem miếng cá nướng đầu tiên bỏ vào trong miệng, Thu Anh Đào vừa cắn bánh bao vừa trông chờ hắn khen ngợi, nhưng Mộ Giai Nam mặt không chút thay đổi chỉ lo ăn, sau đó hắn lại ăn thêm một miếng cá nữa, dường như hắn không để ý đến hương vị ngon hay dở, chỉ mong ăn no là được.

Thu Anh Đào thấy hắn ăn cũng hơn nữa con cá vậy mà cũng không mời nàng một tiếng, nàng hầm hừ đem vụn bánh bao rải đầy lên mình cá, Mộ Giai Nam không hiểu ngắc đầu: “Người ăn đi, đừng mắc cỡ.” Khẩu khí giống như là hắn đang mời khách vậy.

“...” Hắn muốn làm nàng tức chết mới vừa lòng chắc?

Mộ Giai Nam thấy nàng vẫn còn tức giận cắn bánh bao, hắn liền dựa vào tàng cây mơ hồ nói: “... Ta cần suy nghĩ vài chuyện”. Nói xong, hắn nhắm hai mắt làm như buồn ngủ lắm vậy.

Cái tên đầu heo này, ăn no còn tìm cớ trốn tránh! Thu Anh Đào nhìn nữa con cá còn sót lại, lúc này nàng mới nhớ là mình còn chưa ăn được miếng nào, nàng lấy một miếng thịt cho vào miệng... liền cảm thấy buồn nôn, rất tanh nha, hình như nàng quên uối vào thì phải, phi phi phi, khó ăn chết đi được, nàng thật sự là hậu đậu mà... Thu Anh Đào ăn mấy miếng bánh bao để áp chế mùi tanh, không khỏi nhìn về phía Mộ Giai Nam đang nhắm mắt dưỡng thần, khó ăn như vậy mà hắn còn có thể ăn hết nửa con sao? Nếu không phải hắn đói sắp chết thì đúng là hắn chuyên tâm suy nghĩ chuyện gì rồi, đầu óc hắn đang xoay tròn sao? Hắn đang lo lắng chuyện gì? Nhưng nhìn biểu tình của hắn, nàng quả thật không phát giác manh mối gì.

Nàng bỗng nhiên giác ngộ bản thân đúng là kẻ vô tâm vô phổi, cho nên nàng cũng rất thành thật không đi quấy rầy Mộ Giai Nam suy nghĩ. Nàng cũng muốn làm rõ tình trạng hiện tại, không thể chuyện gì cũng ý lại Mộ Giai Nam, hắn cũng không phải là cái gì của nàng.

※ ※ ※

Sáng sớm hôm sau, khi Thu Anh Đào thức dậy đã không thấy Mộ Giai Nam đâu, nàng đột nhiên ngồi dậy, lập tức tỉnh mộng. Lúc này, một mùi thơm từ bờ sông bay tới, nàng cũng quên đi tìm Mộ Giai Nam, ngửi ngửi cái mũi đi đến bên đồng lúa sắp tàn. Thu Anh Đào thấy trên chạc cây có cá nướng, mà bên cạnh cá nướng còn có tờ giấy: ha ha, ta đã biết ngươi vừa thức dậy sẽ đói bụng mà, ăn no rồi đến tường đá.

“...” Nàng thấy may mắn vì không có người có ý đồ giết chết nàng, nếu không nàng nhất định sẽ vì một miếng thịt mà tự dẫn xác đến cửa cho người ta giết mất.

Sau khi Thu Anh Đào ăn no, rửa mặt rồi đi thẳng đến tường đá, phải nói nàng hiện tại sống giống một dã nhân, so với cuộc sống nơi đô thị trước đây thì quá chênh lệch, lấy đất làm giường lấy trời làm màn, mệt mỏi thì có thể tìm đại tảng đá nào đó mà nằm, đói bụng thì có cá, có chim, có thú mà ăn, nếu khát nước có thể ăn trái đại hoặc uống nước suối, ngoài việc không thể tắm ra, thì nàng thấy cũng không có gì không tốt, không lẽ nàng nguyên bản là người rừng sao?

Khi Thu Anh Đào đi đến tường đá, nàng không khỏi mở to mắt kinh ngạc... Chỉ thấy Mộ Giai Nam ngồi xổm bên tường đá, đang cẩn thận rút ra một khối đá, mà tường đá trong lúc đó đã bị Mộ Giai Nam mở lộ ra một khe hở, ánh sáng mỏng manh xuyên qua từ khe hở. Nàng kinh ngạc không phải vì khe hở kia, mà vì nàng nhớ rõ ngày hôm qua chỉ động nhẹ một cái thôi thì tường đá đã lung lay sắp đổ, vậy mà hôm nay Mộ Giai Nam lấy ra hơn mười khối đá cũng không có việc gì, hơn nữa hắn lại lấy những khối đá ở dưới cùng nữa chứ!

Thu Anh Đào thấy Mộ Giai Nam động tác dứt khoát, vẻ mặt kiên nhẫn, nàng cũng muốn đến hỗ trợ, lại bị Mộ Giai Nam cản lại: “Người đừng đụng vào, ngồi yên một chỗ là được rồi”.

“...” Hứz! Nàng có lòng tốt giúp đỡ mà không cho, mặc kệ hắn, nàng sẽ không quản, Thu Anh Đào quay đầu về phía Mộ Giai Nam le lưỡi, sau đó ngồi một bên xem náo nhiệt. Bất quá nàng quan sát trong chốc lát hình như nhìn ra quy luật sắp xếp những hòn đá, đại khái là rút từ từ từng khối đá, khi thì chồng chéo, khi thì dùng hai tay đồng thời rút ra hai khối đá, có chút giống như trò chơi xếp gỗ rút củi dưới đáy nồi nàng đã từng chơi. Nếu rút sai một khối hoặc phán đoán sai thì sẽ giống như kiếm củi ba năm đốt trong một giờ.

Thu Anh Đào giật mình, Mộ Giai Nam thật sự là đứa nhỏ thông minh nha ... Người bình thường, ví dụ như nàng, mặc dù đã đoán ra được quy luật của tường đá, nhưng vì muốn tiết kiệm thời gian nàng sẽ bắt đầu từ tầng trên, lúc này xem ra nàng đã đoán sai rồi, mọi người đều ăn cơm mà lớn lên, sao hắn so với nàng còn thông minh hơn một chút chứ?

Kỳ thật, Mộ Giai Nam sau nhiều lần tính toán mới đoán ra, vì hắn chú ý tới một chi tiết, thứ nhất; những khối đá này được đan xen kẽ nhau, nói cách khác tầng thấp nhất có bốn mươi một khối đá, tầng thứ hai còn lại là bốn mươi khối đá, mỗi tầng đều được xen kẽ nhau, chứng minh nơi chịu lực nhiều nhất chính là tầng thấp nhất, mặc dù Mộ Giai Nam hiểu được quy luật nhưng cũng không thể một lúc dỡ bỏ hết khối đá, nếu làm không tốt mất đi cân bằng tường đá nhất định sập, cho nên hắn chỉ có thể nhẫn nại bắt đầu từ trung tâm tường đá hướng ra hai bên. Thứ hai; Mộ Giai Nam chính là phán đoán, hắn không thể hoàn toàn xác định suy nghĩ của mình có đúng hay không, nhưng theo hắn phân tích, thì tám chín phần mười là như vậy.

Từ bình minh đến hoàng hôn, qua mười mấy canh giờ trong khi Mộ Giai Nam cẩn thận lấy từng khối đá, thì Thu Anh Đào chỉ có công việc duy nhất chính là đưa nước, đưa cơm cho Mộ Giai Nam. Trong lúc nàng buồn tẻ đi tới đi lui, lại phát hiện biểu tình vui vẻ của Mộ Giai Nam, nàng thấy mình giống đang đi đánh tiểu quái thú thăng cấp trong game, mặc dù rất nhàm chán, nhưng đồng đội thì lại thích thú.

Trong khi Mộ Giai Nam không ngừng cố gắng, hắn cuối cùng cũng từ giữa tường đá mở được một đường nhỏ đủ một người đi qua, Mộ Giai Nam đốt đuốc lên, hắn cẩn thận kiểm tra bên trong vách tường... Đúng như hắn suy nghĩ, phía sau tường đá chính là một đường hầm ngắn, ngày hôm hắn qua nghe được âm thanh cũng là từ chỗ này phát ra. Nói cách khác, những hòn đá lớn nhỏ bên ngoài này được sắp xếp nhằm mục đích che lại cửa vào. Bên trong tường đá có cơ quan, cấu tạo cực vì tinh xảo, hai bên vách tường cũng giống như bên ngoài được xếp bằng những khối đá khác nhau, một cái cầu đá nối liền từ vách bên này sang vách bên kia nhằm mục đích giữ vững hai bức tường, nếu có người dùng sức đẩy ngã tường đá, hoặc bắt tay vào những khối đá ở tầng trên, một khi mất đi cân bằng, cầu đá nhất định sẽ sụp, lúc đó đừng nói đến chuyện có thể chạy thoát, mà là người đó phải chết là không thể nghi ngờ.

“Nữu Nữu, lại đây đi, ngươi vạn lần đừng đụng vào hai bên vách tường, ngươi cũng biết bản thân mình sức

minh trần đầy nha, ha ha...” Mộ Giai Nam dẫn đầu đi qua đường hầm, đợi sau khi hắn xác định là an toàn mới gọi nàng.

Thu Anh Đào nhìn viên đá trên đỉnh đầu, vô tình làm cho vách tường lão đảo, nàng nào dám sờ loạn, vội vàng chân tay co cống nghiêng người đi qua đường hầm, thì ra mặt sau tường đá còn ẩn dấu “Ám khí” lớn như vậy a, không biết là do ai thiết kế, thật sự quá âm hiểm đi.

Sau khi nàng mang tâm trạng lo lắng ra khỏi đường hầm, lúc này nàng mới phát hiện sau đường hầm là một thế giới khác, ánh nắng chiếu lên dãy núi hùng vĩ, từng đàn chim Yến dừng chân trên vách núi chơi đùa, không khí trong lành, xông vào mũi là mùi hoa thơm ngát, cùng rừng cây xanh biếc dạt dào sức sống. Trước mắt bọn họ là một tấm bia đá, trên đó viết mấy chữ đỏ au “Yến Hoàn Sơn”.

Trách không được trước đây không ai biết qua Yến Hoàn Sơn là như thế nào, đã không còn mạng mà trở ra. Hiện tại bọn họ thế này mới là chính thức đứng tại Yến Hoàn Sơn.

34. Chương 34

Chương 34: “Khủng bố” thôn lão nhân

Mộ Giai Nam đứng lặng im trên núi đá, hắn đưa mắt quan sát địa hình Yến Hoàn Sơn, Yến Hoàn Sơn không phải được hình thành từ những dãy núi liên quan nhau, ở đây chỉ có một ngọn núi lớn độc lập, khắp nơi cây xanh làm cho Yến Hoàn Sơn được bao bọc bởi một màu xanh, địa thế quả thật rất khó quan sát, hơn nữa đỉnh núi lại xuyên vào đám mây càng không thể quan sát phía trên. Nhưng mà, Mộ Giai Nam vẫn nhìn thấy có một thông đạo nhỏ. Mộ Giai Nam đoán rằng, con đường này là do có người cố tình tạo ra để dẫn dụ bọn họ, nếu người ta đã tạo ra con đường này tất có biện pháp khiến người không thể không đi, cho nên Mộ Giai Nam cũng không cần nhọc lòng đi tìm con đường khác.

Mộ Giai Nam thông dong nhẹ cười, con người đen xuất hiện một tia hứng thú, có lẽ người này rất hiểu tính của hắn, thấy khó mà lui thì không phải là Mộ Giai Nam.

Hoàng hôn chợt tới, núi xanh cỏ tốt, khói bếp lượn lờ, hai người đi vào rừng rậm, bọn họ phát hiện phía sau rừng rậm có một thôn trang, xem khung cảnh thì có lẽ dân cư ở đây cũng không nhiều.

Thu Anh Đào thấy nơi đây có người ở, trong lòng nàng mừng rỡ, bọn họ có thể tá túc một đêm, nàng sẽ có giường để ngủ a. Nàng kéo kéo góc áo Mộ Giai Nam, ý bảo nàng muốn vào thôn trang. Mộ Giai Nam từ lúc tiến vào Yến Hoàn Sơn thì lòng cảnh giác đã khởi động, hắn nhìn những căn nhà bằng gỗ đơn sơ san sát nhau, hắn không hiểu tại sao giữa đường lại xuất hiện một thôn trang...

“Đừng đi ... NỮ...” Hắn ngay cả tên nàng còn chưa gọi xong, Thu Anh Đào đã đi trước vào thôn trang, Mộ Giai Nam chỉ đành phải đi theo.

Thu Anh Đào thấy trong thôn người qua kẻ lại, nhưng bọn họ đều là những lão nhân, dáng đi tập tễnh, thấy người lạ xuất hiện, bọn họ chỉ nhìn liếc mắt một cái, trong mắt dường như còn mang theo địch ý, sau đó đều bỏ qua không để ý tới hai người mà tiếp tục đi. Nàng thấy một vị lão bà cả đầu tóc trắng chậm rãi đi tới, bàn tay khô gầy xách theo một thùng nước, bà lão lấy tốc độ ốc sên mà đi từng bước ... Đường trong thôn rất hẹp, Thu Anh Đào vội vàng tránh sang một bên, còn Mộ Giai Nam thì đứng bên cạnh bức tường cũng không có động thái gì.

Cụ bà xách thùng nước chậm rì rì đi qua bên người nàng... Bỗng nhiên “Phù phù” một tiếng, người và nước đều té ngã trên đất, Thu Anh Đào thấy thế nóng lòng muốn đi lên đỡ bà cụ dậy, nhưng Mộ Giai Nam lại giữ chặt tay nàng, Thu Anh Đào không hiểu cho nên ngẩng đầu nhìn hắn. Cụ bà dường như cũng không để ý tới vết thương ở khuỷu tay, bà lão thảm thán thở nói...”Ồi, nước của ta, đi năm dặm uống công rồi, ai...”

Thu Anh Đào thấy cụ bà tóc trắng xoá, trên mặt đầy lệ, mặc dù cánh tay bà bị chảy máu nhưng chỉ quan tâm đến thùng nước kia, kỳ thật năm dặm không phải là rất xa, cũng chỉ khoảng 1500 thước mà thôi, nhưng đối với một lão bà đi đứng bất tiện thì đúng là một khoảng cách rất xa. Nàng giẫy khỏi tay Mộ Giai Nam

đi đến bên bà lão, sau đó một tay đỡ bà lão một tay xách thùng nước lên, nàng xách thùng nước cười nhìn bà lão, sau đó nàng viết xuống trên đất: Bà bà nói cho ta biết đi nơi nào múc nước, ta giúp bà bà xách về.

Sắc mặt bà lão cũng không có gì là vui mừng, nheo nheo mắt, hồ nghi nói: “Cô nương tại sao lại giúp ta?”

Thu Anh Đào giật mình, lão thái thái phản ứng thật là kỳ quái, đương nhiên là nàng thấy bà đáng thương rồi.

Lúc này đối diện lại có một ông lão râu tóc trắng chậm rãi đi tới, trong tay còn cầm theo một cái thùng không, xem ra lão nhân muốn đi xách nước, Mộ Giai Nam quan sát lão nhân một lát, trong lúc lão nhân đi ngang qua người hắn, Mộ Giai Nam bỗng nhiên đưa chân ra...”Phù phù!” Lão nhân bị Mộ Giai Nam ngăn chân nên té ngã trên mặt đất, thùng nước trong tay cũng văng xa tám trượng... Lão nhân bộ dạng quỳ rạp trên mặt đất, khiếp đảm nhìn về phía Mộ Giai Nam: “Tiểu huynh đệ, người, người đây là có ý gì a?”

“...” Mộ Giai Nam xấu hổ nháy mắt mấy cái, hắn thấy những người trong thôn đều là ông bà lão, cho nên hắn cảm thấy cổ quái, hắn vốn định bất ngờ ngáng chân muốn thử xem lão nhân có võ công hay không, hắn cũng không ngờ lão nhân thực sự ngã sấp xuống. Mộ Giai Nam cúi đầu tạ lỗi, ra vẻ kinh ngạc nói: “A? Ta thực không để ý có người đi qua, thật có lỗi thật có lỗi...” Hắn vừa nói vừa nâng lão nhân dậy, còn giúp lão nhân phỉ phỉ bụi trên người: “Để thể hiện thành ý xin lỗi của ta, để ta giúp người xách nước, ha ha.”

“...” Thu Anh Đào quả thực nhìn mà choáng váng, Mộ Giai Nam tại sao lại đi khi dễ một ông lão chứ? !

“Nữ Nữu nhận lấy.” Mộ Giai Nam vừa nói vừa đem thùng nước của lão nhân ném cho Thu Anh Đào, Thu Anh Đào theo bản năng tiếp nhận thùng nước, nhận xong nàng mới hiểu được, không ngờ Mộ Giai Nam là tên mồm mép như vậy, hắn nói đi xách nước thật chất là bắt nàng đi. Nhưng mà nàng cũng lười tranh cãi, dù sao nàng cũng giúp bà cụ múc nước, cũng thuận tay.

Sau khi Thu Anh Đào biết được đường đi lấy nước, nàng mỗi tay xách một thùng nước hướng suối nước ngoài năm dặm mà đi, còn Mộ Giai Nam thì ngồi trên ghế nghỉ ngơi, bà lão và ông lão vẫn còn hoảng sợ ngồi dựa vào nhau, nhưng bọn họ lại cảm thấy không hiểu nhìn nhau, ông lão không khỏi đưa ánh mắt khinh thường nhìn Mộ Giai Nam: “Hai thùng nước kia cũng không nhẹ đâu, tiểu huynh đệ, người không đi giúp vị cô nương kia sao?”

Mộ Giai Nam thảnh thơi dựa vào trên tường, không nhanh không chậm nói: “Người yên tâm, đừng nói là hai thùng nước, cho dù là hai bồn nước Nữ Nữu cũng không cần tốn nhiều sức đâu.”

Nghe xong, hai vị lão nhân kinh ngạc lại nhìn nhau, bà lão tiến lên từng bước hiếu kỳ nói: “Có phải cô nương kia sức lực rất lớn?”

Mộ Giai Nam ra vẻ thần bí ngoắc ngoắc ngón tay, nói nhỏ bên tai bà lão, chỉ thấy bà lão con mắt lạng lẽ lại tĩnh lặng, tựa hồ đối với giải thích của hắn bà khó có thể tin được.

Lúc này lại có một vị lão nhân đi đến, nhưng so với những lão nhân khác thì có vẻ khác hơn, bộ pháp vững vàng, dáng người khôi ngô, bà lão vội vàng kéo vị lão nhân kia vào ven đường bắt chuyện: “Người nhìn tiểu cô nương kia, thấy không, một mình nàng mà xách luôn hai thùng nước, theo lời nói của vị tiểu huynh đệ này, nàng có thể nhắc cả khối sắt nặng trăm cân đó, đúng là trời sinh quái lực a...”

Lão nhân giật mình, mắt lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn Mộ Giai Nam có ý xác định: “Tiểu huynh đệ nói thật sao?”

Mộ Giai Nam căn bản chỉ muốn lười lao động nên mới nói như vậy, hắn câu được câu không đáp lời.

Sau khi có được đáp án vừa lòng, chỉ thấy lão nhân thở sâu một hơi, hai tay chống nạnh, lớn giọng xuyên thấu toàn bộ thôn trang nhỏ: “Các gia đình mau đưa thùng lấy nước ra của phòng đi, có người hảo tâm giúp chúng ta múc nước kia——” lời này vừa nói ra, nguyên bản những cánh cửa vốn đang đóng chặt lập tức mở ra, một hộ có một lão nhân đem thùng nước ra trước cửa.

“...” Thu Anh Đào vẻ mặt ngơ ngác, trượt chân thiếu chút nữa ngã sấp xuống, nàng cứ nghĩ rằng thôn trang này không nhiều người, vậy mà trong nháy mắt đã đông người chật như nêm cối, hơn nữa trong tay những lão nhân này còn mang theo thùng xách nước, xem nàng như người cứu thế mà nhếch miệng cười to với nàng. Thu Anh Đào phần hận trừng mắt nhìn Mộ Giai Nam, Mộ Giai Nam tựa hồ cũng không nghĩ tới một câu vui đùa của hắn lại đưa tới hậu quả lớn như vậy, trong mắt hắn mang theo một tia bất đắc dĩ, ngoài

cười nhưng trong không cười nhìn nàng xua xua tay, hẳn có thể hiểu được tâm tình của mấy ông lão, bà lão này, giống như lần đầu hẳn gặp Ngưu Nữ Nữ vậy, lúc đó hẳn cũng bất ngờ trước sức mạnh của nàng, trong lòng đều có suy nghĩ không hiểu nổi nàng.

Đối mặt với những gương mặt già nua, khắc khổ, thật khiến người không thể nhẫn tâm cự tuyệt, Thu Anh Đào cắn răng dậm chân một cái, thôi nàng làm người tốt một lần đi, không phải chỉ là mấy chục thùng nước thôi sao? Không làm khó được nàng!

Nàng vừa đi vừa tiếp nhận mấy cái thùng xách nước, nàng nghe mấy lão nhân nhóm bàn tán mới biết nguồn nước là ở trong khe núi, tuy không xa nhưng đường núi gập ghềnh không dễ đi, bọn họ là những người già yếu, mắt mờ rất khó đi lấy nước, lúc này còn có mấy người té gãy xương còn nằm trong phòng nghỉ ngơi. Qua mấy lời kể nàng mới biết trong thôn đều là mẹ goá con cô, cùng với mấy lão nhân, nguyên nhân là do hoàng đế đương triều chính sách tàn bạo vô độ làm cho xung quanh rối loạn, không ngừng chiến tranh, khiến cho trai tráng trong nhà đều phải đi đánh giặc, cho nên nơi đây mới có tên là thôn lão nhân, mà bọn họ còn bất hạnh hơn, con bọn họ còn chết trên chiến trường, may mắn bọn họ được Yến Hồi đại sư thu lưu, may mắn được ở lại Yên Hoàn Sơn, một nơi vô tranh với đời mà an hưởng tuổi già.

Thu Anh Đào nghe lời này càng thêm mềm lòng, mấy ông lão bà lão chiếu cố lẫn nhau cũng không phải là chuyện dễ dàng, được rồi! Nếu nàng đã đến đây thì sẽ giúp họ một tay, nàng không để ý hậu quả, mang theo nhiệt tình ngồi xổm xuống viết: ta sẽ giúp các vị xách đầy nước chứa trong nhà.

Biểu tình cương quyết của Thu Anh Đào làm không ít lão giả cực kỳ cảm động, hơn nữa nhìn bộ dáng nàng gầy như vậy: “Nha đầu, tâm ý của người ta nhận, nhưng trong thôn có tám mươi mấy gia đình, người nếu xách đầy thùng chứa nước ối hộ ít nhất cũng mất mấy ngày.”

Thu Anh Đào nghiêng đầu cười sáng lạn, nàng chính là “Đại lực” nữ tử nha, khó được dịp phát huy một lần, hơn nữa nàng còn có thể giúp đỡ nhiều người già như vậy, cũng coi như tích đức đi, hắc hắc.

Mộ Giai Nam vẫn ngồi trong ánh mắt ghen tỵ, khinh bỉ của mấy lão nhân mà giả vờ ngốc, mấy ánh mắt tựa hồ đều chỉ trích hẳn “Giác ngộ thấp”, Mộ Giai Nam đành phải từ trong những ánh mắt sắc bén mà đứng lên, hẳn vác theo vài cái thùng xách nước đuổi theo Thu Anh Đào, miệng cực kì bất đắc dĩ...”Ta nói này Nữ Nữ a, người sao lại nhận nhiều như vậy chứ, đừng có cậy mình có sức mạnh chứ!”

“...” Thu Anh Đào cũng cảm thấy bản thân quá xúc động, cũng không biết vị lão nhân tốt bụng nào, sợ nàng một lần không xách được nhiều thùng nước, còn hiến tặng cho nàng hai cây đòn gánh, giờ phút này trên vai nàng tổng cộng có gần hai mươi cái thùng nước.

Nàng dừng chân quay đầu liếc Mộ Giai Nam một cái, là ai tùy ý tuyên dương sức mạnh của nàng? Tên đầu sỏ gây nên chuyện, giờ còn dám nói cái gì? Đây đều là lỗi của hắn mà!

Nói thì nói như vậy, nhưng với nàng đây chính là việc tốt nàng làm được nha, mà mấy lão nhân trong thôn cũng không đối với bọn họ sinh lòng dễ phòng, còn mang theo cảm kích, nhóm lửa nấu cơm, trải giường chiếu, bận rộn vì hai người chuẩn bị đồ ăn chỗ ngủ.

Đương nhiên trọng lượng của mấy thùng nước cũng không là gì đối với Thu Anh Đào, nhưng đường núi quả thật không dễ đi, nàng mới đầu đi vài lần phát hiện thùng xách nước dùng chỉ còn lại có phân nửa thùng nước, nhưng nàng đi nhiều lần thì có kinh nghiệm, khi qua núi đá thì phải giơ cao đòn gánh lên, như vậy sẽ bảo trì thùng nước cân bằng, làm nàng tức nhất chính là Mộ Giai Nam, chẳng những hắn không đến giúp nàng mà còn đi phá hoại, mỗi khi nàng giơ đòn gánh lên cao, hắn liền hi hi ha ha chê cười tư thế của nàng rất ngốc.

Thu Anh Đào cũng lười quan tâm hắn, chỉ lo bước nhanh đi đường, không cẩn thận bàn chân vừa trượt ngã về phía sau, Mộ Giai Nam thấy thế ném thùng nước ôm lấy thắt lưng của nàng, cứu được người, nhưng mấy chục thùng nước đều bay lên không trung, chỉ nghe âm thanh “Bính lách cách bành” vài tiếng vang lên, bọt nước văng tung tóe khắp nơi, khiến Mộ Giai Nam và nàng mặc quần áo đều ướt con chuột lột.

“...” Mộ Giai Nam hạ tầm mắt nhìn Thu Anh Đào, chỉ thấy vài sợi tóc của hắn dính đầy bọt nước tí tách tí tách rơi xuống đất, hình ảnh anh tuấn tao nhã lúc này bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, Thu Anh Đào cũng ướt sũng không thua gì hắn, nàng lần đầu thấy Mộ Giai Nam có bộ dáng chật vật như vậy, nàng nhìn không được liền che miệng cười trộm.

“Che miệng làm gì? Che miệng cũng có thể thấy khóe miệng.” Mộ Giai Nam lắc lắc tóc mai, cố ý đem bọt nước bắn lên mặt Thu Anh Đào.

Thu Anh Đào vốn cả khuôn mặt đều là nước, nàng cũng không sợ gì dính thêm mấy giọt nữa, nàng lấy khăn tay lau mặt cho Mộ Giai Nam, lổ lổ, soái ca biến thành xấu ca a, nhưng miệng nàng bất giác hiện lên tươi cười, Mộ Giai Nam ra vẻ tức giận nhìn nàng, mâu trung lại hàm chứa nụ cười không dễ phát hiện, hắn thuận tay lau đi những giọt nước đọng lại trên lông mi nàng... Tuy nói phiến toái này là do một tay hấn tạo thành, nhưng lại chứng minh nàng là người giản dị, một tiểu nha đầu thiện lương.

Mà cả hai người họ cũng không để ý, bọn họ trong lúc đó hình động hết sức tự nhiên.

.. ..

Thu Anh Đào vì tiết kiệm thời gian, thừa dịp trời chưa tối hấn vẫn tiếp tục bận rộn xách nước, mà Mộ Giai Nam cũng không được yên thân. Mấy lão nhân này đúng là bóc lột sức trẻ trai tráng mà, cũng không biết là ai nhìn ra hấn có võ công, cả đám người liền kêu hấn lên núi giúp chặt cây làm ván. Mộ Giai Nam rất muốn cự tuyệt, nhưng mấy lão nhân lại lấy ánh mắt tội nghiệp nhìn hấn, hấn bị buộc bất đắc dĩ đành phải lên núi. Bất quá Mộ Giai Nam đãi ngộ so với Thu Anh Đào tốt hơn nhiều, mấy bà lão tuổi đã hơn năm mươi, nhưng sức sống không thua mấy tiểu cô nương, thậm chí đối với Mộ Giai Nam cực kì nhiệt tình, ở một bên trầm trồ khen ngợi bưng trà rót nước, tiếp đón chu đáo.

Thu Anh Đào đi ngang qua không khỏi bĩu môi, thật đúng là soái ca đi đến chỗ nào cũng có fan ủng hộ a, mấy lão thái thái thật sự là nhiệt tình với Mộ Giai Nam sao? Sao nàng cứ cảm thấy giả giả làm sao đó.

35. Chương 35

Chương 35: Kẻ thù gặp lại trừng mắt nhìn nhau

Buổi trưa ngày thứ hai, sau khi Thu Anh Đào đem nước đổ đầy bồn chứa nước cho tám mươi lăm gia đình trong thôn, thì những ông lão, bà lão yếu đuối trong thôn không thể không nhìn Thu Anh Đào với cặp mắt khác xưa, mà hết thấy những chuyện này đều là trong dự kiến của Mộ Giai Nam, cũng có thể nói, hấn đã đoán trước kết quả như vậy, chỉ là do hấn không muốn nói mà thôi.

“Cô nương, vất vả rồi.” Bà lão ngày hôm qua ngã sấp trước mặt bọn họ lên tiếng trước, bà ta cũng không còn vẻ ốm đau bệnh tật của ngày hôm qua nữa, bà lão kéo tay Thu Anh Đào nhu hòa cười: “Nguồn nước cũng chính là đường ra, đi đi bọn nhỏ.”

Kim khẩu nhất khai (lời vàng vừa mở), chứng minh hai vị trẻ tuổi đã thông qua cửa thứ ba bằng khảo nghiệm “Thiện tâm”. Sự thiện lương của hai người họ đã chiếm được sự đồng ý của mọi người, trong sự thương thảo khẩn cấp của mọi người, Mộ Giai Nam và Thu Anh Đào đều có được tư cách lên núi.

Thu Anh Đào nghi hoặc nháy mắt mấy cái, chẳng lẽ nàng trong lúc vô tình đã giúp hai người thành công vượt qua cửa thứ ba? Nhưng nàng đến cuối cùng là đã làm chuyện tốt gì chứ?

“Đi thôi Nữ Nữu”. Mộ Giai Nam tà môi cười, tự mình thẳng hướng nguồn nước mà đi trước, hấn đã sớm phát hiện nơi đó mới đúng là lối ra khỏi thôn, đồng thời hấn cũng phát hiện có vô số ánh mắt giám thị hành động của bọn họ, phải nói mười mấy người cao thủ nếu đồng loạt tấn công thì không phải là chuyện đùa đâu a.

Thu Anh Đào đem theo một cái giỏ trúc, bên trong là đồ ăn do những người ở thôn lão nhân đáp tạ, mà tinh thần nàng như vẫn còn bị vây trong mây mù dày đặc, nàng cúi đầu nói lời từ biệt... Khi nàng ngẩng đầu không khỏi kinh hãi, này này này... Nàng kinh ngạc thấy những ông bà lão trong thôn đứng trên nóc nhà, có vài lão nhân vui tính còn nhảy lên cây hù dọa khỉ, thân thủ linh hoạt bộ pháp võng vàng, bọn họ đứng ở chỗ cao vẫy tay nói lời từ biệt với Thu Anh Đào, bộ dáng bọn họ rất sống động chứng minh bọn họ là người mang tuyệt kỹ võ lâm cao thủ.

“...” Thu Anh Đào trợn mắt há hốc mồm đưa mắt nhìn bốn phía, mặc dù bọn họ đều là những lão nhân lớn tuổi, nhưng tinh thần bọn họ vẫn rất hưng phấn, đúng là gừng càng già càng cay, hơn nữa bọn họ nhảy lên nhảy xuống so với nàng còn lợi hại hơn, nàng dựa vào! Thì ra mình bị cả một đám lão nhân đùa giỡn.

Mộ Giai Nam ngoái đầu thoáng nhìn lại... Đúng như hần dự đoán, nếu hần cương quyết xâm nhập vào thôn thì không thể tránh khỏi một hồi liều chết chiến đấu, trông mặt mà bắt hình dong mới là nhược điểm trí mạng, hiện tại, mặc dù hần không xác định dụng ý của những người này là gì, nhưng mà, Yên Hoàn Sơn xác thực là nơi Ngọa hổ tàng long.

Thu Anh Đào đuổi theo Mộ Giai Nam, nàng kéo kéo cổ tay áo hần, người này biểu tình bình tĩnh, ra vẻ hần đã sớm biết các lão nhân này có võ công.

Mộ Giai Nam chỉ cười mà không nói, hần lười biếng nhìn Thu Anh Đào, cái giỏ trúc trong tay nàng có mười mấy quả trứng gà đã luộc, Mộ Giai Nam thuận tay cầm lấy một trứng gà chậm rãi bóc vỏ trứng, sau đó đưa đến bên môi Thu Anh Đào...”. Cửa này là Nữ Nữ vượt qua được, thưởng cho người.”

“...” Thu Anh Đào hung hăng cắn một miếng lớn trứng gà luộc, nếu Mộ Giai Nam không rút tay về kịp, thì ngón tay hần đã bị nàng cắn đứt luôn rồi. Hần đúng là tên không biết xấu hổ mà, hần dựa vào cái gì lấy phần thưởng của nàng đi thưởng cho nàng chứ?!

Mộ Giai Nam ha ha cười, tiếp nhận giỏ trúc khoát lên vai, lại lột một cái trứng gà đưa cho Thu Anh Đào, Thu Anh Đào cảm thấy người này quả thực không thể nói lý, náng hiểu được ý tứ của hần, người bên ngoài nhìn vào sẽ thấy là hần là một nhân sĩ có nghĩa khí, kỳ thật hần chính là cất dấu phong tục tập quán “Lễ thượng vãng lai“(theo ta thì là tiên khách hậu chủ), trong lòng nàng mâu thuẫn, nhưng nàng vẫn đem trứng gà đã bóc hết vỏ nhét vào miệng Mộ Giai Nam.

Mộ Giai Nam cũng không xấu hổ mà chậm rãi nhai nuốt, tự quyết định nói: “Ta muốn bảo trì thể lực, ta cảm thấy, cửa tiếp theo cũng không phải chỉ dựa vào sức mạnh mà có thể thuận lợi vượt qua a...” Hần lại hé miệng.

Thu Anh Đào phản hận tiếp tục bóc vỏ trứng gà, phi, muốn ăn thì ăn đi, ngại biện nhiều như vậy để làm gì chứ?!

...

Bọn họ đi qua một đoạn đường núi hẹp dài, khi hai người đi đến một đoạn thềm đá cuối, xuất hiện trước mắt bọn họ là một chỗ bằng phẳng, chính giữa có một đài bằng đá... Thu Anh Đào còn chưa đến gần để quan sát xung quanh, nàng chợt thấy trước mắt bay qua một đạo nhân ảnh, bóng người sau đó dừng trên đỉnh một cái cọc gỗ, mũi chân nhẹ nhàng điểm, ba người nhìn nhau chớp mắt một cái, nhất thời ánh mắt ba người đều dừng lại! ——

“Mộ Giai Nam người xú tiểu tử này còn dám xuất hiện?” Cốc Mộng Vũ thu được tin tức từ dưới núi truyền lên, có người đã tiến vào cửa thứ tư của Yên Hoàn Sơn, nàng lúc đầu còn rất hiếu kỳ, cuối cùng là người như thế nào, mà có khả năng thuận lợi vượt qua ba cửa đầu tiên, nhưng nàng ngàn tính vạn tính cũng không nghĩ tới người đến chính là người làm nàng hận thấu xương – Mộ Giai Nam. Nghĩ đến bản thân nàng bị hần trói vào trên cây thì hai mắt đã sung huyết biến thành màu đen, nàng mang một bụng tức giận, nhưng chờ nàng thoát ra được thì đã là năm canh giờ sau, sau đó nàng lại đuổi theo nhưng không thấy bóng dáng Mộ Giai Nam đâu nữa... Hừ, đúng là có thể nói không phải oan gia không gặp nhau mà!

“...” Mộ Giai Nam trong mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ, sau đó không biết sống chết hướng Cốc Mộng Vũ xua tay: “Trái cây ăn ngon không?”

“Người! Để mạng lại ——” Cốc Mộng Vũ hai tay mở ra, nhất thời lòng bàn tay xuất hiện mười cây phi đao, đúng là kẻ thù gặp mặt thì sẽ đổ mắt tức giận, mà Cốc Mộng Vũ không chỉ trông mắt đỏ, mà cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng tái rồi.

Thu Anh Đào thấy tình thế nguy ngập, nàng vẫy vẫy tay ý muốn cho Cốc Mộng Vũ chú ý, vậy mà Cốc Mộng Vũ hiện tại đã lửa giận công tâm căn bản không phát hiện còn có nàng tồn tại.

Hoặc là nói, Cốc Mộng Vũ chính là cố ý xem nhẹ tồn tại của Thu Anh Đào, bởi vì giữa đạo nghĩa và cừu hận trước mặt, nàng lựa chọn về sau...”Bổn cô nương hôm nay nhất định phải lấy mạng phu quân người, xin

lỗi Ngưu Nữu Nữu!”

Lời còn chưa dứt, mười cây phi đao đã đồng thời bay về phía Mộ Giai Nam bay ra, Mộ Giai Nam giống như đang điều khiển dàn nhạc, hai tay đột nhiên đưa về phía trước, nhanh như thiểm điện phóng ra phi tiêu, chỉ nghe trong không khí phát ra âm thanh kim loại va chạm, ngay sau đó cùng với âm thanh va chạm là ám khí lần lượt rơi trên mặt đất...

Cốc Mộng Vũ nhìn xuống người trước mắt, nàng kinh ngạc thấy mười cây phi đao của mình vậy mà bị Mộ Giai Nam phóng phi tiêu dễ dàng ngăn cản, nàng tựa hồ không ngờ Mộ Giai Nam cũng sẽ dùng ám khí, thậm chí so với nàng càng thành thạo hơn. Nàng không khỏi lửa giận lại bùng lên, vừa muốn mở miệng, thì một đạo nhân ảnh khác đã bay đến trước mắt. Nam tử vững vàng đứng trên cọc gỗ, lời nói mang theo ý cười nói: “Sư muội, đừng để lửa giận làm choáng váng đầu óc a, trách nhiệm của muội là giữ vững tầng thứ tư, ân oán cá nhân nếu không bỏ xuống được, không bằng để sư huynh giúp cho... A nha nha...” Nam tử còn chưa nói xong, đã bị Cốc Mộng Vũ hung hăng một cước đá nam tử kia xuống khỏi cọc gỗ...

“Không liên quan đến ngươi, cút sang mộ bên đi!” Cốc Mộng Vũ cả vú lấp miệng em, cất giọng mệnh lệnh nói: “Ta đếm tới ba, nếu ngươi còn chưa biến mất trước mắt ta, thì ta ..” Lời cảnh cáo của nàng còn chưa nói xong, nam tử vậy mà nói gì nghe nấy lập tức nhảy lên đài cao bộ dáng xem cuộc chiến, mà hắn mới vừa rồi thái độ nghiêm trang mặt mềm hoá, từ trong thần sắc không khó nhìn ra, người này tựa hồ đối với Cốc Mộng Vũ chính là sủng nịch quá độ: “Sư huynh ở một bên nhìn, sẽ không xen vào, muội không nên tức giận không nên tức giận...”

Cốc Mộng Vũ thoáng nhìn: “Vậy ngươi thành thật đứng ở đó cho ta, nếu nhúng tay...”

“Tuyệt không nhúng tay, sư muội cẩn thận!” Đại sư huynh không khí không nào phụ hoạ theo đuôi, hắn một tay kéo quai hàm, như thường thức bảo vệ chăm chú nhìn Cốc Mộng Vũ, trong mấy người sư huynh đệ bọn họ, chỉ có Cốc Mộng Vũ là nữ tử, hơn nữa khinh công lại giỏi, nàng làm tiểu sư muội, đương nhiên sẽ được sủng ái cưng chiều.

“...” Thu Anh Đào đưa mắt nhìn về phía thân ảnh nam tử khôi ngô tuấn tú trên đỉnh núi, nàng không khỏi tặng cho Cốc Mộng Vũ ánh mắt hâm mộ, thái độ nam nhân này đối với tiểu sư muội rất ôn nhu nha.

“Thì ra tiểu nha đầu bị người ta chiều hư a.” Mộ Giai Nam lúc này mới hiểu được vì sao Cốc Mộng Vũ lại không phân rõ phải trái như vậy.

Cốc Mộng Vũ đương nhiên nhướn mi nói: “Nữ nhân vốn là dễ sủng mà! Có mấy nam nhân giống người như vậy vô liêm sỉ?” Nàng đem ánh mắt tiếc hận nhìn sang Thu Anh Đào, ngắt lời nói: “Ngưu Nữu Nữu, tuy ngươi là người không hoàn hảo, nhưng bốn cô nương tin tưởng nhân phẩm của ngươi tuyệt đối hơn tên tiểu tử này, người gả cho hắn tuyệt đối là bị ép buộc! Nay bản cô nương giúp ngươi thoát ly khổ hải, không cần cảm tạ.”

“...” Thu Anh Đào hết đường chối cãi hạ bả vai, nha đầu chết tiệt kia thật là có thể làm loạn mọi thứ mà.

Bất quá nhờ đại sư huynh nhắc nhở, Cốc Mộng Vũ rốt cục mới nhớ tới bản thân vì sao phải đến đây, nàng vội ho một tiếng trịnh trọng nói: “Vì muốn người tâm phục khẩu phục, bốn cô nương lấy thân phận người trấn giữ cửa thứ tư đưa ngươi vào trận pháp, nếu ngươi không qua được lập tức xuống núi.” Nàng đi hai bước bỗng nhiên xoay người bổ sung một câu: “Đương nhiên, đó là đãi ngộ đối với những người khác, còn người Mộ Giai Nam, nếu ngươi không qua được trận pháp, chờ chịu chết đi!”

Mộ Giai Nam dường như không có việc gì dùng ngón út ngoái ngoái lỗ tai: “Tự nhiên muốn làm gì cũng được.”

Thu Anh Đào đi sát theo, phía sau còn có đại sư huynh theo đuôi, hai người bọn họ giống như vậy xem náo nhiệt chân nhỏ lòng bắt đội.

Đại sư huynh tính cách cởi mở, nhiệt tình, khó được nhiều năm có nữ tử lên núi, hắn tươi cười đi lên cùng Thu Anh Đào nói chuyện phiếm: “Đó là phu quân sao người sao? Rất đẹp trai đó”

Thu Anh Đào ngoài cười nhưng trong không cười nhếch nhếch khóe miệng, đã đâm lao thì phải theo lao thôi, có lẽ Cốc Mộng Vũ còn có thể bận tâm chút tình cảm, tuy rằng khả năng này loại rất khó xảy ra.

... Cốc Mộng Vũ dẫn Mộ Giai Nam đi ra một chỗ giữa khe núi, đứng nơi này nhìn không thấy bờ sông bên kia, trên sông sừng sững những cọc gỗ cao thấp bất đồng, sương mù quanh quẩn xung quanh những cọc gỗ so le, tầm mắt mơ hồ nhìn không rõ... Cốc Mộng Vũ tràn đầy tự chỉ lên mặt sông: “Đó là hoa mai cọc, nhưng có một nửa cọc có chứa cơ quan, nhưng cao thấp trước sau tùy ý người đi động, đương nhiên cái nào là cơ quan, bản quan chủ đương nhiên sẽ không nói cho người biết, tóm lại một đạo lý: sai một bước thì bước tiếp theo cũng sẽ sai, chỉ có thông qua hoa mai cọc đến bờ sông đối diện mới có thể đi vào cửa tiếp theo, nghe hiểu không?”

Thu Anh Đào hai tay gác lên trán nhìn về phía phương xa... Này nếu nhảy xuống sông thì nàng xem như đây là một cái bể bơi siêu lớn đi, nhưng sương mù quá nhiều chỉ có thể mơ hồ thấy rõ nước sông có vô số cọc gỗ, nhìn qua rất khó khăn, không biết Mộ Giai Nam có thể hay không thuận lợi thông qua.

Mộ Giai Nam không chút để ý ngồi xổm xuống: “Từng có mấy người thông qua này cửa này?”

Cốc Mộng Vũ cười nhạt ngẩng đầu lên: “Hừ, từ lúc bản quan chủ trấn thủ nơi này, không có người nào thuận lợi vượt qua.”

“A, vậy người ngày thường nhất định là cần miễn luyện tập rồi, lợi hại lợi hại...” Mộ Giai Nam ra vẻ thưởng thức vỗ tay.

Cốc Mộng Vũ đắc ý vênh vẹo dương môi cười: “Đương nhiên, bản quan không phải là kẻ lừa dối, ai giống như người gian trá! Bản quan chủ xin khuyên người một câu, sớm từ bỏ ý nghĩ bàng môn tả đạo, lừa bản quan chủ nói cơ quan cho người ra khỏi đầu đi!”

Mộ Giai Nam đã có được đáp án, tùy theo câu được câu không ứng thanh, hắn đứng lên nhìn xuống Cốc Mộng Vũ: “Bắt đầu đi cốc quan chủ, nếu bốn thiếu gia thuận lợi thông qua, người tốt nhất nên tuân thủ hứa hẹn lập tức cho chúng ta đi...”

Cốc Mộng Vũ hừ lạnh một tiếng, thong dong bước lên hoa mai cọc, ngoắc ngoắc ngón tay khiêu khích nói: “Đi lên đi Mộ Giai Nam, không dám lên, bản quan chủ liền gọi người là chết nhất”

Mộ Giai Nam cười mà không nói, ngoái đầu nhìn về phía Thu Anh Đào: “Đến cuối sông chờ ta.” Hắn lại liếc đại sư huynh một cái: “Làm phiền vị nhân huynh này đi trước dẫn đường.”

Đại sư huynh nhiệt tình vỗ vỗ vai Mộ Giai Nam: “Yên tâm yên tâm, ta sẽ bảo vệ cho thê tử của người an toàn, an tâm đi”. Hắn hướng Cốc Mộng Vũ nói: “Tiểu sư muội cẩn thận một chút a, sư huynh ở một bên cổ vũ cho tiểu sư muội!”

Cốc Mộng Vũ lạnh lẽo liếc đại sư huynh một cái, không chờ nàng mở miệng xua đuổi, đại sư huynh đã biết điều dẫn Thu Anh Đào hướng cuối sông đi đến. Thu Anh Đào cẩn thận mỗi bước đi nhìn về phía Mộ Giai Nam, đi vài bước lại chạy về chỗ cũ... Nàng kéo tay Mộ Giai Nam nắm ở lòng bàn tay, mặc dù nàng không thể mở miệng, nhưng nàng hy vọng hắn có thể hiểu được tâm ý của nàng: cố lên Mộ Giai Nam.

Mộ Giai Nam nhìn chăm chú hai tay đang nắm chặt, hắn không khỏi giật mình, miệng hắn gờ lên một chút ôn nhu nhẹ cười: “Cửa này qua dễ dàng, đi đi Nữ Nữ, trong chốc lát chúng ta lại gặp nhau.”

Thu Anh Đào từ trong tầng thấp nhất của giỏ trúc lấy ra một cái chân gà, cười tủm tỉm đưa tới trước mặt Mộ Giai Nam. Mà đối lấy là ánh mắt hèn mọn của Mộ Giai Nam, xú nha đầu, nàng cứ nhiên còn học được cách giấu đồ ăn .

36. Chương 36

Chương 36: Mây mù bên trong đạp nhụy hoa

Cốc Mộng Vũ hiểu rất rõ một trăm lẻ tám hoa mai cọc, nàng cũng không nóng lòng thúc giục Mộ Giai Nam bắt đầu, mà là cho hắn thời gian nghiên cứu, dù sao kết thúc quá nhanh sẽ không vui, mặc dù ngoài miệng nàng không thừa nhận, nhưng Mộ Giai Nam tuyệt đối là kinh địch, hôm nay nàng không thể khinh thường.

Mộ Giai Nam cũng không nóng lòng thi triển bản lĩnh khinh công, hần bước lên hoa mai cọc, đứng tại chỗ nhảy tới nhảy lui, không khỏi hồ nghi nhướn mi hỏi: “Ai nha, cọc gỗ này hình như sắp gãy rồi, ta hoài nghi cọc gỗ không phải sớm bị nước sông làm mục rồi đó chứ.”

“Nói vậy, hôm qua ta còn chạy ba vòng, người đừng có giở trò!” Cốc Mộng Vũ vẫn đề phòng nhất cử nhất động của Mộ Giai Nam, nàng nói chuyện càng cẩn thận hơn, chủ yếu là xú tiểu tử này rất giáo hoạt.

Mộ Giai Nam nhún vai, bỗng nhiên khoe miệng chọt tắt, ánh mắt hần nhìn về phía trước, trong thời gian ngắn nhất tập trung đập lên hoa mai cọc: “Phi lâu ——” vừa dứt lời, hần tung người vượt lên ba hoa mai cọc.

“Đã biết người không thành thật mà!” Cốc Mộng Vũ thấy hần nhanh chân đi trước, nàng cấp bách đuổi theo, mặc dù nàng võ công không cao cường, nhưng khinh công quả thật cao thâm, nàng không cần tốn nhiều sức đã đuổi kịp Mộ Giai Nam, nàng khinh thường hừ một tiếng: “Đánh giá cao người rồi.”

Mộ Giai Nam cười mà không nói, hần nhìn lướt qua hoa mai cọc cũng chứng thật được suy đoán của mình, cho nên cước bộ cũng chậm lại. Giờ phút này, hần đã xác định suy đoán của mình là đúng, nhưng hần cũng muốn chắc chắn hơn. Mộ Giai Nam muốn thử Cốc Mộng Vũ, cho nên hần lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đi trước chiếm ưu thế. Cốc Mộng Vũ nhất thời ngẩn ra, nàng suýt nữa không cẩn thận mà dẫm phải cơ quan. Kỳ thật cái được gọi là “Hoa mai cọc” chỉ là một loại ám chỉ, nhìn những cọc gỗ sắp xếp hỗn loạn nhưng bên trong lại cất dấu huyền cơ. Nếu lấy một cọc gỗ làm trung tâm, như vậy bốn phía đều là cơ quan. Cho nên cơ quan này còn có tên là “Đập nhụy hoa”. Cơ quan có ba loại: thứ nhất, năm cánh hoa bao bọc xung quanh nhụy hoa xoay tròn; thứ hai, cơ quan cao thấp không đồng đều; thứ ba, cơ quan sẽ di động thay đổi vị trí. Tóm lại sẽ làm cho người nhập trận bị nhiễu loạn bộ pháp, chỉ cần tìm được chính xác vị trí “Nhụy hoa”, thì muốn qua cửa cũng không khó. Bất quá Cốc Mộng Vũ đương nhiên không nói cho Mộ Giai Nam biết.

Nàng lòng bàn chân tăng lực nhảy đến một “Nhụy hoa” khác, nàng không biết Mộ Giai Nam là cố ý hay là trùng hợp, tóm lại nàng thấy hần phản ứng chậm chạp, liền cười hần: “Người nhảy loạn như khi để làm gì chứ?!”

“Ha ha, bốn phía đều là cọc gỗ, ta muốn đi như thế nào không phải cũng có hạn chế chứ?”. Mộ Giai Nam biết rõ còn cố nhướn mi hỏi, hần một lần nữa lại chính xác bước lên “Nhụy hoa”, mười phần là tiếng động lớn bình đoạt chủ thế.

Cốc Mộng Vũ thấy Mộ Giai Nam lại đoán đúng chính xác vị trí. Nhưng mà, nàng vốn muốn Mộ Giai Nam không còn đường, nàng thấy thể cục thay đổi như vậy, mâu thuẫn hàm chứa một chút tức giận và nghi hoặc: này đã là lần thứ ba, bất quá, nàng mới không tin Mộ Giai Nam nhanh như vậy đã nắm giữ được quy tắc cơ quan, tuyệt đối là do hần may mắn mà thôi!

Cốc Mộng Vũ trấn định tinh thần, nàng quyết định không ép Mộ Giai Nam rơi vào cơ quan nữa, dù sao ai tới bờ bên kia trước mới là người chiến thắng. Trong cuộc đấu người chạy ta đuổi, Mộ Giai Nam thực hiện chút kỹ xảo khinh công, hần luôn bảo trì một khoảng cách với Cốc Mộng Vũ, làm cho Cốc Mộng Vũ trong lúc vừa nghĩ đến sẽ thắng Mộ Giai Nam, thì hần liền sống vai đi trước nàng, còn cười tùm tùm chào hỏi Cốc Mộng Vũ.

Nhưng mà hần cũng muốn thử xem cơ quan đến cuối cùng có bao nhiêu lợi hại, cho nên hần cố ý bước trên một cọc gỗ cơ quan, khi mũi chân vừa chạm vào cơ quan, năm cọc gỗ trong chốc lát bắt đầu xoay tròn, khi quay quanh khi thì chậm, thỉnh thoảng xảy ra xoay tròn quả thật làm người ta trở tay không kịp, nhưng Mộ Giai Nam định lực vô cùng tốt, hoặc là nói, chỉ cần trong lòng không hoảng hốt liền không trở ngại. Cốc Mộng Vũ nghe phía sau truyền đến tiếng vang, nàng không khỏi dừng lại mà xem náo nhiệt, nàng vui sướng khi người gặp họa vô tay: “Ngủ ngốc, sớm nói người là may mắn mà, ha ha!”

Mộ Giai Nam tà môi cười, đột nhiên bay lên trời vũng vàng dừng trên “Nhụy hoa”, ngay sau đó nhảy hai cái đến bên cạnh Cốc Mộng Vũ: “Chỉ thường thôi, không cùng người chơi nữa...” Lời còn chưa dứt, hần lại lấy tốc độ cực nhanh vượt qua Cốc Mộng Vũ thẳng hướng bờ bên kia xông tới.

“...” Cốc Mộng Vũ còn chưa định thần, đã thấy thân ảnh Mộ Giai Nam cách xa, hơn nữa bộ pháp của hần khiến nàng hoa mắt, không phân rõ người nào mới là hần. Nàng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, Mộ

Giai Nam cư nhiên biết khinh công thượng thừa “Đi nhanh ảo ảnh” ,nàng sao không nhìn ra Mộ Giai Nam có khinh công thượng thừa như thế chứ? Khăng định xú tiểu tử này cố ý giấu diếm, đáng chết!

...

Một khắc sau, Cốc Mộng Vũ dùng hết chiêu thức, nhanh chóng đuổi theo Mộ Giai Nam, nhưng nàng vẫn đến điểm cuối chậm hơn Mộ Giai Nam ba bước. Cốc Mộng Vũ thở hổn hển bước lên bờ, nàng cư nhiên phát hiện Mộ Giai Nam ngồi trước mặt Ngưu Nữu Nữu mà ăn táo.

Thu Anh Đào vốn là rảnh rỗi không có gì làm, nàng liền leo lên cây hái được mấy quả táo, nàng vừa ăn vừa đợi Mộ Giai Nam xuất hiện, nàng thấy Cốc Mộng Vũ cũng đến đây, liền nhìn Cốc Mộng Vũ ngoắc ngoắc tay, Thu Anh Đào đưa lên một quả táo to, ý hỏi nàng có muốn ăn hay không.

Bọn họ muốn cười nhạo nàng ăn táo chưa đủ ngán sao? Mồ hôi và lửa giận đem cả người Cốc Mộng Vũ như bốc hỏa, nhưng nàng tức nhất là Đại sư huynh! Hắn vậy mà chẳng phân biệt ai là bằng hữu, cũng dám ngồi ở đó mà vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

Đại sư huynh cầm lên một quả táo, tươi cười như hoa chạy đến trước mặt Cốc Mộng Vũ: “Tiểu sư muội ăn táo đi, rất ngọt đó.”

Cốc Mộng Vũ khòe miệng run rẩy, đưa tay đánh vào long bàn tay đại sư huynh, chỉ thấy quả táo đỏ thẫm tảo rơi xuống đất: “Người vậy mà lại cùng địch nhân nói cười vui vẻ? Người đã quên nhiệm vụ của chúng ta rồi sao? !”

“...” Đại sư huynh ủy khuất nháy mắt mấy cái, lại không rõ cho nên lại nói: ” Nếu Mộ Giai Nam đã đến trước thì chúng ta liền thả họ lên núi a, nhiệm vụ của chúng ta là khảo nghiệm thực lực của người qua cửa, hiện tại đã chứng minh Mộ huynh đệ quả thật có bản lĩnh a...”

Cốc Mộng Vũ tức giận đến mắt trợn trắng! ...”Ta mặc kệ, dù sao Mộ Giai Nam cũng không thể lên núi!” Nàng giương lên chân đá văng đại sư huynh, nhất thời tức giận chỉ Mộ Giai Nam: “Người vừa rồi có gian trá, ta với người so tài một lần nữa!”

Mộ Giai Nam bất đắc dĩ thở dài, hắn vừa định mở miệng liền nghe từ trong khe núi truyền đến một đạo âm thanh mệnh lệnh

“Mộng Vũ đừng làm loạn, khinh công của người không bằng người ta, lập tức để hai người lên núi!”

Cốc Mộng Vũ giật mình, trong lòng không phục muốn cãi lại, nhưng đại sư huynh tức khắc thu hồi tinh thần vui chơi, hướng phương hướng truyền ra âm thanh ôn quyền hành lễ: “Sư phụ bớt giận, tiểu sư muội chỉ là cùng hai vị sấm quan đùa giỡn, đồ nhi sẽ đi mở cửa đá cho hai người họ.”

Thu Anh Đào chỉ nghe thấy tiếng không thấy người, bất quá nghe âm thanh người này nói chuyện, nàng cũng biết là vị lão giả đức cao vọng trọng.

“Vị tiểu huynh đệ này, sư phụ người là? ...” Lão giả vẫn chưa hiện thân, ở trong không gian sơn cốc truyền ra âm thanh nghi ngờ.

Mộ Giai Nam đứng lên: “Thật có lỗi, không tiện nói.”

Lão giả trầm mặc một lát...”Một khi đã như vậy, thì lão phu cũng không hỏi nhiều , mời hai vị lên cửa thứ năm.”

“Sư phụ sư phụ, Mộ Giai Nam rất gian trá...”

“Ngày thường vì sư như thế nào? Người hoàn toàn quên rồi sao? Tính tình nóng nảy khó thành việc lớn, vì sư lệnh người bề quan tịnh tâm nửa tháng, nhanh đi đi! Từ Ngự, canh chừng tiểu sư muội của người, không cho phép nàng đi gây chuyện nữa, khụ khụ...” Nói xong, lão giả tức giận rời đi.

“Sư phụ đi thông thả.” Đại sư huynh lòng còn sợ hãi, sư phụ có lẽ là nể mặt có khách nhân ở đây, mới xử phạt nhẹ như vậy, mà tiểu sư muội Cốc Mộng Vũ đúng là dạy mãi không sửa mà, cái phòng bề quan kia tiểu sư muội là người thường xuyên ra vào nhất.

Sau đó Đại sư huynh mở cửa đá lên núi, khi cửa đá chậm rãi mở ra, đại sư huynh ôm quyền hành lễ: “Nhị vị mời”

Mộ Giai Nam đáp lễ, sau đó mang theo Thu Anh Đào rời đi, hắn mới vừa đi vài bước, liền bị Cốc Mộng Vũ lớn tiếng gọi lại: “Người làm sao có thể đoán chuẩn xác vị trí cơ quan hoa mai cộc?”

Mộ Giai Nam cũng không xoay người, đưa tay chỉ lên trời: “Thần tiên chỉ dẫn a, ha ha ...”

“...” Thu Anh Đào ngoái đầu nhìn lại thấy Cốc Mộng Vũ con mắt đỏ bừng, hiển nhiên nàng đã bị tức đến phát khóc, nàng không khỏi kéo góc áo Mộ Giai Nam, ý muốn nói hắn đừng đùa, Cốc Mộng Vũ bị trừng phạt cũng là đáng thương rồi.

Mộ Giai Nam thối không khí, hữu khí vô lực đứng đắn trả lời: “Lúc đầu ta hỏi người một câu, có hay không thường xuyên luyện tập, người nói là có, vì thế có thể thấy được những cộc gỗ được long bàn chân người ma sát thì nhất định không phải cơ quan, cứ như vậy mà đi thôi.”

Mộ Giai Nam thông thả xoay người, đã thấy Cốc Mộng Vũ hai mắt rưng rưng, hắn thở dài đi đến trước mặt Cốc Mộng Vũ, an ủi nói: “Người cái nha đầu trừ bỏ miệng lợi hại cũng không có nhiều tâm cơ, hơn nữa khinh công quả thật không tệ, chỉ cần cần cố gắng luyện tập, một thời gian nữa nhất định có thể hơn ta, ha ha...”

Thu Anh Đào khoe miệng vừa kéo, nghe một chút, nửa câu đầu còn giống tiếng người, nửa câu sau lại là giết người không thấy máu nha.

Cốc Mộng Vũ hút hấp cái mũi, nàng chính là có điểm ủy khuất, kỳ thật nàng thua tâm phục khẩu phục, Mộ Giai Nam chẳng những có được võ công thâm tàng bất lộ, còn có sự quan sát nhạy bén, hắn cư nhiên trong mơ hồ tầm mắt nhìn không rõ mà phán đoán chuẩn xác vị trí cộc gỗ, người ta có thực tài, cũng không phải là dùng mảnh lời, nàng không nhận thua thì phải làm thế cái gì đây. Cốc Mộng Vũ bỗng nhiên cười một tiếng: “Thôi, bổn cô nương quả thật không phải đối thủ của người, giờ phút này trước cam bái hạ phong, ngày khác ta lại cùng người khiêu chiến.”

Mộ Giai Nam nhợt nhạt cười, nghiêng đầu nhượng mắt đáp: Ta chờ người đến khiêu chiến a.

Cốc Mộng Vũ bỗng nhiên cảm thấy dường như có dòng điện chạy qua, lạnh run: “Người cư nhiên dùng ánh mắt đùa giỡn ta?”

“...” Mộ Giai Nam ra vẻ nháy mắt thạch hóa, khoe mắt vừa kéo: “Ảo giác đi?”

Cốc Mộng Vũ hai tay vòng trước ngực nghiêng người đi đến bên cạnh Thu Anh Đào, nắm tay Thu Anh Đào dặn dò nói: “Mộ Giai Nam võ công cao cường làm người giao hoạt, người phải đề phòng hắn chung quanh hái hoa ngắt cỏ a, ánh mắt hắn rất tà mị ! Quản lý phu quân người cho kỹ nha Ngưu Nữu Nữu!”

“...” Thu Anh Đào tựa tiểu phi tiểu gật gật đầu, Mộ Giai nam vốn là yêu nghiệt, xem ra không chỉ có mình nàng nhìn ra được.

Mộ Giai Nam nghe mọi người tất cả đều là một câu một chữ gọi mình là “Phu quân”, nguyên bản hắn muốn vì danh tiết của Nữu Nữu mà giải thích một chút, nhưng giờ phút này hắn lại nghĩ: vẫn là quên đi, nếu không Cốc Mộng Vũ có thể lại nói hắn “Có mới nới cũ”.

Bốn người trong không khí hoà thuận đi được nửa đường, Mộ Giai Nam mượn cơ hội hướng đại sư huynh tìm hiểu tin tức tiếp theo, nhưng đại sư huynh nhìn không thông minh nhưng miệng rất kín, hắn chỉ hi hi ha ha thúc giục Mộ Giai Nam đi nhanh, mà Cốc Mộng Vũ mâu trung mơ hồ hàm chứa một tia lo lắng, nàng hướng hắn khoát tay...”Chỉ cần có quyết tâm, nhất định sẽ qua cửa, cẩn thận a Ngưu tiểu... Ngộ...”

Cốc Mộng Vũ còn chưa nói xong, đại sư huynh đã mạo hiểm sinh mệnh nguy hiểm che miệng nàng lại, bởi vì hắn biết một khi buông tay ra, hắn nhất định trốn không thoát bị hành hung.

Thu Anh Đào nghe Cốc Mộng Vũ kêu tên của mình, nàng xoay quá lại vẫy tay cáo biệt... Chỉ thấy phía sau một đôi thân ảnh đang truy đuổi nhảy mất biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Kỳ thật Cốc Mộng Vũ rất hạnh phúc, nàng có mấy vị sư huynh sủng ái, nàng sớm hay muộn cũng sẽ hiểu được phân tình nghĩa kia đáng quý cỡ nào.

37. Chương 37

Chương 37: Quay cuồng quá long

Hai người đi trong sơn đạo âm u, Thu Anh Đào bỗng nhiên nhớ tới vấn đề vị cao nhân không lộ diện kia hỏi, mà Mộ Giai Nam không trả lời, nàng mở ra hộp văn chương vừa đi vừa viết: người từ mấy tuổi đã bắt đầu luyện công?

“Ba tuổi.” Mộ Giai Nam biết nàng tò mò, nói cho nàng nghe cũng không sao, hần hai tay vòng trước ngực bước dài về phía trước: “Sư phụ ta cũng là nghĩa phụ của ta, là phụ thân của Nguyễn Linh Nhi, hai mươi mấy năm trước, nghĩa phụ ta từng là người mà giang hồ nghe tin đã sợ mất mật, tiếng xấu giang dương đại đạo,— Thủ Vô Ngân .Cả đời làm trộm của Nghĩa phụ chưa bao giờ thất thủ. Mà lạc thú của nghĩa phụ không phải là trộm bảo vật, mà là đem các gia bảo giấu kín, sau đó lưu lại dấu vết cho người bị mất trộm biết, nếu người bị mất bảo vật không tìm được trong kỳ hạn, thì phải lấy bạc đến chuộc, nếu vì mặt mũi mà cự tuyệt giao dịch, nghĩa phụ sẽ hủy bảo vật, sau đó lại đem bảo vật bị hủy trả lại cho người mất. Rất thú vị đi? ...” Mộ Giai Nam hiển nhiên tán gẫu hưng trí bừng bừng: “A đúng rồi, cha người từng đề cập ‘Nguyệt nhi loan loan, quá thủy lưu ngân’ ý nói đó là Minh Nguyệt loan đao, nhưng đó cũng là do Minh Nguyệt đạo trưởng bỏ ra số tiền lớn chuộc về từ trong tay nghĩa phụ, nhưng không biết là do miệng lưỡi thể gian, hay là Minh Nguyệt đạo trưởng tự cảm thấy không còn mặt mũi cho nên mới lui ẩn giang hồ đi, ha ha.”

“...” Thu Anh Đào nghe vậy thì cứng lưỡi, thì ra Mộ Giai Nam thích đi ăn trộm như vậy, nguyên lai là chịu ảnh hưởng từ lời nói và việc làm của nghĩa phụ, xem bộ dáng đặc ý của Mộ Giai Nam kia, hần không nghĩ đến việc ăn trộm của hần là gì sao, nói trắng ra là toàn gia đều là tặc.

Thu Anh Đào bán tín bán nghi lại viết xuống: vậy nghĩa phụ người thật sự chưa thất thủ lần nào sao?

Mộ Giai Nam trong mắt xẹt qua một tia ngưỡng mộ: “Đã nói là nghĩa phụ ta có chỗ hơn người. Không biết là do người hiểu được tác dụng của giả tử sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, hay là do người đã đùa giỡn chán rồi, cho nên trong một đêm người đã mai danh ẩn tích trong chốn vô lâm, có người đồn đãi nghĩa phụ đã bị lương tâm khiển trách, cuối cùng tự nhận lỗi tự sát, kỳ thật nghĩa phụ tìm một chỗ gần kinh thành, lập ra Nhất Sơn Mạch làm sơn trại chủ, đứng ở chỗ cao nhìn xa thể gian.”

Thu Anh Đào gật gật đầu, cũng giống như rất nhiều đại minh tinh đang nổi tiếng mà từ giả nghệ thuật vậy, lưu lại trong lòng mọi người một hình tượng hoàn mỹ nhất, bất quá nghĩa phụ hần lưu cho thể nhân chỉ sợ là sợ hãi mà thôi, lão nhân này thật đúng là không tốt mà.

Nàng tiếp tục viết: vậy người vì sao lại đi trộm đồ? Tính kế thừa “Y bát” của nghĩa phụ người, muốn đùa giỡn người kiếm tiền hả?

Mộ Giai Nam sắc mặt chợt lạnh chớp mắt một cái, khóe miệng vi liếm... không chút để ý nhú mày: “Nói hết một lần ngày sau không có gì để nói, lần sau ta nói tiếp cho người nghe.”

Thu Anh Đào khóe miệng giật giật, Mộ Giai Nam tham tiền như vậy, tám chín phần mười là bị nàng nói trúng nên ngượng ngùng không muốn thừa nhận chứ gì.

...

Bọn họ đi qua sơn đạo, mặc dù hoa thơm, chim bay lượn, nhưng Mộ Giai Nam cũng không buông lỏng cảnh giác, hần nhớ tới lời dặn dò của Cốc Mộng Vũ, nhưng nàng chỉ mới nói một nửa đã bị đại sư huynh ngăn cản, nàng muốn Ngưu Nữ Nữ cẩn thận chuyện gì? ...”Nữ Nữ, tới gần ta.”

Thu Anh Đào cất hộp văn chương đuổi theo Mộ Giai Nam, vừa bước đi vài bước, dưới chân nàng đột nhiên trầm xuống, thân thể nàng nhẹ nhàng rơi xuống dưới... Nàng nghĩ nàng nhất định sẽ bị ngã chết, nhưng rất nhanh nàng đã rơi xuống nước, hắc ám địa hạ tầng ẩm ướt, cả người nàng theo dòng nước một đường trôi đi, cái loại cảm giác này giống như nàng đi chơi công viên nước, ngồi trên thuyền mà trượt xuống thác vậy, nhưng tâm tình lúc này thì không vui vẻ gì.

Trượt trong chốc lát, nàng liền giống như một loại thức ăn khó ăn, bị đại yêu quái một ngụm phun ra, mông nàng ngã ngồi trên mặt cỏ, nhưng nàng còn chưa kịp đứng dậy, chỉ thấy mặt cỏ lại sụp xuống, người rơi xuống quá nhanh, giống như đi tàu siêu tốc, cũng không có dây an toàn a, nàng bùm mặt muốn thét chói tai lại kêu không ra tiếng, khi mông nàng lại hạ trên mặt đất rồi lại trượt xuống một lần nữa, nàng chỉ đành mặc cho số phận.

Kích thích trong nháy mắt qua đi, nàng lại một lần nữa bám chặt mặt cỏ, Thu Anh Đào không dám lộn xộn, tay nắm chặt lấy đám cỏ, không biết qua bao lâu, nàng như trước vẫn không nhúc nhích chỉ ngồi yên tại chỗ.

“Không cần xin tội, xin đứng lên đi.” Một đạo âm thanh nhu hòa xâm nhập vào tai, Thu Anh Đào nhìn đến một đôi hài màu xám, sau đó từ từ ngẩng đầu lên, nàng chỉ thấy một vị nam tử trẻ tuổi khoảng hai mươi tuổi, thần sắc mang theo mỉm cười.

Thu Anh Đào rất muốn đứng lên, nhưng nàng mới trải qua kinh sợ và xóc nảy làm cho hai chân như nhũn ra, nàng lắc lư lại té ngã, nam tử vội vàng nắm cánh tay nàng, sau khi nam tử thấy nàng có thể đứng vững, ánh mắt lơ đãng dừng trước ngực nàng, nhất thời mâu trung cả kinh vội vàng lui ra ba bước phía sau xoay người tạ lỗi: “Thất lễ, thất lễ.”

“...” Thu Anh Đào cảm thấy nam nhân này có tố chất thần kinh, nếu dám đặt cạm bẫy bắt nàng như thế, sao lại không dám nhìn nàng chứ? Nàng quần áo ướt sũng, lúc này mới phát hiện quần áo ẩm ướt, cho nên cái yếm màu đỏ chợt hiển lộ. Thu Anh Đào hút một ngụm khí lạnh, ngay sau đó đập hạ mí mắt... Cũng không có hờ gì nhiều mà, cũng không có gì nha, nam nhân này phản ứng kịch liệt như vậy để làm gì chứ? Đúng là bệnh thần kinh.

Cùng lúc đó, Mộ Giai Nam đang quan sát xung quanh, một khắc khi Ngưu Nữ Nữ rơi vào cạm bẫy, Mộ Giai Nam đã hiểu ý tứ trong lời nói của Cốc Mộng, nhưng muốn cứu Nữ Nữ cũng không kịp.

Hắn chỉ đành tìm kiếm xung quanh rừng rậm: “Mời người bắt đầu thử thách sấm quan, trong một nén nhang nếu tìm được bạn đồng bạn liền tính là qua cửa.”

Mộ Giai Nam nhìn xa xa một đoạn chặn lại đường đi sơn mạch, núi đá có to có nhỏ, có mấy chục hang động... Hắn thần sắc hơi phiền muộn: “Nếu tìm không thấy, nha đầu kia sẽ có nguy hiểm sao?”

“Người đã thấy rồi đó, huyết động này tổng cộng có ba mươi sáu chỗ, mà vị nữ tử kia bị giam giữ ở một trong những nơi đó, mà ba mươi sáu huyết động, có mười tám huyết động có dã thú thường lui tới, nếu người trong một nén nhang còn không tìm được vị nữ tử kia... Huyết động sẽ thả vào một đàn sư tử đói khát đã lâu, được rồi, vượt cửa bắt đầu...” Vừa dứt lời, một nén nhang đã vừng vàng cắm trên mặt đất ——

“...” Mộ Giai Nam mâu trung cả kinh, chết tiệt cái tên thiết kế ra quy luật này, thật sự là ngay cả thổ cũng không cho, hơn nữa không hề nhân tính, cứ nhiên tìm không thấy người sẽ cấp dã thú làm đồ ăn, huống chi Nữ Nữ không thể khóc kêu càng không thể nói cái gì làm ám chỉ! Nhưng giờ phút này không phải là lúc cãi lại, nhang đã đốt, mạng người quan trọng, Mộ Giai Nam nhảy thân bay qua thêm đá... Nữ Nữ đừng sợ, mọi việc đã có Nam ca.

...

Nam tử bắt cóc Thu Anh Đào cũng không có trối nàng lại, vẫn là nho nhã lễ độ dẫn nàng đi vào một gian thạch động, Thu Anh Đào nhìn không ra mình ở nơi nào, nhưng nàng giờ phút này lo lắng an nguy của Mộ Giai Nam, nàng mở ra hộp văn chương hỏi: bạn đồng hành của ta đâu?

Nam tử đầu tiên là ngẩn ra, khó trách nữ tử này không kêu không gọi, hắn mới đầu còn trong lòng khen ngợi nữ tử này gan dạ sáng suốt hơn người, nguyên lai là vị ách nữ, hắn chi tiết nói: Đang khảo nghiệm qua cửa, chỉ có thuận lợi tìm được cô nương thì mới xem là qua cửa, thời hạn là một nén nhang.”

Thu Anh Đào như trút được gánh nặng gật gật đầu: nếu qua cửa thất bại hắn có bị nguy hiểm không?

Nam tử có chút ngoài ý muốn, nàng không hỏi bản thân có nguy hiểm không, mà lại đi quan tâm tình cảnh nam tử. Tin tức từ bốn cửa truyền về cũng không có nói rõ quan hệ hai người, nhưng điều này cũng không trọng yếu, nếu đồng hành tất nhiên tồn tại nào đó liên hệ mới quyết định lên Yến Hoàn Sơn. Đương nhiên, cũng có không ít võ lâm cao thủ liên thủ muốn qua cửa, nhưng vừa nghe có sư tử trong động liền buông tha

chuyện qua cửa, còn có người bị nhốt giao tình không sâu với người vượt cửa, cho nên không muốn vì đồng bạn mạo hiểm, cũng chứng minh người vượt cửa là người ích kỷ, quan niệm giang hồ đạo nghĩa nông cạn.

Mà cửa này là kiểm tra phẩm hạnh người sấm quan. Cửa thứ năm—— đồng lòng, thoát khỏi miệng sư tử. Bởi vì mục đích khảo nghiệm là muốn biết được quyết tâm của người muốn lên núi, thứ nhất bắt người đồng hành là muốn xem đạo nghĩa của người vượt cửa, là cái gọi là đồng tâm hiệp lực cùng cửa ải khó khăn, thứ hai lợi dụng phép khích tướng kích phát võ công thực lực của người vượt cửa.

Một nén nhang chưa tìm được bạn đồng hành, thì bạn đồng hành sẽ làm mỗi cho sư tử, chỉ là chiến thuật tâm lý làm người nghe kinh sợ, mặc dù thật sự tàn nhẫn cũng sẽ không thả sư tử cắn người, nhưng mười tám huyết động có mãnh thú là sự thật, mà người vượt cửa chỉ cần giết ba dã thú thì được xem là có quyết tâm, coi như là qua cửa thành công, chỉ là người qua cửa không biết chân tướng mà thôi.

Mọi người đều biết, vào Yến Hoàn Sơn hơn phân nửa là vì muốn tầm sư học nghệ, Yến Hồi đại sư càng coi trọng phẩm hạnh của người học y, do đó thiết trí thật mạnh những cửa khảo nghiệm. Nếu người qua cửa thuận lợi thông qua cửa này liền có thể gặp được Yến Hồi đại sư.

Suy nghĩ như thế, nam tử lại cùng nói chuyện vài câu Thu Anh Đào, hẳn biết được người vượt cửa chính là vì giúp nàng tìm y. Không khỏi cảm tò mò... Thực hiển nhiên hai người đều không phải là vì muốn gia nhập Yến Hoàn Sơn mà đến, nhưng sư phụ đã có mệnh lệnh mới —— cho dù họ có qua cửa thành công cũng không cho họ đến gặp Yến Hồi đại sư, mà là muốn họ tiếp tục qua cửa. Nhưng những cửa tiếp theo rất khó vượt qua, phải là người phi thường mới có khả năng an toàn, còn nếu chỉ là những kẻ phàm phu tục tử tánh mạng sẽ khó bảo toàn.

“Người đó võ công có lợi hại không?” Nam tử ngẩng đầu, phát hiện Thu Anh Đào dường như không có việc gì về loạn trên giấy.

Thu Anh Đào không biết võ công của Mộ Giai Nam có cao hay không, nhưng hẳn ba tuổi đã luyện công chắc là cũng được xem là võ công cao cường đi?

Nàng cười tủm tỉm viết xuống: hẳn là nam nhân kêu ngạo nhất ta từng gặp.

Trong mắt nam tử thêm mấy phần lo lắng, chỉ nói: “Vậy là tốt rồi, chỉ mong hẳn đừng mãnh như lời người nói.” Hắn đứng dậy chỉ tay về một địa phương trống rỗng: “Muốn tới xem cuộc chiến không? Nơi này xem rất rõ ràng.” Nói xong, hắn nhẹ nhàng kéo sợi dây thừng trên thành động, một con sư tử chậm rãi đi ra khỏi nhà giam ——

Thu Anh Đào ngẩn ra, nàng vội vàng đi lên vài bước rồi ngồi xuống, lúc này nàng mới phát hiện bản thân đang ở trên Mộ Giai Nam một tầng. Theo như lời nam tử nói, huyết động được chia thành ba mươi sáu cửa, nhưng toàn bộ huyết động đều thông nhau, cho nên nói trắng ra là, Mộ Giai Nam vô luận đi vào huyết động nào đều sẽ gặp được... A! Thu Anh Đào theo bản năng muốn la lên, nhưng nam tử đã điểm trụ huyết đạo của nàng... Một con sư tử sắp cùng Mộ Giai Nam đối mặt “Chào hỏi”, ô ô, nàng phải làm sao bây giờ a ——

“Cô nương đừng lo lắng, đồng hành của ngươi rất bình tĩnh...” Nam tử đôi mắt hẹp dài xẹt qua đỉnh đầu Mộ Giai Nam, phát hiện hẳn không có sợ hãi mà tự loạn trận tuyến, bởi vì hắn đã đốt đuốc.

Thu Anh Đào lòng nóng như lửa đốt cũng không cử động được, nàng gắt gao nhìn chằm chằm Mộ Giai Nam, sư tử a, chỉ cách Mộ Giai Nam một bức tường mà thôi, cẩn thận a.

... Mà Mộ Giai Nam nghe bên tai truyền đến một chuỗi âm thanh thở dốc của dã thú! Hắn ần ần suy tính, thật ra bốn phía trong động đều thông suốt, mà bên trong có dã thú, ít nhất cũng hơn mười con dã thú đang chờ dịp phát động.

Dã thú sợ lửa, Mộ Giai Nam đốt hơn mười cây đuốc, đột nhiên hắn đem những cây đuốc ném vào các góc bên trong động, theo ánh lửa bay đi, chỉ nghe trong động nhất thời truyền ra liên tiếp tiếng tê hô và tiếng phá rào cản.

“Hắn muốn làm gì? Sư tử trong hoảng sợ sẽ trở nên dũng mãnh hơn, hắn làm như thế chẳng phải là tự chui đầu vào rọ sao?” Nam tử khó hiểu sờ sờ cằm, chẳng lẽ người này ngay cả chuyện đơn giản vậy mà cũng

không biết sao? ... Mà trong lúc hấn còn đang suy nghĩ, Mộ Giai Nam lại tung ra vô số cây đuốc, khơi mào kích thích đối với đàn sư tử.

Bên tai là tiếng rống đinh tai nhức óc, chó cùng rứt giậu, Sư tử đã phá gãy rào cản. Thu Anh Đào cả kinh thấy mấy con sư tử đã cắn rào chắn mà chạy ra, nàng khấn trương tay chân lạnh lẽo... Hấn điên rồi sao?

Sáu con sư tử tụ lại cùng một chỗ, trong cổ họng bọn chúng xuất hiện hơi thở nghiêng răng nghiêng lợi, làm người ta không khỏi kinh hãi khiếp đảm, đám sư tử đề thấp thân hình chuẩn bị tấn công, nhưng trong tay Mộ Giai Nam vẫn còn cầm đuốc, bọn chúng cũng không dám lao vào, chỉ thấy đám sư tử đồng thời giương vuốt sắc bén bao vây Mộ Giai Nam ——

Thu Anh Đào trơ mắt nhìn Mộ Giai Nam gặp nguy hiểm, mà nàng ngay cả một câu cổ vũ cũng không nói được, nàng khấn trương cơ hồ muốn ngất đi, một khi cây đuốc trong tay Mộ Giai Nam bị tắt, đám sư tử tất nhiên sẽ cắn hấn thành từng mảnh nhỏ... Nước mắt nàng tí tách tí tách rơi xuống.

Nàng không chữa bệnh nữa, không chữa nữa, Mộ Giai Nam, người ngu ngốc mau chạy đi a! Cầm điếu thì như thế nào? Hấn căn bản không cần vì nàng mà mất mạng.

38. Chương 38

Chương 38: Mới có tám con sư tử?

Nam tử giữ cửa cũng bị một màn này làm cho hoá đá, lúc này lại có hai con sư tử đang chậm rãi đi đến vị trí Mộ Giai Nam: “Đại sư không ổn, người sấm quan có nguy hiểm!” Hơn nữa không khó tưởng tượng, tám con sư tử nếu đồng thời công kích, người này chắc chắn sẽ mất mạng. Thủ quan nam tử cũng quên giải huyết đạo cho Thu Anh Đào, hấn cấp tốc chạy đi tìm các sư huynh đến hỗ trợ áp chế đàn sư tử.

Mộ Giai Nam thần sắc trấn định như lúc ban đầu, hấn giơ cây đuốc nhìn chung quanh một vòng: “Một, hai, ... Mới có tám con sao?” Mộ Giai Nam trong mắt xẹt qua một tia bất mãn, hấn dùng hết mấy cây đuốc vậy mà mới dụ được có tám con sư tử, nguyên bản hấn muốn tiết kiệm thời gian làm một trận, ài.

Thôi hấn đành giết tám con sư tử này trước vậy... Mộ Giai Nam mâu trung lạnh lùng, ném cây đuốc lên giữa không trung, đám sư tử nháy mắt thấy có đuốc cơ hội sẵn mỗi, nhất thời chen chúc đánh về phía Mộ Giai Nam...

Thu Anh Đào ở tầng trên há mồm thở dốc không thể hô hấp bình thường, nàng cảm giác tứ chi máu lạnh như sắp đóng băng, môi bị nàng dùng răng cắn đến chảy máu, sợ hãi và bất an làm thân thể nàng run run...

Trong bóng đêm, nàng không nhìn rõ vị trí Mộ Giai Nam. Kỳ thật hấn trong lúc vút cây đuốc lên cũng đã di chuyển vị trí, sư tử tuy dùng mãnh nhưng cũng chỉ là dã thú, tám con sư tử cùng lao vào va chạm nhau, thừa dịp mấy con sư tử đầu óc còn choáng váng, Mộ Giai Nam lấy động tác mau lẹ rút ra song đao, một cái xoay người rơi xuống đất, chuẩn xác chém đứt yết hầu bốn con sư tử. Khi bốn con sư tử ngã xuống đất; phát ra tiếng vang chấn động sơn cốc; cây đuốc lại vững vàng rơi vào trong tay Mộ Giai Nam.

Nguồn sáng lại chiếu sáng lên mặt, Thu Anh Đào cũng có một tia thanh tỉnh nhìn về phía Mộ Giai Nam, nàng hô hấp dần dập, nhưng hai mắt dần dần mơ hồ nhìn không rõ ... Mộ Giai Nam không có việc gì, cái loại vui mừng này không có ngôn ngữ nào diễn tả được, không người có thể lý giải giờ phút này nàng có bao nhiêu thống khổ, nàng nhìn Mộ Giai Nam liều chết chiến đấu với dã thú, mà bản thân nàng lại kêu không ra tiếng, khóc không thành lời, thậm chí tay chân cũng không cử động được, áp lực trầm trọng khiến nàng muốn điên lên.

Thu Anh Đào trong lòng một lần lại một lần cầu trời phù hộ, bỗng nhiên trước mắt nàng tối sầm, hôn mê bất tỉnh, nhưng ngón tay nàng vẫn nắm chặt, nàng rất muốn lao ra thay hấn đỡ một vòng lại một vòng công kích... Mộ Giai Nam, người nhất định phải bình an vô sự, xin người.

Sư tử là loài động vật có linh tính cao, một phương pháp dùng hai lần sẽ mất đi hiệu lực, đương nhiên, Mộ Giai Nam cũng hiểu được điểm ấy. Hắn bên ngoài thần thái tự nhiên, nhưng trong lòng lại tính nhẩm xem hắn còn bao nhiêu thời gian, đại khái nén nhang chắc đã cháy được một nửa rồi, một khi đến thời gian quy định mà hắn chưa tìm được Nữ Nữ, nha đầu kia nhất định rất hợp với khẩu vị sư tử... Tình thế cấp bách.

Nghĩ như thế, Mộ Giai Nam cảm thấy hắn làm lãng phí một nửa thời gian, hắn đem cây đuốc ném về phía trước, bốn con sư tử nghĩ là hắn lại đùa giỡn dùng hoa chiêu, cho nên vẫn đứng im một chỗ quan sát, mà Mộ Giai Nam đột nhiên bật người đập vào vách động, hắn nắm chặt song đao trong tay lao xuống đem lưỡi đao chém vào yết hầu hai con sư tử, chỉ nghe hai con sư tử thống khổ tru lên, “Đông! ... Đông! ...” Sau đó là hai tiếng ngã sập xuống. Còn lại hai con sư tử thấy thế cũng không công kích Mộ Giai Nam, mà là lui về phía sau... Mộ Giai Nam cũng không nghĩ để hai con sư tử chạy trốn, hắn rút ra song đao, hai tay mở ra, trong tay ánh đao chột loé, đoạt đi sinh mạng hai con sư tử.

Khi tám con sư tử toàn bộ tử vong, đàn sư tử đang bị nhốt tựa hồ đã biết được tin đồng bạn chết thảm, bọn chúng cũng không hề kêu gào bừa bãi, thậm chí còn bất động cuộn mình thành một chỗ, cái gọi là kẻ mạnh sẽ thắng kẻ yếu, đó chính là quy luật của thiên nhiên, chúng nó cũng sẽ e ngại người mạnh mẽ, cùng lúc đó, trong động tức khắc hiện ra một mảnh tĩnh lặng.

Leng keng... Một tiếng vật kim loại rơi xuống đất, động tĩnh rất nhỏ xuyên qua yên lặng, Mộ Giai Nam cảnh giác giờ lên song đao phòng bị, hắn nhìn theo phương hướng âm thanh phát ra từ từ đi đến...

Mà tám sư huynh đệ đang nhìn trộm cũng vội vàng định thần, bọn họ cơ hồ nhìn đến choáng váng, căn bản họ định giúp vị sấm quan này thoát khỏi miệng sư tử, nhưng khi bọn họ đến nơi lại thấy nằm dưới đất là xác của tám con sư tử... Tám con sư tử đó nha. Trong đó, có một vị tiểu sư đệ con mắt trợn lên, ngồi xổm xuống khó có thể tin nhẹ giọng hỏi sư huynh: “Trời ạ! Này vị sấm quan này cũng quá cường hãn đi, ra tay chẳng những vừa chuẩn vừa ngoan, hơn nữa còn trong nửa nén nhang mà giết được tám con sư tử, mà hắn làm sao có thể đoán được chính xác yết hầu của sư tử trong bóng đêm chứ? !”

“Nữ tử té xỉu rồi...” Một vị sư huynh khác mặt không chút thay đổi chỉ chỉ Thu Anh Đào, sau đó hắn giải huyệt cho Thu Anh Đào. Lại nói, lúc này bọn họ chỉ lo quan sát vị sấm quan làm cách nào giết được tám con sư tử, nhưng trong bóng đêm bọn họ thật sự thấy không rõ vị sấm quan đã ra chiêu như thế nào, bọn họ chỉ biết mấy con sư tử còn sống đã sợ tới mức tè ra quần, cho nên cũng không ai đi quan sát chết của Thu Anh Đào.

Đoàn người vừa định đem Thu Anh Đào ra khỏi huyệt động, tiểu sư đệ lại kinh hoảng kêu lên: “Sấm quan giả cư nhiên vẫn đứng ở phía dưới không đi, hắn làm sao biết chúng ta ở đây rình xem hắn?”

“Chắc là trùng hợp, cho dù hắn cường hãn cũng không có khả năng thiên lý nhân...” Sư huynh mặt không chút thay đổi kết luận nói.

“Vẫn là sư huynh kiến thức rộng rãi!” Tiểu sư đệ nhếch lên ngón tay cái tán thưởng, sau đó mới yên tâm lớn mật nhìn về phía tình hình bên dưới ——

... Mộ Giai Nam cẩn thận ngồi xổm xuống sờ soạng một lát, hắn cảm thấy ngón tay chột lạnh, Mộ Giai Nam tức khắc nhấc lên một thiết hoàn, hắn sờ sờ thiết hoàn, ngón tay thông thả gãi gao nắm chặt, đồng thời hắn đột nhiên ngẩng đầu... Bởi vì hắn sờ được, đây là chiếc nhẫn do hắn tự tay đeo cho Ngưu Nữ Nữ, mà hắn từng cố ý không nói ra cách tháo chiếc nhẫn này với nàng, thật ra chiếc nhẫn này rất đặc biệt: kim loại để làm nhẫn gặp nóng sẽ nhỏ lại, gặp lạnh sẽ to ra, hiện tại chiếc nhẫn vừa vặn tương phản, gặp lạnh sẽ rộng ra... Chứng minh thân thể Ngưu Nữ Nữ đột nhiên chuyển lạnh cho nên nhẫn mới rơi khỏi tay nàng.

Mộ Giai Nam dĩ nhiên không dám lại phỏng đoán, trong mắt hắn lửa giận thiêu đốt, đập lên vách tường đột nhiên nhảy lên, khi ngón tay chạm vào vị trí đỉnh động, hắn nhanh chóng nắm lấy thạch bích bên cạnh chống đỡ thân thể mà nhảy lên, mà khi hắn lên được tầng thứ hai, vị tiểu sư đệ đang nhìn trộm kia đơ ra như phỗng, tiểu sư đệ trợn mắt há hốc mồm mà ngã ngồi trên đất...”A a a! Sấm quan giả thực sự có thiên nhãn a!”

Những người còn lại vẫn chưa hết bàng hoàng khi Mộ Giai Nam chẳng những thuận lợi qua cửa mà còn tìm được mật đạo xuất khẩu, bọn họ liền bất động nghẹn họng nhìn trần trời... Mộ Giai Nam thần sắc ngưng trọng, hắn không để ý tới mấy ánh mắt đang nhìn mình chăm chú, hắn chỉ chú ý bóng dáng người đang

nằm dưới đất phía sau một gương mặt xa lạ... Mộ Giai Nam bước nhanh đi lên, vừa đi vừa phát ra mệnh lệnh: “Đều cút ngay cho ta.”

Thủ quan sư huynh đệ biết được sấm quan giả đang nổi nóng, càng biết được cho dù sư huynh đệ bọn họ có liên thủ cũng không phải là đồ thủ của sấm quan giả, thậm chí còn phải nói là kém xa, cho nên bọn họ tự giác tránh qua một bên.

“Tiểu nương tử nhà ngươi không có việc gì, chỉ là nhìn ngươi giết sư tử mà khấn trương té xỉu mà thôi.” Tiểu sư đệ nhìn Mộ Giai Nam bắn ra ánh mắt sùng bái.

Mộ Giai Nam không để ý tới bọn họ, trước tiên hắn kiểm tra mạch đập cho Ngưu Nữ Nữ, đợi xác định nàng thật sự là té xỉu, hắn mới thở dài một cái, khỏe miệng cong lên một chút an tâm nhẹ cười... Mộ Giai Nam ôm lấy Ngưu Nữ Nữ, đi ra cửa động, sau đó tìm nơi có ánh mặt trời chiếu vào khoanh chân mà ngồi, hắn đem bàn tay lạnh như băng của nàng nắm chặt trong lòng bàn tay... Mà thân thể của nàng vẫn lạnh như băng, Mộ Giai Nam trong mắt tràn đầy lo lắng, hắn đem Ngưu Nữ Nữ ôm vào trong lòng, ý đồ muốn dùng thân thể của hắn sưởi ấm cho nàng, hắn cũng muốn nói cho biết nàng, hắn nói được thì làm được, hắn đã tới cứu nàng .

... Không biết qua bao lâu, ánh nắng ôn hoà chiếu vào người Thu Anh Đào, nàng suy yếu mở mắt ra... Cảm giác nàng đang cuộn mình trong một vòng ngực ấm áp, hơi thở quen thuộc, nàng hai tay vô lực chậm rãi vòng ra sau lưng Mộ Giai Nam, nàng tựa hồ không thể xác định mình có phải đang nằm mơ hay không... Lời cầu nguyện của nàng thật sự linh nghiệm sao? Mộ Giai Nam thật sự bình an sao? Nàng nhớ rõ trước khi nàng hôn mê còn có bốn con sư tử gầm nanh muốn tấn công Mộ Giai Nam...

Mộ Giai Nam cảm thấy một đôi tay nhỏ bé đang vuốt ve lưng mình, hắn không khỏi tà mĩ cười, nếu nàng đã tỉnh hẳn nên buông nàng ra, tuy nghĩ vậy nhưng hắn lại không thể buông tay, hắn găt gao ôm nàng vào lòng, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi lên hai người, ấm áp, hoà thuận, vui vẻ coi như một đoàn nhiệt liệt hỏa.

Thu Anh Đào dựa vào lòng ngực Mộ Giai Nam, nàng có thể nghe được tiếng tim đập vững vàng của hắn, nàng thế này mới an tâm cười cười, hắn thật sự còn sống, đúng vậy, nàng từng nói, hắn là nam nhân rất kêu ngoạ.

... Một ngón tay nâng cằm nàng lên, Thu Anh Đào ánh mắt mơ màng, nàng lại đối mặt với gương mặt yêu mị, nàng có cảm giác bất đồng, trừ bỏ dung nhan hoàn mỹ còn có thêm vài phần ôn nhu. Khi môi hắn tới gần bên môi nàng, đầu nàng trống rỗng, không tự chủ được nhắm mắt lại...

“Khụ khụ, đại hiệp người đã qua cửa thành công !” Tiểu sư đệ bị các sư huynh đẩy lên báo cáo, bọn họ đều là đồng nam sao có thể nhìn cảnh nóng bỏng như vậy được chứ.

Mà khi hai phiến môi sắp chạm vào nhau, bị lời nhắc nhở của những khán giả xung quanh làm thức tỉnh, Mộ Giai Nam môi cứng đờ, hắn lập tức buông Thu Anh Đào ra, vội vàng đứng lên... Thần sắc Mộ Giai Nam có chút không được tự nhiên, hắn cũng biết người hắn ôm sắp trở thành thê tử của người khác, vậy mà hắn còn xúc động muốn hôn nàng, hắn nhất định là lo lắng quá mà bị điên mất rồi .

Lúc này Thu Anh Đào mới cảm thấy xấu hổ, nàng không được tự nhiên nắm chặt góc áo... Nàng thật sự là háo sắc mà, lại bị tiểu yêu nghiệt mê hoặc, đừng quên người sắp gả cho Thất Vương gia a, mau tỉnh lại đi Thu Anh Đào.

Mộ Giai Nam điều chỉnh cảm xúc, sau đó hắn dung ánh mắt không có thiện chí nhìn những sư huynh đệ thủ quan, hắn cần xác định một chuyện, nếu là thật hắn nhất định sẽ không lưu tình, hắn sẽ ấy người trước mắt đi làm bạn với mấy con sư tử vừa rồi...”Nếu trong thời gian quy định mà ta chưa tìm được nàng, các người sẽ đem nàng làm thức ăn cho sư tử, phải không?”

“Đại hiệp hiểu lầm rồi, lúc đầu khi đưa giới hạn thời gian cho người, ta đã nói rất rõ ràng a...” Tiểu sư đệ vội vàng lôi vị sư huynh lúc trước ra quy định với Mộ Giai Nam, vị sư huynh kia lập tức bình tĩnh nói lại một lần nữa: “Người cũng nhìn thấy chỗ này có ba mươi sáu huyết động, mà vị nữ tử kia bị giam giữ ở một trong số đó, trong đó có mười tám huyết động bên trong có dã thú thường lui tới, nếu người trong thời gian một nén nhang mà không tìm được vị nữ tử kia... Trong huyết động sẽ thả ra một đàn sư tử đói khát đã lâu.”

“...” Mộ Giai Nam khoe miệng co giật, lúc ấy hân lòng nóng như lửa đốt, làm gì rảnh rỗi mà đi phân tích mấy câu đó chứ? ... Nữ tử bị giam ở một động trong ba mươi sáu huyết động, quả thật hân chưa nói sẽ thả sư tử vào trong động giam giữ Thu Anh Đào! Lời nói dễ làm người ta hiểu lầm, báo hại hân khản trương quá hoá liều, hân tính một lần giải quyết hết mười tám con sư tử. Mộ Giai Nam cũng biết nếu mười tám con sư tử cùng tấn công một lượt, hân nhất định sẽ có nguy hiểm, cũng không đến mức phải mất mạng, nhưng bị thương là điều không tránh khỏi.

Tuy bọn họ đã giải thích rõ ràng, nhưng tội hù dọa Nữ Tử thì phải trừng phạt. Mộ Giai Nam giơ lên nụ cười lạnh, hân hoạt động gân cốt, đi đến gần năm vị thủ quan, bẻ ngón tay “răng rắc, răng rắc”... Mấy sư huynh đệ thủ quan nhìn ra được Mộ Giai Nam muốn ra tay, lập tức bày trận pháp...

Một khắc sau, trong khe núi truyền ra từng tiếng kêu thảm thiết: “A... Nga... A... Sấm quan giả xuống tay rất nặng a... Đại hiệp dạy ta võ công đi, a đau...”

“...” Thu Anh Đào thấy bọn họ nhe răng trợn mắt té ngã trên đất: Nàng “Không đành lòng nhìn” đành ngoảnh mặt làm ngơ, chặc chặc, nàng không thể thấy máu nha... Thu Anh Đào vụng trộm che miệng cười, xứng đáng, ai kêu bọn họ không tốt, dám bắt nạt nàng! Mộ Giai Nam dừng dừng tay, dùng sức đánh đi, oa ha ha.

39. Chương 39

Chương 39: Ta so với người càng mị lực hơn

Mấy huynh đệ trấn thủ cửa thứ năm, mặc dù bị Mộ Giai Nam đánh ập mũi bầm dập, nhưng bọn họ đều đối với hân bội phục sát đất, trong lòng bọn họ còn âm thầm suy đoán—— Mộ Giai Nam có lẽ là người duy nhất có thể vượt qua đến cửa cuối cùng.

Trải qua sự nhiệt tình của các sư huynh đệ, Thu Anh Đào và Mộ Giai Nam liền nghỉ ngơi ở cửa thứ năm một đêm, hai người tắm rửa thay quần áo ăn uống no đủ, ngày kế tiếp lại sấm quan. Giờ phút này, một hàng thủ quan sư huynh đệ đưa hai người bọn họ ra khỏi cửa thứ năm ——

“Nam ca, người biết âm luật không?” Tiểu sư đệ tiến lên hỏi Mộ Giai Nam. Thời gian một đêm mấy người bọn họ đã cùng Mộ Giai Nam tán gẫu, hơn nữa lại phát hiện Mộ Giai Nam làm người rất hiền hoà.

Mộ Giai Nam nhẹ nhàng bằng quơ nhượng mảy: “Cũng biết một hai thứ.”

Tiểu sư đệ vốn không được phép nói cho Mộ Giai Nam biết hình thức sấm quan của cửa tiếp theo, nhưng hân vẫn nhịn không được nhắc nhở một câu: “A, vậy người muốn vượt qua cửa thứ sáu cũng không phải vấn đề lớn.”

Mộ Giai Nam nắm tay hù dọa tiểu sư đệ: “Hoặc là nói rõ ràng, hoặc là một chữ cũng đừng nói.”

Thu Anh Đào khoe miệng vừa cong, người này khi dễ người đúng là không biết mệt nha, đi đến chỗ nào cũng đều xem chính mình là lão đại, hơn nữa đúng là có không ít người nguyện ý nghe mệnh lệnh của hân. Tựa như khi tiểu hài tử cùng nhau chơi đùa, chắc chắn có một đứa nhỏ dễ dàng lên cầm đầu, thực thần kỳ mị lực của con người nha.

Tiểu sư đệ cọt nhả xoa xoa đầu, hân tri vô bất ngôn (cái này trong câu: tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận: nghĩa là biết thì sẽ nói, nói thì sẽ hết) nói: “Thực không dám đầu diêm, năm cửa đầu tiên là khảo nghiệm nhân phẩm người sấm quan, mặc dù qua không được cũng sẽ không có nhiều nguy hiểm, mà bắt đầu từ cửa thứ sáu chính là phải dùng thực tài thật sự, chủ quan cửa thứ sáu chính là Ngưng Sa Tử, người đã nghe nói qua chưa?”

“Ngưng Sa Tử...” Mộ Giai Nam tựa hồ đối với cái tên này có chút ấn tượng, hân từng nghe nghĩa phụ trong lúc tán gẫu có nhắc qua “Ngưng phái cầm sát”, công lực từ cầm huyền phóng thích, nội lực tùy nhạc khúc biến ảo quỷ dị, ra chiêu người khó lòng phòng bị, nghe nói ba mươi năm trước lập ra Ngưng phái, mà nghĩa

phụ tựa hồ đối với Ngưng phái rất có hảo cảm...” Chẳng lẽ là truyền nhân Ngưng phái đã lui ẩn giang hồ đã lâu?”

“Đúng vậy, Ngưng Sa Tử là cháu gái của Ngưng chương môn, cầm tài cao siêu, cho nên không hiểu âm luật... Ôi...” Tiểu sư đệ còn chưa nói hết đã ăn một quyền của Mộ Giai Nam. Mộ Giai Nam vừa nghe lời này, liền biết đứa nhỏ này không biết cầm huyền là như thế nào: “Người cho là chỉ cần biết đàn một khúc nhạc là có thể qua cửa sao?” Miệng hắn bất giác giơ lên một chút hưng thú, người chân chính chiến đấu đã sắp hiện thân, hắn thật muốn nhận thức một chút “Ngưng phái cầm sắt” đến tột cùng là có bao nhiêu lợi hại.

Vị sư huynh mặt không biểu cảm thấy Mộ Giai Nam vẽ mặt chẳng hề để ý, liền tiến lên từng bước dạn dò: “Mộ huynh đệ không thể khinh thường, Ngưng Sa Tử trừ bỏ cầm nghệ tuyệt sát, còn là một vị thiên tiên nữ tử xinh đẹp, ánh mắt của nàng rất mất hồn ...”

Mộ Giai Nam cũng chưa biểu hiện ra vẻ khấn trương, hắn ra vẻ không phục chớp chớp mắt, bộ dáng tự kêu nói: “Ai có thể mị lực hơn ta chứ?”

Lời này vừa nói ra, đúng là giết người không cần dao mà. Thu Anh Đào phao cho Mộ Giai Nam ánh mắt xem thường, người này tai vạ đến nơi mà còn đùa giỡn. Bất quá nghe khẩu khí dạn dò của mấy người này, chứng minh cửa thứ sáu quả thật hung hiểm, nàng trước tiên là lo lắng an nguy Mộ Giai Nam, hơn nữa nàng cũng không muốn mình một lần lại một lần kinh hách té xỉu, trải qua lần sấm quan thứ năm, nàng rốt cục tỉnh ngộ sấm quan không phải là dễ dàng như nàng vẫn nghĩ, càng không thể vì tư lợi. Thu Anh Đào kéo kéo góc áo Mộ Giai Nam, đưa cho hắn xem tờ giấy, ánh mắt nàng kiên định: ta không điều trị nữa.

Mộ Giai Nam chậm rãi tiếp nhận tờ giấy, hắn hiểu tâm tình của Ngưu Nữ Nữ, nhưng Yên Hoàn Sơn đúng là có cơ quan mới lạ, mà hắn hứng thú vừa được khơi lên há có thể buông tha? Hắn ha ha cười đem tờ giấy xé thành mảnh nhỏ, thuận theo nghiêng đầu dò hỏi: “Người viết cái gì ta chưa nhìn rõ ràng...”

Thu Anh Đào nhìn chăm chú từng mảnh giấy phân tán trước mắt, nàng biết hắn cố ý, nhưng nàng giờ phút này thật sự không có lòng dạ nói giỡn, nàng vừa mở ra hộp văn chương, bỗng nhiên lòng bàn chân nhẹ hẫng, đầu nàng hướng xuống đất... Mộ Giai Nam không để ý tới nàng đang liều mạng đánh hắn, hắn cười tủm tỉm nhìn mấy sư huynh đệ ôm quyền cáo biệt: “Chúc ta thành công đi.”

Mấy vị sư huynh đệ cố ý không nhìn thấy một màn Thu Anh Đào giấy dựa, trăm miệng một lời giơ lên nắm tay cổ vũ sĩ khí cho Mộ Giai Nam, nhưng tiểu sư đệ lại nhìn không ra tình thế, bổ sung một câu chết người: “Nam ca, tiểu nương tử nhà ngươi hình như không muốn đi? Nàng đang đá người kìa... Ai ai a...” Tiểu sư đệ lại trúng một quyền, nhưng lần này không phải là Mộ Giai Nam ra tay, mà là hắn bị các sư huynh hợp nhau ấn ngã xuống đất.

Khi cửa đá từ từ nhấc lên, Mộ Giai Nam vác Thu Anh Đào đi tiếp vào cửa tiếp theo, nguyên bản vẽ mặt Mộ Giai Nam đang thoải mái, nhưng vừa bước vào cửa thứ sáu liền ngưng trọng. Thu Anh Đào một phen nước mắt, nước mũi, lòng nặng nề, nàng không muốn Mộ Giai Nam vì nàng mà mất đi sinh mệnh khi tuổi còn trẻ. Nàng không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, Thu Anh Đào bàn tay tăng thêm lực đạo đánh vào eo Mộ Giai Nam, Mộ Giai Nam nhất thời thét lớn một tiếng đỡ lấy thân cây, hắn buông Thu Anh Đào xuống xoa xoa thắt lưng, hắn ra vẻ thống khổ dựa vào thân cây... Hữu khí vô lực run giọng nói: “Còn chưa đến nơi đã chết trước rồi, người muốn nội chiến sao?..”

Thu Anh Đào cũng biết mình ra tay không nhẹ, nàng vội vàng thở dài xin lỗi, sau đó ngồi xuống thay Mộ Giai Nam xoa nắn phần eo, nàng chính là không hiểu, Mộ Giai Nam sao lại cố chấp như vậy a.

Mộ Giai Nam thấy nàng bộ dáng chuẩn bị rơi nước mắt, hắn thu hồi tâm tình đùa giỡn lau nước mắt cho Thu Anh Đào, hắn nhìn chăm chú gương mặt đầy lệ thật lâu, đem lời nói thật nuốt trở lại yết hầu...” Là ta muốn sấm quan, không liên quan đến người, hoặc là người chờ ta ở cửa thứ năm đi?”

“...” Thu Anh Đào nức nở nhướn mày lên, xem ra Mộ giai Nam là hạ quyết tâm sấm quan. Nàng kiên định lắc đầu, một khi đã như vậy, nàng phải ở bên cạnh hắn, tuy rằng nàng không giúp được gì, nhưng nàng lại càng không muốn sống trong những ngày đề phòng, lo lắng.

Mộ Giai Nam ần ần cười yếu ớt, hắn vừa định mở miệng, từ trong rừng rậm đã truyền ra âm điệu du dương huyền diệu của cầm cổ... giai điệu quanh quẩn trong sơn cốc, mang theo từng tia sát khí.

Mộ Giai Nam khoe miệng khe cong, hân mở lòng bàn tay ra: “Vòng cổ ta đưa cho người đeo lúc trước đâu rồi? Cho ta mượn dùng một chút.”

Thu Anh Đào ngần ra, nàng vội vàng từ trên cổ tháo xuống “Liễu điệp vòng cổ” đặt vào lòng bàn tay Mộ Giai Nam, Mộ Giai Nam tặng cho nàng ánh mắt như hải long với hành động của cục cưng. Trên vòng cổ còn lưu lại ấm áp của nàng, Mộ Giai Nam không khỏi mỉm môi cười đem liễu điệp để bên môi, nhẹ nhàng thổi liền phát ra một đạo âm thanh thanh thúy và nhẹ nhàng...

Từ sâu trong rừng rậm âm thanh trong chớp mắt đình trệ một chút, xem như xác định sấm quan giả đã tiến vào cửa thứ sáu, một khắc sau, tiếng đàn từ nhu hòa, dần dần hoà nhập thành khúc nhạc Khúc Phong sắc bén...

Kỳ thật dấu âm luật chính là yêu cầu sấm quan giả phải hiểu được hàm nghĩa đoạn nhạc khúc... Ngưng Sa Tử quần áo trắng tinh, tao nhã ngồi trong rừng rậm, nàng hơi khép hờ đôi mắt mềm mại đáng yêu, đầu ngón tay thon dài lướt nhanh trên huyền cầm... Việc đầu tiên của người sấm quan là phải theo kịp nàng trong đoạn tấu Khúc Phong. Nói cách khác, khi nàng tấu khúc nhanh, thì sấm quan giả cũng phải nhanh theo nàng, nếu nàng là chủ tấu, sấm quan giả phải đảm đương tốt vai trò nhạc đệm. Đợi đến khi nàng xác định sấm quan giả thật sự có thực lực, lúc này sấm quan giả mới có tư cách cùng nàng đối chiến. “Ngưng phái cầm sát” không phải là kẻ phạm phụ tục tử nào cũng được may mắn nghe được.

Mộ Giai Nam tinh thông âm luật cũng nhờ nghiên cứu “Ngân liễu điệp”. Theo như nghĩa phụ hân nói, đây là vật duy nhất có trên người hân khi nghĩa phụ nhặt được hân, hân từng trăm ngàn lần nghiên cứu, nhưng trên “Ngân liễu điệp” cũng không lưu lại chút manh mối nào, mà lúc trước hân đưa cho Ngưu Nữ Nữ, trừ bỏ nhất thời xúc động, còn có hân quả thật đối với “Ngân liễu điệp” có chút nản lòng thoái chí, hân có suy nghĩ mắt không thấy tâm không phiên.

Mà Mộ Giai Nam phát hiện “Ngân liễu điệp” có thể thổi ra giai điệu tuyệt vời, cũng là chuyện ngẫu nhiên, khi hân vô tình thổi lên âm thanh thanh thúy kinh hồn, rung động lòng người, trong yến chuyển mang theo cương nghị. Cho nên khi hân tám tuổi liền bắt đầu học âm luật, nghĩa phụ chẳng những không phản đối mà còn tìm cho hân các thầy dạy âm luật giỏi, dần dần lâu ngày hân theo các gia sư học các sở trường, lại tự sáng tác nhạc khúc, cuối cùng trở thành Mộ Giai Nam độc nhất vô nhị “Liễu điệp huyền”

“Ngân liễu điệp” âm sắc tuyệt vời trong suốt, là một loại nhạc khí thay thế được âm thanh của tự nhiên. Thu Anh Đào lần đầu tiên nghe Mộ Giai Nam chuyên tâm thổi “Ngân liễu điệp”, cư nhiên là huyền diệu như vậy, loại giai điệu mang theo năm màu sắc khác nhau, tự nhiên hấp dẫn thật sâu, người nghe không dám chớp mắt một lần, cho dù nhạc khúc không còn, người nghe cũng không nguyện ý rời đi, mỗi khi thổi một đoạn đều làm người ta giống như bước chậm chậm trên mây.

Mộ Giai Nam dễ dàng đuổi kịp nhạc khúc Khúc Phong của Ngưng Sa Tử. Mộ Giai Nam nhận ra, Khúc Phong tuy biến hóa vô cùng, nhưng bất quá vẫn là trăm khoanh vẫn quanh một đốm (theo ta hiểu thì: tuy có nhiều biến hoá nhưng vẫn có một quy luật, nhiều đường nhưng vẫn có một mối chung...hok biết có đúng không nữa): Khúc Phong có quy định giai điệu và tốc độ, âm cao, dài ngắn và âm lượng phối hợp bất đồng cấu thành, cũng gọi là làn điệu. Làn điệu có thể là độc một nhạc khúc chỉnh thể, cũng có thể là nhiều loại nhạc khí chủ tấu. Trong nhạc khúc, làn điệu chủ yếu là diễn đạt biểu tình, cũng là một loại biểu đạt nội tâm. Tất nhiên, làn điệu mới chính là linh hồn nhạc khúc.

Đàn cổ có thể diễn đạt tám loại biểu cảm: đó là thanh, kỳ, u, nhã, bi, tráng, du, trường. Ngưng Sa Tử sớm nghe ra loại nhạc khí này âm sắc tuyệt mỹ, nàng thực thường thức sấm quan giả linh động, nàng đối với các nhạc khí danh môn điều biết rõ, thế nhưng hiện tại nàng không đoán ra được đây là nhạc khí gì. Thậm chí nàng phát hiện bản thân đã bắt tri bất giác phối hợp hợp tấu.

... Ngưng Sa Tử đành chỉ tấu nhạc, đeo đàn cổ sau lưng đi ra khỏi rừng rậm, thân ảnh xinh đẹp đứng trên cành cây, nàng lần đầu tiên đối với người sấm quan cảm thấy tò mò, đến cuối cùng người này là thần thánh phương nào, mà có thể đối kháng với cảm nghệ của nàng?

Mộ Giai Nam cùng lúc đó cũng buông “Ngân liễu điệp” xuống, nhìn lên thân ảnh màu trắng nổi bật trên thân cây, Mộ Giai Nam hướng Ngưng Sa Tử nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, Thu Anh Đào nhìn trái nhìn phải, Ngưng Sa Tử quả thật đẹp giống như tiên tử, bất quá... Thu Anh Đào nàng thật sự là không bằng Mộ Giai Nam, hân cư nhiên cùng vị mỹ nữ này so xem ánh mắt ai mắt hồn hơn.

... Ngưng Sa Tử quả thật không nghĩ tới sấm quan giả lại trẻ tuổi như thế, bởi vì hắn đối với âm luật thông hiểu sâu xa, nàng mới đầu còn nghĩ rằng đối phương là một vị tôn giả bảy, tám mươi tuổi. Ngưng Sa Tử chu môi khẽ nhếch, phi thân không tiếng động rơi xuống đất, nàng tựa hồ cũng không nóng lòng nghênh chiến, chân thành đi đến trước mặt Mộ Giai Nam: “Không bằng người với ta trước hợp tấu một khúc nhạc, như thế nào?” Nàng rất có khí phái anh hùng ý tứ hàm xúc.

Mộ Giai Nam cũng không phản đối, nhún vai ngồi xuống, Ngưng Sa Tử chú ý trong tay hắn có nhạc khí nhỏ bé bằng bạc, nàng tựa hồ không tin tưởng, loại nhạc khí bé nhỏ này có thể phát ra âm thanh rung động như vậy: “Khúc nhạc vừa rồi là từ vật nhỏ này phát ra sao?”

Mộ Giai Nam không cho là đúng ha ha cười, tùy theo cổ họng huyền hư nhẹ giọng nói: “Độc môn pháp bảo — Nam ca liễu điệp huyền.”

“A? ...” Ngưng Sa Tử tựa tiểu phi tiểu nương mảy, trêu chọc nói: “Kia Nam ca xin mời tấu trước, Ngưng Sa Tử cũng muốn lãnh giáo độc môn pháp bảo Ngân liễu điệp...”

“...” Thu Anh Đào khóc không ra nước mắt, đứng ngốc một bên, tuy rằng nhìn như gió êm sóng lặng, nhưng nữ nhân này cười rất quỷ dị, có lẽ tùy thời đầu võ, nàng còn có tâm bồi người tấu một khúc nhạc đùa giỡn kẻ dở hơi.

Giai điệu du dương lại quanh quẩn trong non xanh nước biếc, Thu Anh Đào ngồi một bên nhìn hai người còn lại. Nữ tử quyền rũ, nam tử tao nhã, bỗng nhiên nàng cảm thấy bức tranh này cực kỳ hòa hợp. Thu Anh Đào âm thầm hạ tầm mắt... Rốt cục nàng cũng hiểu được bản thân nàng vì sao đối với Mộ Giai Nam sinh ra cảm giác xa lạ, nam nhân hoàn mỹ cần phải có nữ nhân thiên kiều bá mị làm bạn.

Người tấu nhạc hiểu biết nhất chính là dùng nhạc biểu đạt cảm xúc, đó là một loại biểu đạt nội tâm không tiếng động lại có thể trao đổi với nhau. Đợi một đoạn giai điệu kết thúc, Ngưng Sa Tử không khỏi nhìn sang Thu Anh Đào... Trong giai điệu kia ẩn chứa một tia ưu thương và giãy dụa giống như khốn đốn vì tình.

40. Chương 40

Chương 40: Một đôi khẩu thị tâm phi

Mộ Giai Nam nhìn Ngưng Sa Tử còn đang suy nghĩ, hắn liền an tọa ngồi xuống một bên. Mộ Giai Nam nhìn chăm chú ngân liễu trong tay, sau đó đem vòng cổ giao cho Thu Anh Đào, còn ra vẻ cảm kích nói: “Nữ tử, trả người.”

Ngưng Sa Tử không khỏi ngăn ra: “Nhạc khí này là của vị cô nương này sao?”

Không đợi Thu Anh Đào xua tay, Mộ Giai Nam đã cướp lời trước: “Đúng vậy, đây là trang sức của nàng, ta chỉ mượn một lát thôi.”

Ngưng Sa Tử càng cảm thấy quỷ dị, nàng không khỏi đánh giá Thu Anh Đào, chẳng lẽ nữ tử này mới là cao nhân tinh thông âm luật? Hay là nam tử này dùng nhạc khí khác để tấu nhạc?

” Vậy, cuối cùng là vị nào nghênh chiến?”

Rốt cục cũng vào chủ đề chính, Mộ Giai Nam đứng dậy hoạt động gân cốt, tiện tay chỉ vào Thu Anh Đào: “Nàng chỉ có thể làm bao cát.”

Thu Anh Đào khinh bỉ ngẩng đầu, nàng chen chân vào đạp hắn một cước, Mộ Giai Nam tên khốn này đúng là nhìn thấy mỹ nữ thì đặc ý vênh vào mà!

Mộ Giai Nam ha ha cười hai tiếng, Ngưng Sa Tử thản nhiên đứng tại chỗ, bất động thanh sắc, trên môi nàng luôn tươi cười câu hồn đoạt phách. Mấy năm qua nàng đã gặp qua vô số đối thủ, nhưng phần lớn là vì mỹ mạo tuyệt mỹ của nàng mà đến, nhưng sấm quan giả lần này tựa hồ cũng không để ý đến dung mạo của nàng, đối với âm luật lại cực kỳ tinh thông. Mà nàng đã chán ghét những nam nhân ý loạn tình mê,

sấm quan giả chỉ cần chuyên chú sấm quan là được, nàng không khỏi vui sướng khi gặp được kỳ phùng địch thủ: “Ta là Ngưng Sa Tử truyền nhân đời thứ ba của Ngưng phái, các hạ là...”

“Hoàng Đình Sơn trại chủ đời thứ hai Mộ Giai Nam.” Mộ Giai Nam cố ý học theo tự giới thiệu, hẳn đối với thân phận sơn tặc cũng không cảm thấy xấu hổ.

“Sơn trại chủ? ... Hay người là...”

“Sơn tặc.” Mộ Giai Nam lộ ra một hàng răng trắng nõn.

“...” Ngưng Sa Tử mặc dù tuổi tác không lớn, nhưng nàng đã nhìn qua vô số người. Mộ Giai Nam khí chất cao quý, cử chỉ tao nhã, nàng còn tưởng rằng hẳn là hậu duệ danh môn chính phái, nàng cũng không ngờ Mộ Giai Nam cư nhiên là lãnh đạo sơn tặc.

Thu Anh Đào phiên ánh mắt xem thường, Mộ Giai Nam người thực khiêm tốn a, rõ ràng người vừa là sơn tặc kiêm đạo tặc nha.

Mộ Giai Nam hiển nhiên không muốn chậm trễ thời gian, hẳn lập tức nói: “Nữ Nữu, người đứng xa một chút đi, ta không gọi người dừng lại đây.”

Hắn muốn làm gì mà phải không có nàng thì mới được chứ? ... Thu Anh Đào thấy hắn tầm mắt chuyển qua trên người Ngưng Sa Tử, nhất thời nàng hút một ngụm khí lạnh, oa! Hắn sợ nàng nhìn thấy bộ dáng háo sắc của hắn a, Mộ Giai Nam rốt cục cũng giấu đầu lòi đuôi. Nhưng là yếu điệu thực nữ sắc lang hảo cầu (nguyên văn tác giả a), hắn muốn làm lưu manh đùa giỡn gái nhà lành thì cũng không liên quan đến nàng. Thu Anh Đào đột nhiên đứng dậy, nàng cũng không quay đầu lại, chạy về phía rừng cây nhỏ... Ta cho người một giờ đồng hồ, mau mau giải quyết nhu cầu sinh lý đi!

Ngưng Sa Tử tâm tư tinh tế, hơn nữa nữ nhân đối với loại dịch ý này càng miễn cảm hơn: “Vị cô nương kia hình như đang tức giận.”

Mộ Giai Nam giật mình, hắn nhìn theo bóng dáng phần nộ đi xa của Ngưng Sa Tử, khoe miệng nhu hòa cong lên: “Àn, nàng không hy vọng ta vì nàng mạo hiểm, đúng là nha đầu ngốc mà.”

Ngưng Sa Tử thấy hắn đáy mắt biểu lộ một tia nhu hòa, nàng không khỏi hơi hơi thở dài: “Tâm tư nam nhân luôn cầu thả như vậy, đó là sự quan tâm lo lắng giữa những người yêu nhau, đổi lại là ta, ta cũng làm như thế.”

“Xem ra Ngưng cô nương đã hiểu lầm rồi, chúng ta chỉ thuần túy là bằng hữu.” Mộ Giai Nam thu hồi tầm mắt, thuận thế hai tay mở ra làm phòng ngự: “Đa tạ.”

Ngưng Sa Tử chần chờ một cái chớp mắt, hai người rõ ràng quan tâm lẫn nhau, theo như nàng nhìn được, hai người họ tựa hồ đã vượt qua tình cảm bằng hữu, hay là do hai người họ còn chưa nhận ra tình cảm của bản thân? ... Nghĩ vậy, Ngưng Sa Tử không hiểu sao trong lòng cảm thấy vui vẻ, hy vọng là nàng nhìn lầm.

Nàng ôm cầm cổ, nhẹ nhàng như chim nhảy lên tảng đá bên cạnh, uyển chuyển hàm xúc tĩnh tọa, đầu ngón tay mảnh khảnh lướt qua huyền cầm, rất thần nhiên cười khuyhnh chúng sinh...

“Hôm nay, Ngưng Sa Tử may mắn được cùng Mộ Trại chủ quyết chiến một trận, Mộ trại chủ có thể dùng bất cứ binh khí gì để cùng tiểu nữ so chiêu, chỉ cần Mộ trại chủ có thể đánh gãy cây đàn trong tay tiểu nữ thì xem như qua cửa.”

Đợi khi đôi bên vận sức chờ phát động, Mộ Giai Nam bỗng nhiên kêu ngừng: “Quan chủ, người chưa nói rõ là ta phải đánh gãy mấy cây đàn thì mới tính là qua cửa nha.” Hắn đã một lần bị ngã, mặc dù cô nương này không giống kẻ gian hay dùng mách lới, nhưng hắn bị lừa ở cửa thứ năm thì đúng là vẫn còn mết.

Ngưng Sa Tử ngăn người, nàng thâm nghĩ khẩu khí hắn thật lớn, người có thể đánh gãy huyền cầm trong tay nàng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, Mộ Giai Nam tựa hồ quá coi thường uy lực của “Ngưng phái cầm sắt” rồi, nàng không giận ngược lại cười nói: “Một cây thì được rồi.”

Mộ Giai Nam yên tâm đáp lời: “Có thể bắt đầu.”

Ngưng Sa Tử ý bảo Mộ Giai Nam ra chiêu trước, nàng chỉ yên lặng xem xét... Mộ Giai Nam liềm liềm môi, nha đầu kia thái độ thực kiêu ngạo... Hắn mới vừa rồi thừa dịp vừa nói vừa cười tấu nhạc với Ngưng Sa Tử,

mà đánh giá thủ pháp của nàng... Ngưng Sa Tử trong lúc khảy đàn nhất định sẽ có sơ hở, nếu hần đoán không sai, động tác nhỏ kia có lẽ là do nàng luyện công lâu dài mà lưu lại.

Mộ Giai Nam muốn chứng minh phỏng đoán của mình, hần dẫn đầu hướng Ngưng Sa Tử tung một quả tiểu bi thép. Ngưng Sa Tử nhảy mắt tiến vào trạng thái chuẩn bị nghênh chiến, nàng lướt nhẹ lên huyền cầm, một tiếng âm thanh phát ra, chỉ thấy bi thép dừng lại trên không trung, nhìn bi thép như đình chỉ bất động kỳ thật bi thép đang xoay tròn, mắt thường đã không thể nhìn ra chân tướng. Ngưng Sa Tử cười nhẹ một tiếng, âm thanh huyền cầm sắc bén lại vang lên, bi thép hướng Mộ Giai Nam bắn ngược trở lại. Mộ Giai Nam trong mắt cả kinh, hần lập tức lắc mình nhảy lên, bi thép nhất thời cắm chặt vào thân cây, làm cho thân cây thô dày hiện ra một rãnh sâu. Mà Mộ Giai Nam phát hiện bi thép cứ nhiên vẫn còn xoay tròn... Ngưng Sa Tử quả nhiên có thực tài để tự tin, nàng dựa vào huyền cầm điều khiển ý muốn, trong nhảy mắt cứ nhiên phóng thích nội lực kinh người như thế, chỉ cần nàng đánh đàn, bốn phía xung quanh nàng xem như có những thiết chương vô hình bảo hộ, muốn dùng ám khí đánh gãy huyền cầm của nàng khó càng thêm khó.

Mộ Giai Nam giơ tay lên, đem sáu tiểu phi đao phóng về huyền cầm trong tay Ngưng Sa Tử, rất có ý tứ lấy trứng chọi đá, đương nhiên kết quả không cần nghĩ cũng biết, sáu tiểu phi đao toàn bộ đều dập nát. Mộ Giai Nam thần sắc ngưng trọng... Giai điệu và tốc độ vững vàng, có thực có giả, thứ nhất làm đối thủ đối với âm thanh phát ra từ huyền cầm cảm thấy rất e ngại, tự loạn đầu trận tuyến; thứ hai đối thủ không thể chính xác phán đoán nội lực đối phương phát ra từ đâu, khiến cho đối thủ vận toàn bộ công lực toàn thân ra ngăn cản công kích, nhưng lúc này chỉ là một đoạn tấu bình thường; một khi đối thủ khinh thường liền bị nội lực công kích, làm người ta khó lòng phòng bị. Có lẽ đây chính là chỗ tinh túy của “Ngưng phái cầm sát”, khi đối thủ bất tri bất giác tiêu hao thể lực và nội lực, mà người đánh đàn như đi xem diễn, chỉ chờ xem đối thủ tự chui đầu vào rọ mà thôi.

Mộ Giai Nam trong mắt bắt đầu xuất hiện hứng thú... Bất quá Mộ Giai Nam trải qua vài lần thử nghiệm, cuối cùng cũng phát hiện ra một sự kiện: Ngưng Sa Tử trong lúc phóng nội lực đúng là có sơ hở.

...

Không đến nửa canh giờ, Ngưng Sa Tử thấy Mộ Giai Nam đã thở hồng hộc khom người hồi sức, nam tử này tuy khinh công thượng thừa, nhưng nội lực thì không thâm hậu lắm. “Ngưng phái cầm sát” chính là làm đối thủ tự hao tổn nội lực, không lưu một chút gì, khiến cho đối thủ tự hủy diệt vong.

Mộ Giai Nam ra vẻ mỗi một không chịu nổi hai tay chống hông, miệng hần bắt giắc cười bí hiểm, trong tay áo đột nhiên xuất ra một dải phi tiêu, trong phút chốc hần đem một phi tiêu phóng về phía huyền cầm. Ngưng Sa Tử dễ dàng ngăn trở công kích, nàng khó hiểu là, Mộ Giai Nam cứ nhiên còn phóng lệch đi mấy cây phi tiêu... trong chớp mắt, nàng tức khắc bắt đầu phóng thích nội lực phản công... Mộ Giai Nam thi triển nội lực ngăn cản công kích, đợi đến khi hần bắt đúng thời cơ, con người đen xẹt qua một tia trầm ổn, hần nghênh diện động thân, đón nhận nội lực công kích của Ngưng Sa Tử, trong lúc đó hần cũng vận nội lực lên “thước tự phi tiêu”...

Chỉ nghe “Ba!” một tiếng, huyền cầm bị gãy, Ngưng Sa Tử cảm thấy đầu ngón tay tê rần, nàng hơi hạ tầm mắt, chỉ “thước tự phi tiêu” đã vững vàng cắm trên huyền cầm... Điều này không có khả năng, Mộ Giai Nam đã dùng phương pháp nào phá được giai điệu ma mị của “Ngưng phái cầm sát” chứ?

... Bất quá Mộ Giai Nam vì muốn đánh gãy huyền cầm, ngực hần cũng bị thương nặng, hần cảm thấy yết hầu nóng rực, nhất thời phun ra một ngụm máu tươi...”Ngưng phái cầm sát” phóng thích nội lực quả thực rất mạnh, nếu cứng đối cứng đánh chính diện, sẽ cử tử nhất sinh.

Ngưng Sa Tử thấy Mộ Giai Nam che ngực quỳ một gối xuống, nàng vội vã đi lên vài bước, lúc này nàng nhìn thấy cách đó không xa một thân ảnh nhỏ nhắn cũng đang vội chạy tới... Ngưng Sa Tử chân chờ một lát đình chỉ cước bộ.

Thu Anh Đào lòng như lửa đốt chạy về phía Mộ Giai Nam, từng giọt lệ của nàng vì chạy nhanh mà biến mất trong gió.

Thu Anh Đào quỳ gối bên cạnh Mộ Giai Nam, máu tươi từng giọt, từng giọt đọng lại trên lá cây, khoảnh khắc này trong đầu nàng trống rỗng, nước mắt tí tách rơi xuống, nước mắt nàng so với máu càng nóng

hơn...Khi nàng đứng một bên lo lắng xem kịch chiến, tâm tình nàng so với Mộ Giai Nam còn khấn trương hơn gấp trăm lần, nàng sợ hấn bị thương... Tại sao hấn lại cố chấp như vậy? Nàng cả đời không thể nói chuyện thì đã sao, trong lúc hấn và Ngưng Sa Tử đối chiến, nàng chỉ có một suy nghĩ, nếu Mộ Giai Nam xảy ra chuyện gì thì nàng cũng không muốn sống nữa.

Thu Anh Đào yên lặng rơi nước mắt, nàng dùng cổ tay áo, thật cẩn thận lau đi vết máu trên khoé miệng Mộ Giai Nam. Sau khi Mộ Giai Nam phục hồi chút sức lực, hấn mới từ từ nâng mắt lên, có thể thấy được cả khuôn mặt nàng toàn nước mắt, Mộ Giai Nam cố nén đau đớn trong lúc phủ ngũ tạng ha ha cười: “Chúng ta thuận lợi qua cửa rồi, kích động cũng không cần đến mức lệ nóng đầm đìa như vậy chứ, việc nhỏ như vậy đối với Nam ca mà nói quả thực là không nhằm nhò gì...” Lời còn chưa dứt, Thu Anh Đào đã gắt gao ôm cổ Mộ Giai Nam, nàng chỉ hận không được nức nở, nàng cỡ nào muốn lên tiếng khóc lớn, lớn tiếng mắng hấn là ngu ngốc.

Mộ Giai Nam mặc dù may mắn qua cửa, nhưng quả thật hấn đã tiêu phí thể lực rất nhiều, hấn vốn định đứng đây, lòng bàn chân không chịu được lực lại ngã xuống đất, hấn cảm thấy thiên hạ trong long đang run run, tình hình giống lần trước khi nàng gặp cường bạo... Mộ giai Nam trong lòng hiểu được, nàng đang sợ hãi.

... Mộ Giai Nam ngửa đầu nhìn trời, lặng yên điều chỉnh hơi thở, thật lâu sau đó hấn vỗ vỗ lên lưng Thu Anh Đào: “Ta không sao, thật sự không có việc gì.”

Thu Anh Đào nức nở mãnh liệt lắc đầu, nàng lại cũng không thể chịu đựng được Mộ Giai Nam một lần lại một lần gặp nguy hiểm, hơn nữa đây cũng không phải là cửa cuối cùng, phía sau còn có rất nhiều kinh địch chờ đợi hấn “Chui đầu vô lưới”, nàng tuyệt đối không cho phép Mộ Giai Nam vì nàng mà mất mạng.

Mặc dù nàng không thể nói, nhưng Mộ Giai Nam hiểu được nàng muốn biểu đạt ý gì, hấn muốn nói nhưng lời nói lại bị ngăn ở yết hầu, chỉ đành đem Thu Anh Đào gắt gao ôm vào trong ngực, hấn làm như không có việc gì nói: “Còn không đau bằng người lúc này đánh ta một quyền đâu, thật sự.”

Thu Anh Đào tựa hồ càng ngày càng hiểu biết phương pháp làm người của Mộ Giai Nam, hấn dùng lời nói dối hết bài này đến bài khác đúng là kẻ lừa đảo mà, hấn không làm ra vẻ kiên cường thì không được chắc? ... Thu Anh Đào buông tay nhìn thẳng gương mặt Mộ Giai Nam, nàng nhìn không ra vẻ mặt của hấn như thế nào mới là nói thật, nói giả, bởi vì tên này thật sự rất giỏi hoạt .

Nhưng mà, Mộ Giai Nam cũng không cho nàng cơ hội quan sát mình, hấn gắt gao đem nàng ôm vào trong lòng: “Cho ta mượn vai người nghỉ ngơi một chút, ta hơi mệt.”

Thu Anh Đào giãy dụa hai cái, lại nghe âm thanh hấn thật sự mệt mỏi, nàng nhất thời im lặng không lộn xộn, nàng nghiêng đầu dán tại đầu vai Mộ Giai Nam... Được rồi, đứa nhỏ đáng thương, trước cho người mượn vai nằm một chút, chờ người khỏi hấn lại tính sổ với người.

Ngưng Sa Tử ở một bên nhìn hai thân ảnh đang chặt chẽ ôm nhau... Nàng chậm rãi xoay người rời đi, trong đôi mắt đẹp xẹt qua một tia tiếc nuối, nàng quả thật không nhìn nhầm... Quả nhiên là một đôi khẩu thị tâm phi.

41. Chương 41

Chương 41: Gục cùng vô đến

Sau khi Ngưng Sa Tử rời đi, đệ tử trấn giữ cửa thứ sáu tới đưa Mộ Giai Nam đi trị thương, người đó cũng nói rõ với nàng uy lực của “Ngưng phái cầm sát”, bị nội thương ít nhất phải điều trị năm ba ngày mới hồi phục như cũ.

Mộ Giai Nam vì muốn Ngưu Nữ Nữ an tâm, hấn cố nén đau đớn trong bụng, ra vẻ dường như không có việc gì vừa đi vừa nói cười. Trong một khắc cửa phòng tĩnh dưỡng đóng lại, Mộ Giai Nam liền dựa vào ván cửa... Mộ Giai Nam đã mất khí lực, hấn vén vạt áo nhìn bên trong ngực, một vết thương sắc nhỏ từ đầu

vai kéo dài đến xương sườn, Mộ Giai Nam hít một ngụm khí lớn, loại đau đớn này như vậy gãy xương sườn. Nhưng so với đau gãy xương càng đau hơn mấy trăm lần, ngay cả hô hấp rất nhỏ cũng cảm thấy không khỏe.

Giờ phút này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, Mộ Giai Nam vội vàng buông vạt áo xuống, gượng người đứng lên... Khi Thu Anh Đào đẩy cửa vào, chỉ thấy Mộ Giai Nam đang ngồi bên cạnh bàn uống trà...

“Người trước khi vào phòng phải gõ cửa chứ!” Mộ Giai Nam chậm rãi chỉ trích nói.

Mà Thu Anh Đào không thèm đáp lại, nàng lập tức đi đến bên cạnh Mộ Giai Nam, trực tiếp kéo vạt áo hắn, Mộ Giai Nam ra vẻ khấn trương che ngực, bộ dáng hẩn như trốn sắc lang, hai bàn tay ôm chặt trước ngực: “Người muốn làm gì? Ta không phải là người tùy tiện, ta muốn giữ mình trong sạch a...”

Thu Anh Đào không rảnh nghe hắn bịa chuyện, chỉ vì nàng trong lúc vô tình nghe được đám người đệ tử nói chuyện, đại khái là cần đảm bảo yên lặng, quan chủ muốn trị thương cho sấm quan giả. Mặc dù Mộ Giai Nam biểu diễn suýt nữa đã lừa gạt được nàng, nhưng cần chữa thương khẳng định hắn bị thương không nhẹ.

Mộ Giai Nam giờ phút này không đủ khí lực giãy dụa, mà Ngưu Nữ Nữ khí lực nguyên bản tương đối lớn, hai người kéo qua kéo lại vài cái, hắn đã bị Ngưu Nữ Nữ ấn ngã xuống đất, nhưng hắn thực không muốn để cho Ngưu Nữ Nữ nhìn thấy vết thương dữ tợn kia. Mộ Giai Nam ôm ngực trên mặt đất quay cuồng: “Đừng cỡi xiêm y ta, trong sạch của ta a...” Thu Anh Đào nghĩ hắn đã hiểu cảm giác khi hắn bắt hoa mai lộ, hắn không hề cho người ta sức phản kháng và giãy dụa, nàng bước ra một chân đặt trên phần eo Mộ Giai Nam, nàng thuận thế cưỡi trên người hắn, Thu Anh Đào dùng sức mở hai tay hắn ra, phân biệt đặt qua hai bên trên đỉnh đầu hắn, mà Mộ Giai Nam vẫn hoảng sợ hô to: “Không cần như vậy...” Nói xem hai người trong lúc đó quả thật có điểm sắc tình.

Thu Anh Đào bỗng nhiên phát hiện một vấn đề, hành động áp chế Mộ Giai Nam của nàng hình như không đúng, không có ai giúp nàng thoát xiêm y của hắn. Trong đầu nàng suy nghĩ thật ra sai sót chỗ nào... Nam nhân khi đùa giỡn nữ nhân đều làm như thế nào chỉ cần hai tay là đủ dùng? ... Nàng cố gắng nhớ lại mấy cảnh nóng bỏng trong phim nhựa, A! Nghĩ lại, một bàn tay ngăn chặn hai cổ tay nữ nhân, còn dư lại cái tay kia là có thể muốn làm gì thì làm, đúng đúng, dùng là như thế này! Hắc hắc...

Nàng nhìn Mộ Giai Nam hí mắt nhe răng cười, Mộ Giai Nam không khỏi rung mình lạnh run: “... Bộ dáng người hiện tại rất giống sắc ma nha.”

Thu Anh Đào thực vừa lòng với so sánh của hắn, bởi vì tiếp theo nàng phải làm chuyện học theo dâm tặc nha... Nhưng cánh tay nàng không đủ dài, nàng chỉ có thể cúi người đem đôi tay Mộ Giai Nam trụ lên đỉnh đầu, mà Mộ Giai Nam cực kỳ giống nàng dâu nhỏ, xoay đến xoay đi thực không chịu nằm yên. Khoé mắt nàng mở lớn, hắc hắc, lãnh đạo sơn tặc bây giờ giống như bị cường gian nha, không cho xem không nên xem, hừ! ... Đúng rồi! Có lẽ lưu manh trong thời điểm đùa giỡn gái nhà lành đều là này suy nghĩ này.

Mộ Giai Nam đem toàn bộ khí lực còn lại “Thà chết chứ không chịu khuất phục”, hắn dĩ nhiên sắp chống đỡ không được nữa, bị vết thương đánh úp lại đau đớn, Ngưu Nữ Nữ nằm úp sắp trên người hắn, kiềm chế cổ tay hắn, mà hai người hai má khoảng cách rất gần, mắt thấy Ngưu Nữ Nữ sắp đại công cáo thành, hắn không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, nghiêng đầu chạm vào môi nàng...

“...” Thu Anh Đào thân thể cứng đờ tay đình chỉ động tác, Mộ Giai Nam môi như cũ chặt chẽ dán tại môi nàng, cùng lúc đó, Mộ Giai Nam mượn cơ hội nắm bàn tay nàng đang tiến vào áo hắn, tay kia thì đè lại cổ tay nàng, lấy khí thế mãnh hổ xoay người đem nàng áp trên mặt đất. Hắn gian kế đã thực hiện được, rời môi ra, trong mắt tức khắc xuất hiện một tia cười xấu xa. Giờ phút này Thu Anh Đào đã bị chặt chẽ kiềm chế hành động, đương nhiên nàng biết mình trúng kế, nàng nổi giận dùng dùng trừng mắt nhìn Mộ Giai Nam, ngay cả chiêu sắc dụ hắn cũng dùng, nhất định bị thương rất nặng.

“Người phải cam đoan không ép buộc ta, ta mới thả người.” Mộ Giai Nam ho khan một tiếng, thần sắc thần nhiên.

Thu Anh Đào sáng khoái gật đầu, dù sao nàng cũng không phải là người giữ chữ tín, Mộ Giai Nam thấy nàng đáp ứng nhanh như vậy, bán tín bán nghi nhượng máy: “Nếu người lại đối ta động tay động chân, cả

đòi không gả ra được, thề đi.”

“...” Thực ác độc a, Thu Anh Đào trông mắt chuyển động, đưa bàn tay thủ thế thành chữ V, không biết cổ đại thủ thế như thế nào, bất quá chắc là không phải vươn hai ngón tay như vậy đi, trước lờ dờ qua cửa thử xem.

Mộ Giai Nam thấy nàng đưa hai ngón tay, hần lập tức nắm tay nàng, trong mắt hần còn mang theo ý cười quỷ dị... Mộ Giai Nam dựng thẳng lên ba ngón tay đại biểu cho thiên, địa, nhân cùng chứng kiến. Mộ Giai Nam làm sao có thể nhìn không ra mấy chiêu đùa giỡn của nàng chứ, cho nên hần không cần khảo nghiệm thành ý của nàng, mà căn bản là nàng không đáng tin.

Thu Anh Đào phát hiện hần không có ý định buông tay, nhưng bản thân nàng hiển nhiên bị vây trong hoàn cảnh xấu, nàng hồi tưởng lại quá trình mình bị phản bắt. Trong mắt nàng xét qua tình quang, nàng đột nhiên chuyển thân tấn công môi Mộ Giai Nam... Mau hoảng thần đi Mộ Giai Nam! Ta lại vô đến thì được rồi, hắc hắc.

Nhưng sự thật và tưởng tượng có chênh lệch, Mộ Giai Nam đúng là ngậy ra một lúc, nhưng lực đạo trong tay cũng không giảm bớt nửa phần, không chỉ như thế, hần cư nhiên thực chuyên chú cúi đầu xuống hàm trụ cánh môi của nàng.

... Thu Anh Đào cảm thấy hai cánh môi chạm vào, lại xuất hiện loại rung động động lòng người, nàng thừa nhận chính mình đối với việc hôn môi của Mộ Giai Nam hoàn toàn không có sức chống cự, nàng thầm nghĩ đón ý nói đùa, dần dần say mê trong đó.

Giờ phút này, Mộ Giai Nam vì hành động quá mức thân thiết khi này mà ngực đột nhiên đau, hần thét lớn một tiếng, nhưng vì phòng ngừa Ngưu Nữ Nữ đột nhiên tập kích, hần cắn chặt răng đi đến mở cửa phòng, ban ngày ban mặt, người đến người đi, Nữ Nữ chắc sẽ không dám xé xiêm y hần đâu?

Thu Anh Đào chậm rãi ngồi dậy, thấy Mộ Giai Nam đang cùng một vị Quan Trung đệ tử nói chuyện phiếm... Nàng đúng là dùng phương pháp ngu xuẩn nhất mà, nàng hận chính mình luôn kìm lòng không đậu, nàng nghĩ đến ôm ấp của hần, càng cùng hần đồng hành nàng càng phát hiện hần vĩ đại như vậy. Là nàng có lòng tham đi, người trong lòng nàng nên nhớ thương phải là Thất vương gia mới đúng, nhưng nàng thế nhưng vài lần đã quên có vị hôn phu tồn tại. Đáng chết! Loại cảm giác này rất quái lạ, coi như chỉ cần nàng và hần ở cùng một chỗ, nếu có chuyện không giải quyết được, người nàng lo lắng chính là Mộ Giai Nam.

Nàng thực chán ghét bản thân mình, ăn trong bát còn nhìn trong nồi, thay đổi thất thường, đúng là nữ nhân xấu.

Sau một phen tự trách lương tâm Thu Anh Đào lặng yên rời khỏi phòng Mộ Giai Nam, nàng lê lét đi trở về phòng khách, nàng cần bình tĩnh một chút, nàng cần hiểu rõ ngày sau nên đối xử với Mộ Giai Nam như thế nào.

Mộ Giai Nam mặc dù đang nói chuyện phiếm, nhưng ánh mắt vẫn khóa trên người Ngưu Nữ Nữ... Một khi bệnh cam của Ngưu Nữ Nữ chữa khỏi, hần tuyệt sẽ không gặp lại nàng, bởi vì, hần đã cảm giác được một đạo bóng tối đang âm thầm kéo đến.

Hần thích bộ dáng nàng quan tâm hần, thậm chí hần còn hưởng thụ trong đó, nhưng phản rung động này chỉ là nhất thời, không có kết quả.

...

Ngưng Sa Tử phát hiện Mộ Giai Nam chẳng những không ở trong phòng điều trị còn ở trong sân nói chuyện phiếm... “Mộ trại chủ, người cũng biết uy lực của ‘Ngưng phái cầm sát’ không nhỏ?” Nàng phải nhắc nhở Mộ Giai Nam, nội thương không thể coi thường.

Mộ Giai Nam thu hồi thần trí, hần đương nhiên biết chịu nội thương không thể đi loạn, ra vẻ nghiêm trang nói: “Ta đang chuẩn bị vận công chữa thương. Phải rồi ta làm hư cây đàn của Ngưng quan chủ, người chắc không tức giận chứ. Bất quá, cây đàn đó cũng cũ lắm rồi ha ha.”

“...” Ngưng Sa Tử thấy hần vui sướng khi người gặp họa, nàng chưa bao giờ thấy người nào như vậy, không cần che dấu cảm xúc. Nàng cho rằng Mộ Giai Nam rất thú vị, ít nhất không nguy trang, mà nàng cũng

không muốn Mộ Giai Nam lưu lại nội thương...”Nếu không ngại, tiểu nữ tử thay Mộ trại chủ chữa thương như thế nào?”

“VẬY... Làm phiền.” Mộ Giai Nam cười tủm tỉm vui vẻ nhận lời, vừa vận hắc có thể tiết kiệm thời gian, sau đó hắc không chút khách khí đứng lên: “Đi đâu? Chỗ người hay chỗ ta?”

Ngưng Sa Tử giật mình, thật sự là cá tính mạnh mẽ, nàng mím môi cười: “Một khi đã như vậy, thỉnh Mộ trại chủ đến chỗ tiểu nữ tử tu hành đi.” Vừa vận nàng có nghi hoặc muốn Mộ Giai Nam giải đáp.

Mộ Giai Nam ứng thanh, ánh mắt không khỏi dừng ở cửa phòng đang đóng chặt cách đó không xa... Nha đầu kia nhất định lại hờn dỗi rồi, đợi ngược hắc bớt máu bầm thì cho nàng kiểm tra đi.

Khói trắng bên trong thiện phòng, từng đợt từng đợt quanh quẩn.

Mộ Giai Nam nhắm mắt trầm mặc, khoan chân mà ngồi. Ngưng Sa Tử ngồi phía sau Mộ Giai Nam, song chưởng dán tại lưng hắc vận công chữa thương... Ngưng Sa Tử có thể cảm thấy trong cơ thể Mộ Giai Nam ẩn chứa nội lực kinh người, người có được nội lực như vậy, đáng lý không bị thương nặng, nhưng hơi thở hắc cực kỳ hỗn loạn, coi như không thể toàn bộ phóng thích và vận dụng.

“Nội lực của người cực kỳ thâm hậu, lúc ấy vì sao không dùng nội lực ngăn cản ngưng phái cầm sát?” Ngưng Sa Tử thẳng thắn nói.

“... Ta rất muốn chặn, nhưng ngăn không được, Ngưng phái cầm sát quả thật lợi hại.” Mộ Giai Nam trong lúc trị liệu mồ hôi đầm đìa, chỉ có thân thể nóng lên mới có thể đáng tan máu bầm, mà cái gọi là chữa thương, chính là đưa chân khí vào tâm mạch người bệnh, tác dụng bổ khí, nhưng trong quá trình vì tránh cho hai khí gặp nhau gây tẩu hỏa nhập ma, cho nên cần phong tỏa kinh mạch người bệnh trước.

Ngưng Sa Tử không khỏi tự hào khê cười, Ngưng phái cầm sát chính là tuyệt kỹ khiến người nghe tên đã sợ mất mật, cũng là độc môn tuyệt học chỉ truyền cho phái nữ, từ khi nàng chấp chưởng cửa thứ sáu, cũng không có người nào phá được sự thay đổi liên tục của ngưng phái cầm sát. Mộ Giai Nam mặc dù đánh gãy huyền cầm, nhưng hắc vẫn chưa phá giải được ội lực Ngưng phái cầm sát, bất quá việc hắc đánh gãy huyền cầm cũng đã vượt qua dự đoán của nàng.

Nàng cũng chú ý tới một sự kiện, Mộ Giai Nam mới đầu cũng là lung tung ngăn cản công kích, nhưng dần dần hắc ngăn cản theo quy luật nhất định, cuối cùng hắc chỉ ngăn cản công kích thật sự của nàng, mặc dù nàng không ngừng biến hóa, nhưng hắc vẫn chuẩn xác đoán được, nàng cảm thấy nghi hoặc khó hiểu: “Tiểu nữ tử có một chuyện không rõ, xin hỏi Mộ trại chủ làm sao biết được ta phóng thích nội lực cái nào là thật, cái nào là giả?”

Mộ Giai Nam ha ha cười: “Ta đang suy nghĩ... có nên nói cho người biết hay không, ai...”

Ngưng Sa Tử biết Mộ Giai Nam đây là đang khiêu khích nàng, nàng cũng không nôn nóng nói: “Tiểu nữ cũng biết một bí mật, không bằng chúng ta trao đổi thì thế nào?”

Mộ Giai Nam vốn cũng muốn nói cho nàng biết, hiện tại nếu có trao đổi thì càng tốt: “Thành giao, ta nói cho người biết trước, trong lúc người phát công sẽ xuất hiện một nhược điểm trí mạng, chính là hai ngón tay của người sẽ đồng thời giương lên, nếu như có người nắm được nhược điểm này, rất dễ dàng gây thương tổn đến người.”

“...” Ngưng Sa Tử cả kinh, lúc trước nương của nàng cũng đã có nói qua, tật xấu này phải bỏ, mặc dù cực kỳ nhỏ, nhưng mà một khi gặp phải người tâm tư cực kỳ tinh tế chắc chắn trở thành nhược điểm trí mạng, lúc đó Ngưng phái cầm sát cũng không còn là tuyệt sát nữa. Nhiều năm qua, nàng cũng cố ý che giấu, cư nhiên vẫn bị Mộ Giai Nam nhìn ra sơ hở, hơn nữa phi tiêu của hắc nếu không phải đánh gãy huyền cầm, thì cũng dễ dàng đáng trúng thân thể nàng, người này đúng là quan sát tỉ mỉ.

“Đa tạ Mộ trại chủ chỉ điểm.” Ngưng Sa Tử ra vẻ bình tĩnh tiếp nhận góp ý, nếu đã có trao đổi thì phải tin thủ hứa hẹn: “Lúc nhỏ có phải Mộ trại chủ từng uống một viên thuốc?”

Mộ Giai Nam nhướng mày suy nghĩ, đúng là nghĩa phụ có bắt hắc uống một viên thuốc đen tuyền, hương vị rất đắng, sau khi uống xong, trong cơ thể hắc luôn có một luồng nhiệt hỏa khô nóng: “Đúng vậy, uống cũng được vài năm rồi, có gì bất thường sao?”

“Như vậy được rồi, tiểu nữ đề nghị Mộ trại chủ thỉnh cao nhân hỗ trợ người đã thông nhâm đốc nhị mạch, có lẽ sẽ xuất hiện điều kỳ diệu.”

Mộ Giai Nam có chút không hiểu trầm mặc một lát...: “Cảm tạ.”

42. Chương 42

Chương 42: Nói dối thiện ý

Sau khi chữa thương xong, máu bầm trong người Mộ Giai Nam cũng tan hơn phân nửa, đương nhiên chuyện này cũng liên quan đến nội lực hùng hậu nhưng không phóng thích được của Mộ Giai Nam. Ngưng Sa Tử luôn mang cầm theo bên người, sau khi nói với Mộ Giai Nam vài câu, nàng lưng mang đàn cổ cùng Mộ Giai Nam ra khỏi phòng.

Ngưng Sa Tử thấy Mộ Giai Nam như có nhiều tâm sự, nàng cho rằng hắn đang lo lắng cửa tiếp theo sẽ như thế nào, mà hắn cùng đi với nàng có lẽ là muốn tìm hiểu hư thật...” Mộ trại chủ có chuyện phiền não sao?”

Mộ Giai Nam đột nhiên dừng lại, chăm chú nhìn thẳng đôi mắt nàng, Ngưng Sa Tử hiển nhiên bị hắn nhìn chăm chú, nàng có chút không được tự nhiên, tuy rằng Mộ Giai Nam không phải dùng ánh mắt si mê mà nhìn nàng, nhưng hắn cũng là người anh tuấn, cơ trí, nàng theo bản năng liếc mắt nhìn sang nơi khác: ” Có gì xin nói thẳng.”

“... Ngưng quan chủ có thể giúp ta nói dối không?” Mộ Giai Nam cũng biết, đề nghị này của hắn có chút ép buộc.

“...” Ngưng Sa Tử thu hồi xuân tâm: “Thỉnh Mộ trại chủ nói rõ.”

Mộ Giai Nam bắt đầu dĩ thử dài, còn không phải là vì tiểu nha đầu mẫn cảm kia...” Ngưng quan chủ có thể nói cho Ngưu Nữ Nữ biết sấm quan đã hoàn thành, nói là lập tức có thể gặp Yến Hồi đại sư hay không?”

Ngưng Sa Tử giật mình, nàng không hiểu ý đồ của Mộ Giai Nam: “... Nhưng người còn phải vượt qua vài cửa nữa, hơn nữa võ công của những người đó còn hơn tiểu nữ, tránh cũng không thể tránh, tại sao Mộ trại chủ còn muốn lừa gạt Ngưu cô nương?”

“Ta biết là tránh không khỏi, nhưng nha đầu này nhìn như dịu ngoan, kỳ thật nàng rất ngoan cố, ta không có biện pháp lừa nàng lên núi, Ngưng quan chủ có thể tương trợ một chút không?” Mộ Giai Nam tuy là thương lượng, nhưng trong mắt tràn ngập ý tứ bức bách, nếu như Ngưng Sa Tử không đồng ý giúp hắn, hắn nhất định sẽ dùng chiêu khác ép nàng nhận lời.

Ngưng Sa Tử nghi hoặc nói: “Có gì mà khó khăn, tiểu nữ không hiểu Mộ trại chủ tại sao phải dùng hạ sách này, rõ ràng là Mộ trại chủ có lòng giúp đỡ Ngưu cô nương chữa khỏi ách tật, nàng không cảm kích ngược lại đi ngăn cản là sao?”

Mộ Giai Nam khóe miệng chợt tắt, hắn không muốn nói đến chuyện Ngưu Nữ Nữ vì lo lắng cho hắn mà ngăn cản. Hơn nữa hắn biết Ngưu Nữ Nữ chưa bao giờ dự đoán được sấm quan sẽ có hung hiểm gian nan như thế nào. Hắn làm như không có việc gì khê cười: “Không phải nữ tử nào cũng có thân thủ tốt như Ngưng quan chủ, Nữ Nữ lá gan rất nhỏ, nàng sợ trong lúc sấm quan bị thương, là một nha đầu rất sợ chết... Quan trọng nhất là, ta sợ nàng hiểu lầm, cho là ta vì nàng mới cam tâm tình nguyện mạo hiểm, kỳ thật ta chính là muốn thử thực lực của bản thân mà thôi.”

Ngưng Sa Tử bán tín bán nghi nhướng lên đôi mắt đẹp, Mộ Giai Nam quả thật đem tâm sự che giấu rất khá, nếu hắn không đem chút lo lắng ẩn giấu trong đáy mắt, nàng sẽ thực sự tin tưởng. Một khi đã như vậy nàng cũng không tiện hỏi nhiều, Ngưng Sa Tử hiểu ý gạt đầu: “Được rồi, ta sẽ giúp Mộ trại chủ giấu diếm, bất quá, cửa tiếp theo thật sự khó qua, Mộ trại chủ có nghe nói qua ‘Thiên tượng hành giả’ ?”

Mộ Giai Nam quả thật chưa từng nghe qua danh hào này, hắn ra vẻ nghiêm trang gật gật đầu: “Ta chỉ nghe qua Tôn hành giả thôi.”

“...” Ngưng Sa Tử sững sốt, hẳn cư nhiên còn có tâm tình nói giỡn? ...”Tiểu nữ không thể không bội phục Mộ trại chủ tâm tư trầm ổn. Nói đơn giản đi, ba mươi lăm năm trước, ‘Thiên tượng hành giả’ từng đánh bại vô lâm minh chủ Hạc Thiên Khải, hàm nghĩa trong đó chắc Mộ trại chủ đã hiểu?”

Mộ Giai Nam thông thả chớp chớp mắt, Hạc Thiên Khải lấy công phu “Hạc môn cuồng đao” độc bá vô lâm nhiều năm...”Nguyên lai xưng bá vô lâm Hạc Thiên Khải là bị Thiên tượng hành giả đánh chết? Ta chỉ nghe nói hắn chán ghét vô lâm nên quy ẩn, xem ra giang hồ đồn đãi quả thực không thể tin.”

Ngưng Sa Tử che miệng cười: “Hai người ước hẹn quyết chiến trên đỉnh núi không người nào biết, cho nên nhân sĩ vô lâm chỉ là phỏng đoán, mà Thiên tượng hành giả cũng không giết chết Hạc Thiên Khải, chỉ là chặt đứt một tay, một chân của Hạc Thiên Khải mà thôi”

“A? ... Là Thiên tượng hành giả nói với Ngưng quan chủ?”

“Ừ, tòa sơn phong kia chính là cửa tiếp theo —— Thiên tuyệt đỉnh. Thiên tượng hành giả ở Thiên tuyệt đỉnh tĩnh tọa cũng đã ba mươi năm, hẳn muốn chờ đối thủ có thể cùng hắn phân cao thấp, cho nên chưa bao giờ rời khỏi cửa.” Ngưng Sa Tử cũng không muốn hù dọa Mộ Giai Nam, nhưng sự thật đúng là như thế.

“...” Mộ Giai Nam nhất thời hút một ngụm khí lạnh, hẳn khó có thể tin nói: “Ba mươi năm cũng không nhúc nhích, có khi nào lúc ta lên núi đã thấy hắn biến thành nham thạch?”

Ngưng Sa Tử ho khan một tiếng suýt nữa hộc máu, nằng không thể nhịn được nữa nói: “Mộ Giai Nam người đứng đắn một chút có được không? Thiên tượng hành giả là vô lâm tông sư, hẳn am hiểu tuyệt kỹ là ở dưới vực sâu vạn trượng dùng dây thừng quyết đấu, một khi trụy nhai (rơi xuống) thì sẽ vạn kiếp bất phục!”

“Đừng sốt ruột a, ta vẫn nghe mà ...” Mộ Giai Nam ra vẻ ủy khuất, hẳn chỉ là không muốn bị danh hào, sự tích hư danh đánh mất ý chí chiến đấu, bất quá hắn nghe được một chi tiết: “Người nói hắn dùng dây thừng tác chiến?”

Ngưng Sa Tử hoà hoãn cảm xúc, nằng thực không hiểu cá tính Mộ Giai Nam, sống chết trước mắt mà hắn vẫn hồn nhiên không sợ, cửa này cũng không phải thông minh thì có thể may mắn xông qua: “Không hẳn như vậy, dây thừng chỉ là điểm tựa, hai bên vách núi Thiên tuyệt đỉnh, dây thừng sinh sôi phát triển, trong lúc đối chiến, dây thừng là vật duy nhất có thể đạp lên, vô ý hụt hoặc bị đánh rơi, sẽ tan xương nát thịt. Huống chi, Thiên tượng hành giả đối với dây thừng đã có ba mươi năm nghiền ngẫm, ông ta và dây thừng sớm đã hòa hợp thành một thể, hơn nữa cước bộ siêu quần, khinh công và nội lực cực cao, vạn lần không thể khinh thường.”

“... Đa tạ Ngưng quan chủ chỉ điểm, tại hạ xin thụ giáo.” Mộ Giai Nam lễ phép ôm quyền cảm tạ. Những gì nên nói Ngưng Sa Tử cũng nói xong rồi, nằng cũng không biết mình tại sao phải giúp Mộ Giai Nam, có lẽ tồn một phần tiếc hận, Mộ Giai Nam cơ trí hơn người, nội lực còn chưa hoàn toàn khai phát, nếu hắn thực sự xảy ra bất trắc thì quả thật đáng tiếc: “Không bằng tiểu nữ hướng Yến Hồi đại sư cầu tình, nếu có thể không cần sấm quan...”

“Còn mấy cửa nữa?”

“Nếu thắng Thiên tượng hành giả, còn có hai cửa phải qua, một cửa là ‘Kỳ môn ám khí chi mê’; một cửa khác là ‘Mật Tông bát môn đồ trận’, cuối cùng nếu thuận lợi thông qua, thì có thể gặp được Yến Hồi đại sư, mà tật ách của Ngưu cô nương cũng chỉ có một nữa cơ hội chữa trị.” Ngưng Sa Tử lại cường điệu, dù sao thế gian người bị tạp chứng nhiều như vậy, đâu phải mọi thứ đều có thể chữa trị.

Mộ Giai Nam nghe được hai chữ “Ám khí” con mắt liền sáng ngời, hẳn giờ lên nắm tay kiên định nói: “Ừ! Chiều theo kế hoạch tiến hành, làm phiền Ngưng quan chủ... Phối hợp tại hạ lừa Ngưu Nữ Nữ”. Nói xong, hắn còn phao cho Ngưng Sa Tử một cái mị nhãn.

Ngưng Sa Tử thần sắc bất giác cứng đờ... Mộ Giai Nam thực sự không biết trời cao đất rộng, bất quá khó được hắn có ý chí kiên định như vậy, mà “Thiên tượng hành giả” trấn thủ cửa cũng là muốn kiểm tra sự bền lòng của sấm quan giả. Có lẽ thực sự sẽ có kỳ tích xuất hiện.

※ ※ ※

Thu Anh Đào chăm chú nhìn một nam một nữ trước mặt, nam thản nhiên, nữ bất an, hai người trăm miệng một lời đều nói sấm quan đã xong!

Thu Anh Đào chậm rãi tới gần Ngưng Sa Tử, Ngưng Sa Tử vốn chưa nói dối lần nào, nàng thấy Ngưu cô nương thần sắc hồ nghi nên chột dạ: “Ngưu, Ngưu cô nương còn có chuyện gì cần Ngưng Sa Tử giải thích sao? ...”

Thu Anh Đào hai tay hoàn ngực, nhìn chăm chăm khuôn mặt Ngưng Sa Tử... Làn da thật đẹp nha, trắng hồng đáng yêu, không biết nàng ta dùng cái gì để dưỡng da? Hiện tại nếu nàng hỏi thì có thích hợp không?

Mộ Giai Nam ngồi ở một bên không yên quan sát... Ngưng Sa Tử vẫn là rất non nớt, nàng chưa từng nói dối cho nên mặt mới đỏ thành như vậy sao? Hắn lại nhìn Nữu Nữu, thấy nàng nhướn mày, mở to mắt nghi hoặc, hắn chỉ sợ mọi chuyện sẽ đổ bể.

Bỗng nhiên, Thu Anh Đào đột nhiên giơ tay lên, Ngưng Sa Tử theo bản năng lui về phía sau, Mộ Giai Nam nghĩ Nữu Nữu muốn dùng bạo lực bức Ngưng Sa Tử nhận tội, hắn vội vàng đứng dậy ngăn cản... Chỉ thấy năm ngón tay Thu Anh Đào nhẹ nhàng lướt qua hai má Ngưng Sa Tử... Oa nga! Rất mịn màng a.

“...” Ngưng Sa Tử trong lòng có quỷ, nàng cứng ngắc đứng tại chỗ không dám lộn xộn, tùy ý Thu Anh Đào sờ soạng, Thu Anh Đào dùng dư quang nhìn đến người nào đó, trước mặt người nào đó không tốt để tán gẫu chuyện riêng... Nghĩ vậy, Thu Anh Đào nghênh ngang đi đến bên cạnh Mộ Giai Nam, vui vẻ chỉ chỉ ngoài cửa: nhanh nhanh đi ra ngoài cho ta!

Đây là nàng sẽ “Nghiêm hình bức cung” với Ngưng Sa Tử sao? Nhìn không ra Nữu Nữu rất thông minh đi... Mộ Giai Nam nhất thời nằm úp sấp trên bàn làm ra bộ dáng hôn mê, hắn không đi, tuyệt đối không đi!

“...” Thu Anh Đào thấy hắn mặt dày mày dạn không chịu rời đi, nàng một phen nắm chặt áo Mộ Giai Nam, đem hắn quăng ra ngoài cửa... Ngưng Sa Tử quả thực nhìn đến choáng váng, nàng không biết Thu Anh Đào có thần lực nha... Cho dù Mộ Giai Nam thân thể lúc này có suy yếu, nhưng cũng không đến mức bị quăng đi như vậy chứ? Mà Ngưng Sa Tử cũng không cảm thấy có nội lực phóng thích, nàng nhìn lại, hay là Ngưu Nữu Nữu là cao thủ thâm tàng bất lộ tướng?

Kỳ thật Thu Anh Đào cũng đã tin là thật, chủ yếu là có Ngưng Sa Tử ra mặt làm chứng, cho nên nàng tin đây là cửa cuối cùng. Nếu qua cửa, nàng cũng không có gì phải lo lắng nữa, hơn nữa nội thương của Mộ Giai Nam cũng đã có trị liệu, cho nên tâm tình nàng cũng trở nên tốt hơn. Nàng đem cửa phòng đóng chặt, cười tủm tỉm mời Ngưng Sa Tử ngồi xuống, sau đó nàng mở hộp văn chương bắt đầu hỏi Ngưng Sa Tử phương pháp “Bảo dưỡng dung nhan” ... Ngưng Sa Tử tâm thần không yên ngồi bên cạnh... Trong lòng nàng thầm cầu nguyện đừng ép hỏi nàng, ô ô.

...

Qua nửa canh giờ, Mộ Giai Nam mới thấy cửa phòng mở ra, chỉ thấy Ngưu Nữu Nữu và Ngưng Sa Tử một trước một sau đi ra, hai người biểu tình rất vui, xem ra tán gẫu thật sự tâm đầu ý hợp.

Ngưng Sa Tử đem mấy chục bí phương dưỡng nhan tặng cho Ngưu Nữu Nữu, tự nhiên tán gẫu giấu diếm ý tứ xin lỗi.

Thu Anh Đào rất cảm kích, nàng cũng thay Ngưng Sa Tử tiếc hận. Nói Ngưng Sa Tử chẳng những người xinh đẹp còn có tấm lòng thiện lương, cô nương tốt như vậy lại sống ở đây hao phí thanh xuân, thật sự là đáng giận. Nữu nhi ở cùng một chỗ ngoài tán gẫu chuyện làm đẹp, còn có chuyện tình cảm, đây là thiên cổ không thay đổi. Thu Anh Đào viết mấy tờ giấy khuyên bảo Ngưng Sa Tử xuống núi, tìm lang quân như ý, sống cuộc sống tốt đẹp. Nhưng Ngưng Sa Tử bất vi sở động, nàng tựa hồ cực kì yêu thích cuộc sống non xanh nước biếc. Hơn nữa Ngưng Sa Tử tin tưởng, hữu duyên thì sẽ gặp nhau, cho nên nàng cũng không nóng lòng lập gia đình.

Cuối cùng Ngưng Sa Tử còn buông một câu không thể tưởng tượng —— quý trọng người trước mắt.

Thu Anh Đào nghĩ là Ngưng Sa Tử hiểu lầm quan hệ giữa nàng và Mộ Giai Nam, cho nên chỉ lơ đãng gật đầu cười cười, bất quá Thu Anh Đào cũng tự kiểm điểm một phen, tại sao tất cả mọi người đều cho rằng nàng và Mộ Giai Nam là một đôi? Phải nói một cây làm chẳng nên non, nàng tất nhiên không thể trốn tránh trách nhiệm.

Mộ Giai Nam thấy hai người tâm bình khí hòa tiêu sái đi ra, Ngưng Sa Tử trong lơ đãng phao cho hấn ánh mắt “lừa dối qua cửa”, Mộ Giai Nam lúc này mới yên tam thoải mái ngồi xuống.

Thu Anh Đào đứng lặng ở vị trí cách Mộ Giai Nam năm bước, tất cung tất kính cúi đầu hành lễ với Mộ Giai Nam: cảm ơn.

Mộ Giai Nam hơi hơi cong khoe môi, ánh mặt trời chiếu lên hình dáng hoàn mỹ của hấn... So với nói dối, hấn lại càng không muốn thấy Ngưu Nữ Nữ khóc, cũng có thể nói hấn bất lực trước tiếng khóc của nàng, hấn không thể tiếp tục sầm quan, nhưng Ngưu Nữ Nữ không hiểu... Hấn hy vọng nàng có một ngày có thể mở miệng nói chuyện, lúc vui vẻ có thể sang sảng cười to, gặp nguy hiểm có thể lớn tiếng kêu cứu, khi Thất vương gia khi dễ nàng, nàng có thể tìm Ngưu cha cáo trạng... Như vậy, hấn mới có thể không lo lắng.

43. Chương 43

Chương 43: Ngồi trên dây thừng 30 năm

Mộ Giai Nam mang theo Thu Anh Đào rất nhanh tiến vào cửa tiếp theo, đương nhiên Thu Anh Đào không biết, nàng cõi lòng đầy vui sướng chờ gặp vị thần y trong truyền thuyết —— Yến Hồi đại sư.

Vì để gặp được thế ngoại cao nhân nhìn một cái, bọn họ thực sự phải vượt qua lộ trình hai vạn năm ngàn mét, lên núi đao xuống biển lửa, lo lắng hãi hùng. So với ban đêm khuya khoắt mà phải đi bệnh viện mời chuyên gia đến xem bệnh cho người nhà, thì cũng chỉ mất một bữa ăn sáng. Nếu Yến Hồi đại sư bộ dạng không có gì đặc biệt! Hừ hừ... Nàng cũng không thể nói cái gì...

Thu Anh Đào vừa nghĩ đến việc có thể chữa khỏi cổ họng liền nhin không được hưng phấn, nàng nhướn mày suy nghĩ, câu đầu tiên nên nói cái gì đây? ... Không bằng “A a a” kêu to, nếu không “Ha ha ha” cười to? Hắc hắc.

Mộ Giai Nam thanh thoi đi trước, thấy nàng đuôi lông mày cong lên, hấn cũng đoán được nàng đang cao hứng, hấn cũng vô liêm sỉ cùng nàng vui cười, giống như thực sự sắp đến mục đích.

Thu Anh Đào vừa suy nghĩ, vừa cười trong lòng thầm ngân nga hát... Đợi bọn họ đi qua một toà núi nhỏ, xuất hiện ở trước mắt nàng là một vách núi đen, trên dây núi cao có một sợi dây thừng to bằng cổ tay, ngồi trên dây thừng là một vị lão giả tóc trắng xoá. Lão giả quần áo đạo bào, hai tay tạo thành chữ thập, bên môi yên lặng, tư thế ngồi vững như Thái Sơn, cho dù gió thổi, phơi nắng, vẫn kiên trì.

Thu Anh Đào chỉ lão giả sau đó nhìn về phía Mộ Giai Nam, lão nhân này nhìn qua tuyệt đối là “Cao nhân”, chẳng lẽ Yến Hồi đại sư là diên tử? Nếu không ai lại ngốc như vậy, ngồi trên vực sâu mà tụng kinh, không phải là ăn no rãnh rồi đi?

Mộ Giai Nam vẻ mặt không thay đổi, ra vẻ nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ vị này chính là... Yến Hồi đại sư?”

Thu Anh Đào cũng hiểu được khả năng này rất lớn, bất quá lão nhân này vẻ mặt hung ác, nhìn như thế nào cũng không có điểm hòa ái, bọn họ nên như thế nào hướng lão nhân thuyết minh ý đồ đến đây? ... Nàng nhìn chung quanh, sẽ không có sư huynh sư đệ nào lại đây dẫn bọn họ đi bái kiến à?

Mộ Giai Nam ánh mắt chăm chú nhìn Thiên tượng hành giả... Phía dưới thân người này chỉ là một sợi dây thừng, hấn cư nhiên có thể khoan chân mà ngồi trên dây thừng, chứng minh hấn khống chế dây thừng rất thành thạo. Mộ Giai Nam chú ý tới một việc, tuy gió thổi qua đầu bạc, thế nhưng cũng không có sợi tóc nào của hấn lay động! ... Chứng minh, hấn nên gọi đầu đi?

Theo Ngưng Sa Tử giải thích: Thiên tượng hành giả ba mươi năm chưa rời khỏi đỉnh núi, mà trên vách đá mây mù tràn ngập, Mộ Giai Nam không thấy rõ vách núi đen đối diện. Bất quá vị cao nhân này ngay cả ăn cơm cũng là ở trên dây thừng. Bất quá trong chốn võ lâm cũng không thiếu chuyện như vậy, bọn họ phần lớn cùng đời vô tranh, cùng cực cả đời cũng chỉ vì muốn tìm đối thủ luận bàn võ học.

Trong lúc Mộ Giai Nam trầm tư, Ngưu Nữ Nữ đã đi về phía Thiên tượng hành giả, nàng dáng vóc tiêu tụy quỳ gối bên cạnh vách núi đen hành lễ, nhưng trên mặt đất lại có thêm một ít trái cây, nhìn tư thế kia có điểm giống bái tế vong linh... Mộ Giai Nam vài bước nhảy về phía trước, vạn nhất Thiên tượng hành giả nghĩ Ngưu Nữ Nữ muốn nhục nhã hấn mà đến, nhất định đại sự không ổn.

“Nữ Nữ lui ra phía sau, ta đi gặp Thiên tượng... à Yên Hồi đại sư.” Mộ Giai Nam đem nàng kéo về phía sau: “Người qua bên kia chờ ta, nhìn thấy phương hướng ngón tay ta chỉ không? Người đứng dưới tàng cây chờ ta...”

Thu Anh Đào nhìn theo phương hướng đầu ngón tay Mộ Giai Nam, nàng dùng sức mở to hai mắt mới nhìn thấy nơi hấn chỉ là ở đâu, đơn giản có thể dùng bốn chữ “Hư vô mờ mịt” để hình dung vị trí cây đại thụ.

Thu Anh Đào nghi hoặc trừng mắt nhìn hấn, nàng đi đến dưới tàng cây kia ít nhất cũng ba tiếng đồng hồ, có cần phải đi xa như vậy không? Cũng không phải hấn và Yên Hồi đại sư đánh nhau.

Mộ Giai Nam nghiêm trang khụ khụ: “Này người sẽ không hiểu, bình thường cao nhân đều rất thanh cao, đối với nữ tử không có cảm tình tốt, ta có thể phải thương lượng với hấn rất lâu, hấn mới bằng lòng thay người chữa bệnh, dù sao có nói người cũng không biết, trong chốn vô lâm đều có quy củ.”

Thu Anh Đào quả thật không hiểu hấn muốn biểu đạt cái gì, khinh thường nữ nhân phải không? Nàng quay đầu vụng trộm trừng mắt nhìn “Yên Hồi đại sư” liếc mắt một cái, hứ, lão nhân nhất định là dùng mộng ngồi trên dây thừng, như vậy mới cố định thân thể! Hứ, có cái gì mà thanh với nhả chứ?

Mộ Giai Nam đẩy bả vai nàng thúc giục: “Mau đi đi, nơi này để ta ứng phó.”

Thu Anh Đào đương nhiên không hiểu quy củ giang hồ, nàng tin là thật hướng xa xa đi đến. Mới vừa đi vài bước, bỗng nhiên lại bị Mộ Giai Nam gọi lại... Mộ Giai Nam giật giật môi, muốn nói lại thôi, ngón tay không tự giác dừng ở giữa không trung... Hấn và Ngưng Sa Tử đã thương lượng qua, nếu hấn trong trận chiến này bất hạnh bỏ mình, thì nhờ Ngưng Sa Tử đem hết toàn lực đưa Ngưu Nữ Nữ đến gặp Yên Hồi đại sư, mà Ngưng Sa Tử cũng hứa hẹn chắc chắn tương trợ. Cuộc chiến này sống chết chưa rõ, không phải là hấn không đủ tự tin, mà là đối thủ quá mạnh mẽ, giờ phút này hấn còn có thể làm một chuyện: nói lời từ biệt.

Thu Anh Đào chưa thấy qua Mộ Giai Nam có biểu tình như thế, trong lòng nàng cũng không hiểu sao lại cảm thấy bất an, nàng ma xui quỷ khiến đi trở về, đứng lặng trước mặt hấn chờ đợi...

Mộ Giai Nam và nàng hai mặt nhìn nhau, người luyện võ có tinh thần võ thuật, trong lòng người luyện võ đều tồn tại một phần vĩnh ý chí chiến đấu không ngừng, chỉ có chết trận không thể thôi lui. Mà tại đây một cái chớp mắt, hấn muốn vượt ve hai má nàng, nhu nhu trán nàng, nhưng những động tác này đều lỗi thời, cũng quá quá ái muội, nhưng hấn rất muốn ôm nàng một cái, cũng có thể là lần cuối cùng.

Hấn bỗng nhiên mở hai tay, khoe môi cong lên tươi cười sáng lạn: “Không chúc ta may mắn sao?”

Thu Anh Đào sợ tới mức nhảy dựng về phía sau, tư thế này là muốn ôm sao? Này cũng quá cởi mở nha, nếu là hai ngày trước nàng sẽ xông lên ôm Mộ Giai Nam, sau đó vỗ vỗ lưng hấn mặc niệm cổ lên, nhưng hiện tại nàng hiểu rõ, nàng không thể tiếp tục phóng túng chính mình, càng tới gần hấn càng làm tâm tư nàng dao động... Nàng khinh thường nghiêng đầu snag một bên, sau đó xoay người bỏ đi... Cố lên Mộ Giai Nam, nàng biết, nàng nợ Mộ Giai Nam rất nhiều rất nhiều, nếu nàng có thể nói chuyện được, câu đầu tiên nàng nói là cảm tạ.

Mộ Giai Nam chậm rãi buông cánh tay, tươi cười dần dần tắt lịm bên môi, hấn nhìn chăm chú bóng dáng nàng đi xa... Nữ Nữ, lần này có lẽ là vĩnh biệt.

...

“Tiểu huynh đệ, người đã biết rõ trận chiến này người không nắm chắc, không bằng nhanh chóng xuống núi đi, người không phải là đối thủ của lão phu.” Thiên tượng hành giả hơi hơi mở hai mắt, sau khi Thu Anh Đào rời đi mới khuyên bảo, cũng là cảnh cáo cuối cùng.

“Mới vừa rồi đa tạ Thiên tượng hành giả tương trợ.” Mộ Giai Nam cảm thấy người này coi như cũng thông tình đạt lý, ít nhất không vạch trần hấn trước mặt Ngưu Nữ Nữ.

“Người cố ý muốn chiến?” Nghìn trượng hành giả mặt không thần sắc, tựa hồ thất tình lục dục cách hẳn quá xa.

Mộ Giai Nam lại vô tâm nói giỡn, trận chiến này cũng không phải trò đùa. Hắn hoạt động gân cốt, nhảy thân lên một sợi dây thừng khác, đá vụn theo hành động của hắn rơi xuống, phía dưới chính là vực sâu vạn trượng, như Ngưng Sa Tử từng nói, vô ý ngã xuống nhất định vạn kiếp bất phục... Mà hắn đối với cao thủ cũng sẽ có vài phần kính trọng, tất cung tất kính nói: “Vãn bối cũng luyện qua vài năm thăng kỹ, do đó muốn xin Thiên trượng hành giả chỉ giáo.”

Thiên trượng hành giả ánh mắt bình thản dừng ở đôi chân của Mộ Giai Nam, lại thông thả nhắm hai tròng mắt: “Đứng cũng đứng không vững, người lấy gì cùng lão phu phân cao thấp? Bất quá lão phu cũng là bội phục vị tiểu huynh đệ người gan dạ sáng suốt, dám lên dây thừng cũng đã ngoài dự đoán của lão phu, đừng tự tìm đường chết, rời khỏi đây mới là thượng sách.”

Mộ Giai Nam khi làm trộm cướp công cụ hắn thường xuyên dùng chính dây thừng, giờ phút này chỉ là chưa thích ứng độ cao, đồ ý của hắn chính là phải có trạng thái tốt. Đầu tiên hắn phải chiến thắng tâm lý sợ hãi, phải xem như đang giẫm trên đất bằng để trấn định.

“Bắt đầu đi Thiên trượng hành giả, thật sự... Rất lạnh nha.” Mộ Giai Nam chà xát cánh tay, hai vách núi gió lùa lạnh thấu xương, không lạnh mới là lạ, hắn cũng không muốn còn chưa chết trận đã bị đông cứng mà chết.

Thiên trượng hành giả thấy Mộ Giai Nam vẫn muốn tham chiến, chỉ đành nói ra quy tắc qua cửa, hắn vẫn chưa trợn mắt, dễ dàng nhảy lên, một chân đứng thẳng trên dây thừng, không ai bì nổi nói: “Dây thừng này tổng cộng là năm trăm thước dài, thông qua lão phu trở ngại nếu có thể đi qua phía đối diện xem như là qua cửa.” Hắn đôi tay vừa động: “Nha đầu đồng hành cùng người đã trở lại...”

“...” Mộ Giai Nam vị trí ngược gió, trong tiếng gió gào thét hắn quả thật nghe được thanh âm rất nhỏ, hắn xoay người, chỉ thấy Ngưu Nữu Nữu đang đứng bên vách núi đen, mà nàng đôi mắt đắm lệ, trong mắt tràn ngập lửa giận.

“Nữu Nữu...” Mộ Giai Nam cũng không biết nên giải thích như thế nào, bởi vì từ biểu tình của Ngưu Nữu Nữu, hắn nhìn ra nàng đã hiểu hết mọi chuyện.

Thu Anh Đào cũng không để ý đến hắn, nàng quỳ rạp xuống đất hướng Thiên trượng hành giả dập đầu, ý bảo ngưng chiến... Nàng thật sự là ngu ngốc, đã sớm cảm thấy có điểm đáng ngờ, cư nhiên còn tin tưởng Mộ Giai Nam, hắn là diễn viên xuất sắc nhất, cũng là kẻ lừa đảo đáng giận nhất.

Thiên trượng hành giả im lặng không nói, nhưng Mộ Giai Nam đã dẫn đầu khởi xướng công kích. Gió Tây bắc rít gào như sư tử rống hung mãnh, nhưng là cứ thế này, hắn không thể đợi nữa, cũng không thể nhìn về mặt Ngưu Nữu Nữu, hắn chỉ có thể được ăn cả ngã về không mà sầm quan.

Thu Anh Đào tâm nhanh chóng thất lại, nàng gắt gao nắm chặt tay áo, mặc dù tiếng gió gào thét, nhưng lòng bàn tay nàng vẫn thấm đầy mồ hôi... Nàng chăm chú nhìn hai đạo thân ảnh, chỉ thấy hai người quyết đấu trên đỉnh mây mù, nàng không hiểu võ công, nhưng nàng cũng nhìn ra được thần sắc lão giả rất bình tĩnh.

Nhưng Mộ Giai Nam hiển nhiên ngênh chiến có chút cố hết sức, tuy rằng khinh công hắn rất cao, nhưng tác chiến trên dây thừng vẫn là lần đầu, Thiên trượng hành giả từng bước ngăn trở, hắn quả thật nửa bước khó đi.

“...” “Ân! Khinh công chân pháp lô hỏa thuần thanh, đúng là nhân tài luyện võ.” Thiên trượng hành giả trong lúc tỷ thí đã nói ra một câu đánh giá đúng trọng tâm. Hắn đã nhìn ra sấm quan giả thuộc loại càng đánh càng hăng, không ngừng tăng lên sức chiến đấu. Suy nghĩ bình tĩnh, hơi thở ổn định, tuy nội lực không đủ, bất quá với độ tuổi như sấm quan giả mà đã có khinh công cao như vậy thì đã là nhân tài khó gặp rồi, điều này không khỏi khiến Thiên trượng hành giả cảm thấy vui sướng, hắn trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác rượu phùng tri kỷ ngàn chén thiếu.

Mộ Giai Nam dần dần thích ứng với độ cao, hai sợi dây thừng cách xa nhau năm mươi thước, hắn đã có thể lợi dụng hai sợi dây thừng luân phiên đạp lên, nhưng Thiên trượng hành giả như trước chỉ thủ chứ không

tấn công, cho nên Mộ Giai Nam cũng không dám khinh thường.

Thu Anh Đào cũng từng thấy trong TV có người can đảm đi qua khe núi sâu bằng dây thừng, nhưng người ta trong tay còn có một cây sào dài để bảo trì cân bằng, hơn nữa lại di chuyển rất chậm, nhìn thấy hình ảnh như vậy đã đủ kinh tâm động phách rồi. Mà hiện tại hai người này vừa di chuyển vừa đánh nhau, năng đúng gần như vậy, thật sự thật sự bị hù chết ... Phù hộ Mộ Giai Nam bình an vô sự đi, Diêm Vương trăm ngàn đừng tới lấy mạng a, năng cam tâm tình nguyện chết thay hần.

Trải qua một trận ngăn cản, sau khi Thiên tượng hành giả xác định Mộ Giai Nam có tư cách cùng mình giao thủ, hần mới quyết định chính thức ra tay, mà trong cơ thể hần phóng thích ra một tầng nội lực làm người ta hít thở không thông. Thu Anh Đào cảm thấy khó thở, cái loại cảm giác này giống như đứng trên đỉnh núi cao, không khí áp bách đáng vào tâm trí.

Mộ Giai Nam tức khắc thi triển nội lực chống đỡ, nhưng hần vẫn bị chấn động miệng phun máu tươi, nhưng hần không thể ngừng lại. Mộ Giai Nam nhảy lên tránh thoát công kích mãnh liệt, sau đó lướt qua đỉnh đầu Thiên tượng hành giả. Thiên tượng hành giả dễ dàng nắm lấy mắt cá chân Mộ Giai Nam, cổ tay vung đã đem Mộ Giai Nam quăng về chỗ cũ. Bất quá khi Thiên tượng hành giả đụng vào mắt cá chân Mộ Giai Nam, hần không nghĩ tới lòng bàn tay nhưng lại bị một cổ nội lực quỷ dị đáng vắng ra, hần âm thanh không hồn giần nói: “Người nếu nội lực rất cao, vì sao không phóng xuất ra cùng lão phu thật sự đánh một trận? !”

Mộ Giai Nam lắc lư hai cái mới đứng vững, hần không hiểu Thiên tượng hành giả có ý gì, nhưng hần thật sự đã dùng toàn lực ứng phó: “Ngài đừng nói đùa, lời chê cười này so với thời tiết còn lạnh hơn.”

“A? ...” Thiên tượng hành giả nghĩ hần là cố ý khiêu khích, ngàn năm một thuở cơ hội, hần muốn xuất toàn lực đánh một trận: “Vậy lão phu giúp ngươi là nóng người!” Vừa dứt lời, Thiên tượng hành giả đã khởi xướng mãnh công, hần mới mặc kệ bối phận lớn nhỏ, cao thủ có thể chống lại nội lực và khinh công của hần đã xuất hiện rồi.

Thu Anh Đào thấy Thiên tượng hành giả trong mắt đờ đờ sát khí, năng trong lúc vô kế khả thi (không còn cách nào khác), nhặt lên một hòn đá ném về phía Thiên tượng hành giả, này lão nhân chết tiết khi dễ người còn chưa đủ sao? Đã chiếm thượng phong còn khí thế bức người. Thiên tượng hành giả dễ dàng tránh thoát “Ấm khí”, không khỏi sang sảng cười to, hần chưa bao giờ nghe qua có người nào lại giúp theo kiểu ngốc như vậy, cư nhiên lấy tảng đá ném hần.

Nhưng Thu Anh Đào cảm thấy phương pháp này rất khả thi, có lẽ có thể nhiễu loạn lão nhân một phen, năng vội vàng đứng dậy tìm kiếm hòn đá, năng tự nghĩ đây không phải là ta cậy mạnh à nha, chém chết hần chém chết hần!

Mộ Giai Nam trong lúc vô tình thấy Ngưu Nữ Nữ giơ ột khối đá to bằng phân nửa người, năng chậm rì rì tới gần vách núi, nhưng tảng đá quá to khiến năng muốn nhìn không thấy đường đi, mà khối đá kia nhắm ngay về hướng Mộ Giai Nam... Năng đây là muốn ném chết ai a?

Thiên tượng hành giả tựa hồ cũng chú ý tới năng này quái lực, hần thể nhưng cùng Mộ Giai Nam ngưng chiến, chú ý xem bước tiếp theo năng muốn làm gì... Chỉ thấy Thu Anh Đào ôm tảng đá tại chỗ xoay tròn, sau đó năng giống như vận động viên đẩy tạ vận sức chờ phát động, “Sư” một tiếng năng đem tảng đá lớn trong lòng ném ra, hai người vội vàng nhìn hướng tảng đá bay đến... Chỉ nghe “Ầm!” Một tiếng nổ lớn, tảng đá đã bay qua khe núi năm trăm thước, tan thành mảnh vụn nằm đối diện thạch bích...

“...” Mộ Giai Nam thấy Thiên tượng hành giả vẫn còn ghen hống nhìn trần trối, hần mượn cơ hội này nghĩ ngơi, còn vụng trộm đi về phía trước vài bước, ha ha, thế nhưng Thiên tượng hành giả vẫn chưa chú ý, hần lại đi bộ, đi bộ... Nhất thời Mộ Giai Nam bị Thiên tượng hành giả ngăn trở đường đi!

“...” Thiên tượng hành giả một tay cản đường một bên chậm rãi quay đầu hỏi: “Nha đầu, người chẳng lẽ là hậu nhân của ‘Lực phách thiên’?”

Lực phách thiên là ai? Năng chỉ biết Uy Chấn Thiên, ô tô nhân biến hình! Năng trong lòng không hiểu nhìn lão nhân... Gì vậy, năng cư nhiên đem tảng đá ném xa như vậy sao? Hay là do mình nhìn lầm rồi?

“Nàng là ách nữ, cũng không phải là hậu nhân ‘Lực Phách Thiên.’” Mộ Giai Nam hảo tâm nhắc nhở, Lực Phách Thiên cũng không phải là trời sinh thần lực, mà là ngày kia luyện thành “Tiêu Thạch chưởng”, nhưng Ngưu Nữu Nữu thì không có bản lĩnh đó. Hắn và Thiên tượng hành giả lại tiến vào một vòng chém giết mới, Thiên tượng hành giả vừa đánh nhau vừa tán gẫu: “Các ngươi tại sao sầm quan? Chẳng lẽ không phải vì muốn cùng lão phu đối chiến mà đến?”

“Ngài cũng thật biết nói đùa, ai rãnh rỗi lại chạy đến nơi này chịu chết a, đương nhiên là vì muốn gặp Yến Hồi đại sư chữa bệnh mà đến.” Mộ Giai Nam nghe khẩu khí Thiên tượng hành giả giống như xem bọn họ vì khiêu chiến mà đến vậy.

Thiên tượng hành giả không khỏi ngẩn ra, chuyện này chắc chắn có hiểu lầm, xem bệnh không cần đến cửa này nha? Động tác Thiên tượng hành giả chậm nửa nhịp, Mộ Giai Nam nắm bắt cơ hội nhanh chóng tiến về phía trước ban bước, Thiên tượng hành giả tức khắc đuổi theo dứt khoát kiên quyết nói: “Mặc kệ, người thắng làm vua!”

“...” Mộ Giai Nam khoe miệng cong lên, hắn căn bản là không bận tâm.

44. Chương 44

Chương 44: Ai vì ai liều mạng?

Mộ Giai Nam và Thiên tượng hành giả đối chiến một canh giờ, thế cục vẫn giằng co chưa phân. Bất quá không người nào còn toàn vẹn, mặc dù cao thủ cũng có nhược điểm, Mộ Giai Nam càng đáng càng ổn định, hắn mặc dù nội lực không đủ nhưng khinh công rất cao, Thiên tượng hành giả tuy nội lực siêu quần nhưng khinh công lại kém một chút.

Giờ phút này, Thu Anh Đào vẫn vác tảng đá ném ra bên ngoài, nhưng nàng lúc này ném ra tảng đá càng ngày càng hữu khí vô lực, hơn nữa nhìn tình hình này Mộ Giai Nam không hẳn bị rơi xuống, cho nên nàng cũng an tâm ngồi bên vách núi xem cuộc chiến, phải nói đánh nhau trên dây thừng như đi trên đất bằng bằng, thật đúng là đại khai nhãn giới a.

Nàng nhớ tới vẻ mặt Mộ Giai Nam trước khi đối chiến, liền cảm thấy không thích hợp, hắn nếu có mười phần nắm chắc sẽ không có bộ dáng như vậy, cho nên nàng không yên lòng mà quay lại, quả nhiên nàng bị hắn lừa. Giờ phút này nghĩ lại... tình cảnh quả thật rất khó khăn.

“Răng rắc!” Một thanh âm vang lên khiến Thu Anh Đào chú ý, nàng tìm nơi thanh âm phát ra, tay gắt gao nắm chặt nhìn về phía vương góc vách đá... Nhất thời nàng trung kinh hãi (kinh ngạc, sợ hãi)! Bởi vì một sợi dây thừng vì lâu năm không tu sửa, móc sắt gắn trên vách đá bị ăn mòn rỉ sắt, hơn nữa lung lay sắp gãy, nàng không nghĩ ngợi nắm lấy dây thừng, tay mãnh liệt hướng hai người đối chiến mà ngoắc, ý bảo có nguy hiểm! ——

Nhưng hai người đang bận đánh nhau, không có tâm tư đi bận tâm nàng, hơn nữa Mộ Giai Nam tuổi trẻ, thể lực, linh hoạt so với Thiên tượng hành giả thì mạnh hơn một chút, hắn lúc này đã đi đến giữa dây thừng, ánh rạng đông đã ở phía trước ——

Mà Thiên tượng hành giả lại không thèm để ý Thu Anh Đào, bởi vì hắn đã mệt vì nha đầu kia rồi, nếu không phải nàng ở một bên làm mình phân tâm, hắn cũng sẽ không nhiều lần cho Mộ Giai Nam cơ hội đi qua.

Hai người tiếp tục đánh nhau, biến hóa vị trí. Mỗi khi phát ra nội lực đều chấn động dây thừng. Thu Anh Đào thấy ai cũng không để ý đến mình, nàng vội vàng mở túi dụng cụ của Mộ Giai Nam ra mà tìm kiếm, Thu Anh Đào từ trong túi lấy ra một sợi dây, sau đó nàng dùng tay kéo kéo, xác định rắn chắc, sau đó nàng luống cuống tay chân cầm dây xuyên qua thiết hoàn kéo đi... Cầu người không bằng cầu mình, Mộ Giai Nam đang chiến đấu hăng hái, nàng không thể giống gốc tử chỉ biết khóc. Nàng không ngừng an ủi chính mình: có lẽ khi dây thừng đứt ra Mộ Giai Nam đã đến được vách núi đối diện, nàng chỉ là phòng ngừa thôi.

Nàng vừa nghĩ vậy, bỗng nhiên cảm thấy một cổ đại lực theo đầu vai đánh úp lại, trong phút chốc đem nàng cả người kéo về phía sau, dây thừng đứt ra ——

Hai người bọn họ đối với tình huống này không hề chuẩn bị tâm lý. Thiên tượng hành giả trong lúc đối chiến suýt nữa đạp vào không trung, may mắn Mộ Giai Nam đứng lúc kéo được Thiên tượng hành giả, nhưng Thiên tượng hành giả cũng không cảm kích, ngược lại hắn cảm thấy mình bị vãn bối nhục nhã, hai người cứ nhiên đánh nhau càng kịch liệt hơn, hai người cũng không phát hiện một sợi dây thừng đã bị đứt ra.

Bởi vì... Thu Anh Đào bắt chắp sau lưng bầm tím, nàng cầm dây quần ba vòng quanh thắt lưng, sử dụng hết khí lực bú sữa bình lao về phía trước, cho đến khi dây thừng được kéo thẳng, nhưng nàng không biết mình có thể kiên trì bao lâu, nàng phải dùng lực rất nhiều, hơn nữa hai người phóng nội lực càng làm cho dây thừng kịch liệt chấn động, đáng vào lòng bàn tay nàng từng đợt tê dại.

Nàng hiện tại cái gì cũng không suy nghĩ, nàng chỉ một lòng một dạ không để dây thừng rời tay, nếu không Mộ Giai Nam có 50% là sẽ ngã chết, nàng hai tay nhanh chóng nắm chặt dây thừng, cảm giác cổ tay sắp gãy lìa, bất quá nàng nhất định phải kiên trì.

Mộ Giai Nam cảm thấy lòng bàn chân đạp lên dây thừng có chút lướt nhẹ, cùng lúc đó Thiên tượng hành giả cũng chú ý tới điểm này, nhưng bọn hắn cũng không nguyện ý tìm kiếm, vẫn liều chết tiếp tục đấu.

Đối chiến càng gay cấn khiến cho song phương nội lực vô cùng phóng thích. Thu Anh Đào không thể chịu được ngã xuống đất, thân thể chậm rãi trượt về phía vách núi, mặc dù lòng bàn tay đã bị dây thừng chà xát đến huyết nhục mơ hồ, nhưng nàng tuyệt đối không thể buông tay, Thu Anh Đào cắn chặt răng cho dù bị kéo tới vách núi nàng cũng sẽ kiên trì đến cùng.

Thu Anh Đào cảm giác dây thừng đã nhập vào da thịt, nàng chịu đựng cảm giác đau đớn từ tay truyền đến. Thu Anh Đào nhìn lòng bàn tay, nàng chỉ thấy dây thừng tại miệng vết thương và xương bàn tay nhập làm một, quả thực so với miệng vết thương bị xát muối thì còn đau gấp trăm lần hơn, trán nàng mồ hôi đầm đìa... Tại sao còn không có người nào chú ý tới nàng, cứu mạng a.

Lại qua một khắc chung đánh nhau, Mộ Giai Nam còn thiếu mười bước nữa liền có thể đến được vách núi đối diện ——

“Nha đầu kia đang làm gì?!” Thiên tượng hành giả dùng dư quang đảo qua, cứ nhiên phát hiện “Quấy rối giả” hai tay đang nắm chặt dây thừng, quỳ rạp trên mặt đất, cánh tay máu rơi tí tách.

Mộ Giai Nam nghĩ Thiên tượng hành giả đùa giỡn, không chút để ý ngoái đầu nhìn lại... Cứ nhiên thấy Ngưu Nữ Nữ dùng thân thể chống đỡ dây thừng, nàng không thể mở miệng, chỉ có thể dùng loại biện pháp xuân gốc này giúp hắn... Mộ Giai Nam thần sắc đại biến, hắn lập tức nhảy lên dây thừng của Thiên tượng hành giả, cấp bách chạy về phía ngược lại: “Người điên rồi sao?! Mau buông tay —— “

Thiên tượng hành giả nhảy thân ngăn trở Mộ Giai Nam: “Thắng lợi ngay trước mắt, đừng làm cho kia nha đầu hy sinh vô ích.”

“Tránh ra! Người không thấy nàng sắp chết sao? ——” Mộ Giai Nam hai mắt phun lửa giận, hắn một quyền chuẩn xác đánh vào mặt Thiên tượng hành giả, Thiên tượng hành giả lập tức ăn một quyền thật mạnh, hắn chưa tức giận, chỉ là giật mình, bản thân thể nhưng không tránh được một quyền này của Mộ Giai Nam.

Hành động này đã kích khởi ý chí chiến đấu của Thiên tượng hành giả, hắn từng bước ngăn chặn đường đi của Mộ Giai Nam. Giờ phút này, Mộ Giai Nam thâm nghĩ thật nhanh đến vách núi, hắn căn bản không có tâm tình giao chiến, nhưng Thiên tượng hành giả dây dưa không dứt, Mộ Giai Nam lửa giận bốc lên, huyết mạch sôi trào, hắn nắm chặt hai đấm hướng Thiên tượng hành giả phát lực, trước hết tốc chiến tốc thắng giải quyết lão gia hỏa này!

Bởi vì một sợi dây thừng đã đứt, vô hình trung gây thêm khó khăn ứng chiến. Mà Thiên tượng hành giả không chút nào yếu thế, toàn lực ứng phó nghênh chiến, thậm chí thần sắc phấn khởi. Khi hai quyền trong gió lạnh tương giao, sấm sét ngang trời xẹt qua, hai người nhất thời hướng phía sau bay đi, Mộ Giai Nam cũng không ngừng lại, hắn lấy động tác mau lẹ tấn công Thiên tượng hành giả, quyền phong nhanh chóng

ngay cả hần cũng kinh ngạc, Thiên tượng hành giả ngăn cản vài cái, như cũ vẫn bị Mộ Giai Nam dung nội lực liên tiếp đánh lui. Mộ Giai Nam tầm mắt tập trung trên người Ngưu Nữ Nữ, nội lực khai thông giờ phút này không phải là chuyện hần quan tâm, bởi vì Ngưu Nữ Nữ vẫn còn chịu dày vò...

Thu Anh Đào suy yếu thở phì phò, nàng cảm thấy dây thừng trong tay không hề nặng trĩu nữa, nàng buông dây thừng ra, bàn tay giảm bớt đau đớn, lại phát hiện dây thừng quấn quanh cánh tay đã được khảm một lớp da thịt, mà nàng đã thấy không đau, cánh tay tê dại giống như không phải của nàng... Thu Anh Đào khó khăn ngẩng đầu, nàng kinh ngạc thấy Mộ Giai Nam thân ảnh như thiểm điện xuyên qua mây mù, Thiên tượng hành giả giờ phút này chỉ có ngăn cản thể tấn công...

Thu Anh Đào cố gắng cấp cho Mộ Giai Nam một nụ cười, ý bảo nàng không sao. Nhưng hành động này không làm cho Mộ Giai Nam cảm thấy an tâm, ngược lại càng làm tim hần như bị đao cắt đau đớn. Mộ Giai Nam trầm trầm khí, thật là nha đầu ngốc, ngốc đến đột tâm hần đột nhiên đau.

Thiên tượng hành giả đã cảm thấy cổ nội lực bí hiểm trong cơ thể Mộ Giai Nam nháy mắt phát ra, hơn nữa hần không thể không thừa nhận, bản thân không phải là đối thủ của Mộ Giai Nam, cổ nội lực kia thật sự cường đại không gì so sánh nổi, hơn nữa Mộ Giai Nam khinh công cực cao, hần chống lại đúng là lấy trứng chọi đá, đánh không thì sẽ nhận thua, đây là chuyện đương nhiên của người luyện võ.

Thiên tượng hành giả vừa muốn tránh đường, nhưng Mộ Giai Nam lại đánh ra một chưởng vào ngực Thiên tượng hành giả, Thiên tượng hành giả thân hình cấp tốc hướng bên cạnh bay đi, mắt thấy sẽ trụ nhai, hần chớp mắt chỉ đành phải đạp lên dây thừng đã bị đứt kia... Thu Anh Đào bị áp lực xảy ra thình lình kéo về hướng vách núi, nhưng nàng quả thật không còn khí lực, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn lão nhân trụ nhai, nàng chỉ phải dùng sức cố gắng nắm giữ, máu tươi lại tràn ra, chảy xuôi xuống... Dựa vào! Lão nhân chết tiệt rất nặng nha, mau đổi bên kia đi!

Mộ Giai Nam cùng lúc đó đã trở lại bên cạnh Thu Anh Đào, hần nhảy thân dừng bên cạnh nàng, khi hần kéo dây thừng trên cánh tay nàng... Đã phát hiện huyết nhục và dây thừng đan vào làm một thể, hần rút đơn đao mãnh lực chém vào dây thừng Thu Anh Đào cả người theo quán tính ngã về phía sau, Mộ Giai Nam đứng lúc ngồi xổm xuống ôm lưng nàng. Chỉ nghe âm vang một tiếng nổ, dây thừng trượt xuống cát đá lên, tức khắc lung lay sắp đổ ở vách núi đen bên cạnh.

Thiên tượng hành giả nhìn chăm chú dây thừng, gió bắc căn bản làm tăng thêm trọng lượng dây thừng, mà bản thân dây thừng ít nhất cũng nặng hai trăm cân. Người bình thường không có khả năng dùng bản thân chống đỡ áp lực lớn như vậy, huống chi còn có trọng lượng của hai người, thậm chí phóng thích nội lực mãnh liệt... Mặc dù nha đầu kia lực đại rất lớn cũng không khó làm được, nhưng sự thật lại chứng minh nha đầu kia cư nhiên làm được. Hay là lý giải có một loại tín niệm khiến cho nàng kiên trì đến cùng.

Thiên tượng hành giả lặng yên đứng bên vách núi, trong mắt hàm chứa một tia vui mừng, hần thua tâm phục khẩu phục, hai hài tử vì mục tiêu phối hợp với nhau, thậm chí không tiếc hy sinh sinh mệnh vì đối phương, đây mới là tinh thần võ học cao nhất. Mà hần có thể công thành lui thủ, độc bá võ lâm ba mươi năm, hơn phân nửa đều là theo đuổi cảnh giới cao của võ học, giờ phút này hần đã có người kế tục.

... Thu Anh Đào sức cùng lực kiệt dựa vào lòng Mộ Giai Nam, nàng tựa hồ cảm thấy một giọt nước ấm áp rơi trên cổ, nhưng nàng xác định đây không phải là máu, bởi vì nó mang theo đau thương.

Nàng không còn sức lực động đậy, cũng không được biểu tình của Mộ Giai Nam, nàng càng không thể mở miệng nói chuyện, nhưng nàng có thể cảm nhận được người phía sau kia thân hình run run và tiếng tim đập cuồng loạn... Mộ Giai Nam cư nhiên cảm động đến khóc? Không thể nào, hay là mồ hôi, hần mới sẽ không khóc.

Mộ Giai Nam hai tay vòng về phía trước, đem nàng gắt gao ôm vào trong lòng, nhìn chăm chú vết máu loang lổ trên hai tay nàng đau lòng tột đỉnh, hần muốn nói lời nói trong lòng, lại nghẹn ngào ở yết hầu không ra: “Dây thừng đứt thì đứt, người muốn chết sao, thực nghĩ đến bản thân có sức mạnh sao? Người không biết lượng sức Ngưu Nữ Nữ a, nếu vô ý bị kéo vào vách núi, ta cũng không biết ta đến đây còn có ý nghĩa gì...”

Thu Anh Đào híp mắt, vì mất máu quá nhiều nên cảm thấy thân thể từng trận rét run, nàng đúng là không nên kéo dây thừng, nàng rõ ràng chính mình vì sao sẽ làm như vậy, bởi vì nàng không thể để cho Mộ Giai

Nam gặp chuyện không may.

Mộ Giai Nam thật cẩn thận đem nàng ôm lên, Thu Anh Đào nhướn mắt nhìn Mộ Giai Nam, người bất cần đời như Mộ Giai Nam cứ nhiên cũng sẽ bày ra biểu tình thâm trầm, hốc mắt hồng hồng ... Thật sự đã khóc? Hay là gió quá lớn làm đau mắt?

“Tiểu huynh đệ, lấy thực lực của ngươi, lão phu đã ngăn cản không được đường đi, theo lão phu đến đây đi, nha đầu kia cần trị liệu.” Thiên tượng hành giả nhìn hẩn một lát mới chậm rãi mở miệng.

Qua cửa sao? Thu Anh Đào mừng rỡ cong khoé môi, nhưng Mộ Giai Nam trên mặt lại không có nửa điểm vui mừng, hẩn ứng thanh: “Ngươi này lão nhân chết tiệt, mạng người nguy hiểm mà còn muốn đánh, ta sẽ tìm ngươi tính sổ.”

Thiên tượng hành giả vuốt vuốt râu bạc trắng sang sảng cười: “Nếu không phải nha đầu kia ra tay tương trợ, há có thể kích phát nội lực chân thật của ngươi? Ngươi nên cảm tạ lão phu a, ha ha.”

Mộ Giai Nam lạnh lẽo liếc mắt một cái: “Đừng dong dài, không thấy nàng hấp hối sao?”

Thiên tượng hành giả không giận ngược lại cười, dẫn hai người tiến quan.

Thu Anh Đào rất muốn vươn tay sờ Mộ Giai Nam, an ủi hẩn, nói với hẩn, mình thực vui vẻ có thể giúp hẩn, nhưng ngón tay chết lặng đã không thể tự do giãn ra, chỉ có thể ngóng nhìn, nàng thật muốn nhấn chìm cho hẩn một phần tâm ý: không cần lo lắng.

45. Chương 45

Chương 45: Cửa này “Tuyệt kỹ” rất cao!

Khi Thiên tượng hành giả vào nhà, khiến cho các sư huynh đệ trợn mắt há hốc mồm, liên tiếp liền một câu: “Sư, sư phụ, người lão nhân gia sao từ trên dây thừng về đây?” Ngày thường đều là các sư huynh đệ thay phiên đem cơm cho Thiên tượng hành giả, cho dù có gió táp mưa sa, sét đánh trời quang, Thiên tượng hành giả vẫn sừng sững tu hành trên dây thừng.

Nhưng mà hai người theo sát phía sau đã giải thích nghi hoặc của mấy người bọn họ, Thiên tượng hành giả nhìn chung quanh, vài chục năm rồi hẩn không bước vào căn phòng này, thật sự là già rồi, hẩn nhìn rêu xanh trên gỗ cũng cảm thấy thân thiết.

“Mang nha đầu kia đi chữa thương.” Thiên tượng hành giả đã xem qua miệng vết thương trên tay Thu Anh Đào, thương thế tuy rằng không nhẹ nhưng cũng không nguy hiểm đến tánh mạng.

Các sư huynh đệ nhìn hay tay nữ nhân, ngón tay đầm đìa máu tươi, đương nhiên không dám chạm trề. Mộ Giai Nam ôm Thu Anh Đào đi vào một gian phòng khách, hẩn nhẹ nhàng đặt Thu Anh Đào xuống giường, nàng ngoài cánh tay và bàn tay có vết thương dữ tợn, thì trước ngực và sau lưng cũng đang chảy máu, hơn phân nửa là bị bầm tím do ma sát.

Mộ Giai Nam đợi mấy sư huynh đệ đem vật dụng trị thương chuẩn bị đầy đủ, hẩn từ trong lo lắng nhận lấy thuốc trị thương: “Các người đi ra ngoài đi.”

Các sư huynh đệ cũng không nhiều lời, lập tức đóng cửa chạy lấy người.

Mộ Giai Nam một mực im lặng, hẩn chỉ lo buồn rầu không biết phải làm sao để lấy dây thừng dính trong tay nàng ra mà không làm nàng đau.

Thu Anh Đào nhìn đoạn dây thừng dính trong bàn tay, nàng cũng hiểu được thực khủng bố, trên cánh tay vốn không nhiều thịt, cho nên dây thừng tám phần đã đụng tới xương cốt, có đau hay không nàng sớm không còn cảm giác, nàng chỉ biết là cánh tay không còn là của chính mình mà thôi.

Mộ Giai Nam cẩn thận kéo dây thừng một chút hỏi: “... Đau không?”

Thu Anh Đào chất phác lắc đầu, muốn hỏi nàng có đau không, thì phía sau lưng, trước ngực càng đau hơn. Mộ Giai Nam thường ngày có khi cũng bị thương, hẳn đối với các loại miệng vết thương vốn không để tâm. Nhưng giờ phút này hẳn lại cảm thấy vết thương trên tay Nữu Nữu vô cùng thâm hiểm. Mỗi khi hẳn từ trong da thịt nàng kéo một chút dây thừng, tâm liền đi theo đau một cái, huống chi lòng bàn tay nàng miệng vết thương nhìn thấy ghê người, thậm chí mơ hồ có thể thấy được xương trắng bên trong, hẳn rút khẩu khí: “Tay có thể bị phế đi.”

“...” Thu Anh Đào mở nửa miệng, không thể nào? Nàng đã cầm đao rồi chẳng lẽ còn bị tàn tật sao?

Đương nhiên, Mộ Giai Nam chỉ là hù dọa nàng, bất quá miệng vết thương sâu như vậy, không một tháng khẳng định không khép lại được.

Thu Anh Đào nhìn ra Mộ Giai Nam thật quan tâm mình, hẳn thực nghiêm túc thay nàng băng bó miệng vết thương, đối lại bình thường như thế nào cũng phải chế nhạo nàng vài câu, nhưng hẳn hiện tại an tĩnh làm tốt hình tượng bác sĩ ngoại khoa.

Nàng cũng biết dùng tay kéo thừng là biện pháp thực ngu xuẩn, mà lúc đó quả thật không có biện pháp khác, nàng lại không thể mở miệng nói chuyện.

Đội hai cánh tay của nàng được băng bó thành hai bức tượng trắng xong, Mộ Giai Nam mới đứng dậy ngồi bên giường, đưa lưng của nàng tựa vào đầu vai hẳn... Thu Anh Đào mới đầu không rõ hẳn muốn làm gì, nhưng nàng cảm giác hẳn một cánh tay đã xuyên qua trước ngực nàng, hơn nữa đang ở trước ngực nàng cởi cúc áo a, nàng theo bản năng đưa tay ngăn trở, nhưng hai tay căn bản vô lực, nàng lại không có cách nào kêu ngừng, chỉ đành nhìn hẳn đem một lượt cúc áo toàn bộ cởi bỏ...

Mộ Giai Nam hiện tại quả thật không nhẫn nại thương “Đường ngang ngõ tắt”, hẳn thâm nghĩ thay nàng bôi thuốc, Mộ Giai Nam rất nhanh trút bỏ áo của nàng, một loạt các vết thương trên lưng sâu cạn bầm tím không đồng nhất lần lượt hiện ra. Hẳn hơi thở trầm xuống, trước dùng vải bố ẩm ướt rửa sạch miệng vết thương, sau đó mới bôi thuốc...

Một trận đau đớn nhất thời từ sau lưng truyền đến, Thu Anh Đào nhe răng trợn mắt, thân hình nàng hướng về phía trước muốn trốn đi, nhưng bàn tay ác độc dính đầy thuốc mỡ cũng không lùi bước, còn thuận theo tư thế của nàng vẽ loạn trên miệng vết thương ở phần eo.

Thu Anh Đào “Lệ nóng quanh tròng” xoay qua, nàng dùng ánh mắt nói cho hẳn nàng đau muốn chết. Nhưng Mộ Giai Nam cũng không nhìn biểu tình của nàng, hẳn lại ngồi vào phía trước thay nàng... Ngón tay Mộ Giai Nam đình chỉ trước ngực nàng, lúc này hẳn mới phát hiện mình trong lúc vô ý đã nhìn thân thể của nàng... Hẳn không khỏi ngẩn đầu nhìn Ngưu Nữu Nữu, vội ho một tiếng, chính nhi bất kinh nói: “Giang hồ nữ nhân không câu nệ tiểu tiết, người cũng đừng suy nghĩ lung tung.”

“...” Thu Anh Đào phiên cho Mộ Giai Nam ánh mắt, hẳn còn đi trước áp bức nàng? Nàng hiện tại chính là một phế nhân, động cũng không động dậy được, trốn cũng trốn không thoát. Quên đi! Nhìn đi nhìn đi, không phải so với nam nhân các ngươi có nhiều thêm hai khối “Thịt” thôi sao!

... Nàng choáng váng, hẳn còn sờ?

Mộ Giai Nam rất muốn tránh đi ngực nàng, nhưng thật sự là... Rất chói mắt! Hẳn cảnh cáo chính mình trước mặt hẳn là thân thể vết máu loang lổ, hẳn không thể tâm sinh tà niệm, nhưng ánh mắt luôn không tự chủ được dừng lại trên vị trí...

Hẳn đột nhiên đứng lên, hít một hơi thật sâu, tức khắc dùng một mảnh vải buộc đôi mắt, hẳn hoà hoãn cảm xúc, mới ngồi trở lại bên giường thay Thu Anh Đào tiếp tục bôi thuốc, nhưng ngón tay vạm vỡ kia vừa duỗi ra! ... Liền đụng tới nơi mềm nhũn, Thu Anh Đào theo bản năng rút lui thân thể... Mộ Giai Nam có từng luyện qua võ công giang hồ thất truyền đã lâu “Bách phát bách trúng long chảo thủ sao”?

“...” Mộ giai nam đầu ngón tay cứng lại một chút, trong khoảnh khắc hẳn như bị ho lao, hẳn che ngực sờ soạng đến bên cạnh bàn, liên tục uống mấy chén trà lạnh, hẳn xem như tự thê vừa thông suốt, rất nhanh lắc đầu giãy dụa một lát, đột nhiên Mộ Giai Nam đem chén trà đặt lên bàn đi trở về bên giường, ngay sau đó đem thuốc mỡ toàn bộ đổ vào lòng bàn tay, xoa nắn đều đều sau đó vươn mười ngón tay, gương nanh múa vuốt tới gần Thu Anh Đào ——Thu Anh Đào thấy tư thế biến thái sắc ma của Mộ Giai Nam, nàng

tận lực lấy tay muốn che lấy thân thể, nhưng... Hắn vẫn chuẩn xác không có lầm nắm trúng nơi nàng muốn bảo hộ, Mộ Giai Nam sợ hãi than một tiếng lập tức rút tay về, khó có thể tin nói: “Không lẽ trước ngực người... Chỉ có cái kia thôi sao?...”

“...” Thu Anh Đào tuy rằng bị vô tình sờ soạng vài lần, nhưng nàng giờ phút này vừa muốn khóc vừa muốn cười, khen nàng ngực lớn sao? Ha ha... Hiện tại nàng hiểu được Mộ Giai Nam vì sao đứng ngồi không yên, uy ! Chịu thiệt là nàng a, tiểu tử này ngược lại sao còn khấn trương hơn nàng chứ.

Mộ Giai Nam đương nhiên không nhìn thấy biểu tình của Thu Anh Đào, hắn phỏng đoán hơn phân nửa là nàng ủy khuất rơi nước mắt, cho nên hắn không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, vội vàng đem thuốc mỡ lung tung vẽ loạn trên người nàng mà kia nhuyển thịt luôn đảo qua trong đầu ngón tay, hắn giờ phút này cũng không xác định đã bôi thuốc hết chưa, lập tức ném lên người nàng một góc chăn, sau đó mang theo miếng vải đen trực tiếp đi ra cửa phòng! ... Mà trán hắn còn thực không cẩn thận đụng vào khung cửa, đông! ——

Thu Anh Đào nhìn Mộ Giai Nam nghiêng ngả lão đảo rồi đi... Hắn ra về cùng với người vừa rồi dừng mãi trên dây thừng là một trời một vực, không thể không nói, Mộ Giai Nam thật sự là đơn thuần đáng yêu.

Không đến 1 phút, Mộ Giai Nam lại bỗng nhiên quay lại, cái gì cũng không nói, trực tiếp đóng cửa phòng lại rồi đi.

Thu Anh Đào hé miệng cười nằm xuống, bắt quá lưng nàng truyền đến từng trận đau đớn làm nàng nhe răng hí mắt. Nàng hoạt động nửa ngày đau đớn mới giảm được một ít, lúc này nàng ngẫm lại thật đúng là nguy hiểm, nếu lúc ấy không thể chịu được lực, nàng có thể sẽ bị kéo rơi xuống vực sâu vạn trượng, vốn là tâm trạng vui vẻ đến chữa bệnh, làm sao nàng biết có nhiều khó khăn như vậy chứ... Tuy rằng Mộ Giai Nam có lòng tốt giúp nàng chữa bệnh, nhưng hắn cũng không cần liều mạng a, đừng nói nàng và hắn không phải tình nhân, cho dù là tình nhân cũng không thể để cho hắn làm như vậy, tiểu tử này không hiểu lòng nữ nhân gì cả.

...

Thiên tượng hành giả đang nằm nghỉ ngơi ở trong sân viện, thấy Mộ Giai Nam ra khỏi cửa liền đi lên thân thiết nói: “Nha đầu kia sao rồi?”

“Bị thương rất nặng.” Mộ Giai Nam hữu khí vô lực ngồi dựa vào ghế: “Đều là do lão gia hỏa người làm hại.”

“Người nói sai rồi, nàng là sợ người trụ nhai, tại sao lại đổ lên đầu lão phu?”. Thiên tượng hành giả một lời nói rõ chân tướng: “Nhưng mà lão phu thật sự là bội phục nha đầu kia, dùng tay kéo thẳng dây thừng a, sức lực thật kinh người!”

“Nàng không những ngốc, còn cật lực lại không động não.” Mộ Giai Nam khẩu thị tâm phi nói, hắn không muốn nhớ lại một màn vừa rồi, bởi vì nhớ lại sẽ khiến hắn có một cổ xúc động muốn đem Ngưu Nữ Nữu vĩnh viễn giữ ở bên người.

Thiên tượng hành giả chuyển sang chủ đề chính: “Vừa rồi trong lúc người tức giận đã kích phát ra nội lực thâm hậu, mà chiêu pháp và khinh công khiến lão phu nhớ tới một người bạn cũ, sư phụ người có phải họ Nguyễn? ...”

Mộ Giai Nam giật mình, trên giang hồ chỉ biết danh hào của sư phụ là —— Quá Thủ Vô Ngân, người thật sự biết họ tên của người thì không có nhiều. Mộ Giai Nam ngồi dậy cao thấp đánh giá Thiên tượng hành giả, là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi: “Đúng vậy.”

Thiên tượng hành giả mắt không khỏi sáng ngời: “Người thật sự là đệ tử của Nguyễn huynh? Quả nhiên xuất thủ bất phạm, hắn lúc này đang ở đâu?”

“Đã qua đời.” Mộ Giai Nam nhẹ nhàng băng quơ đáp: “Ngài và nghĩa phụ ta là bằng hữu sao? Quá trùng hợp đi.”

Thiên tượng hành giả trong mắt xẹt qua một tia đau thương: “Nhớ năm đó sư phụ người danh chấn giang hồ ... Thôi nhắc lại cũng không còn gì nữa”. Thiên tượng hành giả không xác định Mộ Giai Nam có biết chân tướng hay không, năm đó “Quá Thủ Vô Ngân” đạo cả thiên hạ, bị vô số môn phái đuổi giết. Thiên

trượng hành giả cũng từng cùng hần giao thủ qua, lúc đó Thiên trượng hành giả tuổi trẻ khí thịnh, hần muốn bắt được “Quá Thủ Vô Ngân” để nổi danh. Nhưng trong vài lần giao chiến, hần phát hiện “Quá Thủ Vô Ngân” cũng không phải là người đại ác, sau đó hai người liền trở thành bằng hữu.

Mộ Giai Nam yên lặng xem xét: “Người chết không thể sống lại, Thiên trượng hành giả đừng quá đau lòng.”

Thiên trượng hành giả cũng không phải người thường, hần sớm đã thấu hiểu hồng trần: “Ai, mặc dù danh chấn tứ phương thì sao, chung quy vẫn phải chết, bất quá Nguyễn huynh so với lão phu may mắn hơn rồi, có thể bồi dưỡng ra đệ tử vĩ đại như vậy.”

Mộ Giai Nam thấy Thiên trượng hành giả thật tình tiếc hận, bởi vì hần cho dù ra vẻ phiến muộn cũng không ý nghĩa gì: “Mạo muội hỏi một câu, ngài đối với Yến Hồi đại sư hiểu được bao nhiêu, Yến Hồi đại sư có hay không sẽ giúp nha đầu kia chữa khỏi ách tật?”

Thiên trượng hành giả vuốt vuốt râu bạc trắng ngồi xuống: “Hai mươi năm trước Yến Hồi đại sư ẩn cư Yến Hoàn Sơn, như thế tính ra, lão phu so với hần lên núi sớm hơn vài năm.”

“A? Ngài và Yến Hồi đại sư từng giao thủ qua sao?”

“Cùng hần giao thủ? Ha ha ha... Bên ngoài đồn đãi quá mức rồi, kỳ thật Yến Hồi đại sư là ẩn sĩ cao nhân không màng thế sự, hần căn bản không có võ công.”

“...” Mộ Giai Nam càng nghe càng hồ đồ: “Chẳng lẽ những cửa quan này không phải do Yến Hồi đại sư thiết lập?”

Thiên trượng hành giả cố lộng huyền hư (cố làm ra vẻ cao siêu) cười xấu xa: “Không sai là do hần thiết kế, nhưng bọn họ đều có quan hệ ngang hàng nhau, những quan chủ người gặp qua chính là cam tâm tình nguyện ở lại Yến Hoàn Sơn, vì có chung một mục đích cho nên đi chung một đường.”

Mộ Giai Nam thấy Thiên trượng hành giả cố ý đưa đẩy, hần không khỏi nhú mày: “Nhìn biểu tình của ngài có lẽ không biết chuyện chữa bệnh rồi, không đề cập tới việc này nữa... Ta muốn hỏi ngài một chuyện, nếu ngài biết thì hãy nói cho ta biết, chuyện này đối với ta rất trọng yếu.”

“Nói nghe một chút đi.” Thiên trượng hành giả nhấp ngụm trà, nằm trên ghế dài nghỉ ngơi.

Mộ Giai Nam nghiêm trang nói: “Ngài có nghe qua một loại binh khí tên là... ‘Thị long’ không?”

Thiên trượng hành giả phun trà trong miệng, hần đột nhiên ngồi dậy, thần sắc có chút kích động chất vấn: “Người cũng biết?! Người tiểu tử này đến cuối cùng lên núi vì mục đích gì?!”

“...” Nếu hần biết thì còn hỏi làm gì a, bất quá thái độ của Thiên trượng nằm ngoài dự đoán của Mộ Giai Nam. Cái gọi là đập phá thiết hại vô mịch xử, đến toàn không uống công phu (câu này nghĩa là: tìm mồn gót giày không được, nhưng lại có được không tốn sức), hần mở to đôi mắt sáng ngời nhìn Thiên trượng hành giả: “Ngài có nghe nói qua ‘Thị long’ phải không? Ta có thể tìm nó ở đâu?”

“...” Thiên trượng hành giả chú ý người đến người đi trong sân, hần muốn nói lại thôi thu hồi ngón tay, bỗng nhiên giả ngu nói: “Lão phu không biết người đang nói cái gì.”

Mộ Giai Nam không quan tâm tóm lấy Thiên trượng hành giả hướng trong phòng chạy tới, một cước đá văng cửa phòng đem Thiên trượng hành giả đặt lên trên ghế, khi Thiên trượng hành giả còn không rõ chuyện gì, Mộ Giai Nam bỗng nhiên “Phù phù” một tiếng quỳ xuống đất: “Thực không dám dấu diếm, văn bối tìm kiếm ‘Thị long’ đã hơn năm năm, chuyện này liên quan đến thân thể của văn bối ..., thỉnh Thiên trượng hành giả nói thẳng.”

46. Chương 46

Chương 46: “Thị long” tồn tại

Trước khi nghĩa phụ lâm chung từng nói với hân —— Thị Long là một loại binh khí, do phụ thân hân tạo ra. Hân vì muốn tra ra thân phận của phụ thân, cho nên hân luôn luôn tìm kiếm vật có khắc dấu hiệu “Thị Long” hoặc binh khí tên “Thị long”, nhưng chỉ là một cái tên, cụ thể hình dạng như thế nào hân cũng không hết, chỉ đành giống như mò kim đáy biển đi khắp nơi làm trộm, đã nhìn thấy tất cả binh khí, nhưng năm năm hân cũng không thu hoạch được gì.

Thiên tượng hành giả mê mang vuốt chòm râu, xem ra đứa nhỏ này không giống như đang nói dối, nhưng “Thị long” là khẩu hiệu phản động, ngoại trừ võ lâm hảo hán ẩn cư trong Yến Hoàn Sơn, người khác không hề biết chuyện này, mình phải nói như thế nào đây?

“Người mới vừa nói... Thị Long là binh khí?”

“Dạ! Trước khi nghĩa phụ lâm chung đã nói ra chân tướng với vân bối, tìm được tung tích Thị Long liền có khả năng tìm được phụ thân.”

“Nghĩa phụ trong miệng người chính là sư phụ người Quá Thủ Vô Ngân sao?” Thiên tượng hành giả giờ phút này không thể kết luận Mộ Giai Nam là địch hay bạn, vạn nhất hân là gian tế do triều đình phái tới thì sẽ phá hủy đại cục.

Mộ Giai Nam tự biết vấn đề đột ngột, hân vén cổ tay áo lộ ra “Tróc yêu cô” —— “Cái này do Thiên Sơn huyền thiết tạo ra ‘Tróc yêu cô’, là ta trộm được từ chỗ hoàng đế lão nhân, nói như vậy ngài có thể tin ta chưa?”

Thiên tượng hành giả đánh giá “Tróc yêu cô”, quả thật nó được tạo thành từ Thiên Sơn huyền thiết, mà do tên bạo quân kia thu thập của các phái để làm trân phẩm, Mộ Giai Nam chính là vì mình chứng minh, hân chịu ảnh hưởng từ Quá Thủ Vô Ngân nên lời nói và việc làm đều mẫu mực.

“Cái này phải là một đôi đi?” Thiên tượng hành giả vừa hỏi đã đúng vấn đề.

“Đúng vậy, cái còn lại ở trên cổ tay Ngưu Nữ Nữ, lúc này nếu không nhờ ‘Tróc yêu cô’ chịu bớt sức nặng của dây thừng, thì cổ tay của nàng chắc chắn bị cắt đứt.” Mộ Giai Nam nhận ra được Thiên tượng đang cố tình vòng vo, nhưng hân vẫn tận lực nhẫn nại .

Thiên tượng hành giả trầm tư hồi lâu, hân quyết định mạo hiểm nói ra chân tướng...”Thị long cũng không phải là binh khí, chỉ là một câu tiếng lóng truyền lưu trong chốn giang hồ: biết thị long giả, thượng Yến Hoàn ...”(câu này ta nghĩ là: người biết chuyện Thị Long chỉ còn ở Yến Hoàn Sơn). Thiên tượng hành giả chậm rãi đứng dậy: “Lão phu đoán rằng, có lẽ Nguyễn huynh biết được thân thể phụ thân người, cho nên hân mới dùng loại phương thức mờ mịt như vậy để nói cho người biết, mà phụ thân người có lẽ đang ở trong Yến Hoàn Sơn! ...” Thiên tượng hành giả đột nhiên xoay người, ra vẻ ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ người là con ta? ...” “...” Mộ Giai Nam mí mắt co giật, lão gia hỏa này đứng đắn chưa được một khắc liền lộ nguyên hình: “Ngại quá, ta năm nay hai mươi tư tuổi, không lẽ nói ngài và dây thừng viên phòng sao?”

Thiên tượng hành giả sang sảng cười to: “Thị long —— nghĩa là đảo điên triều cương, thị sát hoàng đế, người đã hiểu rõ chưa? Người bên ngoài không hiểu tiếng lóng này, võ lâm cao thủ phần lớn ẩn cư tại Yến Hoàn Sơn, không vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không bước vào giang hồ, cho nên phụ thân người thực sự có thể là một trong những người đó.”

Mộ Giai Nam giờ phút này thật sự là vừa vui vừa buồn, hân biết được chân tướng nhưng lại phát hiện ra một chuyện khác, nguyên bản manh mối để lại đã thành hư vô, nếu theo lời nói của Thiên tượng hành giả, như vậy khắp núi này đều là lão nhân, cuối cùng người nào mới là phụ thân hân a?

“Ai làm hoàng đế đối với ta không quan hệ, dù sao chuyện này cũng đủ phiền rồi...” Mộ Giai Nam bỗng nhiên bên môi cứng đờ, Ngưu Nữ Nữ nếu gả cho Thất vương gia như vậy sẽ thành hoàng thân quốc thích, nàng có thể hay không sẽ bị liên lụy? ...”Vây chừ vị anh hùng hảo hán tính khi nào công thành?”

“Tạm thời chưa quyết định.” Thiên tượng hành giả hàm hồ đáp lại, theo sau thử nói: “Người muốn gia nhập sao?”

“Không có hứng thú.” Mộ Giai Nam cự tuyệt rất kiên quyết, hân đẩy cửa ra ngoài: “Cảm tạ Thiên tượng hành giả, ngài làm cho ta... Càng hỗn loạn rồi.”

Thiên trượng hành giả nhìn chăm chú bóng dáng cô đơn của Mộ Giai Nam... Như thế nghĩ lại, đứa nhỏ này ánh mắt quả thật có vài phần tương tự người kia, nhưng thời cơ còn chưa đến, hắn không muốn xác nhận bây giờ

...

Mộ giai nam mệt mỏi nằm trên giường... Chuyện này chẳng phải là mò kim đáy bể sao? Nghĩa phụ cũng thật là, nếu biết phụ thân hắn là ai tại sao không nói rõ ràng, còn nói cho hắn biết “Thị long” mà một loại binh khí, nếu không phải cơ duyên xảo hợp hắn đưa Ngưu Nữ Nữ lên Yến Hoàn Sơn, như vậy có lẽ cả đời hắn đều ở hoàng cung trộm binh khí... Giờ phút này nhớ lại, nghĩa phụ chẳng qua chỉ là nói một cái tên, là hân tri đệ ... Mộ Giai Nam xoay người đối mặt vách tường... Nhưng mà nghĩa phụ thường xuyên nói Yến Hoàn Sơn cũng không phải hiểm ác như đồn đãi bên ngoài, mặc dù cao thủ nhiều như mây nhưng lại không tranh với đời, nhưng sự thật lại chứng minh! Cái gọi là vô tranh với đời chính là che giấu ý đồ đảo điên hoàng triều. Bọn họ ở trong bày mưu tính kế, một khi kế hoạch thành thực, sẽ đánh vào hoàng thành. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cũng không thể trách nhân sĩ vô lâm dã tâm bưng bưng, chủ yếu là hoàng đế lão nhân không biết cách trị quốc, dân chúng lầm than, chướng khí mù mịt, trừng phạt đúng tội mà thôi.

Hắn vẫn là làm sơn trại chủ nhàn nhã đi, cần gì đi quản thay triều đổi đại làm gì, với hắn không quan hệ.

Mộ Giai Nam khó khăn nhắm mắt, mắt vừa nhắm lại hiện ra một màn Ngưu Nữ Nữ bên vách núi đen, hắn đột nhiên mở mắt ra, hướng cửa phòng Ngưu Nữ Nữ đi đến, nha đầu kia hiện tại đi lại không tiện, lại không thể nói, cần hắn chăm sóc.

Khi hắn đẩy cửa phòng ra, lại phát hiện một đạo cô đang đút cháo cho Ngưu Nữ Nữ, quần áo cũng mặc chỉnh tề. Đạo cô dịu dàng cười: “Thiếu hiệp đi nghỉ ngơi đi, bữa đạo sẽ chăm sóc vị cô nương này.”

Mộ Giai Nam khước miệng cong lên, ở đây cư nhiên có nữ nhân? Vừa rồi sao không có ai nói cho hắn biết?

Thu Anh Đào liếm liếm môi hướng Mộ Giai Nam cười, nàng dùng ánh mắt nhìn chén cháo, ý hỏi hắn có đói bụng không.

Mộ Giai Nam hiển nhiên hiểu sai ý, hắn đi lên tiếp nhận chén cháo: “Không phiền người, tự ta làm là được rồi.”

Đạo cô ngẫm hiểu gật đầu rời đi. Mộ Giai Nam ngồi bên giường, không chút suy nghĩ múc lên một muống cháo, đưa đến bên miệng Thu Anh Đào: “Trong lòng ta có chuyện buồn, người nghe là được rồi...”

Thu Anh Đào không biết hắn chịu kích thích gì, dù sao biểu tình của hắn quả thật rất buồn bực. Nàng gật gật đầu: sáng khoái nói đi đứa nhỏ, nói ra sẽ không còn buồn bực nữa, phù thủy siêu năng lực đang ở trước mặt người, Harry potter đây...

“Lần trước người hỏi ta vì sao làm trộm, thật ra là ta đang tìm phụ thân...” Mộ Giai Nam một muống lại một muống thay Thu Anh Đào uống cháo, uy nàng mấy muống lại bắt đầu chính mình ăn, cần bản mặc kệ kẻ bệnh hoạn chết sống... Lầm bầm nói ra chân tướng. ... Thu Anh Đào đại khái nghe qua đã hiểu, Mộ Giai Nam năm năm làm trộm chỉ vì muốn tìm tung tích phụ thân hắn, thông qua manh mối “Thị long binh khí”, nhưng thực thê thảm vì hắn tìm lầm phương hướng, hiện tại thật vất vả hắn mới biết được tung tích phụ thân, nhưng lại là một trong mấy trăm lão nhân ở đây? Oa, thật đúng là đáng thương.

Mặc dù đối với Mộ Giai Nam mà nói đây là tin tức không được tốt cho lắm, nhưng Thu Anh Đào lại như trút được gánh nặng, ít nhất hắn sẽ không lại mạo hiểm lên vào hoàng cung trộm đạo, vậy nàng cũng không cần lo lắng Mộ Giai Nam một khi thất thủ sẽ bị loạn côn đánh chết nữa, đối với nàng mà nói thật đúng là tin tức tốt.

Ông trời không phụ lòng người, một ngày nào đó hắn nhất định sẽ gặp được phụ thân! ... Thu Anh Đào rất muốn dùng ánh mắt an ủi Mộ Giai Nam, nhưng muốn biểu đạt cảm xúc thật sự có chút khó khăn, nàng chỉ có thể ngây ngô cười.

“Người còn bỏ đá xuống giếng cười ta?” Mộ Giai Nam một hơi đem chén cháo ăn sạch.

“...” Nàng làm gì có bỏ đá xuống giếng? Rõ ràng là... Vui sướng khi người gặp họa a.

Thu Anh Đào hai tay không động đậy cho nên không thể biểu đạt tâm tình, nàng nhướn mày mở to mắt, bĩu môi ý bảo Mộ Giai Nam chú ý khẩu hình, Mộ Giai Nam hồ nghi nhướn mày: “Người nữ sắc ma, lại muốn chiếm tiện nghi của ta?”

“...” A phi! Thu Anh Đào chép môi, nói ra một chữ —— cút!

Mộ Giai Nam nhìn nhìn lại gật đầu, hứng thú nói: “Người nói nhiều lời thử xem, xem ta có thể đọc biết không.”

Thu Anh Đào ngẩng đầu nghĩ nghĩ, nhìn Mộ Giai Nam đang hết sức chuyên chú chờ đợi, trong mắt nàng xẹt qua một đạo ranh ma, bắt đầu chậm rãi nói... Người, là, trư!

“Người là trư...” Mộ Giai Nam trực tiếp niệm đi ra, ha ha cười chỉ Thu Anh Đào: “Người cũng biết mình biết ta đó.”

Thu Anh Đào khước miệng co giật, nàng lại không thể sửa miệng nói “Ta là trư”, xong rồi xong rồi, nàng đây là “Tự làm tự chịu” mà... Nàng lắc đầu chấm dứt đề tài nhảm chán này. Chính nhĩ bát kinh động môi an ủi: đừng lo lắng, người sẽ gặp được phụ thân.

Mộ Giai Nam thu hồi tươi cười: “Ta không lo lắng, đợi người chữa khỏi ách tật xong, ta sẽ đi tìm.”

Thu Anh Đào cười ngọt ngào, nàng tin tưởng hẳn nhất định sẽ tìm được phụ thân, năm năm đều cũng chờ được, nói chỉ chờ thêm một chút nữa.

Mộ Giai Nam đứng lên giúp nàng nhu bả vai cường gân hoạt huyết, Thu Anh Đào cảm thấy lòng bàn tay hẳn mang theo vài phần mồ hôi, nàng không hiểu khát vọng có cha mẹ của một cô nhi, nhưng nàng lại biết một người sống mà không biết gì quả thật đủ buồn bực.

“Cửa tiếp theo rất thú vị, là phá giải ám khí.”

Thu Anh Đào đột nhiên ngẩng đầu lên, tên hồn đản chết tiết này còn muốn sấm quan sao? Hẳn thực chưa thấy quan tài chưa đổ lệ a!

“Không cần đánh nhau, chỉ cần đoán ra ám khí sử dụng như thế nào liền qua cửa.” Mộ Giai Nam cường điệu giải thích, hẳn sớm đoán được Ngưu Nữ Nữ sẽ trừng mắt nhìn mình.

Thu Anh Đào bán tín bán nghi nhủ mày, nếu hẳn còn dám nói dối lừa nàng, nàng liền! ... Trước giết chết Mộ Giai Nam, sau đó nhảy xuống vực tự sát.

“Ta đã hỏi qua, Yến Hồi đại sư cũng không phải là hư danh, ông ta quả thật có chút bản lĩnh, ách tật nhất định sẽ chữa khỏi.”

Thu Anh Đào cũng hy vọng mọi thứ đều thuận lợi, nàng lúc trước cũng không nghĩ tới việc này có khó khăn không ngừng, hung hiểm vô cùng. Nàng từng ôm tâm tình vui vẻ mà đến, hiện tại xem ra không có chút tài năng sấm quan căn bản không gặp được Yến Hồi đại sư, nhưng mà cũng quá khó khăn đi, nói khó nghe một chút, người đến chữa bệnh còn chưa lên núi đã bị đánh chết ở giữa đường rồi, rõ ràng muốn đưa người ta lên tây thiên sớm mà.

Hai tay của nàng tạm thời không thể sử dụng lực, hiện tại chân chính thành một phế nhân, chỉ mong mấy cửa sau không cần liều mạng nữa, nếu không mặc dù có thể nhìn thấy Yến Hồi đại sư, nàng cũng cần chết lão nhân kia.

Thu Anh Đào ngẩng đầu nhìn chăm chú khuôn mặt Mộ Giai Nam... Oa, nhìn từ góc độ này hẳn càng tuấn tú, tên yêu nghiệt này bộ dạng thật sự là câu hồn, nàng tin tưởng nữ nhân bình thường không luyện qua kim cương bất hoại công đều chịu không nổi yêu mị của hắn, đương nhiên cũng không loại trừ những người tính tình cứng cỏi, tỷ như người được tạo ra từ sắt thép, bộ dạng cũng rất dã thú. Nhưng mà con người ai cũng có lòng yêu cái đẹp, giống như xem một tác phẩm nghệ thuật vậy! Nàng cũng không có tà niệm, chỉ là thưởng thức tác phẩm nghệ thuật mà thôi.

Mộ Giai Nam thấy nàng ngốc hồ hồ mở miệng mút ngón tay: “Người muốn ăn thịt người sao?”

Thu Anh Đào gật gật đầu, tiểu yêu nghiệt, không biết cuối cùng sẽ bị người nào ăn thịt đây.

Nghĩ vậy, Thu Anh Đào trong lòng bỗng nhiên chùng xuống, khóe miệng cứng đờ cúi đầu... Mộ Giai Nam không phải gồi thêu hoa, vừa thông minh võ công lại cao, còn có thể thổi nhạc, thậm chí biết trộm đạo, quả thực là một người hoàn mỹ, ai gả cho hẳn bảo đảm là cơm áo không lo, nàng cũng không có phúc khí đó.

47. Chương 47

Chương 47: Như hoa

Thiên tượng hành giả cho Thu Anh Đào dùng thuốc chữa thương bí truyền, chính là một loại bí phương làm cho nhanh chóng khép miệng vết thương, cho nên vết thương trên cánh tay Thu Anh Đào khép lại nhanh hơn. Ba ngày sau, ngón tay đã có thể co lại.

Bên cạnh đó Thiên tượng hành giả lại nảy sinh hứng thú với Mộ Giai Nam, không ngừng ép hắn bái mình làm sư phụ. Mộ Giai Nam liều chết không theo, lão nhân liền chẳng phân biệt thời gian địa điểm, hắn chỉ cần nhìn thấy bóng dáng Mộ Giai Nam liền giao thủ, nguyên bản một sân viện vốn yên tĩnh lại vì hai người họ đánh nhau mà loạn cả lên.

“Người thực phiền a, ta nửa đêm muốn đi nhà xí cũng phải đề phòng lão nhân gia ngài đánh lén.” Mộ Giai Nam mơ mơ màng màng lười biếng duỗi thắt lưng, hắn thật không hiểu Thiên tượng hành giả làm gì có tinh thần lớn như vậy, xuất quỷ nhập thần hành vi cực kì đáng ghét.

“Chỉ cần người đáp ứng làm đồ nhi của ta, ta sẽ không đánh nữa.” Thiên tượng hành giả thoải mái cười to, phải nói không biết có bao nhiêu người muốn bái hắn làm sư, hắn còn không để mắt tới, chỉ là nhìn trúng tư chất và tiềm lực của Mộ Giai Nam, nhưng tiểu tử này cố tình không biết tốt xấu.

Nhưng mà qua vài lần giao chiến, Thiên tượng hành giả đã nhìn ra thực lực chân chính của Mộ Giai Nam, chẳng qua là cổ nội lực bên trong cơ thể Mộ Giai Nam vẫn chưa được phóng thích hết.

“Ngài buông tha ta đi, đối với luyện võ ta không hứng thú.” Mộ Giai Nam nhảy người lên mái hiên, Thiên tượng hành giả không thuận theo buông tha truy đuổi đến cùng: “Người tiểu tử này rất không biết tiến thủ, để hoang phí một thân nội lực chứ? !”

Mộ Giai Nam tròn mắt chuyển động: “Thôi thôi, đợi ta đưa Nữu Nữu đi gặp Yến Hồi đại sư xong sẽ trở về tìm ngài, như vậy được rồi chứ?” Hắn lúc này chỉ muốn đi ngủ.

“Tiểu tử người chỉ là muốn bày trò qua loa cho xong, nếu có thành ý, trước đập đầu bái sư đi!” Thiên tượng hành giả biết Mộ Giai Nam là một tên linh lợi, hắn đã bị lí do thoái thác này lừa bịp vài lần. Nếu hắn bái sư, Thiên tượng hành giả quyết định trợ giúp Mộ Giai Nam đả thông nhâm đốc nhị mạch, nhâm đốc nhị mạch là phần tinh túy của kỳ kinh bát mạch, một khi đả thông mạch lạc, hắn tin tưởng Mộ Giai Nam nội lực hưng hậu sẽ được tăng lên, không gì chống đỡ. Thật ra, bái sư chỉ là ngụy trang, Thiên tượng hành giả chủ yếu là vì muốn thử tâm ý của Mộ Giai Nam, vạn nhất hắn thành kẻ địch của mình, hắn làm sao có thể trợ giúp người ngoài tăng tiến võ công kia chứ?

Mộ Giai Nam mới không để ý tới, ba bước, bốn bước nhảy loạn trên mái hiên, mặc dù Thiên tượng hành giả võ công cái thế, nhưng hắn không nghĩ bản thân phải mặc đạo bào mỗi ngày ngồi luyện công, ông ta xem ra cũng bảo thủ không thua gì hắn a.

“Xú tiểu tử, là nam nhân thì đừng chạy, người nghĩ khinh công lão phu không giỏi bằng người sao?” Thiên tượng hành giả sử dụng cả mười phần công lực đuổi theo Mộ Giai Nam, nhưng hắn dù sao cũng hơn năm mươi tuổi, chân pháp có hơi chậm một chút, bất quá hắn cũng được xem là một cao thủ khinh công chân chính.

“Bắt a, bắt a, còn đuổi theo ta nữa, ta thật sự phải nghĩ lại có nên bái sư hay không a, ha ha...” Mộ Giai Nam cột nhả hướng Thiên tượng hành giả nhần mặt, hắn mới không rảnh để tranh cãi với ông ta, việc cấp bách là hắn có thể chạy rất xa, rất xa.

“...” Thu Anh Đào nghe trên nóc nhà truyền đến tiếng động “Răng rắc răng rắc”, tiếng bước chân liên tiếp, mấy người này bệnh thần kinh mà! Nửa đêm còn không chịu đi ngủ, chạy loạn trên nóc nhà, đây được gọi là không để cho người khác ngủ à?

Nàng nâng hai cánh tay bị thương, dùng bả vai đẩy cửa phòng, ngửa đầu quan sát hai người một già một trẻ trên mái hiên, chỉ thấy bóng người trên nóc nhà giống như con khỉ nhảy tới, nhảy lui, mà hai người chạy một vòng quanh tứ hợp viện tốc độ không vượt quá 3 phút. Nói cách khác, bọn họ nếu không dừng tay nàng cũng đừng hòng được ngủ... Mộ Giai Nam vừa chạy vừa hướng Thu Anh Đào nói: “Muốn trách thì trách hẳn, ta cũng muốn đi ngủ.”

Thu Anh Đào phẫn hận trừng mắt nhìn Thiên tượng hành giả, lão gia này! Lớn như vậy rồi, còn tưởng mình là con nít sao, nhảy tới nhảy lui!

Thu Anh Đào cân nhắc đêm nay khẳng định là không có cách nào đi ngủ rồi, cho nên nàng nằm trong viện ngắm sao... Trời cao trong xanh, đầy trời tinh tú toả sáng, như gần như xa, ngân hà như dải lụa chạy dài phía chân trời, đẹp không sao tả xiết.

Một vì sao rơi bỗng nhiên xẹt qua, Thu Anh Đào nhất thời ngồi dậy thành kính cầu nguyện... Hy vọng ta không còn bị cảm nữa... Quên đi! Hy vọng hai người kia lập tức dừng tay!

Sao băng lướt qua trong nháy mắt, Thu Anh Đào biết sao băng đại thần sẽ không để ý tới nguyện vọng nhỏ nhoi của nàng, nhưng trong thời khắc khi nàng mở mắt ra, trong sân cư nhiên im lặng như lúc ban đầu, mà hai người kia bỗng nhiên đều biến mất... Thu Anh Đào há to miệng đứng lên tìm kiếm xung quanh...Linh nghiệm như vậy sao? Sớm biết như vậy nàng sẽ cầu nguyện mình thành siêu cấp mỹ nữ.

Nàng giờ phút này không quan tâm hai người chết ở chỗ nào rồi, nếu thanh tịnh đã trở lại, vậy nàng nên về phòng đi ngủ thôi, nhưng khi nàng đi vào phòng, lại cả kinh thấy hai người kia đang ở trong phòng nàng đánh nhau, một đạo ánh trăng từ trên nóc phòng chiếu rọi vào phòng, giống như ánh sáng hào quang bao phủ xung quanh hai Phong Ma trong phòng nàng vậy... Thu Anh Đào nhất thời mắt trợn trắng thiếu chút nữa ngất xỉu, Sao băng quả thực linh nghiệm à!

Với công lực hiện tại của Mộ Giai Nam khẳng định đánh không lại Thiên tượng hành giả, hẳn linh cơ vừa động từ trong túi lấy ra nhẫn bạc quăng tới bên chân Thu Anh Đào, sau đó tề mi lộng nhãn hướng Thu Anh Đào ra ám chỉ, sau đó nhảy ra khỏi phòng tiến vào một gian phòng khác kín đáo không kê hở. Thiên tượng hành giả đương nhiên đuổi sát theo sau... Thu Anh Đào nhất lên nhẫn bạc, Mộ Giai Nam là muốn nàng phóng độc khí làm lão nhân kia hôn mê sao? Nhưng nàng không biết phải dùng như thế nào a... Thu Anh Đào đành đoán mò bậy bạ, nàng gian nan đem nhẫn đeo vào, nhẫn bạc tức khắc co rút đường kính vừa theo ngón tay, mà nàng ngoại trừ ngón tay, thì lòng bàn tay và cánh tay đều bị vải bố bao vây, chết tiệt Mộ Giai Nam, nàng sắp thành tàn tật rồi, còn để nàng dùng tay sờ loạn nữa chứ!

Thu Anh Đào lảo lảo lết đi vào gian phòng kia, nàng thông thả vươn một bàn tay tham nhập vào bên trong, chuẩn bị động thủ thực hiện chỉ thị Mộ Giai Nam! Bắt đầu! ... Mộ Giai Nam thấy thế ha ha cười, bỗng nhiên từ trong lòng lấy ra một miếng vải bố che mặt mũi lại. Thiên tượng hành giả không rõ cho nên nhướn mày nói: “Cuối cùng cũng có chút tự biết mình rồi đó, biết không còn mặt mũi gặp người còn không cầu xin tha thứ?”

Thu Anh Đào lung tung sờ vào nhẫn bạc, bởi vì ngón tay phù thũng chưa tiêu, nhìn giống như cà rốt, ngón út và ngón áp út ma sát cùng một chỗ... Nàng cảm thấy miếng thịt béo trên ngón áp út cọ đến kim châm, nàng tựa hồ cảm giác chiếc nhẫn hơi hơi chuyển động một chút... Chỉ chốc lát sau, nàng liền nghe được trong phòng truyền đến tiếng hát như giết heo của Thiên tượng hành giả, giọng hát đó thật không phải là khó nghe bình thường

Khi Thu Anh Đào còn không hiểu được chuyện gì xảy ra, thì thấy Thiên tượng hành giả mở cửa phòng, giống như “Như hoa” huy động tay áo bào, ở trong viện bắt đầu múa, ánh trăng tức khắc được bao phủ bởi một tầng mây đen thật dày...

Mộ Giai Nam vỗ ván cửa cười đến nghiêng ngã, nhất thời hướng trong viện thét to: “Các sư huynh đệ mau ra đây! Tối nay trăng sáng Thiên tượng vũ nữ đang triển lãm võ công tuyệt học, có một không hai đây, mau rời giường —— “

Lời này vừa nói ra, nguyên bản các sư huynh đệ vốn đang không ngủ được đều mở cửa phòng, kinh ngạc thấy sư phụ cư nhiên ở trong viện “Tình ca nóng vũ”, biểu tình nhu tình như nước ...”Lão yêu quái” !

Thu Anh Đào mở đôi mắt cá chết nhìn Mộ Giai Nam, người này chắc là không có tính người, Thiên tượng hành giả nhất định là gặp ảo giác nào đó mới đem chính mình biến thành như vậy, Mộ Giai Nam tự mình xem nào nhiệt còn chưa đủ, còn thét to gọi tất cả mọi người đến xem Thiên tượng hành giả xấu mặt, chờ Thiên tượng hành giả khôi phục bình thường khẳng định lột da hắn.

Khi các sư huynh đệ còn đang ghen hòng nhìn trần trời, Mộ Giai Nam đã ôm bả vai Thu Anh Đào đẩy mạnh về phòng hắn: “Phòng của ngươi bị hỏng rồi, đêm nay ngủ ở phòng ta đi, ta đến phòng ngươi.” Hắn đi vài bước, bỗng nhiên dừng chân: “Ngươi làm cách nào để chiếc nhẫn phóng mê khí vậy?”

Thu Anh Đào mê mang không hiểu, nàng không thể xác định, nhưng đại khái là do ngón tay bị sung to cọ sát mà ra đi.

Nàng vươn ngón tay mập mập, đưa ngón út lên, hy vọng hắn có thể hiểu.

Mộ Giai Nam xoa xoa cằm trầm tư một lát: “Móng Heo sao?”

“...” Thu Anh Đào một cước đem hắn đá bay ra khỏi cửa phòng. Thu Anh Đào nằm trên giường, đem đầu giấu kín trong chăn, tuy rằng hai người kia không còn đánh nhau trên nóc nhà nữa, nhưng tiếng hát dọa người kia vẫn còn nha, xem ra Thiên tượng hiện tại vẫn còn lâm vào mê trận, chắc phải qua bảy, tám canh giờ nữa mới hồi phục.

Các sư huynh đệ thấy sư phụ có hành vi cổ quái cũng không dám đi hỏi nguyên nhân, dù sao sư phụ cũng là một quái nhân.

Chỉ chốc lát sau, các sư huynh đệ đều trở về phòng ngủ, lại chứng minh, cả viện này không có người nào có nhân tính.

Sáng hôm sau

Sau khi Thiên tượng hành giả khôi phục thần trí, hắn cũng không lửa giận tận trời mà đi tìm Mộ Giai Nam tính sổ, mà là đi gõ cửa phòng Thu Anh Đào, Thu Anh Đào nghe ngoài cửa thanh âm khàn khàn, nàng nghĩ Thiên tượng hành giả là đến khởi binh vấn tội cho nên không dám mở cửa... lão nhân đáng thương, gọi khô cả yết hầu.

“Mở cửa a nha đầu, khụ khụ... Lão phu sẽ không làm khó dễ ngươi, khụ khụ...” Thiên tượng hành giả cho tới bây giờ đã uống hết ba ly trà lạnh, tới hôm qua trước mắt hắn xuất hiện ảo giác, ảo tưởng bản thân là một cô nương đáng người uyển chuyển, giọng hát êm ta, thật là hứng thú a, ha ha. Hay là chiếc nhẫn kia đã tái hiện giang hồ ?

... Thu Anh Đào khiếp đảm mở cửa phòng, đầu tiên nàng cúi đầu thật thấp xin lỗi, ô ô, đầu sỏ gây chuyện không phải là nàng, người phía sau màn độc thủ không phải nàng! Ngài phải nhìn cho kỹ a, ô ô.

Thiên tượng hành giả không cho là đúng cười to, thuận theo đi vào phòng, đi thẳng vào vấn đề nói: “Hôm qua nha đầu ngươi là dùng một cái nhẫn khiến lão phu sinh ra ảo giác sao?”

“...” Thu Anh Đào gian nan gật đầu thừa nhận, quả thật là nàng hạ thủ với lão nhân, sai lầm lớn nhất của nàng chính là không nên bị Mộ Giai Nam gạt dây.

Thiên tượng hành giả trước mắt sáng ngời, lời nói mang theo vài phần hỏi ý: “Có thể đem ra cho lão phu nhìn một cái hay không?”

Thu Anh Đào đem ngón tay để lên trên mặt bàn, chính là cái này gây họa.

Thiên tượng hành giả hí mắt cẩn thận xem xét nhẫn bạc. Trải qua năm tháng ăn mòn, nhẫn đã từ màu vàng chuyển thành màu bạc, Thiên tượng hành giả cũng không thể xác định, chiếc nhẫn này có phải là chiếc nhẫn năm đó từng làm hại hắn: “... Bên trong chiếc nhẫn có phải khắc một chữ ‘Nhất’?” Nhớ ngày đó, một kẻ sấm quan đã lợi dụng phương pháp “Ti tiện” này để thông qua “Dây thừng quan”, còn hại hắn ở trên dây thừng nhảy múa suốt một canh giờ.

Đương nhiên, cuối cùng sấm quan giả đã nói ra tình hình thực tế, nếu không Thiên tượng hành giả cũng sẽ không biết một chiếc nhẫn nhỏ bé, cũng có khả năng phóng xuất ra hình ảnh ảo giác thần kỳ như thế.

Chữ “Nhất? ... Thu Anh Đào nhìn chăm chú ánh mắt khát vọng của Thiên tượng hành giả, nàng tựa tiểu phi tiêu (cười như không cười) lắc đầu, thật sự là nàng không chú ý tới, loại sự tình này phải hỏi Mộ Giai Nam mới biết được.

“Có chữ hay không có chữ thì ngài cũng hát rồi còn gì.” Mộ Giai Nam lười biếng dựa vào cửa, hoàn toàn đã quên người gây ra chuyện đó là ai, còn đầy bụng bức tức nói: “Cả đêm hát ca ầm ĩ chết đi được...”

“Tiểu tử ngươi thực không có lương tâm, khiến lão phu ở trong viện phát điên giờ còn nói lấy!”

Thu Anh Đào khoe miệng co giật, Mộ Giai Nam vốn không là người tốt gì, lão nhân rốt cục người cũng đã hiểu a ! Bất quá Mộ Giai Nam rốt cục cũng đến, nàng nắm lấy thời cơ chuẩn khỏi phòng tránh nạn.

Mộ Giai Nam dường như không có việc gì ngồi xuống uống trà: “Ngài muốn hát thì hát có ai ngăn được, lát thì hát kinh kịch, rồi hoàng mai, còn có cái gì hoa đán, rất đa dạng nha, ha ha ...”

Thiên tượng hành giả tức giận đến thối râu tròng mắt, nhưng hấn đối với việc bị Mộ Giai Nam chế ngạo tập mãi thành thói quen: “Nói chuyện chính đi, ngươi biết nha đầu kia từ đâu mà có chiếc nhẫn đó không?”

“Ta nào biết, đợi nàng có thể nói được, ngài đi mà hỏi nàng .” Mộ Giai Nam không nhanh không chậm buông chén trà, ngụ ý là đuổi khách, nếu không Thiên tượng hành giả chưa giải được nghi vấn thì chưa chịu rời đi.

Thiên tượng hành giả vẫn còn suy nghĩ, lại nhìn nhìn Mộ Giai Nam, tâm tư không được giải đành thì thảo tự nói: “Hay là! ... Không đúng... Chẳng lẽ? ... Nhưng mà khả năng này thì không thể nào... Nhưng! ... xem ra phải suy nghĩ kỹ lại mới được...”

“...” Mộ Giai Nam nhìn Thiên tượng hành giả phân vân, hấn lạnh lẽo đi ra khỏi phòng, nhưng cửa phòng bỗng nhiên bị một cổ nội lực đóng lại. Mộ Giai Nam cảm thấy lưng truyền đến cảm giác áp bách, hiển nhiên Thiên tượng hành giả đang phóng thích nội lực... Hấn chậm rãi ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy Thiên tượng hành giả khoanh chân ngồi thiền giữa không trung, quanh thân đột nhiên tràn ra nội lực cực lớn...

“Ngồi phía trước ta, lão phu đã quyết định đã thông nhâm đốc nhị mạch cho ngươi, giúp hai người các người thuận lợi sấm quan.” Thiên tượng hành giả hơi thở trầm ổn, giống như thay đổi thành một người khác, uy nghiêm và khí phách toát ra xung quanh.

Mộ Giai Nam cuối cùng cũng nhìn thấy thực lực hùng hậu của Thiên tượng hành giả, không thể không thừa nhận hấn là một thể ngoại cao nhân võ công sâu không lường được. Mộ Giai Nam ma xui quỷ khiến khoanh chân ngồi xuống, thân thể bị một cổ đại lực di động nhẹ nhàng, trong phút chốc, huyết mạch quay cuồng bắt đầu khởi động...

48. Chương 48

Chương 48: Âm khí, âm khí

Thu Anh Đào ngồi ở ngoài mười thước cũng có thể cảm thấy ván cửa run kịch liệt, một cỗ sóng nhiệt như hơi nước bám vào trên bề mặt cửa, nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng nghe thấy tiếng kêu tê thanh liệt phé của Mộ Giai Nam... Nàng lo lắng lo lắng đi về phía trước, lại bị một vị sư huynh chặn đường:

“Cô nương cứ an tâm chờ một chút, sư phụ đang đã thông kinh mạch cho Mộ thiếu hiệp, nếu cô nương phá cửa vào, sẽ làm cho hai người kia bị tẩu hỏa nhập ma.”

“Đánh” thông? Vẫn là đang đánh người a, Thu Anh Đào gấp đến độ giậm chân, nàng đẩy người ngăn cản ra, nhưng hai tay nàng hiện tại không có khí lực, hơn nữa người nọ lại khuyên bảo, cuối cùng người nọ còn

trình trọng nói: sư phụ đang tiêu hao công lực giúp Mộ Giai Nam tăng nội lực, quá trình không khỏi có chút thống khổ, nhưng kết quả tất nhiên không giống bình thường.

Thu Anh Đào bán tín bán nghi bĩu môi, nghe qua rất mơ hồ, tình tiết này không phải chỉ có trong tiểu thuyết võ hiệp thôi sao?

Nhưng nàng giờ phút này chỉ có thể kiên nhẫn chờ, ảo tưởng sau khi Mộ Giai Nam xuất môn liền biến thành tóc vàng mắt xanh siêu cấp Tái Á nhân a. Ước chừng một lúc lâu sau

Đi ra khỏi cửa chỉ có Thiên tượng hành giả, Thiên tượng hành giả thần sắc hiện lên mệt mỏi, mấy đồ đệ lập tức bước lên phía trước đỡ hần, Thiên tượng hành giả nhìn Thu Anh Đào hòa ái cười yếu ớt: “Tiểu tử kia đã thoát thai hoá cốt, giờ phút này ngay cả lão phu cũng không phải là đối thủ của hần, khụ khụ...”

“...” Thu Anh Đào khoé mắt trợn trắng, thật sự biến thân? Nàng hấp tấp đi vào phòng, chỉ thấy Mộ Giai Nam mồ hôi đầy người, sắc mặt tái nhợt ngất nằm dưới đất... Thu Anh Đào lo âu ngồi xổm xuống, này này này có ý tứ gì? Người sống biến người chết sao?

Thu Anh Đào hiện tại chỉ có thể dùng mấy ngón tay, nàng dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng vào hai má Mộ Giai Nam, nhất thời một dòng nước từ khoé mắt rơi ra, nàng không biết tại sao mình lại khóc, hần không thành siêu cấp Tái Á nhân, mà thành một tiểu bạch kiểm sắp chết...

... Mộ Giai Nam kỳ thật vẫn chưa ngất, hần chỉ là cảm thấy một dòng khí khó khống chế trong kinh mạch sôi trào, lại thuận theo máu lưu thông, cuộn cuộn không ngừng, mãnh liệt mênh mông, cái loại cảm giác này trước nay chưa từng gặp qua,... Mộ Giai Nam xoa xoa huyết thái dương, mở nửa mắt nhìn Thu Anh Đào: “Người tại sao lại khóc?”

Thu Anh Đào đặt mông ngồi xuống đất, hần rốt cục cũng bình thường trở lại. Nàng chỉ là không hiểu vì sao mình mỗi ngày đều lo lắng cho hần? Bất luận là chuyện tốt xấu gì, nàng luôn cảm thấy bất an. Có lẽ nàng là một người sợ chết đi.

Mộ Giai Nam giúp nàng lau khoé mắt, bọn họ đã đạt thành sự ăn ý nào đó, mặc dù không mở miệng, Mộ Giai Nam cũng có thể cảm thụ được biến hoá cảm xúc của nàng, hần trương ra bộ mặt vừa ăn cướp vừa la làng nói: “Thiên tượng hành giả tiêu hao nội lực giúp ta tiến bộ võ công, là lão nhân tốt a, người thực không nên phóng độc khí làm hại lão nhân gia.”

“...” Thu Anh Đào đành chỉ nức nở, nàng thấy qua nhiều người không biết xấu hổ rồi, nhưng nàng chưa thấy qua người nào da mặt dày như Mộ Giai Nam, khẩu khí thật đúng là tươi mát thoát tục a!

Mộ Giai Nam khoan chân mà ngồi, hần tức khắc vận công cảm thụ nội lực hùng hậu... Trong cơ thể hần có nội lực hùng hậu như vậy, phải tính công cho nghĩa phụ, vì người đã cho hần uống nhiều thuốc bổ khí như vậy. Theo như Thiên tượng hành giả giải thích, võ công nếu không tiến bộ, nội lực cũng không thể phóng thích, ý của nghĩa phụ đại khái là muốn hần không ngừng nâng cao võ công, nhưng hần trời sanh lưỡi biếng, vẫn hoang phế nội lực.

Thu Anh Đào nhìn Mộ Giai Nam đỉnh đầu toát ra khói trắng, sắc mặt hần dần dần trơn bóng, cái trán hơi hơi phấp hồng, tựa như một cái lư hương, nhìn thế nào cũng đều dọa người a, không phải sắp bốc cháy chứ?

Một lát sau, Mộ Giai Nam thu thế, hần đắc ý dào dạt: “Chúng ta đi thôi, ta nóng lòng thử võ công rồi.”

Thu Anh Đào nâng lên một “Phần còn lại của chân tay đã bị cụt”, nàng như vậy có thể đi sao?

Mộ Giai Nam không cho là đúng nhường này: “Cũng không cần người làm chuyện gì, đi theo được rồi, có mệt thì ta công người.”

Thu Anh Đào xấu hổ nhìn sang chỗ khác, hần luôn nói thẳng như vậy, mới khiến nàng suýt lâm đường lạc lối.

※※※

Từ quyết định tiếp tục sát quan, mấy ngày sau đó Mộ Giai Nam đều luyện công trên dây thừng với Thiên tượng hành giả. Mộ Giai Nam mặc dù ngoài miệng không thừa nhận Thiên tượng hành giả là sư phụ,

nhưng từ trong đáy lòng đã xem Thiên tượng hành giả là sư phụ rồi. Mà Thiên tượng hành giả đối với tư chất ngộ tính cực cao của Mộ Giai Nam có chút vừa ý, chỉ là tiểu tử này lại thích đùa giỡn chọc cười người khác, nhưng Mộ Giai Nam quả thật cơ trí, phải nói học phải đi đôi với hành, chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, Mộ Giai Nam trong quá trình giao chiến đã biết lấy thừa bù thiếu, võ công tăng rõ rệt.

Thiên tượng hành giả giơ tay lên: “Đi thôi, ‘Huyền khí hộ pháp’ chờ đã lâu.”

Quan chủ cửa thứ tám là ‘Huyền khí hộ pháp’, ám khí bí hiểm, đây là việc duy nhất Thiên tượng hành giả có thể tiết lộ cho Mộ Giai Nam.

Vết thương trên cánh tay Thu Anh Đào còn chưa hoàn toàn khép lại, nhưng ngón tay đã không còn phù thũng, chỉ cần miệng vết thương khép lại thì không còn việc gì nữa rồi. Nàng ngoái đầu nhìn lại nhìn về phía Thiên tượng hành giả, lão giả khuôn mặt phủ đầy đau thương không nở... Thu Anh Đào thấy một màn như vậy nàng cũng không biết nên biểu đạt cảm xúc như thế nào, đành hướng Thiên tượng hành giả thổi ra một cái... Hôn gió! “...” Thiên tượng hành giả trợn mắt há mồm, tức khắc hai tay tạo thành chữ thập yên lặng niệm kinh... Chỉ mong hai hài tử có thể thuận lợi quá quan.

—Hai người bọn họ đi qua thạch lộ, quay đầu nhìn xuống khe núi sâu không thấy đáy, thời gian trôi qua rất nhanh, bọn họ bất tri bất giác đã đi tới giữa sườn núi Yến Hoàn Sơn.

Mộ Giai Nam thuận tay hái xuống một quả đại chà chà lên áo, sau đó đưa tới bên miệng Thu Anh Đào, vì hai tay Thu Anh Đào không tiện vận động cho nên vẫn do Mộ Giai Nam uy ăn uy uống, thật ra nàng có thể tự mình cầm ăn, nhưng nàng có thể nhìn ra Mộ Giai Nam đối với chuyện nàng bị thương còn áy náy, cho nên nàng mới cho hắn cơ hội “Tạ tội”, nhưng trong lòng nàng hiểu thật ra là nàng đang muốn hưởng thụ mà thôi. Thu Anh Đào mở miệng thật lớn cắn một miếng to, quả đại tự sinh trưởng mà đến, cũng không ô nhiễm như thế kỷ hai mươi mốt, tuyệt đối là có thể yên tâm ăn.

“Người suýt cắn trúng ngón tay ta rồi.” Mộ Giai Nam ra vẻ kinh hoảng rút quả đại lại: “Ta đã nhìn thấy cửa tiếp theo, người khẳng định nhìn không thấy đi đi? Ha ha.”

Thu Anh Đào lạnh lẽo liếc Mộ Giai Nam, hắn nói câu nào cũng muốn đả kích nàng, câu vừa này không nói rõ chính là muốn nàng tự mình lĩnh ngộ “Chân lý” mà, thật sự là một tên miệng lưỡi độc ác mà.

...

Huyền khí hộ pháp hai tay chấp sau lưng đứng lặng trước cửa, mấy cửa trước không ngừng truyền đến tin tức, khiến cho hắn đối với tầm quan trọng của cửa này có chút tò mò, nghe nói chẳng qua cũng chỉ là một thiếu niên khoảng hai mươi tuổi, lại dựa vào cơ trí và thực lực mà liên tục qua cửa. Nhưng mà có thông minh hay không thì phải qua được cửa này thì mới khẳng định được —phá ám khí.

Mộ Giai Nam bộ dáng có lỗi hành lễ: “Vãn bối tham kiến Huyền khí hộ pháp.”

Huyền khí hộ pháp tay vuốt ve chòm râu bạc khẽ gật đầu, người này quả thực diện mạo bất phàm, hắn chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra thân phận của mình!

...”Người làm sao kết luận lão phu chính là Huyền khí hộ pháp?”

“Ân? ...” Mộ Giai Nam căn bản không nghĩ tới còn có lão nhân khác chặn đường, nhưng hắn vẫn gạt người nói:

“Ngài tinh thần chấn hưng, mặt mày hồng hào, quan trọng nhất là... Y phục của ngài không giống các đệ tử khác, theo ta quan sát mấy người đó cũng không có lớn tuổi như ngài.”

Tuy rằng lời nói không lễ phép, nhưng Thu Anh Đào vẫn là nhịn không được xoay người cười trộm, Mộ Giai Nam thật là thiếu đạo đức.

...”Huyền khí hộ pháp” khóe miệng run lên, ho khan hai tiếng thần thái uy nghiêm, nói: “Hai vị theo lão phu nhập quan đi.”

Mộ Giai Nam hưng trí bừng bừng đi theo, hắn chờ ngày này rất lâu rồi.

Thu Anh Đào đi vào một gian thạch phòng, nàng không khỏi dùng ánh mắt rung động “Oa” một tiếng. Bên trong thạch động bày đầy vật phẩm, nghe nói trong mỗi kiện vật phẩm đều ẩn chứa binh khí không bình

thường. Nhìn qua có chút bình thường, lại có chút tinh xảo khác nhau, cái lớn thì có như sư tử bằng đá, nhỏ thì có kim châm, chất tạo thành cũng khác nhau có gỗ, có thiết đủ loại, có loại còn được ghi vào bản Trung Quốc 007 đặc vụ phòng làm việc nữa.

Mộ Giai Nam giờ phút này mới tỉnh ngộ cái gì gọi là đại vu gặp tiểu vu, hẳn từng chơi đùa trăm loại ám khí, binh khí tại đây một phòng bài trí trước mặt có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Huyền khí hộ pháp đối với từng kiện binh khí trong động đều xem như trân bảo, thực vừa với biểu tình của hai người.

“Lão phu chỉ định ba loại ám khí, sau đó người tới phán đoán cách sử dụng chính xác, ta cho người thời gian ba ngày.”

Mộ Giai Nam đáp ứng, trong mắt hẳn đã nóng lòng muốn thử tiểu hỏa diễm, chuyến đi này không tệ, đại khai nhãn giới a.

Huyền khí hộ pháp không vội không chậm đi đến mở ra vải nhưng trước án đài, ông thật cẩn thận nâng lên ám khí thứ nhất — Hoa Lan Khẩu, cái gọi là Hoa Lan Khẩu, nhìn như một mảnh vải bố may quần áo của nữ tử.

Mộ Giai Nam cẩn thận tiếp nhận Hoa Lan Khẩu, chợt nhìn lại chẳng qua chỉ là một quả vải bông bình thường... Bước đầu hẳn kết luận đây chắc là ám khí chế tạo ra cho nữ tử, vì có thể giấu trong áo và lấy ra ở bất cứ tình huống nào? Thu Anh Đào đầu trâu mặt ngựa đi lên xem náo nhiệt, này tiểu ngoạn ý có thể tàng cái gì?

Mộ Giai Nam không có chút suy nghĩ ngồi bên cạnh bàn, lẩn qua lộn lại đùa nghịch Hoa Lan khẩu, hẳn hoàn toàn đắm chìm trong trạng thái tự hồi. Thu Anh Đào còn nhớ mang máng phương thức Mộ Giai Nam tự hồi, lúc trước khi nàng nướng cá không được ngon, hương vị như vậy hẳn cư nhiên không nhận ra, dù sao chính là ai cũng không để ý, không coi ai ra gì.

Huyền khí hộ pháp ở một bên chú ý về mặt Mộ Giai Nam... Tốt lắm, vẫn chưa nhú mảy, phá ám khí kỳ nhất là tính khí lo lắng thấp thỏm.

“Nha đầu lại đây ngồi, chúng ta phẩm trà, ngồi tĩnh tâm như thế nào?”

Huyền khí hộ pháp hướng Thu Anh Đào vẫy tay, ông từ trong miệng Thiên tượng hành giả biết được nguyên nhân Thu Anh Đào bị thương, tuy là ách nữ, dù chưa gặp mặt, nhưng ông đối với nha đầu này đã nảy sinh yêu thích.

Thu Anh Đào vừa nghe có ăn, nhếch miệng cười hướng Huyền khí hộ pháp đi đến, này râu bạc lão nhân đã nhiệt tình mời, nàng không ăn chính là không cho lão nhân gia mặt mũi!

Huyền khí hộ pháp mặt mũi hiền lành, làm người hòa khí. Khi Thu Anh Đào nâng phần còn lại của chân tay đã bị cụt ra súc ăn uống, hẳn cầm trong tay một quyển sách tĩnh tâm đọc, thần sắc thản nhiên tự nhiên, tựa hồ cũng không nóng lòng biết đáp án. Nói cách khác, nếu là dễ dàng có thể khám phá ra cách sử dụng, thì nơi này cũng không được gọi là huyền khí động.

Thu Anh Đào cần một khối điểm tâm nhìn xung quanh, nàng nhìn cái gì cũng đều mới mẻ, nhưng không dám loạn chạm vào, thứ nhất là không lễ phép, thứ hai là nàng cũng không muốn bị ám khí giết chết. Ánh mắt nàng không khỏi cao thấp tả hữu loạn tảo vừa thông suốt, lại vừa vịn dùm ở một kiện ám khí... Vật phẩm kia nhìn cực kỳ quen mắt.

49. Chương 49

Chương 49: Nướng của người! ...Khoẻ không?

Thu Anh Đào nhìn không chớp mắt, nàng chậm rãi hướng vật nhiễm đầy vết máu kia mà đi đến.

Nàng cúi đầu nhìn chăm chú nhìn cây quạt màu vàng được làm bằng trúc, tâm thần nàng không yên mở quạt ra... Đây là quạt của Tống Hàn Nho, trước đây Tống Hàn Nho chính là dùng cái chuôi quạt này giết chết sáu vị đại nội thị vệ, nàng nhớ rõ trên cây quạt có khắc hoa văn, hơn nữa vị trí đuôi quạt bị gãy cũng trùng khớp.

Huyền khí hộ pháp thấy nàng đứng dậy không khỏi buông sách xuống, liếc mắt nhìn cây quạt trong tay nàng, sau đó cười nói:

“Cây quạt Tam Tiền Nguyệt bị người vô ý làm hư, lão phu còn chưa kịp tu chỉnh, người cẩn thận coi chừng bị chỗ gãy cắt đứt ngón tay.”

Thu Anh Đào trong lòng không khỏi lộp bộp một tiếng, đây đúng là Tam Tiền Nguyệt, bởi vì bên trong được cất giấu ba loại ám khí, nàng từng nghe Tống Hàn Nho miêu tả qua. Nhưng Tống Hàn Nho là Thất vương gia, hần và Yên Hoàn Sơn có quan hệ gì? ... Nàng tâm thần không yên xoay người nhìn lên Huyền khí hộ pháp, chẳng lẽ Huyền khí hộ pháp chính là sư phụ của Tống Hàn Nho?

Thu Anh Đào không biết làm sao, đành đem cây quạt để lại chỗ cũ. Nàng nguyên bản chính là mang thân phận vợ tương lai của Tống Hàn Nho, còn cùng Ngưu Đại Ngưu nói dối mới rời đi kinh thành, nàng lại đồng hành cùng Mộ Giai Nam người chuyên đối địch với hoàng gia. Nếu Huyền khí hộ pháp thật sự là sư phụ Tống Hàn Nho, vậy sau khi nàng gả cho Tống Hàn Nho đương nhiên sẽ gặp mặt, đến lúc đó nhất định có chuyện xảy ra.

Nàng âu sầu ảo não ngồi trở lại bên cạnh Huyền khí hộ pháp, vẻ mặt tội nghiệp nhìn lão nhân nháy mắt... Bọn họ xưa nay không thù oán, gần đây cũng không có thù hận, cầu hần giữ bí mật dùm nàng được không ta? Bất quá nghĩ lại, Mộ Giai Nam nếu quá quan, lão nhân không đồng ý, nhất định sẽ trở mặt với nhau, lúc đó cũng sẽ trở thành kẻ thù a, ô ô.

Huyền khí hộ pháp thấy nàng không yên bất an đầu đầy mồ hôi, không khỏi thân thiết dò hỏi:

“Ồ trong động không được thoải mái sao? Lão phu đưa người đến khách phòng nghỉ ngơi một lát nhé?”

Thu Anh Đào có chút hoang mang lo sợ, khi thì lắc đầu khi thì gật đầu, mà Huyền khí hộ pháp chính là vẻ mặt ôn hoà cười yếu ớt. Sau mười phút từ chối, rốt cục nàng quyết định thật nhanh đứng lên, nếu nói dối sẽ bị vạch trần còn không bằng chính mình cung khai trước, nếu không nàng chết càng nhất định khó coi hơn.

Thu Anh Đào hướng Huyền khí hộ pháp cúi đầu tạ, ý bảo hần mang nàng rời đi, Huyền khí hộ pháp hiểu ý đứng dậy, hần không khỏi liếc mắt nhìn Mộ Giai Nam một cái, trong lúc vô tình hần chú ý tới động tác trong tay Mộ Giai Nam, nhất thời trước mắt sáng ngời... Xem ra tiểu huynh đệ này rất nhanh sẽ tìm được cách sử dụng ám khí, rất tốt.

Khi Huyền khí hộ pháp đưa Thu Anh Đào vào phòng khách, hần vừa xoay người muốn rời đi, Thu Anh Đào dùng bả vai đánh lên cửa, một đôi mắt hoảng sợ trừng Huyền khí hộ pháp. Huyền khí hộ pháp đương nhiên không biết dụng ý của nàng, an ủi nói: “Không cần lo lắng cho Mộ thiếu hiệp, hần sắp tìm được đáp án của Hoa Lan Khẩu rồi.”

Thu Anh Đào vừa lắc đầu, vừa cởi áo ngoài, nhìn tư thế giống như nàng sắp thành lưu manh đùa giỡn vậy, Huyền khí hộ pháp hơi kích động lui về phía sau hai bước: “Nha đầu mau dừng tay! Người muốn làm gì a?”

Thu Anh Đào phiên cho Huyền khí hộ pháp ánh mắt xem thường, giờ phút này, nàng không cần quản lão nhân có hiểu lầm hay không, quan trọng là ngọc bội mà Tống Hàn Nho tặng quá lớn, nàng đã mở hết một tầng áo nhưng cũng không lấy ra được, nhưng ngón tay vừa tiêu sưng lại không linh hoạt, động tác nàng có chút chậm, khiến cho lão nhân có tư tưởng không thuần khiết.

Huyền khí hộ pháp thấy tình hình quỷ dị như vậy, hần định mở cửa rời đi, nhưng trong chớp mắt khi mở cửa, chỉ thấy một miếng ngọc bội trong sáng xuất hiện trước mắt. Huyền khí hộ pháp giật mình, nghiêng đầu nhìn khối ngọc bội, nhưng trên sợi dây màu hồng gắn ngọc bội còn có một trang sức khác càng khiến cho hần rung động... Hần đem ngọc bội và Ngân Liễu Diệp cho vào lòng bàn tay, sau khi cẩn thận quan sát một lát... Hần không khỏi kích động tay run run:

“Cái này là Ngân Liễu Diệp, là của người sao?”

“...” Thu Anh Đào khoe miệng cứng đờ, nàng liếc mắt nhìn hai vật cùng nằm chung trong một vòng cổ, nàng muốn cho hắn xem là ngọc bội, ngọc bội a! Lão nhân này thật sự là mắt mờ rồi, ngọc bội to như vậy, vậy mà nhìn không thấy? Ách không đúng... Chẳng lẽ Huyền khí hộ pháp cũng không biết chủ nhân của Tam Tiên Nguyệt là Thất hoàng tử Tổng Hàn Nho sao? Vậy thật là khéo đi!

Thu Anh Đào vẫn đắm chìm trong lo lắng gật gật đầu, nàng phân tích như thế này, nếu Huyền khí hộ pháp không biết miếng ngọc bội này, liền chứng minh hắn với Tổng Hàn Nho không quen biết, vậy nàng không cần làm chuyện thừa khiến cho Huyền khí hộ pháp chú ý. Thứ hai, nàng không biết nên giải thích như thế nào, dù sao cũng chỉ là một nhạc khí có thể thổi nhạc mà thôi, nhưng phiền toái ở chỗ là do Mộ Giai Nam đưa, nhưng nếu nàng nói không rõ ràng, vạn nhất rơi vào tai Tổng Hàn Nho thì có chuyện rồi.

Huyền khí hộ pháp cảm xúc hiển nhiên có chút kích động, hắn dẫn Thu Anh Đào ngồi trở lại bên cạnh bàn, vỗ vỗ mu bàn tay nàng, không đầu không đuôi hỏi thượng một câu: “Nương của người, nàng khoẻ không?”

Nương của nàng? Chuyện này có quan hệ gì tới nương của nàng chứ? Ngưu Nữ Nữ là đứa trẻ mồ côi a... Thu Anh Đào thăm thăm nước trà viết lên trên bàn: mười mấy năm trước đã qua đời.

Huyền khí hộ pháp nguyên bản vẻ mặt kích động nháy mắt đình trệ, hắn chậm rãi đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn xa ngoài cửa sổ trầm mặc không nói. Thu Anh Đào khó hiểu ngẩng đầu lên, lão nhân thương cảm cái gì? Nàng vẫn là không rõ việc này cùng Nương của Ngưu Nữ Nữ có quan hệ gì.

Một lát sau, Huyền khí hộ pháp ổn định tinh thần mới xoay người lại, vươn ngón tay vỗ vỗ đỉnh đầu Thu Anh Đào:

“Ai, người đứa nhỏ này mệnh khổ a, nương người chết sớm, người lại không thể nói được, lão phu đau lòng a.”

“...” Thu Anh Đào nhất thời một thân nổi da gà, anh mắt đau thương của lão nhân là có ý gì? Hắn cũng quá cảm xúc đi? Không lẽ vì hắn xa gia đình nhiều năm nên bỗng nhiên thương cảm sao?

Huyền khí hộ pháp bỗng nhiên chuyển sang vấn đề quan trọng: “Sao người lại có ngọc bội của Thất vương gia?” Huyền khí hộ pháp ở Thất vương phủ mai danh ẩn tích nhiều năm, hơn phân nửa tin tức trong cung đều là từ hắn đưa đến Yến Hoàn Sơn. Cá nhân hắn đối với vị đề nhi Tổng Hàn Nho vẫn là vừa lòng, ngộ tính cao lại không thích động đao thương, nói trắng ra là quá mức nho nhã, hơn nữa Tổng Hàn Nho cũng không thích hoàng đế đương triều đủ loại chính sách tàn bạo. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Huyền khí hộ pháp cam nguyện làm sư phụ Tổng Hàn Nho chỉ là một loại thủ thuật che mắt.

Lời tuy như thế, nhưng Huyền khí hộ pháp dù sao cũng duy trì quan hệ sư đồ với Tổng Hàn Nho bảy tám năm, cho nên khi Tổng Hàn Nho đem nguyên nhân làm Tam Tiên Nguyệt nói với hắn, Huyền khí hộ pháp liền mượn cơ hội trộm thượng phương bảo kiếm trong phủ Tứ hoàng tử. Thứ nhất dao động địa vị Tứ hoàng tử trong lòng hoàng đế. Thứ hai cấp hoàng hậu một phần hậu lễ, đương triều hoàng hậu giống như Đắc Kỷ vậy, mặc dù khuynh quốc khuynh thành, nhưng âm độc thủ đoạn chỉ có hơn chớ không kém, hoàng hậu từng thương tổn Tổng Hàn Nho, cho nên sẽ đuối lý không dám ra mặt thay tứ Hoàng tử cầu tình. Triều cương nhiễu loạn, rất có ích cho việc bọn họ khởi binh tạo phản. Bốn phép tính nói là thay Tổng Hàn Nho trả hận, nhưng thật chất chính là kế một nã ba chim.

Nhưng mà, Long Văn ngọc bội là dấu hiệu của hoàng tử, bội không rời thân, chứng tỏ Ngưu Nữ Nữ và Tổng Hàn Nho có quan hệ sâu xa. Huyền khí hộ pháp đoán rằng, Ngưu Nữ Nữ và Tổng Hàn Nho có can hệ cũng là trong hai tháng gần đây, bởi vì gần hai tháng nay hắn chỉ đi Thất vương phủ một lần, sau đó nhận được mật lệnh: sầm quan giả đã tiến vào tầng thứ bảy. Cho nên hắn lấy cây quạt liền tức khắc trở về Yến Hoàn Sơn thủ quan, nếu không hắn không có khả năng hoàn toàn không biết.

Nhưng hắn cũng nghe quản gia Thất vương phủ nói một câu: Tổng Hàn Nho đang chuẩn bị hôn sự.

Như thế, Huyền khí hộ pháp nhất thời thần sắc ngưng trọng hỏi: “Hay người chính là hôn thê của Tổng Hàn Nho?”

“...” Thu Anh Đào chần chờ nháy mắt mấy cái, lão nhân tin tức hảo linh thông, cư nhiên thông qua một khối ngọc bội liền biết quan hệ vi diệu của bọn họ, xem ra! A nha... Huyền khí hộ pháp thật sự là sư phụ

Tổng Hàn Nho, nhưng sao vừa rồi hần không hỏi chuyện này trước, hay là giờ hần mới thấy ngọc bội?

Thu Anh Đào bắt đầu giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo, nàng ra vẻ miệng vết thương đau đớn nhe răng trợn mắt ngã vào bàn, Huyền khí hộ pháp tư duy rất tốt, nàng theo không kịp lão nhân thay đổi liên tục vấn đề, cho nên nàng cần phải cẩn thận suy nghĩ nên trả lời như thế nào mới là tốt nhất, ai... Như thế nào nàng cảm giác càng giải thích lại càng hồ đồ?

Huyền khí hộ pháp thấy nàng thân thể không khỏe tạm thời không hỏi, hần nâng nàng lên giường nghỉ, hần cũng không muốn dọa nàng, không khỏi thở dài: “Trước nghỉ ngơi đi, chút nữa lại nói tiếp.”

Thu Anh Đào nhanh từ từ nhắm hai mắt lại, còn muốn nói chuyện gì nữa, chẳng những nàng bị lão nhân phát hiện chân tướng, mà hình như lão nhân không chấp nhận chuyện nàng gả cho Thất vương gia, từ trong ánh mắt nàng liền nhìn ra lão nhân đang nói “Không được, không được”, nàng thật sự là thê thảm mà.

※ ※ ※

Huyền khí hộ pháp râu rì không vui đi trở về huyền khí động, vừa vặn chạm mặt Mộ Giai Nam. Huyền khí hộ pháp khôi phục vẻ trấn định tự nhiên, hần không muốn để lộ cảm xúc trước mặt người ngoài.

Tay Mộ Giai Nam cầm Hoa Lan Khẩu để trên ngực, hần nhắm ngay trung tâm nhụy của Hoa Lan Khẩu xoay tròn, chỉ thấy nhụy Hoa Lan Khẩu mở ra như một đóa hoa, hình thành một khe hở nhỏ, một sợi tơ mảnh rất khó quan sát từ trong nhụy hoa bắn ra:

“Chỉ khi ở tình trạng vuông góc, sợi tơ vàng này mới bắn ra.”

Huyền khí hộ pháp vượt vượt chồm râu cười vừa lòng, Hoa Lan Khẩu chỉ khi ở trước mặt đối phương mới phát huy công hiệu, nếu không cũng chỉ là một loại trang sức bình thường, đây chính là nét độc đáo của Hoa Lan Khẩu, nhưng Huyền khí hộ pháp cũng không nóng lòng tỏ thái độ, tựa hồ còn đang chờ đợi.

Mộ Giai Nam mím môi, tơ vàng này nếu đâm vào da thịt, một khi gặp máu sẽ nở ra, tơ vàng nhanh chóng biến thành cứng cõi... Mộ Giai Nam không đứng đắn nhíu mày nói:

“Ám sát vợ lớn, chính chết tiểu thiếp, mưu hại cha mẹ chồng, đây chính là món đồ tốt cho cô dâu trước khi về nhà chồng a.”

“...” Huyền khí hộ pháp khoe miệng cứng đờ, tiểu tử này thật là... bắt quá... Huyền khí hộ pháp giơ ngón tay cái:

“Không sai, thứ nhất cách sử dụng rất tinh xảo, thứ hai nếu gặp máu sẽ như ngọn gió đông, tiểu tử người cũng rất lợi hại, nhưng còn thiếu một chút...”

Mộ Giai Nam ngón tay đưa lên: “Ta biết, người chắc là muốn kiểm tra ta có biết cách thu hồi hay không chứ gì, tơ vàng này được chế tạo từ hàn băng thiết, cho nên một khi thoát ly khỏi da thịt thì sẽ hồi phục như cũ, chuyện này rất đơn giản mà...”

Hần vừa nói vừa đem Hoa Lan Khẩu xoay theo chiều kim đồng hồ, chỉ thấy sợi tơ vàng chậm rãi thu vào, hần giải thích nói: “Người sử dụng hần là thuần thực hơn ta rồi, bởi vì... Ta không cùng hệ với Hoa Lan Khẩu a, ha ha.”

Huyền khí hộ pháp giật mình, chậm nửa nhịp sau đó bỗng nhiên sang sảng cười to:

” Tiểu tử người thật sự vừa thông minh vừa nghịch ngợm, cư nhiên còn biết hàn băng thiết, trách không được Thiên trưởng lão nhân không tiếc hao phí công lực, tự thân vận công giúp người tăng tiến võ công, đúng là một đôi già trẻ ngoan đồng mà.”

“Ta và lão nhân sống trên đây từng không quen biết.” Mộ Giai Nam thề thốt phủ nhận, hần mới không cần làm đại hiệp mấy chục năm không tắm rửa. Nhưng mà Thiên trưởng hành giả cũng làm được một chuyện tốt, Mộ Giai Nam phát hiện trên Hoa Lan Khẩu cũng có chữ “Nhất” đây là dấu hiệu của một cửa tiệm, không lẽ những thứ này đều có nguồn gốc từ Huyền khí hộ pháp?

Huyền khí hộ pháp đưa ra ám khí thứ nhất chỉ là muốn thử tài nghệ Mộ Giai Nam. Hần lấy ra ám khí thứ hai—— chữ thập kim cương xử.

Chữ thập kim cương được xem là khắc tinh của ma quỷ. Là pháp khí của phật giáo, còn được gọi là: chữ thập kim cương yết ma xử. Từ một đường đứng thẳng và một đường nằm ngang tạo thành, biểu hiện cho quá khứ, hiện tại, tương lai, vĩnh hằng không thay đổi; nó còn đại thập phương pháp giới. Kim cương xử chặt đứt phiền não, pháp khí phục ma, mà chữ thập kim cương xử càng là trí tuệ hiểu rõ tứ phương.

Mộ Giai Nam nhìn chăm chú chữ thập kim cương xử, không nói đến hoa văn rườm rà, tính râu thôi đã có bốn cái... Thủ công thật đúng là tinh tế.

50. Chương 50

Chương 50: Chuyện đơn giản, tưởng phức tạp

Mộ Giai Nam ở biệt viện nghiên cứu chữ thập kim cương xử, bởi vì ánh nắng biệt viện rất sáng, khu vực lại rộng rãi, hẳn vừa khám phá cách sử dụng, vừa đùa giỡn ám khí.

“Các người đều là người ở kinh thành sao? Ngưu Nữ Nữ... Tên này nghe có chút quen tai.” Huyền khí hộ pháp thả con tép, bắt con tôm nói.

“Ân, nàng là mãnh nữ ở kinh thành.” Mộ Giai Nam hơi hột đáp, sau đó hẳn nhảy lên mái hiên nhằm tránh quấy rầy, cho thấy lúc hẳn suy nghĩ không thích bị làm phiền.

Huyền khí hộ pháp ở trong viện chậm rãi trầm tư, hẳn thấy Mộ Giai Nam hoàn toàn tập trung vào ám khí nên cũng không hỏi đông hỏi tây nữa. Nhưng Huyền khí hộ pháp đối với thân phận Ngưu Nữ Nữ rất rối rắm, đến tốt cùng nàng có phải là đứa bé hẳn luôn tìm kiếm nhiều năm nay hay không, Mộ Giai Nam và Ngưu Nữ Nữ là bằng hữu, hẳn chắc sẽ biết chân tướng, hơn nữa bản thân Ngưu Nữ Nữ có lẽ cũng không biết sự tình. Để tránh phức tạp, Huyền khí hộ pháp nghĩ nên án binh bất động, đợi hẳn về kinh thành điều tra lại rồi tính tiếp.

Mãnh Nữ Nữ...? Xưng hô này sao khó nghe như vậy.

Huyền khí hộ pháp nghe trên mái hiên truyền đến một trận âm thanh, hẳn ngược mắt nhìn lại... Chỉ thấy Mộ Giai Nam giơ cao chữ thập kim cương xử, dùng lực thật mạnh đập vào mấy mái ngói, Huyền khí hộ pháp xem ám khí như trân bảo, đau lòng nhăn mày: “Người đang làm cái gì?”

“Thử xem độ cứng rắn.” Mộ Giai Nam không cho là đúng trả lời. Hẳn ngày thường đều là như thế, một khi gặp bảo khí quái dị, hẳn liền dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, như đập, đốt, dùng nước sôi nấu, phơi nắng, đóng băng, hẳn cho rằng vàng thật không sợ lửa, đồ tốt thì có thể chống lại khảo nghiệm.

Mộ Giai Nam từng thấy trong Bách Bảo Khí thư có nói đến kim cương xử —— “Kim cương xử” vốn được gọi là “Điện quang”. Kim cương trong truyền thuyết chấp pháp thần thánh, đồng thời đối với chư thần lực sĩ là một loại khí trận, cũng gọi “Kim cương xử”. Sau đó đến thời Mật giáo thì nó có nghĩa là “Phá hủy địch giả”, những trận pháp mang tính huyền bí, đều được gọi là “Kim cương xử”. Do đó nó chuyển thành đạo cụ của phật giáo.

Điện quang? ... Mộ Giai Nam giơ cao “Kim cương xử” trong ánh nắng, hẳn thông thả xoay tròn, ánh sáng xuyên thấu “Kim cương xử”, hẳn nghĩ nếu có cơ quan chắc chắn có khe hở, mặc dù còn chưa chứng thực, nhưng hẳn bước đầu kết luận “Chữ thập kim cương xử” bốn râu dài xung quanh lấy trung tâm làm trục, an trí bốn lưu tinh chùy, một khi bắn ra có khả năng sẽ công kích địch thủ bốn phía, đánh úp biến đổi thất thường... Nhưng vấn đề là, hẳn vẫn chưa tìm được chỗ giấu cơ quan.

Trong tay hẳn Kim cương xử không thể phá vỡ, mặc dù không làm ám khí cũng có thể ngăn địch, có thể nói ám khí này có tác dụng rất tốt. Nếu đây là ám khí do Huyền khí hộ pháp tạo ra, Mộ Giai Nam thật bội phục ý tưởng của Huyền khí hộ pháp, thần bí khó lường làm người ta không có đầu mối.

Mộ Giai Nam trong lúc vô tình nhìn xuống Huyền khí hộ pháp, hẳn phát hiện trong tay Huyền khí hộ pháp đang cầm một cây trầm cài, xem vẻ mặt hẳn hình như đang nghiên cứu. Mộ Giai Nam nhảy xuống mái

hiền, thăm thiết nói: “Mời ta ăn cơm đi, đói bụng rồi.”

Huyền khí hộ pháp tức khắc đem cây tram cất vào trong lòng, chớp mắt vài cái canh giờ trôi qua: “Trong núi chỉ có cơm rau dưa, Mộ thiếu hiệp dùng tạm vậy.”

“Ân, ta đi gọi Nữ Nữ.” Mộ Giai Nam đỉnh đạc đẩy cửa phòng Thu Anh Đào, một chút cũng không khách khí.

Huyền khí hộ pháp nhìn chăm chú bóng dáng Mộ Giai Nam, quan hệ của bọn họ có vẻ như không phải là bằng hữu bình thường.

Mộ Giai Nam đem theo Kim cương xử đi vào phòng, hắn thấy Ngưu Nữ Nữ dựa vào tường ngủ thiếp đi, Mộ Giai Nam đặt mông ngồi vào bên giường, ngấm ngấm hạp người nói:

“Trong lúc bốn thiếu gia đắm máu chiến đấu, mỗi nữ cư nhiên ngủ an ổn như vậy, không có nhân tính mà.”

Thu Anh Đào mở đôi mắt mông lung buồn ngủ, nàng lười nhác xoay người, từ khi lên núi đến nay, nàng không có ngày nào ngủ ngon giấc, thật vất vả mới gặp một cửa “Không có khói súng chiến trường”, vừa vặn có thể ngủ ngon.

Nàng dùng chân đạp đạp eo Mộ Giai Nam có ý xua đuổi, lại chỉ chỉ cửa, muốn hắn lập tức biến mất.

Mộ Giai Nam tựa như dính vào ván giường vẫn không nhúc nhích: “Đứng lên cùng ta nghiên cứu cái này đi.”

“...” Nàng nếu có thể khám phá ra ảo diệu trong đó, sẽ không xuyên qua thành cấm diệc, sớm đã đi làm gian phi rồi. Thu Anh Đào đánh ngáp rồi ngồi dậy, mà Mộ Giai Nam cư nhiên đem băng thiết lạnh lẽo đặt trên đùi nàng... Nàng khom người nhìn vật được chế tạo khéo léo tinh tế, màu sắc đồng thau cổ xưa, có chút giống mấy cái trang sức, chỉ là lớn hơn một chút.

Nàng có một cái vòng cổ cũng có tạo hình giống vậy, nhưng không có rờm rà như vậy, chỉ có hai đầu... Nàng vươn cánh tay trên một nửa Kim cương xử sờ mó, có vẻ như Kim cương xử này không giống vòng cổ nàng cho lắm... Không đợi thấy rõ ràng, Mộ Giai Nam bỗng nhiên giơ lên Kim cương xử quan sát, hắn cầm hai đoạn râu cao thấp không đồng nhất nhẹ kéo, chỉ nghe “Kim cương xử” phát ra một tiếng vàng rất nhỏ. Con người Mộ Giai Nam khởi động vui sướng:

“Nguyên lai là như vậy nha!” Từ đầu hắn đã phán đoán lầm, chỉ chú ý tới chính giữa “Kim cương xử”, cuối cùng bốn cái râu xung quanh mới là cơ quan, hắn chưa bao giờ nghĩ Kim cương xử có thể chia làm hai thậm chí làm bốn.

Thu Anh Đào mơ mơ màng màng nhìn hắn, chỉ thấy Mộ Giai Nam bỗng nhiên một tay ôm nàng vào trong ngực, ha ha cười:

“Não của ngươi rốt cục cũng thông suốt một lần, không tẹt không tẹt.”

“...” Thu Anh Đào không hiểu mình đã làm chuyện tốt gì, chỉ biết là bị hắn ôm tưởng chừng muốn học máu, hắn cần gì dùng sức vậy chứ? Thiết, nàng vốn cũng rất thông minh mà.

Mộ Giai Nam buông Thu Anh Đào, hắn dựa vào đầu giường nghiên cứu, Thu Anh Đào thấy hắn hưng trí bừng bừng đùa nghịch ám khí cũng không lên tiếng, tựa hồ mỗi nam lại tiến vào cảnh giới “Duy ngã độc tôn”. Mà động tác của hắn như đang chơi một món đồ chơi thú vị, thao tác cực kỳ linh hoạt. Nàng chậm rãi xuống giường, nàng không thể cùng Mộ Giai Nam thân cận.

Thu Anh Đào ngồi trên ghế nhìn xung quanh, ngón tay Mộ Giai Nam dài nhỏ hữu lực, ngón tay phi thường linh hoạt, mỗi một động tác của hắn đều tản mát lực hấp dẫn. Thu Anh Đào lặp lại suy nghĩ, Mộ Giai Nam chính là loại nam nhân khiến người khác không thể không chú ý, bất luận hắn làm cái gì đều lộ ra một cỗ linh tính, thần bí lại tao nhã.

Thu Anh Đào không tự chủ được chú ý Mộ Giai Nam. Nàng cuối cùng cũng thừa nhận mình quả thật đối với Mộ Giai Nam có chút tình cảm đặc biệt. Nàng từng không ngừng cảnh cáo chính mình “người yêu không thể chung chỗ”, nhưng nàng càng ngày càng nhận rõ, bản thân chỉ đang tự dối mà thôi. Hắn vĩ đại như vậy, mị lực bắn ra bốn phía, lại nguyện ý vì nàng một lần lại một lần dốc sức trong núi đao biển lửa, nàng

không động tâm chính là nói dối, nhưng chỉ là động tâm, bởi vì sự thật vẫn là sự thật, chờ nàng trở về kinh thành liền phải lập gia đình, gả cho nam nhân đang đợi chờ nàng. Huống chi Mộ Giai Nam giúp đỡ nàng vì xem nàng là bằng hữu, hiện tại cũng chỉ có mình nàng đau đầu suy nghĩ mà thôi.

Ai, biết rõ có một số thứ vĩnh viễn không có khả năng thuộc về mình, cần gì mang phiền não không đâu, đây là thói hư tật xấu của con người, càng không chiếm được càng nhớ thương, càng không nên có ý niệm trong đầu thì càng tồn tại trong tim.

Con người là một loại sinh vật kì quái, lúc đơn giản lúc phức tạp, không hiểu rõ bản thân, lại thường xuyên muốn can thiệp tư duy người khác, cuối cùng biến thành chính mình thống khổ.

Thu Anh Đào cho tới bây giờ đều biết mình là một người phạm tục, nàng vẫn là loại người thích nam nhân đẹp, yêu hư vinh, thích so đo, hy vọng tất cả mọi người thích mình, mà nàng chính là thích làm một người bình thường, trời có sập xuống cũng sẽ có người khác chống đỡ.

Huyền khí hộ pháp nhìn vào cửa phòng, hần đã đứng lặng ngoài cửa quan sát Ngưu Nữ Nữ một lúc lâu, mà ánh mắt Ngưu Nữ Nữ vẫn tập trung trên người Mộ Giai Nam, không hề chớp mắt, hết sức nhìn chăm chú.

Mộ Giai Nam giờ phút này đã quan sát xong chữ thập kim cương xử, hần hưng phấn ngồi dậy: “Huyền khí hộ pháp, Kim cương xử này thiết kế thật xảo diệu, sau khi mở ra có thể trở thành mười hai kiện ám khí, khi hợp lại có thể biến hóa thành bốn tương liên pháp trượng.”

Huyền khí hộ pháp hoàn hồn, hần bước lên phía trước chú ý một đồng ám khí trên giường lớn, hần không khỏi kinh ngạc thở dài:

“Lão phu cũng biết được một cách dùng, nhưng không giống như điều người vừa nói, xem ra lão phu cũng không hiểu hết chỗ huyền diệu của kim cương xử, quả thực kỳ diệu!”

“...” Mộ Giai Nam thấy Huyền khí hộ pháp bộ dáng vui sướng đánh giá từng kiện ám khí, so với hần còn hưng phấn hơn, Mộ Giai Nam nhướng mày:

“Nói vậy, ám khí này không phải do người chế tạo sao?”

Huyền khí hộ pháp lơ đãng cười: “Lão phu làm gì có tài cán đó, hộ pháp chính là hộ pháp, đương nhiên là bảo hộ pháp bảo cho người khác, ha ha.”

“Ý của người là, có một số ám khí người cũng không hiểu hết huyền cơ trong đó?”

“Đúng vậy, Huyền khí động mỗi một kiện pháp bảo đều xuất phát từ tay cao nhân, lão phu đối với ngàn loại pháp khí chỉ hiểu sơ lược, ta chỉ phụ trách bảo dưỡng mà thôi.”

Huyền khí hộ pháp từ trong lòng lấy ra tram cài: “Cái tram cài này lão phu đã nghiên cứu mấy tháng, nhưng vẫn không nhìn ra chỗ huyền diệu của nó.”

Mộ Giai Nam tiếp nhận tram cài nhìn nhìn, hần đối với các loại binh khí có chút hiểu biết, hần cho rằng: muốn biết một vật có hữu dụng hay không, trước hết phải nhìn đến phẩm chất. Cây tram cài là dùng đồng đỏ tạo ra, chẳng qua chỉ là một cây tram bình thường... Mộ Giai Nam hai ngón tay dùng sức bẻ gãy tram cài, Huyền khí hộ pháp kinh hô một tiếng đoạt lấy cây tram: “Người sao có thể lỗ mãng như vậy!”

“Huyền khí hộ pháp đừng khản trương, cái này không phải là ám khí, xem ra người đó cố tình đùa giỡn người rồi”.

Huyền khí hộ pháp cẩn thận quan sát cây tram, hần kinh ngạc nghe Mộ Giai Nam nói, hần cũng bắt đầu do dự, nhớ lại người tặng tram có nói ——phức tạp tức đơn giản, đơn giản tức phức tạp. Vạn vật trong đơn giản tất có phức tạp và ngược lại, không cần tự nhiều.

... Như thế nghĩ lại, chẳng lẽ là muốn nói cho hần biết không cần chấp mê ột sự kiện, đem chuyện đơn giản biến thành quá mức phức tạp sao? ... Trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, đây là điều mà người chế tạo nó muốn nói sao? Dem chuyện đơn giản biến thành phức tạp, vắt hết óc không ngừng nghiên cứu.

Huyền khí hộ pháp tay vuốt râu bạc nhìn ngoài cửa sổ, hần chấp nhất tìm lời giải, hoang phế thời gian, chẳng lẽ từ đầu tới cuối hần cũng không hiểu được chân lý?

Mộ Giai Nam đã tự hỏi, bởi vì hắn đối với các loại binh khí từng có hiểu biết, cho nên có thói quen quan sát bên ngoài, giống như người khác cho người một quả táo đỏ, người sẽ tự nhiên mà nghĩ: quả táo, màu đỏ, ngọt hay không ngọt. Lại càng không ngừng suy nghĩ quả táo tại sao lại gọi là quả táo, tại sao có thể ăn. Nếu không phải Ngưu Nữ Nữ trong lúc vô ý khoa tay múa chân, hắn thực không nghĩ đến kim cương xử lại có cách sử dụng đơn giản như vậy, mà sau khi mở ra, chẳng qua chỉ là tổ hợp hơn mười cái ám khí bình thường.

Huyền khí hộ pháp và Mộ Giai Nam hai mặt nhìn nhau, trong lòng thầm cười, hai người tựa hồ đồng thời tìm được một phương thức tự hỏi khác.

51. Chương 51

Chương 51: Nhạc khúc đại diện lòng ta

Trên bàn cơm, Mộ Giai Nam bỗng nhiên nhớ tới ký hiệu trên ám khí, hắn thuận miệng nói: "Trên ám khí có một chữ 'Nhất' nghĩa là gì vậy?"

Huyền khí hộ pháp nhấp chung rượu, chần chờ một lát có ý muốn dấu:

"Đại biểu là một danh xưng, vật hiếm thấy, độc nhất vô nhị."

"Lúc đầu ta còn tưởng là một loại ký hiệu, nguyên lai còn có trò này."

Mộ Giai Nam nhẹ nhàng băng quơ nói:

"Không phải văn bối tự khen mình, nhưng ta đối với binh khí vô lâm các phái cơ hồ rõ như lòng bàn tay, người này chắc chỉ chế tạo ám khí thôi? Thiết kế tinh vi, cơ quan cực kì kín đáo, chứng tỏ người tạo ra chúng có tâm tư tinh tế, nhưng ta chưa bao giờ nghe nói qua người này, hắn có danh hiệu giang hồ không?"

Huyền khí hộ pháp theo bản năng liếc Ngưu Nữ Nữ một cái, phát hiện nàng không quan tâm hai người đang nói gì, chỉ lo tập trung đùa nghịch. Huyền khí hộ pháp suy nghĩ trong chốc lát...

"Lúc đó các người còn chưa sinh ra đương nhiên không biết rồi, có một vài năm 'ám khí có chữ Nhất' từng nhất thế huy hoàng, ba mươi năm trước có thể nói là danh chấn giang hồ đứng đầu thần khí, lúc đó xuất hiện một người chế tạo ám khí rất tài ba, hơn phân nửa đều trân quý. Người này chế mỗi một kiện ám khí đều có điểm độc nhất vô nhị, cho nên ít có ai làm giống như người này. Cao nhân ấy sau khi thanh danh đại chấn, lại bị nhiều người tới quấy rầy thỉnh cầu chế ám khí, còn có...nguyên do là hắn cự tuyệt chế tạo ám khí giống nhau, các ám khí người nhìn thấy là xuất xứ từ hai, ba mươi năm trước. Việc này nói đến càng thú vị, vị chế tạo này không biết vì sao, lại cố thỉnh một cao nhân đạo bảo đem ám khí có chữ Nhất trong giang hồ toàn bộ thu hồi, cho nên trong chốn giang hồ chỉ còn sót lại không nhiều ám khí có chữ Nhất, đương nhiên không hề truyền lưu."

Mộ Giai Nam tay dừng lại một chút: "Cao thủ đạo bảo đó có phải là Quá Thủ Vô Ngân?"

Huyền khí hộ pháp gật mình: "Đúng là người này, hắn sớm đã mai danh ẩn tích, người tuổi nhỏ như thế sao biết được danh tiếng của người này?"

Thu Anh Đào vừa nghe tên này đột nhiên ngẩn đầu, trùng hợp như vậy? Giang hồ thật đúng là nhỏ a, vòng vo một vòng lớn còn nhận thức.

"Thiên trọng hành giả chưa nói cho ngài biết sao? Quá Thủ Vô Ngân là nghĩa phụ của ta."

Huyền khí hộ pháp giờ phút này càng lý giải Thiên trọng hành giả vì sao lại tiêu hao nội lực giúp Mộ Giai Nam, ý tứ trong đó thật đúng là chông chéo nhau. Huyền khí hộ pháp thay Mộ Giai Nam rót một ly rượu, nâng chén nói:

"Thì ra là thế, chẳng trách Mộ thiếu hiệp thân thủ bất phạm, năm đó nếu không phải nghĩa phụ người tương trợ, lão phu cũng không có duyên làm thủ hộ bảo khí, mặc dù ta không duyên cùng Quá Thủ Vô Ngân nâng

cốc cạn ly, nhưng may mắn ta gặp được Mộ thiếu hiệp cũng là một loại duyên phận, lão phu trước kính người một ly.”

Mộ Giai Nam uống một hơi cạn sạch: “Nghĩa phụ vài năm trước đã qua đời.”

Huyền khí hộ pháp tươi cười cứng lại, hần chậm rãi buông chung rượu, thở dài một tiếng:

“Quá Thủ Vô Ngân trong mắt người thế tục là đạo tặc ham tài, nhưng trong mắt lão phu, hần chính là người không cần tiền, theo lão phu biết được, Quá Thủ Vô Ngân hỗ trợ cao nhân chế tạo thu hồi trăm kiện ám khí. Thậm chí hần vì trộm đi trăm kiện ám khí có chữ Nhất mà mang tiếng xấu, thật là có tình có nghĩa, chính nhân quân tử!”

Mộ Giai Nam nhướng mày, đây không phải là tác phong của nghĩa phụ hần a, giang hồ đồn đãi là thật, lúc nghĩa phụ còn sống cũng từng kể chuyện về bản thân, hần rõ ràng là tham tiền lại thích trêu chọc vô lâm các phái, mang tiếng xấu chính là mong muốn của nghĩa phụ, đây mới là sự thật.

“Xin hỏi vị chế tạo ám khí kia tên là gì?” Mộ Giai Nam có suy nghĩ, nếu nghĩa phụ không lấy một xu tất nhiên có kỳ quái, hơn nữa nghĩa phụ đã dùng một ám hiệu chỉ đường cho hần, phụ thân hần là ẩn cư trong Yến Hoàn Sơn, vậy người này đối với thân thể của hần có thể sẽ biết một ít.

Huyền khí hộ pháp mặt không đổi sắc: “Quả thật không tiện nói, bản nhân cũng không muốn nhắc lại chuyện cũ, cho nên...”

“Đã làm khó ngài rồi.” Mộ Giai Nam cười trừ, tự hần đi thăm dò đi.

Thu Anh Đào vụng trộm nhìn Mộ Giai Nam, hần nhất định rất muốn biết người đó là ai, chuyện này có thể liên quan đến thân thể của hần, vậy mà còn làm ra vẻ trấn định, người này diễn trò thật sự là không ai bằng.

Huyền khí hộ pháp sau khi bình tĩnh lại, mới nhớ ra còn chuyện quan trọng. Ngưu Nữ Nữ năm nay nếu là mười tám tuổi, hình như có chút nhỏ, so ra thì không bằng tuổi, may mắn hần chưa lỡ mãng nói với lão hữu, nếu không chẳng phải làm cho lão hữu vui mừng hụt rồi sao? Hơn nữa huyền khí hộ pháp cũng không thấy qua hình dạng chính thức của Ngân liễu điệp, hần chỉ là nhìn thấy trong tranh mà thôi, xem ra là hần nhìn nhầm rồi.

Bất quá, Huyền khí hộ pháp còn phiền não chuyện khác, hần tự cảm thấy thật sự là lao lực rồi, nguyên bản không cần suy nghĩ thân thể Ngưu Nữ Nữ nữa, thì lại dính dáng tới Quá Thủ Vô Ngân. Mà Ngưu Nữ Nữ lại là ách nữ, tán gẫu đương nhiên không tiện, đợi Ngưu Nữ Nữ ăn no chạy lấy người, hần mới cùng Mộ Giai Nam khe khẽ nói nhỏ: “Ngưu Nữ Nữ sắp gả cho Thất vương gia Tống Hàn Nho làm nương tử sao?”

Mộ Giai Nam môi cứng lại, sau đó ra vẻ tự nhiên mím môi lại cười: “Đúng vậy, hai tháng sau sẽ thành hôn, tin tức của ngài cũng rất linh thông.”

Huyền khí hộ pháp hết đường xoay sở vuốt vuốt chòm râu: “Cũng không phải là lão phu tin tức linh thông, mà trên người Ngưu Nữ Nữ có Long bội của Thất vương gia, hoàng gia có lệnh, Thấy Long bội như thấy người, chỉ là bất hạnh bị lão phu nói trúng...”

Mộ Giai Nam không khỏi ngẩn ra, hần cư nhiên không biết trên người Ngưu Nữ Nữ có mang theo ngọc hội tượng trưng thân phận Tống Hàn Nho, hần biết cá tính Ngưu Nữ Nữ, nàng không phải là loại người thích đùa giỡn, cũng không thích chứng minh mình có thân phận cao quý. Mộ Giai Nam cố gắng nhớ lại màn đưa tiễn, Tống Hàn Nho là chủ động đem khối ngọc bội tặng cho Ngưu Nữ Nữ, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi quan hệ của hai người lại thân mật như vậy, có thể nói Tống Hàn Nho đối với Ngưu Nữ Nữ là thật lòng...

Nếu không có Huyền khí hộ pháp nhắc nhở, hần sớm đem một màn kia để sau đầu, có lẽ, hần căn bản không muốn nhớ lại.

“Ngài chắc đang lo lắng chuyện tạo phản, Ngưu Nữ Nữ cũng không cần thân phận cao thấp...” Mộ Giai Nam đi thẳng vào vấn đề nói.

Huyền khí hộ pháp trong mắt xẹt qua một tia kinh dị, Mộ Giai Nam quả nhiên biết không ít, Thiên trưởng lão nhân vẫn cẩu thả như cũ, khẩu vô ngăn cản. Hắn chỉ cảm thấy có vài chuyện có liên hệ cùng nhau, càng khó bề phân biệt:

“Hử! Người đã biết được việc này càng nên cẩn thận một chút, đây là chuyện trọng đại, người đừng nói tùy ý như vậy có được không?”

Mộ Giai Nam chớp chớp đôi mắt vô tội, hắn thật sự là sắp không hiểu lão nhân gia này, luôn một bộ dáng hoảng loạn, thần sắc cảm như hén.

“Ta muốn đi ngủ, ngày mai chờ pháp bảo thứ ba của ngài.” Mộ Giai Nam vừa có chút dấu vết về thân thể, nhưng hắn lại không còn tâm trạng đi truy vấn, hắn thầm nghĩ tìm một chỗ im lặng mà suy nghĩ.

Huyền khí hộ pháp bằng trực giác hỏi: “Mộ thiếu hiệp, người đối với Ngưu Nữ Nữ có...”

“Không có, một chút cũng không có.” Mộ Giai Nam trả lời mau chóng, nói xong, hắn bước nhanh rời đi, tâm tình càng bị đè nén.

...

Mộ Giai Nam bước chậm trong sơn đạo yên ắng, từng đợt gió đêm thổi vào càng khiến tâm tình hắn tệ hơn. Mộ Giai Nam vô lực nhìn về phía chân trời... Hắn thích tự tại ở chung, giống huynh đệ, giống bằng hữu, giống tri kỷ, khi nói chuyện có thể thoải mái vui đùa vài câu. Huống chi, hắn đối với Ngưu Nữ Nữ rõ ràng có cảm giác, vậy mà còn đem hết lý do này tới lý do khác để che dấu lòng mình, không dám tới gần lại không thể rời xa.

Mộ Giai Nam tự giễu nhẹ cười, sống hai mươi bốn năm, cuộc sống của hắn càng ngày càng giả tạo, dùng tươi cười dối trá để che dấu cảm xúc, hắn tự mình là người tiêu sái bất cần đời, nhưng mà Ngưu Nữ Nữ đã bắt tri bất giác đóng quân trong lòng hắn, giống như một cây kim đâm vào xương tủy, rút không ra, tìm không thấy, lại thường xuyên khiến tâm hắn đau, hắn đúng là nhu nhược, ngay cả yêu cũng không dám đi tranh giành.

Trước mắt Mộ Giai Nam xuất hiện hình ảnh... Ngưu Nữ Nữ và Tống Hàn Nho thành thân, đèn giăng kết hoa, trang sức màu đỏ chói mắt, nha đầu ngọc kia mừng rỡ cười toe toét, muốn hắn làm như không có việc gì chúc mừng nàng sao? Hắn làm không được.

Mộ Giai Nam tiện tay hái một mảnh lá cây, ngồi bên vách núi, từ từ thổi lên cảm xúc trong nội tâm của mình, có phiền muộn, ảm đạm, có bất đắc dĩ, còn mang theo một tia trào phúng.

Trong màn đêm yên tĩnh, chỉ có hắn một người độc tấu quanh quẩn trong sơn cốc, âm thanh thê lương mà du dương... Dần dần, một âm thanh đàn cổ theo tiết tấu của hắn cùng hoà nhịp, thuận theo vách đá uyển chuyển truyền tới, giống như ngầm nguyện ý nghe hắn nói hết tâm sự.

Mộ Giai Nam môi hơi cong lên, giờ phút này hắn biết người hoà tấu chính là Ngưng Sa Tử, một nữ tử mẫn cảm, tinh tế và ôn nhu, nàng đang dùng nhạc khúc trấn an hắn, Mộ Giai Nam cũng không biết vì sao đối với Ngưng Sa Tử ôn nhu, quyến rũ động lòng người như vậy, mà hắn lại không dậy nổi nửa phần hứng thú, ngược lại nha đầu ngọc kia luôn xuất hiện quấy rối suy nghĩ của hắn.

Tiếng đàn rong chơi, giai điệu nhẹ nhàng quanh quẩn trong sơn cốc, khúc nhạc cũng đang nói về chuyện tình yêu đầy trắc trở. Hắn và Ngưu Nữ Nữ có lẽ không thể cùng nắm tay nhau đến trọn đời, nhưng thời gian tốt đẹp cùng nàng vừa qua cũng đủ làm hắn ghi nhớ đến suốt đời.

Trên đời không chỉ có mình hắn ý nghĩ không rõ, Tống Hàn Nho so với hắn còn hỗn loạn hơn.

... Thu Anh Đào đứng lặng im phía sau Mộ Giai Nam thật lâu, nàng cố ý bước đi thật nhẹ, không muốn quấy rầy Mộ Giai Nam. Nàng không hiểu âm luật cho lắm, chỉ biết khúc nhạc này rất động lòng người, đàn cổ đệm nhạc có thể nói là dệt hoa trên gấm, ăn ý hài hòa như vậy, không cần ngôn ngữ cũng hiểu tâm sự lẫn nhau, chỉ là nàng nghe không hiểu mà thôi.

Thu Anh Đào nghe được một hồi bắt đầu tâm phiền ý loạn, lòng ghen tị của nữ nhân quá lớn có được không? Nhất là đối với nữ nhân xinh đẹp, thông minh lại ôn nhu! ... Thật sự là nàng muốn một ngậm cắn Ngưng Sa Tử!

Nàng không quan tâm sải bước đi lên trước, nâng mũi chân đạp lên lưng Mộ Giai Nam, hẳn có gì tốt chứ? Hẳn chẳng qua là một tên sơn tặc không đường hoàng, dựa vào cái gì hẳn đi đến đâu cũng có người mền mộ? !

Mộ Giai Nam đang đắm chìm trong nhạc khúc, thấy sau lưng có động tĩnh, đúng là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, hẳn không hồn giận nhướng mày nói: “Đây là vách núi, người muốn một cước đá ta xuống dưới sao?”

Thu Anh Đào chưa thấy qua hẳn nghiêm túc chất vấn mình như vậy, mặc dù nàng từng đánh hẳn, gọi hẳn hồn đản, hẳn cũng không bao giờ lạnh lòng với nàng... Nàng bỗng nhiên có chút mông lung, có lẽ nàng quen thấy hẳn cợt nhả, nên hiện tại không thích ứng, thực không thích ứng.

Thu Anh Đào cắn cắn môi, nàng biết rõ lúc này không nên tức giận, nhưng chỉ là quân không được cảm xúc, không khỏi nổi giận đùng đùng xoay người rời đi, Mộ Giai Nam chết tiệt, dám có niềm vui mới! ... Đương nhiên nàng cho tới bây giờ cũng không phải là gì của hẳn, nhưng cảm xúc thật không diễn tả được.

Mộ Giai Nam muốn đứng lên đuổi theo, nhưng đứng lên một nửa lại ngồi xuống, Ngưu Nữ Nữ không cần có hảo cảm với hẳn, nàng hiểu lầm thì cứ hiểu lầm đi.

52. Chương 52

Chương 52: Không thể trốn tránh chân tình

Sáng sớm hôm sau, Mộ Giai Nam và Thu Anh Đào không hẹn mà mở cửa phòng cùng một lúc, hai người hai mặt nhìn nhau... Thu Anh Đào trừng mắt liếc hẳn một cái, “Oành!” Một tiếng thật mạnh đóng cửa phòng.

“...” Mộ Giai Nam nhìn cửa phòng đóng chặt nháy mắt mấy cái, đúng là tính tình không tốt nha.

Thu Anh Đào hằm hừ ngồi trở lại giường, tối qua nàng không ngủ được chút nào, thẳng đến khi bên tai không còn nghe được nhạc khúc chết tiệt kia, hẳn không biết ôn ào như vậy là quấy nhiễu người khác chắc!

Huyền khí hộ pháp cũng thức dậy từ sớm, đang ở trong viện đánh Thái Cực quyền, hẳn nhìn chăm chú hai người đang giận hờn nhau, không khỏi khẽ cười: “Các người cãi nhau sao?”

“Miệng của nàng ngoại trừ biết ăn còn có tác dụng gì nữa đâu.” Mộ Giai Nam lười biếng ngồi trong viện phơi nắng, híp mắt hỏi: “Có phải ta giải được một kiện ám khí nữa là có thể qua cửa?”

Huyền khí hộ pháp hít sâu: “Ta đang suy nghĩ nên dùng loại nào ám khí làm khó người, lại cho rằng không cần làm điều thừa, người hiểu biết các ám khí rất rõ ràng, lực linh ngộ càng hơn lão phu một bậc, chỉ sợ giữ không được người.”

“Tại sao muốn giữ ta?”

“Lão phu có việc phải về Hoàng thành một chuyến, thực không dám đầu diếm, lão phu ngoại trừ là Huyền khí hộ pháp, còn có một thân phận... Đó là sư phụ của thất vương gia Tống Hàn Nho, vốn ta muốn cùng người đàm đạo nghiên cứu cách dùng ám khí thêm vài ngày nữa, nhưng hiện tại ta có việc phải đi.”

Mộ Giai Nam giật mình, thuận miệng chế nhạo nói: “Ngài là sư phụ của Tống Hàn Nho? Chắc là người chưa thật sự truyền thụ võ công cho hẳn, vì nhìn Tống Hàn Nho cũng không giống người tập võ, người làm sư phụ cũng không đúng rồi.”

Nếu đã nói hết, Huyền khí hộ pháp cũng không che giấu: “Ha ha ha, lão phu thật sự là oan uổng, Tống Hàn Nho không muốn tập võ, lão phu cũng không thể cưỡng cầu.”

Mộ Giai Nam trầm tư một lát, bỗng nhiên vỗ tay một cái: “Như vậy rất tốt, vương phủ nhiều quy củ, vậy phiền người thường xuyên chiếu cố Ngưu Nữ Nữ, nàng ngốc như vậy thật khiến người khác lo lắng.”

“Chuyện đó người cứ yên tâm, lão phu sẽ hết sức bảo hộ nàng không bị ai khi dễ, hơn nữa thất Vương phi Chư Cát Huệ Lan cũng không phải là người xảo quyệt, chỉ là...” Huyền khí hộ pháp thở dài một hơi: “Nha đầu kia có lẽ vào cửa không lâu sẽ phải vượt qua chiến loạn, nếu có thể không gả đi là tốt nhất.”

Mộ Giai Nam cả kinh: “Các người chuẩn bị động thủ sao?”

“Loại sự tình này khó mà nói trước, đợi một, hai năm sau lỡ nha đầu kia có thai thì không phải càng phiền toái hơn sao? Hơn nữa một khi thời cơ đến sẽ khai chiến, hiện tại chỉ thiếu một người.” Huyền khí hộ pháp cổ lộng huyền hư nhướng mày.

“...” Mộ Giai Nam thấy hần thần sắc quỷ dị, nhìn thế nào cũng giống như đang tính kế chính mình, hần lạnh lẽo nằm trở lại ghế, lời áp chế người nói: “Ngài nói lời này là có ý gì? Biết rõ Ngưu Nữu Nữu sắp lập gia đình còn cố ý khiêu khích? Ta không có tâm tham chiến đâu.”

Huyền khí hộ pháp tặc lưỡi cười ngồi xuống bên cạnh Mộ Giai Nam: “Mộ thiếu hiệp quả nhiên thông minh, lão phu chưa nói hết câu thì người đã hiểu rồi.”

Mộ Giai Nam khinh thường nghiêng sang một bên: “Các người thay nhau thuyết phục ta, ý đồ dĩ nhiên đã rõ ràng, đối với người chẳng qua là dựa vào cướp cống phẩm của hoàng gia mà sống thôi, thiện tai thiện tai.”

Huyền khí hộ pháp bảm riết không tha: “Người là nghĩa tử của Quá Thủ Vô Ngân, Quá Thủ Vô Ngân cũng là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, người thân là nghĩa tử của hắn, không phải cũng nên vì nhân sĩ võ lâm mà ra sức sao?”

Mộ Giai Nam khước miệng khê nhếch: “Ác danh rõ ràng đi? Ngài đừng tăng bốc nghĩa phụ ta nữa, Nghĩa phụ ta ai mà không biết hắn là thần trộm chứ, võ lâm nhân sĩ đều là đối tượng bị nghĩa phụ ta trêu chọc.”

“...” Huyền khí hộ pháp ghen hòng nhìn trần trời, sau đó ngượng ngùng nói: “Ta từng hỏi Thiên tượng lão nhân, Quá Thủ Vô Ngân nếu biết kế hoạch “Thị long”, chứng minh Quá Thủ Vô Ngân cũng có tham dự, người phải kế thừa!”

“Ta chưa thấy ai không phân rõ phải trái như ngài.” Mộ Giai Nam nghiêng đầu, qua loa nói: “Như vậy đi, nếu Ngưu Nữu Nữu có thể nói được, ta có thể suy nghĩ lại.”

“Chuyện này có liên quan gì đến Ngưu Nữu Nữu?”

“Quan hệ rất lớn, nếu không phải vì muốn chữa bệnh cho nha đầu kia, ta cũng không cần chui đầu vô lưới, đi vào Yến Hoàn Sơn để bị một đám lão nhân các người chặn đường, cường bức lợi dụng.” Mộ Giai Nam không nể mặt trả lời, hần thật sự là người không dễ chọc vào, một ngày thanh nhàn cũng đừng nghĩ qua.

Huyền khí hộ pháp vỗ đùi đánh nhịp, vội vàng giúp Mộ Giai Nam xoa bóp bắp vai: “Thành giao, người còn không đi đi, đợi ở chỗ này làm gì? Đi mau đi mau, Mật Tông bát môn đồ rất khó đối phó, ta cho người mượn hai loại ám khí mang theo đó.”

“...” Mộ Giai Nam không nói gì, mới vừa rồi còn nghĩ cách làm khó dễ hắn, lão nhân gia này thay đổi sắc mặt cũng nhanh quá đi.

...

Thu Anh Đào nghe được tiếng đập cửa, nàng mắt đẫm lệ, quay đầu giả bộ ngủ.

“Nữu Nữu, người ở đây chờ ta, ta đi sầm quan tiếp theo.” Mộ Giai Nam vốn có ý để nàng ở lại đây.

Cửa cuối cùng này là Mật Tông bát môn đồ, tám người tạo thành trận pháp —— Kim Cương, Quỷ Mẫn, Dạ Xoa, La Sát, Kỳ Ngộ, Tu La, Minh Vương và Bất Hữu. Tám vị cao thủ, am hiểu bày trận công kích, thay đổi liên tục, võ công cái thế, tu vi thượng thừa. Lại xưng thị huyết bát tuyệt, tính tình cao ngạo lạnh lùng, tuyệt tình tuyệt ý. Mật Tông bát môn đồ cũng không cùng ngoại nhân trao đổi, chỉ nghe mệnh của Yến Hồi đại sư, một khi có người sầm quan lập tức nghênh chiến, gặp thân sát thân, gặp quỷ giết quỷ, tuyệt không nhân từ nương tay.

Mà cửa này, mới chân chính đẫm máu chiến đấu hăng hái.

Thu Anh Đào nghe tiếng bước chân rời xa, nhất thời ngồi dậy lao ra cửa phòng, lúc này không phải là thời điểm cầu kinh, nàng mặc dù không giúp được gì cũng phải đi theo, ít nhất có thể tận mắt thấy tình hình chiến đấu.

Mộ Giai Nam dừng chân xoay người, ngoái đầu nhìn lại trừng mắt với nàng, biểu hiện nét mặt thoải mái bỗng biến: “Ta sẽ nhanh chóng trở lại.”

Thu Anh Đào tức khắc chạy về phòng, nâng phần còn lại của chân tay đã bị băng bó đem bọc hành lý vác sau người, không nói gì nhiều theo phía sau Mộ Giai Nam. Mộ Giai Nam đi nhanh Thu Anh Đào cũng đi nhanh theo, hần chậm nàng cũng chậm, nhưng Mộ Giai Nam đương nhiên không muốn để nàng nhìn thấy cảnh máu chảy đầm đìa, hần không kiên nhẫn giận dữ chỉ cửa phòng nói: “Trở về, người đi theo càng làm ta vướng tay vướng chân!”

Thu Anh Đào thấy hần phát hỏa, lui từng bước về sau, nhưng như trước vẫn đứng lặng tại chỗ không chịu quay lại, chuyện này vì nàng mà ra, nàng sẽ không không quấy rối hần...

Mộ Giai Nam thấy nàng vẫn đứng im tại chỗ, bước nhanh trở về kéo cổ tay nàng hướng trong phòng trở về... Thu Anh Đào dùng sức đứng vững, nhưng tay nàng có thương tích không thể sử dụng lực, chỉ có thể giống như heo chết bị Mộ Giai Nam kéo trở về phòng

Thu Anh Đào thấy Mộ Giai Nam dứt khoát kiên quyết, lần này hần không nói gì, chỉ có thái độ lạnh lùng, mà thái độ này của hần chứng tỏ cửa này rất khó khăn. Nàng không biết làm sao để giữ chân Mộ Giai Nam, đành ôm chặt thắt lưng Mộ Giai Nam. Giờ này khắc này, không có người nguyện ý chờ nàng viết tờ giấy khuyên can, nàng có thể làm chỉ là không tiếng động ngăn hần lại.

Mộ Giai Nam lưng cứng đờ, nhẹ nhắm mắt ổn định tâm tình, hần lạnh lùng gỡ tay nàng ra... Nhưng tay hần trở nên mất đi khí lực, ý nghĩ muốn im lặng rời đi, nhưng tâm không đành tiếp tục quở trách nàng.

“Buông tay, ta vì chính mình mà chiến, lúc này đây, thật sự cùng ngươi không quan hệ.”

Thu Anh Đào thật muốn một cước đá chết hần, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, mạng của hần rất trọng yếu a, chẳng lẽ hần nói cùng nàng không quan hệ, là nàng có thể nhìn như không thấy sao? Đây là xuất phát từ một phần quan tâm, hần không hiểu hay là giả vờ không hiểu?

Mộ Giai Nam cũng không cam đoan mình có thể sống sót hay không, dù sao cũng là lấy một địch tám. Hơn nữa Huyền khí hộ pháp luôn mãi dẫn dò, cửa này thủ quan giả cũng lãnh khốc vô tình, Huyền khí hộ pháp rất muốn giúp Mộ Giai Nam dàn xếp, nhưng không được chỉ có thuận lợi thông qua cửa này mới có thể gặp Yến Hồi đại sư, đây là mệnh lệnh của Yến Hồi đại sư.

Chẳng qua Huyền khí hộ pháp cũng có tư tâm, nếu Mộ Giai Nam thuận lợi công phá Mật Tông bát môn đồ trận, chứng tỏ Mộ Giai Nam nhất định thành danh, thiên hạ đều biết. Mặc dù Yến Hồi đại sư đã mặc kệ chuyện thế tục, nhưng mà người có thể đi cửa này chứng minh hần thực lực hùng hậu. Nói cách khác, Yến Hồi đại sư có lẽ sẽ giúp bọn họ tuyển ra một vị chân chính hiền tài, răn mất đầu là nguyên nhân bọn họ luôn chậm chạp không dậy nổi, người giang hồ cũng không phải như binh lính triều đình nói gì nghe nấy, mà người thống lĩnh quân hùng, cơ trí và tài cán phải hơn người.

Một trận chiến này đi cực đoan, nếu có thể thuận lợi sát quan, thành công đề cử ra một vị võ lâm bá chủ, nếu không thành công, Mộ Giai Nam sẽ chôn thân trong Yến Hoàn Sơn.

Huyền khí hộ pháp kỳ vọng rất cao vào Mộ Giai Nam, bởi vì Mộ Giai Nam quả thật nhạy bén hơn người, khuyết điểm là kinh nghiệm còn non kém, chỉ có không ngừng bồi luyện mới cường đại được. Huyền khí hộ pháp tựa hồ có thể cảm thấy một thế hệ võ lâm minh chủ đang ở trước mắt.

...

Mà bên kia, Thu Anh Đào đương nhiên không thể trợ mắt nhìn Mộ Giai Nam đi mạo hiểm, nhưng nàng lại vô lực ngăn cản, bởi vì Mộ Giai Nam cho nàng thái độ lạnh như băng và chân thật đáng tin, nàng có thể đem mạng Mộ Giai Nam đánh cược một lần sao? ...

Mộ Giai Nam không cần danh hiệu một đêm thành danh hư vinh, mục đích của hần rất đơn giản, quá quan, xem bệnh, rời đi...

Vật áo Mộ Giai Nam đã bị ướt một mảnh, tâm bắt đầu phiền muộn...” Nha đầu người thật sự là đáng ghét, không cần khóc sụt sùi nhiều loạn lòng ta có được không!”

Thu Anh Đào không dám buông tay, chỉ sợ buông tay người nào đó tựa như con ngựa hoang rời đi... Nàng đem khuôn mặt dán trên lưng Mộ Giai Nam, có lẽ nàng làm chuyện gì cũng khiến hắn không như ý, nhưng nàng vẫn là muốn tận khả năng giữ Mộ Giai Nam lâu một chút, hy vọng hắn có thể cảm nhận được... Nàng lo lắng, nàng sợ hắn gặp chuyện không may, thế gian có một người phi thường để ý sống chết của hắn.

Mộ Giai Nam cô đơn cười nhẹ, con người đen nhiễm một tầng ảm đạm. Hắn chưa bao giờ đối với nàng rộng to, vốn tưởng rằng nàng sẽ tức giận một cước đá hắn ra ngoài cửa, hắn cũng yên tâm mà đi nghênh chiến. Nhưng hiện tại đối lấy là một phần chân thành tha thiết ảm áp. Hắn sai lầm rồi, sai ở chỗ xem nhẹ cố chấp của nàng, chẳng bao lâu trước, hắn cho rằng nha đầu kia ưu điểm lớn nhất chính là tâm tư không đủ tinh tế, dễ khi dễ. Hắn cũng ý vào điểm này khi dễ Nữ Nữ, thậm chí cảm thấy nàng chỉ là đối tượng để hắn tìm vui, thích nhìn nàng phát hỏa, thấy nàng càng thẹn quá thành giận hắn lại càng vui vẻ.

Thu Anh Đào buông ra một bàn tay viết trên lưng Mộ Giai Nam: nếu người chết, thì chờ ta trên đường xuống hoàng tuyền.

... Mộ Giai Nam ngừng thở, chỉ cảm thấy lòng ngực nhói đau, không ngừng quay cuồng, hắn lắc lắc đầu, đem toàn lực áp chế cảm xúc, rồi sau đó ra vẻ trêu chọc nói: “Người choáng váng hay là điên rồi? Còn cố ý nguyên rửa ta? Đánh đầu trắng đó không gì cản nổi, bách chiến bách thắng Nam ca ca sao lại chết?”

Thu Anh Đào một chút cũng không muốn cười, nàng trịnh trọng viết: mạng của ta ở trong tay người, tùy ý người.

Mộ Giai Nam cảm xúc đình trệ, trong tim có một phần không dám nói ra tâm mình, giờ phút này lại nhiều một phần vui sướng, tuy rằng bọn họ vô duyên nắm tay nhau, nhưng ít nhất Nữ Nữ có thể cảm thụ được lòng hắn, giữa bọn họ tồn tại một phần ăn ý.

Hắn rốt cục xoay người, nhưng trong chớp mắt đã không kèm chế được tươi cười, hắn ngồi xổm xuống, lau đi giọt lệ trên khoé mắt Thu Anh Đào: “Không có việc gì, tin tưởng ta.”

Thu Anh Đào cảm thấy có cổ cường đại áp lực dòng khí ở ngực, ép tới nàng hô hấp khó khăn, ần ần người được hơi thở nguy hiểm, nàng ôm cổ Mộ Giai Nam, nước mắt lại rơi xuống...

Nàng yêu Mộ Giai Nam, đúng vậy là yêu.

Nguyên lai cảm tình, không phải muốn bỏ là có thể bỏ, muốn chạy trốn là có thể thành công, vô luận là đi qua thiên sơn vạn thủy, hay là trào dề lợi suối mà lãng tránh, thậm chí dùng hết các loại lý do thuyết phục chính mình, cũng chỉ phí công mà thôi.

Thu Anh Đào rốt cục thẳng thắn thừa nhận, nàng buông tha cho sự lừa mình dối người, chỉ hy vọng Mộ Giai Nam bình an vô sự.

53. Chương 53

Chương 53: Ba ngày ba đêm

Mộ Giai Nam vẫn cương quyết rời đi, trước khi đi hắn cái gì cũng không nói. Thu Anh Đào ngây ngốc nhìn theo, nàng không thể nói chuyện, càng không thể đem lời yêu nói ra.

Lúc này đây, nàng chỉ có thể tĩnh tâm chờ, chờ hắn bình an trở về.

Chỉ là nàng không nghĩ một lần chờ đã là ba ngày ba đêm.

Mà lúc này, cửa thứ tám của Yến Hoàn Sơn đã thành nơi nghỉ chân, võ lâm nhân sĩ không ngừng kéo lên núi để xem cuộc chiến, bọn họ đều thảo luận chuyện thắng bại của trận chiến, cũng nói sấm quẻ giả dừng mãnh thiện chiến, lại bàn luận trận pháp tinh diệu của Mật Tông bát môn.

Vốn tưởng rằng Yên Hoàn Sơn hoang vắng, kỳ thật là nơi các cao thủ ẩn mình. Thu Anh Đào nhìn thấy rất nhiều người quen, từ tiểu hòa thượng cho đến Thiên tướng hành giả, các quan chủ đem theo đệ tử đến hội tụ. Nhưng nàng không có tâm tình hàn huyên, chỉ nhốt mình trong phòng kiên nhẫn chờ, bởi vì mỗi một tin tức về Mộ Giai Nam cũng khiến nàng lo lắng.

Mộng Cốc Vũ đẩy cửa phòng Thu Anh Đào, nàng mới từ cửa thứ chín xuống: “Ngưu Nữu Nữu, người không đi xem cuộc chiến sao? Mộ Giai Nam thật sự là quá mạnh mẽ, đã đánh ba ngày cự nhiên còn có thể lực!”

Thu Anh Đào trầm mặc không nói cũng không biểu tình gì, nàng chỉ cúi đầu, trong mắt bọn họ đây chỉ là trận chiến tuyệt luân, bọn họ không quan tâm sống chết của Mộ Giai Nam chỉ muốn xem đánh nhau mà thôi

Mộng Cốc Vũ tự rót một chén trà, nàng phát hiện Ngưu Nữu Nữu thay đổi rất nhiều, không còn tươi cười như xưa. Lúc này Mộng Cốc Vũ vì muốn xem Mộ Giai Nam mất mặt mà đến, nhưng trước mặt Ngưu Nữu Nữu, nàng cũng không muốn lại đội nước lã, Mộng Cốc Vũ an ủi nói:

“Đừng lo lắng, Mộ Giai Nam và tám người họ thế lực ngang nhau, tạm thời cân sức ngang tài, bất quá nếu còn đánh tiếp thì cũng khó nói, dù sao hắn là một người chống tám người, từng người thay nhau công kích cũng đủ làm hắn mệt.”

Thu Anh Đào tâm đã đầy bất an, nàng đã đáp ứng Mộ Giai Nam tuyệt đối không đi xem cuộc chiến, lúc này nghe Cốc Mộng Vũ nói tâm càng loạn lên.

“Mộng quan chủ đừng doạ Ngưu cô nương.” Ngưng Sa Tử chân thành đi vào, nàng có thể nhìn ra võ công của Mộ Giai Nam đã tăng tiến, hơn nữa nội lực cũng hùng hậu vô cùng, mỗi khi mọi người nghĩ hắn sắp chống đỡ không được, hắn lại có thể kỳ tích mà vượt qua, mặc dù cũng bị vài vết thương, nhưng Ngưng Sa Tử nhìn ra được, Mộ Giai Nam còn chưa phát huy toàn lực.

“Sa tử tử đến đây ngồi đi.” Mộng Cốc Vũ gạt đầu thăm hỏi: “Mật Tông bát môn đồ thực lực hùng hậu như vậy, cự nhiên bị tiểu tử đó dây dưa ba ngày ba đêm, hơn nữa ta thấy La Sát và Quỷ Mẫu có chút không được rồi, tỷ nói Mộ Giai Nam có thể đánh thắng không?”

“Mộ trại chủ chỉ cần có lòng tin thì sẽ sớm quan thành công, bát môn đồ nhiều năm hợp tác, sớm hình thành tám người ăn ý phối hợp, không cần trao đổi cũng có thể hiểu nhau, như tường đồng vách sắt không thể phá vỡ. Nhưng mọi sự đều có lợi và hại, Mộ trại chủ là nắm được nhược điểm trí mạng của tám người họ, tám người hợp lực xác thực uy lực vô cùng, chỉ khi nào phá được bát môn đồ trận pháp, thì tám người sẽ giống bị chặt đứt tay chân, mà La Sát và Quỷ Mẫu chính là hai chân của trận pháp, cho nên mới không ngừng bị Mộ trại chủ công kích... Theo ta suy đoán, Mộ trại chủ kế tiếp sẽ đối phó nhân vật trung tâm, Mật Tông Dạ Xoa.”

Ngưng Sa Tử khách quan phân tích một phen, nàng mặc dù phá không được bát môn đồ trận, nhưng đối với võ công rất hiểu biết. Ngưng Sa Tử vỗ vỗ mu bàn tay Thu Anh Đào: “Mộ trại chủ cơ trí nhạy bén, sẽ không ngốc lấy cứng đối cứng trực diện, một khi có cửa đột phá, nhất định sẽ thắng.”

Nghe xong lời này, Thu Anh Đào rốt cục cũng nhợt nhạt cười, xem ra Ngưng Sa Tử rất hiểu sách lược tác chiến của Mộ Giai Nam, đây là dùng âm luật trao đổi sao?

Ngưng Sa Tử là thực sự an ủi giảng giải, cũng không phải cho Ngưu Nữu Nữu ăn giải sầu hoàn, có thể nói, có một ý chí cường đại giúp Mộ Giai Nam tác chiến, mà người cho hắn vô hạn động lực chính là —— Ngưu Nữu Nữu.

...

Cửa thứ chín, bên vách núi ——

“Hùng hực thánh hỏa, đốt ta tàn khu, sinh cũng vì ai, tử cũng tội gì, vì thiện trừ ác, duy quang minh cổ; “

“Hùng hực thánh hỏa, đốt ta tàn khu, hỉ nhạc sầu bi, giai về bụi đất, liên ta thế nhân, gian nan khổ cực thực nhiều.”

Bát môn đồ trăm miệng một lời xưng tụng biến hóa trận pháp và bộ pháp, không hẹn mà cùng thủ hộ Dạ Xoa, bọn họ đã phát hiện sấm quan giả trong ba ngày giao chiến, dần dần thăm dò được trận đồ của bọn

họ, Dạ Xoa như người chỉ huy, mỗi một động tác của Dạ Xoa đều truyền đến một chỉ lệnh.

Mộ Giai Nam thở hồng hộc lùi xa ba thước, mượn cơ hội khom người nghỉ ngơi, hần nghiêng đầu cùng tám người hai mặt nhìn nhau... Làm sao sấm quan, rõ ràng là tiêu hao thể lực đánh lâu dài, hơn nữa cảm giác đứng ở trước mặt hần căn bản không phải một đám người bình thường, mà là mấy tảng đá không cảm xúc.

Hần có chút suy nghĩ, tám người mặc dù tranh cường đấu ngoan, nhưng đều dùng tay trần đối chiến, hần có nên hay không vì muốn qua cửa mà dụng binh khí? Một khi dùng song đao, nhất định máu chảy thành sông, nghĩ thì cũng hơi tàn nhẫn nhưng hần quả thật sắp chống đỡ không được.

Đang còn do dự, Thiên tượng hành giả luôn ở một bên xem chiến sót ruột nổi giận, hần không thể nhịn được nữa hô: "Tiểu tử ngốc, ngươi còn do dự chuyện gì? Năm tay của ngươi không lẽ sắc bén hơn đao sao?!"

Mộ Giai Nam ngoái đầu nhìn Thiên tượng hành giả, ngay sau đó vận khí lại nhảy vào trận bắt thủ lãnh Dạ Xoa, trong ba ngày qua hần đã nắm giữ quy luật biến ảo của trận pháp, cái gọi là trăm khoan vẫn quanh một điểm, thế gian cũng không có chuyện gì không giải quyết được.

Bát môn đồ thấy vậy phi thân lên, một chữ vuông góc điệp lạc, tức khắc bày ra tam giác trận hình, đứng ở cao nhất là Dạ Xoa.

Đứng lặng một bên đang xem cuộc chiến, các đại hiệp thấy Mộ Giai Nam phi thân lên, không khỏi thốt thức nghị luận ——

"Vị tiểu huynh đệ này khinh công rất tốt, nội lực thượng thừa, vì sao không đánh hạ uy phong?"

"Ai, có lẽ là tên tiểu tử này chưa chắc chắn, hần tựa hồ còn tại chu toàn, chẳng lẽ là sợ?"

Sư phụ của Cốc Mộng Vũ và Thiên tượng hành giả đứng chung một chỗ xem cuộc chiến, bọn họ nghe bên tai truyền đến các loại phỏng đoán và nghi ngờ, hơn phân nửa cho rằng Mộ Giai Nam không dám trực diện đón đánh, sợ đầu sợ đuôi muốn lợi dụng sơ hở.

Thiên tượng hành giả thật mạnh thở dài: "Tiểu tử này cũng quá chính trực, trận này rõ ràng đánh không công bằng, còn nói cái gì đạo nghĩa giang hồ, trực tiếp lấy đao đại khai sát giới cho rồi!"

Sư phụ của Cốc Mộng Vũ vẫn xem trọng thực lực Mộ Giai Nam, nếu không hần cũng sẽ không đề nghị để Mộ Giai Nam tiếp tục sấm quan, lão giả mỉm cười mà cười: "Khi Mộ thiếu hiệp sấm Hoa mai trận, lão phu liền nhìn ra hần nhảy bén trầm ổn, theo lão phu phân tích, Mộ thiếu hiệp làm chuyện gì cũng đều có nguyên do, ba ngày qua hần chỉ thủ chứ không tấn công, dù vậy vẫn làm bị thương La Sát và Quỷ Mấu, giờ phút này lại khởi xướng mãnh công, xem ra hần đã thăm dò rõ, nắm chắc thắng lợi."

Thiên tượng hành giả cảm thấy Mộ Giai Nam lần này chưa đem hết toàn lực ứng chiến, ngoan cường cùng hần đối chiến trên đây từng biến đi đâu rồi? Khi đó Mộ Giai Nam hai mắt đỏ đậm, từng quyền sắc bén, nếu lấy khí thế đó nhất định công phá được tám người... Thiên tượng hành giả trước mắt sáng ngời, lẩm bẩm: "Đúng rồi, bởi vì Ngưu nha đầu không ở đây, không thể kích thích ý chí chiến đấu của hần a!"

Sư Phụ của Cốc Mộng Vũ thấy Thiên tượng hành giả chạy vội xuống núi, nghi hoặc truy vấn: "Thiên tượng lão nhân ngươi đi đâu vậy?"

"Tìm một nữ tử có thể làm xú tiểu tử phát huy cực hạn!"

...

Nói là làm, một khắc sau, Thiên tượng hành giả một phen đẩy cửa phòng Thu Anh Đào, Cốc Mộng Vũ và Ngưng Sa Tử tức khắc đứng dậy ôm quyền hành lễ: "Tham kiến Thiên tượng hành giả."

Thiên tượng hành giả không lên tiếng trả lời, hần kéo Thu Anh Đào hướng cửa phòng đi đến, Thu Anh Đào không nghĩ ngợi một tay bắt lấy ván cửa lui về phía sau. Thiên tượng hành giả không rõ cho nên nhíu mi: "Nha đầu, tiểu tử kia cứ chân chừ không chịu ra tay, người vậy mà còn ngồi ở đây được sao? Theo lão phu đi đánh tỉnh hần, nếu không hần nhất định sẽ thua!"

Thu Anh Đào không hiểu ý tứ của Thiên tượng, tuy rằng nàng ngồi trong phòng ba ngày, nhưng tâm vốn đã bay đi rồi, nàng so với người khác càng muốn đi xem cuộc chiến, nhưng nàng đã đáp ứng với Mộ Giai Nam, vì hắn nói nàng sẽ làm nhiều loạn lòng hắn, cho nên...

Cốc Mộng Vũ không yên lòng nói: “Ngươi Nữ Nữ thứ nhất không nói được, thứ hai là không có võ công, nàng đi cũng chỉ có thể xem náo nhiệt.”

Ngưng Sa Tử cũng hiểu ý của Thiên tượng. Hắn hy vọng Ngươi Nữ Nữ có thể cổ vũ Mộ Giai Nam, tiềm năng vô hạn của con người cần người nào đó hoặc sự kích thích mới có thể phóng thích. Nàng đi lên vỗ vỗ bả vai Thu Anh Đào: “Chúng ta đi với người, tìm chỗ ẩn nấp xem cuộc chiến, sẽ không làm Mộ trại chủ phân tâm.”

Thu Anh Đào mừng rỡ mở to mắt, thật tốt quá, chỉ cần không bị Mộ giai nam phát hiện là được rồi!

... Bọn họ một hàng bốn người đứng sau nham thạch xem cuộc chiến, Thu Anh Đào thấy trên tảng đá có khe hở, nàng khẩn cấp kiễng chân nhìn Mộ Giai Nam, thấy hắn vẫn bình an mới nhẹ nhàng thở ra... Nàng lại nhìn tám người kia, hung thần ác sát, chiêu chiêu khí thế bức người, này toàn bộ một người quỷ đại chiến thôi, rất khi dễ người!

Thu Anh Đào nắm chặt quyền, ngươi là người dũng mãnh! Mau đánh tiểu quái thú!

Mộ giai nam nhảy dựng lên, tránh thoát quyền phong của bốn người, sau trong không trung bay ngược về, đem bốn người đá ra ngoài trận đồ, hắn nhẹ nhàng rơi xuống đất, đồng thời ra quyền, quyền đầu đánh vào ngực Kim Cương, chân đá về phía sau đứng vào cầm của Hữu Duyên, lại liên tục một cái xoay người, đem Tu La đá ra một trượng, chiêu pháp như nước chảy mây trôi liên mạch lưu loát.

Những người vây xem thấy Mộ Giai Nam rút cục ra tay, phấn chấn lòng người, dẫn tới liên tiếp trầm trồ khen ngợi vỗ tay: “Tiểu huynh đệ cố lên!”

Thiên tượng hành giả chậm rãi lắc đầu: “Vẫn là chưa phát huy cực hạn, dựa vào nội lực của hắn hiện tại, đá gãy xương sườn của mấy người đó cũng không thành vấn đề.”

Cốc Mộng Vũ khước miệng cong lên: “Ta nói Thiên tượng hành giả a, ngài không phải đạo gia sao? Vì sao luôn chờ đợi Mộ Giai Nam giết người nha?”

“Vẫn là một trận liều chết chiến đấu, ai nhân từ nương tay sẽ thất bại thảm hại, ngươi biết bát môn đồ trận vì sao nhiều thập niên không người xông qua không? Không phải là võ công tuyệt luân, mà là bọn hắn sớm vô tình vô yêu, mặc dù đồng đội có chết đi, bọn họ cũng sẽ không nhú mày, lại càng không loạn trận tuyến, Mộ Giai Nam đối mặt là mấy quỷ vật không thất tình lục dục.”

Cốc Mộng Vũ không khỏi hạ khẩu khí: “Ách... Vậy chỉ có đem tám người đều giết chết mới có thể quá quan sao?”

“Cũng không hẳn, các người xem...” Ngưng Sa Tử thản nhiên cười: “Mộ trại chủ đã bắt Dạ Xoa, dùng thiết liên trói trụ tay chân hắn.”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn lại, Mộ giai nam cư nhiên đem Dạ Xoa treo ngược trên cây, vì phòng ngừa đào thoát, hắn thở dốc lại đánh vào trong trận, khiến cho bảy người tức khắc nghênh chiến.

Thu Anh Đào sớm khẩn trương, tuy rằng Mộ Giai Nam cường chống vẻ tươi cười, nhưng nàng vẫn thấy được, Mộ Giai Nam đang che chở cánh tay trái, chứng minh hắn đã bị thương nặng, mà hắn sớm mỗi một không chịu nổi, tựa hồ sắp kiên trì không được.

Miệng hắn có máu tươi, tim nàng như bị đao cắt, nàng không hiểu vì sao lại đứng đây nhìn Mộ Giai Nam liều chết, nàng sợ cái gì? Vì sao không đi ngăn cản trận chiến này.

Còn lại bảy người cùng công, lấy khí thế mãnh hổ xuống núi hướng Mộ Giai Nam ra quyền, quyền phong nhanh như thiểm điện, lạnh thấu xương. Mộ Giai Nam mặc dù tránh né linh hoạt, nhưng hai tay khó địch bốn chân, hai quyền phong thật mạnh đánh vào phía trước và sau lưng, Mộ Giai Nam cảm thấy xương sườn phát ra tiếng gãy vỡ, nhất thời một ngụm máu tươi phun ra ——

Bảy người thừa thắng xông lên, lại hợp lực ra quyền đánh vào Mộ Giai Nam, Mộ Giai Nam lấy sét đánh không kịp bưng tai rút ra một đơn đao, chuẩn xác không có lầm phóng vào chân bốn người, hấn vì nắm lấy cơ hội bảy người cùng loạn đã đợi ba ngày. Quả thực như hấn sở liệu, rấn mất đầu sẽ mất đi sự nhất quán tiến lui, nhưng hấn trả giá cũng rất thảm trọng.

“Rất tốt ! Rốt cục khai chiến rồi!” Thiên tượng hành giả mi phi sắc vũ cười to, không hề kiêng nể: “Sớm nên như thế, chỉ còn lại có ba người nghênh chiến, bốn người kia tàn phế rồi, ha ha ha!”

Thu Anh Đào thấy mấy người kia mặc dù bị thương, nhưng khí thế chưa giảm, hơn nữa cư nhiên ngay cả mày cũng không nhăn một chút, thậm chí kéo chân bị thương tiếp tục công kích Mộ Giai Nam, thực không phải người bình thường, chẳng lẽ họ không biết đau?

Mộ Giai Nam nhảy đứng dậy, song đao đại triển đứng lạng trong trận, con người đen u lãnh trầm ổn ——

Đầy trời tơ bông, song đao huyết nhận, Thương Hải đại địa, duy ngã độc tôn.

54. Chương 54

hương 54: Thắng, gả cho ta

Yên lặng trong chốc lát, Mộ Giai Nam tươi cười sáng lạn, giống như thoát thai hoán cốt, bên môi hấn mang theo cao ngạo và lãnh đạm: “Cùng lên đi, bốn thiếu gia chờ giờ khắc này đã lâu.”

Mà bảy người tựa hồ đã bị chọc giận, tức sùi bọt mép hai mắt đỏ đậm, bọn họ lúc này đã phạm vào thất tình lục dục —— tức giận.

Bảy tên cao thủ như lệ quỷ mãnh liệt công kích, Mộ Giai Nam dùng đao như Lôi Điện tránh né. Giờ phút này nếu không phải là cao thủ, căn bản không nhìn rõ bọn họ đang đánh nhau như thế nào ——

Thu Anh Đào che miệng, nín thở lắng lắng chú ý, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Mộ Giai Nam, nàng không tự chủ được đi ra khỏi nham thạch.

Lúc này, chỉ thấy một đạo thân ảnh bị đánh văng ra, cát bay mù mịt, rơi lên trên thạch bích. Mà người đó chính là Mộ Giai Nam, Mộ Giai Nam cũng không do dự đứng dậy lại đánh vào. Thu Anh Đào trong lòng lộp bộp rơi xuống, nàng cấp tốc chạy lên, lại bị Ngưng Sa Tử giữ chặt: “Ngươi cô nương hãy an tâm một chút, đừng náo loạn, lúc này ngươi đi qua chỉ làm Mộ trại chủ phân tâm mà thôi.”

Nhưng nàng hiện tại giống như kiến bò trên chảo nóng, cho dù nàng chỉ giúp hấn đứng lên cũng được, tất cả mọi người đều xem náo nhiệt, đều đang đợi Mộ Giai Nam triển khai thực lực chân chính, không ai biết hấn chống đỡ có bao nhiêu vất vả...

Một loại đau đớn không thể diễn tả, làm cả người nàng tê dại, nước mắt một nửa chảy vào trong lòng, một nửa dừng trên mặt, như chặt đứt tuyến hạt châu tí tách tí tách chảy xuôi...

Thu Anh Đào yên lặng nuốt nước bọt, từ trên cổ lấy xuống Ngân Liễu Diệp, dựa theo phương pháp Mộ Giai Nam từng dạy mà nhẹ nhàng thổi lên... Tuy rằng chỉ là một giai điệu, tuy rằng nàng không hiểu âm luật, nhưng giờ khắc này, nàng chờ đợi Mộ Giai Nam có thể cảm nhận được tâm tình của nàng, vô luận chân trời góc biển, nàng sẽ bồi hấn cùng sinh cùng tử, mọi lúc mọi nơi đều lo lắng cho hấn...

Khi giai điệu tiến vào tai Mộ Giai Nam, thần thái vốn cương nghị của hấn hiện ra ra một tia bất đắc dĩ, xú nha đầu vẫn đến đây... Một giai điệu bình thường, đối với người khác có lẽ không hề ý nghĩa, nhưng đối với Mộ Giai Nam mà nói chính là vô cùng êm tai, thậm chí còn là nhạc khúc tuyệt luân, bởi vì trong đó bao hàm nhiều cảm xúc, một đường qua lại giống như bức họa cuộn tròn, uyển chuyển trong suốt...

Không lâu trước đó, hấn chỉ là thấy nàng đáng thương, nửa đùa nửa thật nói muốn dẫn nàng đi chữa bệnh, lúc đầu dường như nàng cũng không tin hấn, nhưng không hiểu sao sau đó nàng lại đi theo. Cũng không biết từ lúc nào, hấn đã cam tâm tình nguyện vì nàng mà chiến đấu, không oán không hối hận, chỉ hy vọng

có thể nghe được giọng nói của nàng, chuẩn xác mà nói, là tiếng cười của nàng, dần dần biến thành nhiệm vụ hần phải hoàn thành, đem hết toàn lực, sẽ không tiếc.

Con người mục tiêu chủ yếu là tìm được hạnh phúc, hần phát hiện chính mình thay đổi, hần không cần hạnh phúc, chỉ cần nàng vui vẻ là được rồi.

Mặc dù hần rong ruổi trong thiên quân vạn mã, nhưng đáy lòng vẫn nghĩ đến một người, vì người này, hần phải bách chiến bách thắng.

...

Tiền phương khói thuốc súng tràn ngập, phía sau sơn động lại tràn ngập an nhàn... Một đôi mắt thâm thúy trong từng đợt từng đợt giai điệu mà chậm rãi mở ra, ánh mắt anh tuần xẹt qua tia biến hoá... Giống như cuộc sống an tĩnh bị khuấy động, trong mắt lão giả nổi lên tầng tầng gợn sóng, trong trí nhớ lại hiện lên hình ảnh ngây ngô ngọt ngào, lại buồn bã mất mát.

“Di Nhất...” Lão giả tâm trí rối loạn, tựa hồ không chịu nổi phần rung động trong đáy lòng, dồn dập đứng dậy, thời gian thấm thoát, nhoáng lên một cái đã hai mươi tư năm, nàng cuối cùng cũng đến rồi sao? Nàng đã tha thứ cho hần rồi sao?

Lão giả bộ pháp vững vàng như một trận gió, hần chán ghét nơi có nhiều người ồn ào, nhưng giai điệu đó lại làm hần không dừng được cước bộ, tim đập nhanh hơn, trên mặt hần tràn ngập khát khao và mong chờ...

Nhưng ngay sau đó, tươi cười của hần cứng ngắc, là một nữ tử trẻ tuổi thổi giai điệu quen thuộc đó, thanh xuân tươi mới, sức sống tràn đầy, cảnh còn đây nhưng người đã mất.

Lão giả trong chớp mắt hoảng thần, tóc mai tuyết trắng tùy gió thổi qua, giai điệu này là của người xưa, nhưng nữ tử trước mắt không phải là nàng – Liễu Di Nhất.

Lão giả thở dài một tiếng, áo bào trắng đón gió phiêu động, đứng lặng trên cao, trên gương mặt uy nghiêm lại che dấu không được tia đau thương, làm ột đám người sinh ra một trận khiếp sợ——

“Yến Hồi đại sư cư nhiên xuất quan ?”

“Đánh cũng đã ba ngày, chắc là Yến Hồi đại sư tò mò là người phương nào lại có thể lực ngang nhau với bát môn đồ đó.”

Yến Hồi đại sư đem chính mình vây trong tưởng niệm, đối với những người xung quanh chỉ ngoảnh mặt làm ngơ, ánh mắt hần dừng trên gương mặt Thu Anh Đào... Nữ tử thanh tú đáng yêu, là hần nhìn lầm sao, vẫn hy vọng mình nhìn lầm, vì sao lại giống nữ nhân hần từng yêu như vậy?

Liễu Di Nhất, thê tử của hần, ngày xưa không nói một lời nào đã rời đi, cũng không mang theo bất kỳ thứ gì, nàng chỉ mang theo Ngân Liễu Diệp, một vật hần vì nàng mà chế tạo ra, hần không biết mình đã làm sai cái gì, hai mươi tư năm qua hần cũng không hiểu được, càng vô năng gọi nàng trở về.

Nữ tử này là con của Liễu Di Nhất sao? Nếu không, nàng làm sao có được Ngân Liễu Diệp... Cô gái này còn nhỏ tuổi, tất nhiên không phải cốt nhục của mình.

Nghĩ như thế, Yến Hồi đại sư trong lòng bi thương, hần chưa bao giờ hoài nghi nàng, Liễu Di Nhất sẽ không thay đổi, tuy rằng hần chỉ chuyên chú chế tạo ám khí, nhưng Liễu Di Nhất luôn ở một bên chờ đợi hần, tươi cười nhu hòa ngọt ngào, nàng là nữ nhân ôn nhu nhất thế gian, tuyệt sẽ không thay lòng đổi dạ, nhất định là hần làm sai chuyện gì nàng mới bỏ đi, Yến Hồi đại sư tin tưởng vào điểm này.

Hần ánh mắt phiến muộn xẹt qua một đám người đang kịch chiến, nhưng hần cũng không để ý, chỉ âm thầm rời đi...

...

“Ách! ...” Mộ Giai Nam lại như con mồi bị bầy hổ đánh ra hơn mười trượng, thân thể hần ngã mạnh trên nham thạch, tâm đau đớn. Hần che ngực điều chỉnh hơi thở, mặc dù kiệt sức, trong mắt lại mang theo một tia cười bí hiểm, địch thủ đã ở trong một môi kiệt sức, hần rõ ràng điểm này.

Thu Anh Đào thấy hấn học máu, nàng vượt ra ngăn cản của Ngưng Sa Tử hướng Mộ Giai Nam chạy đi, Cốc Mộng Vũ thấy nàng không biết sống chết xông lên trước ngăn lại: “Người điên rồi sao, đừng đi qua đó, toi mạng bây giờ!” Thu Anh Đào bất chấp cánh tay đau xót, một phen đẩy Cốc Mộng Vũ ra, mà Cốc Mộng Vũ cũng không ngờ sức lực nàng lớn như vậy, bàn chân không trụ được té ngã trên đất. Thu Anh Đào giờ phút này không quản được nhiều như vậy, nàng cũng biết mình vô dụng, nhưng ít ra nàng có thể giúp hấn chặn một hai bên.

“Trở về!” Mộ Giai Nam ngữ khí không lớn, nhưng mang theo mệnh lệnh không thể phản bác.

Thu Anh Đào chân đình trệ trong chớp mắt, nàng cắn môi dưới yên lặng rơi lệ, nàng chỉ biết mình sẽ không chống chế được, cho nên không dám đến xem cuộc chiến, nhưng Mộ Giai Nam cả người đầy máu, nàng sao có thể trở về được. Thu Anh Đào thấy tám người kia lại tới gần Mộ Giai Nam, nàng không cần suy nghĩ liền xông lên bảo vệ thân thể Mộ Giai Nam... Tình thế khẩn cấp Mộ Giai Nam không kịp đẩy nàng ra, hấn đành nghiêng người đem Thu Anh Đào bảo hộ trong người, đá vụn rơi xuống thân thể hấn, đập vào xương sống lưng, Mộ Giai Nam phun ra một ngụm máu tươi, ngũ tạng lục phủ đau đớn khiến hấn cơ hồ như ngất đi, hấn vẫn không buông tay che chở cho nàng.

Máu từng giọt thấm ướt vạt áo Thu Anh Đào, mặc dù nàng được Mộ Giai Nam ôm chặt nhưng vẫn cảm nhận được va chạm rất mạnh, nàng tứ chi chết lặng, ngực nhói đau... Vậy chẳng phải Mộ Giai Nam sẽ rất đau sao? Nàng thật muốn tát mình vài cái, nàng thật sự vừa vô dụng vừa ngu ngốc, là đại phế vật làm hấn vướng tay vướng chân!

Bát môn đồ không hề quan tâm, mục đích của bọn họ chính là đánh bại sấm quan giả, cho dù phải dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Thu Anh Đào gắt gao ôm cổ Mộ Giai Nam, nàng muốn giúp hấn, cho dù chỉ cản được một hai quyền cước cũng được, Mộ Giai Nam đã không còn sức lực kéo tay nàng xuống, hấn cần nghỉ ngơi, thật sự cần... Nhưng bát môn đồ không phải những người có lòng dạ bồ tát, quyền cước sắc bén đánh vào cánh tay Thu Anh Đào, khiến cho vết thương còn chưa lành trên tay nàng lại chảy máu, máu của nàng và Mộ Giai Nam hoà vào nhau, cuộn cuộn chảy không ngừng, khiến cho nham thạch cũng nhiễm đỏ...

“Các người không có tính người mà, không thấy tiểu tử kia đang che chở cho người khác sao? Đạo nghĩa ở đâu? !” Thiên trượng hành giả cũng không nhịn được nữa, tiến lên ngăn chặn một quyền đánh xuống, nhưng hấn ngăn cản không được quyền cước liên tiếp giáng xuống, sau đó bị đánh thối lui, Ngưng Sa Tử khoanh chân ngồi xuống, nàng tẩu huyền cầm phụ trợ Thiên trượng hành giả nghênh chiến, Cốc Mộng Vũ tựa hồ cũng bị làm cho xúc động, mặc dù võ công nàng không cao, nhưng có thể giúp được bao nhiêu thì giúp, nàng phi thân nhảy lên thạch bích, dùng hòn đá và phi đao nhiễu loạn bát môn đồ.

Giờ phút này ngay cả mấy vị huynh đệ thủ quan cửa thứ năm cũng xông lên chắn phía trước Mộ Giai Nam, tuy đều là người thủ quan, nhưng bọn họ sớm nhịn không được rồi, cái này sao gọi là công bằng nữa, tám người đánh một người, khiến người ta không kịp thở, căn bản là giết người mà.

Chuyện này dẫn tới mấy vị nhân sĩ xung quanh một trận hò hét, kêu gào bát môn đồ lui ra phía sau. Bọn họ tựa hồ đã bất mãn với sự hung ác của bát môn đồ, đây vốn là cuộc chiến không công bằng, lúc này ngay cả một nữ nhân yếu đuối mà bọn họ cũng đánh.

Mộ Giai Nam không thể chống đỡ thân thể nữa, lòng bàn chân vừa trượt liền ngã vào người Thu Anh Đào, vậy mà hấn còn có tâm trạng đùa giỡn... “Thật tốt quá, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi rồi, một khắc sau ta sẽ đánh cho bọn họ không còn mảnh giáp, ha ha...”

Thu Anh Đào bắt lực nhìn hấn... Nàng dùng cổ tay áo lau đi vết máu trên mặt Mộ Giai Nam, lại phát hiện càng lau càng nhiều, lúc này nàng mới cảm thấy cánh tay truyền tới một trận đau đớn, nhưng so với vết thương của Mộ Giai Nam thì có đáng gì.

Mộ Giai Nam nhìn nàng khẽ cười: “Nha đầu ngốc, ta không sao.” Nói xong, hấn tức khắc vận công điều tức.

Một tên khẩu thị tâm phi, bị thương như vậy còn đi an ủi nàng, cũng không màng nàng xông lên làm loạn, ta không đau lòng vì người thì đau lòng cho ai đây?

Thu Anh Đào nhất thời không biết mình phải biểu đạt tâm tình như thế nào, nàng lập tức ngồi dậy hôn lên môi Mộ Giai Nam, bên môi hắn vẫn lưu lại vết máu, nàng lại cảm động. Thu Anh Đào muốn lớn tiếng hô lên — ta yêu ngươi. Nụ hôn tuy ngắn nhưng bao trùm toàn bộ cảm xúc của nàng.

... Mộ Giai Nam giật mình, hắn cảm thụ cánh môi mềm mại chạm vào môi mình, lưỡi của nàng liếm đi vết máu trên miệng hắn, Mộ Giai Nam rất muốn đáp lại nụ hôn này....

Mộ Giai Nam bỗng nhiên đưa hai tay ôm gáy nàng, dùng sức hút mạnh môi Thu Anh Đào, sau đó lập tức buông nàng ra: “Khi người chủ động hôn ta, phải nói rõ là yêu hay là cảm kích, nếu không ta sẽ hiểu lầm.” Hắn lời còn chưa dứt đã đứng lên, mới đi được một bước lại bị cánh tay bé nhỏ kéo ống quần, Mộ Giai Nam cũng không quay đầu, hắn không muốn để nàng thấy biểu tình mâu thuẫn của bản thân... Thu Anh Đào đứng lên, nàng dừng một chút, lấy ngón tay viết xuống trên lưng hắn... Là yêu.

Mộ Giai Nam suy nghĩ đình trệ, đứng lặng hồi lâu... Hắn không khỏi hít sâu một hơi, hắn không muốn lừa gạt bản thân nữa, cũng sắp không gạt nổi nữa rồi, nếu hắn yêu nàng, mà nàng cũng yêu hắn, hắn không dám đi tranh giành còn là nam nhân sao? ... Mộ Giai Nam nghiêng đầu cười, ra vẻ tự nhiên nói: “Vậy xem như đây là vì yêu mà chiến, thắng! Nàng liền gả cho ta.”

Không đợi Thu Anh Đào gật đầu, Mộ Giai Nam đã khí thế vương giả mệnh lệnh mọi người lui ra, lòng hắn có cổ vui sướng bắt đầu khởi động, hai tròng mắt nhiễm một tầng tiên sống linh động, nội lực hùng hậu trong nháy mắt phát ra cực hạn, trong phút chốc làm chấn kinh bát môn đồ.

Ngưng Sa Tử và Cốc Mộng Vũ tức khắc che chở Thu Anh Đào rời khỏi khu vực chiến đấu, Thiên tượng hành giả hướng Thu Anh Đào giơ lên ngón tay cái: “Ta đã nói ngươi là thuốc dẫn của tiểu tử kia mà, xem đi xem đi, ha ha ha — “

Thu Anh Đào hiện tại vẫn đang đắm chìm trong tâm trạng vui vẻ, một câu gả cho hắn, dường như nàng đã đợi rất lâu như mấy trăm năm mấy ngàn năm, nàng sớm nên tỉnh ngộ, khi nàng lần đầu tiên nhìn thấy Mộ Giai Nam, liền tin tưởng hắn. Lòng của nàng từ đầu tới cuối đều đặt trên người nam nhân này, cho tới bây giờ cũng không thay đổi.

Chương 55: Nư

55. Chương 55

Chương 55: Nương của ngươi! ...Nàng ở nơi nào?

Sau hoàng hôn

Giao chiến càng ngày càng mãnh liệt, bát môn đồ đương nhiên biết sấm quan giả rất lợi hại. Nhưng bọn họ không ngờ Mộ Giai Nam lại có nội lực cao cường như vậy, cảm giác áp bách làm bọn họ cơ hồ đứng không vững. Bọn họ và sấm quan giả giao chiến ba ngày, vốn muốn làm tiêu hao thể lực đối thủ, giờ phút này họ mới nhận ra đây cũng là chiến lược của Mộ Giai Nam, trước khi sấm quan giả thể lực tiêu hao, thì bọn họ đã ngã trước rồi. Ứng với câu “ai kiên trì đến cuối cùng mới là người chiến thắng”.

Mộ Giai Nam huy đao như gió, lấy khí thế không thể đỡ đánh tan tầng tầng khó khăn... Ánh tà dương dần lui bước, hắn đã đem bát môn đồ toàn bộ đánh nằm dưới đất, trong đó có ba người bị thương khá nặng, ngồi cũng không ngồi dậy được, mấy người còn lại cũng bị thương không nhẹ.

Trận này chính là rèn luyện thể lực và tính nhẫn nại, Mộ Giai Nam ở thời điểm cuối cùng đã chiến thắng... Hắn nhìn về bóng người đứng ở chỗ xa kia, nữ nhân cho hắn vô hạn khát khao đang đứng đó vỗ tay ngây ngô cười, ha ha.

“Phù phù!” Một tiếng, Mộ Giai Nam bị thương rất nặng, trước mắt tối xầm thẳng tắp ngã xuống đất, nhưng khóe miệng vẫn lộ ra tươi cười thắng lợi.

Đoàn người vội vàng chạy lên xem xét, Thu Anh Đào lắc lắc bả vai Mộ Giai Nam, Thiên trượng hành giả ngồi xuống bắt mạch, sau đó sang sảng cười to:

“Hắn không có việc gì, chỉ là mệt quá, cho hắn ngủ một chút đi.”

Vài vị tiểu sư đệ tranh nhau công Mộ Giai Nam xuống núi:

“Mau để Mộ đại hiệp cho ta công, đánh bại bát môn đồ đúng là đại anh hùng a!”

“...” Thu Anh Đào nhìn chăm chú một đám người nhanh chóng nâng Mộ Giai Nam xuống núi, vô số tùy tùng cũng đi theo giúp vui, nàng theo không kịp đám người đó, chỉ phải thả chậm cước bộ, Mộ Giai Nam một trận chiến thành danh, nàng đương nhiên cũng thật cao hứng, nhưng mà còn một vị nam nhân đang chờ đợi nàng, nàng phải nói lời xin lỗi rồi.

Mặc dù mỗi câu nói của Tống Hàn Nho đều thật tình thật ý, nhưng nàng cũng không có cảm giác tim đập thình thịch.

Mặc dù Mộ Giai Nam chỉ nói một câu vui đùa, nàng cũng sẽ thật sự để ý.

Cho nên nàng đối với Tống Hàn Nho không có tình cảm yêu thương.

※ ※ ※

Mộ Giai Nam mê man suốt hai ngày, mỗi ngày đều có đoàn người đến thăm bệnh, giống như đến chiêm ngưỡng thần tượng vậy.

Theo như Thiên trượng hành giả nói, Mộ Giai Nam tuy chiến đấu ba ngày, vết thương nhìn có vẻ khá nặng nhưng cũng không tổn thương đến gân cốt, cả thân thể chỉ là những vết thương nho nhỏ ngoài da, thật là kỳ tích. Thu Anh Đào thấy Thiên trượng hành giả nói như vậy, tâm của nàng lúc này mới buông xuống.

Nàng cảm thấy Mộ Giai Nam giống như tiểu cường đánh mãi không chết (tiểu cường: là con gián), ách... hình như so sánh này không được đẹp cho lắm, hẳn hẳn phải là phượng hoàng niết bàn, dục hỏa trùng sinh.

Nàng đưa ngón tay nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt Mộ Giai Nam... Vết thương lưu trên gương mặt trắng nõn của hắn, giống như lưu lại công tích vĩ đại, một chút cũng không xấu, hắn luôn tỏa mát ra mị lực khiến người khác không thể kháng cự, vô luận hắn xuất hiện ở đâu, thì nơi đó như có hào quang bao phủ, ánh sáng loá mắt.

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, Thu Anh Đào mở cửa ra thì nhìn thấy một vị đạo sĩ lạ mặt:

“Ngưu cô nương, Yến Hồi đại sư mời người qua nói chuyện.”

Thu Anh Đào không xác định chỉ chỉ chính mình, đạo sĩ gật đầu nói:

“Vâng, là Ngưu cô nương.”

Nàng tiện tay đóng cửa, trước khi cửa đóng lại còn có liếc mắt ngắm Mộ Giai Nam một cái, hãy ngủ ngon đi, ta sẽ nhanh trở lại.

...

Thu Anh Đào được đạo sĩ dẫn dắt đi vào một gian huyệt động, trên cửa động viết—— Yến Hồi Trảm Luân. Hảo thê lương a, ai đang chờ ai lá rụng về cội sao?

Đạo sĩ không tiếp tục đi vào trong động, mà mời Thu Anh Đào đi vào... Trong động tràn ngập khói lưu hương, u lãnh yên tĩnh, giống như một nơi ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Thu Anh Đào sau khi nhìn quanh một vòng, thì thấy một vị lão giả, lão giả bóng dáng thẳng thắn, khoan chân tĩnh tọa, trong miệng không phát ra tiếng động, phật châu cũng không động.

Yến Hồi đại sư thông thả mở mắt, hắn ở trong động miên man suy nghĩ đã hai ngày, vẫn nghĩ không thông suốt một sự kiện, nếu vị cô nương này thật sự là con của Liễu Di Nhất, cho dù hắn không thể chấp nhận cũng phải chấp nhận, hắn sẽ lấy tâm mà đối đãi, yêu ai yêu cả đường đi mà.

“A đầu, lại đây ngồi...” thanh âm hần vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, cũng không ngăn cản được ưu thương toát ra từ đáy lòng.

Thu Anh Đào không cho là đúng ngồi xuống bồ đoàn, nàng hướng Yến Hồi đại sư đưa tay chào hỏi.

Yến Hồi đại sư cố nén lòng mình, hần tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn mới dám trực tiếp đối mặt tiểu cô nương này... Nàng có một đôi mắt sáng trong suốt, tươi cười hồn nhiên giống thê tử của hần.

Trong lúc này, Thu Anh Đào cũng đang quan sát Yến Hồi đại sư, tuy là vị lão giả từng trải qua tang thương, nhưng khí vũ phi phàm, lúc còn trẻ chắc chắn là đại soái ca! ...Nhưng sao nàng càng nhìn càng thấy quen mắt nha?

“... Nương của ngươi, nàng vẫn khỏe chứ?”

“...” Thu Anh Đào khoe miệng giật giật, tại sao ai gặp nàng cũng đều hỏi mẫu thân nàng vậy, không phải là bọn họ đang chờ nàng đó chứ?

Thu Anh Đào mở hộp văn chương, nhưng ngón tay lại dừng lại một chút... Mỗi khi nhìn đến vật này nàng lại thấy áy náy. Nhưng mà tình cảm của người cổ đại chắc là sẽ không mù quáng cưỡng cầu? Có rất nhiều cặp kết hôn mà không có tình yêu! Đúng vậy!

Đã qua đời.

Yến Hồi đại sư thần sắc chợt mất mát:

“Nương của ngươi... có phải là Liễu Di Nhất?”

Vấn đề này đúng là làm khó nàng, nương của Ngưu Nữ Nữ tên là gì nàng thật không biết, nàng qua loa viết xuống: ta từng bị thương ở đầu, cho nên rất nhiều chuyện đều không nhớ rõ.

Yến Hồi đại sư trong lòng tựa hồ lại dấy lên một chút hy vọng:

” Ngươi có thể cho lão phu xem vòng cổ của ngươi một chút không?”

Thu Anh Đào tức khắc tháo Ngân Liễu Diệp xuống, đưa cho Yến Hồi đại sư, đồng thời nàng rốt cục cũng hiểu được một chuyện! Huyền khí hộ pháp và Yến Hồi đại sư đều chú ý vòng cổ và nương của nàng? ... Chẳng lẽ... Bọn họ biết nương của Mộ Giai Nam là ai? !

Nàng vừa định viết chữ, chỉ thấy Yến Hồi đại sư cầm vòng cổ đi đến bên ngọn đèn, tỉ mỉ quan sát, thần sắc cực kỳ phiến muộn... Đây là vòng cổ do hần tự tay làm ra, dùng băng sơn sắt tạo thành, loại chất liệu này lạnh như băng, sắc như đao, nhẹ nhàng thối lên có thể phát ra âm thanh tuyệt mỹ, nhìn qua không có gì nổi bật, kỳ thật đây mới chân chính là trân bảo. Hần luôn đem chất liệu tốt nhất thế gian, làm trang sức cho thê tử, bởi vì thê tử của hần so với những trân bảo khác càng trân quý hơn.

Mà trong những vật do tự tay hần làm ra, chỉ có Ngân Liễu Diệp này là không có khắc chữ “Nhất”.

Chữ “Nhất” phần lớn người trong giang hồ đều cho rằng đó là ký hiệu ám khí do hần tạo ra, nhưng hàm nghĩa bên trong chỉ có hần hiểu... Thê tử của hần tên —— Liễu Di Nhất. “Nhất” chữ như tên, hần dùng tên nàng khắc lên ám khí. Thứ nhất cho thấy hần đối với thê tử sủng ái đến cực điểm; thứ hai ngụ ý hần toàn tâm toàn ý đối với nàng.

Cõi lòng hần đầy vui sướng cho rằng Liễu Di Nhất nàng có thể hiểu được ý nghĩa trong đó, cho nên khi chế tạo thành công mỗi một kiện vũ khí hần đều vô cùng hưng phấn. Hần luôn tin rằng chỉ có hần mới có may mắn lấy được một thê tử như Liễu Di Nhất, hần nhất định là nam tử may mắn nhất thế gian, hần hận không thể nói với toàn thiên hạ sự may mắn này. Nhưng tính hần vốn hướng nội, nên không đi thổ lộ bên ngoài, chỉ có thể đem tình yêu với nàng đặt vào mỗi kiện vũ khí, hần luôn cho ra những thành phẩm thượng đẳng nhất.

Nhưng mà, có một ngày, khi hần kích động chạy về phòng, lại phát hiện trong phòng không một bóng người, bụi bặm đầy đất, Di Nhất không nói với hần một lời, nàng quả quyết rời đi, khiến cho hần không thể giải thích nổi nguyên nhân vì sao nàng bỏ rơi hần.

... Chuyện cũ nghĩ lại mà đau lòng, Yến Hồi đại sư ý chí tịch mịch, tưởng niệm làm hấn một lần lại một lần vạch trần vết sẹo, hấn tay vịn mặt bàn chậm rãi ngồi xuống, ngón tay che mắt lại, một giọt lệ rơi xuống... Hấn đem những ám khí có chữ “Nhất” toàn bộ thu hồi, huyên não cả võ lâm, nhưng vẫn không thể khiến thể tử hiện thân, hấn đợi nàng lâu như vậy, đến cuối cùng thì nàng đang ở nơi nào...

Thu Anh Đào thấy Yến Hồi đại sư thương tâm bất lực, nhất thời nàng không biết có nên nói rõ mọi chuyện hay không, xem biểu tình này, chắc không phải là kẻ thù của phụ mẫu Mộ Giai Nam chứ?

Nàng chậm rãi tiến lên vỗ vỗ bả vai Yến Hồi đại sư, hấn mặc dù cao cao tại thượng cũng chỉ là một lão nhân cô đơn tịch mịch, ai mà không có tuổi trẻ, ai mà không từng bị ai, ai không có lúc gặp hoàn cảnh bản thân không dám đối mặt, nàng chính là ví dụ rõ ràng nhất...

Yến Hồi đại sư tựa hồ nhận thấy được bản thân quá cảm xúc rồi, hấn hướng Thu Anh Đào khẽ cười:

“Ngồi xuống đi, lão phu giúp người xem bệnh.”

Cuối cùng là muốn chữa bệnh cho nàng sao?! Thu Anh Đào nhất thời mở lớn hai mắt, nàng rất muốn mở miệng nói chuyện nha, ha ha ha!

“Không cần mở miệng lớn như vậy.”

“...” Thực xin lỗi, nàng cười hơi lớn rồi.

Yến Hồi đại sư sau khi ổn định cảm xúc, bắt đầu bắt mạch cho Thu Anh Đào, lại dùng tay đè ép yết hầu của nàng...

“Dùng sức phát ra tiếng.”

Thu Anh Đào thực cố gắng kêu “A” nhưng một chút thanh âm cũng không có.

“Lúc khóc có phát ra tiếng không?”

Thu Anh Đào nghĩ nghĩ, ra vẻ ngay cả nước mắt cũng không có tiếng, nàng lắc đầu.

Yến Hồi đại sư khó hiểu nhíu mày:

“Chuyện này thật kỳ lạ, ách tật chia làm hai loại, một loại là vì tai điếc nên không thể nói chuyện, nhưng vẫn có thể phát ra tiếng, còn một loại là bệnh ách hoàn toàn, chỗ phát ra âm thanh bị hủy hoại, cho nên không phát ra nửa điểm thanh âm nào, nhưng người thanh quản bình thường, huyết mạch lưu thông, không chỉ có như thế, trong cơ thể người còn có một cổ khí cường đại, dòng khí hướng thủ, chứng minh khí lực của người so với người thường còn lớn hơn... Lúc còn nhỏ có lẽ người gặp kinh hách chuyện gì đó, nên làm cho yết hầu bị bế âm, cũng không phải là ách tật.”

Thu Anh Đào nghĩ nghĩ, vội vàng viết xuống: cha ta nói ta vừa sinh ra đã bị câm rồi.

“Cha người? ... Hấn là ai?”

Yến Hồi đại sư tựa hồ không muốn đề cập đến người này.

Nhưng mà Thu Anh Đào vẫn là thành thành thật thật trả lời: Ngưu Đại Ngưu, Ngưu thị tiêu cục Tổng tiêu đầu.

Yến Hồi đại sư không suy nghĩ chỉ gật đầu, nếu thật sự là cốt nhục của Liễu Di Nhất hấn chắc chắn toàn lực cứu trợ, chỉ mong không phải, bởi vì hấn không muốn nhận cái tin dữ nàng đã mất kia, hấn hy vọng trong đây có sự lầm lẫn...

“Mọi sự đều có nguyên do, nếu người thật sự là vừa ra sinh đã ách, vậy khả năng lúc người còn trong bụng mẹ đã bị tác động nào đó từ bên ngoài, hoặc là nường của người...uống nhầm thuốc, ví dụ như trúng độc...”

Hấn bỗng nhiên ngăn ra:

“Cha của người không nói với người về nường tử của hấn sao?”

Cha ta nói, khi nường sinh ta, nường đã mất vì khó sanh.

“Khó sanh? ...”

Yến Hồi đại sư vuốt vuốt râu bạc trắng, khó sanh có rất nhiều nguyên nhân, có khi do hài tử nằm ngược mà khó sanh; có nguyên nhân do khô nước ối mà khó sanh; hoặc do nữ tử thấp bé, hoặc lớn tuổi, bào thai quá lớn cũng khó sanh, hay khí thịnh không vận mà khó sanh giả.... Xưa nay có rất nhiều nguyên nhân dẫn đến việc khó sanh.

Vừa rồi hẳn đã cảm nhận trong cơ thể Thu Anh Đào tồn tại dòng khí kỳ lạ, có lẽ nguyên nhân trúng độc hoặc uống nhầm thuốc dưỡng thai là có khả năng lớn nhất.

Từ đủ loại dấu hiệu nhìn lại, Ngưu Nữ Nữ không thể nói chuyện không phải do tật bệnh, chuyện này không có đầu mối rõ ràng rất khó giải quyết, chỉ có một phương pháp duy nhất, là phải lấy được Lam thảo linh chi hóa giải trăm độc, nhất định thuốc đến bệnh trừ.

56. Chương 56

Chương 56: Lão nhân! Quay lại nói cho rõ ràng

Lam thảo linh chi là linh vật của Yến Hoàn Sơn, một loại thực vật hoang dại sinh trưởng trăm năm. Thảo linh chi nguyên bản có màu đen nâu, vì trải qua nhiều lần lột xác mới trở thành màu lam, về Lam thảo linh chi có một truyền thuyết —— Lam thảo linh chi sinh trưởng trăm năm độc lập bên vách núi đen, đã hứng được nhật nguyệt tinh hoa, cho nên nó có linh tính, có cảm tình, lúc nó cảm thấy cô độc tịch mịch, nó luôn cố gắng vươn thân cao về phía chân trời, Lam thảo linh chi không ngừng cố gắng kiên trì, rốt cục trời xanh cũng đáp lại, cho vài vị chư tiên xuống dạy bảo. Lam thảo linh chi dần dần hiểu được cô độc là một loại tội luyện, cuối cùng nó cũng không cảm thấy bận lòng nữa, thành kính niệm Phật. Sau một ngàn năm tu hành, Lam thảo linh chi cuối cùng cũng tu thành chính quả, gốc rễ thành tinh, đồng thời còn có đôi mắt nhìn thế gian, Lam thảo linh chi mặc dù không có tay chân như con người, nhưng nó có thể đi trên vách đá, nhìn trời, nhìn mây, một mình hưởng thụ thiên địa vạn vật. Nghe nói Lam thảo linh chi đang chờ đợi một người, cũng có người nói nó đang chơi một trò chơi, không ai có thể bắt nó, phải là người hữu duyên được Lam thảo linh chi nhìn trúng, nó liền thỏa mãn cho người này một yêu cầu.

Truyền thuyết về Lam thảo linh chi được bao phủ một tầng thần bí, nhưng Lam thảo linh chi quả thật tồn tại, Yến Hồi đại sư từng trong lúc hái thuốc thấy được tung tích Lam thảo linh chi, lúc hắn tới gần thì lại không thấy bóng dáng. Mà trong quá trình hắn xuống núi, suýt nữa rơi xuống sơn cốc, rõ ràng hắn đi trên tảng đá bằng phẳng, chân không trượt, đường không trơn, thân thể cứ nhiên không theo hắn điều khiển, thẳng hướng vách đá mà đi tới, nếu không phải trên người hắn có buộc dây thừng, thì sớm đã đi đời nhà ma. Cho nên hắn tin tưởng mình không phải là người hữu duyên với Lam thảo linh chi, có lẽ Lam thảo linh chi muốn cảnh cáo hắn đừng đi rêu rao khắp nơi, lúc trước hắn vẫn chưa quá để ý. Nhưng mà, nếu muốn tìm được Lam thảo linh chi, thì tiêu phí thời gian và tinh lực là chuyện tất nhiên không thể tránh khỏi.

Nhưng mà sau chuyện đó, Yến Hoàn Sơn một đêm rừng núi rung chuyển. Sáng sớm hôm sau, sơn đạo hái thuốc kia đã bị lá cây và đá che kín, nếu muốn tìm ra manh mối của Lam thảo linh chi, chỉ có thể bí quá hoá liều leo lên vách đá.

“Ngày mai lão phu sẽ lên núi tìm Lam thảo linh chi, nhất định giúp người chữa khỏi bệnh.”

Yến Hồi đại sư rất muốn vì Thu Anh Đào làm chút gì đó, bất luận nàng có phải là ái nữ của Liễu Di Nhất hay không, hẳn cũng muốn làm điều này vì nữ tử hắn yêu thương, hắn chờ đợi thế tử có thể sớm ngày hồi tâm chuyển ý.

Thu Anh Đào đương nhiên cao hứng hoa tay múa chân, Lam thảo linh chi? Nghe qua thật huyền bí nha, nhưng mà Yến Hồi đại sư đã mở miệng giúp đỡ, vậy nhất định là có trăm phần trăm nắm chắc, nha nha, nàng sắp nói chuyện được rồi, ngao ngao.

Thu Anh Đào khoe miệng vừa khép lại, nàng còn chưa có nói cho Yến Hồi đại sư biết, chủ nhân thật sự của vòng cổ chính là Mộ Giai nam, Yến Hồi đại sư hẳn không phải là địch nhân đi? Nàng tiến lên đẩy đẩy bả vai Yến Hồi đại sư, tay chỉ vào Ngân Liễu Diệp muốn giải thích rõ ràng.

Yến Hồi đại sư ánh mắt dừng trên “Liễu điệp”, trầm mặc thật lâu...

“Như người suy nghĩ, lão phu nên vì chủ nhân của liễu điệp này mà làm chút chuyện, bất luận nàng còn hay không còn trên nhân gian, lão phu cam tâm tình nguyện vì nàng làm tất cả.”

Thu Anh Đào lắc đầu, làm động tác đánh nhau, lại khoa tay múa chân làm thành hình chữ “bát”, ý muốn nói người cùng bát môn đồ giao chiến, nàng phải nói cho Yến Hồi đại sư, vòng cổ này là của Mộ Giai Nam.

Yến Hồi đại sư thấy nàng khoa tay múa chân không biết có ý gì:

“Có chuyện gì ngày mai hãy nói, lão phu phải đi chuẩn bị, người trở về nghỉ ngơi đi.”

Hắn vừa nói vừa từ trong hộp lấy ra một viên thuốc đặt vào lòng bàn tay Thu Anh Đào

“Dem viên bổ huyết hoàn này cho người thanh niên kia uống đi, trưa mai hắn sẽ tỉnh lại.”

Thu Anh Đào hai tay bảo vệ viên thuốc, cúi đầu cảm tạ, như vậy cũng tốt, dù sao cũng không tới một ngày, cứ để Mộ Giai Nam tự mình đi giải thích với Yến Hồi đại sư, nàng một kẻ cầm điếu cùng người bình thường trao đổi thật sự có chút khó khăn.

Yến Hồi đại sư vỗ vỗ đầu nàng nói:

“Lão phu nhiều năm chưa xuất quan, tâm sớm như tro tàn, là người cho lão phu hy vọng, lão phu nên tạ ơn người mới phải.”

Thu Anh Đào hoàn toàn không hiểu hàm nghĩa trong lời nói, bởi vì Yến Hồi đại sư cũng chưa toát ra nhiều cảm xúc, chỉ là vừa rồi hơi chút giật mình, huống chi hắn cũng không nói rõ nguyên nhân đau khổ. Hơn nữa hiện tại trong đầu nàng đều mong muốn Mộ Giai Nam nhanh chóng tỉnh lại.

※ ※ ※

Thu Anh Đào cầm viên thuốc trong tay, một đường mừng rỡ rời khỏi Yến Hồi Động, Yến Hồi đại sư thật là người tốt, còn muốn đích thân lên núi hái thuốc giúp nàng chữa bệnh, tuy rằng có chút gian nan, nhưng cuối cùng cũng đáng giá .

Nàng nhẹ tay nhẹ chân mở cửa phòng, quả nhiên thấy Mộ Giai Nam vẫn còn ngủ, ngủ một ngày có thể là một, ngủ hai ngày cũng có thể chấp nhận, nhưng mà ngủ suốt ba ngày chắc không dói chết chứ?

Nàng đem viên thuốc bỏ vào miệng Mộ Giai Nam, sau đó hai tay chống má ngồi bên giường chờ đợi, nàng hy vọng lúc Mộ Giai Nam vừa tỉnh dậy, người đầu tiên hắn nhìn thấy là nàng, nàng tò mò không biết trên gương mặt hắn sẽ xuất hiện biểu tình gì...

Thu Anh Đào giống một tên lưu manh, sờ sờ tay Mộ Giai Nam rồi khuôn mặt Mộ Giai Nam, khó được cơ hội hắn không phản kháng, thật sự là cơ hội tốt.

Nàng nhớ lại thời điểm hai người lần đầu gặp nhau... Mộ Giai Nam dùng mọi cách trêu chọc nàng, còn đem nàng lên núi xem như người hầu mà sai sử, vì muốn trả thù hắn, thiếu chút nữa nàng đã làm miếng thịt trong tay Nguyễn Linh Nhi rồi, thật sự là tên hỗn đản mà.

Trong thời gian bọn họ đi cùng nhau, nàng lúc nào cũng bị Mộ Giai Nam chọc cho tức giận, trong khi đó Mộ Giai Nam luôn bảo trì bộ dạng vui sướng khi người gặp họa, nhưng hắn cũng có chỗ đáng yêu, ví dụ như cứu nàng thoát khỏi tay bọn xấu kia, từng sự kiện làm nàng cảm động rồi tỉnh rồi mù, sau còn cùng nhau trải qua sống chết ở Yến Hoàn Sơn, một chuyến đi gặp nhiều gian nan vô cùng, cũng đã khiến nàng nhận ra tình cảm trong lòng, không phải vì nàng trải qua nhiều chuyện mà cảm động rồi mới yêu Mộ Giai Nam, mà là nàng đã yêu từ rất lâu, chỉ là nàng cố ý không thừa nhận, tình yêu không có kết quả, nàng không dám nghĩ nhiều.

Chẳng qua nàng đã sai rồi, tình yêu càng ngày càng sâu đậm, nàng đã không thể điều khiển trái tim mình nữa, kim lòng không đậu mà lún sâu.

...

Buổi trưa ngày hôm sau

Mộ Giai Nam quả nhiên tỉnh lại, hắn cảm thấy toàn thân vô lực, miệng vết thương còn ỉn ỉn đau, bất quá hắn có thể chịu đựng được. Mộ Giai Nam nghiêng đầu nhìn về phía thiên hạ đang ngủ say bên cạnh giường... Xứ nha đầu, cư nhiên ngủ ngon như vậy, bệnh nhân muốn uống nước đây.

Hắn chống đỡ thân thể đứng dậy, ngón tay lướt qua cánh môi Thu Anh Đào, thấy nàng canh giữ bên cạnh, cái loại cảm giác này thật tốt.

Thu Anh Đào liếm liếm môi, nhẹ chuyển thân mình sau đó tiếp tục dựa vào giường ngủ say, Mộ Giai Nam đại chiến ba ngày, hôn mê ba ngày, lòng của nàng gất gao lo lắng sáu ngày, nàng so với mọi người là mệt mỏi nhiều nhất.

Mộ Giai Nam rón ra rón rén đi xuống giường, lại đem cả người nàng ôm lên giường, sau đó tự mình rót một chén trà giải khát, hắn mặc dù cả người vô lực nhưng tinh thần vẫn còn tốt, hơn nữa từ lúc hắn tỉnh lại, huyết mạch bắt đầu khởi động thông thuận, việc này có chút kỳ lạ.

Hắn hiện tại quan tâm một sự kiện, sấm quan xong rồi, Yến Hồi đại sư đến tột cùng có thái độ gì?

Mộ Giai Nam thấy một mảnh giấy từ trong tay Ngưu Nữ Nữ rơi xuống đất, hắn đi lên mở ra —— Yến Hồi đại sư có lẽ biết cha mẹ người, bởi vì hắn cầm vòng cổ có vẻ khổ sở một chút, còn nói nhất định phải giúp ta chữa khỏi bệnh, nếu ta còn ngủ, người nhanh đi gặp hắn đi.

“...” Mộ Giai Nam trong mắt cả kinh, vỗ vỗ khuôn mặt Ngưu Nữ Nữ, sau đó bước nhanh hướng ngoài phòng đi đến, nhưng hắn vừa ra khỏi cửa liền gặp Thiên tượng hành giả. Qua tìm hiểu biết được, Yến Hồi đại sư sáng sớm tỉnh mơ đã rời khỏi động bế quan mà lên núi hái thuốc, đây là lần đầu tiên xuất quan của Yến Hồi đại sư sau tám năm, nhưng Thiên tượng hành giả vẻ mặt pha lẫn bất an.

“Ngài vì sao lại nhíu mày lo lắng?”

Thiên tượng hành giả lo lắng nói:

“Yến Hồi đại sư không phải là người tập võ, sơn đạo trên núi tám năm trước từng bị sụp xuống che mất lối đi, lão phu cảm thấy rất lo lắng.”

Mộ Giai Nam trong mắt vừa chuyển:

“Lúc trước người ngài nói đến... Đó là Yến Hồi đại sư?”

Thiên tượng hành giả đầu tiên là ngần ra, hắn trong lúc vô ý đã đề cập đến vậy mà Mộ Giai Nam vẫn còn nhớ:

“Chuyện gì cũng không thể gạt được người, đúng là Yến Hồi đại sư.”

“Sao ta có cảm giác, các người đang giúp Yến Hồi đại sư che giấu thân phận chân thật?”

Thiên tượng hành giả không cho là đúng cười to:

“Tiểu tử ngươi xoay chuyển cũng mau lẹ lắm, trong đây cũng chỉ có một ý nghĩa, chính là huynh đệ thâm giao, khi bằng hữu của người hy vọng người giữ bí mật, người tự nhiên sẽ hiểu việc làm của chúng ta.”

Mộ Giai Nam câu được câu không lên tiếng trả lời:

“Nữ Nữ nói Yến Hồi đại sư bởi vì một cái vòng cổ mà hơi thương cảm, có chút nghi vấn ta muốn gặp Yến Hồi đại sư tự mình chứng thực.”

Thiên tượng hành giả không khỏi sửng sốt, Yến Hồi đại sư nhiều năm qua trừ bỏ yên lặng tụng kinh, thì chỉ là cùng vài vị phật tử tham thảo Phật học đạo gia, chưa bao giờ có cảm xúc không khống chế được:

“Vòng cổ nào? Đưa lão phu xem thử.”

“Xuyt, bí mật.”

Mộ Giai Nam hướng hắn nháy mắt:

“Lời nói phải đi đôi với hành động.”

Nói xong, Mộ Giai Nam tiến phòng bếp kiểm đồ ăn.

“Xú tiểu tử! Ngươi cư nhiên cùng lão phu thừa nước đục thả câu! ... Đứng lại...”

Thiên tượng hành giả truy vấn nửa canh giờ, Mộ Giai Nam cũng không để ý, miệng chỉ nhai thức ăn, vẻ mặt cực kỳ sung sướng, tâm tình rất tốt, bởi vì hắn đang chờ đợi Nữ Nữ tỉnh lại, tưởng tượng về mặt của nàng, vui vẻ? Thẹn thù? Phiền muộn? ... Ai, sao cũng được, vô luận như thế nào hắn sẽ không trốn tránh tình cảm nữa, trong lúc hắn đại chiến đã quyết định rồi, chỉ cần Nữ Nữ nguyện ý đi cùng hắn, chân trời góc biển cũng vui vẻ rồi.

Trốn tránh là người nhu nhược, hạnh phúc chỉ dành cho người cam đảm đối diện.

Thiên tượng hành giả vò đầu bứt tai nghĩ ra một kế, hắn thần bí hề hề tiến đến bên cạnh Mộ Giai Nam:

“Nói cho ngươi một tin tức tốt, ta cho ngươi cầm đầu quần hùng, đổi bí mật của ngươi như thế nào?”

Mộ Giai Nam ha ha cười:

“Tin tức của ngài cũng không giá trị lắm, hơn nữa ta đối với danh hiệu đầu lĩnh phản động không có hứng thú.”

Thiên tượng hành giả kỳ thật trong lòng đoán ra tám chín phần mười, nhưng bạn thân của hắn Huyền khí hộ pháp không có ở đây, cũng không thương thảo được. Chẳng qua, Thiên tượng hành giả quả thật hoài nghi Mộ Giai Nam có khả năng là hài tử của nương tử Yến Hồi đại sư. Nhưng mà, Yến Hồi đại sư từng đề cập qua, lúc nương tử của hắn bỏ đi vẫn chưa có thai, nếu thật sự là như thế, vậy Mộ Giai Nam có thể là do nương tử của Yến Hồi đại sư cùng người khác sinh ra, cho nên Thiên tượng hành giả mới che che dấu dấu không dám nói ra tình hình thực tế. Thứ nhất hắn không muốn Yến Hồi đại sư gặp chuyện không vui; thứ hai, nếu lỡ mồm nói cho Mộ Giai Nam biết, có lẽ sẽ tạo thành những hiểu lầm không cần thiết. Nhưng mà những điều này chỉ là phỏng đoán, cần chờ Yến Hồi đại sư trở về mới biết rõ chân tướng. Vì tình huynh đệ, hắn phải bận tâm đến mặt mũi của Yến Hồi đại sư, huống chi hắn đối với chuyện phát sinh năm đó cũng không hiểu rõ, anh hùng không hỏi xuất thân, lại càng không tò mò chuyện riêng tư của người khác, đây mới là đạo nghĩa căn bản.

Mộ Giai Nam thấy Thiên tượng hành giả khi thì nhíu mày khi thì trầm tư, không biết lão nhân đang khó xử chuyện gì, hắn mượn cơ hội vụng trộm chuồn ra khỏi phòng... Nha đầu kia còn chưa thức dậy sao?

Chương 57: “Gật đầu” và “Lắc đầu”

Thu Anh Đào cảm thấy trên mặt có vật gì cọ cọ, nàng đưa tay lên phủ xuống, vật trên mặt thuận thế rơi xuống, cũng không đến một giây, lại bò bò trên mặt nàng, nàng neoh mắt lại nhìn, cư nhiên thấy Mộ Giai Nam đang cầm trong tay một con bọ rùa, tựa hồ ý đồ tiếp tục hướng trên mặt nàng phóng tới...

Nàng một tay gạt bỏ bàn tay đang làm loạn kia qua, đột nhiên nàng ngồi dậy giận trừng mắt nhìn Mộ Giai Nam, suy nghĩ trong nháy mắt dừng lại, nàng ngơ ngác nhìn hắn, ý nghĩ hỗn loạn.

Mộ Giai Nam cười đến thực quỷ dị, tự ngồi xuống giường cùng nàng hai mặt nhìn nhau:

“Nàng muốn nói chuyện gì?” Thu Anh Đào mất tự nhiên, nàng muốn nói... Hắn ngồi lên chân nàng rồi!

Một đôi tay to nắm chặt bàn tay nàng, Thu Anh Đào có một cổ điện lưu từ đầu ngón tay chạy thẳng vào tim, nàng chỉ là không nghĩ tới, bản thân cũng có lúc mặt đỏ tim đập như vậy, hơn nữa trái tim còn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cái loại cảm giác này vừa khấn trương lại vừa hưng phấn...

Mộ Giai Nam tựa hồ thực vừa lòng với biểu tình của nàng, hắn ha ha cười:

“Ta đã đánh thắng, nàng tính sao đây?”

Nàng? ... Nàng còn chưa tỉnh ngủ nha.

Thu Anh Đào nhìn chăm chú bộ dáng bất cần đời của hắn, nàng không cách nào làm bản thân bình tĩnh trở lại, nhất là đối mặt với loại thâm tình này, có hơn tám phần là trêu chọc! ...

Nàng đoán không ra Mộ Giai Nam rốt cuộc suy nghĩ cái gì, chẳng lẽ hắn muốn lấy chuyện này ra mà đùa sao?

Mộ Giai Nam bỗng nhiên hai tay mở ra, lộ ra hàm răng trắng nõn:

“Đến đây nào!”

“...”Động tác này không phải kêu nàng tỏ thái độ “Yêu thương nhưng nhớ” hần đó chứ? ... Người này không thể chủ động ôm nàng một cái sao... Thật là... được rồi.

Nàng chui ra khỏi ổ chăn, ngồi tại chỗ nghiêng người về phía trước thì bị một cổ đại lực kéo vào trong lòng, nàng không khống chế được tim đã đập thành thịch .

Tay nàng chỉ khiếp đảm ôm chặt lưng Mộ Giai Nam, chỉ ôm nhau thôi mà nàng đã hô hấp hỗn loạn rồi, lúc này cảm giác thực không giống với thường ngày.

Mộ Giai Nam đem cằm để trên vai nàng...

“Nàng nhớ khi chúng ta lần đầu gặp nhau không? Ta bắt nàng quăng lên chạc cây, nàng sợ bị té nên ôm ta rất chặt, chỉ có thể dùng gật đầu và lắc đầu biểu đạt tâm ý.”

“...”Lúc này mà còn nhớ lại hình ảnh nàng bị khi dễ sao?

“Nguyện ý gả cho ta sao?”

... Vấn đề kích thích này nói đến là đến.

Gật đầu.

“Nàng biết sẽ phải đối đầu với nhiều khó khăn không?”

Gật đầu.

“Cha nàng sẽ dùng mọi cách ngăn cản, Tống Hàn Nho sẽ đau lòng.”

... Gật đầu

“Tất cả mọi người không xem trọng tình cảm của chúng ta, thậm chí trách móc nàng, nàng có thể chịu đựng được không?”

Thu Anh Đào nắm thật chặt ngón tay, đáp án vẫn như cũ: gật đầu.

Có người nói, yêu là mù quáng, nhưng trong cuộc đời có thể gặp được mấy người làm người mù quáng chứ.

... Mộ Giai Nam nhẹ mím môi, khoe miệng đầy ý cười hạnh phúc, hần buông Thu Anh Đào ra, buộc nàng nhìn thẳng mình:

“Từ giờ khắc này trở đi, ta sẽ không cho nàng cơ hội hối hận nữa, nàng hiểu rõ rồi chứ?”

Thu Anh Đào hai gò má nhiễm hồng, hàm súc mím môi gật đầu... Chân tướng đã rõ, không phải là mộng, nguyên lai hần cũng quan tâm nàng, đồng thời chứng minh nàng không phải là tương tư đơn phương, loại cảm giác này giống như giấc mộng trở thành sự thật, không thể dùng ngôn từ nào để diễn đạt.

Mộ Giai Nam nhìn chăm chú nàng thật lâu... Cúi người hôn lên môi của nàng, không hề do dự có gì không ổn, không lo lắng ánh mắt thế tục, hần chỉ muốn hôn nàng, sẽ đi hôn nàng, đơn giản không có ý nghĩ gì.

Tự nhận “Thân kinh bách chiến” Thu Anh đào, giờ phút này ngượng ngùng như tiểu cô nương mới nếm thử tình yêu, nàng nhắm hai mắt, đón nhận nụ hôn, lưỡi và lưỡi gần bó cùng nhau, tâm tràn đầy ngọt ngào.

Hần thuận thế đem nàng ngã lên gối, lòng bàn tay dán tại vòng eo của nàng. Thu Anh Đào ôm cổ Mộ Giai Nam, hài hòa thân mật như một đôi tình lữ... Hôn càng sâu, tình càng mê, thân thể hần trong lúc hôn mà biến hóa, lòng bàn tay không khỏi xâm nhập vào vạt áo nàng...

Trong lúc khê hôn dần dần trở thành kích tình, Thu Anh Đào bỗng nhiên mở mắt đẩy Mộ Giai Nam ra, đợi chút! ... Mộ Giai Nam còn chưa nói yêu nàng, làm sao có thể chứ?

Mộ Giai Nam hơi thở hỗn hển, đậm sắc tình dục, con ngươi đen thâm thúy, hần thông thả nháy mắt mấy cái, lại thấy không hiểu cảm xúc trong mắt của Thu Anh Đào, hần lại đem nàng đặt dưới thân, đúng lý hợp tình nói:

“Thích sẽ chiếm lấy, nàng còn muốn trốn?”

“...” Nàng không muốn trốn, thích? ... Còn thiếu một chút nữa, nói tiếp đi Mộ Giai Nam.

Hắn hôn dừng trên vành tai của nàng, đưa tới thân thể nàng từng trận tê dại, Thu Anh Đào gian nan hít thở, loại dụ hoặc này nàng kiên trì không được bao lâu, thực bất hạnh, nàng chính là sắc nữ, lại cọ xát như vậy, nàng chuẩn bị phản công đây.

Đôi mắt mê ly của Mộ Giai Nam rơi vào trong mắt nàng, yêu chính là muốn có được, khấn cấp muốn có. Nhưng trong mắt hắn hiện lên một phần bất an là có ý gì, hắn còn lo lắng chuyện gì?

Mộ Giai Nam còn tồn tại một tia lý trí liền ngồi dậy, tuy rằng Nữ Nữ ngoan ngoãn phục tùng, nhưng có một số việc vẫn là chờ sau khi thành thân làm cũng không muộn, hắn thực chán ghét bản thân, khi đã biết một chút, liền muốn biết nhiều hơn.

Thu Anh Đào mê mang ngồi dậy, nguyên lai đối mặt với người mình yêu, không cần lời tán tỉnh cũng sẽ kìm lòng không đậu mà phấn khởi, cảm xúc của nàng đều hoàn toàn khởi động, người này cư nhiên ở thời khắc mấu chốt lại dừng lại?

Mộ Giai Nam vỗ vỗ mặt nàng sau đó nhảy xuống giường, ra vẻ ân cần hỏi han thân thiết nói:

“Ai nha... mặt của nàng sao nóng quá nha, chẳng lẽ bệnh rồi?”

Thu Anh Đào một phen gạt bỏ bàn tay trên trán mình, phi, muốn đánh lừa nàng sao? Người chờ đó Mộ Giai Nam, đợi lúc chúng ta trên giường gặp lại rồi sẽ biết, nữ tử báo thù mười năm không muộn, đến lúc đó cầu nàng cũng vô dụng! Hừ.

Nàng hàm hừ đẩy Mộ Giai Nam ra, hướng ngoài phòng đi đến, ăn cơm, bảo tồn thể lực, còn nhiều thời gian!

Mộ Giai Nam cười tủm tỉm theo sau nàng, khừ tay choàng lên bả vai nàng:

“Nữ Nữ, Nữ Nữ, vì sao không để ý tới người ta nha...”

“Mộ trại chủ tỉnh rồi, nhìn qua tỉnh thần không tệ.”

Ngưng Sa Tử vừa vặn đi vào trong viện định đến thăm Mộ Giai Nam, thấy hắn bình yên vô sự cuối cùng cũng yên tâm.

Cốc Mộng Vũ cũng ham vui mà đến, hai tay ôm ngực kỳ quái nói:

“Ai da, vừa mở mắt liền quần quít lấy tiểu nương tử, ta xem người bị thương cũng đâu có nặng!”

Mộ Giai Nam một phen ôm bả vai Thu Anh Đào, không đứng đắn nói:

“Người ghen tị.”

“Ta ghen tị người? Những người theo đuổi ta xếp hàng dài đến chân núi kia, hừ!”

“Dưới chân núi không phải là thôn lão nhân sao? Ha ha.”

Cốc Mộng Vũ tức giận đến dậm chân:

“Người tiểu tử này thật sự là không có lương tâm, ngày ấy nếu không phải là chúng ta giúp người ngăn cản người có thời gian mà nghỉ ngơi sao? Sớm biết như vậy hôm đó không thềm quần người sống chết.”

Nói đến lúc này, Mộ Giai Nam nhớ lại tình hình kịch chiến lúc đó, hắn hướng Ngưng Sa Tử ôm quyền hành lễ:

“Ngày ấy đa tạ Sa cô nương ra tay tương trợ.”

Hắn lại liếc Cốc Mộng Vũ một cái, qua loa nói:

“Cảm tạ cảm tạ.”

Ngưng Sa Tử luôn luôn chú ý động tác thân mật của Mộ Giai Nam và Ngưu Nữ Nữ, tức khắc thu hồi thần trí gạt đầu đáp lễ:

“Nhắc tay chi lao, tiểu nữ tử cũng không giúp đỡ gì nhiều, cũng nhờ Mộ trại chủ nội lực cao thâm mà thôi.”

Thu Anh Đào biết Cốc Mộng Vũ chỉ là thích đùa giỡn, kỳ thật đáy lòng thiện lương, nàng đi lên trước cho Cốc Mộng Vũ một cái ôm, bao hàm cả thiên ngôn vạn ngữ trong đó.

Cốc Mộng Vũ nhất thời cơn tức hoàn toàn tiêu tan, nàng xấu hổ cười lớn một tiếng:

“Vẫn là Ngưu Nữu Nữu hiểu lòng người, so với người nào đó mạnh hơn gấp trăm lần.”

Mộ Giai Nam khê cười, vừa định ngồi xuống, liền nghe bên ngoài viện truyền đến một trận âm thanh xôn xao.

Bọn họ từng đoàn người lập tức xuất môn, Mộ Giai Nam kéo một tiểu đạo sĩ, hỏi xảy ra chuyện gì. Theo như tiểu đạo sĩ nói, Yến Hồi đại sư sáng sớm một mình lên núi hái thuốc, vô ý té xuống vách núi, may mắn được một khối đá vụn ngăn trở thân thể, nếu không nhất định rơi tan xương nát thịt, giờ phút này Yến Hồi đại sư sống chết chưa rõ, mấy người Thiên tượng hành giả đang cực lực cứu chữa.

Nghe được việc này Ngưng Sa Tử không khỏi kinh hãi...

“Yến Hồi đại sư tuổi tác đã cao, cũng không biết võ công, sao có thể mạo hiểm lên núi?”

Ngưng Sa Tử lo lắng nói, sau đó không yên bất an chạy về phía Yến Hồi động. Thu Anh Đào tâm cũng lo lắng, nàng cấp tốc đuổi theo, lão nhân gia là vì nàng mới lên núi hái thuốc, ông trời phù hộ, trăm ngàn lần không cần xảy ra chuyện gì!

Khi bọn họ chạy tới cửa động, lại bị bát môn đồ chặn lại, lý do là tránh nhiều người ồn ào ảnh hưởng tới việc cứu người.

Thu Anh Đào nắm chặt góc áo tâm thần không yên đi qua đi lại, khi thì kiễng chân hướng trong động dò xét, nàng vì sao không nghĩ tới vách núi đen rất nguy hiểm, vừa nghe có thể chữa bệnh liên cao hứng quên hết tất cả, nàng thật ích kỷ.

Mộ Giai Nam đi lên một tay kéo nàng vào trong lòng:

“Thiên tượng hành giả ở bên trong lâu như vậy, nếu có chuyện gì đã ra báo tang rồi, nàng đừng lo lắng.”

Thu Anh Đào nhin không được nước mắt rơi xuống, nàng nghe người ta nghị luận mới biết được sơn đạo vài năm trước đã sụp xuống. Nàng ngẩng đầu có thể nhìn đến kia tòa sơn nhai, nham thạch thẳng tắp vách núi hung hiểm vô cùng, đừng nói là một lão nhân gia không có võ công leo lên, mặc dù là người trẻ tuổi cũng không dễ dàng gì, nếu Yến Hồi đại sư bất hạnh chết đi, nàng quả thật là mang tội lớn. Nàng phát hiện chính mình đi đến đâu nơi đó nhất định xảy ra chuyện, chẳng lẽ nàng chính là người mang tướng sát tinh, sao chổi trong truyền thuyết sao?

... Bọn họ chờ đợi từ trưa cho đến hoàng hôn, rốt cục cũng thấy Thiên tượng hành giả chậm rãi đi ra, trong thần sắc mang theo mệt mỏi và phiền muộn, Ngưng Sa Tử dẫn đầu đi lên tìm hiểu. Theo Thiên tượng hành giả nói, Yến Hồi đại sư tuy giữ được mạng sống, nhưng đôi chân đã bị gãy, tuổi tác lớn không chịu nổi va đập, phải tĩnh dưỡng một thời, tạm thời không gặp khách.

Lời này vừa nói ra, Thu Anh Đào cuối cùng yên tâm một nửa, chỉ cần giữ được tánh mạng là tốt rồi.

Thiên tượng hành giả kéo Mộ Giai Nam qua một bên tán gẫu, chuyển đạt lại lời của Yến Hồi đại sư, mà chuyện đó là về truyền thuyết “Lam thảo linh chi”, bởi vì Lam thảo linh chi có linh tính, cho nên Yến Hồi đại sư nhận định lần này truy nhai là “Lam thảo linh chi” muốn cảnh cáo ông.

Mộ Giai Nam chờ nghe xong một đoạn truyền thuyết liền cảm thấy không thể tưởng tượng:

“Ngài nói Lam thảo linh chi có thể trị được ách tật của Nữu Nữu? Mà Yến Hồi đại sư lần này lên núi liền là vì tìm Lam thảo linh chi?”

“Đúng là như thế, Yến Hồi đại sư giờ phút này không thể nói nhiều được, khi mở miệng liền nôn ra máu, cho nên muốn lão phu nói cho người biết chuyện này, người đừng cho rằng Lam thảo linh chi chỉ là truyền thuyết hư vô mờ mịt, tại sao Yến Hoàn Sơn lại có trăm ngàn chim Yến hội tụ? Tại sao Yến Hoàn Sơn địa thế quái dị? Tại sao sơn đạo trong một đêm biến hóa vô cùng? Tại sao triều đình dùng mọi cách cũng không tiến vào núi được? Chuyện này đều có chỗ huyền diệu.”

Mộ Giai Nam trầm tư một lát, kỳ thật cũng không có gì để nghi ngờ, Yến Hoàn Sơn sợ dĩ không dễ tới gần, quả thật địa hình quái dị. Chứa nhiều sơn đạo lại không giống nhau... Hẩn hướng Thiên tượng hành giả cười tủm tỉm:

“Ngài dùng trí nhớ vẽ cho ta một tấm bản đồ địa hình cho ta, ta đi tìm Lam thảo linh chi trong truyền thuyết kia, xem nó đến tột cùng là vật chết hay là thần tiên.”

57. Chương 57

Chương 56: Lão nhân! Quay lại nói cho rõ ràng

Lam thảo linh chi là linh vật của Yến Hoàn Sơn, một loại thực vật hoang dại sinh trưởng trăm năm. Thảo linh chi nguyên bản có màu đen nâu, vì trải qua nhiều lần lột xác mới trở thành màu lam, về Lam thảo linh chi có một truyền thuyết —— Lam thảo linh chi sinh trưởng trăm năm độc lập bên vách núi đen, đã hứng được nhật nguyệt tinh hoa, cho nên nó có linh tính, có cảm tình, lúc nó cảm thấy cô độc tịch mịch, nó luôn cố gắng vươn thân cao về phía chân trời, Lam thảo linh chi không ngừng cố gắng kiên trì, rốt cục trời xanh cũng đáp lại, cho vài vị chư tiên xuống dạy bảo. Lam thảo linh chi dần dần hiểu được cô độc là một loại tội luyện, cuối cùng nó cũng không cảm thấy bận lòng nữa, thành kính niệm Phật. Sau một ngàn năm tu hành, Lam thảo linh chi cuối cùng cũng tu thành chính quả, gốc rễ thành tinh, đồng thời còn có đôi mắt nhìn thế gian, Lam thảo linh chi mặc dù không có tay chân như con người, nhưng nó có thể đi trên vách đá, nhìn trời, nhìn mây, một mình hưởng thụ thiên địa vạn vật. Nghe nói Lam thảo linh chi đang chờ đợi một người, cũng có người nói nó đang chơi một trò chơi, không ai có thể bắt nó, phải là người hữu duyên được Lam thảo linh chi nhìn trúng, nó liền thỏa mãn cho người này một yêu cầu.

Truyền thuyết về Lam thảo linh chi được bao phủ một tầng thần bí, nhưng Lam thảo linh chi quả thật tồn tại, Yến Hồi đại sư từng trong lúc hái thuốc thấy được tung tích Lam thảo linh chi, lúc hẩn tới gần thì lại không thấy bóng dáng. Mà trong quá trình hẩn xuống núi, suýt nữa rơi xuống sơn cốc, rõ ràng hẩn đi trên tảng đá bằng phẳng, chân không trượt, đường không trơn, thân thể cứ nhiên không theo hẩn điều khiển, thẳng hướng vách đá mà đi tới, nếu không phải trên người hẩn có buộc dây thừng, thì sớm đã đi đời nhà ma. Cho nên hẩn tin tưởng mình không phải là người hữu duyên với Lam thảo linh chi, có lẽ Lam thảo linh chi muốn cảnh cáo hẩn đừng đi rêu rao khắp nơi, lúc trước hẩn vẫn chưa quá để ý. Nhưng mà, nếu muốn tìm được Lam thảo linh chi, thì tiêu phí thời gian và tinh lực là chuyện tất nhiên không thể tránh khỏi.

Nhưng mà sau chuyện đó, Yến Hoàn Sơn một đêm rừng núi rung chuyển. Sáng sớm hôm sau, sơn đạo hái thuốc kia đã bị lá cây và đá che kín, nếu muốn tìm ra manh mối của Lam thảo linh chi, chỉ có thể bí quá hoá liều leo lên vách đá.

“Ngày mai lão phu sẽ lên núi tìm Lam thảo linh chi, nhất định giúp người chữa khỏi bệnh.”

Yến Hồi đại sư rất muốn vì Thu Anh Đào làm chút gì đó, bất luận nàng có phải là ái nữ của Liễu Di Nhất hay không, hẩn cũng muốn làm điều này vì nữ tử hẩn yêu thương, hẩn chờ đợi thế tử có thể sớm ngày hồi tâm chuyển ý.

Thu Anh Đào đương nhiên cao hứng hoa tay múa chân, Lam thảo linh chi? Nghe qua thật huyền bí nha, nhưng mà Yến Hồi đại sư đã mở miệng giúp đỡ, vậy nhất định là có trăm phần trăm nắm chắc, nha nha, nàng sắp nói chuyện được rồi, ngao ngao.

Thu Anh Đào khéo miệng vừa khép lại, nàng còn chưa có nói cho Yến Hồi đại sư biết, chủ nhân thật sự của vòng cổ chính là Mộ Giai nam, Yến Hồi đại sư hẩn không phải là địch nhân đi? Nàng tiến lên đẩy đẩy bả vai Yến Hồi đại sư, tay chỉ vào Ngân Liễu Diệp muốn giải thích rõ ràng.

Yến Hồi đại sư ánh mắt dừng trên “Liễu điệp”, trầm mặc thật lâu...

“Như người suy nghĩ, lão phu nên vì chủ nhân của liễu điệp này mà làm chút chuyện, bất luận nàng còn hay không còn trên nhân gian, lão phu cam tâm tình nguyện vì nàng làm tất cả.”

Thu Anh Đào lắc đầu, làm động tác đánh nhau, lại khoa tay múa chân làm thành hình chữ “bát”, ý muốn nói người cùng bát môn đồ giao chiến, nàng phải nói cho Yến Hồi đại sư, vòng cổ này là của Mộ Giai Nam.

Yến Hồi đại sư thấy nàng khoa tay múa chân không biết có ý gì:

“Có chuyện gì ngày mai hãy nói, lão phu phải đi chuẩn bị, người trở về nghỉ ngơi đi.”

Hắn vừa nói vừa từ trong hộp lấy ra một viên thuốc đặt vào lòng bàn tay Thu Anh Đào

“Dem viên bổ huyết hoàn này cho người thanh niên kia uống đi, trưa mai hắn sẽ tỉnh lại.”

Thu Anh Đào hai tay bảo vệ viên thuốc, cúi đầu cảm tạ, như vậy cũng tốt, dù sao cũng không tới một ngày, cứ để Mộ Giai Nam tự mình đi giải thích với Yến Hồi đại sư, nàng một kẻ câm điếc cùng người bình thường trao đổi thật sự có chút khó khăn.

Yến Hồi đại sư vỗ vỗ đầu nàng nói:

“Lão phu nhiều năm chưa xuất quan, tâm sớm như tro tàn, là người cho lão phu hy vọng, lão phu nên tạ ơn người mới phải.”

Thu Anh Đào hoàn toàn không hiểu hàm nghĩa trong lời nói, bởi vì Yến Hồi đại sư cũng chưa toát ra nhiều cảm xúc, chỉ là vừa rồi hơi chút giật mình, huống chi hắn cũng không nói rõ nguyên nhân đau khổ. Hơn nữa hiện tại trong đầu nàng đều mong muốn Mộ Giai Nam nhanh chóng tỉnh lại.

※ ※ ※

Thu Anh Đào cầm viên thuốc trong tay, một đường mừng rỡ rời khỏi Yến Hồi Động, Yến Hồi đại sư thật là người tốt, còn muốn đích thân lên núi hái thuốc giúp nàng chữa bệnh, tuy rằng có chút gian nan, nhưng cuối cùng cũng đáng giá .

Nàng nhẹ tay nhẹ chân mở cửa phòng, quả nhiên thấy Mộ Giai Nam vẫn còn ngủ, ngủ một ngày có thể là mệt, ngủ hai ngày cũng có thể chấp nhận, nhưng mà ngủ suốt ba ngày chắc không đời nào chết chứ?

Nàng đem viên thuốc bỏ vào miệng Mộ Giai Nam, sau đó hai tay chống má ngồi bên giường chờ đợi, nàng hy vọng lúc Mộ Giai Nam vừa tỉnh dậy, người đầu tiên hắn nhìn thấy là nàng, nàng tò mò không biết trên gương mặt hắn sẽ xuất hiện biểu tình gì...

Thu Anh Đào giống một tên lưu manh, sờ sờ tay Mộ Giai Nam rồi khuôn mặt Mộ Giai Nam, khó được cơ hội hắn không phản kháng, thật sự là cơ hội tốt.

Nàng nhớ lại thời điểm hai người lần đầu gặp nhau... Mộ Giai Nam dùng mọi cách trêu chọc nàng, còn đem nàng lên núi xem như người hầu mà sai sử, vì muốn trả thù hắn, thiếu chút nữa nàng đã làm miếng thịt trong tay Nguyễn Linh Nhi rồi, thật sự là tên hỗn đản mà.

Trong thời gian bọn họ đi cùng nhau, nàng lúc nào cũng bị Mộ Giai Nam chọc cho tức giận, trong khi đó Mộ Giai Nam luôn bảo trì bộ dạng vui sướng khi người gặp họa, nhưng hắn cũng có chỗ đáng yêu, ví dụ như cứu nàng thoát khỏi tay bọn xấu kia, từng sự kiện làm nàng cảm động rồi tỉnh rồi mù, sau còn cùng nhau trải qua sống chết ở Yến Hoàn Sơn, một chuyến đi gặp nhiều gian nan vô cùng, cũng đã khiến nàng nhận ra tình cảm trong lòng, không phải vì nàng trải qua nhiều chuyện mà cảm động rồi mới yêu Mộ Giai Nam, mà là nàng đã yêu từ rất lâu, chỉ là nàng cố ý không thừa nhận, tình yêu không có kết quả, nàng không dám nghĩ nhiều.

Chẳng qua nàng đã sai rồi, tình yêu càng ngày càng sâu đậm, nàng đã không thể điều khiển trái tim mình nữa, kim lòng không đậu mà lún sâu.

...

Buổi trưa ngày hôm sau

Mộ Giai Nam quả nhiên tỉnh lại, hắn cảm thấy toàn thân vô lực, miệng vết thương còn ửng ửng đau, bất quá hắn có thể chịu đựng được. Mộ Giai Nam nghiêng đầu nhìn về phía thiên hạ đang ngủ say bên cạnh giường... Xứ nha đầu, cứ nhiên ngủ ngon như vậy, bệnh nhân muốn uống nước đây.

Hắn chống đỡ thân thể đứng dậy, ngón tay lướt qua cánh môi Thu Anh Đào, thấy nàng canh giữ bên cạnh, cái loại cảm giác này thật tốt.

Thu Anh Đào liếm liếm môi, nhẹ chuyển thân mình sau đó tiếp tục dựa vào giường ngủ say, Mộ Giai Nam đại chiến ba ngày, hôn mê ba ngày, lòng của nàng gất gao lo lắng sáu ngày, nàng so với mọi người là mệt mỏi nhiều nhất.

Mộ Giai Nam rón ra rón rén đi xuống giường, lại đem cả người nàng ôm lên giường, sau đó tự mình rót một chén trà giải khát, hắn mặc dù cả người vô lực nhưng tinh thần vẫn còn tốt, hơn nữa từ lúc hắn tỉnh lại, huyết mạch bắt đầu khởi động thông thuận, việc này có chút kỳ lạ.

Hắn hiện tại quan tâm một sự kiện, sấm quan xong rồi, Yến Hồi đại sư đến tột cùng có thái độ gì?

Mộ Giai Nam thấy một mảnh giấy từ trong tay Ngưu Nữ Nữ rơi xuống đất, hắn đi lên mở ra —— Yến Hồi đại sư có lẽ biết cha mẹ ngươi, bởi vì hắn cầm vòng cổ có vẻ khổ sở một chút, còn nói nhất định phải giúp ta chữa khỏi bệnh, nếu ta còn ngủ, ngươi nhanh đi gặp hắn đi.

“...” Mộ Giai Nam trong mắt cả kinh, vỗ vỗ khuôn mặt Ngưu Nữ Nữ, sau đó bước nhanh hướng ngoài phòng đi đến, nhưng hắn vừa ra khỏi cửa liền gặp Thiên tượng hành giả. Qua tìm hiểu biết được, Yến Hồi đại sư sáng sớm tinh mơ đã rời khỏi động bế quan mà lên núi hái thuốc, đây là lần đầu tiên xuất quan của Yến Hồi đại sư sau tám năm, nhưng Thiên tượng hành giả về mặt pha lẫn bất an.

“Ngài vì sao lại nhíu mày lo lắng?”

Thiên tượng hành giả lo lắng nói:

“Yến Hồi đại sư không phải là người tập võ, sơn đạo trên núi tám năm trước từng bị sụp xuống che mất lối đi, lão phu cảm thấy rất lo lắng.”

Mộ Giai Nam trong mắt vừa chuyển:

“Lúc trước người ngài nói đến... Đó là Yến Hồi đại sư?”

Thiên tượng hành giả đầu tiên là ngăn ra, hắn trong lúc vô ý đã đề cập đến vậy mà Mộ Giai Nam vẫn còn nhớ:

“Chuyện gì cũng không thể gạt được ngươi, đúng là Yến Hồi đại sư.”

“Sao ta có cảm giác, các người đang giúp Yến Hồi đại sư che giấu thân phận chân thật?”

Thiên tượng hành giả không cho là đúng cười to:

“Tiểu tử ngươi xoay chuyển cũng mau lẹ lắm, trong đây cũng chỉ có một ý nghĩa, chính là huynh đệ thâm giao, khi bằng hữu của ngươi hy vọng ngươi giữ bí mật, ngươi tự nhiên sẽ hiểu việc làm của chúng ta.”

Mộ Giai Nam câu được câu không lên tiếng trả lời:

“Nữ Nữ nói Yến Hồi đại sư bởi vì một cái vòng cổ mà hơi thương cảm, có chút nghi vấn ta muốn gặp Yến Hồi đại sư tự mình chứng thực.”

Thiên tượng hành giả không khỏi sửng sốt, Yến Hồi đại sư nhiều năm qua trừ bỏ yên lặng tụng kinh, thì chỉ là cùng vài vị phật tử tham thảo Phật học đạo gia, chưa bao giờ có cảm xúc không khống chế được:

“Vòng cổ nào? Đưa lão phu xem thử.”

“Xuyết, bí mật.”

Mộ Giai Nam hướng hắn nháy mắt:

“Lời nói phải đi đôi với hành động.”

Nói xong, Mộ Giai Nam tiến phòng bếp kiểm đồ ăn.

“Xú tiểu tử! Ngươi cứ nhiên cùng lão phu thừa nước đục thả câu! ... Đứng lại...”

Thiên tượng hành giả truy vấn nửa canh giờ, Mộ Giai Nam cũng không để ý, miệng chỉ nhai thức ăn, vẻ mặt cực kỳ sung sướng, tâm tình rất tốt, bởi vì hắn đang chờ đợi Nữu Nữu tỉnh lại, tưởng tượng vẻ mặt của nàng, vui vẻ? Thẹn thù? Phiền muộn? ... Ai, sao cũng được, vô luận như thế nào hắn sẽ không trốn tránh tình cảm nữa, trong lúc hắn đại chiến đã quyết định rồi, chỉ cần Nữu Nữu nguyện ý đi cùng hắn, chân trời góc biển cũng vui vẻ rồi.

Trốn tránh là người nhu nhược, hạnh phúc chỉ dành cho người cam đảm đối diện.

Thiên tượng hành giả vò đầu bứt tai nghĩ ra một kế, hắn thần bí hề hề tiến đến bên cạnh Mộ Giai Nam:

“Nói cho người một tin tức tốt, ta cho người cầm đầu quần hùng, đổi bí mật của người như thế nào?”

Mộ Giai Nam ha ha cười:

“Tin tức của ngài cũng không giá trị lắm, hơn nữa ta đối với danh hiệu đầu lĩnh phản động không có hứng thú.”

Thiên tượng hành giả kỳ thật trong lòng đoán ra tám chín phần mười, nhưng bạn thân của hắn Huyền khí hộ pháp không có ở đây, cũng không thương thảo được. Chẳng qua, Thiên tượng hành giả quả thật hoài nghi Mộ Giai Nam có khả năng là hài tử của nương tử Yến Hồi đại sư. Nhưng mà, Yến Hồi đại sư từng đề cập qua, lúc nương tử của hắn bỏ đi vẫn chưa có thai, nếu thật sự là như thế, vậy Mộ Giai Nam có thể là do nương tử của Yến Hồi đại sư cùng người khác sinh ra, cho nên Thiên tượng hành giả mới che che dấu dấu không dám nói ra tình hình thực tế. Thứ nhất hắn không muốn Yến Hồi đại sư gặp chuyện không vui; thứ hai, nếu lỡ mồm nói cho Mộ Giai Nam biết, có lẽ sẽ tạo thành những hiểu lầm không cần thiết. Nhưng mà những điều này chỉ là phỏng đoán, cần chờ Yến Hồi đại sư trở về mới biết rõ chân tướng. Vì tình huynh đệ, hắn phải bận tâm đến mặt mũi của Yến Hồi đại sư, huống chi hắn đối với chuyện phát sinh năm đó cũng không hiểu rõ, anh hùng không hỏi xuất thân, lại càng không tò mò chuyện riêng tư của người khác, đây mới là đạo nghĩa căn bản.

Mộ Giai Nam thấy Thiên tượng hành giả khi thì nhíu mày khi thì trầm tư, không biết lão nhân đang khó xử chuyện gì, hắn mượn cơ hội vụng trộm chuồn ra khỏi phòng... Nha đầu kia còn chưa thức dậy sao?

Chương 57: “Gật đầu” và “Lắc đầu”

Thu Anh Đào cảm thấy trên mặt có vật gì cọ cọ, nàng đưa tay lên phủ xuống, vật trên mặt thuận thế rơi xuống, cũng không đến một giây, lại bò bò trên mặt nàng, nàng neoh mắt lại nhìn, cư nhiên thấy Mộ Giai Nam đang cầm trong tay một con bọ rùa, tựa hồ ý đồ tiếp tục hướng trên mặt nàng phóng tới...

Nàng một tay gạt bỏ bàn tay đang làm loạn kia qua, đột nhiên nàng ngồi dậy giận trừng mắt nhìn Mộ Giai Nam, suy nghĩ trong nháy mắt dừng lại, nàng ngơ ngác nhìn hắn, ý nghĩ hỗn loạn.

Mộ Giai Nam cười đến thực quỷ dị, tự ngồi xuống giường cùng nàng hai mặt nhìn nhau:

“Nàng muốn nói chuyện gì?” Thu Anh Đào mất tự nhiên, nàng muốn nói... Hắn ngồi lên chân nàng rồi!

Một đôi tay to nắm chặt bàn tay nàng, Thu Anh Đào có một cổ điện lưu từ đầu ngón tay chạy thẳng vào tim, nàng chỉ là không nghĩ tới, bản thân cũng có lúc mặt đỏ tim đập như vậy, hơn nữa trái tim còn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cái loại cảm giác này vừa khẩn trương lại vừa hưng phấn...

Mộ Giai Nam tựa hồ thực vừa lòng với biểu tình của nàng, hắn ha ha cười:

“Ta đã đánh thắng, nàng tính sao đây?”

Nàng? ... Nàng còn chưa tỉnh ngủ nha.

Thu Anh Đào nhìn chăm chú bộ dáng bất cần đời của hắn, nàng không cách nào làm bản thân bình tĩnh trở lại, nhất là đối mặt với loại thâm tình này, có hơn tám phần là trên chọc! ...

Nàng đoán không ra Mộ Giai Nam rốt cuộc suy nghĩ cái gì, chẳng lẽ hắn muốn lấy chuyện này ra mà đùa sao?

Mộ Giai Nam bỗng nhiên hai tay mở ra, lộ ra hàm răng trắng nõn:

“Đến đây nào!”

“...” Động tác này không phải kêu nàng tỏ thái độ “Yêu thương nhưng nhớ” hần đó chứ? ... Người này không thể chủ động ôm nàng một cái sao... Thật là... được rồi.

Nàng chui ra khỏi ổ chăn, ngồi tại chỗ nghiêng người về phía trước thì bị một cổ đại lực kéo vào trong lòng, nàng không không chế được tim đã đập thành thịch .

Tay nàng chỉ khiếp đảm ôm chặt lưng Mộ Giai Nam, chỉ ôm nhau thôi mà nàng đã hô hấp hỗn loạn rồi, lúc này cảm giác thực không giống với thường ngày.

Mộ Giai Nam đem cằm để trên vai nàng...

“Nàng nhớ khi chúng ta lần đầu gặp nhau không? Ta bắt nàng quăng lên chạc cây, nàng sợ bị té nên ôm ta rất chặt, chỉ có thể dùng gật đầu và lắc đầu biểu đạt tâm ý.”

“...” Lúc này mà còn nhớ lại hình ảnh nàng bị khi dễ sao?

“Nguyện ý gả cho ta sao?”

... Vấn đề kích thích này nói đến là đến.

Gật đầu.

“Nàng biết sẽ phải đối đầu với nhiều khó khăn không?”

Gật đầu.

“Cha nàng sẽ dùng mọi cách ngăn cản, Tống Hàn Nho sẽ đau lòng.”

... Gật đầu

“Tất cả mọi người không xem trọng tình cảm của chúng ta, thậm chí trách móc nàng, nàng có thể chịu đựng được không?”

Thu Anh Đào nắm thật chặt ngón tay, đáp án vẫn như cũ: gật đầu.

Có người nói, yêu là mù quáng, nhưng trong cuộc đời có thể gặp được mấy người làm người mù quáng chứ.

... Mộ Giai Nam nhẹ mím môi, khoe miệng đầy ý cười hạnh phúc, hần buông Thu Anh Đào ra, buộc nàng nhìn thẳng mình:

“Từ giờ khắc này trở đi, ta sẽ không cho nàng cơ hội hối hận nữa, nàng hiểu rõ rồi chứ?”

Thu Anh Đào hai gò má nhiễm hồng, hàm súc mím môi gật đầu... Chân tướng đã rõ, không phải là mộng, nguyên lai hần cũng quan tâm nàng, đồng thời chứng minh nàng không phải là tương tư đơn phương, loại cảm giác này giống như giấc mộng trở thành sự thật, không thể dùng ngôn từ nào để diễn đạt.

Mộ Giai Nam nhìn chăm chú nàng thật lâu... Cúi người hôn lên môi của nàng, không hề do dự có gì không ổn, không lo lắng ánh mắt thế tục, hần chỉ muốn hôn nàng, sẽ đi hôn nàng, đơn giản không có ý nghĩ gì.

Tự nhận “Thân kinh bách chiến” Thu Anh đào, giờ phút này ngượng ngùng như tiểu cô nương mới nếm thử tình yêu, nàng nhắm hai mắt, đón nhận nụ hôn, lưỡi và lưỡi gắn bó cùng nhau, tâm tràn đầy ngọt ngào.

Hần thuận thế đem nàng ngã lên gối, lòng bàn tay dán tại vòng eo của nàng. Thu Anh Đào ôm cổ Mộ Giai Nam, hài hòa thân mật như một đôi tình lứa... Hôn càng sâu, tình càng mê, thân thể hần trong lúc hôn mà biến hóa, lòng bàn tay không khỏi xâm nhập vào vạt áo nàng...

Trong lúc khê hôn dần dần trở thành kích tình, Thu Anh Đào bỗng nhiên mở mắt đẩy Mộ Giai Nam ra, đợi chút! ... Mộ Giai Nam còn chưa nói yêu nàng, làm sao có thể chứ?

Mộ Giai Nam hơi thở hỗn hển, đậm sắc tình dục, con ngươi đen thâm thúy, hần thông thả nháy mắt mấy cái, lại thấy không hiểu cảm xúc trong mắt của Thu Anh Đào, hần lại đem nàng đặt dưới thân, đứng lý hợp tình nói:

“Thích sẽ chiếm lấy, nàng còn muốn trốn?”

“...” Nàng không muốn trốn, thích? ... Còn thiếu một chút nữa, nói tiếp đi Mộ Giai Nam.

Hắn hôn dừng trên vành tai của nàng, đưa tới thân thể nàng từng trận tê dại, Thu Anh Đào gian nan hít thở, loại dụ hoặc này nàng kiên trì không được bao lâu, thực bất hạnh, nàng chính là sắc nữ, lại cọ xát như vậy, nàng chuẩn bị phản công đây.

Đôi mắt mê ly của Mộ Giai Nam rơi vào trong mắt nàng, yêu chính là muốn có được, khẩn cấp muốn có. Nhưng trong mắt hắn hiện lên một phần bất an là có ý gì, hắn còn lo lắng chuyện gì?

Mộ Giai Nam còn tồn tại một tia lý trí liền ngồi dậy, tuy rằng Nữ Nữ ngoan ngoãn phục tùng, nhưng có một số việc vẫn là chờ sau khi thành thân làm cũng không muộn, hắn thực chán ghét bản thân, khi đã biết một chút, liền muốn biết nhiều hơn.

Thu Anh Đào mê mang ngồi dậy, nguyên lai đối mặt với người mình yêu, không cần lời tán tỉnh cũng sẽ kim lòng không đậu mà phần khởi, cảm xúc của nàng đều hoàn toàn khởi động, người này cư nhiên ở thời khắc mấu chốt lại dừng lại?

Mộ Giai Nam vỗ vỗ mặt nàng sau đó nhảy xuống giường, ra vẻ ân cần hỏi han thân thiết nói:

“Ai nha... mặt của nàng sao nóng quá nha, chẳng lẽ bệnh rồi?”

Thu Anh Đào một phen gạt bỏ bàn tay trên trán mình, phi, muốn đánh lừa nàng sao? Người chờ đó Mộ Giai Nam, đợi lúc chúng ta trên giường gặp lại rồi sẽ biết, nữ tử báo thù mười năm không muộn, đến lúc đó cầu nàng cũng vô dụng! Hừ.

Nàng hàm hừ đẩy Mộ Giai Nam ra, hướng ngoài phòng đi đến, ăn cơm, bảo tồn thể lực, còn nhiều thời gian!

Mộ Giai Nam cười tủm tỉm theo sau nàng, khử tay choàng lên bả vai nàng:

“Nữ Nữ, Nữ Nữ, vì sao không để ý tới người ta nha...”

“Mộ trại chủ tỉnh rồi, nhìn qua tình thần không tệ.”

Ngưng Sa Tử vừa vặn đi vào trong viện định đến thăm Mộ Giai Nam, thấy hắn bình yên vô sự cuối cùng cũng yên tâm.

Cốc Mộng Vũ cũng ham vui mà đến, hai tay ôm ngực kỳ quái nói:

“Ai da, vừa mở mắt liền quần quít lấy tiểu nương tử, ta xem người bị thương cũng đâu có nặng!”

Mộ Giai Nam một phen ôm bả vai Thu Anh Đào, không đứng đắn nói:

“Người ghen tị.”

“Ta ghen tị người? Những người theo đuổi ta xếp hàng dài đến chân núi kia, hừ!”

“Dưới chân núi không phải là thôn lão nhân sao? Ha ha.”

Cốc Mộng Vũ tức giận đến dậm chân:

“Người tiểu tử này thật sự là không có lương tâm, ngày ấy nếu không phải là chúng ta giúp người ngăn cản người có thời gian mà nghỉ ngơi sao? Sớm biết như vậy hôm đó không thêm quần người sống chết.”

Nói đến lúc này, Mộ Giai Nam nhớ lại tình hình kịch chiến lúc đó, hắn hướng Ngưng Sa Tử ôm quyền hành lễ:

“Ngày ấy đa tạ Sa cô nương ra tay tương trợ.”

Hắn lại liếc Cốc Mộng Vũ một cái, qua loa nói:

“Cảm tạ cảm tạ.”

Ngưng Sa Tử luôn luôn chú ý động tác thân mật của Mộ Giai Nam và Ngưu Nữ Nữ, tức khắc thu hồi thần trí gạt đầu đáp lễ:

“Nhắc tay chi lao, tiểu nữ tử cũng không giúp đỡ gì nhiều, cũng nhờ Mộ trại chủ nội lực cao thâm mà thôi.”

Thu Anh Đào biết Cốc Mộng Vũ chỉ là thích đùa giỡn, kỳ thật đáy lòng thiện lương, nàng đi lên trước cho Cốc Mộng Vũ một cái ôm, bao hàm cả thiên ngôn vạn ngữ trong đó.

Cốc Mộng Vũ nhất thời cơn tức hoàn toàn tiêu tan, nàng xấu hổ cười lớn một tiếng:

“Vẫn là Ngưu Nữu Nữu hiểu lòng người, so với người nào đó mạnh hơn gấp trăm lần.”

Mộ Giai Nam khẽ cười, vừa định ngồi xuống, liền nghe bên ngoài viện truyền đến một trận âm thanh xôn xao.

Bọn họ từng đoàn người lập tức xuất môn, Mộ Giai Nam kéo một tiểu đạo sĩ, hỏi xảy ra chuyện gì. Theo như tiểu đạo sĩ nói, Yến Hồi đại sư sáng sớm một mình lên núi hái thuốc, vô ý té xuống vách núi, may mắn được một khối đá vụn ngăn trở thân thể, nếu không nhất định rơi tan xương nát thịt, giờ phút này Yến Hồi đại sư sống chết chưa rõ, mấy người Thiên tượng hành giả đang cực lực cứu chữa.

Nghe được việc này Ngưng Sa Tử không khỏi kinh hãi...

“Yến Hồi đại sư tuổi tác đã cao, cũng không biết võ công, sao có thể mạo hiểm lên núi?

Ngưng Sa Tử lo lắng nói, sau đó không yên bất an chạy về phía Yến Hồi động. Thu Anh Đào tâm cũng lo lắng, nàng cấp tốc đuổi theo, lão nhân gia là vì nàng mới lên núi hái thuốc, ông trời phù hộ, trăm ngàn lần không cần xảy ra chuyện gì!

Khi bọn họ chạy tới cửa động, lại bị bát môn đồ chặn lại, lý do là tránh nhiều người ồn ào ảnh hưởng tới việc cứu người.

Thu Anh Đào nắm chặt góc áo tâm thần không yên đi qua đi lại, khi thì kiễng chân hướng trong động dò xét, nàng vì sao không nghĩ tới vách núi đen rất nguy hiểm, vừa nghe có thể chữa bệnh liền cao hứng quên hết tất cả, nàng thật ích kỷ.

Mộ Giai Nam đi lên một tay kéo nàng vào trong lòng:

“Thiên tượng hành giả ở bên trong lâu như vậy, nếu có chuyện gì đã ra báo tang rồi, nàng đừng lo lắng.”

Thu Anh Đào nhin không được nước mắt rơi xuống, nàng nghe người ta nghị luận mới biết được sơn đạo vài năm trước đã sụp xuống. Nàng ngẩng đầu có thể nhìn đến kia tòa sơn nhai, nham thạch thẳng tắp vách núi hung hiểm vô cùng, đừng nói là một lão nhân gia không có võ công leo lên, mặc dù là người trẻ tuổi cũng không dễ dàng gì, nếu Yến Hồi đại sư bất hạnh chết đi, nàng quả thật là mang tội lớn. Nàng phát hiện chính mình đi đến đâu nơi đó nhất định xảy ra chuyện, chẳng lẽ nàng chính là người mang tướng sát tinh, sao chổi trong truyền thuyết sao?

... Bọn họ chờ đợi từ trưa cho đến hoàng hôn, rốt cục cũng thấy Thiên tượng hành giả chậm rãi đi ra, trong thần sắc mang theo mệt mỏi và phiền muộn, Ngưng Sa Tử dẫn đầu đi lên tìm hiểu. Theo Thiên tượng hành giả nói, Yến Hồi đại sư tuy giữ được mạng sống, nhưng đôi chân đã bị gãy, tuổi tác lớn không chịu nổi va đập, phải tĩnh dưỡng một thời, tạm thời không gặp khách.

Lời này vừa nói ra, Thu Anh Đào cuối cùng yên tâm một nửa, chỉ cần giữ được tánh mạng là tốt rồi.

Thiên tượng hành giả kéo Mộ Giai Nam qua một bên tán gẫu, chuyển đạt lại lời của Yến Hồi đại sư, mà chuyện đó là về truyền thuyết “Lam thảo linh chi”, bởi vì Lam thảo linh chi có linh tính, cho nên Yến Hồi đại sư nhận định lần này truy nhai là “Lam thảo linh chi” muốn cảnh cáo ông.

Mộ Giai Nam chờ nghe xong một đoạn truyền thuyết liền cảm thấy không thể tưởng tượng:

“Ngài nói Lam thảo linh chi có thể trị được ách tạt của Nữu Nữu? Mà Yến Hồi đại sư lần này lên núi liền là vì tìm Lam thảo linh chi?”

“Đúng là như thế, Yến Hồi đại sư giờ phút này không thể nói nhiều được, khi mở miệng liền nôn ra máu, cho nên muốn lão phu nói cho người biết chuyện này, người đừng cho rằng Lam thảo linh chi chỉ là truyền thuyết hư vô mờ mịt, tại sao Yến Hoàn Sơn lại có trăm ngàn chim Yến hội tụ? Tại sao Yến Hoàn Sơn địa thế quái dị? Tại sao sơn đạo trong một đêm biến hóa vô cùng? Tại sao triều đình dùng mọi cách cũng không tiến vào núi được? Chuyện này đều có chỗ huyền diệu.”

Mộ Giai Nam trầm tư một lát, kỳ thật cũng không có gì để nghi ngờ, Yến Hoàn Sơn sở dĩ không dễ tới gần, quả thật địa hình quái dị. Chứa nhiều sơn đạo lại không giống nhau... Hẳn hướng Thiên tượng hành giả cười tủm tỉm:

“Ngài dùng trí nhớ vẽ cho ta một tấm bản đồ địa hình cho ta, ta đi tìm Lam thảo linh chi trong truyền thuyết kia, xem nó đến tột cùng là vật chết hay là thần tiên.”

58. Chương 58

Chương 58: Thượng phòng hạ phòng bếp

Mộ Giai Nam quyết định lên núi hái linh chi, nhưng hắn không có ý định nói với Ngưu Nữu Nữu, bởi vì nha đầu kia sẽ nháo loạn lên, không cho hắn lên núi.

Chẳng qua, từ bản đồ địa hình nhìn lại quả thật hung hiểm vô cùng, hơn nữa vị trí chính là phía trên động nơi Yến Hồi đại sư tu hành, theo miêu tả của Thiên tượng hành giả, chỉ cần thẳng hướng theo nham thạch đi lên sẽ tới đỉnh núi Yến Hoàn Sơn, đỉnh núi khuất trong những đám mây, vách nham thạch rét lạnh, ẩm ướt. Nếu muốn lên tới đỉnh núi ít nhất cũng mất mấy ngày, hung hiểm không lường trước được.

Mộ Giai Nam âm thầm chuẩn bị tốt những công cụ leo núi. Thiên tượng hành giả tuy biết việc này gian nan vô cùng, nhưng hắn biết tính cách của Mộ Giai Nam không muốn xin giúp đỡ của người bên ngoài, là loại tính cách không đạt mục đích thì không bỏ qua.

Thu Anh Đào đối với chuyện chữa bệnh đã không hy vọng gì nữa, nàng càng không muốn thấy người khác vì nàng mà gặp chuyện không may, cảm giác thì có sao, thật sự không có gì, ít nhất nàng vẫn có thể nghe được, có một chút mát mát mà thôi, nàng không để ý.

Sau khi chuẩn bị xong hết mọi thứ, Mộ Giai Nam dự tính thừa dịp Ngưu Nữu Nữu ngủ mà suốt đêm lên núi, bởi vì dưới chân nham thạch chính là nơi hắn và bát môn đồ đối chiến, cho nên chỉ cần ngẩng đầu là có thể nhìn thấy hắn trên vách nham thạch, nếu động tác của hắn không nhanh, người ở dưới sẽ vì Ngưu Nữu Nữu năn nỉ mà bắt hắn xuống, nhưng nếu hắn leo lên thật cao rồi, người khác chỉ có thể nhìn theo, lại vô kế khả thi, ha ha.

Mục đích của hắn vẫn đơn giản như cũ, vì Nữu Nữu chữa khỏi ách tật, cả đời không tiếc nuôi, làm cho nàng trở thành nha đầu vui vẻ, hạnh phúc nhất.. Đương nhiên, hắn cũng có chút tư tâm, hắn muốn nghe cái miệng nhỏ nhắn của nàng nói câu: Mộ Giai Nam, huynh là người duy nhất của ta ở kiếp này.

Mộ Giai Nam một mình suy nghĩ, cũng không phát hiện Thu Anh Đào đang ở phía sau hắn... Thu Anh Đào không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, nàng dùng đầu ngón tay chọc chọc bả vai Mộ Giai Nam.

“Ách... Nàng làm gì đi nhẹ nhàng như vậy.”

Mộ Giai Nam một tay kéo nàng ngồi lên đùi mình, phòng ngừa nàng nhìn chung quanh thấy mấy công cụ kia mà hoài nghi. Thu Anh Đào thẹn thùng khẽ mím môi, nàng viết vào lòng bàn tay Mộ Giai Nam, nàng vẽ vào đó hình một trái tim.

Mộ Giai Nam không nhìn ra đó là cái gì:

” Viết một lần nữa đi.”

Thu Anh Đào che miệng cười trộm, nàng thật sự là một nữ nhân tốt nha, đối mặt với người yêu nàng luôn thể hiện cảm xúc, ngọt ngào toàn vẹn, khiến cho nàng thường xuyên mặc danh kỳ diệu vui sướng.

Nàng đem Ngân Liễu Diệp đeo vào cổ Mộ Giai Nam, chỉ có hắn mới có thể thối ra giai điệu hay nhất, nàng muốn sau này hắn chỉ có thể thối ột mình nàng nghe, nàng là nữ nhân độc nhất vô nhị trong lòng hắn.

Mộ Giai Nam không rõ ý, dò hỏi:

“Nàng muốn nghe ta thối sao?”

Thu Anh Đào gật đầu thật mạnh, ánh mắt cười thành nguyệt nha, tại sao nàng chỉ cần nhìn hắn sẽ không tự giác mà cười a? Giống như háo sắc oa.

Mộ Giai Nam kéo tay nàng hướng ngoài phòng đi đến, hấn đưa nàng đi đến bên vách núi, đối mặt với sơn cốc trống trải nhẹ nhàng thổi lên Ngân Liễu Diệp... Giai điệu du dương lướt qua từng lá cây, vạn vật như thanh thoát vũ động... Thu Anh Đào dựa vào vai Mộ Giai Nam, không quản thể gian hỗn loạn, nhắm mắt lắng nghe giai điệu động lòng người, lúc này đây, nàng có thể hảo hảo hưởng thụ nhạc khúc tuyệt vời. Nàng thật hy vọng thời gian có thể dừng lại vào giờ khắc này, bao vây lấy nồng đậm tình yêu, chỉ có hấn và nàng tồn tại trong không gian.

Mộ Giai Nam một tay ôm đầu vai vàng, trời về đêm, hoàn cảnh quen thuộc, vô số lần hấn xuyên qua màn đêm hắc ám lo lắng. Cô độc, không mục đích, tìm kiếm tịch mịch, thăm dò chính mình là ai. Mà giờ khắc này, nguyên lai thân thể cũng không quan trọng như trí tưởng tượng của hấn, mà đêm nay, dòng nước ấm quanh quẩn, không hề cảm thấy lạnh.

Hai mươi bốn năm qua, hấn vì đệ đệ, muội muội mà bận rộn, quan tâm lao động không ngừng nghỉ. Hai mươi bốn năm sau, hấn muốn thủ hộ bên cạnh nữ nhân, làm cho nàng hạnh phúc cả đời, thẳng đến khi đầu bạc răng long.

Mộ Giai Nam cong khóe miệng... Hấn tựa hồ đã nhận ra, cuộc sống con người chỉ có mấy mươi năm, sao phải ép bản thân tới không thở nổi chứ, nắm lấy hạnh phúc trước mắt, mỗi một ngày trôi qua đều có giá trị.

“Khi nàng nghe được âm thanh của Liễu Diệp vang lên, chứng minh ta đang nhớ tới nàng.”

Mộ Giai Nam nắm thật chặt bả vai nàng, nói ra ám chỉ.

Thu Anh Đào vẫn đắm chìm trong ngọt ngào, thần kinh sớm đã bay mất, nàng hai tay ôm chặt thắt lưng Mộ Giai Nam... Lời ngon tiếng ngọt nha, Mộ Giai Nam cư nhiên sẽ nói ra lời này, thật sự làm nàng hưng phấn.

Nàng muốn đáp lại hấn chỉ có thể dùng hành động, chuẩn xác hôn lên mặt Mộ Giai Nam... Trong lòng nàng chỉ có một ý niệm, gả cho hấn, trở thành tân nương của hấn, vô luận phía trước có bao nhiêu khó khăn, vĩnh viễn luôn làm bạn bên người hấn. Tình yêu thực kỳ diệu, cam tâm tình nguyện phần đầu quên mình, vượt lửa quá sông, căn bản không lo lắng vấn đề khác.

Mộ Giai Nam hung hăng hôn xuống môi nàng:

“Ta vẫn còn chuyện thắc mắc, tại sao lúc trước nàng chủ động hôn ta? Chính là cái lần ở sơn trại đó, thân là nữ nhi có phải nàng quá nhiệt tình hay không?”

“...” Không nhắc lại thì Thu Anh Đào sớm đã quên, lần đầu tiên là vì muốn chiếm tiện nghi của hấn, lần thứ hai là vì nàng trả thù việc hấn bắt nàng làm trâu khuân vác, nàng muốn làm cho tiểu tình nhân hiểu lầm hấn, ai ngờ lại suýt mất mạng.

Mộ Giai Nam nguyên bản chỉ muốn chọc ghẹo nàng, thấy nàng vẽ mặt vụn vụn không khỏi ha ha cười:

“Lúc đó ta đã nghĩ, nhóc cam này chẳng những khí lực lớn mà gan cũng lớn, không bằng ở lại sơn trại làm nha hoàn đi.”

Thu Anh Đào khóe miệng run rẩy, chỉ biết hấn ghen nửa ngày cũng không nói ra một câu tiếng người, lộ nguyên hình rồi.

Mộ Giai Nam thấy nàng cắn môi dưới mắt tức giận trừng hấn, nhất thời trước mắt hấn sáng ngời phần khởi nói:

“Đúng đúng, chính là biểu tình này, ta nhìn thấy bộ dáng này của nàng thì thật vui vẻ.”

Thu Anh Đào hai tay nắm thành quyền, nếu không phải cánh tay nàng có thương tích, nhất định nàng sẽ đánh Mộ Giai Nam một trận, đợi thương tích của nàng lành lại, hừ, hấn sẽ biết tay nàng.

Mộ Giai Nam quan sát gió hướng đã chuyển nam, lúc này là thời cơ tốt để lên núi. Hấn dắt Thu Anh Đào hướng sân quay về:

“Sắc trời không còn sớm, nàng nên đi ngủ.”

Thu Anh Đào không hiểu cho nên ngẩng đầu, nàng còn chưa buồn ngủ, thời gian còn sớm mà.

Mộ Giai Nam đương nhiên biết nàng không muốn ngủ, nàng vừa mới thức dậy lúc trưa mà:

“Như vậy đi, cùng ta uống rượu, thế nào?”

Thu Anh Đào vừa nghe uống rượu ăn cơm liền hưng trí, đầy sinh lực dẫn đầu đi vào phòng bếp tìm đồ ăn. Phải nói nơi đây chẳng có cái gì ngon để ăn, trừ bỏ rau dại thì chính là quả dại, trách không được những người ở đây đều gầy như cọng rau muống, tuyệt đối là do dinh dưỡng không tốt mà tạo thành.

Mộ Giai Nam nhìn đồng rau cải cũng đau đầu, hần lăm la lăm lét nhìn ngoài cửa sổ, xác định đám người đạo sĩ đều đi ngủ, sau đó nhảy ra cửa sổ:

“Ta đi bắt thỏ hoang, nàng nấu canh trước đi.”

Thu Anh Đào nhếch miệng cười, oa ha ha, rốt cục cũng có thịt ăn, vẫn là Mộ Giai Nam hiểu nàng.

Nàng luôn cho rằng mình là cô gái tốt ở thế kỷ hai mươi mốt, biết làm trứng xào cà chua, canh trứng, còn biết làm... Trứng xào, trứng ốp lếp, đúng rồi, còn có thể làm ca! Dù sao cũng không chết đói.

Thu Anh Đào ột quả trứng gà vào nồi, nàng nhin không được nhìn bọt nước sôi trào mà si ngốc ngây ngô cười, nàng từng mơ ước có một ngày như vậy, vì người yêu mà nấu cơm, tuy rằng trù nghệ không tinh, nhưng người yêu nàng sẽ nói một câu: chỉ cần người nấu ta đều thích!

Hắc hắc, thật ngượng ngùng.

Nàng lập tức từ trong ý nghĩ kỳ quái mà trở về sự thật, nhất thời cúi đầu nhìn chằm chằm nồi nước, Mộ Giai Nam sẽ không khen nàng làm được đồ ăn ngon, tên kia cho tới bây giờ đều là không cho nàng mặt mũi.

Chỉ chốc lát sau, Mộ Giai Nam xách theo một con thỏ mập mạp đã được xử lý trở về phòng bếp... Thu Anh Đào khoe miệng giật giật, rõ ràng có cửa không đi, người này không nên cứ nhảy cửa sổ như vậy chứ, tật xấu không sửa được.

Thu Anh Đào đứng một bên nhìn, chỉ thấy Mộ Giai Nam giơ dao chém xuống đem con thỏ lớn chia thành mười mấy khối, sau đó hần cho hết vào nồi, cho quế, nước tương, chờ gia vị thấm vào thức ăn, Thu Anh Đào thấy động tác hần sạch sẽ lưu loát không khỏi vỗ tay... Nam nhân này thật sự là khiến người khác không kiềm chế được, nấu cơm mà cũng đẹp trai như vậy.

Mộ Giai Nam thấy nàng mắt mở to, há mồm ngạc nhiên, nước miếng sắp chảy vào nồi, Mộ Giai Nam muốn ngăn ngừa canh sẽ bị nàng làm bẩn nói...

“Canh của nàng kia...”

“...” Thu Anh Đào hoàn hồn, canh? ... A, nàng đã quên mình còn đang nấu canh trứng, chắc không phải không còn giọt nước nào chứ...

Quả nhiên “Không phụ sự mong đợi của mọi người”, nồi canh không thấy chút nước nào mà chỉ thấy trứng... Thu Anh Đào thẹn thùng “Cúi đầu nhận tội”, Mộ Giai Nam trước phòng sau phòng bếp... Không phải có câu, nếu muốn lấy lòng một nữ nhân, thì phải lấy lòng bao tử của nàng trước, nàng đây là cho Mộ Giai Nam cơ hội biểu hiện, khụ khụ, đúng không?

Mộ Giai Nam xoa xoa cằm nhìn vật thể được gọi là “Canh trứng”...

“Chắc chắc, nàng thật là không biết làm cái gì hết a.”

Thu Anh Đào đôi mắt to vụt sáng đáng yêu, à không, nàng biết làm việc khác khó khăn hơn, ví dụ như sinh đứa nhỏ, sinh cục cưng! Hắc.

Mộ Giai Nam vỗ vỗ mặt nàng, hần không khỏi bất đắc dĩ thở dài:

“Để ta làm cho, nàng trở về phòng đợi ta đi.”

Thu Anh Đào ân cần cười to, còn làm bộ đáng chắc chắn, chứng minh nàng vẫn có chỗ hữu dụng!

Mộ Giai Nam ánh mắt xẹt qua cánh tay bị thương của nàng, hần không nhanh không chậm nói:

“Ta không tin, nàng lập tức trở về phòng.”

“...” Nàng ngẩng cao đầu đi khỏi phòng bếp, đi hai bước lại quay trở lại, ôm chầm lấy Mộ Giai Nam từ phía sau, sau đó nàng nhanh như chớp vui vẻ rời đi.

Mộ Giai Nam nhìn chăm chú bóng dáng nàng hoạt bát đáng yêu... Trừ bỏ cười, vẫn chỉ là cười.

Hắn có chút kỳ lạ, nha đầu ngốc này, tuy rằng nàng luôn huơ tay múa chân, nhưng tất cả những động tác này thật đáng yêu.

Thu Anh Đào ngồi trước bàn chờ ăn, chờ uống, chờ soái ca... Nàng tin tưởng mình là nữ nhân hạnh phúc nhất, hạnh phúc có thể rất đơn giản, nhìn người yêu vì chính mình bận rộn, không chỉ là một loại hưởng thụ, còn là một loại cảm động phát ra từ đáy lòng.

Nàng thề sẽ vì Mộ Giai Nam mà học nấu ăn, làm một hiền thê lương mẫu, vì hắn sinh một cục cưng đáng yêu, đến khi hai người đều già đi, Mộ Giai Nam sẽ nói một câu, cưới nàng, là quyết định đúng của ta ở kiếp này.

Đợi đồ ăn được dọn lên bàn, hai người cùng nhau ăn, hạnh phúc tràn ngập trong tim, mặc dù chỉ là lẳng lặng nhìn nhau, nhìn đối phương gấp đồ ăn, cũng sẽ không tự giác đáy mắt mỉm cười, đây là hương vị của hạnh phúc.

Khi hai người đang vẽ tương lai sau này, ai cũng không dự đoán được, bữa tối này chính là bữa tối cuối cùng của chúa Giêsu và 12 môn đồ...

59. Chương 59

Chương 59: Hò hét, phá rống mà ra!

Tin dữ đến sau năm ngày Mộ Giai Nam một mình lên núi...

Chân núi trống trải, Thiên tượng hành giả, Ngưng Sa Tử nhìn lên đỉnh núi mờ ảo, tầm nhìn mơ hồ, tâm tình lo âu bất an.

Mộ Giai Nam có thể đã rơi xuống vực, giai điệu thanh thúy của Liễu Diệp không hề vang lên, bởi vì Liễu Diệp dính đầy vết máu, người phát hiện ra Liễu Diệp chính là Thu Anh Đào.

... Thu Anh Đào khoanh chân mà ngồi, nàng không quan tâm mình đang ngồi lên những hòn đá nhọn, trong tay nàng nắm chặt Ngân Liễu Diệp, máu tươi nhuộm đỏ vòng cổ.

Ngưng Sa Tử thấy nàng thần chí hoảng hốt, ngồi xổm xuống nhẹ giọng an ủi:

“Có lẽ là tay hắn bị thương, Ngươi cô nương đừng lo lắng.”

Tuy rằng nàng cũng lo lắng cho an nguy của Mộ Giai Nam, nhưng nàng vẫn huy vọng, Mộ Giai Nam chỉ là đi nhầm sơn đạo, mới khiến bọn họ không nhìn thấy Mộ Giai Nam. Ngưng Nữ Nữu đã ngồi ở chỗ này năm ngày, nàng trừ bỏ uống chút nước thì không ăn gì, cả người thất hồn lạc phách, tiêu tụy không chịu nổi.

... Thu Anh Đào từ từ ngẩng đầu lên, cắn chặt môi khô, nàng không muốn khóc, khóc sẽ chứng minh điều nàng lo sợ là sự thật, cho nên nàng không khóc, nàng tin tưởng Mộ Giai Nam nhất định an toàn trở về, chỉ là sự chờ đợi này thật sự tra tấn người.

Nam nhân xấu xa, chuyện hệ trọng như vậy, mà không nói với nàng một tiếng nào đã rời đi, hắn không nghĩ tới cảm thụ của nàng sao? Tên ích kỷ...

Không thể mở miệng nói chuyện thì sao, tại sao lại khiến nàng sống không bằng chết ở bên vách đá như vậy, nàng muốn Mộ Giai Nam bình an trở về, nàng không muốn Lam cổ linh chi chết tiệt gì đó!

Tầm mắt của nàng dừng trên những đám mây, tuy rằng cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng nàng như trước vẫn tìm kiếm, chỉ cần có một chút manh mối nào cũng được... để cho nàng biết, hắc còn sống... Nhưng chỉ vẫn như cũ, tất cả đều im lặng, thần kỳ im lặng, cả ngọn núi giống như đã chết, nàng cũng sắp chết...

Yến Hồi đại sư tu dưỡng mấy ngày, trừ bỏ chân bị thương, thân thể đã điều trị tốt hơn. Nghe tin Mộ Giai Nam một mình lên núi, hắc không kịp trách cứ Thiên tượng hành giả lỗ mãng, liền sai người khiêng hắc lên núi.

Đầu tiên đập vào mắt hắc, là vẻ mặt ai oán của Ngưu Nữ Nữ, mặc dù nàng vẫn chưa rơi lệ, nhưng bất luận ai chỉ cần liếc mắt một cái đều nhìn ra, nha đầu kia đang nuốt lệ vào lòng.

Hắc nhìn lên sương mù phiêu miểu đỉnh núi, một khi Mộ Giai Nam tiến vào sương mù, hắc liền không thể phân rõ phương hướng, đỉnh núi rét lạnh không thể tưởng tượng được.

Yến Hồi đại sư vỗ vỗ đỉnh đầu Thu Anh Đào, đứa nhỏ này đang đợi người yêu bình an trở về, cũng giống như tâm trạng của hắc trước đây, hắc có thể lý giải nỗi sợ hãi và bất an này.

“Tâm thành đến cùng, kiên định, nha đầu phải tin tưởng năng lực của Mộ thiếu hiệp, hắc nếu có thể đánh bại bát môn đồ, thì cũng không phải là phạm phu tục tử bình thường, tin tưởng hắc, cũng như tin tưởng chính mình.”

Thu Anh Đào ngẩng đầu nhìn hắc thật lâu... hít sâu một hơi sau đó nàng nhìn Yến Hồi đại sư khẽ mỉm cười, thấy Yến Hồi đại sư chân vẫn còn bị thương, nàng nâng hai tay lên, giúp Yến Hồi đại sư xoa bóp cơ bắp...

Yến Hồi đại sư hòa ái cong môi, thê tử của hắc cũng thường xuyên giúp hắc xoa bóp bả vai, động tác này khiến người ta quen thuộc hoài niệm như vậy. Mà năm ngày gần đây, hắc mặc dù ở trong động tĩnh dưỡng, nhưng bên tai vẫn nghe được âm thanh của Liễu Diệp, nhạc khúc tuyệt vời không khỏi khiến đáy lòng hắc phát ra tưởng niệm... Hắc cầm lấy vòng cổ trong tay Thu Anh Đào:

“Không nghĩ tới Mộ thiếu hiệp có thể đem Liễu Diệp thổi ra âm thanh hay như vậy, thật sự là đứa nhỏ có thiên phú.”

Thu Anh Đào chỉ chỉ lên trời, lại chỉ chỉ Liễu Diệp, nàng dùng đá viết xuống: đây vốn là của hắc.

Yến Hồi đại sư trong mắt kinh hãi, hắc vội đứng lên lại vì chân đau mà ngã ngồi lại ghế, Thu Anh Đào vội vàng đứng dậy dìu hắc, lại cảm thấy thân thể Yến Hồi đại sư run nhè nhẹ... Yến Hồi đại sư đem vòng cổ gặt gao nắm chặt trong lòng bàn tay:

“... Mộ thiếu hiệp hai mươi bốn tuổi?”

Thu Anh Đào gật gật đầu.

Đáp án này làm Yến Hồi đại sư giống như bị một búa đánh vào đầu, hắc kinh hoảng ánh mắt lung tung dừng trên ngọn núi, nhưng giờ phút này đáp lại hắc chỉ là từng đợt từng đợt sương mù dày đặc.

Thiên tượng hành giả đại khái đoán ra Yến Hồi đại sư vì sao lại nhiều cảm xúc ngổn ngang. Hắc nguyên bản sớm muốn đem chuyện này nói cho Yến Hồi đại sư biết, nhưng ai ngờ Mộ Giai Nam vô thanh vô thức liền lên núi, Thiên tượng sợ Yến Hồi đại sư nghe được việc này sẽ kích động, cho nên chậm chạp chưa nói. Thiên tượng đi lên nắm chặt bả vai lão hữu:

“Mộ Giai Nam là nghĩa tử của Quá Thủ Vô Ngân.”

Lời này vừa nói ra, Yến Hồi đại sư càng kích động hơn, tất cả mọi việc xâu thành một chuỗi, năm đó Quá Thủ Vô Ngân vì sao không hỏi nguyên do liền giúp hắc thu hồi tất cả ám khí có chữ “Nhất”, sau đó cũng không lưu lại hai câu liền vội vàng rời đi. Nguyên lai, nguyên lai Quá Thủ Vô Ngân sớm biết thê tử Liễu Di Nhất của hắc ở nơi nào. Vì sao... Vì sao không cho biết hắc chân tướng, làm cho hắc như kẻ điên không mục đích tìm kiếm? ... Hắc một phen nắm lấy cánh tay Thiên tượng:

“Quá Thủ Vô Ngân ở đâu?”

Thiên tượng hành giả thở dài một hơi:

“Năm năm trước đã qua đời, lão phu không thể xác định thân phận Mộ Giai Nam, cho nên cũng chưa định nói cho người biết, sợ người mừng hụt mà thôi.”

“Mộ thiếu hiệp có đề cập tới hành tung mẫu thân của hần không?”

“Chỉ có nói qua, hần không biết cha mẹ là ai, nhưng Quá Thủ Vô Ngân trước khi chết đã nói cho Mộ Giai Nam một tin tức —— phụ thân của hần có liên quan đến thị long bình khí.”

Thiên tượng hành giả giờ phút này cũng hiểu được sự chuyện kỳ quái:

“Lão phu luôn luôn tự hỏi, nếu Quá Thủ Vô Ngân biết thân phụ của Mộ Giai Nam, tại sao không trực tiếp nói cho hần biết? Hay là trong chuyện này còn có nguyên nhân khác?”

Yến Hồi đại sư thần sắc ngoại trừ hỗn loạn vẫn là hỗn loạn... Có lẽ không người nào hiểu, thị long là biệt danh hần đặt cho ám khí lúc đầu, bởi vì hần muốn thể hiện sự khinh thường với triều đình, mà danh hào này bị người trong võ lâm xem như ám hiệu tạo phản, hần cũng không để ý, cũng hiểu được lúc ấy thời cuộc rất hợp tình. Mỗi khi hần chế tạo ra một kiện ám khí, đều nói đùa với thê tử: thị long xuất phẩm.

Thế gian này, chỉ có Liễu Di Nhất biết được ý nghĩa chân chính của thị long, nàng từng nhắc nhở hần, đừng để người bên ngoài biết chuyện này.

Yến Hồi đại sư cũng vô pháp bình tĩnh, hần chống đỡ chân bị thương đứng lên, hướng về sơn cốc bắt lực la lên:

“Nhi tử —— phụ thân ở đây, trở về! Mau trở về —— “

Thu Anh Đào nhất thời choáng váng, Yến Hồi đại sư là phụ thân của Mộ Giai Nam sao? ... Mộ Giai Nam ở trong biển người tìm kiếm tung tích cha mẹ hơn hai mươi năm, mà vị lão giả này cũng chờ đợi tin tức thê nhi. Thật sự là tàn nhẫn, phụ tử muốn nhận thức nhau, sẽ đối mặt khảo nghiệm sống hay chết, thế gian vì sao phải có nhiều chuyện như vậy? !

Lòng của nàng thu thành một đoàn, Mộ Giai Nam trăm ngàn lần không cần có chuyện gì, phụ thân huynh đang cùng muội đợi huynh bình an trở về, phải còn sống trở về, chúng ta đều đang đợi huynh...

Yến Hồi đại sư trong mắt đầy lệ quang, hần và Thu Anh Đào nắm tay nhau cùng ngồi ở chân núi, dòng khí lo âu quần xung quanh hai người, không ai có thể cảm thụ nội tâm vui sướng, chờ đợi và bất an của bọn họ.

※ ※ ※

Lại một ngày trôi qua...

Khe núi gió lạnh phơ phất, nhưng Thu Anh Đào như trước một tác cũng không rời khỏi... Cổ của nàng rất mỏi, chân rất đau, bụng rất đói bụng, nhưng so ra không quan trọng bằng tin tức của Mộ Giai Nam, nàng đợi sáu ngày. Tên kia ăn cái gì? lạnh thì lấy gì sưởi ấm, đến cuối cùng khi nào thì trở về... Mau trở lại đi, có nữ nhân lo lắng cho huynh mà tiêu tụy rồi, huynh không đau lòng sao?

Lúc hoàng hôn buông xuống, độ ẩm trong núi càng tăng lên. Yến Hồi đại sư thân thể không tốt nên được đưa vào động nghỉ ngơi, hần năm lần bảy lượt sai người mời Thu Anh Đào vào động nghỉ ngơi, nhưng nàng tâm ý đã quyết, không muốn bỏ qua chút tin tức nào về Mộ Giai Nam. Yến Hồi đại sư lý giải tâm tình của nàng, hần làm sao không phải đứng ngồi không yên, rốt cục có tin tức người thân, lại phải trải qua sinh lý tử biệt, tâm hần đã rối bời, nhưng hần phải vững tinh thần trấn an người khác.

Ngưng Sa Tử đi đến phía sau Thu Anh Đào, nàng ngồi trên nham thạch tấu khởi cổ cầm... Leng keng giai điệu kinh sợ sơn cốc, đồng thời mang theo một tia rêu rỏ rất thấm thiết, nàng cố ý đem phần tâm ý gửi đi liên hệ với Mộ Giai Nam, đầy mắt hàm chứa giọt lệ... Vì Ngưu Nữ Nữ, vì chính mình, nàng đem tình cảm che dấu, thật sâu dưới đáy lòng, chúc phúc đôi uyên ương số khổ nhanh chóng đoàn viên.

... Thu Anh Đào chậm rãi xoay đầu nhìn lại, yên tĩnh sáng tỏ dưới ánh trăng, vốn nên là lúc cùng người yêu tình ý mật ngọt, hiện tại chỉ có một mình nàng lo lắng chờ đợi, như vậy bất lực, nàng nhìn ra được đó là cảm xúc gì, chỉ là không muốn nói mà thôi.

Nhưng vào lúc này, khe núi phát ra động tĩnh, Ngưng Sa Tử tức khắc dừng đàn, cùng Thu Anh Đào khẩn cấp đi lên trước nhìn lên vách đá phía trên ——

Hai người nín thở nhìn chăm chú, sợ bỏ qua chút ít hy vọng...

Đợi trong chốc lát, chỉ nghe nham vách rơi xuống vài hòn đá, mà lần này không phải là nhỏ vụn, mà là rầm rập từng tảng đá lớn rơi xuống, chấn động sơn cốc yên tĩnh. Ngưng Sa Tử thấy thế tức khắc kéo Thu Anh Đào ra hơn mười trượng... Chỉ thấy tảng đá rơi xuống đất vỡ vụn, Thu Anh Đào theo bản năng ôm lấy đầu, nhưng mảnh vụn vẫn bắn vào người nàng, hẳn là rất đau, nhưng nàng lại không cảm nhận được.

Đợi trận cát đá rơi ngưng lại, các nàng nhìn về phía những tảng đá rơi xuống, những tảng đá này là từ trên cao rơi xuống, hai người nhìn nhau, không khỏi cao hứng ôm chầm lấy nhau, là động tĩnh do Mộ Giai Nam gây ra đúng không? Nhất định là như vậy.

Thu Anh Đào hai tay tạo thành chữ thập để trước ngực... Nước mắt nàng cố gắng kìm chế rốt cục cũng chảy xuống, giọt lệ trong suốt nóng bỏng, chỉ cần nàng có một tia hy vọng Mộ Giai Nam còn sống, cho dù trời có sập xuống nàng cũng không sợ.

Vì tiếng động này, mà các võ lâm nhân sĩ đều nửa đêm lên núi, Yến Hồi đại sư sớm kiểm chế không được kích động, hẳn vội vàng sai người nâng mình xuất động. Thiên tượng hành giả vội chạy tới bên cạnh Yến Hồi đại sư, hẳn không khỏi vui mừng mà nói một câu:

“Tiểu tử đó còn sống —— “

Yến Hồi đại sư mắt ngấn lệ quang, tay run run nắm chặt tay Thiên tượng hành giả:

“Đúng, đúng... Con ta còn sống...”

Không khí vui sướng quanh quẩn trong đêm đen, không khí tựa hồ ấm lên, từng trận dòng nước ấm trong suốt vờn quanh.

Thu Anh Đào lúc này mới ý thức được, không chỉ có mấy người bọn họ lo lắng an nguy Mộ Giai Nam, mà những người xa lạ không quen biết này, mặc dù không ở trong này chờ đợi, nhưng cũng ngày ngày lo lắng, nếu không sẽ không vì một chút động tĩnh mà kéo nhau tới.

Mộ Giai Nam, có rất nhiều người đang đợi huynh, trở về, trở về đi.

Lúc sự lo lắng của mọi người vừa buông lỏng thì——

Chỉ thấy trên vách đá cấp tốc rơi xuống một bóng người, bóng người như tia chớp xẹt qua tầm mắt mọi người, như lưu tinh, giấy lát lướt qua, rơi vào bên trong khe núi ——

Không khí đình chỉ, thanh âm đình chỉ, mọi người biểu tình giằng co ——

Thu Anh Đào trong đầu nháy mắt trống rỗng, nàng điên cuồng chạy tới bên vách núi đen, quỳ gối bên vách núi không thể hô hấp, đêm đen che khuất tầm mắt, dập tắt tia sáng cuối cùng.

Nàng cố gắng gọi thật to nhưng không có tiếng động, yết hầu chợt nóng lên, ho ra một ngụm máu đen.

“Mộ Giai Nam! Mộ Giai nam! Huynh trở về đây cho ta, trở về—— “

Nước mắt của nàng tuôn trào, thê lương tê rống thẳng hướng tận trời, xuyên qua đêm đen, tê nát lòng mỗi người.

60. Chương 60

Chương 60: Một phong thư xa nhau + hồi hoàng thành

Thiên bạc phơ, lộ mờ mịt.

Nhất trần đăng, vọng ngoài cửa sổ.

Lệ ngàn đi, phán quân về.

“Mộ Giai Nam ——” Thu Anh Đào đột nhiên ngồi dậy, nàng đã tỉnh, đang nằm trên giường, mà bên cạnh không có bóng dáng của người nàng vừa gọi.

Nàng hy vọng tất cả chỉ là giấc mộng, mọi thứ đều là giả.

Cốc Mộng Vũ được sự phụ phái tới chăm sóc Thu Anh Đào, bởi vì giờ phút này chỉ có nàng còn có thể chấp nhận tin dữ này. Mọi người còn lại đang tìm kiếm thi thể Mộ Giai Nam, nhưng khe núi sâu vạn trượng, nhìn không thấy đáy, mây mù tràn ngập không thể phân biệt rõ tầm nhìn, hướng chi cũng không có sợi dây thừng nào đủ dài để đi đến đáy cốc, càng không có ai đủ năng lực một mình đi vào sơn cốc. Giờ phút này, tất cả mọi người đều đang nghĩ cách nào vẹn toàn nhất.

Thu Anh Đào thấy Cốc Mộng Vũ đẩy cửa vào, nàng vội vàng đi xuống giường, nhưng hai chân vô lực ngã xuống đất. Cốc Mộng Vũ tức khắc chạy lên nâng Thu Anh Đào dậy, Thu Anh Đào khẩn cấp dò hỏi:

“Tìm được Mộ Giai Nam chưa? ...”

“Người trước hãy bình tĩnh...”

Cốc Mộng Vũ hút hấp cái mũi, miễn cưỡng cười vui nói:

“Mộ Giai Nam phúc thiên mệnh lớn, có lẽ vừa vạn được nhánh cây nâng đỡ, trước khi chưa tìm được thi thể, mọi chuyện vẫn chưa hết hy vọng...”

Nàng đứng dậy rót một chén trà đưa cho Thu Anh Đào, tận lực trấn an nói:

“Cũng có thể Mộ Giai Nam không gặp chuyện không may, chỉ là hắn đang muốn đùa giỡn chúng ta, người xem hiện tại thật tốt, người cũng có thể nói chuyện, không chừng chưa tới hai ngày tên kia bỗng nhiên sẽ xuất hiện, ha ha...”

Thu Anh Đào còn chưa mở miệng lệ đã chảy thành hàng... Nàng xuyên qua là một hồi tai nạn, nếu hại chết Mộ Giai Nam, nàng xuống địa ngục sẽ chịu trừng phạt, nàng không muốn sống, nàng còn sống chỉ có hại người.

Nàng nằm trên đệm chăn, bả đầu và mặt đều chôn trong chăn... Không có khả năng, Mộ Giai Nam sẽ không chết, hắn là chim bất tử, không có khả năng tùy tiện chết như vậy, hắn còn phải cưới nàng, không được nói không giữ lời, không được.

Cốc Mộng Vũ nhìn bóng dáng run sợ của Thu Anh Đào, nàng không thể ngờ ách tạt được chữa khỏi lại không phải chuyện vui, mà lại bị thương như vậy. Nàng không khỏi thở dài, một khi trụ nhai nhất định vạn kiếp bất phục, nàng đương nhiên cũng không hy vọng Mộ Giai Nam chết, nhưng sự thật tàn khốc không tồn tại nhiều ảo tưởng.

Nhiều ngày tìm kiếm không có kết quả.

Mà tin dữ lại theo nhau đến ——

Thu Anh Đào lại té xỉu, khi có người trên nhánh cây ở khe núi tìm được đai lưng của Mộ Giai Nam, đai lưng loang lỗ vết máu, mang đi một tia hy vọng cuối cùng. Mà đai lưng này là chính tay Thu Anh Đào đeo cho hắn. Nhớ rõ lúc ấy, nàng vì đùa hắn còn thắt một cái nơ con bướm, mặc dù nàng đã cố gắng tìm điểm khác nhau, nhưng không có điểm nào, đây chính là đai lưng của Mộ Giai Nam.

Mọi người tựa hồ đều tắt hết hy vọng, cho dù một người trụ nhai may mắn chưa chết, nhưng theo đủ loại dấu hiệu cũng không khó đoán ra, Mộ Giai Nam nhất định bị thương không nhẹ, mấy ngày không được sơ cứu, khả năng còn sống cơ hồ không có.

Yến Hồi đại sư sau khi biết được việc này chịu đả kích không nhỏ, hắn không tỉnh lại nổi, chỉ ở trong mộng yên lặng rơi lệ, không ngừng gọi tên vợ con.

Tất cả mọi người cho rằng Mộ Giai Nam đã chết, đều lâm vào tiếc hận rơi lệ. Còn vì Mộ Giai Nam tạo một pho tượng không mộ bia tế điện.

Chỉ có Thu Anh Đào, nàng không tin. Anh đừng vô địch Mộ Giai Nam sẽ không dễ dàng chết như vậy, nàng cái gì cũng không muốn nghe, không muốn bọn họ nói với nàng những câu như nén bi thương, ai cho phép bọn họ lập bia cho người sống? Một đám hỗn đản.

Ngưng Sa Tử mấy ngày qua cũng gầy đi không ít, nàng đi đến mộ bia, thấy Ngưu Nữu Nữu khoanh chân mà ngồi, vẫn không nhúc nhích chăm chú nhìn chữ trên bia mộ, có lúc còn ngây ngô cười. Ngưng Sa Tử lau lau khóe mắt, lấy lại tinh thần đi lên trước, nàng nhìn về mặt Ngưu Nữu Nữu, ý muốn xem nàng đang cười chuyện gì, nàng cười so với khóc càng thâm trầm...

“Muốn khóc thì cứ khóc đi.”

“Vì sao phải khóc, Mộ Giai Nam cũng không chết, có ai nhìn thấy thi thể của hắn sao?”

Thu Anh Đào hỏi đúng lý hợp tình, nàng giờ phút này bất chấp người khác thích hay không thích nghe, đây là suy nghĩ của nàng.

Nàng rót hai ly rượu, một ly đưa tới trong tay Ngưng Sa Tử, nàng bày ra một nụ cười, lại cười không hề ý nghĩa:

“Giúp ta bồi chuyện đi, khó được ta có thể mở miệng nói chuyện, ha ha...”

Ngưng Sa Tử đồng ý, nàng sóng vai ngồi xuống, tán gẫu vài chuyện vô vị:

“Tiếng nói của người rất êm tai, Mộ...”

Nàng muốn nói lại thôi nhấp một ngụm rượu, không hề nói nhiều.

Thu Anh Đào không cho là đúng cười cười:

“Ta từng ảo tưởng vô số lần, câu đầu tiên khi ta có thể nói được sẽ nói gì, nói với ai, nội dung là cái gì, nghĩ tới rất nhiều...”

Nàng ảm đạm tươi cười nước mắt dần tràn ra:

“Ta muốn nói với Mộ Giai Nam một trăm câu cảm ơn, sau đó lên án hắn khi để ta cảm điếc, đến lúc đó hắn khẳng định sẽ nói lại, khiến ta á khẩu không trả lời được, ha ha...”

Thu Anh Đào hít sâu một hơi, đem rượu trong chén một hơi uống cạn sạch, chất lỏng chua xót xâm nhập yết hầu, thấm một tia cay độc:

“Sự thật và mơ ước luôn cách xa vạn dặm, không nghĩ tới lần đầu tiên ta mở miệng là kêu tên của hắn, hắn cũng không lẽ phép dấm không đáp lại ta. Khẩn cầu ông trời cho ta kỳ tích, nhưng lão thiên gia căn bản không biết ta là ai, điều ta có thể làm, chính là tĩnh tâm chờ đợi...”

Ngưng Sa Tử nhìn chăm chú Thu Anh Đào hồi lâu... Một màn Mộ Giai Nam bướng bỉnh, sáng sủa, u buồn, về mặt bình tĩnh hiện lên trước mắt nàng. Bọn họ có thể nói là bằng hữu, tuy trao đổi với nhau cũng không nhiều, nhưng nàng hiểu Mộ Giai Nam, càng hiểu tình cảm của Mộ Giai Nam đối với Ngưu Nữu Nữu. Có thể nói, không có một người nam nhân nào vô duyên vô cớ vì một nữ nhân khác vào sinh ra tử, tất cả mọi người đều nhìn ra được tình cảm của Mộ Giai Nam đối với Ngưu Nữu Nữu, mà Ngưu Nữu Nữu cũng dũng cảm bày tỏ tiếng lòng, khi cuộc sống tốt đẹp sắp đến tay, thì lại vô lực nắm lấy... Ngưng Sa Tử tựa hồ có thể lý giải loại tâm tình này. Mặc dù tất cả mọi người nói Mộ Giai Nam không còn sống, nhưng Ngưu Nữu Nữu không khóc không nháo, mắt điếc tai ngơ nhìn như không thấy. Vì nữ nhân này vẫn không tin, mà từ trong đáy lòng nàng phát ra thanh âm là: không thể mất đi hắn. Linh hồn của nàng sớm bay vào khe núi, đau triệt nội tâm kêu gọi, kêu gọi tình cảm chân thành nam nhân trở về.

“Ta cũng không tin Mộ trại chủ bỏ lại một mình người mà rời đi... Ta cùng người chờ.”

Ngưng Sa Tử nắm thật chặt bả vai Thu Anh Đào:

“Hắn trời sanh tính linh động, ý nghĩ cơ mật, nhất định không có việc gì.”

Thu Anh Đào hướng Ngưng Sa Tử phao đi nụ cười cảm kích:

“Đúng! Tên kia thực thông minh, lại hư hỏng, mọi người không phải thường nói, tai họa di ngàn năm, ha ha, cực kỳ nguy hiểm đối với hắn cũng không phải lần đầu tiên, cho nên ta sẽ kiên nhẫn chờ đợi, một ngày không thấy được thì thể hắn, ta tuyệt không tin hắn đã chết.”

Thu Anh Đào nhìn về phía chân trời... Sao sáng lóe lên giữa bầu trời, nhưng trong mắt nàng lại trở nên ảm đạm không ánh sáng, phong cảnh tú lệ cũng phải có người cùng nhau xem mới cảm thấy xinh đẹp, nguyên lai thực là như thế.

“Yến Hồi đại sư gần đây thế nào?”

Thu Anh Đào mấy ngày qua đem chính mình bao vây trong bức tường cách ly, đối với vị lão nhân gia lại sơ cho thân thiết.

Nhắc tới việc này, Ngưng Sa Tử không khỏi hơi nhíu mi:

“Yến Hồi đại sư một mình xuống núi, nghe nói phải về nơi ở cũ, chúng ta cũng không ngăn cản, cứ để cho lão nhân gia bình tĩnh cũng tốt...”

“Ừ, giải sầu cũng tốt, tuổi cao cũng không chịu nổi kích thích, chuyện chờ đợi này, một mình ta là được rồi.”

Thu Anh Đào thở dài, Yến Hồi đại sư thật sự đáng thương, tuổi cao như vậy mới tìm được con, còn chưa nhận thức đã phải ly biệt. Yến Hồi đại sư đúng là chịu đủ khổ rồi: Mộ Giai Nam, không chỉ có ta đang đợi huynh, mà còn có phụ thân của huynh, thân nhân huynh tìm mười mấy năm đang ở đây, trăng sao hay chuyển lời dùm ta, gọi Mộ Giai Nam nhanh trở về.

※ ※ ※

Nhà cũ bụi giăng đầy đất

Yến Hồi đại sư chống quải trượng thông thả đi vào, từ khi Liễu Di Nhất rời đi, hắn cũng không bước chân vào gian phòng từng tràn ngập tình yêu này, nhiều kỷ niệm còn lưu lại, hắn muốn chính mình từ trong tường niệm thoát ra, dứt khoát kiên quyết rời đi, lại càng lún càng sâu, vô luận đi đến nơi nào, hoài niệm vẫn không mất đi, nó vẫn theo hắn đến suốt cuộc đời.

Mọi chuyện đều giống như mới hôm qua, tầm mắt hắn dừng trước bàn trang điểm, hiện ra khuôn mặt ái thê Liễu Di Nhất ngồi trước gương, thê tử nũng nịu tú nhan tràn ngập tình yêu, mà hắn lúc đó không khỏi âm thầm cảm thán, thế gian chỉ có hắn may mắn nhất.

Nhoáng một cái đã hơn hai mươi năm, chuyện vui ngày xưa không còn nữa, giường cổ rèm che kín thê lương, vật còn đây nhưng người không còn.

Yến Hồi đại sư chất phác ngồi xuống giường, ngón tay vuốt ve bên gối, hắn cảm chiếc gối thêu hoa lên phải phủ bụi, lại lơ đãng phát hiện bên trong gối lộ ra vài trang giấy đã ố vàng——

Mà chữ viết thanh tú quen thuộc, ký hiệu quen thuộc lại thân thiết, là một phong thư do Liễu Di Nhất tự tay viết, chữ viết đậm nét rõ ràng, lại mềm mại, tâm hắn càng đau thương, khắc chế giọt nước mắt sắp tràn ra.

Tử hăm:

Lang trung nói ta có hỉ. Ta vuốt ve bụng một trận vui mừng, tưởng tượng bộ dáng đáng yêu của con chúng ta, nếu là con trai sẽ giống như chàng, nếu là con gái sẽ giống ta, nhất định là hài tử đáng yêu.

Ta khẩn cấp muốn cùng chàng chia sẻ chuyện vui sướng này, nhưng chàng chỉ lo làm việc, ta sẽ chờ. Biết chàng si mê chế tạo binh khí, mà bộ dáng khi chàng chuyên chú làm việc rất mê người, ta đương nhiên không muốn quấy rầy chàng, chỉ đành chờ chàng xong việc sẽ báo tin vui, chắc là chàng sẽ rất vui? Ha ha.

Tử hăm: ta yên lặng ở một bên chờ đợi chàng mười ngày, chàng ngay cả một câu, một chữ cũng không nói với ta, ta an ủi chính mình, cũng an ủi con của chúng ta: cha con trong lúc làm việc không thích nói chuyện, hai mẹ con chúng ta không nên đi quấy rầy. Cho nên, ta như trước ngoan ngoãn ở một bên chờ chàng, nhưng ta không thể duy trì nụ cười trên mặt, nhìn một đồng đồng thiết ở trong tay chàng, nhìn bộ dáng chàng mừng rỡ như điên. Ta suy nghĩ, đồng phệ liệu ở trong lòng chàng có vị trí so với ta càng trọng yếu hơn, bỗng nhiên ta giác ngộ, sao ta lại đáng thương như vậy.

Tử hãm: ta thường dùng công cụ chàng làm việc lưu lại một tờ giấy, nói ta mang thai, nhưng chàng ngay cả liếc mắt cũng không thèm liếc một cái, xem như là giấy vụn đem bỏ đi, ta lại một lần nữa bị đả kích, chàng không hề yêu ta .

Mà khi chàng xem được phong thư này, có thể đã là mấy năm sau, hoặc vĩnh viễn chàng cũng sẽ không xem qua, cũng có thể... Chàng căn bản không quan tâm cảm thụ của ta, bởi vì chàng đã sớm quên ta, quên nơi này, trên chiếc giường này từng có một nữ nhân luôn si ngốc chờ chàng.

Ta đi rồi, mang theo con của chúng ta, ta sẽ một mình nuôi con lớn lên, sẽ không quấy rầy chàng, vĩnh viễn không...

Liễu Di Nhất lúc này xa nhau.

... Lệ mơ hồ tầm mắt, Yến Hồi đại sư đem phong thư ỏ vàng áp lên gương mặt... Là hấn ép ái thê rời đi, hấn thậm chí đến lúc này mới đại triệt hiểu ra, khi hấn nói lời thề son sắt, tự nhận hấn yêu nàng, tự nhận cả đời tình cảm chân thành khắc cốt minh tâm, lại mới hiểu được hấn xem nhẹ cảm thụ của thê tử, Liễu Di Nhất không cần địa vị trong giang hồ của hấn cao bao nhiêu, nàng chỉ muốn hấn mãi yêu nàng, quan tâm nàng. Chỉ chớp mắt dường như đã có mấy đời, mất đi mới trân quý sao? Hấn như trước vẫn ích kỷ như vậy.

Tạo hóa trêu người... Di Nhất, nàng một tay nuôi dưỡng con chúng ta thành người, nhưng ta lại vô duyên gặp lại con.

61. Chương 61

Chương 61: Hồi hoàng thành

Thời gian thấm thoát trôi, từ ngày Mộ Giai Nam trụ nhai, Thu Anh Đào canh giữ bên vách núi suốt mười ngày, mà nàng rời khỏi Hoàng thành cũng đã ba tháng, thời gian trôi qua rất nhanh, còn chưa đạt được kết quả hạnh phúc, nàng đã phải học cách làm lành miệng vết thương.

Chính là trên đời còn có câu họa vô đơn chí, Huyền khí hộ pháp từ Hoàng thành vội vàng trở về Yến Hoàn Sơn, mang về một tin tức càng làm người chấn động—— Ngưu Đại Ngưu phạm tội giết người, bị nhốt vào tử lao, chờ ngày xử trảm.

Người bị giết nghe nói họ Lỗ, cũng là tổng tiêu đầu, nhưng tiếng tăm không bằng Ngưu thị tiêu cục, ngày thường cũng sẽ áp một vài tiêu nhỏ, miễn cưỡng chống đỡ tiêu cục mà thôi. Nói tới vị Lỗ tiêu đầu này, trùng hợp cùng Ngưu Đại Ngưu có chút quan hệ, theo Huyền khí hộ pháp tìm hiểu, Ngưu tiêu đầu và Lỗ tiêu đầu cũng từng xưng huynh đệ. Nhưng mấy năm qua chưa từng lui tới, cũng không biết vì sao Ngưu tiêu đầu một đao chém chết Lỗ tiêu đầu.

Lỗ tiêu đầu vừa chết, gia quyến Lỗ thị đương nhiên không bỏ qua, suất lĩnh tiêu sư đi tìm Ngưu thị tiêu cục phân xử. Không ngờ, Ngưu Đại Ngưu chẳng những không giải thích mà còn mắng Lỗ tiêu đầu chết chưa hết tội, Ngưu gia tiêu sư thậm chí còn đánh Lỗ gia tiêu sư, cuối cùng toàn bộ đều bị bắt vào đại lao.

Vì thế, bên trong hoàng thành ồn ào huyên náo. Thất vương gia Tống Hàn Nho toàn lực cứu trợ, thậm chí không tiếc mang tiếng thiên vị, cũng muốn vận dụng quyền thế đem hết khả năng bảo trụ tính mạng Ngưu Đại Ngưu. Nhưng gia quyến Lỗ thị há có thể bỏ qua, ngày đêm ở ngoài cửa nha môn kháng nghị, yêu cầu quan phủ đem Ngưu Đại Ngưu xử trảm.

Nguyên bản quan võ triều đình cũng gây sức ép, giết người thì đền mạng đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nguyên bản chuyện rất bình thường, lại vì Tống Hàn Nho nhúng tay vào, mà khiến cho dân chúng bất mãn. Hoàng Thượng sau khi biết được chuyện này rất tức giận, hướng hồ Hoàng Thượng giờ phút này trầm nghĩ làm sao trấn an dân tâm, đối với chuyện Ngưu Đại Ngưu giết người cũng không quan tâm. Hoàng Thượng ra lệnh cường chế Tống Hàn Nho không cho phép nhúng tay vào, nhưng Tống Hàn Nho cố ý muốn bảo toàn Ngưu Đại Ngưu, khuyên bảo không được, Hoàng Thượng đem Tống Hàn Nho giam lỏng trong Thất vương

phủ. Nhưng Hoàng Thượng cũng hứa hẹn, việc này tuyệt không liên lụy đến Ngưu Nữ Nữ, chuyện thành thân vẫn được tiến hành.

Một bức chiếu thư: ba mươi ngày sau, tại Ngọ môn xử trảm Ngưu Đại Ngưu.

... Thu Anh Đào thần sắc hoảng hốt sững sờ tại chỗ, mười ngày, trong mười ngày nàng phải quay về Hoàng thành gặp Ngưu Đại Ngưu. Dưới sự thỉnh cầu của nàng, Huyền khí hộ pháp đáp ứng đưa nàng hồi Hoàng thành... Nàng sờ sờ mộ bia khắc tên “Mộ Giai Nam”, đem liễu diệp mang vào tắm bia đá, nước mắt không tự giác chảy xuống... Ngưu cha cũng bị chém đầu, hấn giết người. Mà huynh như cũ không có tin tức, ta nên làm cái gì bây giờ Mộ Giai Nam? Huynh không giúp ta ra chủ ý sao? Hiện tại ta thực bất lực...

Huyền khí hộ pháp vài tiếng thúc giục, nàng không thể không lau khôe mắt, không suy nghĩ nữa hướng Hoàng thành quay về, hiện tại có một người đang cần nàng, nàng không có thời gian oán trời trách đất, ngồi chờ chết chỉ biết làm chính mình hối hận.

Mộ Giai Nam, phù hộ ta thành công cứu Ngưu cha đi!

Tám ngày sau, bọn họ ngày đêm kiên trì rốt cục cũng về tới hoàng thành, Huyền khí hộ pháp vì tránh thân phận bại lộ nên để Thu Anh Đào vào thành trước, còn dặn dò nàng gặp chuyện gì cũng phải cân nhắc kỹ càng.

Thu Anh Đào đáp ứng rất kiên quyết, nàng cước bộ gấp gấp vào cửa thành. Trong thành nơi nơi đều dán cáo thị xử trảm Ngưu Đại Ngưu. Nàng trấn định tinh thần chạy đến Ngưu thị tiêu cục, trước cửa dán giấy niêm phong, quan binh đứng gác cấm đi vào. Vài nhóm dân chúng dùng ánh mắt khác thường xẹt qua người nàng, một nhóm người thì nói nàng bất hiếu; một nhóm khác là khinh bỉ nàng lợi dụng quan hệ với Thất vương gia ý thể hiếp người; còn có một vài người trung lập đứng xem náo nhiệt: Phụ thân của mình bị chém đầu, mà nàng còn lo hưởng vinh hoa phú quý. Tóm lại những lời bàn tán xôn xao, lải nhải bên tai.

Khi thanh âm chỉ trích càng ngày càng không kiêng nể gì truyền vào tai nàng, một thanh âm rít gào vang lên ngăn hành động chỉ trích của dân chúng.

Thu Anh Đào cảm thấy bên chân có lông xù cọ vào, nàng xoay người, cứ nhiên là con hổ Đậu Hoa, Đậu Hoa nhìn thấy Thu Anh Đào trở về thì dị thường hưng phấn, nó phe phẩy cái đuôi rung đùi đắc ý, nó canh giữ ở cửa Ngưu thị tiêu cục đã mấy ngày, chỉ vì chờ nàng trở lại.

Một đêm mất đi gia viên, Ngưu Đại Ngưu và những tiêu sư liên can đều bị nhốt vào đại lao, Đậu Hoa tựa hồ biết đã xảy ra biến cố. Quan binh không dám mạnh mẽ xua đuổi con hổ đi, chỉ đành tùy ý nó ở trước cửa canh giữ. Vài vị lão hàng xóm là nhìn Đậu Hoa lớn lên, cũng không sợ nó, ngẫu nhiên sẽ làm chút đồ ăn cho nó lót dạ, bọn họ đều khuyên Đậu Hoa nhanh chóng trở về rừng rậm, Ngưu thị tiêu cục suy tàn rồi, nó sẽ không còn nhà để ở nữa. Nhưng đậu hoa dứt khoát không bỏ đi, bởi vì nó tin tưởng, Ngưu Nữ Nữ sẽ về tìm nó.

Thu Anh Đào cảm thấy ngoài ý muốn ngồi xổm xuống, nàng nhìn vết thương trên đầu Đậu Hoa đã hoàn toàn khép lại. Ở thời điểm nàng bất lực nhất, chỉ có Đậu Hoa hiểu nàng có bao nhiêu khổ sở, nàng nhẹ nhàng vuốt ve đầu hổ, Đậu Hoa hí mắt cọ vào tay nàng, đáy mắt như toát ra ý cười, dòng nước ấm áp quen thuộc dần dần trở về... Khi mọi người nghị luận chuyện thị phi, có khi nào nghĩ tới những tin vĩa hè, cộng với những lời bình luận cai độc, sẽ làm tổn thương lòng người.

Thu Anh Đào đứng lên, nhà bị niêm phong, hiện tại nàng có thể đi đâu? ... Lúc này nàng không khỏi nhớ tới chuyện cống lớn suy bại, vinh hoa phú quý tiêu tan, lưu lại chỉ có những sắc mặt vui sướng khi người gặp họa.

Đậu Hoa yên lặng đi theo sau nàng, Thu Anh Đào dẫn đầu đi về hướng nha môn. Nàng hiện tại không thể dựa vào ai, khóc cũng không giải quyết được gì, không bằng để dành sức cố gắng làm chuyện cần làm.

Thu Anh Đào ở bên đường mua một túi lớn bánh bao thịt, mang theo Đậu Hoa đi vào ngõ nhỏ, nàng dựa vào tường ngồi xuống, lấy một cái bánh bao nóng hổi đưa tới bên miệng Đậu Hoa:

“Người xem người kia, gầy giống như con mèo bệnh vậy...”

Đậu Hoa vừa nghe cọt mẹ có thể nói chuyện, hai mắt mở to, sau đó lại vui vẻ lắc lắc cái đuôi, dùng cằm cọt cọt mu bàn tay Thu Anh Đào, y bảo muốn nàng cũng ăn, bởi vì Ngưu Nữu Nữu so với nó còn gầy hơn.

Tựa hồ suy nghĩ rất lâu, nàng nở nụ cười cắn một miếng lớn bánh bao, Đậu Hoa thấy nàng bắt đầu ăn, nó mới khẩn cấp cũng cắn bánh bao, quỳ rạp trên mặt đất mồm to nhấm nuốt, nó vươn lưỡi liếm liếm môi, thần thái cực kì thỏa mãn, tuy rằng không có thịt cá, nhưng có thể cùng ăn với Ngưu Nữu Nữu nó đã mãn nguyện rồi.

Thu Anh Đào xoa xoa đầu Đậu Hoa, nàng nghiêng đầu nhìn về cửa nha môn ở đối diện... Một đám nam tử mặc trang phục tiêu cục đang vây quanh trước cửa nha môn... Đây là thân nhân của người chết sao? Bọn họ tụ tập ở đây là sợ Ngưu Đại Ngưu trốn ngục sao? Bất quá nàng không hiểu, Ngưu cha vì sao phải giết người? Ngưu cha ở trong thành là người có tiếng giàu lòng nhiệt tình, vô luận đi đến chỗ nào đều có người cùng Ngưu cha nhiệt tình chào hỏi, hơn nữa Ngưu cha làm người hiền hoà, chưa từng bắt nạt kẻ yếu, cũng không có nghe hấn nhắc tới có thâm cừu đại hận với ai. Cho nên, nhất định người chết đã làm chuyện thương thiên hại lí, nếu không tuyệt đối Ngưu cha sẽ không gây ra chuyện giết người như vậy.

Việc cấp bách hiện tại là nàng phải gặp Ngưu cha, hỏi rõ ràng mọi chuyện, có chứng cứ thì mới kêu oan được.

Mà hiện tại người có thể giúp nàng chỉ có Tổng Hàn Nho, cũng là người nàng có lỗi rất nhiều. Thu Anh Đào không biết phải tính như thế nào, theo lời Huyền khí hộ pháp nói, Tổng Hàn Nho vì chuyện của cha nàng mà chọc giận hoàng thượng, hướng chỉ người nàng yêu là Mộ Giai Nam, nàng đã phụ lòng tốt của hắn, sao còn không biết xấu hổ mà đi cầu hắn chứ...

Chính vào lúc này, một tiểu thư đồng tiến lên hành lễ:

“Xin hỏi cô có phải là Ngưu tiểu thư không?”

Thu Anh Đào gật gật đầu, thư đồng lại nói:

“Thất vương gia đợi tiểu thư đã lâu, hãy đi cùng tiểu nhân...”

Tổng Hàn Nho đều cho người canh giữ ở xung quanh nha môn và Ngưu thị tiêu cục, một khi Thu Anh Đào trở về thành, hắn sẽ nhanh chóng biết được tin của nàng.

Thu Anh Đào do dự một chút, cuối cùng đứng lên đuổi theo thư đồng, nghe nói Tổng Hàn Nho vì chuyện Ngưu cha mà bị Hoàng Thượng giam lỏng, nàng cũng phải đi nói tiếng cảm ơn và xin lỗi hắn.

Thu Anh Đào vừa đi vừa suy nghĩ, nàng phải giải thích với Tổng Hàn Nho như thế nào, mấy ngày nàng rời Hoàng thành nàng đã đi đâu? Nếu che giấu thì càng không ổn, có lẽ nàng chỉ có cách nói rõ mọi chuyện với hắn, sau đó lại nghĩ biện pháp gặp Ngưu Đại Ngưu...

Chỉ là, nàng không nghĩ vừa mới bước vào cửa Thất vương phủ, liền bị Tổng Hàn Nho ôm vào lòng, chuyện này khiến cho nàng có chút trở tay không kịp ...

... Sắc mặt Tổng Hàn Nho cũng không tốt lắm, hắn nhìn chăm chú hai má Thu Anh Đào, nàng gầy đi không ít, mất nhiều xương thịt, trong mắt hắn tràn ngập lo lắng:

“Sao nàng lại tiêu tụy như vậy...”

Thu Anh Đào theo bản năng sờ sờ hai má, miễn cưỡng cười cười, cúi đầu:

“Cám ơn người vì chuyện của phụ thân ta mà vất vả, cám ơn.”

Tổng Hàn Nho nghe nàng mở miệng nói chuyện thì kinh ngạc đến nghẹn họng nhìn trân trối, nhưng thái độ xa cách của nàng rõ ràng như vậy. Hắn dừng lại một chút...

“Nàng, giọng nói rất êm tai.”

“Còn phải làm phiền người một chuyện, có thể giúp ta gặp phụ thân một lần hay không?”

Tổng Hàn Nho vội ho một tiếng:

“Bốn vương hiểu ý của nàng, nhưng Ngưu tiêu đầu đã thừa nhận tội giết người, ông ấy không nói nguyên nhân tại sao giết người, dường như chỉ một lòng muốn chết, bốn vương muốn giúp cũng không còn cách nào.”

Hắn thấy Ngưu Nữ Nữ không nói gì, đành nhìn về con hổ phía sau nàng:

“Con hổ này cũng rất trung thành, vẫn luôn chờ nàng trở về.”

Thu Anh Đào cúi người vuốt ve bộ lông Đậu Hoa:

“Nó biết ta nhất định sẽ trở về...”

“Bốn vương cũng tin tưởng vào điểm này, không chỉ có mình nó đợi nàng.”

Thu Anh Đào khước miệng cứng đờ:

“Thực xin lỗi Thất vương gia, kỳ thật lần này ta ra thành là...”

“Bốn vương thấy nàng bình an trở về là được rồi, cũng không để ý nàng đã đi nơi nào.”

Tổng Hàn Nho giành trước mở miệng, trong mắt nhiều thêm cảm xúc khác thường:

“Nàng còn nhớ những lời ta nói trước khi chia tay không? ... Chờ nàng, vô luận bao lâu.”

Thu Anh Đào hút hấp cái mũi, trong lòng rối bời. Lúc trước nàng thật muốn cùng Tổng Hàn Nho hảo hảo sống tốt, an phận thủ thường làm một người vợ, nhưng có những chuyện nói đến là đến, nàng không hề chuẩn bị, giờ phút này trong lòng nàng ngoại trừ Mộ Giai Nam chính là Ngưu cha. Đau lâu không bằng đau gần, nàng không thể vô sỉ lợi dụng tình cảm của Tổng Hàn Nho như vậy được.

Nàng tháo khối Long ngọc trên cổ xuống:

“Thực xin lỗi, ta nuốt lời ...”

Tổng Hàn Nho tiếp nhận khối ngọc bội, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Có lẽ hắn biết, nhưng giả vờ không hiểu, tự lừa dối mình, có thể Thu Anh Đào chưa nhận ra được tâm ý của hắn.

“Nếu cha nàng bị xử trảm... Nàng...”

Hắn chần chờ hồi lâu mới mở miệng, lại nghe nói sườn phi cầu kiến. Tổng Hàn Nho đè nén cảm xúc, ời sườn phi tiến vào thư phòng.

Thất vương sườn phi Chư Cát Huệ Lan chậm rãi đi vào, nô tỳ trái phải theo hầu. Thu Anh Đào không khỏi trước mắt sáng ngời, nữ tử Giang Nam nũng nịu, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần lộ ra vài phần khôn khéo.

Chư Cát Huệ Lan không nhìn Thu Anh Đào, nàng hạ thấp người hành lễ:

“Vương gia, thiếp thân mạo muội đến đây, chắc không quấy rầy hai vị chứ? Không biết hai người đã nói xong chưa?”

Thu Anh Đào hơi nhú mày, tuy rằng giọng nói nàng nhẹ nhàng, nhưng lời nói chặt chẽ, rõ ràng là thị uy. Chẳng qua là, thân phận nàng hiện tại chính là nữ nhân sẽ tranh tương công với nàng, Chư Cát Huệ Lan mất hứng cũng là chuyện bình thường.

Tổng Hàn Nho cũng không lý giải được Chư Cát Huệ Lan đến đây là vì chuyện gì, từ sau khi Chư Cát Huệ Lan hồi phủ, bọn họ cũng chỉ nói chuyện với nhau một lần, chính là chuyện hắn sẽ cưới Ngưu Nữ Nữ, lúc ấy Chư Cát Huệ Lan thái độ thực bình thản, cũng không nói lời bất mãn gì.

“Huệ phi có chuyện gấp muốn cùng bốn vương thương lượng sao?”

Ngữ khí của hắn giống như đang cùng một vị đại thần nói chuyện, tốc độ bình thản không ẩn chứa tình cảm.

Chư Cát Huệ Lan cũng không để ý, nàng tao nhã ngồi xuống:

“Vương gia có phải người nên giới thiệu một chút?”

Không đợi Tống Hàn Nho mở miệng, Thu Anh Đào đứng dậy cúi đầu:

“Xin chào Thất Huệ phi, ta là Ngưu Nữ Nữ.”

Chư Cát Huệ Lan không khỏi ngẩn ra, nghe nói nàng này bị câm mà... Nàng nhẹ gật đầu thăm hỏi:

“Không cần giữ lễ, bản phi nghe nói Ngưu tiểu thư vào phủ, đặc biệt đến đây chào hỏi, mời Ngưu tiểu thư ngồi.”

Thu Anh Đào cảm thấy một cổ xấu hổ quanh quẩn tràn ngập, nàng bỗng nhiên đứng dậy chuyển hướng Tống Hàn Nho:

“Ta đi trước, nếu Thất vương gia có thể cho ta gặp phụ thân, thì đến...”

Thu Anh Đào hiện tại là không nhà để về:

“Ngày mai ta đem địa chỉ đến cho người.”

Tống Hàn Nho vừa muốn mở miệng giữ lại, Chư Cát Huệ Lan lại dẫn đầu đứng dậy:

“Bản phi nghe nói cha cô phạm vào quốc pháp, nhà thì đã bị quan phủ niêm phong, không bằng cô cứ ở tạm trong vương phủ đi, không biết Ngưu tiểu thư có bằng lòng hay không?”

“...” Nữ nhân này thật sự là chí công vô tư, cư nhiên đem một tiểu thiếp lưu lại nhà? Thu Anh Đào nghĩ nghĩ vẫn là cảm thấy không ổn:

“Vẫn là không nên quấy rầy thì hơn, dân nữ...”

“Sắp thành người một nhà rồi, không cần khách khí.”

Chư Cát Huệ Lan tự phân phó nô tỳ thay Thu Anh Đào chuẩn bị phòng khách, ra vẻ không ngại sự tồn tại của nàng.

Tống Hàn Nho đứng lặng một bên, vừa lòng cười cười, nếu hắn cố ép Ngưu Nữ Nữ ở lại quả thật không thích hợp, Chư Cát Huệ Lan là đang suy nghĩ thay hắn.

62. Chương 62

Chương 62: Động cơ giết người của Ngưu Đại Ngưu

Thu Anh Đào mang theo Đậu Hoa đi vào phòng khách sạch sẽ hoa lệ, nàng hiện tại tâm tình rất mâu thuẫn, Chư Cát Huệ Lan là một nữ nhân không tệ, cũng không có tính tình tiểu thư khuê các kiêu căng, nàng lúc trước thậm chí nghĩ mình có thể hay không bị khinh bỉ, lại không bận tâm đến cảm thụ của nữ nhân này.

Chư Cát Huệ Lan cũng nói chuyện với nàng. Chư Cát Huệ Lan nói cũng không phải là vì Ngưu Nữ Nữ không nhà để về mới lưu lại trong phủ làm khách, chỉ vì Chư Cát Huệ Lan không thể đứng nhìn Tống Hàn Nho vì chuyện của phụ thân nàng mà lao碌, còn phải vì nàng một mình sống ở bên ngoài mà lo lắng.

Có lẽ Chư Cát Huệ Lan nói quá thẳng thắn, nhưng một người thê tử có thể vì trượng phu mà lo lắng chu đáo, chứng minh nàng chẳng những hiểu rõ lý lẽ, cũng không phải như Tống Hàn Nho nói, cả hai đều không có tình cảm.

Thu Anh Đào một mình nằm trên giường, một khi nàng nhắm mắt chính là nhìn thấy một màn Mộ Giai Nam truy nhai. Lòng của nàng bị Mộ Giai Nam chiếm cứ, nàng không thể quay lại, cũng không có khả năng quay lại.

... Tống Hàn Nho thấy cửa phòng vẫn mở, hắn lặng yên bước vào, Thu Anh Đào đang giấu mình trong chăn, không biết nàng đang ngủ hay đang khóc.

Hắn khẽ đóng cửa, ngồi bên mép giường: “Nữ Nữ...”

“Thực xin lỗi, vì chuyện của phụ thân ta, mà liên lụy người bị Hoàng Thượng giam lỏng...”

Thu Anh Đào thông thả vén lên góc chăn.

Tổng Hàn Nho không cho là đúng khê cười:

“Sao phải xin lỗi, cũng không phải do nàng ép buộc ta đi làm .”

“Ta thật sự là yêu tinh hại người, đi đến chỗ nào đều mang theo xui xẻo.”

Thu Anh Đào ngồi dậy, nàng rất muốn giả ngu, dựa vào thế lực của Thất vương gia tiếp tục giúp Ngưu cha, nhưng nàng không thể:

“Còn có một việc, ta cũng muốn nói lời xin lỗi.”

Tổng Hàn Nho vuốt ve hai má gầy yếu của Thu Anh Đào:

“Khi nàng rời đi, nàng đi nơi nào, đi với ai, bổn vương đều biết.”

Thu Anh Đào giật mình:

“Người, người biết ta đi nơi nào sao?”

Tổng Hàn Nho cô đơn đáp lời:

“Nàng cùng Mộ Giai Nam đi Yến Hoàn Sơn, ta biết hai người đến đó là vì trị ách bệnh cho nàng.”

Hắn hạ tầm mắt khê thở dài:

“Nàng đúng là có lỗi rất lớn, đó là nàng không nên giấu ta, ta cũng không lòng dạ hẹp hòi như nàng nghĩ đâu.”

Nam nhân có trực giác của nam nhân, không phải hắn không biết, chỉ là cố tình ra vẻ miễn cưỡng cười vui mà thôi.

Nghe xong lời này, Thu Anh Đào trong lòng lại càng không rõ tư vị, nguyên lai Tổng Hàn Nho sớm đã biết nàng đang làm cái gì, hắn cái gì cũng biết, đã biết nàng thay lòng đổi dạ, lại còn vì chuyện Ngưu cha mà bôn ba, nam nhân này thật là khờ.

“Người vì sao không hỏi ta... Mộ Giai Nam ở đâu...”

Tổng Hàn Nho hoàn hoàn cảm xúc:

“Chuyện nên đến cũng sẽ đến.”

Thu Anh Đào tâm thu thành một đoàn:

“Ta là nữ nhân không tốt, chần chừ, chân đạp hai thuyền...”

Lời còn chưa dứt, Tổng Hàn Nho đã ôm nàng vào lòng, hắn trầm mặc thật lâu, mới gian nan mở miệng:

“... Ta tôn trọng lựa chọn của nàng, tuy rằng...”

Lòng có đau khổ, nhưng hắn hiểu được miễn cưỡng sẽ không có kết quả, điều hắn có thể làm cũng đã làm, cũng đã cố gắng, nếu ông trời không thuận theo lòng người, thì hắn cũng sẽ buông tay.

Nước mắt thấm ướt vạt áo hắn, Thu Anh Đào tận lực áp chế rất lâu, không biết vì cái gì, nàng muốn khóc một trận cho thoải mái. Nàng gắt gao ôm cổ Tổng Hàn Nho, cảm tạ hắn đã rót vào lòng nàng một dòng nước ấm, nàng không thể lại ra vẻ kiên cường, nữ nhân chính là phải yếu đuối như vậy, nàng đem tất cả buồn đau, chua xót, không hề cố kỵ phát tiết ra:

“Mộ Giai Nam... Sinh tử chưa rõ, phụ thân ta lại bị nhốt vào đại lao đợi ngày xử trảm, ta không biết nên làm cái gì bây giờ...”

Tổng Hàn Nho không khỏi ngẩn ra, vỗ vỗ lưng nàng:

“Có ta ở đây, ta sẽ hết sức giúp đỡ nàng.”

...”Ta thật vô dụng, ai cũng không cứu được, còn sống chỉ đem đến phiền toái cho người khác mà thôi”

“Nhân sinh biến đổi thất thường, có một số việc cũng không ai có khả năng khống chế.”

Hắn nắm thật chặt bả vai Thu Anh Đào, cho nàng một nụ cười ấm áp. Lúc này hắn không muốn nói nhiều lời an ủi.

Thu Anh Đào khóc thật lâu, rốt cục đem tất cả đau thương tổng ra ngoài, chỉ là nàng không nghĩ tới người có thể làm cho nàng khóc thống khoái sẽ là Tống Hàn Nho. Nàng hút hấp cái mũi, miễn cưỡng cười:

“Ta tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn người Tống Hàn Nho.”

Tống Hàn Nho? ... A, từ khi hắn sinh ra đến nay, không có ai dám gọi cả họ tên hắn như vậy:

“Cái người tên Tống Hàn Nho muốn ta nói cho nàng biết, bất cứ khi nào nàng quay đầu nhìn lại, hắn cũng sẽ luôn chờ nàng.”

Thu Anh Đào tiêu hóa thật lâu mới hiểu, lúc đầu nàng cứ nghĩ Tống Hàn Nho cũng không thích nàng sâu đậm, ít nhất có thể là cảm tình chưa sâu, nhưng một câu nói này lại làm đau lòng nàng, nước mắt nàng lại tràn ra:

“Cái người tên Tống Hàn Nho kia là kẻ ngốc sao? Vị hôn thê của hắn cùng người khác bỏ trốn, hắn cư nhiên còn nói đợi nữ nhân xấu xa kia quay đầu.”

Tống Hàn Nho cực lực che dấu vết thương tận đáy lòng, khẽ mỉm cười:

“Trước nghĩ ngợi đi, vấn đề khó khăn này cứ để ta giải quyết.”

Nói xong, hắn đứng dậy nhanh chóng rời đi, Thu Anh Đào vội vàng kéo cổ tay hắn:

“Ta chỉ có một thỉnh cầu, cho ta gặp phụ thân, được không?”

Tống Hàn Nho tầm mắt dừng trên ngón tay gầy yếu của nàng, phần lo âu bất an kia không dành cho hắn.

※ ※

Buổi trưa ngày hôm sau, Thu Anh Đào rốt cục cũng có cơ hội đến thăm tù, tuy rằng chỉ có một khắc chung, nhưng đã là cô gắng lớn nhất của Tống Hàn Nho. Nàng khẩn cấp theo thị vệ đi vào tử lao, không khí ẩm ướt tràn ngập, làm người ta hít thở không thông.

Nàng vừa đi vừa tìm kiếm thân ảnh Ngưu cha, khi đi đến nhà tù cuối cùng, rốt cục nàng cũng thấy được thân ảnh nàng muốn gặp. Bất quá, mặc dù đầu tóc Ngưu Đại Ngưu rối bù, quần áo tả tơi, nhưng ông vẫn khoan chân mà ngồi vững như Thái Sơn... Thu Anh Đào chưa mở miệng nước mắt đã rơi xuống, bởi vì Ngưu Đại Ngưu tuy không phải cha ruột của nàng, nhưng trong lòng nàng ông ấy còn hơn cha ruột:

“Cha, nữ nhi đến rồi đây...”

Ngưu Đại Ngưu nghe truyền đến âm thanh xa lạ, ông thông thả mở mắt ra, chớp chớp mắt một lát, nhất thời mừng rỡ như điên vội đứng dậy, theo động tác thiết liên rầm một trận âm thanh, ông vươn tay, hỉ cực mà khóc lớn:

“Nữ nhi! Nữ nhi, con có thể nói chuyện được rồi sao? Ha ha ha, lão phu lần này thật sự chết cũng không tiếc, ha ha ha —— “

Thu Anh Đào cầm chặt tay Ngưu Đại Ngưu, nhìn lão nhân thần khí hiện ra như thật, tinh thần chấn hưng, không khỏi nhẹ nhàng thở ra:

“Vâng! Có thể nói, ha ha...”

Ngưu Đại Ngưu trong mắt tràn ngập cương chiêu, sờ sờ trán Thu Anh Đào, trăm mối cảm xúc ngổn ngang bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ:

“Xem con gầy chưa kìa, Mộ Giai Nam tên xú tiểu tử kia thực không phải tên tốt mà!”

Hắn có rất nhiều lời muốn nói với nữ nhi, nhưng trong lúc nhất thời kích động không biết nên nói từ đâu:

“Phụ thân có thể gặp con một lần cuối, đã cảm thấy mỹ mãn rồi.”

“Cái gì mà lần cuối, con sẽ không để cho phụ thân vừa ý đâu, sẽ quần quít lấy người suốt ngày.”

“Đừng tình tình như trẻ con nữa, ai...”

Ngưu Đại Ngưu khẩu khí hờn dỗi, chậm rãi ngồi xuống, thản nhiên nói:

“Là phụ thân không tốt, làm khổ con... ta cũng có lỗi với Thất vương gia, hẳn vì chuyện của phụ thân mà hao tâm tổn sức, phụ thân đã nói không cần phải xen vào, Thất vương gia lại cố ý muốn xen vào, phụ thân nhìn ra được, Thất vương gia quả thật đối với Nữ Nữ nhà chúng ta rất si tình nha, phụ thân cũng an tâm đi địa phủ gặp nương của con rồi, ha ha.”

Thu Anh Đào chỉ cảm thấy Ngưu Đại Ngưu một bộ dạng thấy chết không sờn:

“Cha hãy nói cho con biết, tại sao phải giết người?”

“Đừng có hỏi, hẳn đáng chết.”

Ngưu Đại Ngưu vỗ vỗ mu bàn tay Thu Anh Đào:

“Cha có thể sống đến hôm nay chỉ vì con, nếu nói tiếc nuối, đó là không thể tự mình tiễn con xuất giá, bất quá cha biết, Nữ Nữ của chúng ta nhất định là tân nương xinh đẹp nhất thành, sau này phải sống tốt, đừng gây phiền toái cho Thất vương gia, phải nghe lời nha!”

Ngưu Đại Ngưu vừa dặn dò vừa ngẩng đầu lên, lại kinh hoàng thấy Thu Anh Đào đem chủy thủ để trên cổ nàng, ông nhất thời sợ hãi:

“Con định làm gì?! Buông chủy thủ xuống, buông xuống —— “

Thu Anh Đào lui về sau vài bước tránh thoát cánh tay Ngưu Đại Ngưu:

“Hôm nay nếu cha không nói rõ ràng, nữ nhi liền bồi ngài cùng chết.”

Nàng sớm đoán được phụ thân sẽ không nói sự thật, khổ nhục kế chính là cách tốt nhất.

Chẳng qua, đây cũng là cảm xúc chân thật của nàng, nàng cảm giác sống còn mệt hơn chết...

“Cha, nói thật cho cha biết, con không sợ chết, cha và Mộ Giai Nam là hy vọng sống duy nhất của con, các người đều chết, con sống cũng không còn ý nghĩa.”

Ngưu Đại Ngưu nháy mắt rối loạn tâm trí, ông hiểu nữ nhi muốn chôn cùng mình, những chuyện khác tạm thời không chú ý đến:

“Nữ Nữ, con...con... trước buông đao xuống, cha sẽ nói cho con nghe! ...”

“Cha nói trước.” Thu Anh Đào sợ lão nhân đổi ý, chủy thủ như trước vẫn để ở yết hầu.

Ngưu Đại Ngưu không nói ra nguyên nhân giết người, là vì sợ rơi vào tai nữ nhi, ông càng sợ nàng giận dữ lại tái phạm chuyện như mình, giờ phút này thật sự là đâm lao phải theo lao...

“Được, được cha nói cho con nghe, nhưng con phải hứa với ta, bất luận nghe được cái gì cũng không được xúc động!”

Thu Anh Đào đáp ứng, buông chủy thủ ngồi bên song cửa lẳng lặng nghe...

“Người chết kia họ Lỗ, vốn là đồng môn sư huynh với cha, sau cũng cùng mở tiêu cục... Cha lúc ấy tuổi trẻ khí thịnh, vì muốn đạt danh hiệu đệ nhất tiêu cục ở Hoàng thành, mà đem bán tất cả đồ trong nhà, ngay cả đồ cưới của nương con cũng phải bán đi mới mở được tiêu cục khang trang, cửa hàng có mặt tiền đường nhiên có khách nhân tới cửa, như ta mong muốn cuối cùng tiêu cục cũng có chút tên tuổi, trong một lần đánh giá tiêu cục cha đoạt giải quán quân. Họ Lỗ lòng dạ hẹp hòi, đương nhiên không cam lòng, không có lúc nào là không cùng tiêu cục chúng ta đối nghịch, cha mới đầu rất buồn bực việc này, nhưng nương của con luôn khuyên cha: dù sao cũng là đồng môn, nhường nhịn nhau cho êm đẹp. Cho nên cha liền chủ động đi Lỗ gia hòa giải, còn nghĩ đưa cho họ một số chuyển làm ăn, nhưng họ Lỗ không những không cảm kích, còn đem cha đuổi ra khỏi cửa, từ đó về sau, chúng ta hai nhà liền không hề lui tới.”

Ngưu Đại Ngưu nhắc lại chuyện cũ có chút không vui, hắt thở dài, rồi sau đó cảm xúc đại biến, không khỏi lòng đầy cảm phần cả giận nói:

“Khi con rời đi mấy ngày, nhóm tiêu sư cũng có việc, cha nhân nhà không có chuyện làm mới đi thăm vài lão bằng hữu, nguyên bản nói nói cười cười rất dễ chịu. Trong một lần say rượu, cha nghe lão hữu trong lúc vô ý đề cập, năm đó nương của con không phải chết vì khó sanh! Mà là họ Lỗ mua chuộc ông chủ tiệm thuốc thay đổi thuốc dưỡng thai của nương con!”

Ngưu Đại Ngưu hai mắt đỏ đậm:

“Ta đi tìm hẩn lý luận, hẩn thế nhưng đồng dạng thú nhận, còn nói ý hẩn muốn làm cho đứa nhỏ chết trong bụng, không ngờ đứa nhỏ cứ nhiên sống sót, họ Lỗ cứ nhiên tuyên bố! Phương thuốc hạ độc năm đó là tổ truyền bí phương, tuyệt không truyền ra bên ngoài, còn nói không có bằng chứng ta làm gì được hẩn?! Loại cặn bã như vậy lưu lại để làm gì? ! Cho nên... Cha một đao giết chết hẩn.”

Sau khi nghe xong chân tướng, Thu Anh Đào tức giận đến khớp xương kêu kẹt rung động. Nguyên lai Yến Hồi đại sư nói nàng có dấu hiệu trúng độc là thật, ác nhân kia căn bản muốn hại chết thai trong bụng Ngưu nương, lại không ngờ tới, cơ duyên xảo hợp biến thành thuốc tăng lực, cho nên Ngưu Nữ Nữ trời sinh lực đại như ngưu, nhưng độc được lại độc hồng cổ họ.

Chỉ nghe ” răng rắc” một tiếng vang, nàng một phen đại lực bẻ gãy song cửa, thị vệ kinh ngạc thấy Ngưu Đại Ngưu đã đứng bên ngoài nhà giam. Lao đầu thấy thế rút đao giận dữ bước lên ngăn trở. Hẩn đã thấy qua cướp ngục, nhưng chưa thấy qua cướp ngục quang minh chính đại như vậy.

Ngưu Đại Ngưu sớm đoán được nữ nhi đang tức giận, một tay nắm lấy song cửa dùng sức ngồi xuống:

“Nữ nhi a, cha cũng đã báo thù cho nương của con rồi, chúng ta đương nhiên một mạng đền một mạng a, cha sẽ không đi —— “

Thu Anh Đào tức giận sôi máu:

“Dựa vào cái gì bắt cha phải chôn cùng loại rác rưởi này! Thiện ác chung có báo, hẩn đáng chết! Thiên đạo vạn quả đều xứng đáng! Chúng ta đến nha môn nói rõ lý lẽ đi, thị phi trắng đen nhất định tra ra manh mối!”

63. Chương 63

Chương 63: Tiến cung diện thánh

Lao đầu và thị vệ đương nhiên không dám công kích Thu Anh Đào, dù sao nàng cũng là nương tử của Thất vương gia, lúc này may mắn là quản gia của Tổng Hàn Nho tới kịp lúc, nếu không Thu Anh Đào thật tính giữa ban ngày ban mặt đem Ngưu cha ra khỏi nhà giam.

Thu Anh Đào ở lão quản gia ngăn trở mới tạm thời dừng tay, nàng giữ chặt tay Ngưu Đại Ngưu, kiên quyết nói:

“Cha, con nhất định sẽ cứu người ra ngoài, sẽ không để cha chết oan uổng.”

Ngưu Đại Ngưu vui mừng vỗ vỗ đầu nữ nhi, ai cũng không muốn đi tìm chết, nhưng giết người thì đền mạng không gì phải tranh cãi, hẩn chỉ tiếc là không thể tận mắt thấy nữ nhi mặc áo tân nương, không thể tự tay ôm cháu ngoại...

“Được rồi, có những lời này của con, cha mặc dù bị chém đầu cũng sẽ mỉm cười nơi chín suối, đừng ép buộc chính mình...”

Hẩn lại dằn dò nói:

“Chờ cha chết rồi, Ngưu thị tiêu cục sẽ giải tán, con còn nhớ vị trí cất chử thủ không? Ngân phiếu đều cất ở đó, hãy phân phát cho đám tiêu sư, đều tự tìm kế sinh nhai thôi...”

Ngưu Đại Ngưu vất vả dựng nên Ngưu thị tiêu cục, một đêm hóa thành hư ảo, hắn cũng đau lòng, nhưng so với thù giết vợ, những vật ngoài thân đó trở nên bé nhỏ không đáng kể.

Thu Anh Đào thấy Ngưu Đại Ngưu đối mặt với cái chết lại thong dong như vậy, nhưng nàng vẫn nhìn ra được đáy lòng ông vẫn có chút không cam lòng, ông ấy làm bộ như không sao cả, thật sự nguyện ý đi tìm chết sao? Hắn là vẫn còn nhiều vương bận, lão nhân gia đây là muốn làm cái gì, thật không giống như thường ngày...

“Cha yên tâm đi, ta sẽ không ở trước mộ họ Lỗ cười to đâu, nhiều nhất chỉ cho hắn vài ngụm nước miếng, ha ha.”

Thu Anh Đào ra về cột nhà.

“Đi đi, cha còn sống là vì con, chết vì nường của con, vậy là công bằng rồi.”

Ngưu Đại Ngưu chưa sót khe cười:

“Sau này hãy cùng Thất vương gia cho sống tốt...”

Ông đột nhiên nhớ tới mới vừa rồi trong lúc nói chuyện với nhau, Nữ Nữ có nhắc tên một người, nhất thời đứng lên:

“Mộ Giai Nam với con có quan hệ gì? Vì sao sinh tử của hắn con lại để ý? ... Con quay lại cho ta, Nữ Nữ! ...”

Ngưu Đại Ngưu mãnh liệt kêu, nhưng Thu Anh Đào chính là hướng hắn nháy mắt mấy cái: lão cha, ta sẽ cứu người, đừng theo ta lải nhải nữa.

Thu Anh Đào được lão quân gia dẫn dắt đi lên một cái kiệu nhỏ, nghe nói, Hoàng Thượng muốn gặp nàng, tới sớm không bằng tới khéo, nàng vừa vặn có chuyện muốn gặp hoàng đế lão nhân, đem Ngưu cha oan tình hết thảy nói ra.

...

Thông qua tầng tầng kiểm tra, Thu Anh Đào rốt cục cũng tiến vào hoàng cung. Nhưng sau khi vào cửa cung, trừ bỏ hoàng đế có thể ngồi kiệu, những người còn lại chỉ có thể đi bộ. Tường cao nguy nga đứng vững, cung điện quen thuộc lại xa lạ, cũng ở nơi này trải qua bao đời triều đại.

Hoàng cung to lớn huy hoàng, trong im lặng lộ ra uy nghiêm. Một gã tiểu thái giám mang nàng đi vào hậu cung, khi nàng bước vào, đầu tiên nàng nhìn thấy Quế công công.

Quế công công trong thần sắc mang theo xa cách:

“Ngưu tiểu thư mời ngồi, Hoàng Thượng đang cùng Thất hoàng tử thương nghị quốc sự.”

Thu Anh Đào thấy hắn giả vờ không biết mình, nàng cũng không nghĩ nhiều, nguyên lai Quế công công là tổng quan bên người Hoàng Thượng, vậy hắn và Mộ Giai Nam như thế nào thông đồng? Mộ Giai Nam là vì tìm kiếm tung tích cha mẹ mới đạo bảo, chẳng lẽ những bảo vật không cần đến đều đưa cho Quế công công bán lấy tiền sao?

Quế công công vững vàng đứng lặng một bên, đợi khi không thấy tên nô tài nào đi qua mới lặng yên đẩy đẩy bả vai Thu Anh Đào:

“Mộ Giai Nam ở đâu? Sao ba tháng rồi không thấy hắn xuất hiện. Lão nô biết ngươi là ách nữ, lắc đầu hay gật đầu cũng được rồi”

...“Vì giúp ta trị bệnh, hắn lên núi hái thuốc... Trụy nhai.”

Thu Anh Đào thấy lão thái giám là người quan tâm Mộ Giai Nam, nàng không muốn giấu sự thật, còn là ăn ngay nói thẳng, nàng bị tưởng niệm tra tấn chết đi sống lại, có một số việc không phải do nàng quyết định.

Quế công công thần sắc kinh hãi, cảm xúc có chút kích động, hắn tay ôm ngực tựa vào bên cạnh bàn:

“Này này không có khả năng, hấn khinh công tốt như vậy, không, tuyệt đối không có việc gì...”

Mộ Giai Nam là ân nhân cứu mạng của hấn, tin dữ này giống như sét đánh ngang tai.

Thu Anh Đào gật gật đầu: “Đúng, không có việc gì, ta tin tưởng.”

Quế công công lau lau khoeo mắt, làm một lão thái giám lâu năm, hấn luôn đề phòng động tĩnh bốn phía, cho nên trong khoảnh khắc hấn đã khôi phục thái độ bình thường:

“Nơi đây không phải là chỗ nói chuyện, lão nô sẽ đi tìm người.”

Thu Anh Đào đồng ý, theo Quế công công đi vào ngự thư phòng... Hoàng đế quần áo long bào thúy sức, ổn tọa ngồi trên long ỷ, khí phách mười phần, nhìn như là vị lão giả nghiêm khắc. Tổng Hàn Nho một thân triều phục hoa lệ, ngồi ở một bên không lên tiếng, cũng không hướng Thu Anh Đào chào hỏi, hình như hai người bọn họ vừa mới cãi nhau xong.

Nàng quỳ xuống hành lễ:

“Thứ dân Ngưu Nữ Nữ, thỉnh an Hoàng Thượng”

Đây là do Quế công công dạy nàng, sau khi dập đầu không thể ngẩng đầu.

Hoàng Thượng liếc Thu Anh Đào một cái, đi thẳng vào vấn đề nói:

“Trẫm nhớ rõ người đã từng cứu Hàn Nho, dựa vào gia thế của người căn bản không xứng với hoàng tử, bất quá trẫm niệm tình người đối với Nho nhi có ân, mới đặc biệt đáp ứng việc hôn nhân, người cư nhiên không biết tốt xấu muốn từ hôn? !”

Hấn vỗ mạnh xuống mặt bàn, nổi giận chất vấn:

“Hoàng tử nguyện ý cưới người đã là phúc phần của người, người muốn cùng trẫm đối nghịch sao? !”

“Phụ hoàng...”

“Con cảm ơn! Trẫm chỉ muốn hỏi nữ tử này tâm có bao nhiêu cao!”

Hoàng Thượng tức giận đến tức sùi bọt mép, quốc sự đã phiền hấn sút đầu mẻ trán, cư nhiên còn có chuyện vợ vãn này, nữ tử này không lấy chồng chỉ vì cha nàng bị tử hình mà bất mãn, muốn chống lại thánh chỉ, tưởng là dựa vào Tổng Hàn Nho sủng ái buộc hấn phải đồng ý sao? Hấn thân là cửu chí tôn chẳng lẽ không nhìn thấu lòng người sao? Hừ! mơ tưởng!

“...” Thu Anh Đào nghe qua có chút hồ đồ, Tổng Hàn Nho lại một bộ dáng khó mở miệng. Nàng ngẩng đầu nhìn về phía hoàng đế lão nhân không phân rõ phải trái:

“Thỉnh Hoàng Thượng bớt giận, dân nữ không dám coi rẻ hoàng uy, gia phụ dân nữ mặc dù xúc phạm vương pháp, nhưng bên trong còn có nguyên nhân...”

“Thiên tử phạm pháp tội như thứ dân! Trẫm không nghe muốn nghe lời biện minh!”

Hoàng Thượng giơ tay ngăn lại, Quế công công tức khắc tiến lên thay Hoàng Thượng phụng trà thuận khí:

“Hoàng thượng trước xin bớt giận, tiểu nha đầu không hiểu chuyện, Hoàng thượng đừng cùng nàng so đo.”

Thu Anh Đào như thế nào cũng không nghĩ tới hoàng đế lão nhân là người không phân rõ phải trái như vậy, nàng cõi lòng đầy khát khao đến cáo trạng, lại nghe mắng một trận. Có lý nào không cho người ta giải oan, nếu nói đáng chết, lão gia hỏa này đáng chết hơn ai hết, a phi!

Tất cả mọi người nhìn hoàng đế lão nhân đang tức giận, Ngưu Nữ Nữ ở trong mắt Hoàng Thượng trong mắt bất quá chỉ là một thảo dân, nhưng vì cố địa vị hoàng thất trong lòng dân chúng, chứng minh hoàng đế đối với nữ nhi của phạm nhân khoan dung rộng lượng. Hoàng đế bỗng nhiên vỗ bàn hạ chỉ:

“Trẫm mặc kệ người suy nghĩ cái gì, ngày thành hôn, liền định vào ngày cha người xử trảm!”

Thu Anh Đào quả thực không thể tin vào tai mình nữa, nàng từng thấy qua hỗn đản, nhưng chưa thấy qua loại súc sinh như vậy, nàng không thể nhịn được nữa đứng lên:

“Người bức ta một bên nhìn phụ thân bị chém đầu, một bên lên kiệu hoa sao?! Ngài nói đúng, dân nữ chính là không lấy chồng!”

Hoàng Thượng là vua không nói hai lời, thử hỏi ai lại dám cùng Hoàng Thượng chống đối. Lời này vừa nói ra chấn động, cả phòng lặng ngắt như tờ, Tống Hàn Nho và Quế công công lo âu liếc mắt nhìn nhau, xúc phạm long uy cửu tử nhất sinh, không khỏi vì Thu Anh Đào đổ mồ hôi lạnh. Hoàng Thượng không giận ngược lại còn cười lạnh:

“Hảo một tiểu nữ tử mạnh mẽ, trầm là cửu ngũ chí tôn nhất ngôn cửu đỉnh, không phải người muốn phản đối là được, người lấy tư cách gì phản đối, lui ra.”

Thu Anh Đào còn muốn phản bác, lại bị Quế công công vội vàng ngăn lại, hấn che ở trước người Thu Anh Đào, mạnh mẽ đem Thu Anh Đào túm ra ngự thư phòng:

“Đừng chống đối Hoàng Thượng, nha đầu người không muốn sống nữa à? !”

“Hắn cũng không phải cha mẹ ta dựa vào cái gì an bài hôn sự của ta? ... Ngô...”

Quế công công một phen che miệng Thu Anh Đào:

“Được rồi được rồi, có thể gả cho Thất vương gia người còn có không thấy đủ sao? Ta cũng không hiểu người, về trước đi.”

Tống Hàn Nho theo sau đi ra ngự thư phòng, kéo cổ tay Thu Anh Đào hướng bên ngoài hoàng thành đi đến, Thu Anh Đào cảm thấy lực đạo trong tay hắn không nhỏ, nàng muốn giãy dụa nhưng lại thấy hắn đang tức giận, chỉ đành ngoan ngoãn đuổi theo.

Như thế nhất nháo, phụ hoàng tức giận, mặc dù hắn có lòng muốn cứu Ngưu Đại Ngưu, nhưng trọng điểm không ở chỗ này, mà ở chỗ thái độ liều chết không theo của Ngưu Nữ Nữ. Hấn lần này tiến cung diện thánh chính là vì chuyện Ngưu Nữ Nữ, làm con hấn đương nhiên hiểu tính tình phụ hoàng, cho nên chỉ nói ra một câu lùi lại hôn kỳ, lại dẫn tới phụ hoàng giận dữ, không chỉ như thế, phụ hoàng muốn đích thân chất vấn Ngưu Nữ Nữ. Tống Hàn Nho trong đầu nghĩ đến tất cả đều là làm sao bảo toàn Ngưu Nữ Nữ. Mà nàng đâu, không lo lắng hấn khó xử, cũng không bận tâm phần tâm ý của hấn!... Nàng liền như vậy không muốn gả cho hấn sao?

“Tống Hàn Nho, cha ta giết người...”

“Bổn vương quản không được.”

Tống Hàn Nho tức khắc đánh gãy lời nàng, đi phía trước Thu Anh Đào, ngữ điệu bình tĩnh như nước.

Thu Anh Đào bị một bụng oan uổng khí, lúc này Tống Hàn Nho cũng lời nói lạnh nhạt, nàng đến cuối cùng đã làm sai cái gì?

...”Người làm sao vậy? Là đang tức giận ta cùng Hoàng Thượng lý luận sao? Nếu đã làm người khó xử, ta xin lỗi.”

“Ngưu tiêu đầu giết người là không đúng, bất luận là nguyên do gì cũng nên báo quan phủ điều tra, việc này không thể nào tranh cãi.”

Tống Hàn Nho thủy chung không có dũng khí nhìn Ngưu Nữ Nữ, hấn đang tự trách bản thân năng lực không đủ lớn.

Thu Anh Đào có thể nghe ra ý tứ trong lời nói, Tống Hàn Nho mặc kệ, chỉ trơ mắt nhìn Ngưu cha bị chém đầu. Nhưng vô luận như thế nào, nàng phải kiệt lực cứu lại...

“Cha ta giết người là vì năm đó hấn hại chết nương của ta, ta bị ách tạt cũng bởi vì người đó, do hấn đã động tay động chân trong thuốc dưỡng thai của nương ta, cha ta không nên vì cái loại người này mà hy sinh, không đáng.”

Tống Hàn Nho nao nao, tức khắc dò hỏi:

“Ngưu tiêu đầu trong tay có vật chứng không?”

Thu Anh Đào đã hỏi qua Ngưu Đại Ngưu, nhưng kết quả là tàn khốc :

“Không có, nghe nói người nọ cũng mở tiêu cục, thuốc của là tổ truyền bí phương, bằng chứng năm đó ông chủ tiệm thuốc và Lỗ gia cầu kết cũng tìm không thấy .”

Tổng Hàn Nho có chút suy nghĩ nhú mào, nói như thế, Ngưu tiêu đầu quả thật bị chết oan uổng, nhưng không có bằng chứng làm sao lật lại bản án? Còn có Hoàng Thượng, tựa hồ đối với việc này cực kì bất mãn, mặc dù có vật chứng, chỉ có thể chứng minh quan phủ trắng đen chẳng phân biệt, bởi vậy suy luận càng sẽ không bỏ qua cho Ngưu tiêu đầu.

Thu Anh Đào đương nhiên không thể hiểu ích lợi giai cấp và thế cục thay đổi là cùng một tầng, nàng thâm nghĩ cứu Ngưu cha, chẳng sợ ngày sau không có tiêu cục, nàng còn có sức lực, có thể cố gắng kiếm tiền nuôi sống Ngưu cha.

“Cha ta có lý nhưng không thể nói, cha người lại không phân rõ phải trái...”

Thu Anh Đào hút hấp cái mũi, không nhẹ không nặng nói:

“Còn nói những lời cay độc, Hoàng Thượng cũng không thể lãnh huyết vô tình như thế...”

Hai người bọn họ hiện tại vẫn còn trong hoàng cung, Tổng Hàn Nho làm động tác im lặng, hẩn nắm tay Thu Anh Đào, như trước là dặt tay, lại ôn nhu rất nhiều. Tổng Hàn Nho bất đắc dĩ thở dài, Ngưu Nữ Nữ lo cho an nguy của gia phụ không có gì đáng trách, có lẽ là hẩn quá nhạy cảm, cố tình đem mọi chuyện đặt nặng vấn đề tình cảm.

“Nếu bốn vương không thể cứu được Ngưu tiêu đầu, nàng có hận ta hay không?”

“Tại sao phải hận người? Vốn không liên quan đến người, còn liên lụy người bị phạt bị mắng, ta đã rất khó xử rồi.”

Thu Anh Đào nhớ tới những lời của Hoàng Thượng, ngày xử trảm cha cũng là ngày nàng xuất giá, cũng chỉ có lão biến thái mới nghĩ ra. Nàng cũng xác minh một sự kiện, ở cổ đại, dân chúng căn bản không có địa vị, hoàng đế lão nhân muốn giết ai thì giết.

“... Nếu phải gả cho ta, nàng sẽ hận ta không?”

Thu Anh Đào dừng chân sững sờ:

“Ta... Lòng ta có người khác... Tuy rằng Mộ Giai Nam bất vô âm tín, nhưng ta không thể phản bội hẩn.”

“Nếu hẩn vĩnh viễn không trở về...”

“Trừ phi tìm được thi thể của hẩn, nếu không ta sẽ vẫn chờ.”

Tổng Hàn Nho thật lâu không nói gì, yên lặng bước đi. Nếu Mộ Giai Nam đã chết, nàng sẽ vì hẩn chôn cùng sao? ... Tổng Hàn Nho không dám lại đi giả thiết chuyện gì, hẩn chỉ cảm thấy tâm tình càng nặng nề.

64. Chương 64

Chương 64: Thất vương gia, rung động ?

Sau đó Thu Anh Đào mới hiểu được nàng đã suy nghĩ quá đơn giản rồi, Hoàng Thượng lại càng không nói đùa, khi bọn họ về đến phủ cũng là lúc nhận được thánh chỉ của Hoàng thượng. Về phần hôn kỳ, quả thực cùng một ngày Ngưu Đại Ngưu bị hành hình.

Thu Anh Đào thấy Thất vương phủ bốn phía đề phòng nghiêm mật, hiển nhiên là Hoàng Thượng phái thị vệ tới giám thị nàng, nàng giờ phút này giống như con thú bị nhốt trong lồng, rít gào mắng to cũng đừng mong trốn thoát.

Nàng hiện tại tựa như kiến bò trên chảo nóng vô kế khả thi, chỉ có trước nói bóng nói gió tìm hiểu hành tung của Huyền khí hộ pháp, nhưng lão nhân kia hình như không ở Thất vương phủ, hỏi đám người hầu cũng nói không biết, giống như lão nhân kia đã biến mất khỏi trần gian vậy.

Còn có Tổng Hàn Nho, từ khi nhận được thánh chỉ cũng không thấy bóng dáng, giống như tất cả mọi người đều đang trốn nàng. Mà nàng triệt để hoàn toàn mất đi liên hệ với bên ngoài.

Mất thấy hôn kỳ sắp đến gần, Thu Anh Đào đành phải đến cầu Chư Cát Huệ Lan, bởi vì nàng kết luận nữ nhân này có tình cảm với Tổng Hàn Nho, cho nên nàng bí quá hoá liều thử một phen.

Chư Cát Huệ Lan thản nhiên ngồi trong đình ngắm hoa, không đợi Thu Anh Đào mở miệng, nàng đã chặt đứt đường lui:

“Bản phi cũng chỉ là một người vợ, lại càng không dám quản chuyện của Vương gia, chỉ biết an phận thủ thường mà thôi.”

Thu Anh Đào quả thực đối với thái độ của Chư Cát Huệ Lan không còn gì để nói, nàng trước thử dùng phép khích tướng:

“Nam nhân của người muốn cười tiểu lão bà, người lại chẳng quan tâm, người không sợ sau này ta sẽ nổi bật hơn người sao?”

Chư Cát Huệ Lan cười trừ:

“Bản phi chưa bao giờ muốn mình nổi bật hơn người khác, thì còn sợ người đến cướp sao?”

“...” Thu Anh Đào thật sự rất khó cùng nàng nói chuyện, có lẽ hôn nhân của họ chỉ là hôn nhân chính trị, không có tình cảm, ngay cả một chút khó chịu cũng không có, nếu đổi lại là nàng, nhất định sẽ tức giận.

Chư Cát Huệ Lan buông chén trà xuống, mặt không thay đổi nói:

“Vương gia thích người, hần thân là hoàng tử, vì chuyện của người không quản gian nan, giờ đây người lại muốn rời đi... Người đừng làm cho Vương gia khó xử nữa có được không?”

“Đây là nguyên nhân Thất vương gia tránh mặt ta?”

Chư Cát Huệ Lan trong mắt xẹt qua một tia cô đơn:

“Hần thực thích người, bản phi nhìn ra được, người lại đang trong phúc mà không biết phúc...”

“Ta thực xin lỗi Thất vương gia, nhưng chuyện tình cảm không phải bản thân ta có thể khống chế, có lẽ người chưa chân chính yêu một ai...”

“Yêu? ...” Chư Cát Huệ Lan lạnh lùng cười:

“Yêu là phải hai người lưỡng tình tương duyệt, nếu nam tử ấy ngay cả nhìn người một cái cũng không muốn, người nên như thế nào nói chuyện yêu đương đây?”

Thu Anh Đào nhìn chăm chú thần sắc của nàng, Chư Cát Huệ Lan có vài phần u buồn và thở dài, một nữ nhân xinh đẹp lại cô độc. Có lẽ Tổng Hàn Nho chưa từng cho nàng cơ hội, có lẽ Chư Cát Huệ Lan đang phản đối hôn nhân chính trị, cũng có lẽ nàng còn rất nhiều nguyên nhân khác, khiến cho nàng cảm thấy Chư Cát Huệ Lan vừa trốn tránh, lại vừa yên lặng quan tâm trượng phu.

“Tại sao người không chủ động tiếp cận Thất vương gia, hần là phu quân của người, chỉ cần người bước lên một bước, có lẽ cũng không khó khăn như người tưởng tượng.”

Chư Cát Huệ Lan giật mình, nàng quả thật không bỏ xuống được lòng kêu ngạo, còn có sự rụt rè của nữ nhân nên có. Ai sẽ nghĩ đến, bọn họ thành hôn đã vài năm mà vẫn chưa viên phòng, Tổng Hàn Nho không để ý nàng, nàng cũng không biết nàng làm sai cái gì, nàng cố gắng thay đổi nhưng vẫn không được Tổng Hàn Nho chú ý đến. Thẳng đến khi nghe những lời này của Ngưu Nữ Nữu, giống như sét đánh trời quang, nàng rốt cục thức tỉnh, tựa hồ nàng có thể thử cố gắng thêm lần nữa.

Nàng trầm mặc hồi lâu, có giây dựa có bất đắc dĩ... Rốt cục khó khăn mở miệng:

“Thử nói suy nghĩ của người xem.”

Thu Anh Đào cũng không biết nói từ đâu, đáp ứng hôn sự là nàng, hỏi hôn cũng là nàng, nàng qua loa định chung thân, lại phát hiện có thể dễ dàng vì người nào đó mà tan rã.

“Khi người yêu một người nam nhân, sẽ không dùng bất cứ lý do gì để trốn tránh, ta sẽ tự hỏi mình, ta có thể trong lòng nghĩ tới một người, nhưng lại gả ột người khác sao? Đáp án rất đơn giản, không có khả năng. Còn có thể chất vấn chính mình, người nam nhân muốn cưới người đối với người là thật tâm thật ý, thậm chí nguyện ý chờ người hồi tâm chuyển ý, mà một nam nhân khác lại không cho người được cuộc sống yên ổn, chẳng lẽ một chữ ‘Yêu’ đối với chính mình thật sự trọng yếu như vậy sao? Đáp án cũng rất đơn giản, rất trọng yếu.”

Thu Anh Đào biết nàng nói những lời này đối với Chư Cát Huệ Lan cũng rất tàn nhẫn, nhưng nàng đã vì chính mình mà ra quyết định, cả đời nhất thế chỉ vì nam nhân nàng yêu mà chờ đợi.

“Những lời này, sẽ làm tổn thương Vương gia...”

Chư Cát Huệ Lan có lẽ chưa phát hiện, nàng trước tiên đã nghĩ đến cảm thụ của phu quân

“Ta cũng thực hy vọng mọi chuyện viên mãn, càng không thể đưa ra quyết định trái lương tâm, chuyện này đối với ai cũng không công bằng.”

Thu Anh Đào chà xát góc áo:

“Thất vương gia là nam nhân tốt, nam nhân tốt lại càng không nên nhận lấy điều không công bằng. Ta đã phản bội tình cảm của y, thì dựa vào cái gì đem Thất vương gia giữ bên mình chứ? Hơn nữa nếu ta đã lựa chọn người khác, thì tâm ý phản bội chính là phản bội.”

Chư Cát Huệ Lan tựa hồ hiểu, lại như không hiểu, nữ tử từ sau khi sinh ra liền không có quyền lựa chọn hôn nhân, vận mệnh nữ tử ngoại trừ bị khống chế còn có thể theo đuổi chân ái sao? Nàng nghĩ cũng không dám nghĩ, hoàn toàn phục tùng thì không đúng sao? ... Nàng bắt đầu ngưỡng mộ Ngưu Nữ Nữ, vì người nào đó, quật cường cố chấp, nhẫn tâm không chừa lối thoát ỉn...

“Đây là ý chỉ của Hoàng thượng, ta và người cũng không có khả năng thay đổi.”

“Nói đến Hoàng Thượng...”

Thu Anh Đào khinh thường cười:

“Hoàng Thượng chẳng qua là đang lường gạt mọi người, hắn sẽ không quản tình cảm nhi tử của mình, chỉ một lòng vì củng cố giang sơn mà không từ thủ đoạn, trong mắt Hoàng Thượng, mỗi một người đều có thể trở thành vật hi sinh.”

Chư Cát Huệ Lan ngồi dậy nhìn chung quanh bốn phía:

“Đại nghịch bất đạo, người sao dám nói những lời như vậy? Người có biết những lời này của người nếu tới tay Hoàng Thượng sẽ đưa tới họa sát thân hay không?”

Thu Anh Đào biết những người ở cổ đại giống như sống trên băng mỏng mà trôi qua ngày, nàng cũng rất muốn khống chế bản thân, nhưng đối với sự chuyên chế độc đoán của hoàng đế lão nhân thật sự là nàng không cam tâm:

“Hoàng Thượng sẽ không giết ta, ít nhất là trước khi thành thân sẽ mặc kệ ta.”

Chư Cát Huệ Lan trầm trầm khí:

“Có lẽ người và ta sống chung cũng không tệ, nếu không thể phản kháng, không bằng vui vẻ chấp nhận.”

Xem ra Chư Cát Huệ Lan không giúp nàng chạy trốn, Thu Anh Đào thở dài đứng lên:

“Được thôi, người đã cam nguyện chia sẻ trọng phụ với ta, vậy ta trở về phòng ...”

Chư Cát Huệ Lan nhìn chăm chú bóng dáng Ngưu Nữ Nữ, môi khẽ mở nhưng cũng không nói gì... Nàng có thể thần nhiên đối mặt không? Nếu có thể, tại sao lòng nàng lại đau như vậy.

...

Thu Anh Đào hữu khí vô lực bước đi, nếu Tống Hàn Nho là ác bá tội ác tày trời nàng còn có thể quyết tâm chống đối, nhưng hắn lại ôn nhu như ngọc làm cho người ta đau lòng, nàng biết phải làm như thế nào mới có thể đẹp cả đôi đường?

Nàng nâng hai tay lên nhìn chăm chú... Từng đạo vết thương khắc trong lòng bàn tay, xác minh nàng từng cùng Mộ Giai Nam đồng cam cộng khổ, nhớ lại những ngọt ngào và khó khăn, một màn này giống như mới xảy ra ngày hôm qua, nàng không buông tay được, một phần một giây cũng không bỏ xuống được.

Một đạo nhân ảnh chắn trước mặt nàng, chỉ yên lặng đứng đó, Thu Anh Đào vẫn chưa ngẩng đầu, áy náy nói:

“... Có lẽ nàng đã sớm không muốn thành thân với ta, lại bị Hoàng Thượng hạ thánh chỉ ép buộc, ta biết nàng rất khó xử, thật xin lỗi...”

Tống Hàn Nho đứng trên đỉnh đầu Ngưu Nữ Nữ, trong thần sắc ngoại trừ bất đắc dĩ cũng là bất đắc dĩ... Khi hắn biết Ngưu Nữ Nữ đi cùng Mộ Giai Nam, hắn quả thật rất tức giận, giận nàng không thẳng thắn thành khẩn, nhưng mà, hắn cũng muốn thử tình cảm của nàng, sự do dự của nàng, khi gần khi xa đến tột cùng là vì ai, là hắn quá mức tự tin, tới khi nhận được đáp án thì đã muộn rồi.

Sau khi trải qua sinh tử, tâm của hắn đã bị nàng chiếm ngự, nàng lớn mật và cố chấp khiến hắn quan tâm. Lúc đầu hắn tự nói với chính mình, do thời gian hai người bên nhau quá ngắn, chỉ cần hắn cố gắng, nhất định sẽ có hồi báo. Hắn quan tâm nàng, nàng lại vì một nam nhân khác sống chết chưa rõ mà nhớ mãi không quên. Trong mắt Tống Hàn Nho dấy lên một tia tức giận:

“Ta nói rồi sẽ chờ nàng, vô luận bao lâu, nàng lại tự đoạn đường lui! ... Nếu nam nhân kia đã chết! Nàng cũng muốn ôm một cổ thi thể cô độc sống quãng đời còn lại sao?”

Thu Anh Đào lần đầu thấy Tống Hàn Nho phát hỏa, xem ra cho dù là tính tình tốt tới đâu cũng có lúc không thể nhịn được mà phát hỏa. Nàng cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể cúi đầu im lặng.

Tống Hàn Nho nhắm mắt thuận thuận khí, lạnh lùng nói:

“Tâm ý người đã quyết, bổn vương cũng không cần lo lắng nữa, nói cách khác... Bổn vương sớm đã chán người rồi, nếu không phải Hoàng Thượng có chỉ, bổn vương thật không muốn cưới người, nhưng ta và người đều không có quyền lựa chọn, cứ chờ mà ngồi kiệu hoa đi.”

Thu Anh Đào giật mình:

“Người, người thật sự bắt đầu chán ghét ta sao?”

“Đúng vậy. Thực chán ghét, nếu không bổn vương vì sao lại không muốn gặp người? Ta hận không thể đuổi người đi ngay lập tức.”

Nói xong, hắn giận dữ rời đi, lưu lại một âm thanh băng lãnh.

“...” Thu Anh Đào ngẩng đầu lên, hắn rốt cục cũng chịu không nổi rồi, điểm ấy làm cho nàng lại mừng thầm. Chỉ cần Tống Hàn Nho đối với nàng không còn tình ý, vậy nàng có thể buông xuống áy náy rồi. Nghĩ vậy, Thu Anh Đào chuẩn bị kế hoạch chạy trốn.

Nàng thừa dịp đêm tối vụng trộm vào phòng binh khí, bắt đầu lựa chọn binh khí thuận tay.

Đậu Hoa lắc lắc cái đuôi ngẩng đầu nhìn nàng, tựa hồ biết được nàng suy nghĩ cái gì, nhảy nhót vươn đầu lưỡi cười to.

“Đậu Hoa, người nguyện ý theo ta cùng nhau hành động sao?”

Thu Anh Đào giơ lên bảo kiếm đùa giỡn, tuy rằng nàng không biết võ công, nhưng khí lực thì có, ít nhất chém sập cửa lao cũng không thành vấn đề.

Đậu Hoa cọ cọ đầu gối Thu Anh Đào, cọ mẹ quyết định nó há có thể cự tuyệt sao?

Thu Anh Đào biết Đậu Hoa là con hồ hiểu tính người, nàng không khỏi cảm động ôm lấy đầu hồ cọ cọ:

“Có lẽ chúng ta đều phải chết, nếu người sợ có thể chạy trốn, ta tuyệt đối không trách người.”

Đậu Hoa liếm liếm nước mắt Thu Anh Đào, cái đuôi quần chặt nàng, cùng nàng gắt gao ôm nhau, chỉ cần ở cùng nàng, nó cũng nguyện vì nàng mà làm tất cả, không tiếc hy sinh tánh mạng.

“Cám ơn người Đậu Hoa, có sự khích lệ này của người, ta cái gì cũng không sợ ...”

Thu Anh Đào trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Lúc đầu, là Đậu Hoa đem nàng từ vó ngựa cứu ra. Sau khi nàng trở về thành cho đến giờ, là Đậu Hoa cho nàng hy vọng, cuối cùng, chỉ còn lại có nàng và Đậu Hoa, vì Ngưu cha mà chiến. Chỉ có con hổ này luôn chờ đợi nàng, khi tâm trí nàng vì tình yêu mà rối loạn, cũng quên Đậu Hoa vẫn ở đây yên lặng bên cạnh nàng. Loại tình cảm này không có gì thay thế được, so với tình cảm bình thường càng chân thành tha thiết hơn.

Đậu Hoa tựa hồ thỏa mãn nheo mắt lại, hưởng thụ ngón tay Thu Anh Đào âu yếm. Có lẽ ngày mai sẽ bắt đầu một hồi liệu chết chiến đấu, nhưng đêm nay ánh trăng sáng tỏ, cũng rất hài hòa.

Ánh trăng hắt vào bộ cửa sổ, dừng trên hai thân ảnh đang quần lấy nhau, xẹt qua đôi mắt Đậu Hoa, xẹt qua một đạo ánh sáng màu lam sáng chói.

65. Chương 65

Chương 65: Vì yêu buông tay

Bên trong thư phòng Thất vương phủ, một ngọn nến ánh sáng nhạt hắt hiu, chiếu sáng một trang sách.

Tổng Hàn Nho ánh mắt dừng trên quyển sách, trang sách này hắn đã mở ra vài canh giờ.

Hắn ở phòng trong ngôi bao lâu, Chư Cát Huệ Lan liền ở ngoài cửa đợi bao lâu, chỉ cách một bức tường, lại bất đồng cảm xúc.

“Vương gia, sắc trời không còn sớm, đi ngủ đi.”

Chư Cát Huệ Lan cuối cùng cũng bước ra một bước, từ khi cùng Ngưu Nữ Nữ nói chuyện, hoặc nhiều hoặc ít cũng quấy nhiễu nỗi lòng nàng, vì hạnh phúc của chính mình mà tranh thủ, quả thật nàng nên cố gắng một lần.

Tổng Hàn Nho cũng không ngăn đầu, hắn thu hồi thần trí tiếp tục xem sách:

“Bốn vương còn có chuyện chưa xử lý xong, Vương phi cứ nghỉ ngơi trước.”

Bình thường, Chư Cát Huệ Lan sẽ ngoan ngoãn rời đi, nhưng hôm nay nàng không muốn rời đi. Nàng cầm trong tay một ly trà thơm đi đến án thư, đem chén trà trong tay đưa đến tay Tổng Hàn Nho:

“Đêm đã khuya, thiếp thân đợi ngài.”

Tổng Hàn Nho nghi hoặc ngẩng đầu lên... Hôm nay Chư Cát Huệ Lan và ngày thường bất đồng, nàng một thân quần áo màu xanh đơn giản, không còn dung nhan kiều diễm, mà thêm vài phần nhu hòa.

Nói tới cũng thật hoang đường, đây là lần đầu hắn thấy Chư Cát Huệ Lan mộc mạc như vậy. Phụ thân của Chư Cát Huệ Lan, chính là Tể tướng đương triều, làm người chẳng những âm hiểm giả dối, còn là thân thích của hoàng hậu, hai người họ vì củng cố thế lực, lợi dụng sự sủng ái và lòng tin của Hoàng Thượng mà chém giết mấy vị trung nghĩa lương thần, lời nói đại bất kính, đợi đến khi Hoàng hậu và Tể tướng trừ bỏ hết chướng ngại, triều đình cơ bản sẽ là thiên hạ của bọn họ.

Tổng Hàn Nho là một trong số ít người công khai đối kháng với Tể tướng, hắn cũng thừa nhận hắn đối với Chư Cát Huệ Lan luôn cảnh giác, càng không hảo cảm, nguyên nhân vì không muốn cùng nữ nhân của gian thần thông đồng làm bậy, cho nên hắn dùng thái độ xa cách đối với nàng. Nói cách khác, hắn và Chư Cát Huệ Lan đều là con rối trong cục diện chính trị, đều bị người khác đùa giỡn trong lòng bàn tay. Cho nên hắn trong tiềm thức càng muốn một cuộc sống an nhàn, một quan hệ đơn giản, giống như Ngưu Nữ Nữ vậy, giản dị lại rõ ràng tình cảm, không cần hao tổn tâm tư đi phỏng đoán.

Chư Cát Huệ Lan nhìn không ra cảm xúc của Tống Hàn Nho, đối với phu quân lạnh lùng này, nàng cũng đã chấp nhận. Khi lần đầu nàng gặp Tống Hàn Nho, liền bị khí chất tao nhã của Tống Hàn Nho hấp dẫn, nàng có thể gả cho nam nhân mình ái mộ xem như may mắn rồi. Nhưng Tống Hàn Nho không thích nàng, hướng chỉ nữ tử chưa sinh con căn bản không được sủng ái, cho nên Tống Hàn Nho vẫn chậm chạp không chịu lập phi. Mà nàng vì trốn tránh cùng Tống Hàn Nho viên phòng, nên ra vẻ tiêu sái dạo chơi tứ hải, tâm lại thủy chung chưa từng rời đi.

Chư Cát Huệ Lan có thể nhìn ra đáy mắt Tống Hàn Nho có cô đơn và khó xử, nam nhân nàng yêu mến lại đau khổ vì một nữ nhân khác, bất luận là nguyên do gì, cũng khiến nàng đau lòng:

“Thiếp thân có một nghi vấn đã giữ trong lòng rất lâu, Vương gia có thể giúp thiếp thân giải thích nghi vấn không?”

Tống Hàn Nho cúi đầu, hần tựa hồ dự đoán được Chư Cát Huệ Lan muốn hỏi chuyện gì:

“Đi ngủ đi, có chuyện gì ngày mai hãy nói.”

“Vương gia cũng biết thiếp thân năm nay bao nhiêu tuổi?”

Tống Hàn Nho giật mình:

“Có phải là hai mươi hai?”

“Thiếp thân mười bốn tuổi đã gả cho Vương gia, cùng Vương gia làm bạn sáu năm, năm nay vừa tròn hai mươi tuổi...”

Chư Cát Huệ Lan âm thầm thở dài:

“Sáu năm, đối với một nữ nhân mà nói là chờ đợi dài như thế nào, ngài cư nhiên không nhớ rõ...”

Sáu năm sao? ... Tống Hàn Nho nhớ lại một màn cưới Chư Cát Huệ Lan vào cửa, khi đó nàng vẫn là tiểu cô nương ngây ngô, nay đã thành thục, hần cũng không chú ý tới.

“Huệ Lan, bốn vương...”

“Vương gia không cần cảm thấy có lỗi, ngài quốc sự quán thân, chuyện nhỏ này đương nhiên người không chú ý đến, cũng không thể trách ngài...”

Chư Cát Huệ Lan lơ đãng khẽ cười:

“Thiếp thân biết, gần đây tâm tình ngài rối bời, thiếp thân chỉ là suy nghĩ, nếu ngài nguyện ý nói, thiếp thân có thể thay ngài ra chủ ý.”

Tống Hàn Nho tựa hồ áp lực không thể nói ra, mà giờ phút này người nguyện ý nghe hần nói chính là nữ nhân đã bị hần lãng quên...

“Bốn vương hôm nay ra một quyết định, không biết là đúng hay sai...”

“Về Ngưu tiểu thư sao?”

Tống Hàn Nho gật đầu:

“Bốn vương thấy nàng suốt ngày buồn bực không vui, nên cố ý thả nàng...”

Chư Cát Huệ Lan không khỏi ngẩn ra, trong lòng không hiểu mừng thầm, nhưng nhìn đến vẻ mặt Tống Hàn Nho phiền muộn, lại có chút khổ sở:

“Thiếp thân đối với Ngưu tiểu thư cũng không hiểu nhiều lắm, nhưng không khó nhìn ra nàng là người rất thẳng thắn.”

Tống Hàn Nho mỉm cười:

“Nàng không biết che dấu cảm xúc, là ưu điểm cũng là khuyết điểm.”

“Nếu Vương gia đã thả nàng đi, tất sẽ làm Hoàng Thượng tức giận, đây là tội ngộ nghịch, hy vọng Vương gia cân nhắc.”

Chư Cát Huệ Lan đầu tiên lấy đại cục làm trọng, bọn họ thân là hoàng thất, nhất cử nhất động đều phải cẩn thận.

“Bổn vương thường xuyên nghĩ, nếu bổn vương không sinh ra trong gia đình đế vương, có lẽ sống sẽ thoải mái hơn.”

Tổng Hàn Nho nhấp mím môi:

“Bổn vương chỉ là thuận miệng nói, Huệ phi đừng tưởng thật.”

Chư Cát Huệ Lan là người khôn khéo, thân ở hoàng gia, quan sát lời nói là bắt buộc phải học, mặc dù Tổng Hàn Nho không nói, Chư Cát Huệ Lan cũng có thể nhìn ra ẩn đối với thân phận của bản thân có điều bất mãn:

“Vương gia là không tin nhiệm thiếp thân sao? ... Thiếp thân tuy là nữ nhi của Tể tướng, nhưng ngài ngẫm lại, thiếp thân có bao giờ vì gia phụ nói một câu nhân tình chưa?”

Tổng Hàn Nho bất động thanh sắc cong khóe môi, hần đứng dậy đi đến bên cạnh Chư Cát Huệ Lan:

“Nguyện bồi bổ vương đi một chút sao?”

Chư Cát Huệ Lan ngượng ngùng lên tiếng đáp ứng, chỉ cần Tổng Hàn Nho nguyện ý, cho dù không nói lời nào, nàng cũng tình nguyện cùng hần đi đến hừng đông.

...

Tổng Hàn Nho không mục đích đi trong hoa viên, từng trận mùi thơm thấm vào ruột gan, hần hai tay chấp sau lưng, cước bộ thông thả, Chư Cát Huệ Lan chỉ lẳng lặng đi theo, bóng dáng dừng trên lưng Tổng Hàn Nho.

Một đạo mơ hồ tiếng cười khiến cho Tổng Hàn Nho chú ý, hần bộ pháp nhanh hơn hướng nơi phát ra âm thanh mà đi đến, Chư Cát Huệ Lan không rõ cho nên cũng đi theo... Hai người ánh mắt xuyên thấu qua trên tường đá chạm rồng điêu khắc dừng lại trên hình cảnh Ngưu Nữ Nữ và Đậu Hoa đang chơi đùa.

Thu Anh Đào trong tay gơ lên ột quả táo lớn, đứng trên núi giả phía trên Đậu Hoa, Đậu Hoa không thể đi lên, hình thể cồng kềnh không bám được vào thạch bích trơn bóng, chỉ phải rung đùi lo lắng.

Tổng Hàn Nho không khỏi nhẹ giọng cảm thán:

“Thật lâu không thấy nàng cười sáng lạn như vậy...”

Có lẽ quyết định của hần là đúng, tuy rằng phía trước còn nhiều khó khăn, nhưng nếu thả nàng, nàng sẽ vô ưu vô lự sống tốt, có lẽ ngẫu nhiên sẽ vì nghèo khổ mà buồn rầu, bất quá, Ngưu Nữ Nữ là nữ tử kiên cường, nàng hiểu được như thế nào vì chính mình tìm khoái hoạt.

“Ngưu tiểu thư từng nói với thiếp thân, chỉ cần trong lòng có hy vọng, thì sẽ trụ vững được cả đời, thiếp thân thực hâm mộ nàng, hào phóng không chấp nhất.”

“Nha đầu ích kỷ...”

Tổng Hàn Nho âm thầm cúi đầu, trong tươi cười pha một tia chua xót, hần có thể cho nàng vinh hoa phú quý cẩm y ngọc thực, còn có tràn đầy tình yêu, nhưng nàng cố tình cũng không cần đến.

Hoặc là nói, tình cảm không có công bằng, không ưu tiên ai bỏ ra nhiều hơn, bởi vì hần chưa bao giờ để ý quá.

Chư Cát Huệ Lan nhìn chăm chú Tổng Hàn Nho thật lâu... Nàng nói một câu làm Tổng Hàn Nho không thể tưởng tượng được:

“Thiếp thân cũng muốn ích kỷ một lần.”

Tổng Hàn Nho nao nao:

“Lời này phải giải thích như thế nào?”

Chư Cát Huệ Lan nhợt nhạt nhếch môi, hạ thấp người hành lễ, sau đó xoay người rời đi. Nàng muốn vì chính mình tranh thủ hạnh phúc, một lần không được thì hai lần, nói chung có một ngày, Tống Hàn Nho sẽ chú ý đến nàng.

Tống Hàn Nho nhìn bóng dáng mềm mại đi xa... Hôm nay Chư Cát Huệ Lan tựa hồ có chút bất đồng, bất quá đến tột cùng là vì sao, hẳn chưa suy nghĩ ra.

Lại là một tràng tiếng cười thu hồi chú ý của hắn, hắn chăm chú nhìn vào người trong viện... Thanh âm êm tai, tiếng cười thanh thúy, cũng không nguyện vì hắn bày ra, chuyện tình cảm, quả nhiên không thể miễn cưỡng.

Hắn muốn tiếp tục giả vờ lạnh lùng, nhưng khóe miệng lại không tự giác khê cong lên... Sau khi Thu Anh Đào thấy hắn đi vào, lập tức nhảy xuống núi giả, Đậu Hoa mượn cơ hội cướp được quả táo, đi đến một bên chậm rãi hưởng thụ.

Thu Anh Đào nghĩ đến những lời Tống Hàn Nho nói với mình lúc ban sáng, nàng không biết nên dùng thái độ gì cùng hắn nói chuyện:

“Người, trẻ như vậy người còn chưa ngủ sao? ...”

Tống Hàn Nho đổi lại thần sắc băng lãnh:

“Bổn vương nói phiền chán người, ngược lại làm cho người tâm tình thật tốt nha, tựa hồ như người mong muốn .”

“Không có! Ta thực áy náy, người phiền ta cũng là bình thường...”

Thu Anh Đào hươ tay che giấu, nàng không muốn hắn nhìn ra được nàng cao hứng, nàng không khỏi đánh cái lạnh run, quả nhiên trong lòng đủ âm u .

“Người, nhận mệnh sao?”

“Nhận mệnh? Người nói chuyện thành thân sao? ...”

Thu Anh Đào vội vàng giả bộ một bộ dáng yếu vô lực:

“Không tiếp thu thì phải làm thế nào, ta là nữ tử tay trái gà không chặt còn có thể làm cái gì...”

Tống Hàn Nho quả thực dở khóc dở cười, hắn rất hiểu nàng, nàng thay đổi cảm xúc cũng quá làm ra vẻ rồi.

“Cái kia, ta nghĩ thỉnh Vương gia đáp ứng một sự kiện...”

Thu Anh Đào đẩy cũi lòng kỳ vọng:

“Kiệu hoa có thể đi từ Ngưu thị tiêu cục không? Đó là nơi ta sinh ra, ta chỉ có một yêu cầu này thôi...”

Tống Hàn Nho ra vẻ sững sốt:

“Không phải là không được, nhưng mà, người sẽ phải đi ngang nơi Ngưu tiêu đầu hành hình, người xác định?”

Hắn chỉ là không nói, nhưng không phải là không hiểu. Hoàng Thượng lợi dụng hôn sự trấn an dân tâm, lựa chọn xử trảm và tiệc cưới cùng một ngày, dụng ý rõ ràng, đại bộ phận dân chúng không rõ chân tướng sẽ cho rằng Thất hoàng tử không chê thân phận Ngưu Nữ Nữ thấp kém, đối với hoàng tộc thêm vài phần kính trọng, cũng sẽ có dân chúng lên án công khai Ngưu Nữ Nữ, cho rằng nàng là nữ tử thấy lợi quên nghĩa, cho nên khinh thường nghe nàng giải thích, tránh cho hoàng tộc bị thị phi.

Thu Anh Đào dường như không có việc gì gật gật đầu:

“Cha ta giết người, cũng nhận tội, ta cũng không thể nói gì hơn, coi như tiền lão nhân gia một đoạn đường, hơn nữa, ta cũng muốn để cha ta tận mắt thấy bộ dáng nữ nhi xuất giá.”

“Người muốn xuất hiện trên đoạn đầu đài sao?”

Thu Anh Đào phát hiện Tống Hàn Nho đã hiểu ý nàng:

“Đúng, đúng, ta biết Vương gia sẽ không để ý loại chuyện nhỏ này, sau này ta sẽ giữ khuôn phép, không gây thêm phiền toái cho người nữa.”

Tổng Hàn Nho có chút suy nghĩ nhìn Ngưu Nữ Nữ... Nữ tử này, so với hần đoán trước càng tuyệt tình, thật sự là to gan lớn mật.

Thu Anh Đào thấy hần chậm chạp không đáp lời, tâm thần không yên hết nhìn đông tới nhìn tây, Tổng Hàn Nho đang suy nghĩ cái gì, sẽ không bị hần phát hiện chứ... Nàng nắm chặt quyền, hần là sẽ không, nàng biểu diễn tốt lắm!

“Bổn vương cần suy nghĩ, ngày mai nói tiếp.”

Không đợi Thu Anh Đào truy vấn, Tổng Hàn Nho đã xoay người rời đi. Khi đi ra một khoảng cách, Tổng Hàn Nho dần dần thả chậm cước bộ, Ngưu Nữ Nữ đã tâm siêu việt ngoài sức tưởng tượng của hần, nàng lần này chuẩn bị rất nhiều, mà hần cho phép chính mình phản bội phụ hoàng sao?

66. Chương 66

Chương 66: Xuyên qua là trùng hợp sao?

Một đêm trước đại hôn, Ngưu thị tiêu cục được quan phủ phê chuẩn đã được giải phong.

Thu Anh Đào một mình một người đi vào sân viện quen thuộc, biệt viện to như vậy không có một bóng người, bình khí vương vãi khắp nơi, lá rụng hỗn loạn lay động trên đất, cảnh tượng náo nhiệt và phồn hoa ngày xưa giờ trở nên thê lương.

Cảnh tượng cô độc luôn làm lòng người sinh bi thương.

Nàng không dự đoán được Tổng Hàn Nho sẽ để nàng một người trở về, có lẽ Tổng Hàn Nho biết nàng sẽ không chạy trốn, cho nên yên tâm để nàng một người một chỗ.

Đậu Hoa lắc lư đi đến bên cạnh Thu Anh Đào, đối mặt với biệt viện từng huy hoàng, nó cũng im lặng.

Thu Anh Đào đẩy cửa phòng Ngưu Đại Ngưu, trong phòng rơi xuống một tầng bụi bậm, nàng thở dài đi đến bên giường lấy ra hai hộp gấm, một cái là ngân phiếu, một hộp khác là chủy thủy được tạo thành từ Thiên Sơn huyền thiết.

Tuy rằng nàng xuyên qua, nhưng tiêu sư Ngưu thị tiêu cục đối với nàng rất tốt, cho nên nàng là Ngưu thị tiêu cục tiểu chủ nhân, đương nhiên có trách nhiệm thay nhóm tiêu sư phân phát phí. Thu Anh Đào đem sắp ngân phiếu cất vào người, nàng cũng sẽ lưu ỉnh một tấm ngân phiếu. Nhưng mà qua ngày mai nàng không biết nàng có cơ hội dùng đến hay không.

Thu Anh Đào đi ra cửa Ngưu thị tiêu cục, cùng những tiêu sư hội tụ, nàng đem ngân phiếu giao cho lão quản gia phân phát.

Nàng trước mắt lóe ra vẻ mặt lo lắng, chỉ có thật sâu cúi đầu:

“Cám ơn mọi người, thiên hạ có buổi tiệc nào không tàn, ta thay mặt Ngưu thị tiêu cục cảm ơn các vị nhiều năm qua đã giúp đỡ”.

“Đại tiểu thư, người thật muốn gả cho Thất vương gia sao?”

Một gã tiêu sư trung niên đi theo Ngưu Đại Ngưu lâu nhất truy vấn nói.

Thu Anh Đào ra vẻ thoải mái nói:

“Đúng vậy, sau này không còn Ngưu thị tiêu cục, mọi người hãy nhận ngân phiếu sau này sống cho tốt.”

“Ngưu tiêu đầu đối đãi mọi người không tệ, nếu đại tiểu thư có ý... Mọi người nguyện ý đi theo...”

Trung niên tiêu sư cảm xúc có chút kích động, ý tứ trong lời hần rất rõ ràng, nếu Thu Anh Đào muốn cướp pháp trường, bọn họ sẽ đi theo liều mạng.

Lời này vừa nói ra, đám tiêu sư đều gật đầu, tỏ vẻ thấy chết không sờn.

“Không, ta chỉ tiễn cha đoạn đường cuối cùng, lão nhân gia đã cảm thấy đủ rồi, mọi người hãy đi đi...”

Thu Anh Đào lại cúi đầu hành lễ, nàng không có quyền chi phối vận mệnh người khác.

Nhóm tiêu sư đưa mắt nhìn nhau, nếu đại tiểu thư tâm ý đã quyết, bọn họ tất nhiên là không còn lời nào để nói. Tập thể ôm quyền cáo biệt:

“Ngày mai trên pháp trường, chúng tôi và đại tiểu thư cùng tồn vong!”

Nói xong, nhóm tiêu sư xoay người rời đi, hướng một phương hướng chậm rãi mà đi.

Thu Anh Đào ngốc tại chỗ, lệ nóng không tự giác rơi xuống... Một màn này thực làm người ta cảm động, sống ở thế kỷ hai mươi mốt, nàng đối với đạo lý đối nhân xử thế xem như quá rõ ràng, người với người trong lúc đó cơ hồ đều mang mặt nạ dối trá, cũng không phải là không có tình cảm, nhưng khi quá mức chân thành lại bị người khác hiểu lầm là có khác ý đồ. Mà người cổ đại mấy trăm năm trước, thì trọng nghĩa khí, trọng tình bạn, bọn họ nhiệt huyết trung thành, vì bằng hữu vượt qua thiên đạo vạn hỏa cũng không từ. Thu Anh Đào đôi lúc cũng hoài nghi người cổ đại vì sao lại không coi trọng sinh mạng bản thân, kỳ thật bọn họ có nguyên tắc của mình, vì người đáng giá mà hy sinh cũng không tiếc.

Nàng hút hấp cái mũi, khoe môi cong lên nụ cười ngọt ngào, thì ra nàng không phải một mình chiến đấu, còn có rất nhiều người quan tâm Ngưu thị tiêu cục, vì cứu Ngưu cha mà phấn đấu quên mình... Mộ Giai nam, ta nhớ huynh, thời điểm ta bất lực nhất luôn nghĩ đến huynh, nếu huynh còn sống, có lẽ chúng ta sẽ vô duyên gặp lại, nếu huynh đã chết... Vậy chúng ta hẹn nhau tại cửu tuyền, nhất định huynh phải đợi ta tại cầu Nại Hà.

... Tống Hàn Nho ngồi trong một cỗ kiệu chăm chú nhìn Ngưu Nữ Nữ thật lâu, tinh thần hần không khỏi ảm đạm. Hần vì nàng tạo ra cơ hội chạy trốn cho nàng, nàng cũng không chạy trốn, tại sao nàng không chạy, mau rời khỏi Hoàng thành đi Nữ Nữ.

Tống Hàn Nho chậm rãi buông rèm kiệu, tay day day trán... Đúng như hần sở liệu, nàng là nữ tử có tình có nghĩa, thà làm ngọc vỡ, cũng không chấp nhận hần.

...

Thu Anh Đào đi vào phòng ngủ của mình, đây là nơi nàng nhìn thấy đầu tiên khi xuyên qua, đầu ngón tay nàng xẹt qua bụi bậm trên bàn, trên giường... Cuộc sống luôn có nhiều ngạc nhiên, khi nàng biết mình cầm điếu, quả thực nản lòng thoái chí. Lúc trước nàng cũng nghĩ tìm một nam nhân gả đi cho xong chuyện, không nghĩ nàng vô thanh vô thực lại hiểu được thế nào là tình yêu ngọt ngào. Chỉ có mấy tháng ngắn ngủi, nàng đã niếm qua mùi vị ngọt đắng của nhân gian, còn có ai so với nàng có cuộc sống phong phú như vậy? Nàng không tiếc nuối, người nàng yêu cũng yêu nàng, nàng không còn gì luyến tiếc.

Thu Anh Đào ngồi bên giường, thật cẩn thận vuốt ve “Tróc yêu cô”... Ở nơi xa xôi nào đó, có thể là trên thiên đường, cũng có thể là dưới địa ngục, có một nam nhân đang mang một nửa còn lại của Tróc yêu cô, một sợi dây tơ hồng vô hình đem hai người kéo lại gần nhau. Nàng từ từ ngẩng đầu lên, đây được gọi là gì nhỉ... có thể xem là còng tay, một vòng tay kim loại không thể phá vỡ, một tình yêu vĩnh viễn không thay đổi, chặt chẽ khóa trong lòng nàng, trốn không thoát, nàng lại càng không muốn chạy trốn.

Đậu Hoa nhỏ giọng vô tức cọ bên chân nàng, nó tựa hồ có thể hiểu được tâm tình Thu Anh Đào, nó im lặng không phát ra nửa điểm tiếng vang.

“Đậu Hoa, người có tin Mộ Giai Nam còn sống không?”

Nàng si ngốc cười

“Ngày mai phải xem biểu hiện của người rồi, Mộ Giai Nam sẽ phù hộ chúng ta bình an vô sự. Lần đầu tiên ta là chuyện trái pháp luật, mà hần lại không cơ hội tham dự, ha ha...”

Đậu Hoa gầm nhẹ một tiếng, Thu Anh Đào coi như Đậu Hoa cho nàng đáp án khẳng định, nàng ngồi xổm xuống ôm đầu Đậu Hoa, lẩm bẩm:

“Ta là nữ tử xuyên qua, đến từ thế giới tương lai, chắc là người không tin đúng không?”

Đậu Hoa chớp chớp mắt, nó ngửi ngửi mùi trên người Thu Anh Đào, sau đó gầm nhẹ một tiếng dựa vào gần hơn.

“Ta biết người không tin, ngay cả ta cũng cảm thấy giống như đang nằm mơ, nhưng Diêm Vương gia chính là cho ta cơ hội được sống lại thêm lần nữa, mà Ngưu Nữu Nữu sớm không còn ở nhân thế ...”

Thu Anh Đào để cằm lên đầu Đậu Hoa:

“Ta nghĩ, nếu Ngưu Nữu Nữu còn sống, nàng có giống ta không an phận như vậy hay không? Nàng có tính cách như thế nào? Ta không biết nàng, lại chiếm cứ thân thể của nàng, còn chiếm lĩnh rất là thoải mái, mọi chuyện đều có an bài, hay nàng chính là kiếp trước của ta?”

Đậu Hoa đưa cao đầu hổ, liếm liếm mu bàn tay Thu Anh Đào, nó tựa hồ muốn biểu đạt cảm xúc nào đó, nó kéo kéo góc áo Thu Anh Đào chạy ra ngoài phòng, Thu Anh Đào không hiểu cho nên đi theo, thẳng đến khi đi tới một gốc cây đại thụ, Đậu Hoa mới buông vạt áo nàng ra, sau đó dùng móng vuốt dùng sức đào đào... Thu Anh Đào chỉ lên mặt đất:

“Dưới này có chôn cái gì à?”

Đậu Hoa rống một tiếng tiếp tục đào, Thu Anh Đào rất ngạc nhiên, nàng tìm đến một cái xẻng bắt đầu đào đất, Đậu Hoa đứng một bên quan sát, vẻ mặt còn rất sung sướng.

Khi xẻng đụng vào một vật được chôn sâu trong lòng đất, Thu Anh Đào không khỏi trước mắt sáng ngời, nàng tìm được bảo tàng sao? ... Nàng quỳ gối bên hố đất đẩy lớp bùn đất ra, từ trong hố đất lấy ra một cái bình nhỏ màu đen. Nàng quan sát một lúc, nắp bình là dùng giấy hồng bao lại, đây không phải là bình đựng rượu sao? Nàng lại lắc lắc, bên trong trống rỗng không... Một trận gió lạnh thổi qua cổ nàng, Thu Anh Đào bỗng nhiên đem bình quăng ra xa tám trượng... Sẽ không có yêu quái hay Quỷ Hồn xuất hiện chứ?

Đậu Hoa tựa hồ khinh thường liếc Thu Anh Đào một cái, nó dùng móng vuốt cào cào cái bình...

“Đừng chạm vào nó! ——”

Thu Anh Đào kinh hãi kêu lên, khiến Đậu Hoa sợ tới mức rút lại móng vuốt. Nàng chạy đến ngồi xuống bắt đầu phân tích:

“Đêm đen, gió lớn như vậy, nếu là Quỷ Hồn chẳng phải chúng ta sẽ bị ăn thịt sao? Nếu bên trong có thần tiên, người nói họ có giúp chúng ta không? ...”

Đậu Hoa lập tức nhắm hai mắt lại, sau đó ngã trên mặt đất lăn lộn vài vòng, rõ ràng đang cười nhạo nàng.

Thu Anh Đào khóe miệng co giật:

“Không được cười, đợi tới khi mở ra yêu quái, lúc đó người đừng sợ tới mức tiểu trong quần!” Nàng lấy hết can đảm, cẩn thận xốc lên nắp bình, sau đó dùng vận tốc trăm km/h chạy đến núp sau cây đại thụ... Nàng đợi trong chốc lát, nuốt nuốt nước miếng, mới đưa đầu ra quan sát, hình như không có khói xuất hiện...

Đậu Hoa óng vuốt vào trong bình dò xét, dẫn tới vài tiếng động sột sạt. Thu Anh Đào cảm thấy an toàn, sau đó nàng ho một tiếng từ phía sau đại thụ bước ra, nàng nheo lại một mắt nhìn vào bên trong bình, phát hiện bên trong có một cuộn giấy... Nàng không khỏi thất vọng thở dài, không có bảo tàng cũng không có yêu ma quỷ quái, quả thật là tự mình hù mình.

Nàng lấy cuộn giấy ra, bên trên được buộc bằng một sợi dây đỏ, nhìn màu sắc vẫn còn mới, hẳn là mới chôn không lâu... Nàng nhẹ tay tháo bỏ sợi dây, mở cuộn giấy ra...

“A? Đây là do Ngưu Nữu Nữu viết sao?”

Nàng nhìn vào những chữ trong trang giấy, không khỏi cả người run run một chút.

Đậu Hoa nằm ngã xuống đất nhắm mắt ngủ.

Thu Anh Đào khoanh chân ngồi xuống, nàng bắt đầu xem nội dung, chữ của Ngưu Nữu Nữu cũng không tệ, thanh tú dứt khoát, mà nội dung giống như hy vọng Ngưu Đại Ngưu có thể tìm thấy—

Cha! Chúc mừng cha tìm được bảo tàng, đêm nay người có thể uống rượu!

Ta, Ngưu Nữu Nữu, năm nay mười sáu tuổi, trời sinh là người cầm điếu, nhưng khí lực rất lớn, cho nên không sợ bị ai khi dễ, đương nhiên! ... Ai dám khi dễ ta, cha ta là nam nhân mạnh nhất thế gian! Cha, sau này nữ nhi nhất định phải gả ột nam tử cường mãnh như cha, nam nhân đó cũng phải như cha vậy, sủng ta yêu ta, hì hì...

Khụ khụ, vào vấn đề chính thôi... Cha, nữ nhi nói cho người biết một bí mật, nữ nhi đã thích một nam nhân, hần tên là Mộ Giai Nam, cha trăm ngàn đừng mắng nữ nhi a, vì hần là sơn tặc, cũng không ôn hậu như cha, nhưng, nhưng nữ nhi chỉ liếc mắt một cái liền xem trọng hần rồi, tuy rằng chưa nói chuyện với hần lần nào, nhưng nữ nhi tin tưởng giọng nói của hần nhất định rất êm tai. Cho nên cha a, nhanh giúp nữ nhi đi cầu hôn đi, cho dù hần là kẻ giết người cướp của cũng không sao cả, nữ nhi vẫn quyết chọn hần! không phải hần quyết không lấy chồng!

—— Nữu Nữu lưu thư.

... Xem xong thư, Thu Anh Đào chớp chớp mắt, thư này viết khoảng hai năm, trời a... Ngưu Nữu Nữu sớm đã thích Mộ Giai Nam rồi sao? Hơn nữa Ngưu Nữu Nữu và mình đều da mặt dày giống nhau, trước dù dễ không được, sau sẽ dùng sức cưỡng chế! ... Cho nên Ngưu Nữu Nữu mới thường xuyên cùng sơn tặc đối nghịch, là vì muốn dụ Mộ Giai Nam xuất hiện sao? Nhưng Ngưu Nữu Nữu lại bị Mộ Giai Kỳ chọc ghẹo, cho nên không chịu nổi nhục mà tự sát?

Mà phong thư này cũng không biết vì nguyên nhân gì mà không xuất hiện, Ngưu Đại Ngưu đương nhiên cũng không biết tâm ý của Ngưu Nữu Nữu.

Thu Anh Đào không khỏi chạnh lòng... Nàng cảm thấy bản thân cũng không phải vô dụng, nàng tin tưởng! Nàng xuyên qua là hoàn thành giấc mộng của Ngưu Nữu Nữu, vì các nàng đều nhận định chung một nam nhân, tâm ý tương thông nha.

67. Chương 67

Chương 67: Kế đánh tráo

Phải nói người hoàng thất làm việc vô cùng nhanh nhẹn, vào lúc hoàng hôn rất nhiều nô tỳ tiến vào Ngưu thị tiêu cục, quét tước sạch sẽ, trong nháy mắt không khí giăng đèn kết hoa vui mừng dào dạt.

Bởi vì đám nô tỳ đều bận rộn, cho nên Thu Anh Đào đành dẫn theo Đậu Hoa ngồi gốc ở đình viện. Tuy rằng làm như vậy nàng phải thật xin lỗi Tổng Hàn Nho, nhưng hần dù sao cũng là hoàng tử, hơn nữa trong trường hợp không biết gì bị nàng lợi dụng, chắc là hoàng đế lão nhân sẽ không trách tội hần.

Thu Anh Đào nghĩ, nàng sẽ vui vẻ lên kiệu hoa, khi đi tới pháp trường, Đậu Hoa sẽ nhảy ra đe dọa bọn thị vệ, lúc đó nàng sẽ thực hiện kế hoạch cướp pháp trường, vấn đề là... Nàng có nên bắt con tin hay không, chẳng phải trong TV đều diễn, trong tay có con tin dễ hành sự hơn sao? Còn có thể đưa ra yêu cầu muốn xe, muốn máy bay, muốn tiền mặt, nhưng là, người cổ đại có dễ thỏa hiệp hay không?

Nàng còn chưa nghĩ ra đối sách tốt nhất, chỉ một lòng một dạ muốn cứu Ngưu cha, đường lui cũng chưa an bài tốt, vạn nhất hai người trốn không thoát vậy phải cùng nhau lên tây thiên rồi.

Ai, nghe nói Ngưu Nữu Nữu võ công không tệ, sao không chờ lại cho nàng chiêu thức nào chứ? ... Thu Anh Đào phiền muộn bứt cánh hoa, quả thật không nghĩ tới Ngưu Nữu Nữu cũng thích Mộ Giai Nam, hơn nữa còn thầm mến hai năm, đây chắc là nguyên nhân Ngưu Nữu Nữu không muốn thành thân rồi, con người ai cũng thế, khi có người trong lòng sẽ không để ý những người khác, không có lý do gì, thích chính là thích.

Mộ Giai Nam thật sự là cái bánh thơm ngon, cũng chứng minh chủ nhân thân thể này cũng giống nàng đều là sắc nữ.

Một đêm trần trọc khó ngủ, tân nương tử người ta là hưng phấn mà ngủ không được, còn Thu Anh Đào là phát sầu mà không ngủ, nàng lo lắng Tống Hàn Nho bị khó xử, bởi vì từ miệng mấy nô tỳ trong vương phủ nàng biết được, đội ngũ đón dâu ngày mai là một trăm thị vệ đồng hành, đây không phải kết hôn, mà là áp giải phạm nhân, Tống Hàn Nho không dám đắc tội hoàng đế lão nhân, nàng biết hẳn cũng khó xử.

Dù sao đánh chết cũng không lấy chồng, nàng đã chết qua một lần còn sợ cái gì? Tham sống sợ chết, cho dù nàng còn sống cũng không còn mặt mũi nhìn ai.

Tờ mờ sáng hôm sau

Đám nô tỳ bắt đầu trang điểm cho Thu Anh Đào. Tân nương y phục màu đỏ, trang sức đủ loại kiểu dáng, rực rỡ muôn màu, nàng không hứng thú nhìn lướt qua mọi thứ, là nữ nhân ai cũng khát khao ngày này, nhưng nàng lại muốn phá hư hôn lễ của mình, làm cho tất cả mọi người mất mặt, cũng may Tống Hàn Nho không muốn cưới nàng, nếu lỡ nàng chẳng may bỏ mình, thì cũng ít đi một người khóc vì nàng.

Sau hai canh giờ chờ đợi, tân nương tử xem như đã sẵn sàng. Thu Anh Đào chỉ là không nghĩ tới người đầu tiên đến gặp nàng chính là Chư Cát Huệ Lan. Chư Cát Huệ Lan hôm nay quần áo hoàng thất hoa phục, trang sức kim loại, đẹp để quý giá, tự nhiên mà hào phóng.

Thu Anh Đào im lặng ngồi trước bàn trang điểm, mặc dù nhìn qua có chút mỗi một lại thiếu vài phần không khí vui mừng. Nhưng trang sức màu đỏ tiếu nhan, hoa lệ loá mắt, tóc nàng búi lên quá nửa lưng, trên tóc được điểm xuyên bằng một trâm cài hình uyên ương, trên trang phục xen kẽ những đường kim tuyến lấp lánh, hợp với sắc đỏ của y phục tân nương, dưới ánh sáng nhu hòa nổi lên nhiều điểm tinh quang, trông giống một vị tiên tử thướt tha.

Chư Cát Huệ Lan hướng Thu Anh Đào khẽ cười, tự đáy lòng nói:

“Thật đẹp, khó trách Vương gia đối với người vừa gặp đã thương.”

“Cám ơn...” Thu Anh Đào cũng không biết nên nói cái gì, khi Chư Cát Huệ Lan tự mình đến chúc phúc, nàng lại tà ác muốn đại náo hôn lễ, nhưng nàng không muốn làm người khác thất vọng, cho nên nàng phải kiên trì diễn xong vở kịch này.

“Hôm nay người là tân nương, đừng nhíu mày đau khổ như vậy.”

Chư Cát Huệ Lan lo lắng Ngưu Nữu Nữu còn đang tức giận, như nàng sở liệu, Ngưu Nữu Nữu đang miễn cưỡng vui cười.

“Huệ phi muốn biết dân nữ và thất vương gặp nhau như thế nào sao?”

Chư Cát Huệ Lan giật mình:

“Bản phi rất tò mò, mời nói.”

Thu Anh Đào cũng không có ai để trò chuyện, khó có dịp có người nguyện ý cùng nàng tán gẫu, nàng không khỏi kể lại chuyện cũ:

“Lúc trước ta có đưa ra tiêu chuẩn kén chồng, thậm chí còn đi trên đường lớn bắt nam nhân, ha ha...”

Nàng miễn cưỡng bày ra vẻ tươi cười:

“Chỉ là ngày đó lúc ta xuất môn tìm phu quân, đã cùng thất vương gia gặp nhau, nói là gặp nhau cũng không đúng phải nói là chạm nhau, lúc đó vó ngựa của Thất vương gia giẫm lên trên người Đậu Hoa, ta thấy đầu sừng vật bị thương rất nặng, tức giận ra tay đánh thất vương gia một quyền, nhưng thất vương gia chẳng những không tức giận, ngược lại còn tự mình đến Ngưu thị tiêu cục xin lỗi, nhưng thái độ của ta vẫn như trước rất tệ, thậm chí còn cố tình gây sự, chẳng những không chấp nhận thiện ý hòa giải của thất vương gia, còn tức giận chạy lên núi tránh quấy rầy... Ngay tại đường lên núi, ta gặp được nam nhân của đời ta...”

“Trên núi? Người đó là...”

“Sơn tặc, ha ha...”

Thu Anh Đào si ngốc cười:

“Khi đó ta còn không biết sẽ có ngày ta yêu hấn, hấn đương nhiên cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày... Nam nhân này, vì giúp ta chữa khỏi bệnh, không tiếc nguy hiểm sấm quan, chỉ để giúp ta gặp được thần y, một đường gian nan hiểm trở không thể dùng hai ba câu mà nói hết... Vì thay ta hái thuốc, bí quá hoá liều leo lên vách núi, bất hạnh trượt nhai ...”

Thu Anh Đào hút hấp cái mũi:

“Một nam nhân vì ta mà không quản sống chết, cả đời ta cũng không muốn buông tay.”

Chư Cát Huệ Lan tựa hồ bị những lời này làm cho xúc động, lúc này nàng mới hiểu Ngưu Nữ Nữ vì sao phải cố chấp như thế. Cùng sinh cùng tử, sinh ly tử biệt, nếu đổi lại là mình, nàng cũng sẽ làm như vậy:

“Vậy người vì sao còn đáp ứng Vương gia cầu hôn?”

“Trách ta quá dần độn, ích kỷ, làm tổn thương Thất vương gia.”

Thu Anh Đào ngẩng đầu lên, nói tiếp:

” Chắc người cũng nghe chuyện Thất vương gia bị người ám sát, lần đó ta đi cùng Thất vương gia, trong lúc vô ý thay hấn ngăn cản tập kích, cho nên hấn mới cảm kích ta, thiện lương như Thất vương gia, có lẽ hấn cảm thấy thiếu nợ ta cho nên mới cầu thân, có lẽ cũng không hấn là thích.”

Chư Cát Huệ Lan trong mắt xẹt qua một tia kinh hãi:

“Nói như thế, người không sợ tình cảm của người đối với vị sơn tặc kia, cũng là cảm kích sao?”

“Không phải, ta sớm đã xem trọng hấn, chỉ là không dám đối mặt, cũng từng ích kỷ suy nghĩ cho bản thân. Nữ nhân ai không vậy, gả cho hoàng tử đương nhiên tốt hơn gả ột tên sơn tặc rồi, hơn nữa lúc trước hấn cũng không thể hiện ý tứ gì với ta. Hấn là loại người che giấu cảm xúc rất tốt, mỗi ngày đều đùa giỡn nhìn như tự do tự tại, huống chi ta tự nhận bản thân cũng không có mị lực nắm giữ tâm hấn, là ta ngu ngốc, nên ra tay với hấn từ sớm là được rồi! ...”

Thu Anh Đào không cố kỵ thổ lộ lòng mình, nàng muốn cho cả thế gian biết, nàng yêu Mộ Giai Nam, yêu không thể tự kiềm chế.

Chư Cát Huệ Lan yên lặng hồi lâu, tựa hồ chạm đến vết sẹo...

“Ta cũng rất yếu đuối, người và ta kẻ tám lạng người nửa cân...”

Thu Anh Đào vỗ vỗ bả vai Chư Cát Huệ Lan cổ vũ nói:

“Người so với ta may mắn hơn, ít nhất người còn có thể ở bên cạnh người mình yêu, hảo hảo quý trọng Thất vương gia, hấn là người đáng để người cố gắng tranh thủ.”

Chư Cát Huệ Lan hiện lên tươi cười chắc chắn:

“Ta sẽ, người cũng vậy.”

Hai nữ nhân nguyên bản không giống nhau, lại cổ vũ an ủi cho nhau, giờ khắc này các nàng đều hiểu ý nỗ lực cười.

※ ※ ※

Giờ Tý vừa đến, ngoài cửa nhất thời khuya chiêng gõ trống pháo thanh nổi lên bốn phía.

Lúc này Chư Cát Huệ Lan đáng lý ra phải ở Thất vương phủ chờ người mới vào cửa, nhưng nàng vẫn chưa rời đi, tự mình đem khăn hỷ trùm lên cho Thu Anh Đào:

“Người đã nghĩ kỹ chưa?”

“Ừ, thỉnh Huệ phi thay ta hướng Thất vương gia nói câu xin lỗi, ta thật xin lỗi hấn...”

Thu Anh Đào tâm ý đã quyết, nàng đem thủy thủ chém sắt như chém bùn giấu trong tay áo, vì nghĩa quên thân nàng quyết không hối tiếc.

... Đội ngũ đón dâu khí thế sừng sững đứng hai bên Ngưu thị tiêu cực, dân chúng tụ tập xem náo nhiệt, không khí vui mừng này lại khác một trời một vực với tâm tình Tống Hàn Nho, hắn ngồi trên lưng ngựa, quần áo tân lang có vẻ phá lệ xuất chúng và chói mắt.

Bà mối nâng tân nương đi ra, hắn lại không chút vui mừng, con người thâm thúy nhìn tân nương từ trước mắt, hắn nhìn chăm chú nhìn từng bước đi của nàng... Hắn chờ đợi ngày này, ước chừng như một trăm ngày, mặc dù không nhìn được dung nhan người dưới lớp khăn voan, nhưng hắn tin tưởng tân nương tử nhất định rất đẹp, khuyh quốc khuyh thành.

Hắn khe thở dài, nữ nhân trong lòng hắn không hề yếu đuối trước mặt hắn.

Tống Hàn Nho tự mình xuống ngựa dìu tân nương tử lên kiệu hoa, lòng bàn tay nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ nhắn, giọng hân hân:

“Cứ việc làm chuyện người muốn làm chuyện đi, bổn vương sẽ không ngăn cản...”

Nói xong, Tống Hàn Nho dứt khoát buông rèm kiệu xoay người lên ngựa. Thị vệ trưởng ra lệnh một tiếng, đội ngũ đón dâu giống trống khua chiêng xuất phát ——

Âm thanh vó ngựa đập lên đá vang lên, Tống Hàn Nho cười ngựa đi trước đội ngũ rước dâu, tiếng chúc phúc vui mừng không dứt bên tai. Nhưng trước mặt hắn lại là một mảng trống không, trong đầu không ngừng xoay chuyển những hình ảnh hắn và Nữ Nữ ở cùng nhau, âm thanh nàng cười nói vui vẻ ngày xưa vẫn còn vang bên tai, hắn cong khóe miệng, cười đến thực ôn nhu, thì ra trong lòng còn nhiều quyến luyến như vậy.

Tống Hàn Nho đã vì Ngưu Nữ Nữ an bài một con đường chạy trốn cho nàng, nếu pháp trường có biến, trăm tên thị vệ tất nhiên sẽ ngăn cản. Tống Hàn Nho suy nghĩ rất nhiều lần, vẫn quyết định giúp Ngưu Nữ Nữ cướp pháp trường. Cũng phải nói, nàng chỉ là một nữ tử căn bản chạy không thoát binh lính truy đuổi, nàng nghĩ chuyện cướp pháp trường quá mức đơn giản rồi, cậy mạnh không có tác dụng gì... Trong mắt những người bên ngoài, đây là một đội đón dâu bình thường, nhưng những đương sự bên trong đội ngũ, đều mang tâm tình nặng nề.

Ngưu Nữ Nữ có lẽ đã chuẩn bị tư tưởng, nàng có thể không quan tâm sống chết, nhưng Tống Hàn Nho hắn, quyết không cho phép người con gái mình yêu phải chịu nguy hiểm.

Người ngồi trong kiệu cũng không kém phần bất an, phía dưới khăn voan là khuôn mặt bất mãn và nghi hoặc... Vương gia có ý gì? Chẳng lẽ hắn đoán ra được Ngưu Nữ Nữ muốn cướp pháp trường sao? Hơn nữa Vương gia còn có ý thả nàng ấy đi sao? ...

Chư Cát Huệ Lan tháo khăn voan xuống... Nàng không khỏi vừa phiền muộn vừa vui mừng, nàng quả thật không chọn nhầm phu quân, một nam nhân có tình có nghĩa, nếu chuyện cướp pháp trường liên lụy đến hắn, nàng nguyện cùng Tống Hàn Nho chịu phạt, cho dù có ảnh hưởng đến cương vị của gia phụ tại triều đình, nhưng nàng quản không được nhiều như vậy, nếu nàng lựa chọn nam nhân này, thì sẽ bồi hấn đi đến cuối đời.

Chư Cát Huệ Lan thản nhiên cười, nửa đời trước của nàng bình tĩnh như nước, nàng cứ nghĩ đó mới là cuộc sống, nguyên lai cuộc sống đó không phải là điều nàng muốn, như vậy, cừ để nửa đời sau của nàng vì yêu mà phấn đấu đi.

... Thu Anh Đào nghe Đậu Hoa phát ra ám chỉ, nàng mang đầu lạp ló đầu ra khỏi cửa, Đậu Hoa lắc lắc đuôi đi bên cạnh kiệu hoa... Nó quay đầu lại gầm lên một tiếng...

Thu Anh Đào hướng Đậu Hoa nhếch lên ngón tay cái, nàng tức khắc chạy ra khỏi cửa, lao thẳng tới pháp trường.

Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, Chư Cát Huệ Lan cứ nhiên muốn làm con tin hộ tống nàng và Ngưu cha ra khỏi thành, như vậy phần thắng của nàng càng cao hơn, thật sự là kinh hỉ ngoài ý muốn a, ha ha.

68. Chương 68

Chương 68: Có chuyện xảy ra

Giữa trưa giờ ngọ

Ngưu Đại Ngưu thân mang gông xiềng, bị thị vệ áp giải lên đoạn đầu đài. Quan giám trăm uy nghiêm, thường thức lệnh bài xử trăm trong tay, chỉ chờ đội ngũ đón dâu của Thất vương gia vừa đi qua, liền chấp hành trăm hình.

Tên đao phủ nhìn gông xiềng trên người Ngưu Đại Ngưu. Đao phủ cũng có quy tắc của đao phủ, hắn không khỏi hỏi phạm nhân bị hành hình đã ăn no chưa, có người nhà đến tiễn đưa hay không, đây gọi là tích chút âm đức.

Ngưu Đại Ngưu tóc hoa râm hỗn độn phiêu tán, hắn liếm liếm môi, ánh mắt không mục đích đảo qua nhóm dân chúng vây xem. Dưới đoạn đầu đài, đám tiêu sư của Ngưu thị tiêu cục đau thương rơi lệ, chen chúc vì Ngưu tiêu đầu đến tiễn đưa. Ngưu Đại Ngưu thản nhiên cười to, hướng bọn họ vẫy vẫy tay, tiếp nhận chén rượu trong tay tên đao phủ, dừng cảm nói:

“Nam tử hán khóc suốt suốt còn ra thể thống gì?! Lão phu đi trước một bước, thay lão phu chiếu cố tốt cho Nữu Nữu, lão phu kính các người! ——”

Nói xong, Ngưu Đại Ngưu đem chén rượu lớn một hơi uống cạn.

“Tổng tiêu đầu, lên đường thanh thản...”

Những tiêu sư trẻ tuổi đã khóc không thành tiếng, bọn họ đều vì tiêu đầu mà khổ sở, mặc dù không hiểu vì sao Ngưu tiêu đầu giết người, nhưng Ngưu tiêu đầu vẫn là người tốt, chẳng lẽ người tốt thường không sống thọ sao?

Bên này một mảnh bi thương, mà cách đó không xa tiếng chiêng trống vang vọng, đội ngũ đón dâu chậm rãi đi đến, hình thành hai cực phong cảnh mâu thuẫn nhau.

Ngưu Đại Ngưu ngẩng đầu, hắn tiếc nuối nhất, đó là không thể chính mắt nhìn khuê nữ lập gia đình. Không biết là đám cưới nhà ai mà phô trương như vậy? Hắn sắp bị chém đầu, mà kiệu cưới lại sắp đi qua, như vậy thật là không tốt, là điềm xấu a... Hắn hípc đôi mắt nhìn lại, sau khi thấy rõ chú rể là ai, hắn nhất thời trước mắt sáng ngời, Ngưu Đại Ngưu không tự chủ được dịch bước, đao phủ thấy thế vội vàng đưa đao ngăn lại, khuyên bảo nói:

“Lão bá, hôm nay là ngày Thất vương gia đại hôn...”

Không đợi đao phủ nói xong, Ngưu Đại Ngưu đã kinh hỉ, hắn hưng phấn nắm lấy tay đao phủ, khẩn cấp cùng người khác chia xẻ tin tức tốt này:

“Là nữ nhi của ta! Tân nương tử là nữ nhi của ta—— “

Đao phủ là người ngoài thành mới tới nhận chức, hắn không khỏi sửng sốt:

“Ông nói người Thất vương gia cưới là con gái của ông? Lão bá đừng khẩn trương, đao pháp của ta rất nhanh, cam đoan ông không cảm thấy đau.”

“Thật sự là nữ nhi của ta...”

Ngưu Đại Ngưu tươi cười đầy mặt lặp lại, hắn hoàn toàn quên mình sắp đi gặp Diêm Vương, hắn kiễng chân lên nhìn, lệ nóng không khỏi rơi xuống... Thật tốt quá, thật tốt quá! Người hắn không yên tâm nhất chính là Nữu Nữu, ở trong ngục ngày đêm vì nữ nhi mà lo lắng, giờ phút này, hắn chết cũng không tiếc, chết cũng không tiếc nha!

Đao phủ cứ nghĩ lão nhân trước khi chết bị dọa điên rồi, hấn cầm trảm đao trong tay đứng lặng một bên, chỉ đợi đội ngũ đón dâu của Thất vương gia đi qua là hành hình, mà Thất vương gia cũng không bình thường nha, không đi đường vòng mà cứ nhiên đi ngang qua pháp trường, nhiều xui xẻo.

Đội ngũ đón dâu chậm rãi tới gần, dân chúng tức khắc thối lui nhường đường... Thu Anh Đào và Chư Cát Huệ Lan trước đó đã an bài tốt bố cục, thừa dịp hỗn loạn mà hành động. Nàng vén đầu lạp lên nhìn về phía Ngưu Đại Ngưu, thấy Ngưu Đại Ngưu lệ rơi đầy mặt, vẻ mặt vui mừng... Hắc hắc, tiểu lão đầu, đừng khóc đừng khóc, ta lập tức cứu ngươi, ngoan!

Tổng Hàn Nho cũng không liếc mắt nhìn Ngưu Đại Ngưu một cái, hấn ngoái đầu nhìn thị vệ trưởng nhảy mất ra hiệu, thị vệ trưởng lập tức ra lệnh đuổi tất cả dân chúng ra, trong khoảnh khắc, trên ngã tư đường tất cả mọi người đều tránh đi. Thu Anh Đào không nghĩ tới Tổng Hàn Nho sẽ làm như vậy, bất quá cũng tốt, miễn làm bị thương đến người vô tội, nàng theo dòng người giả vờ rời đi, lại thừa dịp hỗn loạn chạy đến tránh sau thân cây. Không mất bao lâu, cả ngã tư đường rộng lớn, chỉ còn lại đội ngũ đón dâu và quan giám trảm hai mặt nhìn nhau.

Quan giám trảm ôm quyền đứng dậy, đi lên trước quỳ gối hành lễ cung nghênh Thất vương gia. Đao phủ kéo Ngưu Đại Ngưu lui ra phía sau, bởi vì lão nhân đã kích động quá rồi.

Tổng Hàn Nho sắc mặt bình tĩnh nói:

“Tân nương muốn nói lời tạm biệt với tử tù.”

“Tuân lệnh, hạ quan sao dám làm khó ngài.”

Quan giám trảm biết tử tù chính là nhạc phụ của Thất vương gia, tuy rằng để tân nương tiễn đưa là không ổn, nhưng ai kêu người ta là Vương gia, hấn không thể đắc tội.

Tổng Hàn Nho nhẹ thở dài, ánh mắt yên lặng dừng trên kiệu hoa, hấn nhìn chăm chú thật lâu, đáy mắt như trước có vẻ không nở buông tay... Hấn đột nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, giục ngựa đi tới... Nữu Nữu, tạm biệt, ngày sau không hẹn gặp lại, bảo trọng.

Rèm kiệu chậm rãi được vén lên, khăn hỉ đỏ tươi trùm lên đỉnh đầu, Chư Cát Huệ Lan kéo váy bước ra, lòng bàn tay nàng đã thấm mồ hôi lạnh, mỗi bước đi, lòng càng bất an, cũng không phải là sợ... Chỉ là nàng lo lắng Tổng Hàn Nho hiểu lầm nàng, cho rằng nàng dụng tâm kín đáo.

Thu Anh Đào trong lòng tính toán Chư Cát Huệ Lan tới gần đoạn đầu dài vài bước chân, lá cây bị nàng nắm trong lòng bàn tay bị mồ hôi làm ướt, lá cây là dùng làm tín hiệu phát cho Đậu Hoa... Tổ tiên phù hộ, ta nhất định phải thổi lá cây ra âm thanh nha, trăm ngàn lần đừng cho ta thất bại!

Giờ phút này, Đậu Hoa đã vào tư thế sẵn sàng, hai tròng mắt nó lợi hại, vành tai chờ tín hiệu, một khi nghe được tín hiệu, nó liền xông lên tấn công quan giám trảm và đao phủ.

Tất cả mọi người đều là bộ dáng hết sức chăm chú, đám thị vệ của Thất vương gia đều trầm tĩnh quan sát, mà bên trong có nhiều cảm xúc, phòng ngự, khẩn trương, tuân thủ nghiêm ngặt đợi mệnh.

Quan giám trảm nheo mắt lại, hấn nắm chặt chuôi kiếm cẩn thận đề phòng... Không khí thập phần quỷ dị, hay là đúng như Tể tướng sở liệu? ...

Khi Chư Cát Huệ Lan đi lên bậc thang thứ nhất... Âm thanh thổi lá cây mềm nhẹ vang lên lọt vào tai từng người...

Một đạo mạnh mẽ hữu lực, một đạo uyển chuyển hàm súc...

Đậu Hoa nhất thời như mãnh hổ xuống núi bay vọt tới, lướt qua người Chư Cát Huệ Lan, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai một trảo đem đao phủ vật ngã xuống đất.

Ngưu Đại Ngưu vẫn chưa hồi phục tinh thần, lực chú ý của hấn toàn bộ đặt trên người nữ nhi, sao Đậu Hoa bỗng nhiên xông lên?! Ngưu Đại Ngưu vội vàng ra lệnh Đậu Hoa không được làm người khác bị thương.

Chưa đợi Thu Anh Đào hiện thân, chỉ nghe bốn phía nhất thời vang lên tiếng binh khí, âm thanh kéo cung, cung thủ mai phục tại quán trà từ lâu đồng loạt giương cung hướng Đậu Hoa, đem mọi người bao vây bên trong.

Tổng Hàn Nho biết đại sự không ổn, phụ hoàng cứ nhiên cho người mai phục, nhưng lúc này hắn không còn thời gian quản chuyện vương pháp nữa, ra lệnh một tiếng:

“Mọi người nghe lệnh! Bảo hộ tân nương và tử tù ——”

Vừa dứt lời, thị vệ của Tổng Hàn Nho giương cung bạt kiếm dùng thân thể che trước tân nương và Ngưu Đại Ngưu.

Tình hình giằng co, quan giám trăm nghen hòng nhìn trần trối, hắn quả thật không nghĩ Thất vương gia cứ nhiên vì một nữ tử mà ngỗ nghịch phạm thượng.

Một trận tiếng cười âm lãnh từ trong tửu lâu truyền ra, Tể tướng Chư Cát Hầu nghênh ngang đi lên, tà tà mở miệng:

“Thất vương gia, người có biết đây là tội gì không? Thánh Thượng sau khi biết được việc này nên có bao nhiêu thất vọng đau khổ a...”

Tể tướng vì muốn giúp Hoàng hậu củng cố địa vị, cũng muốn làm tan rã địa vị Tổng Hàn Nho trong mắt Hoàng Thượng, cho nên phái người bí mật giám thị nhất cử nhất động của Tổng Hàn Nho, hắn tỉ mỉ bày ra hành động lần này, thuận lợi kéo Tổng Hàn Nho xuống đài.

Tổng Hàn Nho thần sắc vẫn thản nhiên, trong lòng cũng tự giễu. Lúc trước hắn có lẽ quá nhân từ không cùng hoàng hậu truy cứu, lại thả cộp về rừng hãm mình vào hoàn cảnh quần bách, chính cái gọi là một ý niệm sai thành đại sự thất bại. Tổng Hàn Nho trong triều nhưng lạnh lùng cười:

“Ngỗ nghịch phạm thượng, đâu chỉ có mình bổn vương? Tể tướng từng nói qua, bổn vương quá mức nhân từ nương tay, quả, thực, không, sai.”

Tể tướng một bộ tiểu nhân đắc chí, cười nhạt nói:

“Lão thần không hiểu lời của Thất vương gia là có ý gì, bất quá, chuyện người an bài thị vệ triều đình đi cướp pháp trường, lão thần là có chứng cứ xác thật.”

Thu Anh Đào trong lòng kinh hãi, Tổng Hàn Nho cứ nhiên đã sớm tính toán giúp nàng cướp pháp trường sao? ! Mà nàng thật đúng là hồ hồ cứ nghĩ Tổng Hàn Nho phiền chán mình, như thế nào ngu xuẩn như vậy, người khác đều nhìn ra lòng của nàng, mà nàng còn nghĩ mình diễn kịch rất tốt!

Nàng vừa muốn lao ra khỏi chỗ ẩn thân, chỉ thấy đám tiêu sư Ngưu thị tiêu cục trong tay cầm đao kiếm xông lên pháp trường, bảo hộ bên ngoài đám thị vệ, đem Ngưu Đại Ngưu và tân nương tử hình thành ba tầng hộ vệ.

Trong đó một vị tiêu đầu lòng đầy căm phẫn giận kêu:

“Thề sống chết bảo hộ phụ tử Ngưu tiêu đầu và Thất vương gia, lão gian thần chết tiệt nhà ngươi! —— “

Tể tướng trợn mắt trừng trừng, tức sùi bọt mép hạ lệnh:

“Điều dân lớn mật! Cung tiền thủ chuẩn bị! Ngoại trừ Thất vương gia, còn lại giết không tha! —— “

Tình cảnh này làm Thu Anh Đào rung động không nói nên lời, nàng vạn lần không nghĩ tới tất cả mọi người đang âm thầm giúp nàng cướp pháp trường, đây là một loại tình cảm như thế nào, nàng ngoại trừ cảm động vẫn là tốt đỉnh cảm động, mọi người đều vì nàng chiến đấu, nàng sao có thể trốn trong đây mà nhìn chứ? Nàng một phen lau đi nước mắt, tháo đầu lạc xuống hướng pháp trường chạy tới ——

“Chậm đã!” Ngưu Đại Ngưu rất cục hiểu được chuyện này là vì hắn mà đến, hắn ôm quyền hướng Tổng Hàn Nho hành lễ, sau đó chuyển hướng sang Tể tướng, chính khí nói:

“Tể tướng đừng oan uổng Thất vương gia, là lão phu sợ chết! Lão phu lợi dụng Thất vương gia yêu nữ nhi cho nên mới khẩn cầu Thất vương gia ra tay cứu giúp, việc này cùng Thất vương gia không quan hệ, càng không quan hệ đến tất cả những vị huynh đệ ở đây! Lão phu tự vận là xong! ——”

Nói xong, Ngưu Đại Ngưu vận khí đan điền, giơ cao quyền đánh xuống lòng ngực... Giờ phút này, vẫn là Đậu Hoa phản ứng nhạy bén, nó quay đầu đẩy Ngưu Đại Ngưu, ngăn lại hành động tự sát của hắn.

“Cha! Không cho phép chết——”

Thu Anh Đào hô to một tiếng bước lên đoạn đầu đài, nàng giơ lên tam tặc chủ thủ, hung hăng chém vào xiềng xích trên chân Ngưu Đại Ngưu, Thu Anh Đào nâng Ngưu Đại Ngưu đứng lên, giận dữ nói:

“Mọi người đều liều chết cứu người, lão đầu xấu không được làm mọi người thất vọng!”

Trong một cái chớp mắt, mọi người lại sửng sốt, nếu Ngưu Nữ Nữ ở đây, vậy tân nương tử là ai? ...

Ánh mắt dừng trên khăn hỉ, Chư Cát Huệ Lan chậm rãi tháo xuống hồng khăn, một đôi lệ mâu chăm chú nhìn phụ thân nét mặt già nua kinh ngạc, nàng trừ bỏ thất vọng đau khổ chính là thương tâm, vì sao người muốn giết phu quân của nàng... Cư nhiên là cha của nàng.

Tổng Hàn Nho ngẩn ra:

“Huệ Lan? ...”

Chư Cát Huệ Lan lệ quang trong suốt, hạ thấp người hướng Tổng Hàn Nho hành lễ, biểu tình chắc chắn:

“Thiếp thân nguyện cùng Vương gia cùng tiến cùng lui.”

Nàng lại nhìn về phía Tể tướng:

“Cha, chẳng lẽ vinh hoa phú quý vẫn chưa thỏa mãn được người sao? ... Cha có từng tưởng tượng qua, người cha đưa vào chỗ chết, chính là phu quân của nữ nhi chưa?”

Chư Cát Hân không ngờ nữ nhi luôn luôn theo phép tắc cũng tham dự vào lần phản động này, hấn ra vẻ trấn định vung cổ tay áo:

“Tổng Hàn Nho thường ngày đối xử với con như thế nào? Người làm vợ như con còn không hiểu sao? Không biết củng cố địa vị bản thân, cư nhiên còn giúp người ngoài làm chuyện phản loạn, con là kẻ ngốc hay vẫn còn u mê? !”

Chư Cát Huệ Lan quỳ thân hành đại lễ, lời nói bình tĩnh:

“Nữ nhi cuộc đời này đã nhận định Vương gia, sống là người của Vương gia, chết cũng là ma của Vương gia, cha nếu vẫn muốn bán tên đả thương người, nữ nhi nguyện chết trong tay cha.”

Trước mắt bao nhiêu người nói ra tiếng lòng, trong đó người khiếp sợ nhất chính là Tổng Hàn Nho... Hấn nhìn chăm chú vẻ mặt cương quyết của Chư Cát Huệ Lan, dung nhan nàng mềm mại lúc này khắc nghiệt vài phần kiên quyết, dường như hấn chưa bao giờ hiểu về nữ tử luôn ở bên cạnh mình.

69. Chương 69

Chương 69: Xoay chuyển Càn Khôn!

Chư Cát Hân trừng mắt nhìn Chư Cát Huệ Lan, hấn lửa giận công tâm. Hoàng đế sủng ái tứ hoàng tử Tổng Hàn Trình, thất hoàng tử Tổng Hàn Nho. Nguyên nhân Hoàng thượng còn trì hoãn chưa lập thái tử chính vì đang do dự giữa hai người này. Chư Cát Hân biết Tổng Hàn Nho và mình không thuận nhau, cho nên hấn mới đem Huệ Lan gả cho Tổng Hàn Nho. Không nghĩ tới Chư Cát Huệ Lan gả vào Thất vương phủ vài năm, không giúp được cho hấn việc gì, mà lúc này nàng cư nhiên cùng phản tặc làm loạn, loại nữ nhi như vậy hấn không cần! Chư Cát Hân ra vẻ đạo mạo hừ lạnh:

” Gia tộc Chư Cát sao có thể sinh ra đứa nghiệt tử bất hiếu như ngươi?!Quốc có quốc pháp gia có gia quy, hoàng tử phạm pháp tội như thứ dân, thân là Tể tướng đương triều ta cảm thấy hổ thẹn khi sinh ra ngươi, ngươi... Tự bảo trọng đi!”

Chư Cát Hân xoay người, trong mắt âm lãnh của hấn xuất hiện một tia thương cảm, nhưng chỉ là lướt qua, bởi vì đường hấn đi chính là đường tuyệt tình.

Chư Cát Huệ Lan không ngờ phụ thân không niệm tình cha con, nàng lại nhìn Ngưu Nữu Nữu vì phụ thân mà vào sinh ra tử, mà phụ thân của Ngưu Nữu Nữu lại vì bảo hộ nữ nhi mà liều mạng, đối lập hoàn toàn với tình cảnh của nàng... Thật sự là châm chọc.

Tổng Hàn Nho chậm rãi đi lên đoạn đầu đài, hộ vệ của Chư Cát Hân không dám ngăn cản Thất vương gia. Đám tiêu sư và thị vệ Thất vương phủ cũng tự giác nhường đường. Tổng Hàn Nho thần sắc nhiều thêm cảm xúc phức tạp, hần một đường đi đến bên cạnh Chư Cát Huệ Lan, đỡ nàng đứng lên... Chư Cát Huệ Lan hai mắt đầm lệ ngẩng đầu:

“Vương gia...”

Thân thể của nàng đang run rẩy, nàng đang sợ hãi, Tổng Hàn Nho có thể cảm giác được nàng đang tỏ ra kiên cường, một nữ tử lớn lên trong nhung lụa, sao có thể chứng kiến cảnh máu nhuộm khắp nơi.

“Y phục tân nương, nàng mặc rất đẹp...”

Tổng Hàn Nho nhu hòa cười, đây là lần đầu hần cho Chư Cát Huệ Lan một vẻ mặt ôn nhu.

Chư Cát Huệ Lan không khỏi cảm thấy ấm áp tươi cười mỹ mãn, nàng lại một lần nữa làm ra cử chỉ lớn mật, ôm chặt Tổng Hàn Nho nói:

“Thiếp thân không sợ chết, vì Vương gia, chuyện gì cũng không sợ...”

Tổng Hàn Nho đưa tay, vuốt nhẹ tóc mai của nàng, hần thừa nhận bị một màn vừa rồi làm cho cảm động, lại bị cuốn hút bởi những lời có tình có nghĩa của Chư Cát Huệ Lan, trong lòng không khỏi nổi lên ngũ vị tạp trần:

“Người Chư Cát Hân muốn đối phó là bốn vương, bốn vương sẽ không để nàng phải chết...”

Thu Anh Đào thấy hai người ôm nhau, nàng cũng vui mừng cười cười, thiếu chút nữa nàng đã quên xung quanh còn tràn đầy nguy hiểm. Chân tình biểu lộ, là hình ảnh đẹp cỡ nào, Chư Cát Huệ Lan rốt cục cũng đủ dũng khí bước ra bước đầu tiên, vậy là được rồi! Thật tốt quá, ha ha.

Lúc này, thanh âm cung tiễn thủ kéo dây cung phát ra, thành công đem mọi người trở về tình huống hiện tại. Chư Cát Hân cho dù gan có lớn cũng không dám thương tổn Tổng Hàn Nho, nhưng những người khác hần cũng không để vào mắt. Hần liếc mắt nhìn Thu Anh Đào, nàng này là người duy nhất còn sống trong sự kiện Tổng Hàn Nho bị phục kích, hần nhất thời vung tay ra lệnh:

“Tất cả nghe lệnh, bắn chết nha đầu cướp pháp trường cho ta! —— “

Mệnh lệnh vừa phát ra, tất cả cung tên đều chỉ hướng Thu Anh Đào. Đậu Hoa dẫn đầu chắn trước người Thu Anh Đào. Ngưu Đại Ngưu thấy thế đem nữ nhi giấu sau người, hần rốt cục không thể nhịn được nữa, tức giận chỉ Chư Cát Hân mắng to:

“Lão tặc, ngươi nếu dám thương nữ nhi của ta nửa sợi lông, lão tử ta dù thành ma cũng không tha ngươi, ngươi là tên vương bát đản! Lão rùa tinh!”

“Một đám phản tặc! Chết cũng không hết tội! ——”

Chư Cát Hân không giận ngược lại còn cười, không chút sợ hãi lớn tiếng ra lệnh:

“Kéo Thất vương gia và Chư Cát Huệ Lan xuống đoạn đầu đài! Sau đó loạn tên bắn chết đám điều dân vô pháp vô thiên kia!”

Thu Anh Đào tức khắc đoạt thanh kiếm trong tay một tiêu sư, sau đó đặt lên cổ quan giám trảm, hành động này làm kinh sợ bọn quan binh xung quanh. Nàng gân cổ mắng Chư Cát Hân:

“Bà nội nhà ngươi ! Nhìn bộ dáng ngươi xem, mặt heo, tai to, vừa nhìn đã biết là gian thần rồi, sót ruột giết ta như vậy sao? Lần trước Tổng Hàn Nho bị phục kích trong rừng chắc là chuyện tốt do ngươi bày ra đúng không? ! Giấu đầu hử đuôi a ——”

Lời này vừa nói ra, mọi người sửng sốt, không khỏi đem ánh mắt nghi ngờ ném về phía Chư Cát Hân.

Chư Cát Hân thấy chân tướng bại lộ, hiển nhiên đuối lý, hần hai mắt phun lửa giận:

“Đừng khẩu xuất cuồng ngôn! Bản quan một mảnh trung tâm trời đất chứng giám, điều dân nhà ngươi dám vu oan bản quan, còn không mau động thủ, giết nàng! Giết nàng!”

Chư Cát Huệ Lan thấy vậy khiếp sợ, hai tay mở ra che trước người Thu Anh Đào:

“Cha! Có đúng là cha phái người ám sát Vương gia không? ...”

“Ngươi câm mồm cho ta! Nha đầu kia hồ ngôn loạn ngữ chính là muốn kéo dài thời gian, nhân cơ hội chạy trốn! Đám cầu nô tài các ngươi còn thất thần làm gì?! Mau bắn tên! ——”

Chư Cát Hân lúc này đã bất chấp Chư Cát Huệ Lan vẫn còn che trước người Thu Anh Đào, lòng của hân sớm đã bị danh vọng làm mờ mắt, trong mắt hân chỉ có một chữ “Lợi” mà thôi!

Thị vệ trưởng của Thất vương phủ tức khắc cao giọng hô:

“Thề sống chết hộ chủ, các tướng sĩ nghe lệnh, chúng ta cùng liều mạng với bọn chúng”

Bọn thị vệ đồng loạt phấn chấn tinh thần, bọn họ luôn phân rõ trắng đen, hôm nay đúng lúc có thể thực hiện ý chí rồi.

Lúc này, đám hộ vệ của Tể tướng cũng không dám chậm trễ, chỉ thấy Tổng Hàn Nho bảo vệ cho hai vị nữ tử. Các tiêu sư và thị vệ đều là người luyện công phu, huy kiếm ngăn cản công kích. Trong khoảnh khắc, đoạn đầu hỗn loạn, người bị thương là không thể tránh được, máu tươi chảy trên đoạn đầu đài, màu đỏ chói mắt, nhưng thần sắc mỗi người vẫn kiên định như cũ, thà chết chứ không khuất phục.

Ngưu Đại Ngưu cầm trong tay bảo kiếm nhảy lên cây đại thụ, đem quan binh ẩn trên cây đánh rơi xuống, liều chết phá vòng vây, trong lúc hỗn loạn hân tìm kiếm thân ảnh nữ nhi:

“Nữ Nhi, đi mau! —— “

... Tổng Hàn Nho dùng thân thể bảo vệ Chư Cát Huệ Lan và Thu Anh Đào, trừ phi Chư Cát Hân chó cùng rứt giậu, nếu không tuyệt không dám làm hân bị thương. Hân nắm cổ tay Thu Anh Đào la lên:

“Nữ Nhi, mau chạy đi, đây là cơ hội cuối cùng! ...”

Không đợi Thu Anh Đào phản đối, Chư Cát Huệ Lan cũng nắm cánh tay còn lại của Thu Anh Đào:

“Đi nhanh đi, ta và Vương gia chờ cho ngươi!”

Nước mắt Thu Anh Đào nhanh chóng trào ra:

“Ta không đi, chuyện này do ta gây nên, ta chạy thì không có nghĩa khí, sống cùng sống chết cùng chết —— “

Chư Cát Hân đứng trên cao âm lãnh cười to, hân há có thể để cho những kẻ liên can ở đây chạy trốn? Theo an bài của Chư Cát Hân, nhóm quan binh thứ hai chạy vào thành, trong tay cầm trường mâu, bao vây đám người Ngưu Nữ Nữ hình thành tình huống không còn đường sống.

Trong lúc loạn chiến, thị vệ Thất vương phủ chết hơn phân nửa, cung tiễn thủ tạm thời đình chỉ bắn, mà nhóm quan binh thứ hai lại càng bao vây chặt hơn. Chỉ chớp lát sau, liền đem những tiêu sư và thị vệ còn lại tước bỏ vũ khí, giờ phút này, ngay cả Thất vương Tổng Hàn Nho cũng không còn đường lui, quan binh từng bước dồn tất cả mọi người vào góc chết.

Chư Cát Hân bừa bãi cười to:

“Ai nha, bản quan mắt đã mờ, nếu Thất vương gia bất hạnh chết trong loạn chiến, bản quan chắc chắn hưởng Hoàng Thượng thịnh tội. Chỉ do... Chiều cổ không chu toàn, ha ha ha —— “

Thu Anh Đào tức giận nắm chặt quyền, nhưng một trong mắt xẹt qua một cái đuôi cọp, cư nhiên lắc lư ở phía sau Chư Cát Hân... Thu Anh Đào trong lòng mừng thầm, giở cho Đậu Hoa! Nhưng mà Đậu Hoa từ khi nào thì chạy lên tầu lâu vậy? Đạo lý bất tặc trước phải bắt kẻ cầm đầu, Đậu Hoa thật sự thông minh a! ... Thu Anh Đào vì phối hợp hành động của Đậu Hoa, hai tay chống nạnh cười ha ha:

“Người có biết kết cục của gian thần là gì không? Là tiếng xầu muôn đời chết không có chỗ chôn! Dân nữ suy nghĩ có chút hỗn loạn, nhưng mà trong lòng còn có một nguyện vọng, chính là! ... Cho người trong nhảy mắt ngã xuống ——”

Vừa dứt lời, Đậu Hoa phóng người nhảy lên người Chư Cát Hưu, trong phút chốc đem Chư Cát Hưu chụp ngã xuống đất, nhất thời truyền tới tiếng kêu thảm thiết của Chư Cát Hưu

Bọn quan binh bị một tiếng hô rống thu hút tầm mắt, Đậu Hoa đem Chư Cát Hưu cao cao tại thượng dẫm nát dưới chân, ngẩng đầu hổ rít gào.

Chư Cát Hưu sợ tới mức gào khóc kêu to, bị những người xung quanh và thị vệ Thất vương phủ cười nhạo báng, Chư Cát Hưu chật vật không chịu nổi, Thu Anh Đào cười haha hỏi:

“Lão gian thần, chết trong miệng hổ là người có phúc lắm đó nha —— “

“Cha! ...” Chư Cát Huệ Lan dưới tình thế cấp bách, bật thốt kêu lên, mặc dù hành động của Chư Cát Hưu làm nàng đau tận tâm can, nhưng dù sao ông ấy cũng là cha của nàng, nàng tức khắc quỳ xuống:

“Ngưu tiểu thư, khẩn cầu người, dừng cho Đậu Hoa thương tổn cha ta...”

Thu Anh Đào giật mình, Chư Cát Hưu chết không hết tội, nhưng Chư Cát Huệ Lan quả thật thiện lương. Thu Anh Đào nhìn quan binh vây quanh, chỉ dựa vào Đậu Hoa cũng cứu không được nhiều người bị thương như vậy, nàng nhìn Tống Hàn Nho chớp mắt:

“Thất vương gia, hiện tại việc này càng nháo càng lớn, người cho ý kiến đi.”

Giờ phút này Tống Hàn Nho cũng không biết nên lựa chọn như thế nào, một là bắt Tể tướng làm con tin giúp phụ tử Ngưu Đại Ngưu ra khỏi thành, hai là thả Tể tướng, cùng Tể tướng tâm bình khí hòa thương lượng, nhưng vô luận làm như thế nào, cũng sẽ có một trận phong ba... Hắn không khỏi bất đắc dĩ thở dài, nếu không phải vì Chư Cát Huệ Lan, hắn nhất định bắt Chư Cát Hưu.

Thu Anh Đào nhíu mày khó xử ngồi xuống, lúc đầu nàng lên kế hoạch là bắt Chư Cát Huệ Lan làm con tin, Chư Cát Huệ Lan cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì, nếu cứu được Ngưu cha thì tốt, cứu không được nàng sẽ cùng Ngưu cha đi gặp mẫu thân. Nhưng còn bây giờ thì sao, máu chảy thành sông, đám tiêu sư là vô tội, thị vệ Thất vương phủ cũng vô tội, Thất vương gia và Chư Cát Huệ Lan lại càng không nên bị cuốn vào trận chiến này, hiện tại nàng đã làm liên lụy rất nhiều người, nàng đã nói nàng là sao chổi rồi mà.

Thu Anh Đào khóc không ra nước mắt dựa vào vai Ngưu Đại Ngưu:

“Cha, ta lại hại người, sao ta làm chuyện gì cũng sai vậy...”

Ngưu Đại Ngưu nắm thật chặt bả vai nữ nhi:

“Nữ Nhi là một lòng hiếu tâm, cha biết lúc này không nên nói đùa, nhưng... Ha ha, cha cảm thấy tai vạ lần này con gây ra rất đồ sộ, rất hùng vĩ! Ha ha —— “

Thu Anh Đào khé miệng run rẩy, lão cha chết tiệt, tai vạ đến nơi còn có tâm tình đi nói đùa.

Chư Cát Hưu bị chân Đậu Hoa đè lên, hắn sợ hãi khê nâng đầu, vừa vặn nhìn đến trên đỉnh đầu trương ra một cái mồm to đầy máu, phụ tử tên phản tặc này rất cao tay a, dám nuôi lão hổ?! Hơn nữa có thể không chế dã thú sao?... Chư Cát Hưu nuốt nước miếng, cẩn thận ngẩng đầu lên, ra vẻ tức giận khuyên bảo:

“Thất vương gia, người là hoàng tử! Người cũng biết đây là hành động tạo phản, người...”

Nhưng Chư Cát Hưu còn chưa nói hết lời, trong không khí yên tĩnh truyền đến một đạo giai điệu cực kỳ du dương, cẩn thận nghe lại... Hình như là âm thanh cổ cầm.

Nhưng chỉ nghe thấy tiếng thanh không thấy người, nhạc khúc duyên dáng du dương quanh quẩn, mang theo một tia quý dị và thần bí... Thu Anh Đào đột nhiên đứng dậy thì thào tự nói: “Chẳng lẽ là Ngưng Sa Tử đến đây? ...”

Đội huyền cầm lại du dương một giai điệu khác, Thu Anh Đào nhảy người lên, cong môi hô to:

“Ngưng Sa Tử, là cô sao? ...”

Lời vừa nói ra, chỉ thấy một đạo bóng đen phóng qua mái hiên, đứng lặng trên nóc lầu bên trên vị trí Tể tướng, hần tao nhả đứng thẳng, một đôi mắt mị hoặc, tựa hồ coi rẻ chúng sinh...

“Chẳng lẽ bốn thiếu gia không biết tấu đàn sao?”

Mộ Giai Nam bướng bỉnh như trước, tà môi cười.

“...” Thu Anh Đào hai tay che môi, nước mắt không tự giác chảy xuống, nàng rất muốn nói nhiều điều, nhưng một chữ cũng nói không ra, nàng muốn xông lên ôm Mộ Giai Nam, đúng vậy, một khắc nàng cũng chờ không được.

Chư Cát Hầu đã phát hiện có người đến cứu viện, hần thừa dịp Đậu Hoa thả lỏng cảnh giác đột nhiên nhảy xuống lầu, tuy rằng hình thể mập mạp, nhưng hần trước khi lên chức Tể tướng chính một tên võ tướng, hần giờ phút này không để ý hình tượng, nhanh chóng tiến vào phía sau quan binh tránh né, sau đó cả vú lấp miệng em:

“Thất vương gia đã phản bội Hoàng Thượng, cùng loạn thần tặc tử cấu kết làm bậy, cấp bản quan giết không tha! —— “

Bọn quan binh tuân lệnh lại khởi xướng mãnh công.

Mộ Giai Nam không nhanh không chậm nhìn trời, một tiếng tiêu thổi lên, chỉ thấy vô lâm hào kiệt giống như Lôi Điện, nhanh nhẹn mạnh mẽ từ bốn phương tám hướng tràn ra, hơn nữa ai cũng mang tuyệt kỹ như thiên binh thiên tướng, chỉ thấy nhóm hào kiệt ra tay thông thả, quyền cước tự do, mây bay nước chảy lưu loát sinh động, nhanh như thiểm điện mê hoặc ánh mắt mọi người. Bọn quan binh thậm chí còn không thấy rõ những người này từ đâu xuất hiện, đã bị điểm huyết, đánh đầu, đá văng...từng đợt công phá, trong giây lát đã khổng chế đại cục.

Thình lình xảy ra chuyển biến không thể không làm Chư Cát Hầu đại loạn đầu trần tuyến, hần đảo qua một đám quan binh giống đầu gỗ, nét mặt già nua lộ vẻ hốt hoảng:

“Người, người là người phương nào?”

“Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau, đạo lý này ông cũng không biết sao?”

Mộ Giai Nam thổi thổi đầu ngón tay, chậm rãi nói:

“Người có thể gọi ta Nam ca ca, cũng có thể gọi ta... Phản tặc vương, tùy ý tùy ý...”

Chư Cát Huệ Lan nhìn chăm chú Mộ Giai Nam, người này dáng người đề bạt nhất phái thản nhiên, gương mặt quyền rũ không mất khí phách và uy nghiêm, hần đứng nơi đó, vô lâm hào kiệt tựa hồ đều đang chờ đợi chỉ thị của hần, mà nam tử này thần thái vương giả. Chư Cát Huệ Lan nhìn sang kinh ngạc thấy Thu Anh Đào đã khóc nức nở, không khỏi đi lên trước hỏi người này là ai...

Thu Anh Đào ôm Chư Cát Huệ Lan khóc khóc không thành tiếng:

“Là hần...hần rốt cục cũng đến... Ô ô...”

70. Chương 70

Chương 70: Thỉnh gọi ta, phản tặc vương

Quan binh triều đình làm sao ngăn cản được vô lâm cao thủ một quyền hai chưởng, còn chưa nói, đại bộ phận đã bị điểm huyết, cũng chỉ có thần sắc khùng hoảng nhìn người xâm lược.

Lúc này, đám người Thiên trượng hành giả, Ngưng Sa Tử, Cốc Mộng Vũ lần lượt hiện thân. Trong chốn vô lâm tiếng tăm lừng lẫy cao thủ hội tụ, đừng nói Tể tướng, hiện tại ngay cả hoàng đế cũng là có chạy đằng trời.

Cốc Mộng Vũ nghênh ngang xuyên qua quan binh, cùng đại sư huynh đem Tể tướng trời gô. Sau khấn cấp đi về phía Thu Anh Đào:

“Nữ Nữu a, người thật có bản lĩnh, cư nhiên học người ta cướp pháp trường? !”

Thu Anh Đào một đôi mắt hoa đào chỉ chăm chú vào trên người Mộ Giai Nam, nhưng Mộ Giai Nam tựa hồ bề bộn nhiều việc, căn bản không rảnh quan tâm nàng... Tên vô tình vô nghĩa này, người ta tâm can đã nát hết, hẩn cư nhiên còn ở đó đùa giỡn?

Cốc Mộng Vũ vươn năm ngón tay quơ quơ trước mặt Thu Anh Đào:

“Ngưu Nữu Nữu! Ta đang nói chuyện với người đó.”

“Hả? ...” Thu Anh Đào như trước nhìn Mộ Giai Nam:

“Hẩn như thế nào được cứu vậy?”

“A, ta quên nói với người, Mộ Giai Nam hiện tại là thủ lĩnh khởi nghĩa, cụ thể như thế nào được cứu ta cũng không rành lắm... Dù sao sáng sớm Ngưng Sa Tử đi viếng mộ hẩn, liền thấy hẩn ngã vào trước mộ phần của chính mình, hẩn cái gì cũng không nhớ rõ ...”

Cốc Mộng Vũ vài câu nói hết tình hình.

Ngưu Đại Ngưu ở một bên nghe có điểm choáng váng, như vậy có ý gì? Mộ Giai Nam không làm sơn tặc lại làm phản tặc ? !

“Cái gì? ! Hẩn mất trí nhớ ? ——”

Thu Anh Đào vừa nghe lời này thiếu chút nữa ngất đi, nàng không phải xui xẻo như vậy chứ, vĩnh viễn đều gặp phải tình huống cầu huyết như vậy sao. Nàng chất phác nhảy mất mấy cái, chỉ thấy Mộ Giai Nam nhảy xuống mái hiên, nhưng không hướng nàng đi tới, mà là thẳng đến bên Tế tướng, sau đó bắt đầu đàm phán——

Cốc Mộng Vũ thấy Thu Anh Đào có vẻ mặt không biết làm sao, nàng vỗ vỗ bả vai Thu Anh Đào lung tung an ủi nói:

“Có lẽ hẩn là tạm thời mất trí nhớ, có thể sống sót thì còn cơ hội, so với đã chết tốt hơn rất nhiều a, người nói đúng không?”

Thu Anh Đào gật gật đầu, cũng đúng, có thể sống chính là tốt rồi, cùng lắm nàng sẽ bắt đầu một lần nữa!

Mộ Giai Nam và Tống Hàn Nho bốn mắt nhìn nhau, khẩu khí thương lượng của Mộ Giai Nam và động tác trong tay cực kỳ không thích hợp:

“Thất vương gia hay là như vậy đi, cùng bốn thiếu gia đi gặp Hoàng thượng.”

Tống Hàn Nho đầu tiên là ngần ra, hẩn từng gặp mặt một lần, nhưng giờ phút này, hẩn quả thật nhìn ra vẻ xa lạ trong mắt Mộ Giai Nam, Tống Hàn Nho không khỏi nhìn Thu Anh Đào, Thu Anh Đào hướng Tống Hàn Nho gật đầu:

“Thất vương gia theo bọn họ đi đi, nghe nói bọn họ chuẩn bị cùng Hoàng Thượng đàm phán, chắc là sẽ không làm khó dễ người.”

Tống Hàn Nho đáp ứng, đem Chư Cát Huệ Lan giao cho Thu Anh Đào, tựa hồ có chút khó mở miệng:

“Nữu Nữu, có thể thay bốn vương chăm sóc Huệ Lan không? ...”

Tuy rằng lúc này còn nói đến tình cảm là không đúng, nhưng khi Chư Cát Huệ Lan đã biểu lộ chân tình, hẩn không thể lại ngoảnh mặt làm ngơ.

“Được, ta sẽ bảo vệ tốt Huệ phi, đi thôi đi thôi...”

Thu Anh Đào miệng đầy đáp ứng, lập tức kéo tay Chư Cát Huệ Lan cho Tống Hàn Nho nhìn, nàng cười ngọt ngào:

“Yên tâm, có ta ở đây, không ai dám khi dễ nương tử nhà người đâu, hi hi...”

Mộ Giai Nam liếc Thu Anh Đào một cái, khiêu khích nói:

“Chắc chắc, xem người có thể làm gì, ta thì ai cũng dám khi dễ đó...”

Thu Anh Đào liếc mắt nhìn hần, nguyên bản nhìn thấy Mộ Giai Nam vui vẻ, nàng hần là vui vẻ nhất, sau đó nhào vào trong lòng người nào đó vừa khóc vừa cười, nhưng tin tức hần mất trí nhớ cũng quá làm cho tâm tình người ta thay đổi rất nhanh. Ai, xem ra nàng phải giúp hần nhớ lại rồi, Mộ Giai Nam lời nói lạnh nhạt không nhận thức nàng, nhưng hần mất trí nhớ tính cách cũng không thay đổi! Vẫn là giống như trước nói chuyện không kiêng nể gì!

Thu Anh Đào nắm chặt tay, nhìn trời trầm tư... Hiện tại xông lên đi! ... Cấp Mộ Giai Nam hai cái tát có thể hay không hần sẽ nhớ nàng là ai? ... Ách, khả năng bị phản tác dụng lớn hơn.

...

Khi hoàng đế lão nhân nghĩ sớm ổn định triều chính, nắm quyền thống trị, thì lúc này các đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, mai danh ẩn tích lại một đêm xuất hiện ở Hoàng thành, các lộ anh hùng và đệ tử bốn môn nháy mắt chiếm lĩnh trung tâm quyền lực, thậm chí đại quân đóng ngoài thành chưa kịp trở tay.

Thu Anh Đào cũng gặp không ít người quen, nhưng bọn họ đều bận rộn bắt giữ quan viên triều đình, nên không rảnh cùng nàng bắt chuyện.

Hơn nữa tâm nàng đang rất phiền loạn, bởi vì Ngưng Sa Tử, gọi nàng ta là tiểu hồ ly thì có chút không đúng, nhưng Thu Anh Đào rất tức giận! ... Tiểu hồ ly Ngưng Sa Tử kia suốt ngày cứ đi theo bên cạnh Mộ Giai Nam, tuy rằng hai người một trước một sau, nhưng trong mắt Thu Anh Đào, hai chính là “Tay cầm tay” ! Thân mật khăng khít vào hoàng cung !

Nhưng Ngưu Đại Ngưu quả thực rất phấn khởi, một lúc thì nắm ta vị anh hùng này nói chuyện phiếm, một lúc lại cầm tay một vị khác không buông. Thu Anh Đào khóe miệng co giật, Ngưu cha chỉ còn thiếu bước chạy tìm mấy vị đại hiệp kí tên chụp ảnh chung mà thôi.

Nàng thở dài một hơi hờn dỗi, tìm được đường sống trong chỗ chết xem như trong họa được phúc, ngoại trừ những người mặc quan phục, thì những người khác đều có thể tự do đi lại trong thành, nhưng vì tránh quân triều đình giả trang dân chúng ra khỏi thành tìm viện binh, cho nên tất cả mọi người đều không thể rời khỏi Hoàng thành. Đám dân chúng đều vui mừng hoan hô, giống như nông nô được trở mình. Lại nói, nếu không phải Mộ Giai Nam xuất lĩnh hảo hán công thành đúng lúc, những người cùng nàng cướp pháp trường khả năng đều chết trong loạn tên. Nhưng hiện tại vấn đề là, những người cướp pháp trường đã được cứu, nhưng Tổng Hàn Nho thì sao? Hần là hoàng tử, nhất định bị liên lụy, Mộ Giai Nam biết Tổng Hàn Nho là ai, hai người cũng không có giao tình, huống chi Mộ Giai Nam đối với nàng vẫn là bộ dạng “Lục thân không nhận”, càng chưa nói tới chuyện hần có thể nghe lời nàng hay không, chuyện này... Thật sự là làm lòng nàng rối bời.

Thu Anh Đào ngẩng đầu, thấy Ngưu Đại Ngưu nắm tay Thiên tượng hành giả không buông, Thiên tượng hành giả giả ngoài cười nhưng trong không cười đứng tại chỗ, nhẩn nại nghe Ngưu Đại Ngưu miêu tả chiến công vĩ đại của mình năm đó.

“Cha... Đừng quấy rầy Thiên tượng hành giả làm việc.”

Thu Anh Đào bất đắc dĩ muốn thu lại hào hứng của Ngưu cha. Thiên tượng hành giả nghe thấy vị lão giả này là phụ thân của Ngưu Nữu Nữu, không khỏi hưng trí:

“Nguyên lai là phụ thân của Ngưu nha đầu, đến đến đến, chúng ta đi uống rượu——”

Nói xong, lão kẻ vai sát cánh tiêu sái, Ngưu Đại Ngưu mừng rỡ như đoá hoa loa kèn:

“Nữu Nữu, con đưa Huệ phi về Ngưu thị tiêu cục trước đi, cha muốn cùng Thiên tượng đại hiệp nâng cốc chúc mừng, ha ha —— “

“...” Thu Anh Đào miệng cứng đờ, một giây trước lão nhân này sắp chết đến nơi, lúc này tâm tình có phải là quá tốt rồi hay không?

Quan trọng làm nàng tức giận là! ... Không có ai quan tâm nàng! Đề cô lập nàng, nàng đã hiểu, sau khi Mộ Giai Nam mất trí nhớ khẳng định tình cảm tốt với tiểu hồ ly Ngưng Sa Tử, nếu không những người này sao phải trốn tránh nàng!

Thu Anh Đào càng nghĩ càng giận, nàng thiếu chút nữa vì người nào đó tự tử, nhưng người ta thì sao chứ, trái ôm phải ấp, căn bản đã quên nàng là ai. Thu Anh Đào dẫn Chư Cát Huệ Lan nổi giận ùng ùng đi về phía Ngưu thị tiêu cục, Chư Cát Huệ Lan đứng bên cạnh cũng nghe được một hai câu, lúc này nàng không biết nên an ủi thế nào.

※※

Cùng lúc đó, trong hoàng cung

Đầu ngón tay Ngưng Sa Tử khảm huyền cầm, nội lực bắn ra bốn phía, nàng không tổn một binh một tướng nào đã đánh lui thị vệ hoàng cung, mà đám thị vệ căn bản không thể tới gần bọn họ, cho dù có lòng thể chết hộ giá, nhưng nửa bước cũng không di chuyển được, đúng là lực bất tòng tâm, chỉ trơ mắt nhìn đoàn người áp giải Thất vương gia và Tể tướng, nghênh ngang đi vào Kim Loan điện.

Mộ Giai Nam dẫn đầu đi trước, một đường không nói, nhiệm vụ của hắn là kéo hoàng đế xuống khỏi ngai vàng.

Tổng Hàn Nho nhìn chăm chú bóng dáng Mộ Giai Nam, Mộ Giai Nam chợt dừng lại ngoái đầu nhìn lại, hắn nhìn chằm chằm Tổng Hàn Nho hồi lâu, thấy hắn một thân quần áo tân lang...

“Người hôm nay đại hôn sao?”

Tổng Hàn Nho tức giận gật đầu, hắn dù sao cũng là hoàng tử, trơ mắt nhìn phản tặc công khai đi vào hoàng cung lại vô kế khả thi.

Mộ Giai Nam không cho là đúng tiếp tục đi trước:

“Tân nương tử rất xinh đẹp, thật có lỗi nha, phá hủy chuyện tốt của người.”

Tổng Hàn Nho ngăn ra, Mộ Giai Nam đối với hắn có địch ý, nhưng mà, chẳng lẽ Mộ Giai Nam không phải vì cứu trợ Ngưu Nữ Nữ mà đến sao?

“Người không phải đến vì Nữ Nữ sao? ...”

“Nữ Nữ là ai?”

Mộ Giai Nam ngạc nhiên đánh gãy lời nói.

“Chính là nữ tử hôm nay bản vương muốn cưới...”

“... Liên quan gì đến ta?”

Mộ Giai Nam không đợi Tổng Hàn Nho nói xong lại đánh gãy lời hắn, hắn đưa tay cảnh cáo:

“Bốn thiếu gia không biết Nữ Nữ, Ngưu Ngưu gì đó, đừng thừa dịp ta mất trí nhớ mà nhận quan hệ.”

Mất trí nhớ ? ... Tổng Hàn Nho giờ phút này càng mơ hồ, Mộ Giai Nam xuất hiện đúng lúc nguy cấp thật là trùng hợp sao?

Hắn bắt đầu lo lắng:

“Nữ Nữ nếu biết người không nhớ nàng, nàng sẽ rất đau lòng.”

Mộ Giai Nam dừng chân, sau đó không hờn giận nói:

“Cho dù ta không nhớ nàng thì sao? Nàng cũng không phải là nương tử của ta, đã quên thì cứ quên.”

“Chậm đã, người biết ai là Nữ Nữ sao? Không phải là người mặc áo tân nương đâu.”

“Biết a, không phải là người đứng bên cạnh tân nương sao? Nàng ta cứ nhìn ta rồi khóc...”

Mộ Giai Nam ngoái đầu nhìn lại, hưng trí dò hỏi:

“Ta có chút hiểu kỳ, các người đang đùa cái gì vậy? Tại sao tân nương không mặc hỉ phục, chẳng lẽ đang chơi trò nha hoàn và tiểu thư đổi xiêm y? Ha ha...”

“...” Tổng Hàn Nho vẻ mặt bất đắc dĩ, hắn không muốn lại giải thích, càng ngày càng loạn.

Ngưng Sa Tử yên lặng đi theo một bên, nhìn chăm chú bóng dáng Mộ Giai Nam, hẳn thật sự quên Ngưu Nữu Nữu sao? ...

Suy nghĩ quay về hai mươi ngày trước... Ngưng Sa Tử kinh ngạc thấy Mộ Giai Nam ngã trước mộ phần, hẳn cả người đầy máu, trong tay còn nắm chặt vòng cổ Ngân Liễu Diệp. Yến Hồi đại sư nghe thấy vội vàng trở về Yến Hoàn Sơn, Huyền khí hộ pháp cũng quay về chăm sóc Mộ Giai Nam, dưới sự tận lực cứu chữa của mọi người, Mộ Giai Nam rốt cục từ trong mấy ngày hôn mê đã tỉnh lại. Khi mọi người hỏi hẳn đến cuối cùng phát sinh chuyện gì, hẳn lại nói không nhớ gì cả. Vì thế, mọi người vì muốn phục hồi trí nhớ của hẳn, nên không ngừng nói chuyện cũ, từng cửa quan như thế nào xông qua, nói về Ngưu Nữu Nữu, về tình cảm của bọn họ, đề cập đến chuyện từng có một vị nữ tử, tin tưởng hẳn vẫn còn sống. Nhưng hẳn lại thờ ơ, đối mặt với mọi người đều lạnh lùng, có đôi khi một mình ngồi bên vách núi thổi khúc.

Mộ Giai Nam cũng cùng Yến Hồi đại sư phụ tử nhận thức, nhưng thái độ của hẳn cũng không nhiệt tình, Yến Hồi đại sư cũng không để ý, chỉ cần con hẳn còn sống, hẳn đã vui lắm rồi.

Mười ngày trước, Mộ Giai Nam không biết vì sao, đột nhiên tâm huyết dâng trào, cuối cùng cũng đáp ứng đảm nhiệm chức thủ lĩnh phản tặc. Trong khoảnh khắc, Yến Hoàn Sơn sôi trào, ngày mọi người chờ đợi đã đến, bọn họ luôn chờ một người đủ tài để mọi người vui lòng phục tùng, Mộ Giai Nam là lựa chọn tốt nhất.

Chiến lược phản loạn cũng đã được chuẩn bị từ sớm, Mộ Giai Nam lãnh đạo cũng tương thuận buồm xuôi gió, sau khi tính toán kỹ mọi thứ, sao cho vừa ra tay sẽ dễ dàng đánh hạ Hoàng thành.

Nhưng mà, căn cứ theo tính toán, cứu phụ tử Ngưu Nữu Nữu là ngoài kế hoạch.

Ngưng Sa Tử không hiểu, tình yêu khắc cốt ghi tâm, nói quên là quên sao?

71. Chương 71

Chương 71: Sắc nữ nổi giận

Đúng như Mộ Giai Nam sở liệu, mặc dù Hoàng thành đã bị công hãm, nhưng hoàng đế nhất định không chịu thoái vị. Mộ Giai Nam cũng không tức giận, hẳn khẳng định chắc chắn hoàng đế ngồi không vững trên ngai vàng. Yến Hoàn Sơn cầm đầu phát khởi “Thị long” khẩu hiệu, trên thiên hạ có nhiều hào kiệt hưởng ứng, các lộ hào kiệt theo bốn phương tám hướng không ngừng tụ tập, dân chúng phản đối chính sách tàn bạo cũng từ từ tăng lên. Khí thế sét đánh không kịp bưng tai, có thể nói khó lòng phòng bị. Mấy vạn binh lính đóng quân ngoài thành toàn bộ bị bắt, hoàng đế lúc này chính là cá trong chậu. Huống chi binh lực triều đình chủ yếu đóng quân xa Hoàng thành, quan viên lớn nhỏ trong triều đều bị nhốt vào đại lao, nên không có ai chỉ huy binh lính. Mặc dù có người liều chết truyền tin, bọn lính không ăn không uống, ngày đêm lên đường đến cứu viện cũng phải hơn mười ngày. Chờ tới lúc đó đừng nói là hoàng đế, ngay cả hoàng cung cũng hóa thành hư ảo. Vấn đề quan trọng nhất là: binh lính từ dân mà ra, giang sơn dao động, thay đổi triều đại, ai còn quân sống chết hoàng đế, đám binh lính chỉ cần người nhà bình an vô sự thì đủ rồi. Mộ Giai Nam sau một phen thao thao bất tuyệt, hoàng đế mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng tựa hồ cũng đoán được vương triều sắp diệt vong, càng thấy rõ một chuyện, chính sách chuyên chế tàn bạo, chỉ làm quân lính chán ngán thất vọng, lần này khởi nghĩa, thuận theo dân tâm, hẳn chỉ đành chấp nhận sự thật.

Mộ Giai Nam cũng không nóng lòng vào ở trong hoàng cung, hoàng đế, hoàng tử và đám phi tần toàn bộ đều bắt giữ giam lỏng ở hậu cung. Chỉ trong một đêm, Hoàng hậu rốt cuộc cũng tỉnh giấc mộng xưng đế, hôm qua ả vẫn còn là Hoàng hậu vạn người kính ngưỡng, hôm nay ả liền thành tù nhân. Hoàng hậu chịu không nổi đả kích giang sơn đổi chủ, nên phát điên. Tể tướng cũng trợn tròn mắt, Mộ Giai Nam đã hạ lệnh, một đám gian thần không người nào may mắn thoát khỏi, toàn thể đem đến ngục môn chém đầu thị chúng. Binh khởi dân phản, thiên hạ đại loạn, quân chủ xuống đài, vinh hoa phú quý giống như phù du.

Quế công công đương nhiên không dám cùng Mộ Giai Nam nhận thức, nhưng hẳn thấy Mộ Giai Nam bình an trở về cũng cảm thấy vui mừng. Quế công công cũng không buồn chuyện Mộ Giai Nam tạo phản, hẳn cũng thấy rõ, chiều hướng phát triển, mặc dù hôm nay không phải Mộ Giai Nam đi đầu khởi nghĩa, cũng sẽ

có người khác đi làm. Quế công công và Hoàng Thượng bị giam giữ ở Thiên lao, hẳn đối với Hoàng Thượng vẫn cung kính như bình thường, một bên giúp Hoàng Thượng giải sầu. Cả đời Quế công công vì để có bữa cơm no mà cam nguyện làm thái giám, may mắn Hoàng Thượng coi trọng, một đường đưa hẳn lên vị trí đại tổng quản, hẳn cũng có nô tài nịnh hót hầu hạ, bất quá nhìn hẳn như tiêu dao khoái hoạt, lại không ai biết hẳn mỗi ngày điều vì miếng cơm mà suy nghĩ, cửa cung thâm sâu như biển, là nơi không có đường về, cũng đến lúc hẳn nên nghỉ ngơi rồi.

...

Trong Ngưu thị tiêu cục, Chư Cát Huệ Lan ngồi trong đình viện u sầu, lúc này, nàng có lẽ là người duy nhất trong thành chưa bị nhốt vào Thiên Lao, nhớ ngày trước ai cũng muốn kết thân với hoàng thất, nhưng hôm nay thì sao, ai cũng sợ mình có quan hệ với triều đình. Ai... Nàng muốn gặp Tống Hàn Nho, không hy vọng bọn họ có thể thả Tống Hàn Nho, nàng chỉ muốn cùng Tống Hàn Nho bị giam chung một nhà giam như vậy là đủ rồi. Chư Cát Huệ Lan muốn nhờ Ngưu Nữ Nữ hỗ trợ, nhưng Ngưu Nữ Nữ từ lúc trở lại Ngưu thị tiêu cục cho đến giờ vẫn nổi bão không ngừng, huy đao múa kiếm, giương nanh múa vuốt truy đuổi Đậu Hoa chạy loạn khắp sân.

Đối với Đậu Hoa mà nói, chuyện này tất nhiên là vui mừng, nó chạy rất hăng say, căn bản không nhận ra tâm tình buồn bực của Thu Anh Đào.

Thu Anh Đào thở hắt hắt đi đến bên cạnh Chư Cát Huệ Lan:

“Đói bụng sao? Ta đi nấu cơm.”

Nàng tận lực làm cho chính mình nhìn qua thực trấn định, tuy rằng trấn định có điểm quá. .

Chư Cát Huệ Lan tiến lên từng bước giữ chặt Thu Anh Đào:

“Ngưu tiểu thư, trong lòng người khó chịu thì đừng miễn cưỡng cười, người như vậy không phải là người thường ngày ...”

“Ta không có, ta chỉ là muốn cười, cha được cứu, ta thật là vui, ha ha ha ——”

Thu Anh Đào cũng cảm thấy mình cười rất giả tạo, nhưng nàng có thể làm gì bây giờ, chẳng lẽ cùng Chư Cát Huệ Lan thảo luận Mộ Giai Nam như thế nào anh dũng đại náo hoàng thành sao?.

Chư Cát Huệ Lan giật mình, đổi đề tài:

“Hay là người dạy ta nấu đồ ăn đi? Sau này ta có thể tự tay nấu cho Vương gia ăn.”

“Được đó! ...”

Thu Anh Đào đáp ứng rất thống khoái, nhưng tài nấu nướng của nàng có chút không được tốt nha. Tươi cười nàng cương cứng bên môi... Một đêm chia tay kia, nàng biết Mộ Giai Nam trù nghệ rất giỏi. Trong lòng nàng nổi lên chua xót, một đường khó khăn truy đuổi mới có được hạnh phúc, nhưng lúc này ngay cả thân ảnh của hẳn nàng còn không thấy, thì làm sao khiến hẳn chú ý đây...

Thu Anh Đào hít thở một hơi, nước mắt của nàng nhiều thật đó, như vậy cũng không giống nàng thường ngày, nàng nên vui mới phải, Mộ Giai Nam còn sống trở về, nàng đợi lâu như vậy, phải cười to mới đúng. Thu Anh Đào một phen lau đi nước mắt, cười tủm tỉm nghiêng đầu:

“Trước dạy người làm... Trúng xào đi!”

“Ừ, ta ngốc lắm, đừng chê ta nha.”

Chư Cát Huệ Lan muốn dời đi suy nghĩ trong lòng Thu Anh Đào, điều đau buồn nhất thế gian chính là quyền rũ gặp lại nhưng không nhận thức.

“Ta cũng không thông minh, ha ha...”

Thu Anh Đào một tháng qua ăn không ngon ngủ không yên, mở mắt là Mộ Giai Nam nhắm mắt cũng Mộ Giai Nam, đến khi lòng nàng thoái chí, Mộ Giai Nam lại xuất hiện, nàng nhất thời cảm thấy nước mắt nàng rơi rất có ý nghĩa, nàng biết hẳn sẽ không dễ dàng chết đi. Tuy rằng hẳn tạm thời đã quên nàng, nhưng nàng tin tưởng, Chân tình! ... Là vô địch ! Giống như nàng tin tưởng Mộ Giai Nam còn sống.

Nghĩ vậy tâm tình nàng cũng tốt hơn, nàng sờ sờ bụng đột nhiên cũng cảm thấy đói, nàng đi vào phòng bếp, cầm chảo lớn lên... Được rồi! Ăn uống no đủ trước thì mới có khí lực truy hồi Mộ Giai Nam, cố lên!

“Ngưu tiểu thư, cô ở bên trong sao?”

Một đạo âm thanh mềm mại từ cửa phòng bếp truyền đến.

Thu Anh Đào rất thính tai, nàng nghe thanh âm này thì biết là Ngưng Sa Tử:

“Ta ở trong này, đang nấu cơm, Ngưng quan chủ vào đi.”

Ngưng Sa Tử chân thành đi vào, thản nhiên cười:

“Chúng ta là tới ăn cơm, ha ha.”

Theo sau vào chính là Mộ Giai Nam.

Thu Anh Đào ánh mắt dừng trên người Mộ Giai Nam, nhìn không chớp mắt, hoặc là nói căn bản bất động con mắt...

“Nga...”

Ngưng Sa Tử lắc lắc bàn tay trước mặt Thu Anh Đào:

“Ngưu tiểu thư, chúng tôi xuống núi có chút gấp gáp, muốn ở tạm Ngưu thị tiêu cực ít hôm không biết có được không?”

Kỳ thật bọn họ có thể ở chỗ khác tốt hơn, vương phủ thì cũng có bảy, tám chỗ. Chẳng qua, Ngưng Sa Tử muốn bắt cầu cho Ngưu Nữ Nữ và Mộ Giai Nam, tuy rằng trong lòng cũng đau buồn, nhưng nàng biết trong lòng Ngưu Nữ Nữ càng thống khổ hơn.

“Đương nhiên được, các người cứ ở lại đây, ta và Mộ... Chúng ta lúc ở trong núi cũng được các người khoản đãi, lễ thượng vãng lai là tất nhiên.”

Thu Anh Đào miệng đầy đáp ứng, nàng bỗng nhiên lại cảm thấy... Ngưng Sa Tử cũng không xấu như nàng nghĩ a.

Mộ Giai Nam không rảnh nghe các nữ nhân hàn huyên, hất hai tay hoàn ngược đi đến bếp lò, nhìn trứng gà trong chảo, nhíu mi nói:

“Người mời khách ăn thứ khó coi này sao?”

“Ai mời người? Người tự mình nấu đi!”

Thu Anh Đào cũng muốn hảo hảo nói chuyện, nhưng thái độ Mộ Giai Nam như vậy! ... Rõ ràng xem nàng là người ngoài... Con bà nó, nàng lại khó chịu rồi.

“Chắc chắc, người thật không lễ phép nha...”

Mộ Giai Nam đẩy đẩy bả vai Ngưng Sa Tử, thân thiết nhu hòa hỏi:

“Người nói vị nữ tử này từng yêu thăm ta sao? Có lắm không đó?”

“Ai thăm mến người? !”

Thu Anh Đào một phen ném cái chảo xuống:

“Tránh ra tránh ra ——”

Nàng mãnh lực một phen đẩy Mộ Giai Nam ra, sau đó tức giận đi ra khỏi phòng bếp, bỏ lại một đám khách nhân hai mặt nhìn nhau.

Ngưng Sa Tử không còn gì để nói, xấu hổ mím môi, Mộ Giai Nam cư nhiên bề cong sự thật, nàng rõ ràng nói qua, bọn họ là người yêu của nhau.

Mộ Giai Nam không cho là đúng nhướng mày, may mắn nói:

“Nữ tử tính tình táo bạo như vậy, quên cũng tốt.”

Hắn cầm chảo lên, tự tin cười:

“Các người đều đi ra ngoài đi, ta xào rau, bảo đảm ngon hơn nhà đầu kia gấp trăm lần.”

Chư Cát Huệ Lan và Ngưng Sa Tử liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó rời đi. Chư Cát Huệ Lan thấy Ngưng Sa Tử là người phản tặc, nàng cố ý bại lộ thân phận, hy vọng có thể cùng Tống Hàn Nho giam cùng một chỗ. Nhưng Ngưng Sa Tử mặc kệ không quan tâm, nàng lời nói dịu dàng thoái thác:

“Người là bằng hữu của Ngưu tiểu thư, ta sẽ không làm khó dễ người.”

Ngưng Sa Tử vừa vặn cũng tìm hiểu một chút về chuyện cướp pháp trường hôm qua. Chư Cát Huệ Lan đem mọi việc nói với Ngưng Sa Tử. Nghe xong, Ngưng Sa Tử đại khái hiểu rõ chân tướng, Thu Anh Đào là vì cứu trợ Ngưu Đại Ngưu nên giả vờ giả cho thất vương gia, không phải là cam tâm tình nguyện lập gia đình, chuyện này... Hắn là nên cho Mộ Giai Nam biết.

... Mộ Giai Nam nghe ngoài cửa sổ có động tĩnh, hắn nhìn lại, chỉ thấy Ngưu Nữu Nữu đối với đại thụ nổi bão, viết loạn trên cây...

“Xú nha đầu, sao người đem tên của ta viết loạn như vậy? Ta và người có cừ oán sao?”

Mộ Giai Nam đẩy cửa sổ ra, ghé vào trên bệ cửa không nhanh không chậm nói.

Thu Anh Đào không nghĩ tới có người bỗng nhiên nói chuyện, nàng từng bước xoay người, nàng cũng không biết nên làm sao áp chế tức giận, phần nộ nói:

“Người đương nhiên là có cừ oán với ta, người không nhớ rõ ta chính là lỗi của người!”

“...” Mộ Giai Nam thông thả nháy mắt mấy cái, hắn hướng Thu Anh Đào ngoắc ngoắc ngón tay:

“Người lại đây, ta nhìn kỹ xem.”

Thu Anh Đào ngẩng đầu ưỡn ngực đi lên trước, tên khốn kiếp này, nàng vì hắn lo lắng, hắn cư nhiên dám mất trí nhớ? !

Mộ Giai Nam nghiêng đầu chăm chú nhìn Thu Anh Đào hồi lâu, tựa hồ suy nghĩ...

“Chỉ nhìn bên ngoài ta thật không nhớ rõ người là ai, nếu không cho ta xem bên trong đi?”

Thu Anh Đào khước miệng co giật:

“Bên trong thì có cái gì để xem. Y! Người thật sự là giang sơn dễ đổi bản tánh khó dời mà!”

Mộ Giai Nam ha ha cười:

“Người đi đâu vậy, ta nói người cho ta xem một chút ôn nhu của người mà. Còn nói ta như vậy, ta nhìn qua giống đồ háo sắc sao?”

Nếu Mộ Giai nam cố ý nhớ tới nàng, này đối Thu Anh Đào mà nói hắn là tin tức tốt, nàng cố gắng hồi tưởng về mặt ôn nhu... Nhưng là nhưng là, từng có sao?

“Được rồi, người nhắm mắt lại đi, ta muốn chuẩn bị một chút.”

Thu Anh Đào quỷ dị cười.

Mộ Giai Nam hồ nghi nhướn mày, còn cần chuẩn bị sao? ... Nhớ thì nhớ, nhưng hắn vẫn nhắm mắt đợi kỳ tích phát sinh:

“Xong rồi thì nói ta, bắt quá, người nhưng đừng cởi quần áo, sau đó bắt ta phụ trách nha...”

Dựa vào! Nàng không đáng giá tiền sao! Di... Thu Anh Đào tề mi lộng nhãn, chiêu này cũng không tệ nha, sao nàng không nghĩ tới.

Đợi Mộ Giai Nam nhắm hai mắt, Thu Anh Đào hai ba bước đi lên trước, hôn lên môi Mộ Giai Nam, nàng chỉ biết dùng chiêu này, lại trực tiếp chiếm tiện nghi.

“...” Mộ Giai Nam khước miệng cứng đờ, mở to mắt, trừng mắt nhìn... Ngón tay không khỏi vuốt vuốt môi, sau đó hắn tựa tiểu phi tiểu liếm liếm môi:

“Người là sắc nữ.”

Lời kịch cỡ nào quen tai!

“Đúng vậy, ta chính là sắc nữ, sớm hay muộn cũng ăn người!”

Thu Anh Đào muốn nói những lời này thật lâu, nàng giờ cao nắm đầm đe dọa Mộ Giai Nam:

“Ta cảnh cáo người Mộ Giai Nam, mất trí nhớ không phải là lỗi của người, nhưng nói lời không giữ lời sẽ bị trời phạt, người đừng mượn cớ mất trí nhớ mà quên ta, hừ! ——”

Nói xong, Thu Anh Đào hăm hừ xoay người rời đi, nàng đợi lâu như vậy mới gặp lại Mộ Giai Nam, nàng mới sẽ không ngốc chờ đợi Mộ Giai Nam hồi tâm chuyển ý, càng sẽ không giống oán phụ khóc sụt sùi.

Chỉ thiên thề, ai cũng đừng mơ giành nam nhân với nàng!

Mộ Giai Nam nhìn chăm chú bóng dáng mạnh mẽ nàng rời đi ... Về mặt đại ra.

72. Chương 72

Chương 71: Sắc nữ nổi giận

Đúng như Mộ Giai Nam sở liệu, mặc dù Hoàng thành đã bị công hãm, nhưng hoàng đế nhất định không chịu thoái vị. Mộ Giai Nam cũng không tức giận, hần khẳng định chắc chắn hoàng đế ngồi không vững trên ngai vàng. Yến Hoàn Sơn cầm đầu phát khởi “Thị long” khẩu hiệu, trên thiên hạ có nhiều hào kiệt hưởng ứng, các lộ hào kiệt theo bốn phương tám hướng không ngừng tụ tập, dân chúng phản đối chính sách tàn bạo cũng từ từ tăng lên. Khí thế sét đánh không kịp bưng tai, có thể nói khó lòng phòng bị. Mấy vạn binh lính đóng quân ngoài thành toàn bộ bị bắt, hoàng đế lúc này chính là cá trong chậu. Huống chi binh lực triều đình chủ yếu đóng quân xa Hoàng thành, quan viên lớn nhỏ trong triều đều bị nhốt vào đại lao, nên không có ai chỉ huy binh lính. Mặc dù có người liều chết truyền tin, bọn lính không ăn không uống, ngày đêm lên đường đến cứu viện cũng phải hơn mười ngày. Chờ tới lúc đó đừng nói là hoàng đế, ngay cả hoàng cung cũng hóa thành hư ảo. Vấn đề quan trọng nhất là: binh lính từ dân mà ra, giang sơn dao động, thay đổi triều đại, ai còn quản sống chết hoàng đế, đám binh lính chỉ cần người nhà bình an vô sự thì đủ rồi. Mộ Giai Nam sau một phen thao thao bất tuyệt, hoàng đế mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng tựa hồ cũng đoán được vương triều sắp diệt vong, càng thấy rõ một chuyện, chính sách chuyên chế tàn bạo, chỉ làm quân lính chán ngán thất vọng, lần này khởi nghĩa, thuận theo dân tâm, hần chỉ đành chấp nhận sự thật.

Mộ Giai Nam cũng không nóng lòng vào ở trong hoàng cung, hoàng đế, hoàng tử và đám phi tần toàn bộ đều bắt giữ giam lỏng ở hậu cung. Chỉ trong một đêm, Hoàng hậu rốt cuộc cũng tỉnh giấc mộng xưng đế, hôm qua ả vẫn còn là Hoàng hậu vạn người kính ngưỡng, hôm nay ả liền thành tù nhân. Hoàng hậu chịu không nổi đã kích giang sơn đổi chủ, nên phát điên. Tể tướng cũng trợn tròn mắt, Mộ Giai Nam đã hạ lệnh, một đám gian thần không người nào may mắn thoát khỏi, toàn thể đem đến ngục môn chém đầu thị chúng. Binh khởi dân phản, thiên hạ đại loạn, quân chủ xuống đài, vinh hoa phú quý giống như phù du.

Quê công công đương nhiên không dám cùng Mộ Giai Nam nhận thức, nhưng hần thấy Mộ Giai Nam bình an trở về cũng cảm thấy vui mừng. Quê công công cũng không buồn chuyện Mộ Giai Nam tạo phản, hần cũng thấy rõ, chiều hướng phát triển, mặc dù hôm nay không phải Mộ Giai Nam đi đầu khởi nghĩa, cũng sẽ có người khác đi làm. Quê công công và Hoàng Thượng bị giam giữ ở Thiên lao, hần đối với Hoàng Thượng vẫn cung kính như bình thường, một bên giúp Hoàng Thượng giải sầu. Cả đời Quê công công vì để có bữa cơm no mà cam nguyện làm thái giám, may mắn Hoàng Thượng coi trọng, một đường đưa hần lên vị trí đại tổng quản, hần cũng có nô tài nịnh hót hầu hạ, bất quá nhìn hần như tiêu dao khoái hoạt, lại không ai biết hần mỗi ngày điều vì miếng cơm mà suy nghĩ, cửa cung thâm sâu như biển, là nơi không có đường về, cũng đến lúc hần nên nghỉ ngơi rồi.

...

Trong Ngưu thị tiêu cục, Chư Cát Huệ Lan ngồi trong đình viện u sầu, lúc này, nàng có lẽ là người duy nhất trong thành chưa bị nhốt vào Thiên Lao, nhớ ngày trước ai cũng muốn kết thân với hoàng thất, nhưng hôm nay thì sao, ai cũng sợ mình có quan hệ với triều đình. Ai... Nàng muốn gặp Tổng Hàn Nho, không hy vọng bọn họ có thể thả Tổng Hàn Nho, nàng chỉ muốn cùng Tổng Hàn Nho bị giam chung một nhà giam như vậy là đủ rồi. Chư Cát Huệ Lan muốn nhờ Ngưu Nữu Nữu hỗ trợ, nhưng Ngưu Nữu Nữu từ lúc trở lại Ngưu thị tiêu cục cho đến giờ vẫn nổi bão không ngừng, huy đao múa kiếm, giương nanh múa vuốt truy đuổi Đậu Hoa chạy loạn khắp sân.

Đối với Đậu Hoa mà nói, chuyện này tất nhiên là vui mừng, nó chạy rất hăng say, căn bản không nhận ra tâm tình buồn bực của Thu Anh Đào.

Thu Anh Đào thở hắt hắt đi đến bên cạnh Chư Cát Huệ Lan:

“Đói bụng sao? Ta đi nấu cơm.”

Nàng tận lực làm cho chính mình nhìn qua thực trấn định, tuy rằng trấn định có điểm quá. .

Chư Cát Huệ Lan tiến lên từng bước giữ chặt Thu Anh Đào:

“Ngưu tiểu thư, trong lòng người khó chịu thì đừng miễn cưỡng cười, người như vậy không phải là người thường ngày ...”

“Ta không có, ta chỉ là muốn cười, cha được cứu, ta thật là vui, ha ha ha ——”

Thu Anh Đào cũng cảm thấy mình cười rất giả tạo, nhưng nàng có thể làm gì bây giờ, chẳng lẽ cùng Chư Cát Huệ Lan thảo luận Mộ Giai Nam như thế nào anh dũng đại náo hoàng thành sao?.

Chư Cát Huệ Lan giặt mình, đổi đề tài:

“Hay là người dạy ta nấu đồ ăn đi? Sau này ta có thể tự tay nấu cho Vương gia ăn.”

“Được đó! ...”

Thu Anh Đào đáp ứng rất thống khoái, nhưng tài nấu nướng của nàng có chút không được tốt nha. Tươi cười nàng cương cứng bên môi... Một đêm chia tay kia, nàng biết Mộ Giai Nam trù nghệ rất giỏi. Trong lòng nàng nổi lên chua xót, một đường khó khăn truy đuổi mới có được hạnh phúc, nhưng lúc này ngay cả thân ảnh của hắn nàng còn không thấy, thì làm sao khiến hắn chú ý đây...

Thu Anh Đào hít thở một hơi, nước mắt của nàng nhiều thật đó, như vậy cũng không giống nàng thường ngày, nàng nên vui mới phải, Mộ Giai Nam còn sống trở về, nàng đợi lâu như vậy, phải cười to mới đúng. Thu Anh Đào một phen lau đi nước mắt, cười tủm tỉm nghiêng đầu:

“Trước dạy người làm... Trứng xào đi!”

“Ừ, ta ngốc lắm, đừng chê ta nha.”

Chư Cát Huệ Lan muốn dời đi suy nghĩ trong lòng Thu Anh Đào, điều đau buồn nhất thế gian chính là quyền rũ gặp lại nhưng không nhận thức.

“Ta cũng không thông minh, ha ha...”

Thu Anh Đào một tháng qua ăn không ngon ngủ không yên, mở mắt là Mộ Giai Nam nhắm mắt cũng Mộ Giai Nam, đến khi lòng nàng thoái chí, Mộ Giai Nam lại xuất hiện, nàng nhất thời cảm thấy nước mắt nàng rơi rất có ý nghĩa, nàng biết hắn sẽ không dễ dàng chết đi. Tuy rằng hắn tạm thời đã quên nàng, nhưng nàng tin tưởng, Chân tình! ... Là vô địch ! Giống như nàng tin tưởng Mộ Giai Nam còn sống.

Nghĩ vậy tâm tình nàng cũng tốt hơn, nàng sờ sờ bụng đột nhiên cũng cảm thấy đói, nàng đi vào phòng bếp, cầm chảo lớn lên... Được rồi! Ăn uống no đủ trước thì mới có khí lực truy hồi Mộ Giai Nam, cố lên!

“Ngưu tiểu thư, cô ở bên trong sao?”

Một đạo âm thanh mềm mại từ cửa phòng bếp truyền đến.

Thu Anh Đào rất thính tai, nàng nghe thanh âm này thì biết là Ngưng Sa Tử:

“Ta ở trong này, đang nấu cơm, Ngưng quan chủ vào đi.”

Ngưng Sa Tử chân thành đi vào, thản nhiên cười:

“Chúng ta là tối ăn cơm, ha ha.”

Theo sau vào chính là Mộ Giai Nam.

Thu Anh Đào ánh mắt dừng trên người Mộ Giai Nam, nhìn không chớp mắt, hoặc là nói căn bản bất động con mắt...

“Nga...”

Ngưng Sa Tử lắc lắc bàn tay trước mặt Thu Anh Đào:

“Ngươi tiểu thư, chúng tôi xuống núi có chút gấp gáp, muốn ở tạm Ngươi thị tiêu cực ít hôm không biết có được không?”

Kỳ thật bọn họ có thể ở chỗ khác tốt hơn, vương phủ thì cũng có bảy, tám chỗ. Chẳng qua, Ngưng Sa Tử muốn bắt cầu cho Ngươi Nữ Nữ và Mộ Giai Nam, tuy rằng trong lòng cũng đau buồn, nhưng nàng biết trong lòng Ngươi Nữ Nữ càng thống khổ hơn.

“Đương nhiên được, các người cứ ở lại đây, ta và Mộ... Chúng ta lúc ở trong núi cũng được các người khoản đãi, lễ thượng vãng lai là tất nhiên.”

Thu Anh Đào miệng đầy đáp ứng, nàng bỗng nhiên lại cảm thấy... Ngưng Sa Tử cũng không xấu như nàng nghĩ a.

Mộ Giai Nam không rảnh nghe các nữ nhân hàn huyên, hẩn hai tay hoàn ngược đi đến bếp lò, nhìn trứng gà trong chảo, nhú mi nói:

“Người mời khách ăn thứ khó coi này sao?”

“Ai mời người? Người tự mình nấu đi!”

Thu Anh Đào cũng muốn hảo hảo nói chuyện, nhưng thái độ Mộ Giai Nam như vậy! ... Rõ ràng xem nàng là người ngoài... Con bà nó, nàng lại khó chịu rồi.

“Chắc chắc, người thật không lễ phép nha...”

Mộ Giai Nam đẩy đẩy bả vai Ngưng Sa Tử, thân thiết nhu hòa hỏi:

“Người nói vị nữ tử này từng yêu thầm ta sao? Có lầm không đó?”

“Ai thầm mến người? !”

Thu Anh Đào một phen ném cái chảo xuống:

“Tránh ra tránh ra ——”

Nàng mãnh lực một phen đẩy Mộ Giai Nam ra, sau đó tức giận đi ra khỏi phòng bếp, bỏ lại một đám khách nhân hai mặt nhìn nhau.

Ngưng Sa Tử không còn gì để nói, xấu hổ mím môi, Mộ Giai Nam cư nhiên bề cong sự thật, nàng rõ ràng nói qua, bọn họ là người yêu của nhau.

Mộ Giai Nam không cho là đúng những mảy may nói:

“Nữ tử tính tình táo bạo như vậy, quên cũng tốt.”

Hẩn cầm chảo lên, tự tin cười:

“Các người đều đi ra ngoài đi, ta xào rau, bảo đảm ngon hơn nha đầu kia gấp trăm lần.”

Chư Cát Huệ Lan và Ngưng Sa Tử liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó rời đi. Chư Cát Huệ Lan thấy Ngưng Sa Tử là người phản tặc, nàng cố ý bại lộ thân phận, hy vọng có thể cùng Tổng Hàn Nho giam cùng một chỗ. Nhưng Ngưng Sa Tử mặc kệ không quan tâm, nàng lời nói dịu dàng thoái thác:

“Người là bằng hữu của Ngưu tiểu thư, ta sẽ không làm khó dễ người.”

Ngưng Sa Tử vừa vặn cũng tìm hiểu một chút về chuyện cướp pháp trường hôm qua. Chư Cát Huệ Lan đem mọi việc nói với Ngưng Sa Tử. Nghe xong, Ngưng Sa Tử đại khái hiểu rõ chân tướng, Thu Anh Đào là vì cứu trợ Ngưu Đại Ngưu nên giả vờ giả cho thất vương gia, không phải là cam tâm tình nguyện lập gia đình, chuyện này... Hẳn là nên cho Mộ Giai Nam biết.

... Mộ Giai Nam nghe ngoài cửa sổ có động tĩnh, hẳn nhìn lại, chỉ thấy Ngưu Nữu Nữu đối với đại thụ nổi bão, viết loạn trên cây...

“Xú nha đầu, sao người đem tên của ta viết loạn như vậy? Ta và người có cừ oán sao?”

Mộ Giai Nam đẩy cửa sổ ra, ghé vào trên bệ cửa không nhanh không chậm nói.

Thu Anh Đào không nghĩ tới có người bỗng nhiên nói chuyện, nàng từng bước xoay người, nàng cũng không biết nên làm sao áp chế tức giận, phần nộ nói:

“Người đương nhiên là có cừ oán với ta, người không nhớ rõ ta chính là lỗi của người!”

“...” Mộ Giai Nam thông thả nháy mắt mấy cái, hẳn hướng Thu Anh Đào ngoắc ngoắc ngón tay:

“Người lại đây, ta nhìn kỹ xem.”

Thu Anh Đào ngẩng đầu ưỡn ngực đi lên trước, tên khốn kiếp này, nàng vì hắn lo lắng, hắn cứ nhiên dám mất trí nhớ? !

Mộ Giai Nam nghiêng đầu chăm chú nhìn Thu Anh Đào hồi lâu, tựa hồ suy nghĩ...

“Chỉ nhìn bên ngoài ta thật không nhớ rõ người là ai, nếu không cho ta xem bên trong đi?”

Thu Anh Đào khước miệng co giật:

“Bên trong thì có cái gì để xem. Y! Người thật sự là giang sơn dễ đổi bản tánh khó dời mà!”

Mộ Giai Nam ha ha cười:

“Người đi đâu vậy, ta nói người cho ta xem một chút ôn nhu của người mà. Còn nói ta như vậy, ta nhìn qua giống đồ háo sắc sao?”

Nếu Mộ Giai nam cố ý nhớ tới nàng, này đối Thu Anh Đào mà nói hẳn là tin tức tốt, nàng cố gắng hồi tưởng về mặt ôn nhu... Nhưng là nhưng là, từng có sao?

“Được rồi, người nhắm mắt lại đi, ta muốn chuẩn bị một chút.”

Thu Anh Đào quỳ dị cười.

Mộ Giai Nam hồ nghi nhướng mày, còn cần chuẩn bị sao? ... Nhớ thì nhớ, nhưng hẳn vẫn nhắm mắt đợi kỳ tích phát sinh:

“Xong rồi thì nói ta, bắt quá, người nhưng đừng cởi quần áo, sau đó bắt ta phụ trách nha...”

Dựa vào! Nàng không đáng giá tiền sao! Di... Thu Anh Đào tề mi lộng nhãn, chiêu này cũng không tệ nha, sao nàng không nghĩ tới.

Đợi Mộ Giai Nam nhắm hai mắt, Thu Anh Đào hai ba bước đi lên trước, hôn lên môi Mộ Giai Nam, nàng chỉ biết dùng chiêu này, lại trực tiếp chiếm tiện nghi.

“...” Mộ Giai Nam khước miệng cứng đờ, mở to mắt, trừng mắt nhìn... Ngón tay không khỏi vuốt vuốt môi, sau đó hắn tựa tiểu phi tiểu liếm liếm môi:

“Người là sắc nữ.”

Lời kịch cỡ nào quen tai!

“Đúng vậy, ta chính là sắc nữ, sớm hay muộn cũng ăn người!”

Thu Anh Đào muốn nói những lời này thật lâu, nàng giờ cao nắm đầm đe dọa Mộ Giai Nam:

“Ta cảnh cáo người Mộ Giai Nam, mất trí nhớ không phải là lỗi của người, nhưng nói lời không giữ lời sẽ bị trời phạt, người đừng mượn cớ mất trí nhớ mà quên ta, hừ! ——”

Nói xong, Thu Anh Đào hăm hừ xoay người rời đi, nàng đợi lâu như vậy mới gặp lại Mộ Giai Nam, nàng mới sẽ không ngốc chờ đợi Mộ Giai Nam hồi tâm chuyển ý, càng sẽ không giống oán phụ khóc sụt sùi.

Chỉ thiên thề, ai cũng đừng mơ giành nam nhân với nàng!

Mộ Giai Nam nhìn chăm chú bóng dáng mạnh mẽ nàng rời đi ... Về mặt đại ra.

73. Chương 73

Chương 73: Tiên hạ thủ vi cường

Thu Anh Đào biết Mộ Giai Nam đang tức giận, nên nàng trước tìm Ngưng Sa Tử hỏi chân tướng... Nhưng Ngưng Sa Tử cũng nói không hiểu nguyên do, tóm lại sau khi Mộ Giai Nam tỉnh lại thì không nhận ra ai, nhưng hắn cũng không gặp ai cũng hỏi: người là ai, cũng không tán gẫu với ai, chỉ một mình phong bế trong phòng ngày người mấy ngày.

“Hắn là nhìn thấy vòng cổ trên mộ bia, mới quyết định khởi nghĩa sao?”

Thu Anh Đào cũng không đem chuyện Mộ Giai Nam giả vờ mất trí nhớ nói cho người khác biết. Bởi vì nàng hiểu tính cách Mộ Giai Nam, bất luận là nguyên do gì, hắn chính là vì phòng ngừa người khác hỏi nhiều. Nàng để vòng cổ trên mộ bia ý nghĩa là: nàng sẽ trở về. Nếu không trở về cũng muốn cùng Mộ Giai Nam cùng nhau đi, chẳng lẽ bị hiểu lầm thành... Vứt bỏ tín vật?

“Không biết nữa, Mộ trại chủ từ sau khi mất trí nhớ liền trở nên trầm mặc ít lời...”

Ngưng Sa Tử uống một ngụm trà:

“Thẳng đến khi nhìn thấy người mới có chút chuyển biến, xem ra người là thuốc giúp hắn khôi phục trí nhớ, ha ha.”

Thu Anh Đào lại giả vờ thân thiết hỏi vài chuyện linh tinh, như là Mộ Giai Nam như thế nào xuống núi, đến nay nàng vẫn còn chưa hiểu.

Ngưng Sa Tử thấy nàng thần sắc phiền muộn, vừa muốn mở miệng an ủi, thì Cốc Mộng Vũ vừa ngủ dậy, nằm trên giường mơ màng nói:

“Ta cảm thấy Mộ Giai Nam mất trí nhớ có khi lại hay, nếu hắn nhớ được đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm của các người, lại phát hiện người hắn yêu muốn tái giá, hắn là sẽ tức giận lại nhảy xuống vực đi.”

Nàng còn chưa kết hôn lấy đâu ra tái hôn? ! ...

“Ai muốn tái giá ? !”

Thu Anh Đào một chưởng chụp trên bàn, chén trà chấn động:

“Lúc đó là lão Hoàng đế hạ thánh chỉ, ta cũng không có biện pháp a...”

Cốc Mộng Vũ dường như không có việc gì ngồi dậy:

“Hoàng đế tính là cái gì, hắn bắt quá là lão phế vật, ta không hiểu, người nếu thích Mộ Giai Nam, vì sao lại lên kiệu hoa gả cho hoàng tử, không phải có câu, liệt nữ không lấy hai chồng sao? Chuyện này người thật không đúng đó Ngưu Nữu Nữu.”

“...” Trời cao a, xem hiện tại cục diện như vậy, chẳng những Mộ Giai Nam hiểu lầm nàng, tất cả mọi người đều nghĩ nàng là cái loại người bội bạc. Nhớ ngày đó, nàng tận mắt nhìn thấy Mộ Giai Nam trợn nhai, nhưng vẫn không khóc lớn đại náo qua, càng không tìm cái chết, nguyên nhân vì nàng tin tưởng người nào

đó là tiểu cường đánh không chết, nàng kiên định tín niệm vậy mà trong mắt người khác thành lạnh lùng vô tình? ...

“Ta là vì cứu phụ thân mới quyết định lên kiệu hoa, ta ta ta...”

Thu Anh Đào hết đường chối cãi ngồi xuống:

“Dù sao lòng ta cho tới bây giờ không thay đổi, chỉ vì cứu phụ thân!”

Ngưng Sa Tử đối việc này đã có nghe nói, có thể lý giải Thu Anh Đào tự chủ trương là vì cướp pháp trường, nhưng người bên ngoài khó có thể chấp nhận, một nữ tử sao có thể lẻ loi một mình cướp pháp trường?.

Ngưng Sa Tử vỗ vỗ mu bàn tay Thu Anh Đào:

“Đừng vội, xem ra việc này chỉ có nhờ Thất hoàng tử ra mặt thay người giải thích rõ ràng...”

“Ta không cần bất luận kẻ nào giải thích giúp, ta thật sự không nghĩ gả cho Tống Hàn Nho! ...”

Thu Anh Đào giống quả bóng bị xì hơi nằm úp sấp trên bàn:

“Còn nữa, Tống Hàn Nho đối với ta không tệ, hơn nữa... Hắn vì ta mà phản lại Hoàng thượng, trên đường đón dâu đã liên lụy hẳn rồi, nay lại giáp mặt hỏi hán ‘Có phải hay không Ngưu Nữu Nữu không muốn gả cho người?’, chuyện này cũng quá không phúc hậu đi.”

Cốc Mộng Vũ tuy rằng đối với tình yêu nam nữ không hiểu nhiều lắm, nhưng nàng vẫn đứng trên lập trường chính mình, phân tích một chút:

“Chuyện này càng không thể tha thứ, người đã biết cướp pháp trường nhất định sẽ chết còn làm như vậy? Mộ Giai Nam nếu đã chết thì không nói, nhưng hắn hiện tại êm đẹp còn sống, người làm như vậy không ghi tới cảm thụ của Mộ Giai Nam sao?”

Ngưng Sa Tử tựa hồ cũng đồng ý:

“Mặc dù người nóng lòng cứu cha cũng không nên bí quá hoá liều ra hạ sách này, nếu chúng ta đến trễ một bước, người và Mộ Giai Nam lại vô duyên gặp lại ...”

“...” Thu Anh Đào hiện tại choáng váng, giờ nàng đã hiểu vì sao tất cả mọi người đối với nàng đều ôn hòa, chính là mặc kệ nàng có phải hay không nguyện ý lập gia đình, có phải hay không cướp pháp trường, có phải hay không anh hùng hảo hán... Đều là nàng không đúng a? !

Thu Anh Đào bỗng nhiên chạy đến ngoài cửa, hướng hai người trong phòng làm mặt quỷ:

“Các người đều cô lập ta, xa lánh ta, ta đi tìm Mộ Giai Nam...”

Cốc Mộng Vũ nằm xuống giường hướng Thu Anh Đào quơ quơ tay:

“Cẩn thận hán chém người, tự cầu nhiều phúc đi...”

Mà Ngưng Sa Tử cũng hòa theo, hướng Thu Anh Đào chấp tay cầu phúc.

Thu Anh Đào lỗ mũi hướng lên trời, sải bước ưỡn ngực rời đi... Đây là chuyện gì chứ, một đám người đều thị phi bất phân, nàng vì cứu Ngưu cha không nghĩ đến chết sống bản thân cũng là sai sao? Còn bị người hiểu lầm oan uổng!

Thu Anh Đào khí thế đi đến trước cửa phòng Mộ Giai Nam, nhưng nàng lại giống như môn thần canh cửa không dám vào, trong tay nàng còn cầm một quả táo suy nghĩ cố vào phòng...

Hiện tại nàng đã hiểu rõ bản thân, vẫn giữ vững lập trường, nàng không sợ chết! Có lẽ đã đắc tội nhiều người, nhưng việc cấp bách hiện tại chính là nàng phải làm sáng tỏ quan hệ giữa nàng và Tống Hàn Nho.

Trong phòng

... Mộ Giai Nam nằm trên giường, hán nheo mắt lại nhìn chằm chằm ngoài cửa... Vừa rồi là hán có chút xúc động, nhưng ai kêu xú nha đầu chọc giận hán, nàng muốn vào thì cứ vào đi, còn đứng ngốc ngoài cửa làm gì không biết?

Rốt cục sau nửa canh giờ... Tiếng đập cửa mới nhẹ nhàng vang lên... Mộ Giai Nam đương nhiên nghe thấy.

Mộ Giai Nam quyết định không lên tiếng, hắn muốn xem nàng có thể đứng ngoài cửa bao lâu... Kỳ thật hắn cũng rất mâu thuẫn, không có lúc nào hắn không nghĩ đến nàng, nàng lại ẩn trong bát nhìn trong nồi, nếu không phải hắn tới ngăn cản hôn lễ, hiện tại chẳng phải nàng đã thành vợ người khác hay sao? Đương nhiên, chuyện Tể tướng giữa đường cản trở cũng không ảnh hưởng chuyện thành thân. Nhưng, hắn quả thật muốn cứu Ngưu tiêu đầu, nếu không hắn sẽ không mai phục ở pháp trường. Chỉ là hắn không ngờ đội ngũ đón dâu lại đi ngang qua, khi hắn thổi lá cây ra hiệu hành động, thì lại thấy Đậu Hoa xông lên đoạn đầu đài, cho nên hắn liền án binh bất động quan sát tình hình. Không ngờ tân nương không phải là Ngưu Nữ Nữ, mà là sườn phi của Tổng Hàn Nho, hắn còn chưa hiểu nguyên nhân thì Tổng Hàn Nho liền triệu tập nhân mã ngăn cản quan binh, sau đó Ngưu Nữ Nữ đột nhiên xuất hiện. Từ những manh mối đó, hắn đoán là Ngưu Nữ Nữ nhất định là đáp ứng điều kiện gì đó của Tổng Hàn Nho, cho nên Tổng Hàn Nho mới không tiếc để phi tử Chư Cát Huệ Lan tham gia cướp pháp trường. Lại nói Ngưu Nữ Nữ, nàng có thể sử dụng cái gì để trao đổi? Không tiền không thế, ngoại trừ thân thể nàng ra thì còn cái gì.

Phải nói Tổng Hàn Nho cũng thật tuyệt tình, có mối nối cũ, Chư Cát Huệ Lan còn si ngốc chờ đợi.

Mộ Giai Nam càng nghĩ càng giận, hắn khịt hừ một tiếng, xú nha đầu quả thực phụ tấm chân tình của hắn, nàng nghĩ hắn cũng ngu ngốc giống Chư Cát Huệ Lan sao?

... Giờ phút này, Thu Anh Đào đứng ngoài cửa vì quá khấn trương, quả táo đã bị nàng bóp lồm xuống một miếng. Nàng lấy hết dũng khí lại gõ cửa:

“Mộ Giai Nam mở cửa đi, ta biết người ở bên trong!”

Nàng dùng hơi nhiều sức khiến cánh cửa như sắp gãy lìa...

Trong lúc Thu Anh Đào không phòng bị, Mộ Giai Nam bỗng nhiên mở cửa, hắn thần sắc không hề giận, kỳ thật là tức giận:

“Người muốn làm gì?”

“...” Cửa cũng mở, người cũng xuất hiện, nhưng nguyên bản khí thế dũng mãnh của Thu Anh Đào lại tan không còn một mảnh, nàng có chút mất tự nhiên đưa quả táo lên:

“Mời người ăn táo...”

Mộ Giai Nam nhìn chăm chú quả táo bị bóp méo, một chữ cũng không nói chỉ nhướn mày, sau đó lạnh lẽo xoay người vào phòng...

Thu Anh Đào nuốt nuốt nước miếng, bước theo vào. Nàng tâm thần không yên ánh mắt nhìn đông nhìn tây, lúc thì vuốt vuốt tóc, lúc thì nắm góc áo, không biết nên mở miệng như thế nào, nàng sợ nàng nói lỡ lời lại chọc giận hắn.

Mộ Giai Nam nghiêng người tựa vào giường, lời nói lạnh nhạt:

“Đừng suy nghĩ, ta không muốn nghe giải thích.”

“Ta không phải giải thích, cái gì, cái kia...”

Thu Anh Đào đứng không được tự nhiên, nàng xoay người muốn đi đến bên giường ngồi xuống, lại bị Mộ Giai Nam dùng chân chặn lại mép giường, cảnh cáo nàng nên thành thành thật thật ngồi trên ghế đi.

Thu Anh Đào bĩu môi, nàng không cam lòng ngồi xuống ghế:

“Sao người lại đối với ta như vậy... Người ta rất nhớ người”

Mộ Giai Nam liếc nàng một cái, giống như tiểu hài tử cáu kỉnh không nói lời nào, Mộ Giai Nam đối với bản thân cũng hết cách, chỉ cần vừa nhìn thấy biểu tình ủy khuất của Nữ Nữ hắn sẽ mềm lòng, nhưng nàng sao lại là cừu non ngoan hiền, rõ ràng nham hiểm!

Không khí trong phòng cực kỳ xấu hổ, Thu Anh Đào lại mặc danh kỳ diệu muốn tìm chuyện nói, nàng nghĩ đến lời thoại của Quỳnh Dao, nàng nhân châu chuyển động, vội ho một tiếng:

“Người vô tình, người tàn khốc, người cố tình gây sự...”

Mộ Giai Nam ngẩn ra, này không phải ác nhân cáo trạng trước sao?

...”Người mới vô tình, tàn khốc, cố tình gây sự! ...”

Thu Anh Đào trong lòng cười trộm, ha ha... Thật sự ăn ý a... Nàng ngoạn tâm nổi lên, đột nhiên đứng lên, lòng đầy cảm phần nói:

” Ta làm sao vô tình! ? Làm sao tàn khốc! ? Làm sao cố tình gây sự! ? “

Mộ Giai Nam đầu tiên là sửng sốt, bỗng nhiên ngồi dậy chất vấn nói:

“Người làm sao không phải vô tình! ...”

Hắn vừa mới nói nửa câu lại cảm thấy mình thiếu chút nữa bị nha đầu này dẫn dụ, sau đó hắn chậm rãi dựa vào tường, tay chỉ ngoài cửa:

“Cố tình gây sự, đi ra ngoài.”

“...” , nhanh như vậy liền nhú mào, xem ra Mộ Giai Nam lý trí thật.

Thu Anh Đào chẳng những không đi, nàng còn đi về phía giường. Mộ Giai Nam dùng ánh mắt cảnh giác không cho phép nàng đến gần, Thu Anh Đào lại nhìn như không thấy, hôm nay bằng bất cứ giá nào, nàng cũng sẽ bá vương ngạnh thượng cung (“nguyên văn là cởi quần áo thượng cúc hoa” mà ta thấy kì kì nên để câu này)...

Mộ Giai Nam mâu trung cả kinh, theo bản năng lui sát góc tường, hai tay ôm ngực bộ dáng như nàng dẫu mới...

“Người, người muốn làm gì?”

Thu Anh Đào dữ tợn cười, nàng cũng lười giải thích, chủ yếu là giải thích cũng không có ai tin không phải sao? Là con gái thế kỷ hai mươi mốt, giải thích nhiều để làm gì? Lúc nên cầm thú thì cầm thú, đương nhiên là... ha ha!

Mộ Giai Nam thấy nàng khí thế bức nhân, nếu hắn muốn thoát ra đương nhiên dễ dàng, nhưng ánh mắt lại không nghe lời cứ dán vào cái yếm đỏ au, con mắt không nhúc nhích, nguyên bản tính vốn bình tĩnh của hắn, hiện tại lần đầu tiên rối loạn trận tuyến, a, không đúng, là hắn không muốn chạy trốn.

Thu Anh Đào đối với vẻ mặt giả vờ trấn định của Mộ Giai Nam rất là vừa lòng, nàng như con mèo nhỏ bò lên giường, tóc đen xõa dài trên lưng, trừ phi Mộ Giai Nam không thích nàng, nếu không hắn chạy không thoát khỏi tay nàng, nàng tiếp cận con mèo, lớn mật không chút do dự, áp chế Mộ Giai Nam.

74. Chương 74

Chương 74: Gục! Ta phác! . . .

Mộ Giai Nam ra vẻ trấn định, trên gương mặt cũng không bày tỏ cảm xúc, nhưng ánh mắt lại phản bội hắn, hắn gian nan nghiêng đầu sang một bên, vừa muốn đứng lên liền bị Thu Anh Đào một phen đè lại bả vai, sự thật hắn khí lực quả thật không lớn như Thu Anh Đào.

“Chạy cái gì, người sợ ta nha?”

Thu Anh Đào tặc tặc cười, khóa gối trên người Mộ Giai Nam, đầu cọ cọ lên hai má Mộ Giai Nam...

“Ta sợ chuyện gì? Chịu thiệt sao?... Người chịu thiệt cũng không phải ta.”

Mộ Giai Nam không được tự nhiên nhắm hai mắt lại, hai tay buông thõng trên giường, hắn hàm hồ trả lời nhưng vẫn không che giấu được hỗn loạn trong lòng.

Thu Anh Đào đối với biểu hiện của Mộ Giai Nam có điểm ngoài ý muốn, ngày thường miệng lưỡi hấn trơn tru, kiêu ngạo lưu manh, cư nhiên cũng có lúc khiếp đảm, mất tự nhiên, ngượng ngùng tiểu nam nhân, hắc hắc... A, hay là do nàng quá bạo gan đi?

Nàng nhường mày... cổ đại luôn trọng lễ tiết, nàng bá vương thượng cung thích hợp không? ... Mộ Giai Nam có ở trong chốn khốc tức tuổi, sau đó không chịu nổi nhục mà treo cổ tự sát không?!

Thu Anh Đào rung mình một cái, vội vàng sửa sang lại quần áo:

“Quên đi quên đi, vẫn là không nên khi dễ người, chỉ cần người biết tâm của ta hướng về ai thì tốt rồi...”

Nàng thu hồi chân muốn đứng dậy, lại bị Mộ Giai Nam nghiêng người đặt ở dưới thân, Thu Anh Đào nhìn chăm chú về mặt tức giận của Mộ Giai Nam, nàng chớp mắt mấy cái:

“Người đừng hiểu lầm, ta chỉ là muốn biểu đạt cảm tình với người, không có ý mạnh mẽ đùa giỡn lưu manh.”

“Người nha đầu chết tiệt! ...”

Mộ Giai Nam không biết phải nói nàng như thế nào, một cô nương lại chủ động làm chuyện này, nguyên bản phải là nam nhân chủ động mới đúng... Mộ Giai Nam hòa hoãn cảm xúc, ra vẻ bình tĩnh nói:

“Không thua gì sắc nữ.”

Không đợi Thu Anh Đào mở miệng, môi vừa mở đã bị người dán chặt, Thu Anh Đào mở to mắt... Nguyên lai nàng không nghĩ dùng chiêu lạt mềm buộc chặt!

Trong chớp mắt khi môi hấn chạm vào môi nàng, hấn bỗng quên hết những chuyện không vui, đối với nàng hấn không thể cự tuyệt nàng câu dẫn.

Môi và môi giao nhau, lưỡi của hấn không khỏi xâm nhập nơi mềm mại bên trong. Thu Anh Đào đương nhiên không phản kháng, nàng chờ loại ái muội này thật lâu rồi, tưởng niệm Mộ Giai Nam ôn nhu hôn nàng, không phải nàng sắc, chỉ là tưởng niệm một chút thôi... Nàng vừa định đón ý hòa theo, Mộ Giai Nam bỗng nhiên dùng một loại phương thức cực kỳ thô bạo, đem đầu lưỡi găt gao quấn quanh đầu lưỡi nàng, răng cắn cánh môi nàng... Thu Anh Đào hai mắt mở to, đầu lưỡi run lên, không ôn nhu cũng không triền miên, chỉ có không kiêng nể gì đòi hỏi, hơn nữa hô hấp bắt đầu khó khăn. Tình cảnh này, giống như một đôi nam nữ không có cảm tình giao hoan, cái nàng muốn không phải loại cảm giác này... Thu Anh Đào không cần nghĩ ngợi đẩy Mộ Giai Nam ra, nàng xoa xoa cánh môi sưng đỏ, lưng dựa sát tường, bắt đầu khẩn trương :

“Người làm cái gì vậy? Làm ta đau!”

Mộ Giai Nam không cho là đúng liếm liếm môi, nhe răng cười một cái:

“Chà đập người, sau đó vứt bỏ người.”

“...” Nàng hút một ngụm khí lạnh, không phải chứ? Trả thù sao? Người này so với nàng còn biến thái hơn...

“Như vậy không tốt nha, ta là thật tâm thật ý tới tìm người tâm sự ...”

“Có gì không tốt? Chờ đến khi người mang thai, ta trái ôm phải ấp, nắm vững quyền lực, như vậy đi, bổn thiếu gia phong người làm...”

Mộ Giai Nam suy nghĩ nhú mày, bỗng nhiên vỗ tay một cái:

“Thiếp ẩm giường... Không tệ chứ?”

Thu Anh Đào thiếu chút nữa muốn cắn lưỡi tự tử. Nhìn bộ dạng Mộ Giai Nam không giống nói đùa, nàng cũng không tính đùa giỡn lưu manh bị lưu manh đùa lại, nàng ngoài cười nhưng trong không cười lui về phía sau:

“Ha ha, ta chỉ muốn đùa một chút, ta còn có việc, đi trước...”

Nàng một bên giải thích một bên nhảy xuống giường, nàng thật sự tự mình thông minh, tự động đưa lên cho người ta ăn, ô ô, Mộ Giai Nam quả thực còn đang tức giận...

Mộ Giai Nam há có thể để nàng chạy, hấn nhanh tay ôm lấy thắt lưng của nàng quăng trở lại giường, sau đó giam nàng vào bên trong, tiếng cười hấn phi thường quý dị:

“Muốn chạy? Hiện tại còn muốn chạy! ... Không có cửa đâu.”

Thu Anh Đào nhìn chăm chú ánh mắt mê đắm của Mộ Giai Nam, nàng ra vẻ trấn định tươi cười chào đón:

“Soái ca bình tĩnh một chút, người không phải loại người như vậy, ta biết ta biết...”

“Biết cái đầu người, ta chính là loại người như vậy...”

Mộ Giai Nam âm lãnh cười, cúi người hôn lên môi nàng, Thu Anh Đào nghiêng đầu sang một bên, mím chặt môi phòng ngừa hấn xâm nhập, nhưng cánh môi ần ần đau, nàng theo bản năng nắm chặt quyền, chuẩn bị một quyền đánh vào ngực Mộ Giai Nam, nhưng Mộ Giai Nam sớm có phòng bị, một tay dễ dàng nắm hai tay nàng đặt lên đỉnh đầu, ngay sau đó rút ra một sợi dây thừng, đem hai tay nàng cột vào đầu giường... Hấn nhìn chăm chú Thu Anh Đào vụn vụn thân thể, vừa lòng gật gật đầu:

“Tiếp tục giãy dụa đi, ta liền thích người phản kháng, nếu không sẽ mất vui, ha ha...”

Thu Anh Đào lắc lắc cổ tay, nàng cuối cùng đã biết hấn không đùa, mà nàng cũng không muốn trong tình cảnh này phát sinh quan hệ, vì thế nàng gân cổ kêu...

“Cứu mạng! Cứu mạng, mau bắt lưu manh! —— “

Mộ Giai Nam che lỗ tai:

“Xem ra có thể nói chuyện cũng không tốt lắm...”

Hấn bắt đắc dĩ lắc đầu, lại từ trong túi rút ra một cái khăn tay, sau đó chậm rãi nhét vào miệng Thu Anh Đào, nàng “Ngô ngô” kêu rên lại phát không ra tiếng, chỉ có thể dùng ánh mắt phẫn hận trừng Mộ Giai Nam.

Mộ Giai Nam sờ sờ mặt nàng nói:

“Ngoan, kêu lớn tiếng như vậy sẽ ầm ỹ đến người khác.”

“Ngô ngô...” Thu Anh Đào cảm thấy một bàn tay đặt trên thắt lưng nàng, nàng nhịn không được liều mạng giãy dụa, hiển thân cũng không sao, nhưng hiển thân phải có giá trị! Xem tình hình trước mắt, Mộ Giai Nam chính là muốn chiếm tiện nghi sau không phụ trách, do nàng quá trực tiếp nên làm cho Mộ Giai Nam hiểu lầm sao? Ô ô, sự tình sao lại thành như vậy?

Mộ Giai Nam đối với khóc lóc của nàng lại thờ ơ, hấn học theo lời của nàng, kỳ quái nói:

“Ôi, khóc cái gì nha? Người sợ ta?”

Thu Anh Đào liên tục gật đầu, tình huống đột ngột chuyển biến, nàng thất kinh nâng lên chân, tận lực dùng đầu gối cản lại thân thể Mộ Giai Nam. Nàng thật muốn một cước đá chết hấn, Mộ Giai Nam mới là phần tử ăn lão hổ, bản tính sắc lang lộ rõ ràng, nàng hiện tại ngược lại là kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng nghe.

Mộ Giai Nam tiếp tục bảo trì bộ dáng dâm tặc, bỗng nhiên khoát tay phóng ra phi tiêu, trong phòng nhất thời tối đen, cảm giác sợ hãi đánh úp lại Thu Anh Đào...

“Ngô!” Thu Anh Đào nhú chặt mày, trong bóng đêm hai bàn tay tà ác tùy ý chạy loạn trên da thịt nàng, giờ phút này nàng có thể cảm nhận hấn hữu lực chạm vào nàng, từ cổ trượt dần xuống dưới... Hơn nữa lập tức đi đến bộ ngực mẫn cảm! ... Nàng thật sự là khóc không ra nước mắt, vốn nàng chiếm ưu thế, tính bố nhào vào “Ngây ngô tiểu nam hài”, làm sao trong chớp mắt nàng lại thành sơn dương sắp bị làm thịt vậy? Ô ô, Nam ca ca người ôn nhu một chút a...

Không có ánh sáng, Mộ Giai Nam nhịn không được cười trộm, xú nha đầu cư nhiên dám công khai sắc dụ hấn? Hôm nay không cho nàng chịu chút đau khổ, sau này nàng còn dám làm chuyện gì nữa?

“Ô ô...” Thu Anh Đào kiệt lực vụn vụn thân thể, hy vọng dùng âm thanh nức nở gọi hồi lý trí Mộ Giai Nam, nhưng lúc này nửa người trên của nàng đã lạnh lẽo không còn gì che chắn, hơi thở ẩm áp thổi thổi bên tai

nàng, một đại chưởng đặt trên ngực nàng, không mang theo cảm tình dùng sức vuốt ve, da thịt trừ bỏ đau đớn, không có nửa phần khoái cảm. Nàng không muốn như vậy, không muốn không muốn...

... Mộ Giai Nam nguyên bản thầm nghĩ muốn đe dọa nàng một phen, nhưng khi ngón tay chạm vào da thịt mềm mại của nàng... Thân thể hắn nổi lên biến hóa, cổ họng khô nóng khiến hắn không thể dừng tay... Hắn nhớ nàng, muốn nàng, giờ phút này, rất muốn hôn nàng.

Mộ Giai Nam lấy khăn tay trong miệng Thu Anh Đào ra, Thu Anh Đào mãnh liệt hít vào một hơi, vừa muốn hô to, lại bị hắn hôn, nhưng hắn hôn rất ôn nhu, không hề càn quấy.

Thu Anh Đào khóe mắt còn nước mắt, khi nàng nghĩ còn phải chịu tra tấn, lại cảm nhận được sự ôn nhu vuốt ve, nàng không khỏi tâm tình dần dần bình tĩnh, hắn hôn nhu tình như nước, đầu lưỡi mềm nhẹ quanh quẩn, nàng không tự chủ được luân hãm, ý loạn tình mê đáp lại.

Tay nàng bất tri bất giác đã được buông lỏng, lưng bị một bàn tay nâng lên, nàng không giãy dụa, vô lực cự tuyệt, triền miên hôn nồng nhiệt, máu sôi trào, nguyên bản phòng lạnh như băng trong kích tình mà ấm áp.

Thu Anh Đào hút hấp cái mũi, tên vô lại này chính là muốn xem nàng làm trò hề, vẫn là tên biến thái! ... Nhưng mà, nàng hoàn toàn không muốn chống cự hắn. Dục, có lẽ thôi, chính là nàng yêu hắn.

Mộ Giai Nam đem nàng ôm vào trong ngực, lại cảm thấy thiên hạ trong lòng lạnh run, hắn trong thanh âm nhiều ra một tia ẩn nhẫn:

“Chỉ đùa với nàng một chút, rất dọa người sao? ...”

Thu Anh Đào không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, nàng dùng đầu hung hăng đánh lên trán Mộ Giai Nam:

“Có người nào như người sao? ... Ta còn tưởng người bị biến thái sắc ma bám vào người chứ, ô ô...”

Mộ Giai Nam xoa xoa cái trán, sau đó cười:

“Đối với nàng ta thật hết cách, ta thường xuyên tự hỏi chính mình, nha đầu kia thay đổi thất thường, hết ăn lại nằm lại rất sợ chết, đến tột cùng ta thích nàng ở chỗ nào? ...”

“Ta không có lừa dối người, thật sự!”

Thu Anh Đào gắt gao ôm cổ Mộ Giai Nam, trăm mối cảm xúc ngổn ngang nói:

“Ta vẫn tin tưởng người không chết, nhưng vẫn không ngừng nghe được tin dữ, đầu tiên là vòng cổ sau là đai lưng, dính đầy vết máu làm ta không thể không suy nghĩ miên man...”

Nàng hít thở một hơi, tận lực không cho nước mắt làm ảnh hưởng không khí tốt đẹp hiện tại:

“Ta lúc ấy cũng suy nghĩ, chờ người một năm, nếu người không trở về, ta phải đi địa phủ tìm người, nếu không phải phụ thân xảy ra chuyện, ta tuyệt đối sẽ không xuống núi, cũng sẽ không chui đầu vô lưới để lão hoàng đế lợi dụng... Bởi vì trong lòng có người, cho nên ta còn không sợ chết, người hắn là hỏi mình sao lại có mị lực lớn như vậy đi, ngu ngốc...”

Mộ Giai Nam trong mắt nổi lên một tia gợn sóng, vô luận lời này là thật hay giả, coi như đã đủ hóa giải hết bất mãn trong lòng, hiểu lầm tựa hồ cũng trở nên bé nhỏ không đáng kể. Càng nghĩ, nguyên lai là hắn không tin tưởng bản thân cho nên không tin tưởng nàng... Hắn đem nàng ôm vào lòng, hôn lên trán nàng, sau đó khôi phục thái độ bình thường bướng bỉnh cười:

“Nàng là do ta cướp được từ tay Tổng Hàn Nho, không có quyền lựa chọn, chung thân của nàng do ta định đoạt.”

Thu Anh Đào giật mình, nàng si ngốc cười, bỗng nhiên đẩy Mộ Giai Nam bỏ nhào lên giường:

“Sai, người là của ta, hiện tại ta sẽ ăn người!”

“...” Mộ Giai Nam bất lấy đôi tay nhỏ bé đang làm loạn trên ngực hắn, tuy rằng hắn đối với nàng có khát vọng, nhưng vì bảo hộ danh tiết Nữ Nhi, hắn chỉ còn cách ra vẻ đạo mạo nói:

“Ta sẽ cho nàng một hôn lễ long trọng, chính thức cưới nàng.”

Thu Anh Đào then thùng ngực ngừng cười, nhưng trong lòng khinh thường run rẩy, người này thực bảo thủ, vài lần câu dẫn đều thất bại !”Sắc đẹp” trước mặt cứ nhiên không bị dụ, không biết hắn có phải nam nhân hay không nữa?

75. Chương 75

Chương 75: Nhất chùy định giang sơn . . .

Thu Anh Đào rúc vào bên cạnh Mộ Giai Nam, ôm chặt cánh tay Mộ Giai Nam, trong lòng nàng có kiên định:

“Đúng rồi, sao ngươi lại giả vờ mất trí?”

Mộ Giai Nam ngẩn ra:

“Ai giả mất trí, ta vốn không quen bọn họ.”

Thu Anh Đào nhướn mày:

“Được lắm Mộ Giai Nam, ngươi cứ giả ngu đi.”

“...” Mộ Giai Nam đưa tay, rất nhanh nắm chặt tay nàng, hắn quả thật không muốn nhắc lại chuyện phát sinh trên núi, có thể xem như bí mật không thể cho ai biết đi, cũng có thể nói hắn hy vọng người nào đó tự giác ngộ. Hơn nữa, sau khi hắn xuống núi cảm xúc có chút không ổn định, hơn nữa khi hắn nghe được tin tức Nữ Nhi và Thất hoàng tử thành hôn, tinh thần hoàn toàn suy sụp .

Thu Anh Đào chỉ biết Mộ Giai Nam có gì đó giấu nàng, hắn vô duyên vô cớ biến mất lâu như vậy, nhớ tới đoạn thời gian sống không bằng chết của mình, nàng nhất thời cảm giận chỉ trích nói:

“Ngươi có biết ta lo lắng cho ngươi như thế nào không? Ngươi nếu còn sống vì sao không lập tức xuất hiện hoặc cho ta vài tín hiệu, ngươi quá đáng thật, hại ta tan nát cõi lòng!”

“Rất không phân rõ phải trái, ta lúc ấy ở trên đỉnh núi, thời tiết ác liệt, ta không thể liên hệ nha.”

“Nhưng là ngươi làm sao lại bị thương? Còn có bóng người rơi xuống vách núi là ai vậy? Có phải người gặp kẻ địch?”

“Rơi xuống?”

“Đúng vậy, rất nhiều người đều nhìn thấy một cái bóng đen từ vách núi rơi xuống đáy cốc, ngọn núi cao như vậy, đoàn người vì tìm kiếm ngươi cũng bốn ba hơn mười ngày, ta lúc đó nhìn thấy cái bóng đó nên nghĩ là ngươi, mới một ngụm máu đen phun ra, không ngờ lại có thể nói chuyện được...”

“Máu đen?”

“Ân, nguyên lai ta không phải trời sinh cầm điếu, là có người thừa dịp nương ta mang thai, hạ độc trong thuốc dưỡng thai, vốn định giết ta, không ngờ lại hại chết nương, cha ta sau khi biết được chân tướng, trong lúc tức giận đã giết tên hỗn đản đó!”

“Ngươi đại thúc vì chuyện này mới giết người?”

Mộ Giai Nam vẫn trong trạng thái bình tĩnh, hắn giống như nghe một câu chuyện không liên quan đến mình.

“Uy ! Ngươi biểu hiện chút kinh ngạc không được sao? Ta luôn muốn hỏi ngươi vấn đề quan trọng nhất, ngươi cứ nhiên còn giả ngu?”

Thu Anh Đào buông Mộ Giai Nam ra, sau đó ngồi vào bàn bên cạnh.

Mộ Giai nam có chút suy nghĩ sau đó nói:

“Thế gian căn bản không có Lam Thảo linh chi.”

Thu Anh Đào ngăn người, tuy rằng nàng từng không tin quỷ thần, nhưng nàng cũng hồ đồ xuyên qua, chứng minh thế gian thật sự có tiểu quỷ đại thần:

“Vậy mà nghe Yến Hồi đại sư nói cứ như thật, ông ấy còn nói Lam Thảo linh chi chân dài biết chạy, có pháp lực có thể ngăn cản người lên núi, cho nên chúng ta liền lo lắng, nghĩ người lọt vào công kích của Lam Thảo linh chi!”

Mộ Giai Nam cười một tiếng:

“Chỉ là một cọng cỏ linh chi làm sao công kích ta? Nàng cũng không động não.”

“Người đừng vòng quanh Mộ Giai Nam!”

Thu Anh Đào tức giận chạy đến bên giường, trừng mắt nói:

“Ta thật sự rất ngạc nhiên, người đến tột cùng gặp phải chuyện gì, thành thật khai báo đi.”

Mộ Giai Nam đưa tay ôm nàng vào lòng:

“Nàng là nguyện ý tiếp tục ở lại Hoàng thành hay là theo ta trở về làm sơn trại phu nhân?”

Thu Anh Đào xấu hổ ở trong lòng Mộ Giai Nam cọ cọ:

“Nếu nghe ta, ta hy vọng rời xa nơi thị phi này, thật yên lặng sống hết đời, chỉ cần có người thì ở đâu cũng được.”

Nàng bỗng nhiên lại thương cảm:

“Nhìn thấy người trụy nhai, ta cả người đều choáng váng, người không thể lý giải tâm tình ta lúc đó đâu, ta hận chính mình vì sao không giúp được người, thật sự là đau triệt nội tâm ...”

Mộ Giai Nam cảm thấy vạt áo bị chất lỏng thấm ướt, lòng hấn nhói đau, tay lung tung chà sát gương mặt nàng:

“Nha đầu ngọc, anh minh thần võ Mộ Giai Nam sao lại dễ dàng trụy nhai? “

Thu Anh Đào nhướn mắt:

“Vậy người rơi xuống vực là do người đánh rơi?”

“Ta không có cùng bất luận kẻ nào giao thủ, cánh tay bị nhánh cây làm bị thương, lúc đó ta lấy đai lưng buộc vết thương, vòng cổ vô ý rớt xuống núi, lúc sau ta mới phát hiện.”

Hắn lúc ấy đã leo sắp tới đỉnh núi, mục đích ngay trước mắt, hơn nữa hắn đã trong tình trạng kiệt sức, gió lạnh không ngừng thổi, cho nên hắn cũng không nghĩ nhiều, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm leo lên đỉnh núi rồi nói sau.

Thu Anh Đào ngồi dậy cẩn thận nhớ lại, tuy rằng lúc đó trời tối, nhưng bóng dáng rõ ràng là con người.

“Vậy thật kỳ quái, sao lại có người rơi xuống chứ? Quả thật là con người, ta thấy rất rõ ràng!”

Mộ Giai Nam nhún vai:

“Không biết, ta không có gặp qua bất kỳ ai.”

Nhưng mà cái người bị trụy nhai theo lời Nữ Nữ, lại chữa khỏi ách tật cho nàng, tâm tình hắn tốt hơn một chút:

“Nhờ vậy mới chữa hết bệnh cho nàng, xem như trong họa được phúc đi, ha ha.”

“...” Nói như vậy sao được, một người xa lạ ngã chết, nàng vì thế mà chữa được bệnh, vậy người ngã chết thực oan nha. Nàng cũng không phúc hậu nói một câu, tuy rằng có nhiều trùng hợp làm cho tất cả mọi người nghĩ người đó là Mộ Giai Nam, nhưng mà, may mắn không phải...

Mộ Giai Nam nửa ngày không nói, lại đột nhiên đứng dậy rời đi. Thu Anh Đào cũng không hỏi hắn muốn đi đâu, dù sao Mộ Giai Nam cũng có tính tình thay đổi thất thường, mặc dù hiện tại còn hiểu lầm, nàng cũng sẽ làm sáng tỏ, bởi vì trong mắt nàng, trong lòng nàng chỉ có Mộ Giai Nam, nàng nguyện ý sống vì hắn, chết vì hắn, cho nên nàng sẽ đem hết toàn lực, làm cho hắn hiểu được lòng nàng. Huống chi... Mộ Giai Nam vì nàng đã làm quá nhiều, nàng sớm khắc ghi trong lòng. Hắn tận tâm hết sức giúp nàng chữa bệnh, không chối từ lao khổ sấm quan, bọn họ dọc theo đường đi vui vẻ với thẳng thắn, tình cảm sớm như bàn thạch không thể phá vỡ.

Hì hì, hiện tại nàng chờ làm tân nương tử!

...

Hậu cung yên tĩnh, bên trong Thiên Lao

Mộ Giai Nam ngồi đối diện Tống Hàn Nho, hai người hai mặt nhìn nhau, nhìn như bình tĩnh nhưng trong mắt lại chứa bất mãn.

Tống Hàn Nho bị giam giữ ở một gian thạch bích, hắn không biết Mộ Giai Nam tới đây là có ý gì, nếu vì muốn nhục nhã hắn mà đến, hắn nhất định nghiêng đón.

Mộ Giai Nam nhìn chăm chú Tống Hàn Nho trầm mặc thật lâu, hắn chỉ lên vách tường:

“Trong thạch bích có ba đường ra, một cái là cửa, một cái là trên đỉnh đầu, còn có một ở vách tường kia, nếu cho người một cơ hội chạy trốn, người lựa chọn từ nơi nào rời đi?”

Tống Hàn Nho nhìn về phía vách tường, Mộ Giai Nam đang muốn làm gì?

“Ta lựa chọn không ly khai.”

“Vì sao? Không ai ngăn cản người.”

“Người hỏi hay thật, ta sao có thể một mình rời đi?”

Mộ Giai Nam câu được câu không ứng thanh:

“Có tình có nghĩa, không tệ.”

Hắn vòng tay ôm ngực:

“Ta đã hạ lệnh ngày mai sẽ chém đầu những tên gian thần, Tể tướng là nhạc phụ người, người có cảm tưởng gì?”

Tống Hàn Nho giật mình:

“Thực không dám giấu, ta không hề cảm giác gì. Giờ phút này ta chỉ quan tâm Chư Cát Huệ Lan và Ngưu Nữu Nữu có an toàn hay không thôi!”

“Chư Cát Huệ Lan ở tạm Ngưu thị tiêu cực, về phần Ngưu Nữu Nữu...”

” Mộ Giai Nam không nhanh không chậm nói:

“Người quan tâm nhiều rồi.”

“A, người đang ghen?”

Tống Hàn Nho thản nhiên tự nhiên, tựa hồ cố ý chọc giận Mộ Giai Nam:

“Bổn vương từng đề cập qua chuyện thành thân, là do Ngưu Nữu Nữu đồng ý, cũng không phải là ta ép cưới”

Mộ Giai Nam liếc mắt một cái:

“Đúng rồi, ta là sơn tặc, thích cướp thì cướp, người quản được sao?”

Tống Hàn Nho cảm giác Mộ Giai Nam chính là tìm hắn cãi nhau, tựa hồ nam nhân này cá tính bất thường, khi thì cao ngạo khi thì bướng bỉnh khi thì khiêu khích, giống như lần bọn họ gặp nhau trước đó, Mộ Giai Nam rõ ràng quan tâm quan hệ của hắn và Nữu Nữu nhưng lại làm ra vẻ không muốn biết.

“Chuyện ta tự chủ trương cướp pháp trường, Nữu Nữu cũng không biết, Huệ Lan ngồi kiệu hoa ta cũng không dự đoán được...”

Tổng Hàn Nho dừng một chút, tâm tình không khỏi phiền muộn:

“Nữu Nữu là nữ tử đáng giá để người khác cam tâm tình nguyện giúp đỡ.”

Hắn sớm đã biết trong lòng Nữu Nữu có người khác, chúc phúc chính là phương pháp tốt nhất.

Chân tướng rõ ràng, Mộ Giai Nam không vui ngược lại có chút áy náy, hắn trách lầm Nữu Nữu, cũng không thể trách hắn, trong chuyện tình cảm hắn luôn hỗn loạn, không hiểu rõ chân tướng, càng để tâm vào chuyện vụn vặt. Nhưng cũng may hắn chưa bao giờ chân chính buông tay nàng, hắn mượn lực lượng trở về Hoàng thành ngăn cản hôn lễ, mượn cơ khởi nghĩa đoạt lại nàng, đúng là hắn xấu xa chỉ là không thừa nhận thôi.

“Người buông tay sao?”

Tổng Hàn Nho đương nhiên biết Mộ Giai Nam hỏi chuyện gì:

“Tuy có chút không cam lòng, nhưng mà, ta tựa hồ chưa bao giờ chân chính có được tim nàng.”

Mộ Giai Nam cư nhiên có chút thương thức Tổng Hàn Nho, ít nhất ở mặt cảm tình, hắn so với chính mình thẳng thắn hơn nhiều. Mộ Giai Nam đi khỏi nhà giam, trước khi đi để lại một câu không thể tưởng tượng—Sau này đối xử tử tế với dân chúng, nếu không ta lúc nào cũng sẽ tới tìm người.

Mà những lời này có ý gì? Ở ngày thứ hai liền biết được đáp án.

Mộ Giai Nam không phải là người nhân từ, đối với bọn làm loạn triều cương, lòng tham không đáy của đám gian thần, hắn không lưu tình hạ lệnh chém đầu. Máu nhuộm đỏ pháp trường, không khí đầy mùi máu tươi. Những dân chúng từng chịu áp, cũng cảm xúc tăng vọt, diễn tấu sáo và trống chiêng ăn mừng, toàn thành bao phủ trong không khí vui mừng.

Hoàng hôn ngày đó, chính là nghi thức đăng cơ đại điển, nhưng người ngồi trên ngôi vị hoàng đế không phải là Mộ Giai Nam, mà là Tổng Hàn Nho. Cũng không phải Tổng Hàn Nho tự mình muốn ngồi, không bằng phải nói là Mộ Giai Nam ép hắn ngồi ngai vàng, Mộ Giai Nam lấy tính mạng Chư Cát Huệ Lan ra trao đổi.

Những võ lâm hảo hán tuy rằng không hiểu Mộ Giai Nam có ý gì, nhưng bọn họ tin tưởng quyết định của hắn, tất nhiên là trải qua thận trọng lo lắng, cho nên ngay cả nửa câu phản đối dị nghị cũng không phát ra. Phải nói Mộ Giai Nam đúng là có mị lực, lời tuy không nhiều, lại nhất ngôn cửu đỉnh. Mà võ lâm nhân sĩ quen sống sơn lâm cũng không nguyện trở về dân gian, bọn họ chỉ là không thuận mắt lão hoàng đế đàn áp dân chúng, đối với quyền thế danh lợi sớm không quan tâm.

Quốc công công lại trở thành đại tổng quản của tân đế, hắn thực bất đắc dĩ, muốn cáo lão hồi hương, lại bị Mộ Giai Nam nói hai ba câu dụ dỗ, xem ra chỉ có tận trung làm hết phận sự đến chết mới thôi.

Trong lúc này hoàng đế lão nhân ở trong ngục đã thoải mái hơn phân nửa, chiều hướng phát triển không ngờ, khi hắn nản lòng thoái chí nghĩ vương triều Tống gia đã không còn, thì Thất hoàng tử người hắn thương yêu nhất có thể đăng ngôi. Thân là phụ thân hắn tin tưởng bản tính Tổng Hàn Nho, tin tưởng Tổng Hàn Nho tuyệt đối không phải kẻ nội ứng ngoại hợp, cấu kết loạn đảng khởi nghĩa. Bởi vì hắn sớm tra ra kẻ lúc trước ám sát Tổng Hàn Nho chính là Hoàng hậu, mà Tổng Hàn Nho cũng không nói cho hắn biết, đứa nhỏ này rất có cá tính, khoan dung rộng lượng, cùng thế vô tranh. Giờ phút này, Tổng Hàn Nho là vua, nhất định sẽ chính khí, bình thiên hạ.

Sau đó, rất nhiều võ lâm nhân sĩ rời khỏi Hoàng thành, trong một đêm trả về sự an bình cho Hoàng thành.

Ngưu Đại Ngưu cũng hiểu được đạo lý, nếu nữ nhi nguyện ý gả cho Mộ Giai Nam, hắn tất nhiên là vui vẻ nhận, chủ yếu là Mộ Giai Nam xuất sắc không người nào còn soi mói, huống chi Mộ Giai Nam phong khinh văn đạm rất có phong phạm đại tướng, không phải vương giả lại siêu việt vương giả, công danh lợi lộc đều là vật ngoài thân, sống không mang theo đến chết càng không thể mang theo.

Ngưu Đại Ngưu vốn định ở Hoàng thành an hưởng tuổi già, nhưng Thu Anh Đào dùng mọi cách năn nỉ, bảo hắn đi cùng bọn họ, chuyện này đương nhiên là nguyện vọng của hắn rồi, nếu nữ nhi hiểu thuận như vậy, hắn mới không chối từ đâu. Ngưu Đại Ngưu đem tiêu cực tặng cho đám tiêu sư, hắn mang tâm trạng vui

về rồi đi, không chỉ như thế, Ngưu Đại Ngưu còn có thể cùng các lực lâm hảo hán kết giao bằng hữu. Ai nha ai nha, còn có một phong vận lão thái thái đang liếc mắt đưa tình với hần, Ngưu Đại Ngưu thật sự là quá kích thích rồi.

Đậu Hoa vừa nghe lên núi, cũng đầy sinh lực chạy tán loạn.

Nói ngắn gọn, ai cũng vui mừng, tất cả mọi người đối với lựa chọn của Mộ Giai Nam, bội phục khen không dứt miệng.

...

Buổi trưa ngày tiếp theo

Tổng Hàn Nho quần áo long bào, tư thế oai hùng trác tuyệt, đứng lặng ở cửa Hoàng thành, bên cạnh là thân ảnh nhỏ bé Chư Cát Huệ Lan, bọn họ giờ phút này chính là nhìn theo bóng dáng Mộ Giai Nam và Thu Anh Đào đi xa...

Chư Cát Huệ Lan thấy Tổng Hàn Nho bộ dáng buồn bã, nàng ngả đầu lên cánh tay Tổng Hàn, có chút cô đơn.

“Chàng đau lòng sao?”

Tổng Hàn Nho chậm rãi thu hồi tư tưởng, nắm thật chặt bả vai Chư Cát Huệ Lan, ẩn nhẫn đau xót, ôn nhu cười:

“Không, rất vui vẻ.”

Hần nhìn bóng người ở phía xa... Nữ Nữ, có một nam nhân từng thật tâm yêu nàng, ở phương xa chúc phúc nàng, tái kiến, nàng nhất định phải hạnh phúc, vĩnh viễn hạnh phúc.

76. Chương 76 End

Chương 76 : Thần tiên quyền lữ (kết thúc) . . .

Vẫn là núi rừng xanh ngát, ánh mặt trời vẫn nắng như trước, tiếng vó ngựa đạp lá cây chậm rãi mà đi. Bầu không khí an nhàn quanh quần xung quanh Mộ Giai Nam và Thu Anh Đào, Thu Anh Đào khẽ mím môi nhìn trộm Mộ Giai Nam, hần hồn nhiên thiên thành khí chất chính là vô hạn quyền rũ, rất có khí phạm yêu nghiệt.

Mộ Giai Nam rời khỏi đội ngũ, thúc ngựa đem Thu Anh Đào trở về chốn cũ... Ngọn núi này là nơi hần trưởng thành, hần không để ý chính mình thân phận, làm sơn tặc có lạc thú làm sơn tặc, hần nghĩ đến những ngày tự do tự tại. Càng không ngờ hần đến Yến Hoàn Sơn lại sửa đổi hết cuộc sống của hần...

“Hi, chàng đang nghĩ gì?”

Mộ Giai Nam từ từ thở dài

“Không cướp bóc không đạo bảo... Sau này ta phải làm gì đây?”

Thu Anh Đào vẻ mặt hắc tuyến, không làm sơn tặc, không trộm bảo thì sao? Thì hần trông trộm nàng quay tơ, cuộc sống an nhàn. Nhưng tình yêu là mù quáng! ...

“Chàng thích làm sơn tặc, ta liền cùng chàng chém chém giết giết, dù sao ta khí lực rất lớn, hắc hắc...”

Mộ Giai Nam nhu nhu trấn nàng:

“Nàng vẫn là lưu trữ khí lực dựng nhà đi.”

“Cái gì nhà?”

Thu Anh Đào nhướn mày, chẳng lẽ hần bắt nàng làm công nhân xây dựng?

Mộ Giai Nam nhìn lên dãy núi cao:

“Đương nhiên là ở Yến Hoàn Sơn xây một căn nhà thuộc về hai chúng ta...”

Hắn trong thần sắc tràn ngập lưu luyến, nhưng trải qua một phen biến cố kinh thiên động địa, hắn càng khát khao cuộc sống sau này, có Nữu Nữu làm bạn cuộc sống nhất định so với làm sơn tặc càng thú vị hơn.

Thu Anh Đào trong lòng suy nghĩ méo mó, cứ nghĩ mình bị thành công nhân khuôn vác, nàng chân vừa chuyển, cùng Mộ Giai Nam bốn mắt nhìn nhau:

“Chúng ta đi sơn trại dạo một vòng đi, cũng thật lâu không thấy Mộ Giai Kỳ và Nguyễn Linh Nhi, không biết bọn họ thế nào rồi.”

“Nàng không phát hiện toàn bộ núi rừng không thấy bóng dáng một sơn tặc nào hay sao?”

Thu Anh Đào giật mình, đưa đầu tìm kiếm...

“Đúng rồi, đám lâu la của chàng đi đâu rồi?”

Mộ Giai Nam khước miệng gợi lên tươi cười quỷ dị:

“Lần này là toàn gia di chuyển, chúng huynh đệ ở chân núi Yến Hoàn Sơn hội hợp.”

Thu Anh Đào bừng tỉnh đại ngộ, cũng không nghĩ tới Mộ Giai Nam có chủ ý như vậy, hắn vừa rồi là ra vẻ thương cảm!

...”Nga nga nga! Ta đã hiểu, chàng đem thành viên tổ chức sơn tặc toàn bộ kéo lên Yến Hoàn Sơn, tính chiếm núi tiếp tục làm sơn tặc, chàng thật đáng chết!”

Mộ Giai Nam đắc ý vui vẻ, ôm thắt lưng Thu Anh Đào:

“Ta từng hỏi nàng nguyện ý làm áp trại phu nhân không, lúc đó nàng đâu có nói không, ha ha...”

Gì chứ, tính kế nàng! ... Được rồi, dù sao nàng cũng chưa làm qua tặc bà, thử xem một chút cũng được, nhưng bọn họ làm sao sống chung với Mộ Giai Kỳ và Nguyễn Linh Nhi...

“A, đúng rồi, Nguyễn Linh Nhi sẽ không tìm ta liều mạng chứ? Còn có diên đệ đệ của chàng có tìm ta gây phiền toái không a? !”

Mộ Giai Nam cười đến thực thoải mái:

“Đến lúc đó nàng sẽ biết, nhưng mà có ta làm chỗ dựa nàng còn sợ cái gì, cùng lắm thì cả trai lẫn gái đánh nhau một phen.”

“...” Hắn sợ thiên hạ chưa loạn chắc. Thu Anh Đào dịch chuyển muốn ngồi thoải mái hơn, lại bị Mộ Giai Nam cúi người áp chế, hắn hề hề nhe răng cười:

“Khó được ở cùng một chỗ, nàng không có ý tưởng gì sao? ...”

Trên lưng ngựa? ! ...A cũng không tồi...

Mộ Giai Nam thấy nàng cười so với mình còn khủng bố, không khỏi giật giật khước miệng, hắn quả thật thua nàng, nói về độ háo sắc hắn thua nàng, hắn anh minh một đời, hồ đồ nhất thời, thế nhưng gục ngã trong mê hồn trận của Nữu Nữu. Nhưng nói cách khác, vì nàng hành động lớn mật làm cho hắn chú ý, nàng không giống nữ tử bình thường, nàng hoạt bát đáng yêu, dám yêu dám hận, cá tính hào sảng lại thẳng thắn, thậm chí cũng không câu nệ tiểu tiết, lời nói có chút buồn nôn ... Tam hôn đã định tình .

Ánh mặt trời sau giữa trưa dễ chịu hơn, hôn lên môi nàng, đem nàng ôm vào lòng, hắn không hề do dự, không hề trốn tránh, lại càng không buông tay.

Thu Anh Đào một đôi tay vòng lên bờ vai hắn, tim đập thành thịch, nàng thật may mắn, xuyên qua mạng đến cho nàng nhiều kinh hỉ và ngạc nhiên, nàng không biết được vận mệnh sau này, nhưng nàng đoán được hạnh phúc tương lai, từ nay về sau, vô luận chân trời góc biển, chỉ nguyện bồi hãm mà đi.

“Ta yêu chàng Mộ Giai Nam...”

... Mộ Giai Nam chậm rãi mở mắt, con ngươi đen sâu thẳm như hồ nước, tâm cũng bị tình yêu lấp đầy. Hắn lại hôn lên cánh môi phồng nộn, hân yêu nàng, vì nàng luôn như vậy không oán không hối hận, quả thật chưa bao giờ thay đổi.

Trong dòng người đông đúc giữa thế gian, hắn không mục đích tìm kiếm nơi thuộc về chính mình, cũng có thể nói, hắn luôn luôn chờ đợi nàng xuất hiện, chờ đợi người làm hắn cuồng dại, hắn nhắm nháp mặt đường hạnh phúc, mùi thơm ngát hợp lòng người.

“Mỗi khi đều là nàng biểu đạt tâm ý, bất quá lần này là ta thắng.”

“Ân?”

“Bởi vì ta yêu, so với nàng, càng sâu đậm...”

Thu Anh Đào xấu hổ hạ tầm mắt, lần đầu bày ra thần thái ôn nhu, nũng nịu giống tiểu nữ nhân. Khuôn mặt nàng ửng lên rặng mây đỏ, tim đập dần dần gia tốc, tình yêu là tình cảm đẹp nhất thế gian. Chính là loại cảm giác này, khẩn cấp cảm giác, bỏ đi rụt rè nữ nhân nên có, hy vọng lập tức gả cho hắn, trở thành tân nương của hắn, nàng hưng phấn muốn té xỉu ...

※ ※ ※

Mười ngày sau trên Yến Hoàn Sơn, xuân phong quét vào mặt, từng đàn chim yến bay trở về Yến Hoàn Sơn, đầy khắp núi đồi, muôn hồng nghìn tía, nguyên bản thanh u Yến Hoàn Sơn, hiện tại dào dạt trong hương hoa tiếng chim, suối nước róc rách thanh thúy tấu nhạc, mệnh môn bát ngát cảnh quan, đẹp không sao tả xiết.

Mà hôm nay, cũng là ngày Mộ Giai Nam đem nữ nhân hân yêu nhất cưới về nhà.

Yến Hoàn Sơn giữa sườn núi như thiên nhiên đại bình đài, nơi này nguyên bản là nơi bát môn đồ trấn thủ, hiện tại lại thành nơi đãi tiệc cưới. Mây mù phiêu miểu dao động, giống như tiên cảnh, các lộ hào kiệt lòng tràn đầy vui mừng hội tụ, những võ lâm hảo hán khinh công tốt hơn thì đem những dải băng màu đỏ vắt lên vách núi. Nói, thần tiên quyến lữ cũng không thể hơn điều này.

Mộ Giai Kỳ thân là người nhà chú rể, hắn chạy tới chạy lui chu bày mọi thứ, hắn hôm nay tươi cười không ngừng, tựa hồ so với lúc hắn thành thân còn vui vẻ hơn mấy lần.

“Giai Kỳ ca, mau tới giúp ta...”

Một đạo thanh âm mềm mại từ phía sau truyền đến.

Mộ Giai Kỳ nghe được kiều thê kêu gọi, hai ba bước chạy tới tiếp nhận mấy bình rượu ngon, hắn dùng cổ tay áo thay ái thê lau mồ hôi:

“Nhanh đi nghỉ ngơi đi, Linh nhi mệt ta sẽ đau lòng.”

Những người xung quanh trở mắt nhìn Mộ Giai Kỳ, nhất thời một người tiếp một người đều nổi da gà.

Từ ngày Mộ Giai Kỳ cưới Nguyễn Linh Nhi, hai người thật sự muốn bao nhiêu ghê tởm thì có bấy nhiêu, ba bước một câu hỏi han ân cần, năm bước một câu tình tình yêu yêu, thật sự là ứng với câu, cưới vợ thì quên anh!

Yến Hồi đại sư hôm nay rất vui vẻ, con trai cưới vợ, con dâu lại là đứa nhỏ biết nghe lời, tuy rằng đôi lúc cũng âm ỹ tiểu nháo đập hư vài cái bàn, nhưng mà không vấn đề, không vấn đề.

Hắn quần áo bào trắng cùng Ngưu Đại Ngưu ngồi vị trí chứng hôn, hai vị lão giả liên tục nâng chén, sớm mừng rỡ cười toe tóe.

...

Cùng lúc đó

Thu Anh Đào thân diễm lệ trang sức màu đỏ, trang diễm diễm lệ. Nàng không yên bất an ngồi trong phòng cô dâu, tuy rằng Cốc Mộng Vũ và Ngưng Sa Tử tận khả năng trấn an tân nương tử, nhưng Thu Anh Đào vẫn khẩn trương.

Nàng bỗng nhiên vén khăn voan:

“Lỡ ta đi không vững ngã sắp xuống thì làm sao bây giờ?”

Cốc Mộng Vũ một ngụm sắc nước, tân nương tử đã vén khăn voan mấy chục lần, chốc lát lo lắng giẫm vào váy, chốc lát sợ khăn voan bị gió thổi đi, chốc lát lại nói đồ trang sức quá nặng:

“Người không nên nhiều lo lắng như vậy a?! Ngày vui mà sao người cứ nghĩ linh tinh vậy!”

“...” Thu Anh Đào tâm thần không yên, người ta đây là lần đầu tiên kết hôn... Cái này gọi là chứng lo lắng trước hôn nhân, nàng cũng rất muốn bình tĩnh, nhưng lý trí bất ổn, hơn nữa cứ nghĩ đến ở trước mắt bao nhiêu người cùng Mộ Giai Nam dắt tay mà đi... Thật đúng là có chút khấn trương.

“Hôm nay người là tân nương tử đẹp nhất, mọi người đều bị người làm lu mờ, không ai để ý chuyện nhỏ nhặt đâu, đừng khấn trương.”

Ngưng Sa Tử có vẻ hiểu ý, vỗ vỗ mu bàn tay Thu Anh Đào trấn an.

Vẫn là Ngưng Sa Tử biết nói chuyện, hắc hắc...

“Ta sợ làm Mộ Giai Nam mất mặt, ta rất hiểu hấn, hấn là loại người chú trọng hoàn mỹ.”

Cốc Mộng Vũ thổi thổi đầu ngón tay:

“Người lúc trước cũng không hoàn mỹ, cầm điếu một cái, hấn còn không phải yêu người yêu đến chết đi sống lại sao.”

Dựa vào! Này nha đầu chết tiệt nói chuyện đáng ghét!

“Nhưng mà, ta sớm nhìn ra các người có tướng vợ chồng, ta có mắt nhìn đi? Ha ha...”

Cốc Mộng Vũ bổ sung nói.

Thu Anh Đào nháy mắt cơn tức hoàn toàn tan biến, tướng vợ chồng, những lời này cũng không tệ lắm, hì hì.

Tiếng đập cửa truyền đến ——

“Ngày tốt giờ lành đã đến, thỉnh tân nương tử xuất giá.”

Thu Anh Đào hít vào thật sâu, xuất giá phải có bà mối dìu, cho nên Thu Anh Đào chọn Cốc Mộng Vũ, không phải có câu tục ngữ sao? Tìm phù dâu phải so với mình kém, nếu không sẽ nổi bật hơn tân nương tử, nói nơi này tư sắc thua kém nhất trừ bỏ nàng, chính là Cốc Mộng Vũ, hai người đều thuộc loại gương mặt trẻ con.

Cốc Mộng Vũ đương nhiên không biết tính toán của Thu Anh Đào, nàng còn cảm thấy rất quang vinh:

“Khụ khụ, người rất biết nhìn đó, cư nhiên tuyển mỹ nữ như ta làm tay vịn, có khi nào mọi người sẽ nói Mộ Giai Nam nhìn lầm không?”

Nàng thâm nghĩ đại biểu tất cả quần chúng một cước đá chết Cốc Mộng Vũ.

Trong núi thì có công cụ nâng trong núi, kiểu hoa sửa thành tám người nâng làm bằng trúc, có điểm giống gánh hát, dải băng xuyên trần châu, Thu Anh Đào khoanh chân ngồi lên, cảm giác chính mình có điểm giống Đông Phương Bất Bại.

Ngưng Sa Tử hôm nay là chủ nhạc tiệc cưới, cho nên nàng dẫn đầu hướng hỉ yến mà đi. Các đệ tử khác cũng kích thích cảm huyền, đệm nhạc, nhạc khúc du dương tức khắc nhuốm không khí vui sướng.

Mộ Giai Nam quần áo hiệp khách hồng trang, đứng lặng nơi nghênh đón tân nương, vài sợi tóc xẹt qua khuôn mặt tinh xảo, dáng người cao ngất giống như Thương Long rời bến, cảnh đẹp cũng không thể che lấp hấn.

Nhìn phía xa thấy một đoàn sắc đỏ đang đến gần, miệng hấn cong lên nụ cười hạnh phúc.

Mộ Giai Nam ánh mắt phiêu hướng bên trong ngọn núi xẹt qua một tia ẩn ẩn đau thương... Hắn lựa chọn định cư Yến Hoàn Sơn cũng là vì ở đây có thân nhân hắn... Trên đỉnh núi cũng không có Lam Thảo linh chi, chỉ có một mộ bia —— Liễu Di Nhất chi mộ. Hắn nhận được chữ trên tấm bia đá, là bút tích của nghĩa phụ, phía sau tấm bia đá khắc một đoạn chuyện cũ hai mươi mấy năm trước. Nghĩa phụ đáp ứng mẫu thân không nói ra thân phận Mộ Giai Nam, mẫu thân hy vọng hắn vô ưu vô lự trưởng thành. Giữa những hàng chữ, không khó nhìn ra nghĩa phụ yêu mẫu thân, nhưng mẫu thân lại thủy chung không quên được phụ thân, trước khi nàng lâm chung, đã xin nghĩa phụ đem hài cốt của nàng chôn trên đỉnh núi Yến Hoàn Sơn, mẫu thân của hắn, một mực yên lặng thủ hộ bên cạnh phụ thân.

Mộ Giai Nam ngộ ra một đạo lý, nữ nhân thật lòng yêu ta, nàng sẽ không cần vinh hoa phú quý, chỉ cần một câu thật tình “Ta yêu ngươi”, nàng sẽ khăng khăng một mực, không oán không hận đi theo cả đời.

... Nương, hôm nay con thành thân, với một nữ tử đáng giá con thủ hộ cả đời, con sẽ không keo kiệt lời ngon ngọt, sẽ đem tình yêu gửi đến con dâu người, thê tử của ta. Con, xem nàng như trân bảo, che chở nàng cả đời, trân trọng nàng nhất thế.

Thanh sơn nước biếc, nguyệt lão giao tơ hồng ột đôi tân nhân, hai ánh vàng rực rỡ thủ thỉ lẫn nhau trên cổ tay loá mắt sáng lên, chim chóc ca xướng, tiếng hoan hô liên tiếp, muôn người đều đổ xô ra đường rất náo nhiệt...

“Nhất bách thiên địa.”

“Nhị bách cao đường.”

“Phu thê...”

“Đợi chút!”

Tất cả mọi người không rõ cho nên nhìn về phía tân nương tử, không khỏi đưa tới một trận xôn xao.

Mộ Giai Nam không khẩn trương, cho dù nha đầu kia nói hời hợt, hắn cũng sẽ mạnh mẽ đem nàng kéo vào động phòng.

Thu Anh Đào kéo váy chạy đến bên cạnh người xướng hôn là Huyền khí hộ pháp, nói nhỏ cái gì đó, Huyền khí hộ pháp nghe được nhú nhú mày, ở trong lòng suy nghĩ ba lượt, cho Thu Anh Đào một ánh mắt kiên định:

“Tốt lắm!”

Thu Anh Đào hắc hắc chạy về ngoan ngoãn đứng bên cạnh Mộ Giai Nam, chờ đợi sự kiện rung động lòng người ——

Huyền khí hộ pháp xem nhẹ vô số đạo ánh mắt chất vấn, vội ho một tiếng nghiêm túc nói:

“Mộ Giai Nam ngươi có nguyện ý cưới Ngưu Nữ Nữ làm vợ? Chiều cổ nàng, trân trọng nàng, cho dù nghèo khó hay giàu sang, bệnh tật hay khỏe mạnh, yêu nhau kính trọng nhau không rời, vĩnh viễn cùng một chỗ không?”

Thu Anh Đào vụng trộm hướng Huyền khí hộ pháp nhếch lên ngón tay cái, hảo trí nhớ! Tuy rằng đây là một đoạn thuộc loại hôn lễ tây phương, nhưng Thu Anh Đào luôn bị cảm động, hoàn toàn có thể biểu đạt quyết tâm nàng gả cho Mộ Giai Nam.

Chưa bao giờ nghe qua những lời như vậy, các vị hảo hán đều mắt to trừng mắt nhỏ, bất quá lời này nghe qua đủ chân thành, nữ nhân giang hồ không câu nệ hình thức, vui vẻ là quan trọng nhất!

“Mộ tiểu tử mau trả lời a!”

Thiên tượng hành giả bắt đầu ồn ào.

Mộ Giai Nam nắm chặt tay Thu Anh Đào, con ngươi thâm thúy, ẩn tình đưa tình:

“Hôm nay ta Mộ Giai Nam, nguyện cưới Ngưu Nữ Nữ làm vợ, cho dù nghèo khó hay giàu sang, bệnh tật hay khỏe mạnh, vẫn yêu nhau tương kính, không rời, vĩnh viễn cùng một chỗ.”

... Lệ nóng theo khăn voan tí tách rơi xuống, thu hoạch lớn hạnh phúc và ngọt ngào.

Nàng nguyện ý, nguyện ý, đương nhiên nguyện ý...

Con hổ Đậu Hoa sừng sững nơi đỉnh núi, ánh mắt màu xanh lam, giơ lên đầu hổ, giống như nhu hòa giống như đau thương, một tiếng gầm rú kinh sợ sơn cốc ——

Đàn chim yển dưới mệnh lệnh của Đậu Hoa, tức khắc bay về phía vách đá, có trật tự sắp hàng. Trong nháy mắt bày ra một chữ “Hỷ”.

Mà càng kinh ngạc hơn dưới chữ Hỷ, còn có bức họa Thu Anh Đào...

Tất cả mọi người chấn kinh, Thu Anh Đào từ từ nhấc lên khăn voan, nhìn thân ảnh con hổ ở xa, trong lòng có loại cảm xúc rung động... Cảm ơn người Đậu Hoa, tuy rằng ta không biết là người làm như thế nào, nhưng ta muốn nói cảm ơn, cảm ơn người một đường chiếu cố ta, cảm ơn người tín nhiệm ta, hiện tại người lại đem thuộc loại “Thu Anh Đào” chúc phúc đưa tới, cảm ơn người Đậu Hoa, có lẽ người là thần tiên đi? Bất quá, vô luận người là ai, ta muốn lớn tiếng nói cho người, hiện tại ta, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

...

Đậu Hoa tựa hồ hướng nàng mỉm cười, lại tựa hồ tự cấp cho nàng chân thành chúc phúc, nó quơ quơ đầu hổ, một trận sương khói bay qua, Đậu Hoa liền tùy này trận khói trắng, dần dần biến mất bên trong, giống như chưa từng xuất hiện vậy, im ắng ly khai.

Đậu Hoa thân ảnh hóa thành một đạo hình người, mắt đẹp màu lam, gương mặt tinh xảo, quần áo hắc y, vài sợi tóc mềm nhẹ bay bay, bên miệng là nụ cười chua xót.

Đời này, nàng như trước nhìn không tới ta, nhưng mà, nàng đã tìm được hạnh phúc ở nhân gian, bài trừ muôn vàn khó khăn, nàng vẫn kiên cường đáng yêu, kiếp sau tái kiến, ta ở địa phủ chờ nàng, mặc cho luân hồi ngàn chuyển, đời đời kiếp kiếp chờ đợi nàng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-cam-choc-hong-tran>